

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

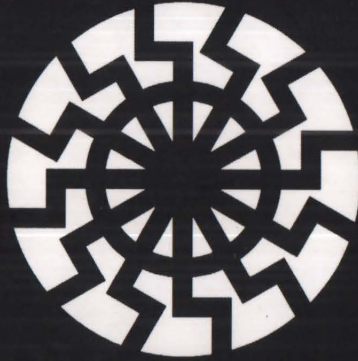
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KARA GÜNEŞ

◆ **Nicholas Goodrick-Clarke**

KARA GÜNEŞ

**Aryan Kültleri, Ezoterik Nazizm
ve
Kimlik Politikaları**

Nicholas Goodrick-Clarke

Çeviren: Kıvanç Güney

Nicholas Goodrick-Clarke

Batı ezoterizmi ve Nazi ideolojisi alanlarında uzman olan Prof. Clarke, Exeter Üniversitesi, Ezoterizm Araştırmaları Merkezi'nin başındadır. Yayımlanmış çok sayıda kitabı arasında *The Western Esoteric Traditions: A Historical Introduction*, *Black Sun: Aryan Cults, Esoteric Nazism and the Politics of Identity* ve *The Occult Roots of Nazism* (Nazizmin Gizli Kökenleri / Kırmızı Kedi Yayınevi) sayılabilir.

Kıvanç Güney

Kıvanç Güney, Ankara'da yaşıyor. T.E.D. Ankara Koleji'ni ve Hacettepe İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. 2002 yılından beri edebiyat çevirisi yapıyor. Başlıca Çevirileri: Irvine Welsh: *Porno, Olağanüstü Üç Kimyasal Romans* (*Ecstasy*); Hari Kunzru: *Gölgenin Gölgesi*; James Baldwin: *Bundan Sonrası Ateş*; J. P. Donleavy: *Zencefil Adam*; Jon McGregor: *Önemli Şeylerden Kimse Söz Etmezse, Başlamanın Binbir Yolu, Köpekler Bile*; Anne Rice: *Vampir Lestat, Lanetliler Kraliçesi*; Kurt Vonnegut: *Ölümlüler Uyurken*; Ian McEwan: *Solar*; Marshall Sahlins: *Foucault'yu Beklerken*; Scarlett Thomas: *Bizim Hazin Evrenimiz*; Virginia Woolf: *Deniz Feneri*; Joyce Carol Oates: *Küçük Cennet Kuşu*.

Kırmızı Kedi Yayınevi: 219
İnceleme: 33

Özgün adı: *Black Sun*
Aryan Cults, Esoteric Nazism and The Politics of Identity

Kara Güneş
Aryan Kültürleri, Ezoterik Nazizm ve Kimlik Politikaları
Nicholas Goodrick-Clarke
Çeviren: Kıvanç Güney

© Nicholas Goodrick-Clarke, 2002
© Kırmızı Kedi, 2011

All rights reserved, Authorized translation from the English-language edition published by New York University Press.

Bu kitap New York University Press baskısından çevrilmiştir.

Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir
Editörler: Utku Umut Bulsun – İ. Utku Kavasoglu
Son Okuma: Alkım Irkad
Kapak Tasarımı ve Grafik: Yeşim Ercan Aydın

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Mayıs 2013
ISBN: 978-605-4764-35-8
Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi B Blok
Haramidere-Avcılar İSTANBUL T: 0212 412 17 77
Pasifik Ofset Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi
kirmizikedi@kirmizikedikitap.com / www.kirmizikedikitap.com
Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Nicholas Goodrick-Clarke

KARA GÜNEŞ

*Aryan Kültleri, Ezoterik Nazizm
ve Kimlik Politikaları*

Çeviren: Kıvanç Güney

İNCELEME

İÇİNDEKİLER

Teşekkürler	7
Giriş	9
1. Amerikan Neonazizmi	18
2. Britanya'daki Nazi Yeraltı Örgütlenmesi	51
3. Julius Evola ve Kali Yuga	83
4. Hâkimiyet ve Yeni Atlantis	111
5. Savitri Devi ve Hitler Avatarı	133
6. Nazi Gizemleri	159
7. Wilhelm Landig ve Ezoterik SS	188
8. Nazi UFO'ları, Antarktika ve Aldebaran	220
9. Miguel Serrano ve Ezoterik Hitlercilik	250
10. White Noise ve Black Metal	276
11. Nazi Satanizmi ve Yeni Aeon	304
12. Hristiyan Kimliği ve Yaratıcılık	331
13. Irkçı Nordik Paganizmi	365
14. Komplo Teorisi İnanışları ve Yeni Dünya Düzeni	395
Sonuç: Kimlik Politikaları	427
Notlar	433
Dizin	488

TEŞEKKÜRLER

Aşırı sağcı yeraltı örgütlenmesine dair böylesine kapsamlı bir çalışmanın hazırlıkları, genelde üniversite kütüphanelerine ait katalogların ve geleneksel akademik yayınların özenle işaretlenmiş otobanlarından çok uzakta gerçekleşen bir yolculuktu. İlk olarak, araştırmalarımın peşinden giderken hepsi de bana yol göstererek yardımcı olan ve beni yüreklendiren Joscelyn Goodwin, Richard Drake, Roger Eatwell, Hans Thoms Hakl, Karl Hüser, Mike Jay, Jeffery Kaplan ve Rüdiger Sünnner'e minnettarlığımı ifade etmek isterim. Ayrıca Kevin Coogan'a özel bir teşekkür borçlu olduğumu belirtmek isterim. 1980'lerin başlarından itibaren onunla bu konularda yaptığımız yazışmalar ve tartışmalar benim için çok faydalı oldu. Aynı zamanda kitabın ilk bölümlerini taslak halindeyken okuma inceliğini de gösterdi.

Modern Amerika'daki ırkçı Nordik paganizmini incelediğim bölüm için, yakında Duke University Press tarafından yayımlanacak olan *Gods of the Blood: Race, Ethnicity, and the Pagan Revival* (Kanın Tanrıları: Irk, Etnisite ve Pagan Dirilişi) kitabından bir bölümü kullanmama izin verme cömertliğini gösteren Mattias Gardell'a çok şey borçluyum.

Kendi siyasi inançlarını benimle paylaşan ve malzemelere ulaşmamı sağlayan kişilere teşekkür ediyorum. Bu kişiler Colin Jordan, Matt Koehl, William Pierce, Jim Saleam, Ernst Zündel, merhum Wilhelm Landig, merhum Willibald Mattern, Gerhard Petak (Kadmon), Michael Moynihan, Kerry Raymond Bolton, David Myatt, Katja Lane, Ron McVan ve Miguel Serrano'ydu. Rudolf Mund'un yıllar önce Viyana'da göstermiş olduğu konukseverliği ve nezaketi de unutamam.

Kimi bölümlerin hazırlanmasındaki yardımları için Lorraine Woods'a minnettarım. Son olarak, Londra'daki British Library, Oxford'daki Bodleian Kütüphanesi ve Londra'daki Wiener Kütüphanesi, çalışanlarına ve kütüphanecilerine teşekkürü borç bilirim.

GİRİŞ

Alman nasyonal sosyalizminin dini ve mitolojik unsurları Üçüncü Reich'in birçok yönden güçlü bir kült gibi görünmesini sağlamıştır. Nazi mitinglerinin ihtişamı ve ayinimsi doğaları, katılımcı büyük kalabalıkların olağanüstü coşkusuyla kol kola gitmiştir. Katılımcıların çoğu toplu bir heyecan ve teslim oluşla dolu yoğun bir atmosfer içinde kendilerinden geçmiştir. Hitler'in tartışılmaz karizması ve *Führerkult*'un (önder kültü) hareketin ilk yıllarından beri dur durak bilmeksizin gelişerek serpilmesi, Nazi dinselliğinin yapılandırılmasında önemli unsurlardan idi. Devasa mitingler, bayraklar, kutsal ateşler, geçit törenleri, popüler ve radikal bir hitabet tarzı, vaizle karşılıklı edilen dualar, anma törenleri ve cenaze alayları; bunların hepsi de ırk ve millet kültü, Aryan bir Almanya yaratma ve düşmanlarına karşı zafer kazanma misyonu için gerekli dayanaklardı. Projenin üzerinde Almanya'nın kurtarıcısı Adolf Hitler'in mesihvari kişiliği yükseliyordu.

Nasyonal sosyalist ideoloji aynı zamanda radikal dini imgelerden alınan fikirlerle de derin bir bağlantı kurmuştu. Kötü şöhretli *Siyon Protokolleri* tarafından da desteklenen, Yahudilerin gizlice dünyayı ele geçirmeyi planladıkları inancı, şeytani bir düşman imgesinin yaratılmasını sağlıyordu. Nazi antisemitizminin kökeninde, liberalizm, komünizm, ahlaki yozlaşma ve geleneklerin çöküşü de dahil olmak üzere bütün kötülükler için Yahudileri suçlayan bu vahiysel demoloji (şeytaniyat) örneği vardı. Millet olarak yeniden doğuş kavramında da böylesi bir hava mevcuttu: Almanya'nın saf ırk olacağı bir binyıla girerek kurtarılmasının tek yolu Yahudilerin yok edilmesi idi. Nazi Partisi'nin fikir babalarından olan Alfred Rosenberg, geçmiş yıllarda *Protokoller*'i yayınlayanlar arasında yer alarak, 1920'lerin başlarında Nazi felsefesinin özünü oluşturmuştu. Hitler'in Münih'teki akıl hocası Dietrich Eckart'ınsa Yahudilere ve onların Alman milli yaşantısındaki muhalif rollerine karşı gnostik ve düalist bir bakış açısı vardı. Hitler ise Yahudilerin dünyayı ele geçirmek istediğine yaşamı boyunca inandı ve bu inanç Holokost'ta korkunç bir şekilde vücut buldu.

Daha önce yazdığım *Nazizmin Gizli Kökenleri** isimli kitapta Birinci Dünya Savaşı öncesi Avusturya-Almanya milliyetçileri arasındaki bu saf ırk, demonoloji ve binyıl fikirlerinin izini sürmüştüm. Bu çalışma liberalizm, serbest piyasa ekonomisi ve diğerlerine tabi milletlerin son yüzyılın başlarındaki yükselişi yüzünden algılanan tehdite bir tepki olarak, neredeyse dini hatta okült** fikirlerin Alman kimliğini ne şekilde yücelttiğini göstermeyi amaçlıyordu. Geniş ölçekli sanayi, yeni metropoller, finans kapitalin büyümesi ve örgütlenmiş işgücü; o günlerde bunların hepsi de gelenekçi gruplar tarafından birer tehdit olarak algılanıyordu. Bu *völkisch* (ırkçı) ariozofistler*** gelenekçi statükoya, göreneklere ve siyasi otoriteye karşı oluşan bu istenmeyen ve yıkıcı muhalefete bir yanıt olarak ortaya her derde deva, "Aryan" Alman, ırkçı bir kimlik ideolojisi ortaya atmışlardı. Antropoloji ve soy ıslahının yükseldiği bir dönemde, bu bağnazlar da ırklarla ilgili fikirlere kucak açarak, Yahudileri liberalizm ve modernliğin sözde ajanları ve çıkar sahipleri olarak yaftalamıştı. Irksal üstünlükle ilgili okült fikirler antisemitizmle ve millet olarak yeniden doğulacağına dair binyılcı inançlarla birleşerek, nas-yonal sosyalist hareketin ideolojisinde nihai ifade şeklini bulmuştu.

Çok kültürlü toplumlar bugün de benzeri bir sorunla karşı karşıya. 1900'lerde beyaz Avrupa ırkları dünya nüfusunun yaklaşık yüzde 35'ini oluşturunuyordu. Beyazlar arasındaki doğum oranlarının ileri düzeyde sanayileşmiş ülkelerde gösterdiği düşüşe, gelişen tıp, sağlık hizmetleri ve sanayileşmenin artması sonucunda Üçüncü

Nicholas Goodrick-Clarke, *Nazizmin Gizli Kökenleri*, çev. Ali Cevat Akkoyunlu, Kırmızı Kedi Yayınevi, İstanbul, 2012. (yay.n.)

Okültizm: Gizlilik (TDK). Gizlilik kelimesi bundan sonra yerine göre okült, okültik ve/veya okültizm kelimeleriyle karşılanmıştır. (yay.n.)

*** Aryanlarla ilgili gizli bilgelik anlamına gelen "ariozofi" sözcüğü ilk kez 1915 yılında Lanz von Liebenfels tarafından kullanılmış olup, 1920'lerde bir doktorun halini almıştır. 19. yüzyılda yaşamış olan Guido von List öğretisine "Armanizm" adını verirken Lanz, Birinci Dünya Savaşı'ndan önce "Teozoloji" ve "Ario-Hristiyanlık" gibi terimler kullanır. Bu kitapta "ariozofi" genel olarak her ikisinin ve yandaşlarının Aryan-ırkçı-okült kuramlarını ifade etmek için kullanılmaktadır. Bkz. Nicholas Goodrick-Clarke, çev. Ali Cevat Akkoyunlu, *Nazizmin Gizli Kökenleri*, Kırmızı Kedi Yayınevi, İstanbul, 2012, (yay.n.)

Dünya nüfusundaki patlama da eklenince, dünyaya oranla bu rakam artık yüzde 10'lara düşmüş durumda. Gurbetçi işçiler, göçmenler, ekonomik göçmenler, mülteciler ve siyasi sığınmacılar başlıca nüfus akışlarını temsil etmekte ve gelişmekte olan ülkelerin nüfus fazlasını normalde Avrupalı beyaz ırkların yaşadığı ülkelere taşımakta. Bu ileri sanayi ekonomileri her zamankinden daha yüksek seviyede göç alıyor ve çok ırklılığa yaklaşımları artık bir inanç sorununa dönüşmüş durumda. Amerika Birleşik Devletleri ve çoğu Avrupa ülkesi günümüzde geçmişten beri süregelen nüfus yoğunluklarında demografik bir dönüşüm yaşıyor. Sonuçta ortaya çıkan beyaz kimlik sorunuysa eski Habsburg İmparatorluğu'ndaki nüfuzlarını yitireceklerinden korkan Avusturya-Almanyalıların yaşadığı çelişkiyi onlara bir kez daha yaşıyor.

Kara Güneş savaş sonrası dünyanın sorunlarına bir tepki olarak varlığını sürdürmeye devam eden ırkçı "Aryan" fikirlerin nasıl canlandığını inceliyor. Nazizm ve faşizmin yenilgiye uğrayıp itibarını yitirışinin üstünden geçen yarım yüzyılı aşkın bir zamandan sonra, aşırı sağ bir kez daha Batı demokrasilerinin liberal düzenine meydan okuyarak siyasi arenada kendine yer açmaya çalışıyor. Radikal ideolojiler ekonomik küreselleşme, pozitif ayrımcılık ve Üçüncü Dünya ülkelerinden alınan göçün yarattığı tehditten besleniyor. Kitap, aşırı sağ ideolojilerin uzak sahillerini keşfe çıkıyor: Aryan kültürleri, aristokratik paganizm, antisemitik düşmanlaştırma, Doğu dinlerinden ve okültizmden gelen etkiler, Birleşik Devletler'de ve Avrupa'da ortaya çıkan çok kültürlü toplumlar içinde statülerini, kültürel geleneklerini ve kimliklerini yitirmekten korkan birey ve gruplara gizlice duyulan inançlar.

Kitabın arka planını Amerika ve Britanya'daki neonazizmin kısa bir tarihi oluşturuyor. Nazizm buralarda komünizme, liberalizme ve daha da önemlisi Afrikalı Amerikalılarla beyaz olmayan göçmenlere yapılan ırk ayrımının sona ermesine karşı aşırı uçtaki bir tepki olarak yeniden canlandı. Radikal bir karşı ideoloji arayışı içindeki Amerikalı ve Britanyalı neonaziler, liberalizme ve etnik azınlıkların mevcudiyetine karşı Hitler'i ve nasyonal sosyalizmi yücelttiler.

Gizli örgüt yayınlarında nasyonal sosyalizm beyaz ırkın tüm dünyadaki üstünlüğünü her daim garanti altına alacak bir ırk politikası olarak göklere çıkartılmakta. Ancak, beyaz olmayan bütün ırklar yüzünden yaşadığı baskın endişeye rağmen, neonazi ideolojisi beyaz Aryan insanların şeytani rakibi olarak hâlâ Yahudileri gösteriyor. Buralarda Yahudiler, sonunda Yahudilerin bütün dünyayı ele geçirmesine yol açacak, sözde bütün milletleri, gelenekleri ve bağlılıkları çökerten, çok ırklı bir dünya düzeninin mimarları olarak görülüyor.

Antisemitizmin büyük çoğunlukla etnik gruplara karşı olan modern ve ırkçı bir söylemde hâlâ varlığını sürdürebilmesi, nazizmin yarattığı düşmanlaştırmanın ne kadar kalıcı olabildiğine dikkat çekiyor. Karanlıkta kalmış bir dünyada insan bilincinin sınırlarını aşan bir tanrıdan ayrı kalan gnostikler gibi, Amerikalı ve Britanyalı neonaziler de içlerinde gitgide büyüyen etnik azınlıklar barındıran beyaz ırklar için tek kurtuluş umudunun Hitler’de ve nazizmde olduğunu öne sürüyorlar. Antisemitizm dünyayı iyi ve kötü olarak güç alanlarına ayıran, Manici düalist, aykırı bir inanç görevini görüyor. Binyılcı ırk temizliği ve Yahudilerin dünyayı ele geçirmeyi planladığı inancına dayanan bir düşmanlaştırma, neonazizmi dine benzeten iki belirleyici unsur.

Neofaşist ve neonazi gruplar 1950’lerden 1970’lere kadar esasen üniformalı kadroları, gamalı haçlı bayrakları ve marşlarıyla geçmiş taklit etti. Aşırı uçtaki partiler fanatiklerin sığınağı oldu ve üyeler sadece faşizm yandaşlarıyla antisemitizme sonuna kadar inananlar arasından seçildi. Alman milliyetçiliği beyaz ırkı üstün gören küresel bir ideolojiye dönüşmüş olsa da, Nazi Almanyası’nın tarihi ve politik deneyimi baskın bir öykünme modeli olarak kaldı. Bu tarih bağ George Lincoln Rockwell ve Colin Jordan’la, ayrıca onların savaş sonrası Anglo-Amerikan dünyasındaki halefleri ve takipçileriyle ilişkilendirilen Neonazi kültlerinin belirleyici özelliği idi. Üçüncü Reich’in ve Holokost’un bütün dünya tarafından kınanması herhangi bir siyasi başarıyı imkânsız kılssa da, Alman nasyonal sosyalizminin anısına tutsak düşmüş olan Anglo-Amerikan neonaziler Hitler’e tapan nostaljik bir kulte takılı kalmışlardı.

20. yüzyılın başlarındaki ariozofistlerin durumunda olduğu gibi, kendini liberalizme adanmış düşmancıl bir dünyadaki siyasi yalıtılmışlık, çoğu neonazi ve neofaşist grubun kadim Aryan bilgeliğinin okült fikirlerine kucak açmasına neden olmuştur. Aşırı sağ kanattakiler 1970'lerden bu yana eski Aryan ırkçılığı ve elitizm ideolojisini yeniden piyasaya sürmeye başlamış, zoraki de olsa bunları ezoterizm ve Doğu dinlerini de içerecek şekilde bir kült benzeri yeni görünümlere sokmaya çalışmıştır. Avusturya ve Almanya'da, eski SS subayı Wilhelm Landig, Aryanların kutuptaki sözde vatanına dair ariozofist Thule mitolojisini yeniden canlandırmıştır. Gamalı haçla eşdeğer bir kavram ve Aryan ırkını yeniden canlandırabilecek mistik bir enerji kaynağı olan "Kara Güneş" fikrini geliştirmiştir. Nazizm öncesi *völkisch* hareketinde ve SS'ler arasında yaygın olan Atlantis, Dünya Buz Kuramı, tarihöncesi tufanlar ve Tibet'in gizli ırk doktrinleriyle ilgili ezoterik fikirleri yaygınlaştırmıştır. Ayrıca düalist ve aykırı, alternatif bir Cermen dini olarak, Nazilerin ortaçağdaki Kathar tarikatına ve Kutsal Kâse geleneğine olan ilgisine dikkat çekmiştir. İtalya'da, Julius Evola'nın aristokratik elitizmi ve ezoterik Aryan-Nordik gelenekleri bütün bir savaş sonrası neofaşist kuşağını etkisi altına almıştır. Aranan aşırı sağcı teröristler ülke dışına kaçınca, Evola'nın fikirlerini Avrupa'nın başka ülkelerindeki aşırı sağcı parti ve gruplara taşımışlardır. Bu pek tanınmayan filozof 1980'lerin sonlarında Batı'daki demokrasi ve liberalizme karşı büyük bir siyasi ikon haline gelmiştir.

Julius Evola'nın Hint-Aryan dünyasına olan ilgisi Hinduizm ve tantrizmin egzotik dünyasını da kapsıyordu. Daha önce teozofi ve Hinduların hiyerarşik kast sistemini benimsemiş olan James Madole'nin izinden giden neonazi ideolojisi, Doğulu temaları Savitri Devi ve Miguel Serrano'nun şu anda ırkçı yeraltı örgütlenmelerinin gözdesi olan mistik doktrinleri içinde eritmişti. Fransa doğumlu Nazi-Hindu kadın peygamber Savitri Devi, Hitler'i Vişnu'nun bir avatarı olarak tanımlamış, yok edip yeniden yaratmaya yaptığı vurgu nedeniyle nazizmi Şiva kültürüne benzetmiştir. Hinduların çağ dönüşünü benimseyerek insanlığın ancak yenileyici bir şiddet, savaş

ve soykırımla sona erebilecek olan Kali Yuga'da (kasvetli karanlık çağda) yaşadığını iddia etmiştir. Şilili emekli bir diplomat ve yazar olan Miguel Serrano ise, egzotik oryantal dinleri kendi gnostik-Manici doktrini olan "Ezoterik Hitlercilik" ile harmanlamıştır. Yarı tanrı Aryanların dünya dışından gelen kökenlerini inceleyen Serrano, "mistik Aryan kanını" yeniden saf hale getirerek ona eski ilahi ışığını kazandırabilmek için kundalini yogayı önerir. Serrano'nun diğer temaları Yahudilere karşı yürütülecek gnostik bir savaş, Kara Güneş, Hitler avatarı ve Antarktika'daki Nazi UFO'larıdır. Neonazizm böylece daha genç bir nesil için yeni mitlere ve anlamlara kavuşmuştur.

Nazizmin yeniden ele alındığı başka bir alan da, 1960'lar ve 1970'ler boyunca yayınlanan, nazizmin şeytanileştirildiği sayısız gerilim romanıyla, Nazi okültizminin çarpıcı bir şekilde anlatıldığı ucuz romanlar olmuştur. Nazizm bu kitaplarda oryantal mitolojiyle, gizli Tibet öğretileriyle ve şeytani bir esin kaynağıyla bağlantıları olan neognostik ve esrarlı bir din olarak romantikleştirilmiştir. Bunun sonucunda diktatörlük, terör, savaş ve baskıyla dolu bir tarih göz ardı edilerek, nazizm mitolojik bir arka plana yerleştirilmiştir. Gerçeklik de çok geçmeden popüler edebiyatı takip etmiştir. Birleşik Devletler'deki satanist gruplar 1970'lerde yaşamın yasaklanmış, karanlık yanının bir sembolü olarak Nazi temalarıyla çoktan flört etmeye başlamıştı. Nazizmin şoke edici yönüyle yapılan bu deneyler 1990'larda yerini Hristiyanlık karşıtı paganizmi Hitler'le ve Üçüncü Reich'in aşkın bir yüceltilmesiyle ilişkilendiren satanik Nazi kültlerine bırakmıştı. Amerika, Avrupa ve Avustralya'daki bu türden "karanlık" localar, Hristiyanlık karşıtı, elitist ve sosyal Darvinci doktrinlerce desteklenen, kaba ve Nietzscheci bir güce tapınmayı temsil etmektedir.

Aşırı sağ 1980 ve 1990'larda, Avrupa ve Amerika'da, özellikle topluma yabancılaşmış beyaz gençlik içinde ve üretimin teknoloji odaklı örgütlenmesi ile etnik azınlıkların kendi toplumlarına gün geçtikçe daha çok bütünleşmesi yüzünden gitgide marjinalleştirilen dar gelirli gruplar arasında büyük bir canlanma yaşadı. Güney Amerika'dan ve Üçüncü Dünya ülkelerinden Amerika'ya, bunun

yanında gelişmekte olan ülkelerden Batı Avrupa'ya göçün hızla artması, ırkların birbirine karışacağına dair yeni korkuları tetikledi. Sovyetler Birliği ve Yugoslavya'nın çöküşü, Batı Avrupa'ya çingene-lerin ve Doğu Avrupalıların da göç etmesine neden oldu. Serbest ticaret anlaşmaları, geleneksel yöntemlerle üretim yapılan sanayile-lerin çöküşü ve bilgisayar iletişimi yoluyla yurtdışına verilen hizmet-ler de ırkçılığı ve liberalizm düşmanlığını körüklüyor.

Küreselleşme sayesinde ulusal sınırlar arasında dev bir sermaye, enformasyon, uzmanlık ve personel akışının önü açıldı. Batı dünya-sı şu anda hızla geniş kapsamlı bir yapısal dönüşüm dönemine doğ-ru ilerliyor. Sınırlar gün geçtikçe daha çok geçirgenleşiyor. İleri dü-zeyde sanayileşmiş ülkelere göç eden vasıflı işçi, ekonomik göçmen, mülteci ve siyasi sığınmacı sayısı her geçen gün artıyor. Buralara gi-derek artan sayıda göçmen gelmesi nedeniyle geleneksel milli kül-tür de hiç tanımadığı âdet, norm ve dinlerle karşı karşıya geliyor. Yeni yüzyılımızın başında ulus devlet kavramı bu kültürel eğilimler yüzünden sıkıntıya düşmüştü. Bundan bir yüzyıl sonra, liberalizm ve serbest piyasa ekonomisi bir kez daha istenmeyen ve tehditkâr bir değişimin itici güçleri olarak görülüyor. Ve aşırı milliyetçi tepki bir kez daha, milli ve kültürel kimliğe yönelen bu tehditi karşılamak için savunmacı ideolojilere yoğunlaşarak, *völkisch* fikirlere sarılıyor.

Bütün bunlar sonucunda tahrik edilmiş bazı gruplar son çare olarak ırksal kimliğe sarılıyor. Birleşik Devletler'de Hristiyan Kimliği doktrini, düalizme dayalı aykırı Hristiyanlık motifleri ile Yahudileri "şeytanın dölü" olarak gören kötücül bir antisemitizm ideolojisini sentezliyor. Afrikalı Amerikalılar, Asyalılar, Güney Amerikalılar ve beyaz olmayan bütün insanlar Aryan ırkını kir-leten ve geleneklerini sürdürdükleri beyaz vatanlarını mahveden "çamur" ırklar olarak yaftalanmakta. Nazi şeytanlaştırması ve vahiy edebiyatı buralarda özgürce yardıma çağrılarak, Hitler'e ta-pınma ve Üçüncü Reich sembolizmiyle birlikte, beyaz ırk devletini yaratacak şiddeti seferber etmekte destek olarak kullanılıyor. Bazı gruplar da ırkçılığı Nordik pagan dinleriyle birleştiriyor. Runik alfabe, atalardan miras kalan sihirli işaretler ve mistik bir

kan bağı olarak kutsanıyor. Birleşik Devletler, Britanya, Almanya ve İskandinav ülkelerindeki ırkçı pagan gruplar runik harfler, büyü ve Nors tanrıları Wotan, Loki ve Fenriswolf'un uğursuz mitolojisi üstüne kafa yoruyor. Bu ezoterik fikirler, kozmoloji ve kehanetlerin ırkçı yorumu, söz konusu grupların çok ırklı toplumlar da beyaz kimliğin geleceğinden duydukları aşırı kaygıyı gözler önüne seriyor.

Bu kitap aslında *Nazizmin Gizli Kökenleri* kitabının, okült Nazi temalarının savaş sonrası dönemde ne şekilde süregeldiğini belgeleyecek bir devam kitabı olarak yazılmaya başlandı. Ama çalışma ilerledikçe bakış açım da büyük ölçüde genişledi. Faşist mistiklerin ve miadını doldurmuş fikirlerin izini sürmenin ötesinde, aslında günümüz Amerika ve Avrupası'ndaki neovölkisch grupların ve ideolojinin yeni bir tarihini yazmak zorunda olduğumu hissettim. Özellikle İngilizce konuşulan ülkelerde yaygın olan bu yeni *völkisch* hareketinin, 1980'lerden beri süregelen liberalizm ve küreselleşmeye verilen tepkiyi belgelediğini görebiliyordum.

Özgün *völkisch* hareket nasıl 19. yüzyılın sonlarındaki modernliğe karşı Alman kimliğini savunan bir ideoloji olarak ortaya çıktıysa, bu neovölkisch hareket de çok kültürlülüğe, pozitif ayrımcılığa ve Üçüncü Dünya'dan göç eden kitlelere karşı beyaz kimliği savunan bir ideoloji olarak yeniden canlanmıştı. Bu neovölkisch gruplar, kimlik ve etnik kökenle ilgili kaygıların üstüne giderken, aynı kendilerinden önce gelen Almanlar gibi, Aryan kökenli ezoterik temaların, gizli bilgilerin ve okült mirasın çekimine kapılmışlardı. 1890-1945 yıllarındaki ariozofistler gibi, bu yeni beyaz hareketleri de artık kültürel kimliklerinde köklü değişikliklerle karşı karşıya olan Batı toplumlarının en radikal tepkisini temsil ediyordu. Özgün *völkisch* hareket nasyonal sosyalizmin ve Üçüncü Reich'in habercisiydi. Bu yüzden yeni bir *völkisch* hareketi ortaya çıktığında da şöyle bir durup ciddi olarak düşünmeliyiz. Beyazların gitgide ötekileştirildiği bir duyarlıktan, 2030-50'li yıllarda ne gibi siyasetler ve toplumlar doğabileceğini şimdiden kim bilebilir ki? Günümüzdeki ırkçı hareketlere dair provokatif bir çalışmanın, liberal seçkinlerin

yok saymayı ya da hasıraltı etmeyi tercih ettiği soruları gündeme getirerek, siyaseten doğru duyarlılıkları incitebileceğinin fazlasıyla farkındayım.

İrkçi dinselliğın çok büyük riskleri bulunuyor. Üzüntü, korku ve kaygılar başka ırkların “gölge” kişiliklerine yansıtılınca, dini aşkınlık güdükleşerek dışlama ve nefretin dinamiklerine hapsediliyor. Gerçek bir ruhanilik yerini, yanlılık, bölücülük ve yasakçılığa bırakıyor. Katı bir ben doğruyumculuk insanları ilkel bir düalizmin, sözde kurtuluşun Öteki’nin yok edilmesine bağılı olduğu ruhani mahzenine indiriyor. Manihaizm dininin siyasi açıdan yorumlanıp insanlar arasındaki farklara yansıtılması kaçınılmaz olarak uyumsuzluk ve şiddete yol açıyor. İnsan toplulukları ne zaman iyi ve kötü, ışık ve karanlık gibi mutlak kategoriler halinde ele alınsa, hem toplum hem de bütün insanlık değerinden kaybediyor. Böylesine alçaltılmış bir din, ışığa değıl, ancak karanlığa çıkar. Umudum bu sayfalarda belgelenen, dinin yerine geçen inançların nedenleriyle birlikte anlaşılmasının, geçmişte yaşanan büyük felaketin bir kez daha yaşanmasını engelleyebilmemizde bizlere yardımcı olmasıdır.

Amerikan Neonazizmi

Avrupa çıkışlı egzotik bir akım olan Amerikan neonazizmi, her zaman Amerikan milliyetçiliğinin önünde olmuştur. Amerikalı neonaziler kendilerini, küresel bir hareket içindeki bütün ırkçı milliyetçi beyazların kardeşleri olarak görürler. Batı dünyasının kayıp kurtarıcısı olarak Adolf Hitler'in kişiliğine bağlı kalmalarına karşın, onun Alman milliyetçiliği yerini ufukları savaş sonrası dünyanın önde gelen beyaz gücü olarak Birleşik Devletler'in başını çektiği daha kapsamlı bir vizyon olan Panaryan harekete bırakmıştır. Amerikan neonazizminin kökleri 1950'lere, Soğuk Savaş dönemindeki komünizm karşıtı ideolojinin, kendisine Hitler'in Sovyetler Birliği'ni yok etme teşebbüsünde nostaljik bir model bulduğu zamanlara kadar uzanmaktadır. Bu ülkedeki neonazizm, Nazi modellerine dayalı şiddetli bir antisemitizmle, liberalizmi ve Amerikan Yahudilerini komünizmin emir erleri ve yordakçıları olarak damgalamıştır. Ancak, Amerikan ırkçı milliyetçiliğinin siyasi motivasyonu, ırk ayrımının sona ermesi ve 1960'ların başında patlak veren siyahların sivil haklar hareketi olmuştur. Siyahi Amerikalılara verilen haklar, okul servisi hizmetindeki pozitif ayrımcılık ve fırsat eşitliği, Amerikalı neonazilerin kendilerini beyaz üstünlüğünü savunan bir role oturtmasına neden olmuştur. 1980'lerde Güney Amerika ve Üçüncü Dünya ülkelerinden büyük ölçekli bir göç başladığında, Amerikan neonazizmi ülkenin beyaz bir ulus olarak kalabilmesi için, kendisini ön cephede savaşan bir nefer olarak görmüştür. Birleşik Devletler'in etnik dağılımındaki değişim önemli bir sorun; etnik çeşitliliği gün geçtikçe artan bir toplumdaki siyasi tutarlılık da öyle. Amerikan neonazizminin 1960'lardaki George Lincoln Rockwell'den 2000'lerdeki William Pierce'a kadar gösterdiği gelişim, Alman nasyonal sosyalizmine ait dini mitlerin Amerika'nın nüfus dağılımındaki ve kimliğindeki kültürel değişimlere ne şekilde uygulandığını göstermekte.

1960'ların sözde Führer'i George Lincoln Rockwell, her zaman için açıkça Hitler yanlısı, savaş sonrası Birleşik Devletler'deki Nazi hareketinin kurucusu olarak görülecektir. Rockwell'in abartılı Hitler hayranlığı, Yahudilere ve siyahlara yönelik şiddetli ırkçılığı, taşkınlığı ve teşhirci taktikleriyle de birleşerek, ona Amerika'nın aşırı sağınca yaratılan kültürde kalıcı bir yer kazandırmıştır. İlk başlarda eski kafalı aşırı sağcı gruplar içinde siyasi başarı elde etmeye çalıştıktan sonra bu gruplardan umudu kesen Rockwell, 1959'da kendi Amerikan Nazi Partisi'ni kurarak gamalı haçlı bayrakları, fırtına birlikleri ve Yahudileri gaz odalarına yollamaya niyetli olduğunu açıkça ilan ettiği beyanatlarıyla, arsız bir Nazi kılığına bürünmüştür. Rockwell, 1973 yılında Birleşik Devletler başkanı olacağını ve kendi partisinin üyelerinden oluşan bir Senato ile Temsilciler Meclisi'nin desteğini kazanacağını hayal ediyordu. Siyasi programı bütün Afrikalı Amerikalıların Afrika'ya geri gönderilmesini; ırk ayrımının sona erişinin, milli çöküşün ve kültürel yozlaşmanın mimarları olarak gördüğü Yahudilerin ise yok edilmesini hedefleyen bir "beyazların kurtuluşu" politikasını temel alıyordu.

Rockwell'in halk önüne çıkışları soytarıllık ve provokasyonun iç içe geçtiği birer gösteriydi. Rockwell ve adamları partinin kuruluşundan hemen sonra düzenli olarak, ellerinde "İke'ı Yahudilerden kurtarın," "Ortadoğu'daki tek gerçek komünist partisi İsrail'dedir," "Kızıl Yahudi ajanları gaz odasına" ve "Komünizm Yahudidir" yazılı pankartlarla Beyaz Saray'ın önünde gösteriler yapmaya başladılar. 1961'de Güney'de bir "Nefret Otobüsü" turu düzenleyen Rockwell, New Orleans'ta adamlarıyla birlikte tutuklandı. Aracın yanlarında "İrkların karışmasından nefret ediyoruz" ve "Yahudi komünizminden nefret ediyoruz" türünden yazılar vardı. Washington'da fırtına birlikleri, üzerinde "Rockwell haklı! Zencilere kimin ihtiyacı var?" yazan bir otobüsle şehri dolaştı. Boston ve Philadelphia'daysa, partililer ellerinde "Amerika beyazlarındır, hainler gaz odasına" yazılı pankartlarla, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra İsrail'e göç eden Yahudilerin hikâyesini anlatan *Exodus* filminin gösterildiği sinemaların kapısına dayanıyordu.

Rockwell ve Amerikan Nazi Partisi 1960'ların ortasında sayısız protesto gösterisi düzenledi ve birçok olaya karıştı. Fırtına birlikleri oluşturanlar kavga çıkartmak, okuldan kaçmak, serserilik, saldırı, askerden kaçma, iftira atma ve izinsiz silah bulundurma gibi çeşitli suçlamalarla hâkim önüne çıktı.

Bir Amerikalı nasıl Nazi olur? Rockwell'in hayatını incelediğinizde, karşınıza dini inançlar ve idealizmin bir karışımıyla güdülenen gürültücü bir Yahudi ve komünizm karşıtlığı, beyaz üstünlüğü ve soy ıslahı programı çıkıyor. Teşhirci taktikleri büyük olasılıkla aile geçmişiinden etkilenmişti. George Lincoln Rockwell, 9 Mart 1918'de Illinois-Bloomington'da iki tiyatro sanatçısının en büyük oğlu olarak dünyaya geldi. Babası George Lovejoy "Doc" Rockwell, Broadway'de başroller oynayan, radyoda ve ülkenin önde gelen tiyatrolarında son derece tanınan, İngiliz ve İskoç kökenli bir vodvil komedyeniydi. Annesi Claire Schade, aile grubunda dans eden, Alman-Fransız karışımı bir balerindi. Annesiyle babasının boşanmalarının ardından, Rockwell'in çocukluğu annesinin Illinois'daki eviyle, sürekli konukları arasında Fred Allen, Benny Goodman ve Groucho Marx'ın da bulunduğu, babasının Maine sahilindeki evi arasında gidip gelerek geçti.¹

Rockwell, üniversiteye Hebro Akademisi'nde hazırlandıktan sonra, felsefe ve sosyoloji okumak için 1938'de Brown Üniversitesi'ne başladı. Kısa sürede politize olarak sosyal bilimlerin liberal, eşitlikçi gidişatına ve hocalarına karşı çıkmaya başladı. Notları düşük olsa da, kampüs dergisi olan *Sir Brown*'un editörlüğünü yürüttü. Dergiye çizdiği karikatürler arasında hem komik olanlar hem de şiddet, yıkım ve bombalama imgeleriyle dolu, korku çizgi romanlarına benzeyenler vardı.² Yaklaşan savaş, üniversitedeki derslerinden seve seve uzaklaşmasına neden oldu. Yerinde duramayan, huzursuz ve gergin bir delikanlı olan Rockwell o günlerde yükselişe geçen Alman karşıtı görüşün etkisine kapıldı. 1941 Martı'nda Donanma Hava Kuvvetleri'ne başvurarak kısa sürede kanatlarını kazandı. İkinci Dünya Savaşı boyunca Güney Atlantik ve Güney Pasifik'teki denizaltı batırma görevlerinde uçan bir denizci pilot olarak askerlik yaptı. Guadalcanal Savaşı'nda ve 1944 Ağustosundaki Guam

işgalinde donanma hava destek güçlerini yönetti ve 1945 Ekimi'nde donanma binbaşısı rütbesine getirilerek çeşitli madalyalar aldı.³

Bu arada, Brown'da öğrenciyken tanıştığı bir kızla evlenmişti. Rockwell ordudan ayrıldıktan sonraki beş yılını sanat okuyarak, sonra da ticari fotoğrafçılık, ressamlık, reklam müdürlüğü gibi çeşitli işler yaparak geçirdi. Maine ve New York'ta yayıncılık yaptı. Grafik sanatçısı olarak gelecek vaat ediyordu ve New York'taki Pratt Enstitüsü'ne yazıldı. 1948'de National Society of Illustrators'ın (Ulusal Tasarımcılar Topluluğu) sponsorluğunda düzenlenen ulusal bir sanat yarışmasında bin dolar kazandı. Ama savaş bir kez daha kariyerini sekteye uğrattı. 1950'de Kore Savaşı'nın patlak vermesiyle birlikte aktif göreve dönen Rockwell, Güney Kaliforniya'da savaş pilotlarını eğitmeye başladı. Kore ile yaşanan anlaşmazlık sırasında aldığı bu görev onda kalıcı bir komünizm nefreti ve komünizmin Amerika'nın çöküşüne neden olacağına dair paranoyakça bir korku yarattı.⁴

Rockwell, askeri kahraman General Douglas MacArthur'un başkan seçilmesi için başlatılan kampanyaya ilk kez bu noktada dahil oldu. Joseph McCarthy'nin komünizm karşıtı açıklamaları döneme damgasını vurmuştu ve Rockwell onu gözden düşürmeye çalışanların niyetlerinden derin bir şüphe duyuyordu. San Diego'daki yaşlı bir hanım ona Yahudilerin kontrolünde olduklarını iddia ettiği ve bu iki adamı da karalamaya çalışan bazı gazeteler göstermişti. Aynı kadın onu McCarthy'nin konuşmalarıyla ve Conde McGinley'in, 20. yüzyılın tarihi dekoru ardındaki gizli bir Yahudi-komünist komplosuyla ilgili sarsıcı açıklamalar yapan, antisemitik gazete *Common Sense* (Sağduyu) ile tanıştırdı. Ayrıca kıdemli bir antisemitik ve demagog olan Gerald L. K. Smith'in Los Angeles'taki bir konuşmasına katılmaya ikna etti. Rockwell, Smith'in Yahudi komplosunu ve dünyayı ele geçirme planlarını ifşa eden bu heyecanlı konuşmasından çok etkilenmişti.⁵ Daha sonra San Diego Halk Kütüphanesi'nde okuduğu kitaplar da, onu dünyayı ele geçirmek isteyen Yahudi-komünistlerin varlığına iyiden iyiye inandırdı. Rockwell, hem bu sözde komplonun boyutlarından hem de resmi makamlarla medyanın bu konudaki sessizliğinden hayrete düşmüştü. 1950

yılında bir sonbahar günü, San Diego Kütüphanesi'ndeki karanlık kitap rafları arasında bir uyanış ve siyasi bir aydınlanma yaşadı. Dünyanın rayından çıktığını, belanın kapıda olduğunu her zaman sezmişti ama artık geçmiş ve geleceğin anahtarını elinde tuttuğunu hissediyordu. Peki, bu canavarca ve evrensel komploya karşı nasıl savaşılabildi? Yahudilerin dünyayı ele geçirme planlarının alçaklığına bakınca, Amerika'nın ne demeye komünist Sovyetler Birliği'nin yanında savaşa katıldığını ve "İçeride (Amerika'da) yüksek mevkiye yerleştirilmiş tek bir casusu olmayan ve dünyayı ele geçirmeyi planlamayan Hristiyan Almanya'ya" neden karşı olduğunu merak etmeye başlamıştı. Adolf Hitler örneğini ve dünyadaki Yahudiler ile komünistlere karşı yaptığı haçlı seferlerini hatırlamakta zorlanmadı. Hitler'in bu Yahudi belasını daha kariyerinin en başında anlamış olduğuna ve Yahudilerin İngiltere ile Amerika'yı bu çekişmenin içine kendi çıkarları uğruna çektiklerine inandı. 1951 başında, yakınlardaki bir kitapçıda bulup aldığı *Kavgam*'ı okuyan Rockwell, dünyaya yeni gözlerle bakmaya başlamıştı:

(Burada) gri dünyanın tamamını birdenbire berrak bir mantık ve anlayış ışıısıyla dolduran, pırıl pırıl, "zihinsel bir güneşle" karşılaştım. Her bir sözcük, her bir cümle aydınlanmadan oluşan şimşek çakmaları ve yıldırımlar gibi karanlığı delip geçti, yirmi yılı aşkın zamandır var olan bir karanlığın örümcek ağlarını delik deşik ederek onları yerlerinden söktü, çığrından çıkmış bir dünyanın o ana kadar nüfuz edilemez gizem dolu kasvetini parıl parıl aydınlattı. Afallamış, hipnotize olmuştum... O tarifsiz, mutlak dehaya hayran kalmıştım... Nasyonal sosyalizmin, Adolf Hitler'in yerleşik inançlara karşı çıkan dünya görüşünün, bilimsel bir ırk idealizmi doktrini, hatta yeni bir din olduğunu fark etmiştim.⁶

George Lincoln Rockwell böylece nasyonal sosyalizm dini-ne geçiş yaptı. Sonraki yıllarda, gelecek nesillerin "Adolf Hitler'i 20. yüzyılın Beyaz Kurtarıcısı ve Berlin'deki Führerbunker'i Beyaz ırkın Alamo'su olarak," göreceğini yazacaktı.⁷

Amerikan Nazi Partisi'nin başındaki, sözünü sakınmayan Hitlerci'ye dönüşmesi içinse bir sekiz yıl daha geçmesi gerekecekti. Bu arada, 1952 Kasımı'nda, ordu onu İzlanda, Keflavik'teki bir üste görevlendirdi ve orada F8F Bearcat pilotu olarak iki yıl geçirdikten sonra yarbay rütbesine terfi etti. Burada bölgenin önde gelen ailelerinden birisinin kızı ve Birleşik Devletler'deki İzlanda büyükelçisinin yeğeni olan ikinci eşi Thora Hallgrimsson ile tanıştı. *Kavgam*'ın etkisinden hâlâ kurtulamamış olan Rockwell, karısını balayı için Almanya'nın Berchtesgaden kasabasına götürdü. Derin bir saygı ve hayranlık içinde Hitler'in Kartal Yuvası'nı tavaf ettiler.⁸ Sivil hayata döndüğünde, hem bir geçim kaynağı hem de siyasi fikirleri için bir tartışma ortamı bulmak umuduyla dergi yayıncılığına girmeye karar verdi. Aynı zamanda sağ kanattaki gruplar arasında da aktif olarak, Amerika Muhafazakâr Örgütler Federasyonu'nu kurma çabalarına girişti ve uzlaşmasız Nazi ideolojisini saygın bir paravanın ardında gizleyerek ilerlemeye çalıştı. Ama kendini bu davaya adanmış ırkçılarla antisemitleri çekmeyi başaramayınca, sonunda bu stratejiden umudunu kesti.⁹

1957-58 kışında, sürekli tekrarlanan ve her seferinde Hitler'le tanışmasıyla sona eren bir dizi rüyanın etkisiyle, varlıklı bir antisemit olan Harold N. Arrowsmith'in de maddi desteğiyle, Amerika'daki Yahudi gücü olarak gördüğü şeyin gerçek yüzünü halka göstermeye karar verdi. Arrowsmith'le birlikte, Virginia-Arlington'da, Amerika'yı Yahudi Hâkimiyetinden Kurtarma Ulusal Komitesi'ni kurdular. Georgia valiliği için yapılan bağımsız bir kampanyanın ardından, George Rockwell'in karşısına çıkan ilk muhalefet fırsatı, ABD hükümetinin 1958 Mayıs'ında Lübnan'daki Chamoun rejimine yaptığı –Lübnanlı Arapların hoşuna gitmeyen ama Yahudilerden büyük bir destek alan– askeri yardım oldu. 29 Temmuz 1958'de Beyaz Saray önünde bir gösteri düzenleyen Rockwell, Yahudilerin hükümet üzerindeki etkisini protesto ederek Atlanta, Georgia ve Louisville'de de eşzamanlı gösteriler organize etti. O yıl daha önce, Georgiakökenli yeni bir ırkçı ve antisemitik parti olan National States' Rights Party'nin (Ulusal Eyaletlerin Hakları Partisi) kuruluşunda yer almıştı.¹⁰ 12 Ekim'de Atlanta'daki bir sinagog bombalandığında

polis Rockwell'in destekçilerini tutukladı ve dünya gazeteleri Rockwell'i töhmet altında bırakan haberler yayınladılar. Bu olaydan sonra ne Rockwell'in ne de ailesinin huzuru kaldı, evine saldırıldı ve Arrowsmith spot ışıklarının altından kaçarak Rockwell'e verdiği desteği de geri çekti.¹¹

Eşi ve çocukları bu gerilime dayanamayarak çok geçmeden İzlanda'ya döndüler. Ailesi ve eski destekçileri tarafından tek başına bırakılan Rockwell, 1959'un ilk aylarında kasvetli ve yalnız bir gelecekle karşı karşıyaydı. Soğuk bir mart sabahı, Arlington'daki evinde, kendini dev bir gamalı haçlı bayrakla ve bir Hitler kabartmasıyla sohbet ederken buldu. Evrensel farkındalıkla dolu kısa bir an için yaşanan yeni bir "dini deneyimin" ardından, zorba ve baskıcı güçlere karşı mutlak, küresel bir zafer kazanarak Hitler'in misyonunu tamamlaması gerektiğinden emin oldu. Bundan böyle muhafazakâr gruplardan ve saygınlık kaygılarından vazgeçecek, nasyonal sosyalist olduğunu herkese ilan edecek ve Hitler yanlısı olduğunu hiç kimseden saklamayacaktı. Nazi bayrağını gururla gözler önüne serdi, gri gömlekli üniformalar giydirip gamalı haçlı pazubentler taktırdığı birkaç fırtına birliği kurdu, evinin çatısına ışıklı bir gamalı haç monte ettirdi ve sonradan Amerikan Nazi Partisi olacak Amerikan Partisi'ni kurdu. Arlington, 2507 Franklin Road adresindeki evini parti merkezine çevirmenin yanı sıra, yakınlardaki köhne bir çiftlik evinde gün geçtikçe büyüyen fırtına birlikleri için de bir kışla kurdu.¹²

Rockwell Naziliğini açıkça itiraf edip alenen yaşamaya karar verdikten sonra, bütün eylemleri Yahudi düşmanlığını yaymaya ve Yahudiliğin edilgen kurbanı olarak gördüğü toplumun geneli ni tahrik etmeye yönelik oldu. Rockwell ve fırtına birlikleri Nazi üniformaları ve sembollerini gururla sergilemenin yanında, kamuoyunu sarsmak ve kıskırtmak için de hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Rockwell'in arsız ve sansasyonel çıkışları, 1960'tan itibaren, zirvedeki günlerinde bile en fazla iki yüz üyesi olan marjinal bir grubun başında olabildiğince geniş yer almasını sağlamak için planlanmıştı.¹³ Yıldızlı-çizgili ve gamalı haçlı bayraklarla çevrili bir halde, meraklı

kalabalıkların ve Aryan ırkını saflaştıracak ulusal, sonrasında da küresel bir soy ıslahı programını destekleyen hevesli muhabirlerin önünde konuşmalar yaptı. Dur durak bilmeksizin Yahudileri Marksizmin, dizginlenemez kapitalizmin, ırkların bozulmasının ve kültürel Bolşevizmin temsilcileri olarak gösterip, yargılanarak gaz odalarında idam edilmelerini talep etti. Ateşli broşürler dağıtmaya, olaylar çıkarmaya ve şiddet dolu bir tepki alabilmek için kalabalıklara nutuklar atmaya yoğunlaşarak medyayı kendisinden söz etmeye zorladı.¹⁴ Amerikan Nazi Partisi siyahlara karşı da ırkçı bir politika izliyordu. Irkların herhangi bir şekilde karışmasını ve Amerika'yı melezleştirmek isteyen Yahudilerin bir oyunu olarak gördüğü ırk ayrımının sona ermesini reddeden Rockwell, bütün Amerikalı zencilerin ABD hükümetinin finanse ettiği yeni bir Afrika eyaletine yerleştirilmesini önerdi. Hatta 25 Şubat 1962'de, siyah Müslümanların Şikago'da düzenlediği büyük bir kongreye konuk konuşmacı olarak katıldı ve on iki binden fazla kişinin önünde Elijah Muhammed'i siyahların Adolf Hitler'i olarak gördüğünü söyledi. İçten içeyse, böyle bir sınırdışı etme programının çok geçmeden ırklar arası bir savaşa ve siyahların toplu katliamına yol açacağını düşünüyordu.¹⁵

Rockwell'in bu kötü şöhretine ulaşabilmesinde, Martin Luther King Jr. liderliğindeki Amerikalı siyahların sivil haklar hareketinin gitgide güç kazanması da önemli rol oynadı. 1960'ların başında, zencilerin siyasi farkındalığı da giderek artmaya başlamıştı: Protestolar, yürüyüşler, Watts ve Harlem isyanları, siyahların Amerikan toplumunda gerçek bir eşitlik için sabırsızlandığının sinyallerini veriyordu. Siyahların çıkmazına karşı liberal bir endişenin yükseldiği, ırk ayrımının sona ermesi için tedbirler alındığı, beyaz ve siyah çocukların otobüslerle karma okullara taşınmalarının yaygınlaştığı bir dönemdi. Siyahları sadece ilkel zevkler ve sorumsuz bir hayat yaşamamanın peşinde olan, basit, miskin bir ırk olarak gören Rockwell için, bütün bunlar lanet edilecek şeylerdi. Rockwell'e sorarsanız, siyahlar daha önce köle olmaktan pek memnunken, bütün sorunlar beyazların sosyal ve ekonomik yaşamına daha yakından katıldıklarında başlamıştı. Siyahları beyazlarla sözde eşit oldukları

umutsuz bir konuma getirenlerin Yahudiler olduğundan emindi. Eğitim ve iş alanında rekabet edemeyişleri yüzünden derin bir hayal kırıklığı yaşayan siyahlar şiddete başvurarak, Yahudilerin geleneksel düzeni yıkma ve komünizmi getirme planlarına uygun davranmıştı.¹⁶ Rockwell bağnaz bir antisemitizm ve komünizm karşıtlığıyla artan zenci isyanlarının yarattığı tehdidi tekrar tekrar gündeme getirerek, Amerikalıların 1960'ların göz ardı edilemeyecek kadar ortada olan düzensizliğinden duyduğu derin kaygıları kullanmaya çalışıyordu.

Amerikan Nazi Partisi bu dönemde kesintisiz bir protesto gösterileri bombardımanına başlamıştı.¹⁷ Yahudi gençler dövüldü, Connecticut-Bridgeport'taki bir sinagog bombalandı ve evlerin kapısına "Yahudi" yazıldı. Rockwell, 1962 başlarında Hitler'in nisan ayındaki doğum günü için devasa bir miting planlamaya başladı. Aynı yılın yazında, İçişleri Bakanlığı'nın kendisi için koyduğu Britanya'ya giriş yasağına rağmen, Britanyalı Neonazi lider Colin Jordan'ın Gloucestershire'da düzenlediği uluslararası bir Nazi kamp-kongresine katıldı. Burada bir Dünya Nasyonal Sosyalistler Birliği (WUNS) kurulması için karar alındı.¹⁸ Sınırdışı edilerek Amerika'ya geri gönderilmesinin ardından, Rockwell Beyaz Saray önünde bir protesto gösterisi yaptı. 1962 Eylülünde, komutanlarından birisi olan Roy James'e, Alabama, Birmingham'da Martin Luther King Jr.'ın yüzüne yumruk attığı için madalya verdi. Ayrıca Temsilciler Meclisi'nde de, Robert A. Lloyd'un bir toplantıya yüzünü siyaha boyayıp silindir şapka takarak katılması, "Rockwell çok yaşa" diye bağırması ve zenci aksanını taklit edip Mississipili kongre üyesi olarak kendisine yer gösterilmesini talep etmesi gibi çeşitli olaylar yaşanıyordu.¹⁹ Rockwell'in kendisi de kamu düzenini bozmakla suçlanarak 1962 Ağustosunda yargıç önüne çıktı. Yahudi bir avukat tarafından savunulan Rockwell, mahkemenin konuşma özgürlüğünü savunması sayesinde beraat etti ki kendisi aynı özgürlüğü düşmanlarına tanımazdı.

Amerika cephesinde, Rockwell bütün bu manşetlere oturma eylemlerinin yanı sıra, Dünya Nasyonal Sosyalistler Birliği'nin felsefi temellerini de oluşturmaya çalışıyordu. İçinde Britanya, Birleşik Devletler, Şili, Danimarka, Fransa, Arjantin ve Avustralya'nın bulunduğu yedi

ülkenin ulusal Nazi grupları ve partilerinden oluşmuş bir federasyon olan WUNS'un liderliği, 1962 Ağustosunda kurulurken, Colin Jordan'a verilmişti. Ama Jordan aynı yıl kamu düzenini bozmaktan hapse atılınca, bu görev Rockwell'e geçti. Rockwell WUNS sayesinde, nasyonal sosyalizmi yeni destekçilerden oluşan genç bir nesle, geçmişteki bütün milliyetçiliklerden üstün olan, küresel Aryan gücüne ve ırk idealizmine dayalı bir program olarak sunmaya kararlıydı. Yahudilerin dünyayı ele geçirmek için yaptıkları gizli planların ve gün geçtikçe dünyaya daha da yayılan renkli ırkların karşısında ancak böyle bir ideolojiyle durulabileceğine inanıyordu. 1966 ilkbaharında, Arlington'daki merkezinden, uluslararası Nazi ideolojisi için yeni bir tartışma ortamı olan *National Socialist World* (Nasyonal Sosyalist Dünya) isimli yeni bir dergi yayınlamaya başladı.²⁰

Rockwell derginin editörlüğüne, Neonazi hareketinde yeni bir isim olan Dr. William Luther Pierce'ı (d. 1933) getirmişti. Rice Üniversitesi ve Kaliforniya Teknoloji Enstitüsü'nden mezun bir fizikçi olan Pierce, doktorasını Colorado Üniversitesi'nde yapmış ve sonra da üç yıl boyunca Oregon Devlet Üniversitesi'nde dersler vermişti. *National Socialist World* eğitilmiş ve okuryazar bir okuyucu kitlesi için yazılmış gibi görünen uzun makaleleri, kitap tanıtımları ve koruduğu yüksek yapım standartlarıyla, daha en başından itibaren dünyanın en önemli Nazi dergisi imajını ve statüsünü geliştirmeye başladı. Derginin on beş günde bir çıkması ve sayıların yüz sayfadan fazla olması planlanmıştı. İlk sayıda Colin Jordan'ın yazdığı ve nasyonal sosyalizme felsefi açıdan bakan bir yazı, George Lincoln Rockwell'in saldırgan bir Nazi propagandasının önemine değinen bir makalesi vardı; onur köşesi Hitler kültü ve tarih felsefesiyle Neonazi entelektüelleri derinden etkilemiş olan Hindu ve Nordik teorisini Savitri Devi'nin yazdığı *The Lightning and the Sun* (Şimşek ve Güneş) kitabının bir özetine ayrılmıştı (bkz. 5. Bölüm: Savitri Devi ve Hitler Avatari). 1968 kışına gelindiğinde yayınlanmış altı sayıda, Gottfried Feder'in Alman Nazi Partisi'nin yirmi beş maddesi, Matt Koehl'un Hitler ve nasyonal sosyalizm öğretisi, Robert F. Williams'ın Amerika'daki ırk savaşlarıyla ilgili yazıları da yer almıştı.²¹

Dergi, makalelerle kitap tanıtımlarında Hitler ve Üçüncü Reich'in tarihi anısını yaşatırken, yaklaşan küresel ırklar arası çatışmada Amerika'nın büyük bir rol oynayacağına da dikkat çekiyordu. 1967 yazında çıkan sayıdaki uzun bir başyazıda, Pierce "aşağı yukarı 150 milyon Aryan beyaz, 25 milyon zenci ve 6 milyon Yahudi" arasında yaşanacak bir hâkimiyet ve kurtuluş savaşının çığırkanlığını yaptı. Çatışmadaki temel unsurların kamuoyunu, ekonomiyi ve eğitimi kontrolü altında tutan Yahudiler tarafından gizlendiğini öne sürüp, düzensizliklerin şimdilik daha da artmasını beklediğini söyleyerek karamsar bir tablo çizdi. Zencilerin işlediği bütün kundaklama, cinayet, toplu saldırı suçları yoksulluk ve ayrımcılığa, beyazların önyargılı ve gerici olmasına, polis şiddetine ve adaletsizliğe bağlanmaya devam edecekti. Siyahlara verilen sosyal yardım rüşvetleri ve merhamet artacak, topluma daha çok hoşgörü gösterilmesi gerektiği öğütlenecek, bu arada Amerika da bir cehennem ateşinin ortasına düşecekti. Faal nasyonal sosyalistlerin çok yakında kendilerini kanun kaçağı konumunda, yasadışı ve yeraltı eylemlere itilmiş durumda bulmalarını bekliyordu. Yine de, sonunda, "Aryan Amerika bir kez ırk bilincine ulaştıktan, örgütlendikten, kaslarını gerip kan kokusunu aldıktan sonra, zencilerin peşinden Yahudilerin de çarçabuk tarihin çöp kovasını boylayacağına" inanıyordu Pierce.²²

Sadece medyada yer almak için yapılan eylemlere ve provokasyona dayalı bir hareketin sınırlarını gören Rockwell, parti için kitle örgütlenmesini ve bir seçim kampanyasını içeren daha uzun vadeli bir strateji planlamaya başladı. 1 Ocak 1967'de parti ismi Nasyonal Sosyalist Beyaz Halkların Partisi (National Socialist White Peoples' Party, NSWPP) olarak değiştirildi ve haziranda yapılan parti konferansında kaynak yaratma, propaganda yazıları ve üye alımı konuları tartışıldı.²³ Ama bu planlar kısa sürdü. Rockwell 25 Ağustos 1967'de, Arlington'daki bir çamaşırhanenin parkından çıkmak için aracıyla geri geri giderken pusuda bekleyen bir suikastçının kurşunuyla can verdi. Suikastçı, parti bülteni *The Stormtrooper*'ın (Fırtına Birlikçisi) editörlüğünü yapmış olan John Patler'dı. Patler daha önce National Renaissance Party (Ulusal Yeniden Doğuş Partisi) ile ve Rockwell'in

Amerikan Nazi Partisi ile çalışmış, sonra bu örgütten ayrılıp ancak 1962'den 1963'e kadar faaliyet gösterebilen kendi organizasyonu American National Party'yi (Ulusal Amerikan Partisi) kurmuştu. Daha sonra tekrar Rockwell'e katılmış ama tutarsız kişiliği ve Marksist eğilimleri yüzünden parti içinde sürtüşmelere neden olmaya başlamıştı. 1967 Martı'nda, Rockwell tarafından açık ve koyu tenli üyeler arasında ihtilaf yaratmak suçundan partiden atılmıştı. Patler cinayetten yargılandı, suçlu bulundu ve yirmi yıl hapse mahkûm edildi.²⁴

ABD'deki Nazi hareketi Rockwell'in ölümü sayesinde kendine bir şehit bulmuş olsa da, çok geçmeden fanatizm, paranoya ve kuşkunun güdümüne girmiş birçok küçük aşırı sağcı siyasi gruba bölündü. Rockwell'in 1963'ten beri parti üyesi olan yardımcısı ve resmi halefi Matt Koehl, parti ismiyle Arlington'daki genel merkezi koruyarak en fazla sayıda takipçinin lideri oldu ama NSWPP'nin yaklaşık beş yüz üyesi farklı fraksiyonlara ayrıldı. Amerikan Nazi Partisi ismi, 1960'ların başında ana partinin sekreterliğini yapan James Warner'ın liderliğindeki, Kaliforniya merkezli fraksiyonlardan birisi tarafından resmi olarak yeniden benimsendi. Rockwell'in partisinin diğer büyük mirasçıları da National Socialist Liberation Front (Nasyonal Sosyalist Özgürlük Cephesi), National Socialist Party of America (Amerika Nasyonal Sosyalist Partisi), National Alliance (Milli İttifak) ve Christian Defence League (Hristiyan Savunma Birliği) oldu.

Alman kökenli iki Macar göçmenin oğlu olan Matt Koehl Jr. 22 Ocak 1935'te Wisconsin-Milwaukee'de dünyaya geldi. Wisconsin Üniversitesi'nde gazetecilik okuduktan sonra ABD Deniz Piyadeleri'ne katılarak iki yıl aktif hizmette bulundu. Matt Koehl, antisemitizmin cazibesine daha öğrenciyken kapılmış ve James Madole'nin New York'taki Ulusal Yeniden Doğuş Partisi'ne katılmıştı. 1957'de Tennessee-Knoxville'deki United White Party'nin (Birleşik Beyazlar Partisi) organizasyonunda yer aldı. 1958 yılında, güney eyaletlerinde ırk ayrımcılığına son verilmesine karşı propaganda yapan National State's Rights Party'nin (Ulusal Devletin Hakları Partisi) ulusal örgütleyicisi oldu.²⁵ Rockwell'in hareketine 1960'ta katılarak, 1961'de Şikago şubesinin lideri oldu. 1963'te

Arlington'daki genel merkezde Rockwell'e katılarak WUNS'un genel sekreterliğine ve NSWPP'nin ulusal sekreterliğine getirildi. Ayrıca hem *WUNS Bülteni*'nin hem de partinin *NS Bülteni*'nin editörü ve yayıncısıydı. Amerikan Nazi Partisi'ne duyduğu sempatinin nedeni kendi Alman kökeninden duyduğu gurur ve Adolf Hitler'e duyduğu dini tapınmayla karışık hayranlıktı. Koehl *National Socialist World* için yazdığı eski bir makalede, Hitler'i cesur ve yeni bir dünya görüşü yaratan, vizyon sahibi bir idealist –Panaryan Savitri Devi' den esinlenen bir fikirle, Alman milliyetçiliğinin sınırları ötesinde, Aryan ırkının genel bağlamda yeniden dirilişi için çalışmış birisi– olarak göklere çıkarmıştı. Onun gamalı haçı “Aryan erkeğinin zafer için savaşma misyonunu,” ırk ve kan kardeşliğine dayalı bir Yeni Düzen'i temsil etmek için tasarlanmıştı.²⁶

Koehl, 1968'de “nasyonal sosyalizm ne kadar Adolf Hitler'se, Adolf Hitler de o kadar nasyonal sosyalizmdir,” diye yazarken, Nazi ideolojisinden yeni bir öğreti ve inanç olarak söz ediyordu. Amerikan Nazilerinin tarihte kalmış bir Alman fenomeni için savaş-tığını düşünenlere karşıydı. Bu eleştirileri yapanlar “Adolf Hitler'in dünyaya 50 yıl önce açıkladığı gerçeği kavrayamamıştır,” diyordu Koehl. “Bizim hedefimiz siyasi ya da sosyal bir komployu gerçekleştirmenin çok ötesinde bir hedeftir. Fikirlerin ve bazı şeylerin evrensel bir dönüşümünü gerektiren, benzeri görülmemiş boyutlardaki bir devrimdir,” diye yazıyordu. Hitler'in, insanın ancak yüksek ideallerle yaşayabileceği savından etkilenerek, *Kavgam*'daki uzun bir pasajdan alıntı yapıyordu: “[Nasyonal Sosyalist] yaşam felsefesi Doğa'nın en derindeki iradesiyle uyum içindedir... sonunda insan soyunun en iyileri bu dünyaya sahip olduğunda, [bunun ötesindeki alanlarda da] eyleme geçebilmenin yolu açılmış olmaktadır.”²⁷

Koehl'in gelişmiş Hitler kültü, 1983'te gerçekleşen bir yeniden örgütlenmeyle New Order (Yeni Düzen) adını benimseyen partisinde daha da barizdir. Kendi kaynaklarına göre, Yeni Düzen'in Kaliforniya'dan doğu sahiline kadar örgütlenmiş kırk yerel şubesinde yaklaşık iki yüz asil üyesi ve dört yüz aktif destekçisi vardı. Düzenli eylemleri arasında Hitler'in doğum gününü kutlamak ve

Nazi ilkelerini yaymak için konferanslarla seminerler düzenlemek de vardı. Matt Koehl'in Amerika'daki gruplara yaptığı konuşmalar da ve ara sıra Avrupa'daki Neonazi toplantılarına katılmak için yaptığı gezilerde, kitapları *The Future Calls* (Geleceğin Çağrısı, 1972) ve *Faith of the Future*'da (Geleceğin İnancı, 1995), modern Hitlerciliğin "ırk idealizmini" Yeni Düzen'in bütün yeni destekçi ve üyelerine ateşli ve bağınaz bir tekdüzellikle sundu.

Yeni Düzen'in Milwaukee'de bulunan genel merkezinden dağıttığı basılı malzemeler arasında Hitler'in, üzerinde "O yaşıyor!" yazan, ikona benzeri bir resmi de var. Bir başka küçük kartın üstünde İngilizce olarak "İnancımız" yazıyor; arkasındaysa Almanca bir metin yer alıyor. Hristiyanlık ritüelleri ve inancının bu benmerkezci taklidi, Hitler'in kâfirce bir tavırla İsa yerine konmasıyla adeta bir parodiye dönüşüyor:

Adolf Hitler'e inanıyoruz,
İrkımızın ölümsüz lideri,
Takdiriilâhının biricik armağanı,
Tüm zamanların en büyük kişiliği,
Bugün ve sonsuza kadar gönlümüzde yaşayacak.

Kutsal davaya inanıyoruz,
Ki o Yeni Düzen'dir,
Türümüzün dünyadaki,
Yaşamın ebedi kanunlarıyla uyumlu umudu ve geleceğidir.

Takipçilerinin gerçek, bölünmez bütünü olarak,
Onun davasının adını taşıyan,
İradesinin aracı olan,
Kahraman ve şehitlerin kanlarıyla kutsanmış,
Hareketine inanıyoruz.
Kurtuluşun tek yolu.

HEIL HİTLER!

Matt Koehl yazılarında ve Yeni Düzen destekçilerine hitaben yaptığı konuşmalarda, sürekli olarak dini bir mitolojiye ve sembolizme başvurur. Bu coşkunkluklar Savitri Devi'nin Hindu-Aryan fikirlerinden ve doğaya tapınmasından fazlasıyla etkilenmiştir. Hitler'in 1987 Nisanı'ndaki doğum günü nedeniyle yazdığı "Diriliş" yazısında, Savitri Devi'ye göre "Aryan bilgeliği ve içgörüsünün eski kitabı" olan *Bhagavad-Gita*'dan cümleler kullanır: "Çağlar boyu, adalet kalmadığında, kötülük saltanat sürdüğünde, ben gelirim; dünyayı kurtarmak için yeniden yeryüzüne doğarım." Hindu, pagan ve Hristiyan motiflerini birbirine karıştırarak, Doğa'nın ebedi yenilenme ve yeniden doğma mesajı üzerine kafa yorar. "Adolf Hitler yeryüzüne doğdu. Ete ve kana büründü. Savaştı ve öldü." Hitler'in ölmesi gerektiğini, onun kurban edilmesinin önceden kararlaştırılmış bir zorunluluk olduğunu öne sürer. Koehl'e göre, 1945'teki trajik olaylar gelecekteki yeni dünyanın tufan benzeri habercileridir. "Hitler bizlerin gönlünde ve zihinlerinde yaşıyor... Liderimiz aslında bir yükseliş yaşadı. *Gerçek bir yükseliş yaşadı!*"²⁸

Koehl 1991'de, Yeni Düzen'in Hollandalı, Flaman ve Alman üyelerinden oluşan bir topluluğa Avrupa'da yaptığı bir konuşmasında, İkinci Dünya Savaşı'nın bitişini yeni bir inancın başlangıcına benzetir. Savaş sonrası Hitlerciliği Hristiyanlığın ilk dönemlerdeki gelişmesiyle kıyaslar. Koehl'e göre, İsa MS 33'te çarmıha gerildiğinde, bu yeni din de yenilgiye uğramış gibi görünüyordu ve peygamberin havarileri işkenceler görmüştü. Ama Golgotha aslında İsa'nın, Hristiyanların sonuna kadar inandığı, nihai zaferine sahne olmuştu. Koehl bu konuşmasında yakışsız bir metafor kullanarak, dinin sonradan elde ettiği zaferin Hristiyan *Endsiege*'i (Son Zafer) olduğunu ima eder ve modern Nazilerin de aynı zaferi kazanacak iradeye sahip olup olmadığını sorar. Mücadelenin ne kadar süreceği önemli değildir ama devamı ancak sarsılmaz bir inançla mümkündür. "Bir başlangıç yapabiliriz... ve ister 50 yıl, ister 100 yıl, 500 yıl ya da 1000 yıl sürsün, önemli olan şey bir gün –er ya da geç– Adolf Hitler'in davasının bu dünyada galip geleceğidir."²⁹

Koehl, Hristiyanlığı yabancı (semitik) bir din olarak reddetse de,

Yeni Düzen öğretisini Hıristiyanlık kaynaklı oldukları tartışma götürmeyen dini semboller yoluyla ifade etmiştir. Hitler'i Aryanların kurtarıcı mesihi olarak kutsal bir yere koyar: "O bizim gelecekteki bütün zamanlar için kanunumuz ve rehberimizdir. O bizim umudumuz, kurtuluşumuzdur." Hitler'in "başka bir bedende yeniden belirmesinden" ve "kutsal bir maiyetin" toplanışından bahseder. Koehl'in kullandığı kurtarıcı sembolizmi sık sık aşırıya kaçır: "Can çekişen uygarlığın uzayan gölgesi ne yapacağını bilemeyen ve umutsuz bir dünyanın üzerine düşerken, geleceğin inancı parlayacak... Göz kamaştıran bir Yeni Düzen... Dünyaya ayak basmış en büyük insanın, o ölümsüz kişiliğin rehberliği ve yönetiminde."³⁰ Hıristiyan modellerden alıntı olduğu ortada olan ve Hitler'e bir mesih gibi tapınan bu vahiy tarzı sözlerden daha ateşlisini bulmak pek de kolay olmazdı.

Yeni Düzen'in bu bağnaz karakteri aynı zamanda sınırsız hoşgörü, ahlaki yozlaşma ve fiziksel hastalıkla aynı kefeye konulan liberalleşmiş modern dünyanın şiddetle reddedilmesinde de kendini hissettirir. Hitler'i demokratik rakiplerinin standartlarına göre yargılayanlara, 1945'ten galip çıkanların bize gerçekte nasıl bir dünya verdiklerini sorar Koehl. Müttefiklerin Hitler'siz geçen elli yıldan sonra geldiği kültürel ve siyasi durum nedir? Koehl, karşısında koşuşturmalı tüketiciliğiyle, benmerkezcilikle, çevresel yıkımla, kirlilikle ve ırkların karışmasıyla dolu bir dünya görür. "Milli nüfus dağılımını değiştirip bizi entegrasyonla, siyah çocukların otobüs servisleriyle karma okullara taşınmasıyla, pozitif ayrımcılıkla, azınlık kotalarıyla, duyarlılık eğitimiyle, siyahların tarihiyle ve Holokost ile tanıştırdılar. Hoşgörü ve özgürlüğü, uyuşturucuları, MTV'yi, ergenlik intiharlarını verdiler bize. Güvenli seksi ve güvensiz sokakları, silah edinmeye getirilen kısıtlamaları verdiler. Rock'n Roll'u ve tecavüze uğrayanlar için rehberlik merkezlerini verdiler. 'Alternatif yaşam tarzlarını,' oğlancılığı, AIDS'i, pisliği, sapıklığı, kaosu, suçu, yozlaşmayı, basitleşmeyi ve her çeşit çılgınlığı verdiler."³¹ Bu aşırı kültürel karamsarlık, modern dünyayı Hitler ve nasyonal sosyalizme karşı kazandığı (geçici) zaferden sonra son nefesini veren eski bir düzen olmakla itham etmek için seferber edilmiştir.

Koehl kendi kilisesini kurarken, başka bir NSWPP fraksiyonu da düpedüz terörizme kucak açmış, NSWPP'nin Güney Kaliforniya'daki genç lideri Joseph Charles Tommasi (d. 1951) 1974 yılında Nasyonal Sosyalist Özgürlük Cephesi'ni (NSLF) kurmuştu. Saçlarını uzatıp esrar içen Tommasi, Amerikan nazizminin "düzgün" ve muhafazakâr imajını yıkan bir gençti. Militan sola öykünen Tommasi, Birleşik Devletler'deki "Yahudi gücü yapılanmasına" karşı silahlı bir gerilla savaşı istiyordu. Ünlü bir NSLF afişinin üstünde şöyle yazıyordu: "Gelecek hâlâ ellerini kirletmeye hazır olan birkaçımızın olacaktır." Horozu kaldırılmış bir silahın namlusu üstündeyse şunlar yazılıydı: "Siyasi terör. Onlar bir tek bundan anlar." Tommasi kanun ve düzenle ilgili bütün kaygıları reddediyordu. NSLF'nin "Sistem"e ve onun nefret edilen polis güçlerine saldırabileceği bir anarşi ve kaos ortamı istiyordu. NSLF'nin silah ve cephanelik envanterinde Magnum tabancalar, 45 kalibrelik otomatik tabancalar ve yarı otomatik askeri saldırı tüfekleri yer alıyordu. Propaganda resimlerinde bombalanmış bir amerikan bankası şubesinin enkazı yer alırken, NSLF dergisi *Siege*'in (Kuşatma) kapak fotoğrafındaysa bir başka hedefin enkazı, radikal sol görüşlü Students for a Democratic Society'den (Demokratik Toplum Taraftarı Öğrenciler, SDS) tesadüfen ödünç alınmış bir resim vardı.³²

NSLF'nin savunduğu silahlı çatışmaların benzeri, The Order (Düzen) ya da Brüders Schweigen'in (Sessiz Kardeşlik) 1980'lerin ortalarında gerçekleştirdiği terörist eylemlere kadar, bir on yıl daha görülmeyecekti. Altmışların ortasında Rockwell'e katılmış şiddet yanlısı bir Nazi olan James N. Mason, 1980 yılında, kendini Zionist Occupation Government'a (Siyonist İşgal Hükümeti, ZOG) –bu aşırı sağcıların Yahudilerin kontrolündeki kukla bir rejim saydıkları ABD hükümetine yakıştırdığı yeni bir isimdi– karşı silahlı mücadeleye adanmış, beyaz üstünlüğünü savunan yeni bir militan hareketin habercisi olarak NSLF'yi yeniden diriltti.³³ Mason, *Siege* dergisini de yeniden çıkartmaya başlayarak içindeki yazılarda şiddetin, ırk mücadelesinin ve nefret edilen "Sistem"e karşı amansız bir savaşın

savunuculuğunu yaptı. Aşırı sağ görüşlü akıl hocaları bulma arayışında olan Mason sonraları, 1969 yılında oyuncu Sharon Tate ve birçok kişinin ölümüne neden olmaktan ömür boyu hapse mahkûm olan ünlü katil Charles Manson'a tapmaya başlayacaktı. Manson kendi alnına bir gamalı haç dövmesi yaptırmış olsa da, siyasi görüşleri belirsizdi. Mason yine de Manson'ı kanuna karşı gelen en büyük adam olarak görüyordu ve bu hüküm giymiş suçluyu yeni Nazi grubu Universal Order'ın (Evrensel Düzen – bu Manson'ın önerdiği bir isimdi) ruhani lideri olarak benimsemişti. Mason'ın kurtarıcı olarak hem Hitler'i hem de Manson'ı benimseyen Nazi dini, Koehl'in Hitler'i adeta bir mesih gibi gören öğretisiyle Tommasi'nin binyılcı şiddetinin bir karışımıydı. *Siege* dergisinin sayfalarında, Hitler, Tommasi, Manson ve Savitri Devi'ye düzülmüş aşırı övgüler yer alıyordu.³⁴

WUNS 1960'ların ortalarında Amerikan neonazizmini Avrupa'ya ithal eden pilot bir proje görevini yüklenmişti. Bu Avrupa-Amerika işbirliği şimdi de Rockwell'in başka bir mirasçısı, partide yarattığı iç sürüşmeler yüzünden, atalarına edilen hakaretler eşliğinde NSWPP'den atılmış, yarı Yahudi bir faşist olan Frank Collin'in kurduğu Amerika Nasyonal Sosyalist Partisi (NSPA) tarafından sürdürülüyordu. NSPA 1970'lerin sonunda Şikago yakınlarındaki bir Yahudi bölgesi olan Skokie'de düzenlediği şiddet içeren mitingler yüzünden medyada çok yer almıştı. Ku Klux Klan üyelerinin de katıldığı olaylarda ve Karayip adası Dominik'in yarım kalmış işgali gibi şiddet dolu eylemlerde de sıkça yer alıyordu. 1979 Kasım'ında, yerel şubesinin üyeleri Kuzey Carolina-Greensboro'daki Ku Klux Klan karşıtı bir mitinge katılan radikal sol görüşlü beş kişinin öldürülmesi olayına karışmakla suçlandı.³⁵

NSPA uluslararası Neonazi arenasında okyanus ötesindeki Alman NSDAP Auslands- und Aufbauorganisaton'un (NSDAP-AO) destekçisi olarak önem kazandı. 1973'de Alman-Amerikalı Neonazi Gerhard (Gary) Lauck tarafından kurulan bu grup, Lauck'un 1974'te Bonn'daki yetkililer tarafından sınır dışı edilmesinin ardından faaliyetlerini Birleşik Devletler'de yürütmeye başladı. Burada ilk olarak (Matt Koehl'in NSWPP'siyle müttefik olan) WUNS'un Virginia-Arlington'daki genel merkezine yerleştirilen Lauck, ABD'li

birkaç Neonazi gruptan da finansal destek almaya başladı. NSDAP-AO ve NSPA daha sonra güçlerini birleştirdiler ve halen Nebraska-Lincoln'da aynı ofisi paylaşıyorlar. İlk başta sürgüne yollandıkları yerden Nasyonal Sosyalist Parti'nin Almanya'da yasallık kazanması için işe koyulan NSDAP-AO'nun faaliyet alanı son yirmi yıl içinde önemli ölçüde değişerek küresel bir boyuta ulaştı. NSPA ile birlikte çıkardıkları aylık *New Order* (Yeni Düzen) dergisi İngilizce, Almanca, İsveççe, Macarca, Fransızca, Hollandaca, İspanyolca, İtalyanca, Portekizce ve Danca yayınlanıyor. Birleşik Devletler Sivil Haklar Komisyonu NSDAP-AO'yu "dünyadaki en etkili Neonazi propagandası grubu... neonazilerin en büyük propaganda aracı," olarak tanımlıyor.

Lauck'un örgütünün ana hedefi hâlâ, Almanya'da anayasal kısıtlamalar altında çalışan neonazilere özgürce hazırlanmış yayınlarla ve başka yollarla destek sağlamak. NSAP-AO bu hedefin de ötesine geçebilmek için yayınladığı *NS Kampfruf* (NS Kavgaya Çağrı) isimli Almanca bir gazeteyle birlikte, Almanya'da yasadışı olarak dağıtılmak üzere binlerce broşür ve üzerlerinde Nazi sloganları yazan binlerce çıkartma üretiyor. Almanya'da çok fazla sayıda gizli üyesi olduğunu iddia eden örgütün çalışmaları 1980'lerde İskandinavya ve Avusturya'yı da kapsamaya başladı. Gary Lauck, 1995 Mayıs'ında Danimarka'da tutuklandı. Bunun ardından yasadışı Neonazi yayınlar dağıtmak suçundan Almanya'da da hüküm giydi ve hapse mahkûm edildi. Ancak onun hapse atılması NSPA'yi etkin bir şekilde içine almış olan örgütünün propaganda çalışmalarını pek aksatmadı. Batı Virginia-Reedy'de George P. Dietz'in yönettiği Liberty Bell Yayıncılık isimli benzeri bir örgütlenme daha var. Arazi emlakçısı olan Dietz, 1957'de Birleşik Devletler'e göç eden eski bir Hitler Jugend (Hitlerci Gençlik) üyesi. Liberty Bell, okurlara geniş bir seçenek sunan antisemitik kitaplar ve Nazi yayınları, Nazi eşyası ve (Tayvan üretimi) taklit parti rozetleri satmanın yanında, kendi dergisi *Liberty Bell*'i (Özgürlük Çanı) ve Almanya'da dağıtılmak üzere hazırlanan Neonazi bülteni *Der Schulungsbrief*i (Eğitim Mektubu)de yayınlıyor.

Rockwell'in ölümünden sonra, NSWPP'nin mirasçılarında birisi de, eskiden *National Socialist World*'ün editörlüğünü yapmış olan William Pierce'in liderliğindeki Milli İttifak'tı. Otuz yıl sonra, Pierce hâlâ Birleşik Devletler'deki en önemli Neonazi örgütçü ve yayıncı. Irk savaşını anlatan kült romanı *The Turner Diaries* (Turner Günlükleri), düzenli olarak yaptığı radyo konuşmaları, Avrupa partilerinin önde gelen liderleriyle yaptığı toplantılar, Direniş Plakçılık yoluyla gençlik kültürü ve beyaz güç müziğiyle ilişkide oluşu, onun Amerikan Nazi Partisi'nin ilk liderleri arasındaki en entelektüel kişi olduğunu çoktan kanıtlamıştı. Milli İttifak'ın kökeni, ilk olarak Vali George Wallace için kurulmuş bir kampanya örgütü olan Youth for Wallace'ın (Wallace Taraftarı Gençler) bir uzantısı olarak 1968'de kurulan Liberty Lobby'den (Bağımsızlık Lobisi) Willis Carto'nun kurduğu National Youth Alliance'a (Milli Gençlik Birliği, NYA) dayanır. NYA üniversite kampüslerindeki anarşist ve solcu gruplarla savaşmak ve öğrencilerin sağcı görüşlere daha açık olmalarını sağlamak amacıyla kurulmuştu. Kanunu ve düzeni temsil ediyordu ve siyah güce, hippilere, uyuşturucu kültürüne karşıydı. NYA'nın antisemitik ve ırkçı politikaları çok geçmeden Pierce'in ve NSWPP'deki diğer aktivistlerin dikkatini çekti. Örgüt iç çekişmeler yüzünden 1971 ilkbaharında iki fraksiyona ayrıldı: Youth Action (Gençlik Hareketi) olarak bilinen fraksiyon Carto'ya sadık kalırken, başına Pierce'in geçtiği diğer fraksiyon 1974'te Milli İttifak adını aldı. Pierce 1970'ten 1982'ye kadar tabloit gazete olarak çıkan, daha sonra dergi formatında yayımlanmaya başlanan *National Vanguard* (Ulusal Öncü [ilk ismi *Attack!*]) yoluyla, grubu hızla Nazi lobisi yapan yeni bir örgüte dönüştürdü. WUNS dergisine yazdığı editör yazılarının havasına uygun bir şekilde, bu yayında da Yahudilerin sosyalizm, siyah güç, bankacılık sistemi ve ırkların karışması yoluyla beyazları yok etmeye çalıştığı inancını yaymak için çabaladı.³⁶

Örgütün genel merkezini Washington'da kuran Pierce, Amerikan aşırı sağıyla da içli dışlı oldu. *National Vanguard* Neonazi gruplar arasında çok okunan bir yayın oldu ve Milli İttifak birçok yabancı grupla ilişki kurdu. O zamanlar Britanya'daki National Front'un

(Milli Cephe) lideri olan John Tyndall, 1979'da Pierce'ı ziyaret etti. Alliance aynı zamanda Milli Cephe'nin kısa ömürlü bir devamı olan British National Party'nin (Britanya Ulusal Partisi) ve League of St. George'un da (Aziz George Birliği) içinde olduğu başka Britanyalı gruplarla da bağlantı içinde oldu. Tyndall ile sürekli iletişim halinde olan Pierce, 1995'te Britanya Ulusal Partisi'nin yıllık mitingine katıldı.

Pierce 1980'lerin başında, Washington'daki artan siyah nüfustan kaçmak için, Hillsboro yakınlarında, Batı Virginia'daki Apalaş Dağları'nın arasındaki uzak bir köyde, dikenli tellerle çevrili 160 dönümlük bir inziva yeri satın aldı. Burada (içlerinde birçok Penguin Klasikleri kitabının da bulunduğu) Batı kültürü ve pagan geleneğine dair kitaplar sattığı büyük bir şirketi yönetiyor, personelinin yardımıyla *National Vanguard*'ın editörlüğünü yapıyor ve arazi içindeki, sembolü Yaratılışı temsil eden Nordik insan runiği olan, kendi "Kozmoteist Kilisesi"nde ırkçı bir öğreti yaymaya çalışıyor. Kurduğu örgüt bu yönüyle, üstlendiği misyonun Panaryan ve dini bir misyon olduğunu açıkça gözler önüne seriyor. Pierce çıkardığı haber bülteninde evrimin nihai amacını anlatabilmek için Savitri Devi'den alıntı yapıyor: "Doğanın ona uyumlu olarak yaşadığı ve yarattığı o gizemli ve şaşmaz bilgelik: Balta girmemiş ormanın, derin okyanusların ve uzayın karanlık âlemlerindeki kürelerin evrensel bilgeliği." Pierce'ın kozmoteizminde her ırka ve her türe bütünüle bağlantılı olarak belirli bir rol verilmiştir. Zenciler aylaklık etmekten memnunken, Yahudiler yozlaşma için katalizör görevi görür ve beyaz adam da içindeki İlahi Kıvılcım'ın rehberliğinde, sürekli, varlığının yaşayan bir parçası olan Yaratıcı'ya doğru yükselir.³⁷ Bitmeyen bir evrime yapılan bu çağrı Tanrı'nın seviyesine yükselmenin sadece Aryanlara mahsus olduğu Platoncu bir ruhlar öğretisi çerçevesinde tanımlanmıştır.

Pierce'ın ırkçı hayal gücü Apalaş Dağları'nda beyaz güce ait dışa kapalı bir sığınak yaratarak Aryan ırkını kurtarmaya yönelik savaşçı bir coşkunun güdümü altındaydı. Bu eğilim başlangıçta 19. yüzyılın sonlarındaki Britanya İsrailciliğinden esinlenmiş olan

Hristiyan Kimliği hareketindeki yaygın fikirlerle de bağdaşmaktadır. Britanya'daki bu dağınık gruplaşma Anglosakson ırkların aslında İsrail'in (Yahuda'nın Yahudileriyle ilgisi olmayan) kayıp kabileleri ve Tanrı'nın seçilmiş kulları olduklarını iddia etmiş, Yahudilere karşı hiç denemezse de, bir miktar düşmanlık beslemişlerdi. Ancak 1920'lere gelindiğinde, Britanya İsrailciliğinin Amerika'daki takipçileri Yahudileri Amerika'daki Aryan ırkın affedilmez düşmanları olarak gören sert bir antisemitik ideolojiye kucak açtılar. Hristiyan Kimliği hareketi 1970'lerden bu yana, başka benzerleriyle birlikte, Church of Jesus Christ Christian (Hristiyan İsa Kilisesi), Aryan Uluslar (Hristiyan İsa'nın Kilisesi, Aryan Milletler); Church of Christ (İsa'nın Kilisesi) ve eski NSWPP üyesi James Warner'ın (şu anda Hristiyan Savunma Birliği'nin devam ettirdiği) New Christian Crusade Church'ünü de (Yeni Hristiyan Haçlı Seferi Kilisesi) içine alan bir harekete dönüşmüş durumda. Dışa kapalı bir sığınak olan Aryan Uluslar kuzeybatı Pasifik'te beyazların hâkimiyetinde olan bir eyalet kurulmasını istiyor. Kimlik hareketinde yaygın olan fikirleri, seçilmişliğe, düşmanlaştırmaya ve Aryanlarla Siyonist güçler arasında gerçekleşecek olan kaçınılmaz inanç savaşına dair dini duyarlılıklar belirliyor.³⁸

Pierce, Kimlik'i desteklemese de, kendi Nazi ırkçılığı yorumu da seçilmiş beyaz Aryanların savaşa hazır olması gerektiğini ve Yahudilerin siyasi düzenine karşı yapılacak kıyamet benzeri bir savaşın yakın olduğunu söyleyen benzeri bir bağnazlıkla yoğrulmuştur. Sağ görüşlü yeraltı romanı *The Turner Diaries* –hepsi de ırkçılık karşıtı, eşitlikçi bir kamu düzenini isteyen– liberaller, Yahudiler, siyahlar ve diğer azınlıkların baskın olduğu, baskıcı ve yozlaşmış ABD hükümetini temsil eden "Sistem"e karşı olan beyaz devrimcilerin, gelecekte gerçekleştirdiği silahlı bir mücadelenin birinci ağızdan anlatımıdır. Romanda inandırıcı bir dille genç ve beyaz bir vatansever olan Earl Turner'ın ve "Örgüt"teki silah arkadaşlarının, hükümetin silah edinme konusunda kısıtlamalara gitmeye çalıştığı bir dönemde yaptıkları eylemler anlatılır. Irklar arasındaki bütünleşmenin sağlanması için alınan tedbirler sıkılaştırırken, onlar da

gitgide daha çok politize olur. Irk eşitliği polisinin peşlerine düştüğü Turner ve suç ortakları sabotaj ve suikastlardan oluşan bir taktikle polise karşı direnmeye başlar. Çatışmalar tırmanırken, bütün Birleşik Devletler’de tam bir ırk savaşı başlar.

Örgütün sisteme karşı uyguladığı gerilla taktiği Los Angeles’ta yapılan başarılı bir askeri saldırının, bölgedeki silahlı kuvvetlerde çıkan bir isyanın ve çok sayıda isyancının ordudan ayrılmasının ardından bir iç savaşa neden olur. Irk ayrımcılığına dayalı acımasız tedbirlerle, beyaz olmayan nüfusun zorla toplanarak sınır dışı edilmesinin ardından, Güney Kaliforniya’da ülkenin geri kalanına saldırmak için bir üs olarak beyazlara ait bir bölge kurulur. Pierce’ın romanı bu kargaşanın ve toplu yıkımın ayrıntılı bir anlatımını vermekte çok başarılıdır. Örgüt gün geçtikçe güç kazanarak, Washington ve New York’ta hâlâ yerli yerinde duran Yahudi hâkimiyetindeki çok ırklı devlete karşı giriştiği yıpratma savaşında diğer büyük Amerikan şehirlerine saldırır. Nükleer bombalar Miami, Detroit ve New York’a zarar verir. İsrail’e ve Sovyetler Birliği’ne saldırılır ve sadece Birleşik Devletler’de ölenlerin sayısı 60 milyonu geçer. Tam bir vahşet ve barbarlık ortamının hâkim olduğu beş “karanlık yıl” sonrasında, sonunda Kuzey Amerika’nın 1999 başlarındaki kurtuluşu gelir.

The Turner Diaries’de Yahudilerin ABD’deki sözde siyasi hâkimiyetine karşı yapılan bir beyaz devrimi ve Amerika’nın siyahlardan, Güney Amerikalılardan ve diğer azınlıklardan temizlenmesi operasyonu anlatılır. Ama Pierce’ın Nazilerden aldığı ilham, İkinci Dünya Savaşı boyunca gerçekleşen Yahudi soykırımına uğursuz göndermeler yapan sayısız paragrafta kendini belli eder. Örgüt, sürgünler sırasında bir zenciye ya da beyaz olmayan başka birisine bilerek yataklık etmeyi düşünenleri karşılaştıkları ciddi sonuçlar konusunda uyarın bildiriler yayınlar. Siyahlar kısa süre içinde sistemin hâkimiyetindeki bölgeye sürülürken, Yahudiler ve diğer melez ırklar, Ukraynalı Yahudilerin 1941’de Kiev yakınındaki Babi Yar Koyağı’nda katledilmesine benzer bir şekilde, bir kanyona doğru ölümlerine yürümeye zorlanırlar. Kaliforniya bölgesindeki sivil halka terörü ve sağ görüşlü ırkçı fikirleri aşılama için, linçlerin

yapıldığı tek bir günde, kurbanların boynuna “İrkıma ihanet ettim” yazıları asılarak, aralarında önde gelen eski politikacıların, avukatların, medya ve basın mensubuplarının, öğretmenlerin ve rahiplerin de bulunduğu, ırkçılığa karşı olan 60.000 civarında kişi asılır. İrklar arası evlilik yapan kadınlar da aynı şekilde, boyunlarında “İrkımı kirlettim” yazılarıyla idam edilir. Örgütün küçük bir grup olarak başlayıp gitgide büyümesi Weimar Almanyası’ndaki Nazi Partisi’nin yükselişini yansıtırken, içindeki elit tabakaya da (SS’lerin bir devamı olarak) Düzen adı verilir. Aryan devrimi 1940’larda yarım kalan Holokost’un devamı olarak görülür ve “Beyaz bir dünya hayali, Büyük İnsan’ın (yani Adolf Hitler’in) doğumundan sadece 110 yıl sonra,” sonunda gerçekleşir.³⁹

Beyaz devrim bir sonraki adımda küresel boyuta ulaşır. Nükleer bir saldırının ardından, Araplar İsrail’i ele geçirir ve antisemitizm Avrupa devletleriyle Sovyetler Birliği’ne de yayılır. Beyaz Aryan güçlerin Amerika’da kazandığı zafer çok geçmeden Avrupa’ya da ulaşır.

Galibiyet 1999 yazı ve sonbaharında, bütün kıtayı temizleyen bir değişim kasırgası gibi, Avrupa çapında bir dalga halinde geldi ve binyıl ya da daha fazla zaman boyunca süren yabancı bir ideolojinin ve bir asır ya da daha fazla süren derin bir ahlaki ve mali çöküşün kalıntılarını birkaç ay içinde silip süpürdü. İrkına ihanet edenler, nesiller boyunca melezleşen soyların dölü ve *Gastarbeiter* sürüleri aynı kaderi paylaşırken, kanlar bir an için diz boyuna ulaştı. Batı dünyasının üstüne Yeniçağ’ın muazzam şafağı doğdu.⁴⁰

Örgütün küresel zaferi kimyasal, biyolojik ve radyoaktif silahların kullanıldığı bir savaşla Çinlilerin de yok edilmesi ve Urallar’dan Pasifik’e, Arktik’ten Hint Okyanusu’na kadar 29 milyon kilometrekarelik bir “Büyük Doğu Çöplüğü”nün yaratılmasıyla tamamlanmış olur.

Pierce antisemitik ve ırkçı Nazi fantazilerini kendine has bir üslupta binyılcı bir evrensel Nazi hâkimiyeti şeklinde yansıtır. Liberal

ve demokratik topluma paranoyak gözlerle bakışını, ateşli ve felaket habercisi bir dille ortaya koyarken, güçlü ve dindar bir alt ses de kendini hissettirir. Romanın bir asır öncesinden kâhinlik yaparak yazılmış önsözünde, Earl Turner'ın YÇÖ (Yeniçağ'dan Önce) 43 yılında, eskiden bir metropol, şimdiyse (Hitler'in akıl hocası Dietrich Eckart'ın ve Nazi şehidi Horst Wessel'in adları verilmiş) Eckartsville ve Wesselton'da yaşayan Aryan halkın toprakları olan Los Angeles'ta doğduğu anlatılır.⁴¹ Kaliforniya'daki beyaz devrimin ilk kıpırdanmalarını yazarken de, Turner yine kâhinliğe soyunur: "Eskisinin küllerinden yeniden doğacak yeni bir toplumun, yepyeni bir uygarlığın çekirdeğini yaratıyoruz... Aryan değerlerine ve Aryan görüşüne dayalı bir toplum, Yahudilerin ruhsal yozlaşmasına boyun eğmiş bir toplumdan doğamaz."⁴²

The Turner Diaries evrensel nazizmi öngören bu dini atmosferi sayesinde tüm dünyada bir yeraltı okur kitlesine ulaştı. Roman Amerikan ve Avrupalı Neonazi gruplarda bir çeşit çağdaş *Kavgam* olarak elden ele dolaşıyor. 1980'lerde Milli Cephe tarafından satılan romanın, Neonazi terörünün Britanya'daki tırmanışında da önemli bir rolü oldu (bkz. 2. Bölüm).

Pierce'in kehaneti 1983 Eylülü'nde Washington-Metaline Falls'ta Düzen isimli ırkçı ve militan bir grubun oluşmasıyla, Amerika'da gerçekleşti. Brüders Schweigen ya da Silent Brotherhood (Sessiz Kardeşlik) olarak da bilenen bu terörist grubun kurucusu, aşırı sağda uzun bir geçmişi olan Robert Jay Mathews'tu (d. 1953). Mathews'un planı Amerika'daki Siyonist İşgal Hükümeti'ne (ZOG) saldırıp devirme amacıyla, bunu yapacak kaynaklara sahip küçük bir birim yaratmaktı. Devlete karşı girişilecek gerilla savaşında kullanılacak silahları almak için de kaynak gerekiyordu, ki bu savaşın sonradan beyaz nüfusun toplu isyanına yol açması bekleniyordu. Düzen eylemlerine büyük ölçekli bir kalpazanlıkla ve 1984 Temmuzunda Kaliforniya-Ukiah'da bir Brink's arabasına saldırılarak yapılan 3,8 milyon dolarlık silahlı bir soygunla başladı. Diğer şiddet eylemleri arasında, sağcı gruplara karşı olduğunu açıkça söylemekten çekinmeyen, Denverli Yahudi radyo sunucusu Alan Berg'e düzenlenen suikast da vardı.

Mathews 1984 Aralığı'nda Washington-Whidbey Island'da yapılan bir kuşatmada FBI tarafından öldürüldü. Düzen'in diğer üyeleri de 1985 ve 1986 yıllarında tutuklandı.⁴³

Düzen'in esin kaynağı doğrudan *The Turner Diaries*'di. Mathews gruba katılanlara örgüt isminin romandaki örgütün içindeki elit tabakadan geldiğini söylemiş ve hepsine birer tane kitap vermişti. Ayrıca grupla roman arasında kod isimlerinin kullanılması, farklı ırk ve ideolojilerden düşmanları içeren "kara listeler" yapılması, hainlerin idam edilmesi ve üyelerin gruba bir yemin töreniyle kabul edilmesi gibi paralellikler de vardı. Üyeler "atalarının yeşil mezarları (ve) eşlerinin rahimlerindeki çocukları" üstüne, kendi insanlarını Yahudilerden kurtarmak ve Aryan ırkına mutlak bir zafer kazandırmak için ne gerekirse yapacaklarına dair yemin ediyorlardı. Mathews'un kendi dini eğilimi pagan Odinizm'di ama Aryan Uluslar aracılığıyla Hristiyan Kimliği hareketiyle de bağlantısı vardı. Düzen üyelerinin dörtte üçü de Aryan Uluslar ve Hristiyan İsa Kilisesi yoluyla Kimlik'le bağlantıdaydılar. Berg suikastinde kaçılan arabayı süren David Lane, Kimlik kilisesinin üyesi ve 14 kelimelik mottosu tüm dünyadaki beyaz kimlik hareketlerinin mantrası haline gelen 14 Word Press'in (14 Kelime Yayıncılık) de kurucusuydu ("İnsanlarımızın varoluşunu ve beyaz çocukların geleceğini garanti altına almalıyız").⁴⁴

Buna karşılık *The Turner Diaries* de Hristiyan Kimliği hareketini etkilemişti. 1980'lerin ikinci yarısında, Hristiyan Kimliği gruplarının ayrı bir Aryan bölgesinin kurulmasına, devrimin ilk aşaması olarak beyaz bir Kaliforniya yaratılmasına ilişkin ayrıntılı planları, Pierce'ın romanında öngörülen temalardan birisiydi.⁴⁵ Pierce'ın yaygınlaştırdığı, ABD hükümetinin Yahudi kontrolündeki kukla bir rejim olduğu görüşü, artık ZOG kısaltmasıyla aşırı sağdaki ırkçı söylemin gözdesi haline gelmişti. Bu kitabın aşırı sağcı terörü motive edebilme gücü hiç eksilmedi. 1995 Nisanı'nda Oklahoma City'de gerçekleştirdiği bombalama olayından, Birleşik Devletler tarihindeki en büyük terörist vahşetten hüküm giyen Timothy McVeigh'ın dostları, romanı tekrar tekrar okumuş olduğunu hatırlıyor ve

McVeigh'in romanda bir FBI ofisinin bombalandığı bölümü bombalama şekli ve zamanlama da dahil en ince ayrıntılarına kadar taklit ettiği iddia ediliyor.⁴⁶

Düzen'in kısa sürede yenilgiye uğraması radikal sağcıların ırklar arası bir savaş başlatabilmek için daha gizli ve gözü dönmüş stratejiler belirlemelerine neden oldu. Devlet güçlerinin kolayca ulaşabileceği bütün örgütsel yapılanmalardan kaçınan birçok Nazi artık tek bir kişi ya da çok küçük bağımsız birimlerce gerçekleştirilecek terörist eylemleri savunuyor. Nükleer silahların ve açık savaşın yerini bombalama ve cinayetler alıyor. William Pierce, Oscar Yeagar'ın Yahudilere ve beyaz olmayan ırklara, özellikle de ırklar arası evlilik yapmış olan çiftlere karşı verdiği tek kişilik savaşı anlatan ikinci romanı *Hunter* (Avcı, 1989) ile bir kez daha esin kaynağı oldu. "Yalnız kurt" kavramı yeni bir kavram değildi. Amerikan Nazi hareketindeki Joseph G. Christopher, Joseph Paul Franklin (diğer ismi James Vaughn) ve Frank G. Spisak gibi sorunlu insanlar ve psikopatlar, 1980'lerin başlarında seri cinayetler işlemişti. Sonradan Başkan Ronald Reagan'a suikast girişiminde bulunacak olan John Hinckley'in de Nazilerle ilişkisi vardı.⁴⁷ James Mason, *Siege* dergisinin sayfalarında bu cinayetlere alkış tutarken, Pierce da devletin üstün askeri gücüne karşı yeni bir taktiğin ana hatlarını belirliyordu. *Hunter* tek başına yapılan, küçük ölçekli ve izini belli etmeyen şiddet eylemlerinin toplumdaki ırk bilincini artırabileceğini, çok ırklı toplumu etkili bir biçimde demoralize ederek istikrarsızlaştırabileceğini ileri sürmektedir.⁴⁸

Bu fikre yapılan başka bir katkı da, bir Hristiyan Kimliği takipçisi olan Richard Kelly Hoskins'in, Tevrat'ın dördüncü kitabı Sayılar ve Mezmurlar'daki, İncil'e uygun kısımları temel alarak yazdığı "Pinhas Rahipleri" ile ilgili kitaptır. Tanrı, İsraililerin Moab'lı kadınlarla birlikte yaşaması yüzünden çok öfkelenince, Aaron'un torunu Pinhas (Kral James İncili'nde Phinehas) farklı ırklardan olan bir çifti mızrağıyla öldürür. Tanrı bundan memnun olur, İsraililerin üzerindeki lanetini kaldırır ve yürekli Pinhas ile sülalesine "sonsuzca kadar sürecek bir rahiplik" payesi verir (Sayılar 25:6-13). Mezmurlar'daki

metinde de aynı hikâye anlatılarak, Pinhas'ın kalkıp araya girdiği ve felaketi önlediği söylenir (Mezmurlar 106:30). Hoskins kitapta, yabancılar ne zaman zorla Hristiyan toplumun içine girse, ardından yozlaşma ve hastalıkların geleceğini ileri sürer ve tarih boyunca Hristiyanlığı yabancıardan temizlemiş olan, Kral Arthur'dan Robin Hood'a, Ku Klux Klan'dan SS'lere, birçok "Pinhas Rahibi" olduğunu söyler.⁴⁹ Günümüzdeyse, Pinhas Rahipleri beyaz ırkın düşmanları olarak gördükleri siyahlara, Yahudilere, eşcinsellere, liberallere ve sol kanattakilere karşı düzenledikleri öldürme eylemlerini tek başlarına gerçekleştiren kişilerden oluşan bir kültür.

Teksas Ku Klux Klanı'ndan gelme bir başka Kimlik takipçisi olan Louis Beam ise bu bireysel terör eylemleri için stratejik bir çerçeve çizdi. Düzen'le bağlantıda olan Beam, örgütün eylemleri yüzünden açılan Fort Worth isyana kışkırtma davasının da (1988) önde gelen sanıklarından biriydi. Weaver ailesinin Ruby Ridge-Idaho'daki evlerinde FBI tarafından vurularak öldürülmesinin ardından, 1992 Ekimi'nde Estes Park-Colorado'da, katılımcı vatanseverlerin, aşırı sağcı grupların ve Hristiyan Kimlik takipçilerinin önünde yeni ufuklar açan bir konferans düzenlendi. Beam burada, hareketi fazlasıyla etkilemiş olan makalesi "Leaderless Resistance"ta (Lidersiz Direniş), ZOG'a karşı yapılacak militan mücadelede izlenmesi gereken taktiğin yeni bir taslağını çizdi. Hükümete karşı hiyerarşik emir-komuta zincirinden oluşan yapılarla direnmenin intiharla eşdeğer ve umutsuz bir çaba olduğuna inanıyordu. Rusya'daki devrimci komünizmin geliştirdiği hücre birim modeli daha avantajlıydı çünkü tek bir birim kaybedildiğinde yapının geriye kalanı hâlâ bütünlüğünü koruyabiliyordu. Ama bu türden birimler de aşırı sağın sağlayamayacağı merkezi bir idareye ve dış kaynaklara gereksinim duyuyordu. Beam mantıklı olan tek stratejinin "lidersiz direniş" ya da "hayalet birimler" olduğu sonucuna varmıştı. Bireyler ya da çok küçük gruplar birbirlerinden tamamen ayrı olarak eyleme geçmeli, merkezi idare gereksinimi ortak görüşler ve belirli durumlara verilen benzeri tepkilerle bertaraf edilmeliydi. Dünyadaki aşırı sağcı ve ırkçı grupların interneti gün geçtikçe daha çok kullanmasının

nedeni kuşkusuz Beam'ın bu tek tip tavırları güçlendirebilecek alternatif iletişim araçlarını kabul etmesinde gizli.⁵⁰

Tutku dolu konuşmalar yapabilme yeteneğine sahip bir Vietnam Savaşı gazisi olan Beam, 1990'ların aşırı sağcı yeraltı dünyası için önemli bir ideolojik esin kaynağı oldu. Lidersiz direnişin, kitlesel seçim stratejileri ve silahlı ayaklanmalardan umudunu kesmiş olan Naziler için birçok çekici yanı vardı artık. Düşmanın içe sızmasını önleyebilmeyi vaat ediyor, Nazi hareketinin kitleleri neden etkileyemediği gibi utanç verici bir soruyu safdışı bırakıyor ve kahramanlığın işe yaramadığı yerde sinsiliğin devreye girebileceğini ima ediyordu. Şiddet eylemlerini açıkça gündeme getirmekten kaçınsa da, Beam'ın mesajı çok açıktı. Lidersiz direniş birbirinden bağımsız olarak baş gösteren karışıklıklar, sabotaj ve cinayetlerle, hükümet için bir "istihbarat kâbusu" olacaktı. Bu strateji Birleşik Devletler'de Düzen, İngiltere'de Combat 18 (Savaş 18), İsveç'te Vit Airst Motstånd (Beyaz Aryan Direnişi - VAM) tarafından benimsenmiş durumda. Tek başlarına ya da küçük gruplar halinde hareket eden Naziler bir hedef seçiyor ve hedefe saldırıp yok ediyorlar. Resmi bir örgütün olmayışı devletin tepki vermekte tereddüt etmesini sağlıyor ve tespit edilmeyi zorlaştırıyor. Timothy McVeigh'in Michigan'daki milis kuvvetlerden Oklahoma City'deki "yalnız kurt" bombalama eylemine yaptığı geçiş de taktikteki benzeri bir gelişmeye işaret eder.

Harold Covington, Amerikan Nazi dünyasında kısa bir süre için lider olarak görüldü. Üyesi olduğu NSPA'nın Greensboro katliamına karışmasından sonra Birleşik Devletler'den ayrılıp İrlanda, İngiltere ve Rodezya'ya giden Covington, bu arada İrlandalı bir eş ve çifte vatandaşlık kazandı. Tekrar Amerika'ya dönerek, 1980'de Franck Collin'in ardından NSPA lideri oldu ve Kuzey Kaliforniya eyaletinin adalet bakanlığı için yapılan ön seçimde Cumhuriyetçi Parti'nin adayı olarak 56.000 oy kazandı. 1981'de, sosyal, ekonomik ve ırksal konularda Nazi politikalarının savunuculuğunu yapan, kendi Excalibur Society'sini (Excalibur Cemiyeti) kurdu. Kendi *Kavgam* kitabını kaleme alırken, yine de ateşli bir IRA sempatizanı ve Ku Klux Klan'cı olan Sean McGuire'a yakın durdu. Covington'ın

The March up Country (Ülke Boyunca İleri) kitabı Amerika'daki Nazilerin güce nasıl ulaşabileceğinin haritasını çizer. Daha sonra, 1991 yazında, Covington Avrupa'da ortak düşmanlar temelinde birleşen ve çağdaş bilgisayar teknolojileriyle bağlantı kuran terörist Nazi birimlerinden oluşan uluslararası bir ağın planlarını yapmaya başladı. Gerilla eylemleri Norveç'e ve Doğu Almanya'ya kadar uzanan, İsveç'teki VAM ile bağlantı kurdu. 1991-1992'de, Sargent kardeşlerle yakın temasta bulunarak İngiltere'deki Savaş 18'in kuruluşunda yer aldı. Bu Nazi milis örgütü el altından dağıttığı bültenlerde sol görüşteki, yeşil ve barışçı politikalarla ilişkisi olan düşmanlarının açık adreslerinden oluşan listeler yayınlıyor; daha sonra da bu şahıslar birimlerden ölüm tehditleri alarak saldırıya uğruyor.⁵¹

Covington 1994 Nisanı'nda Kuzey Carolina-Chapel Hill'deki üssünde NSWPP'yi yeniden kurdu. NSWPP kısa süreliğine bir kez daha Amerika'nın kendini gizlemeyen en aktif Nazi partisi haline geldi. Covington, Orwell'den ödünç aldığı Winston Smith takma adı altında, günlük bir internet bülteni ve klasör kağıdı formatında yayınlanan haftalık gazetesi *Resistance* (Direniş) yoluyla muazzam bir propaganda faaliyeti yürütmeye başladı. Ülke içindeki ve uluslararası bağlantılar büyük oranda e-postalar ve bir web sitesi yardımıyla sağlanıyordu. Rockwell'in ilk baştaki vizyonuna sadık kalan yeni NSWPP, özerk bir Aryan Cumhuriyeti kurarak Kuzey Amerika'daki beyazların varlığını garanti altına almayı hedefleyen, devrimci bir Aryan partisiydi. Covington'ın, siyasi geleceğini garanti altına almak için, huzursuz beyaz seçmenleri yabancı ırklara ayrıcalıklar tanıyan bir yönetime karşı seferber etmeyi amaçlayan saldırgan ve ateşli bir programı vardı. "Zorbalık, yozlaşma ve Brezilya tarzı bir pisliğe batışı" öngörerek, Başkan Bill Clinton'ın ikinci dönemi hakkında acil uyarılarda bulundu.⁵² Ama kitabının ve terörist bağlantılarının da ortaya koyduğu gibi, aslında kitlesel bir seçim stratejisinden umudunu kesmiş durumdaydı. Amerika'daki ırksal durumun kötüye gidişine karşı (ırk kotaları, nefret suçlarına dair kanunlar, medyanın beyaz kimliği kötülemesi), Nazi hareketinin de gelişiminin bir sonraki aşaması olarak silahlı çatışmayı kabul

etmesi gerektiğine inanıyordu.⁵³ Yeniden kurulan NSWPP'nin önderi artık Covington değil.

Ku Klux Klan, Hristiyan Kimliği hareketi, Posse Comitatus (İçtihat) ve hayatta kalmacılara kıyasla, NSWPP, Yeni Düzen ve Milli İttifak gibi Amerikan Nazi grupları egzotik ve pek de Amerikalı olmayan gruplar gibi görünmektedir. Amerikan neonazizmi düalist ve antisemitik bir demonolojiden filizlenmiş olan kendi dini öğretisini, gerçek bir sosyal gerilim yaratmaya devam eden, siyahlara yapılan ırk ayrımına son verilmesi ve Üçüncü Dünya'dan alınan yoğun göçler gibi karmaşık sorunlara uygulamaya çalışmıştır. Ancak entegrasyona karşı olan White Citizens Councils (Beyaz Vatandaşlar Konseyi) benzeri grupların çoğu Amerikan yandaşı ve hiçbir şekilde antisemitik olmayan, Nazilerle ortaklık yapmaya direnç gösteren gruplardı. Entegrasyonun siyasi koşulları ve antisemitik ideoloji arasındaki bu önemli ayrışım, Amerikan neonazizminin neden hizipçi bir fenomen olarak kaldığını açıklamakta yardımcı olabilir. Herhangi bir Nazi hareketinin hizipçi faaliyetleri ötesinde bir başarıya ulaşabilmesi için, Amerikan toplumundaki dışlanmış beyaz kesimler arasında daha geniş bir taban oluşturması gerekir. Dazlaklar (bkz. 10. bölüm), Vatanseverler (bkz. 14. Bölüm) ve özellikle Güney'deki beyaz mahkûmlar gibi kimi gruplara bu mesajı ulaştırma çabalarına girildiğine dair bazı duyumlar var.⁵⁴

Ancak, çeşitli açılardan, neonazizm Amerika'da kendini kökten-dinci bir geleneğe teslim etmiştir. Rockwell'in görkemli öğretisini oluşturmasının ardından, Matt Koehl bir Nazi kilisesinin başına geçmişti. Amerikan neonazileri kendi hizipçi sığınaklarında, Hitler'in İsa'dan aşağı kalmadığı, Rockwell'inse Aziz Paul'e karşılık geldiği, peygamberli bir dine kucak açıyor. Jim Saleam'in de yazdığı gibi, neonazilerin inandığı şey;

Nazi Almanyası'nın on iki yılının [Hitler'in misyonunu tamamladığı], bir inancın açıklandığı ve mucizelerin gerçekleştiği bir dönem olduğudur. Savaş çarmıha gerilmeydi. Gamalı haçsa gerçek haç, kötülüğe karşı bir tılsımdı. Nazi şefleri Hitler'in havarileriydi.

Nuremberg mahkemesi şehitler yarattı ve inancı, siyasetin yeraltı mezarlarına gömdü. Yahudilerin korkusundan hiç kimse Hitler'in adını ağzına alamadı. Ancak Rockwell bu yeni inanca döndürüldü ve yeni doktrini yayma misyonuyla görevlendirildi. Hitler sadece Almanlara vaaz vermişken, Rockwell bütün ulusları bu dine döndürecekti.⁵⁵

Saleam, Rockwell suikastını Yahuda'nın yaptığı gibi bir havari tarafından ihanete uğramakla kıyaslayarak devam ediyor. Matt Koehl'se ortodoksi üzerine kurulu bir kilisenin ilk papası olarak, kurtuluşun anahtarıyla ve tek gerçek partiden aforoz edebilme yetkisiyle güç kazanıyor. Hristiyanlık öğretisiyle neonazizmin ırkçı söylemi arasında teolojik değilse bile yapısal benzerlikler gerçekten de var. Bu peygamberler arası ve yapısal benzerlik, özellikle de bin-yılcılık ve Hitler'in neonazizmdeki peygamberlik mertebesi ışığında bakıldığında zaman, beyaz ırkın kurtuluşuna dayalı bu öğretiyi köktendinci Hristiyanlığın çoktan gelişmeye başladığı bir toplumdaki bireyler için anlaşılır kılıyor.

George Lincoln Rockwell'in Nazilerden aldığı bu mirasın kökeni 1930'lardaki vatansever, Alman yanlısı ve yatıştırma politikasını savunan gruplara kadar götürülebilir. Rockwell ve Amerika'daki mirasçıları da benzeri bir antisemitizm ve ultra milliyetçiliği satmaya çalışarak, buna bir de savaş sonrası kaygıları eklemişlerdir. Soğuk Savaş dönemindeki komünizm karşıtlığı artık yerini federal güçten ve bir "Yeni Dünya Düzeni"nden duyulan şüpheye bırakmıştır. Ancak, kalıcı olmaya devam eden sorun, sivil haklar hareketinin ve eşit haklar mevzuatının 1960'ların başlarında başlayan ve günümüze kadar uzanan etkilerine karşı koyabilmek için, siyahlara ve beyaz olmayan diğer ırklara yöneltilmiş bir nefretle kendini ortaya koyan, beyaz kimlik sorununa dönüşmüştür. İkinci olarak, Üçüncü Reich'in yenilgisini göz önüne alan neonaziler Amerika'daki ve bütün dünyadaki Yahudilere karşı yapılacak yeni bir savaşla Holokost'un tamamlanmasını vaat eden daha şiddetli bir antisemitizmi benimsemiştir. Üçüncü ve belki de Nazi cemaatlerinin belirleyici olan

özelliğiyse, beyazların ve Batı Dünyası'nın kurtarıcısı olarak Adolf Hitler'e tapınan bir kült yaratmış olmalarıdır. Artık Hitler'in doğum günü bütün Nazi gruplar tarafından takvimlerinin en önemli günü olarak kutlanmakta, Nazilerden kalan kutsal emanetler toplanıp gizli tapınaklarda sergilenmektedir. Amerikan neonazizminin karakteristik sembolleri ve mitleri Tanrı'nın gözünden düşmüş bir dünyaya karşı savaşılmaya hazırlanan, zulme uğramış bir tarikatın davranışını yansıtmaktadır.

Britanya'daki Nazi Yeraltı Örgütlenmesi

Mihver güçlerin 1945'teki tam yenilgisi ve Nazilerin toplama kamplarında yaptığı zalimliklerin doğrulanması, Avrupa'da faşist geleneğin yeniden ortaya çıkmasını fazla geciktiremedi. 1950 Martı'nda, Avrupa'dan birçok neofaşist ve Neonazi grubun Roma'da yaptığı toplantının ardından, Alman, İtalyan, Avusturyalı, Fransız, İspanyol ve İsveçli partilerden yaklaşık yüz delege de 1951 Mayısı'nda İsveç'in güneyindeki Malmö'de toplandı. Avrupa'daki büyük partiler bir on yıl içinde yeni bir Enternasyonal'e doğru ilerlemeye başladı ve 1962 Martı'nda Sör Oswald Mosley'nin Union Movement'ı (Birlik Hareketi), Deutsche Reichspartei (Alman Reichu Partisi), Jeune Europe (Genç Avrupa) ve Movimento Sociale Italiano (İtalyan Toplumsal Hareketi) arasında, Venedik'te yapılan bir anlaşımla National European Party (Milli Avrupa Partisi) kuruldu.¹

Savaş sonrasının faşist Enternasyonalcileri genelde kendilerini savaştan kalma mirastan uzak tutmaya özen gösteriyor; Hitler, SS, nazizm ve Holokost ile ilişkilendirilerek utanç duymaktan kaçınıyordu. Mosley, savaş öncesinde kurduğu British Union of Fascists'in (Britanyalı Faşistler Birliği) politikalarını, Birlik Hareketi'nin 1948'deki seçim kampanyasında kullanılan ana unsurlardan birisi olan bir Avrupa birliği temelinde yenilemeye çalışıyordu. Mosley'nin Britanya'daki aşırı sağa önemli ölçüde sadık kalırken, milliyetçilerden ve geri kafalı faşistlerden tepki gelmesini göze alan bir stratejisi vardı. Bu türden tedbirler savaş sonrasında ilk kez 1962 ilkbaharında, Hitler hayranı Britanyalı Neonazi lider Colin Jordan tarafından bir kenara itildi ve Jordan kahverengi gömlekler, dize kadar dar pantolonlar ve uzun çizmeler, gamalı haçlı pazubentler gibi Nazi kostümlerini, "Sieg Heil" ve "Juden raus" gibi sloganlarla ve Horst Wessel marşıyla birlikte yeniden yaşama geçirdi. 1962 Ağustosunda, yedi ülkenin Nazi gruplarını temsil eden

George Lincoln Rockwell, Savitri Devi, Bruno Lüdtke ve diğerleriyle birlikte, kendini gizlemeyen bir Nazi Enternasyonalı olarak, Dünya Nasyonal Sosyalistler Birliği, WUNS'u kurdu.

Colin Jordan'ın Britanyalı neonazizmi renkli nüfusun varlığına karşı radikal bir tepkiydi. Amerika, Naziler Amerika'daki zenci alt sınıfın özgürleşmesini protesto ederken, Britanyalıların protestosu doğrudan İngiliz Milletler Topluluğu'ndaki yeni ülkelerde yaşayan renkli nüfusun 1950'lerin sonlarından başlayarak gittikçe artan bir hızda Britanya'ya göç etmesine karşıydı. Jordan'ın bu tepkisel ırkçı milliyetçiliği, savaş öncesindeki faşist bir antisemitizm geleneğiyle, Hitler'e ve Alman nasyonal sosyalizmine duyduğu katıksız bir hayranlıktan besleniyordu. Bu idealler savaş yıllarından 1990'lara kadar Colin Jordan'ın siyasi programının en belirgin unsurları olarak kaldı ve onu savaş sonrası Britanyası'nda ortaya çıkan Hitler kültürünün en önde gelen temsilcisi yaptı. Colin Jordan'ın kariyerine bakarak, günümüzdeki militan Nazi yeraltı örgütleriyle ilgili önemli şeyler öğrenebiliriz. Amerika'daki şiddet yanlısı birçok grup George Lincoln Rockwell'e nasıl saygı duruşunda bulunuyorsa, günümüzdeki Savaş 18 ve David Myatt'ın National Socialist Movement'ı (Nasyonal Sosyalist Hareket) gibi birçok terörist grubun kökleri de Jordan'a kadar uzanmakta. Ayrıca, Colin Jordan'ın lider konumuna yükselmesi kitlesel göçlerin olduğu bir arka planda gerçekleştiğinden, Britanya'daki hikâye Avrupa'daki güncel gelişmeler açısından daha büyük bir önem taşıyor.

John Colin Campbell Jordan 1923'te İngiltere'nin Birmingham şehrinde dünyaya geldi. Prestijli bir kolej olan Warwick School'da okurken Cambridge Üniversitesi'nde tarih okumak için burs kazandı. Eğitimine ara vererek Donanma Hava Birliği'ne gönüllü yazılsa da, denizci pilot diplomasını alamadı. Azmini yitirmeyerek Kraliyet Hava Kuvvetleri'ne transfer oldu ve acemi uçuş eğitimlerini bekledi. Siyasi görüşlerinin, savaşın devamına karşı olduğunu ilan ederek Almanya ile barış pazarlığına oturulmasını desteklemeye başladığı 1944 yılının sonlarında gelişmeye başladığını söyler. Daha sonra Kraliyet Ordusu Sıhhiye Birliği'ne gönderildi ve burada tecilli

askerlere eğitim verdi. Terhis edildikten sonra, 1946'da, eğitimine Cambridge'de, Sidney Sussex College'da devam etti. Savaşa katılmış ve yaşça büyük olan bütün öğrenciler gibi, Jordan da üniversite yaşamında aktif bir rol alarak, üniversite gazetesi *Varsity*'nin kadrosuna girdi ve Birlik kulübünün tartışmalarında ön sırada oturarak konuşmalar yaptı. 1949'da mezun oldu.²

Jordan, üniversitede geçirdiği süre boyunca, davasını Cambridge'de de tanıtmak amacıyla, Britanya'daki bir takım milliyetçi ve neofaşist gruplarla bağlantı kurmaya başladı. Antisemitik görüşlü British People's Party'ye (Britanya Halk Partisi, BPP) üye olarak partinin milli konseyine seçildi. Bu parti 1939 yazında, 1937-38 yıllarında William Joyce'la birlikte National Socialist League'e (Nasyonal Sosyalist Birlik) başkanlık etmiş, sonradan, savaş sırasında Berlin'den yaptığı Nazi yanlısı radyo programları yüzünden Lord Haw Haw'lardan birisi olmuş John Beckett tarafından kurulmuştu, Beckett daha sonra vatan hainliği suçundan idam edilmişti. Sosyal kredi ekonomisini savunan, tefecilik olarak gördüğü şeyleri hedef alan ve Almanya ile barış yapılmasını isteyen bir parti olan BPP, Bedford Dükü'nün aristokratik himayesi altında, savaştan ve Britanyalı faşistlerin hapse atılmasından sonra da ayakta kalmayı başarmıştı. Jordan ayrıca University Nationalist Club'ı (Üniversiteli Milliyetçiler Kulübü) örgütledi ve Cambridge'den ayrıldıktan sonra da, öğretmenlik yapmak için Leeds'e taşınana kadar yönettiği Birmingham Nationalist Club'ı (Birmingham Milliyetçiler Kulübü) kurdu. Bu noktada ateşli bir komünizm karşıtına dönüşmüş ve Stalinizmin son dönemlerinde çok belirgin olan antisemitizme ve Arap yandaşlığına rağmen Sovyetler Birliği'ni Yahudilerin yönettiğini iddia eden ilk kitabı *Fraudulent Conversion*'ı (Düzmece Dönüşüm, 1955) yayınlamıştı. Jordan bu kitapta komünizm ve Siyonizm arasındaki çatışmanın, Yahudilerin dünyayı ele geçirmek için içeriden oynadığı bir oyun olduğunu söyler.³

Jordan'ın Cambridge'de ve daha sonra ilişkide olduğu insanlar arasında en önde geleni, 1929'da (iki yüz üyeli) küçük bir örgüt olmasına rağmen 1930'lar boyunca İngiltere'deki en Alman

yanlısı ve antisemitik grup olan Imperial Fascist League'in (Emperyal Faşist Birlik) kurucusu, müzmin antisemitik Arnold Spencer Leese'di (1878-1956). Bu grup Oswald Mosley'nin Britanyalı Faşistler Birliği'nden bağımsız bir grup olmuştı. Hatta Leese, Mosley'nin çıkarıcı bir adam olduğunu düşünüyor ve onun faşizminin ırkçı milliyetçiliği temel almadığını savunuyordu. Mosley'nin ilk eşinin ataları arasında Yahudilerin de olmasından işkillenerek, onu bir "koşer faşisti", Britanya'nın faşist fikirlere olan güvenini sarsmak için yerleştirilmiş bir Yahudi ajanı olduğunu söylüyordu.⁴ Leese Nazi yanlısı *The Fascist* (Faşist, 1929-39) dergisini çıkarmış ve savaş sırasında Almanlar adına "beşinci kol faaliyetleri" yürüttüğünden kuşkulananlara karşı çıkarılan 18B düzenlemesi nedeniyle gözaltına alınmıştı. Serbest bırakıldıktan sonra da antisemitik yayınlarına Guilford'da, küfürbaz *Gothic Ripples* (Gotik Dalgalanmalar, 1945-56) dergisini çıkartarak devam etti.

Leese savaştan sonra yazdığı *The Jewish War of Survival* (Yahudi Kurtuluş Savaşı, 1945) kitabında Yahudilerin Hitler'e karşı zafer kazandığını itiraf etse de, bir antisemitizm politikasıyla hâlâ güçten düşürülebileceklerini söyledi. 1947'de Waffen SS'in iki Hollandalı kaçak üyesine yardım ettiği için kısa süreliğine tekrar mahkûm edildi. Leese'in savaş sonrasındaki görüşleri daha da kabaydı. Yahudilerin, beyaz olmayanların göçünü Britanya'daki saf ırkı bozarak Aryan uygarlığını yok etmek için teşvik ettiğine inanıyordu. Aryanları bütün uygarlıkları yaratan ırk olarak yüceltirken, siyahları insanlığın en aşağılık türü olarak görüyordu. Hitler gibi, Leese de Yahudileri bir antiürk, Aryan soyunun şeytani rakibi olarak görüyordu. Jordan'ın genç, zeki ve hevesli mirasçısı olabileceğini gören Leese, onun ilgisinden de güç almıştı. Jordan da Leese'i büyük bir akıl hocası olarak gördü ve ikisi Leese'in ölümüne kadar yakın birer dost olarak kaldı. Leese'in (kedisine Hitler selamı vermeyi öğreten) dul eşi de Jordan'ın daha sonra aşırı sağ içinde verdiği mücadelede sadık bir destekçisi oldu. Leese'in üzerindeki etkisi, Jordan'ın savaş öncesindeki antisemitizm geleneğini farklı ırkların Britanya'ya göç edişine tepki olan ırkçı bir popülizmle birleştirmesindeki ana etkenlerden birisiydi.

Coventry’de öğretmenlik yapmak için Midlands’e dönen Jordan, savaş öncesi Britanyalı Faşistler Birliği’nde Mosley’nin yardımcılarında birisi olan A. K. Chesterton (1899-1973) tarafından, 1954’te bir lobi grubu olarak kurulan League of Empire Loyalists’e (İmparatorluğa Sadık Kalanlar Birliği, LEL) katıldı. LEL’in varoluş amacı o zamanki muhafazakâr hükümetin başını çektiği İngiliz sömürgelerine özgürlüklerini verme politikasını tersine çevirmektir. İlk başlarda aşırı sağdaki geleneksel gruplar içinde bir yer bulmaya çalışan Rockwell gibi, Jordan da Afrika’daki İngiliz sömürgelerinin beyazların hâkimiyetinde olması gerektiğini şiddetle savunan LEL’in cazibesine kapıldı. LEL gürültülü mitingleri ve tepkiler yaratan reklam kampanyalarıyla, milliyetçi protestonun etkili bir aracıydı.⁵ Jordan LEL’in Midlands’teki örgütleyicisi oldu ama burada Arnold Leese’le paylaştığı antisemitik ve Nazi kökenli fikirler için fazla bir faaliyet alanı bulamadı. Ancak 1950’lerin sonlarında, farklı ırkların Britanya’ya göç etmesine karşı bir muhalefetin ortaya çıkmasıyla, aşırı sağda kitlesel bir hareketin gerçekleşebileceği bir iç sorun keşfetmiş oldu.

Batı Avrupa ekonomilerinde savaş sonrası ortaya çıkan işgücü açığı başka ülkelerden getirilen işçilerle kapatılıyordu. Britanya’ya ise, bu işçiler genellikle kendi sömürgelerinden ve eski sömürgelerden, özellikle de Batı Hint adalarından, Hindistan ve Pakistan’dan geliyordu. Batı Hint adalarından gelen ilk grup 1948’de göç etti ve daha sonra 1954’e kadar Britanya’ya yılda 8.000-10.000 arası göçmen geldi. 1954 ve 1955’te, Batı Hint adalarından gelen göçmen sayısı yılda 20.000 kişinin üstündeyken, Hindistan ve Pakistan’dan gelenlerin sayısı da yaklaşık 10.000’e ulaşmıştı. 1955-1957 arasında İngiliz Milletler Topluluğu’ndan Britanya’ya gelen 132.000 renkli göçmenin 80.000’i Batı Hint adalarından gelmişti. Bu yeni gelenler, özellikle içlerine girmelerinin beklendiği işçi sınıfından oluşan topluluklar arasında, belli bir anlayışla karşılandı. Ancak, büyük partilerin hepsi de göçü siyasi bir sorun haline getirmekten kaçındıkları için, yeni siyasi grupların göçün kontrol altına alınması talepleriyle bu duruma karşı çıkacaklarını öngörebilmek pek de zor değildi.

İkisi de LEL'den ayrıldıktan sonra, 1957'de, John Edward Bean'ın kurduğu National Labour Party (Ulusal İşçi Partisi, NLP) ve Colin Jordan'ın kurduğu White Defence League (Beyaz Savunma Birliği, WDF) tarafından, göç sorunu ateşli bir şekilde ele alındı. 1958 Ağustosunda Nottingham'da patlak veren ırkçı isyanların ardından, eylül ayında Batı Londra-Nottingham Hill'de de benzeri isyanlar çıktı. Jordan, Beyaz Savunma Birliği'nin çalışmalarını, Leese'in dul eşinin ona tahsis ettiği, Nothing Hill, 74 Princedale Road'daki evden yürütüyordu. 1958'in o gerilimli ve sıcak yazı boyunca, bu göçmen mahallesinin sokaklarında gece mitingleri düzenledi. Aynı zamanda *Black and White News* (Siyah-Beyaz Haberler) isminde yerel bir gazete çıkartıyor ve yeni gelenlere karşı güçlü bir nefret yaratmayı amaçlayan birçok ırkçı broşür yayımlıyordu.

Renkli göçmenler eski ırkçı ve Nazi görüşlü fikirlere yeni bir bakış açısı kazandırdı. Jordan'a göre, göç sorununun en önemli etkisi insanları ırk temelinde düşünmeye zorlaması ve bu yolla esasen antisemitik olan kendi inançlarına daha açık olmalarını sağlamasıydı. 1959'da *The Nationalist* (Milliyetçi) adlı küçük bir dergi yayınlayarak Nordik ırk birliğini savundu. 1960 Şubatı'ndaysa WDL ve NLP "İrk ve Millet İçin" sloganı altında birleşerek Britanya Ulusal Partisi (BNP) oldu ve Norfolklu bir toprak sahibi olan Andrew Fountaine başkan, Bayan Leese başkan yardımcısı, Jordan ulusal örgütleyici, yine daha önce LEL'de olan John Tyndall kurucu üye olarak partide yer aldı.⁶

1960'tan 1962'ye kadar aşırı sağın Britanya'daki potansiyeli çok büyük görünüyordu. 1960'ta Batı Hint adaları, Hindistan ve Pakistan'dan alınan göç 60.000 kişiyle 1959'daki sayının üç katına ulaştı ve 1961'de net artış ilk kez 100.000'in üstüne çıktı. BNP'nin politikası bütün renkli göçmenleri ülkelerine geri göndermek ve Muhafazakâr kabineyle 1945-50 yılları arasındaki İşçi kabinesini "siyah istilasına yordakçılık etmekle" suçlamaktı. Sınırlı kaynaklarına ve üyelerinin azlığına rağmen, gelen göçmenlerin önünü kesmek için Londra'daki tren garının peronlarında yapılan gösteriler, Trafalgar Meydanı'nda yapılan iki miting, Londra'nın Yahudi

Belediye Başkanı'na ve Anti-Apartheid Movement'a (Apartheid Karşıtı Hareket) karşı yapılan protesto gösterileri fazlasıyla sansasyonel ve manşetlere oturan eylemlerdi. Taşraya da ulaşmak ve genç üyeleri partiye çekebilmek amacıyla, parti içinde Spearhead (Mızrak Ucu) isimli paramiliter bir örgüt kuruldu. 1961'de Fountaine'in top- raklarında Avrupalı milliyetçi gruplardan yirmi delegenin katıldığı bir yaz kampı düzenlendi. Konferanslarla dolu yoğun programın ardından, katılımcılar halk şarkıları söyleyerek ve kamp ateşi etrafında maşrapalarla İngiliz birası içerek Nordik ırkından olmalarını kutladılar.

İrkçi milliyetçiliğin göç sorunu sayesinde kazandığı kolay zafere rağmen BNP liderleri arasında ideolojik ayrımlar ortaya çıkmaya başlamıştı. Bean aralarındaki çözülmeyi 1962 Şubat'ında ulusal konseye şu sözlerle açıkladı: "Jordan'ın taktikleri yanlış yönlendirmesi bizi gittikçe artan bir şekilde savaş öncesi dönemin Nasyonal Sosyalist Almanyası ile ilişkilendirerek Britanya, Avrupa ve Beyaz Dünya'nın günümüzdeki mücadelesini ve geleceğini gölge altında bırakmaktadır." Bean ve Fountaine, Jordan'ı güdüleyen esas gücün –gamalı haçı, üniformaları ve Hitler kültünden oluşan bütün kostümleri ve dekoruyla birlikte– o günkü Britanya'da hayata geçirmek istediği Nazi Almanyası'na duyduğu hayranlık olduğunu çok net olarak görmüşlerdi. Onların bakış açısına göre, bu çok büyük bir siyasi engeldi çünkü Britanya İkinci Dünya Savaşı'nda hem maddi olarak hem de verdiği zaiyat açısından fazlasıyla yüksek bir bedel ödemişti. İstedikleri şey 1960'ların sorunlarına eğilen çağdaş bir Britanyalı milliyetçi hareketti. Jordan 7'ye 5'lik bir oyla yenilgiye uğradı ama Arnold Leese'in evini kullanma yetkisinin sadece kendisine ait olduğunu hatırlatarak geri çekilmeyi reddetti. Böylece BNP dağıldı ve parti ismi, *Combat* (Savaş) dergisi ve üyelerin yüzde 80'den daha fazlası Bean'le Fountaine'de kaldı. Jordan genel merkezi, John Tyndall'sa milis örgüt Mızrak Ucu'nu ve BNP'nin Birmingham ve Batı Essex şubelerini elinde tuttu.⁷

1934 yılında dünyaya gelen John Hutchyns Tyndall, gençliğinde İrlanda'dan İngiltere'ye göç etmiş olan bir polis memurunun

oğluydu. Kökleri Waterford eyaletinde olan ailenin İrlanda Kraliyet Polis Teşkilatı'nda da (RIC) uzun bir geçmişi vardı. Tyndall askerlik hizmetini 1952-1954 yılları arasında işgal altındaki Almanya'da yaptıktan sonra LEL'e katıldı ve A. K. Chesterton'ın çıkardığı, Yahudilerin dünyayı ele geçirmeyi planladıklarına inananların dergisi *Candour*'un (Saflık) sadık bir okuyucusu oldu.⁸ Tyndall askeri becerinin liberalizmin yıpratıcı güçlerine karşı halkın farkındalığını artırmada önemli bir araç olduğunu düşünüyordu. Hafta sonları şehir dışında Mızrak Ucu grubuna liderlik yapmaya başladığından beridir, gizli askeri eğitim Tyndall'ın tutkusu haline gelmişti. Polisler Kent'teki Culverstone Green köyünde bulunan eski bir ahırın duvarlarında "İrk Savaşı, Şimdi" ve "Eichmann'ı Serbest Bırakın" gibi sloganlar bulduktan sonra (Eichmann İsrailli ajanlar tarafından Nihai Çözüm'de oynadığı rol yüzünden yargılanmak üzere Arjantin'den Kudüs'e kaçırılmıştı), polis istihbarat birimi 1961 Temmuzunda çoktan Mızrak Ucu'nun eylemleriyle ilgilenmeye başlamıştı. Daha sonra Tyndall ve yaveri Roland Kerr-Ritchie gri gömlek, güneş haçlı semboller işlenmiş pazibent, çizme ve kemerlerden oluşan Mızrak Ucu üniformaları içindeki on sekiz kişilik bir birliğe talim yaptırırken görüldü.

Jordan kendisine kalan fraksiyonun adını National Socialist Movement (Nasyonal Sosyalist Hareket, NSM) olarak değiştirip, John Tyndall ve Denis Pirie ile birlikte, Hitlerciliğin bütün sembollerini kullanan Britanyalı bir Neonazi parti haline getirmeye başladı. Partinin açılış töreni Hitler'in doğum günü olan 20 Nisan 1962'de, gamalı haçlarla süslenmiş bir pastayla yapıldı. Karşılıklı tebrikler, "Heil Hitler"ler ve "Siege Heil"lar sıralamak için, Amerikan Nazi Partisi'nin lideri George Lincoln Rockwell'le yapılan okyanus ötesi telefon görüşmesi büyük bir heyecanla karşılandı. Jordan, Britanya'nın İkinci Dünya Savaşı'nda ve Hitler'in yenilgisinde oynadığı rol yüzünden yaşadığı "kayıp ve utanç" üstüne bir konuşma yaptı. Ancak konuşmayı NSM'nin ümitlerini anlatan coşkulu bir havayla bitirdi: "Hitler'in yaktığı ışık Britanya'da –her yerden çok Britanya'da– gitgide parlayarak yanıyor, yanıyor ve denizleri,

dağları, sınırları aydınlatıyor. Nasyonal sosyalizm geri dönüyor.” Mayıs ayında yeni bir derginin, *The National Socialist*’in (Nasyonal Sosyalist, 1962-66) editörlüğünü yapmaya başladı ve NSM’nin manifestosunu yayınladı: “Britanya halkının en büyük hazinesi –geçmişteki yüceliklerinin temeli ve gelecekteki yüceliklerinin de tek temeli olacak– Aryan, ezici bir çoğunlukla Nordik olan kanıdır ve devletin ilk görevi bu Ada’yı korumak, gelişmesini sağlamaktır.”⁹

İrkçi milliyetçilik ve Alman nasyonal sosyalizminin yüceltilmesi 1962 yılında tabloit gazetelerin manşetlerini ele geçiren NSM’nin ayırt edici özelliklerindendi. Aynı yıl ayrıca, yeni göç yasasının temmuzda nihayet kabul edilmesinden önceki on sekiz aylık dönemde, Britanya’ya 212.000 renkli göçmenin gelmesiyle birlikte, halkın göçmenlik konusundaki kaygıları doruk noktasına ulaştı. NSM’nin 1 Temmuz 1962’de Trafalgar Meydanı’nda düzenlediği dört bin kişilik kalabalık bir mitingde Jordan şunları söyledi: “Her gün daha çok insanın gözleri açılıyor ve Hitler’in haklı olduğunu görüyorlar. Sonunda gerçek düşmanlarımızın, savaşmamız gereken insanların, Hitler ve Almanya’daki Nasyonal Sosyalistler değil, bütün dünyadaki Yahudiler ve onların bu ülkedeki işbirlikçileri olduğu anlaşılıyor.” John Tyndall da benzeri bir antisemitik dille ateş püskürdü: “Demokratik toplumumuzdaki Yahudiler ileri derecede çürümüş bir cesetten beslenen zehirli bir kurtçuk gibidir.”

Nazi görüşlerinin ve kötü niyetli bir antisemitizmin bu kadar açık bir biçimde ifade edilmesi renkli göçmenler unsurunun tetiklediği kaygının üzerine gölge düşürdü. NSM Arnold Leese’in ve iki savaş arasında kurulmuş olan Emperyal Faşist Birlik’in ruhuna sadıktı. Miting Yahudilerden, Komünist Parti üyelerinden ve sol görüşlü CND (Campaign for Nuclear Disarmament, Nükleer Silahsızlanma Kampanyası) taraftarlarından oluşan büyük bir kalabalığın kürsüye hücum ettiği bir kargaşayla son buldu. NSM sonradan bu mitingin o yaz ırkçı çatışmayı zincirlerinden boşalttığını iddia edecekti. Oswald Mosley’nin Birlik Hareketi’i de temmuz ayı boyunca Trafalgar Meydanı, Manchester ve East End’de renkli göçmenlere karşı mitingler düzenledi ve bu mitinglerin hepsinde de karışıklık ve olaylar

çıktı. Ağustos başında Birmingham yakınındaki Dudley’de çıkan isyanlar üç gece boyunca sürdü ve yine birçok kişi tutuklandı.

BNP dağıldıktan sonra, Tyndall ve Jordan paramiliter fırtına birlik ruhunu NSM içinde sürdürdü. 1962 Mayıs ve Nisanı boyunca, Mızrak Ucu birliğine Surrey-Dorking yakınındaki North Downs-Leith Hill’de, eski bir kuleye yapılan saldırı tatbikatlarının da dahil olduğu askeri manevralara öncülük ederken, Jordan polis tarafından düzenli olarak izleniyordu. Hem Jordan hem de Tyndall ulusal bir kriz durumunda özellikle silahlı çatışmaya girme fikrinin macera dolu romantizmini çok çekici bulduklarından, bu türden paramiliter bir eğitim 1920’lerde Almanya’da yükselişe geçen Nazilere dayalı NSM ideolojisinin ayrılmaz bir parçasıydı. Ama Mızrak Ucu manevraları aynı zamanda Jordan’ın 1962 Ağustosunda İngiltere’de ev sahipliğini yapmayı planladığı uluslararası Nazi kampında, Britanya grubunun yeteneğinin, hareket gücünün ve disiplininin provasını yapmak amacıyla da gerçekleştiriliyordu.

Colin Jordan’ın bu uluslararası konferansı yapmak için başlıca iki nedeni vardı. İlk olarak, NSM’nin itibarını ve üye sayısını artırmak onun için çok önemliydi. BNP dağıldığı zaman geriye onunla birlikte, içinde John Tyndall, Denis Pirie ve Roland Kerr-Ritchie’nin de olduğu yirmi akvivistten oluşan küçük bir grup kalmıştı. Trafalgar Meydanı’ndaki miting NSM’yi spot ışıkları altında tutmuşsa da, Jordan özellikle de artık partiye aktif olarak destek veren bin kişilik bir üye sayısına ulaştığını iddia eden BNP ile rekabet edebilmek için daha fazla üye toplaması gerektiğinin farkındaydı. Ama tutkusunu aynı zamanda bütün dünyayı kapsıyordu. Kendini ırkçılığa ve antisemitizme adanmış yabancı grupları NSM çatısı altında bir araya toplayarak, kendisini uluslararası Nazi hareketinin başına oturtmak istiyordu.

Lincoln Rockwell 3-7 Ağustos 1962’de Gloucestershire-Guiting Wood’da düzenlenen Nazi yaz kampına katıldığında, herhalde o gün için dünyanın en ünlü neonazisiydi. Soytarıca taktikleri sayesinde uluslararası haberlerde kendine bir yer edinmişti. Sürekli olarak Adolf Hitler’in adını anıyor, *Kavgam*’dan alıntılar yapıyor

ve Nazilerin Yahudilerle öteki aşağılık ırklara karşı yaptığı haçlı seferlerine saygı duruşunda bulunuyordu. Rockwell'in Britanya'ya girmesi İçişleri tarafından yasaklanmış olduğu için, kampa gizlice katılmış olması İngiliz lider açısından daha da prestijli bir reklam aracı oldu.¹⁰ Jordan kamptaki şeref konuğuna dünyanın Nazi lideri olmak için sahip olduğu yetenekleri göstermeye çok hevesliydi. Pazar sabahı, konuklarına Britanyalı Nazilerin gücünü ve becerisini sergilemek için Mızrak Ucu birliğini zorlu bir sınavdan geçirdi. John Tyndall komutasındaki NSM üyeleri vadinin aşağısında konuşlandırılarak sahte mukavemet noktalarına saldırır, hayali düşman yığınaklarına hücum eder ve sahte karşı saldırılara direnirken, Jordan, Rockwell, Savitri Devi, eski SS subayı Fred Borth ve diğerleri de yukarıdan dürbünlerle onları izledi.¹¹

Kampın doruk noktası ve gerçek hedefi o öğleden sonra tüm delegelerin katılımıyla gerçekleşti. Cotswold Anlaşması'nın hükümleri altında Dünya Nasyonal Sosyalistler Birliği (WUNS) isimli yeni bir Nazi Enternasyonal kuruldu ve Jordan ile Rockwell yabancı ülkelerden gelen nasyonal sosyalist parti liderleriyle birlikte bir konfederasyon oluşturmuş oldu. WUNS'un ana hedefleri şu şekilde tanımlanmıştı:

1. Hainlik ve yıkıma dayalı uluslararası Yahudi-komünist ve Siyonist düzene karşı savaşmak ve tamamen yok etmek için, yekpare, savaş kabiliyetine sahip, uluslararası bir siyasi düzen kurmak.
2. Üyeleri dünyanın her neresinde ve hangi milliyetten olursa olsun, Aryan ırkını ve onun Batı uygarlığını koruyup ilerletmek.
3. Özel mülkiyet ve serbest girişim hakkını komünist sınıf savaşından korumak.

Uzun vadeli hedefler arasında "bütün beyazları eksiksiz bir ırk ayrımının olduğu nasyonal sosyalist düzende birleştirmek" de vardı. Bütün bunlar sağ görüşlü ve milliyetçi öteki gruplar arasında da

oldukça rağbet görebilecek fikirlerken, yirmi beş paragraflık ekin yedinci paragrafı WUNS'un Nazi kimliğini resmi olarak tanımlıyordu: "Adolf Hitler'in ruhani liderliğini ve nasyonal sosyalist olduğumuz gerçeğini kabul etmeyen hiçbir örgüt ya da birey üyeliğe alınmayacaktır." Aynı şekilde, uzun vadeli hedefler arasında "Yahudi sorununa nihai bir çözüm bulmak ve bunu uygulamak" hedefinin de bulunması, WUNS'u doğrudan Hitler'in Nihai Çözüm planının mirasçısı olarak gösteriyordu. Jordan yirmi yedi delege tarafından dünyanın Führer'i, Rockwell onun yardımcısı ve vârisi seçildi ve bu yirmi yedi delege de kendi partileriyle ayrı ayrı WUNS'un kurucu üyeleri oldular.

Kampın köylülerce işgal edilip bir kargaşayla sona ermesinin ardından, Rockwell de Londra'da tutuklanarak Birleşik Devletler'e geri gönderildi.¹² Britanyalı Nazileri daha kötü günler de bekliyordu. 10 Ağustos Cuma günü istihbarat biriminden bir grup memur NSM'nin genel merkezine bir baskın düzenleyerek binayı aradı.¹³ Yetkililer, NSM'yi kısaç altına alarak Colin Jordan'ı WUNS'un doğumunun hemen sonrasındaki erken bir dönemde faaliyetlerin merkezinden çekip aldılar. 16 Ağustos'ta, Jordan, Tyndall, Kerr-Ritchie ve Pirie Kamu Düzeni Kanunu kapsamında paramiliter bir örgüt kurmaktan ve örgütü silahlandırmaktan suçlu bulundu. Jordan dokuz, Tyndall altı, subaylarının her biri üçer ay hapis cezasına çarptırıldı. WUNS liderliği artık George Lincoln Rockwell ve Amerikan Nazi Partisi'ne geçmişti. WUNS, radikal Nazi görüşlü ve antisemitik programıyla çok geçmeden, 1951'de Zürih'te kurulmuş olan Nouvel Ordre Européen'in (Yeni Düzen Avrupası, NOE) birçok üyesini kendi safına çekmeyi başardı. 1964 başlarında Fransa, Almanya, Büyük Britanya, Belçika, Danimarka, İsviçre, Birleşik Devletler, Arjantin, Şili ve Avustralya'daki şubelerini hâlâ koruduğunu açıkladı.

BNP ve NSM arasındaki ayrışma bir kez daha tekrarlandı. John Tyndall vatanseverliği ve ırk onurunu gerektiği biçimde savunan, güncel koşullara uygun, Britanya'ya has bir nasyonal sosyalizmi geliştirmek istiyordu. Hitler'e açıkça tapınmayı ve Jordan'ın pek

sevdiği Alman nazizmini en ince ayrıntısına kadar taklit etmeyi çağa uygun olmayan siyasi bir engel olarak görmeye başlamıştı. Nişanlısını Jordan'a kaptırarak yaşadığı acı ve utanç da bu ayrıl-mada ek bir unsur oldu. Tyndall, 1964 Ağustosunda kendi dergisi *Spearhead*'e (Mızrak Ucu) ve 130 civarında üyeye sahip olan Greater Britain Movement'ı (Emperyal Federasyon Hareketi, GBM) kur-du. Yaşa-dıkları şiddetli ayrılığın ardından, hem Jordan hem de Tyndall kendi partilerinin WUNS'un Britanya şubesi olabilmesi için Rockwell'e yanaşmaya çalışmışlardı. Tyndall'ın gamalı haçı siyasi bir sembol olarak kullanmaktan vazgeçme planlarından işkillenen Rockwell'se içgüdüsel olarak, uzun zamandır cesur bir nazizmin savunuculuğunu yapan Jordan'ın tarafını tuttu. Nazi sembollerinin ne kadar alenen kullanılabileceği Britanya'daki aşırı sağın sonraki yıllardaki gelişiminde de kalıcı bir fikir ayrılığı olmuştur.¹⁴

Rockwell'in desteğini de garantiye alan Jordan, Anglo-Amerikan dünyadaki modern nasyonal sosyalizmin önde gelen kuramcısı ola-rak itibarını yükseltmeye girişti. 1966 yılında WUNS'un *National Socialist World* (Nasyonal Sosyalist Dünya) isimli dergisinde bir yazı yazarak, uluslararası bir okur kitlesine evrensel nazizmin "felsefi değerlendirmesini" sundu. Nasyonal sosyalizmin Üçüncü Reich'in yenilgisinden ve ardından gelen aşağılanmasından sonra da ayak-ta kalabilme nedeninin "üstün olan insan türünün ayakta kalabil-me iradesi, sağlıklı ve güçlü olma içgüdüğü, yaşamdaki güzelliğe ulaşma tutkusu" olduğunu söyledi. Jordan kökenlerini Platon'un Yunanistanı'na, Roma devletine ve Nordik kabileler arasındaki kan bağı hissine kadar götürdüğü nasyonal sosyalizmin, "insan ilişkilerini paraya endeksleyen; bireysellikte aşırıya kaçan; insanı kökensiz, dünya nüfusunda birbirinin yerine geçebilir bir birim olarak gören; hastalıklı bir "insancılığa" kucak açan indirgenmiş Hristiyanlıkla ruhani olmayı becermeye çalışan liberal ve de-mokratik yapının tümüne karşı" sağlıklı ve organik bir isyan olarak görüyordu. Nasyonal sosyalizmin siyasi bir düzenden çok, Aryan ırkının ve birlik hissini ulus devletlere ait sınırların ötesinde bir yeniden doğuşu olduğunu iddia ediyordu.¹⁵

1964'teki ayrılığın ardından, Jordan uzlaşmaz bir Nazi olarak kalırken, Tyndall eski aşırılığını Britanya milliyetçiliği maskesinin ardına gizledi. Jordan 1964'te Smethwick'te yapılan genel seçimlerde, İşçi Partisi'nin dışişleri bakanı yapmak istediği Patrick Gordon-Walker'a karşı Muhafazakâr adayı destekleyerek, ırkçı bir platformda başarılı bir yıpratma kampanyası yürütmüştü. Irkçı mesajını iletebilmek için Rockwell'in maymun kostümü giymiş göstericiler kullanma taktiğini kopya eden Jordan, 1965 Ocak'ında Leyton'da yapılan genel seçimlerde koltuğa oturma şansını bir kez daha kaybeden Gordon-Walker'a karşı, daha sonra kendi kampanyasını yürüttü. Sonraki iki yıl boyunca seçim kampanyaları yerini terörizme bıraktı. Jordan'ın NSM'sinden, Fountaine'in BNP'sinden, Tyndall'ın GBM'sinden gelen komandolar gizlice Yahudi mülklerine (sadece Londra'da otuz dört binaya) saldırdı, sinagogları tahrip etti ve Stoke Newington'daki bir Yahudi *yeshiva*'sına yapılan bombalı saldırı bir öğrencinin ölümüyle sonuçlandı. NSM üyeleri Clapton, Ilford, Kilburn ve Bayswater'daki sinagoglara saldırmaktan hapse atılırken, Jordan'ın Fransız eşi Françoise Dior da bir sinagogun yakılmasını planlama suçundan 1968'de on sekiz aylık hapis cezasına çarptırıldı.¹⁶

Bu arada, 1966'daki genel seçimlerde İşçi Partisi'nin yeni bir zafer kazanmasının ve güçle ilgili politikalarda İşçi'lerle Muhafazakârların birleşmesinin ardından, geleneksel milliyetçiler de seçimlerde sağdan gelecek desteğin artmasını umut ediyordu. Rockwell'in 1965 yılının başlarında WUNS'un Britanya'daki resmi temsilcisi olarak Jordan'ı tanımış olması nedeniyle yaşadığı hayal kırıklığından sonra, Tyndall Nazi geçmişini üzülmekle bir kenara itip radikal sağla bağlantılar kurmaya karar verdi. Kendisiyle birlikte GBM üyelerinin de A. K. Chesterton'ın İmparatorluğa Sadık Kalanlar Birliği, Britanya Ulusal Partisi ve Racial Preservation Society (Irkı Koruma Birliği) ile birlikte 1967 Şubatı'nda oluşturduğu yeni bir koalisyon olan Milli Cephe'a (NF) kabul edilmesiyle bu çabalarının karşılığını almış oldu. Jordan utanç verici ve saldırgan Nazi yanlılığı yüzünden, Chesterton tarafından kasten bu pazarlıklardan uzak tutulmuştu. Dolayısıyla,

göçlerin yarattığı ve ardı arkası kesilmeyen korkuya bir tepki olarak 1970'lerdeki seçimlerde önemli oylar alan, Britanya siyasetindeki bu yeni milliyetçi "dördüncü partinin" gelişmesinde Jordan'ın bir rolü olmadı.¹⁷ Jordan Nazi yeraltı örgütlerinin adamı olarak kaldı.

Peki, NSM ne kadar büyümüşü? 1966'daki polis kayıtlarında NSM'nin tarihinde sadece 187 asil üyesi, birkaç yüz destekçisi ve *The National Socialist* (1962-66) abonesi olduğu görülüyor. Ama *Searchlight* (Işıldak) dergisinin iddiasına göre, şu ya da bu dönemde partiyle ilişkide olanların toplam sayısı 1.200 ve bu sayı 1962 yılında 700 kişiyle doruk noktasına ulaşmış.¹⁸ Jordan 1967 Ocağı'nda bir kez daha hapse girdi. 1965 tarihli Irk İlişkileri Yasası 1965 kapsamında, ırklar arasındaki çatışmayı körüklemek amacıyla, *The Coloured Invasion* (Renkli İşgal) isimli bir broşür yayınlamaktan on sekiz aya mahkûm edildi. Serbest bırakılmasının ardından, artık işlevini yitirmiş olan NSM'yi 1968 yazında British Movement (Britanya Hareketi, BM) olarak yeniden canlandırdı. NF'nin parlamentoya girme tutkusunun aksine, Britanya Hareketi dazlakları, futbol fanatiklerini ve şehirlerdeki suça yatkın gençleri, sola ve yoksul mahallelerdeki renkli nüfusa karşı seferber etmeye yoğunlaşacaktı. Bu şiddet stratejisinin kökleri Leese'in "sert birliklerine" ve elbette 1920'lerdeki Nazi fırtına birliklerine kadar gidiyordu. BM'nin ırkçı saldırıları Batı Hint adalarından gelen ve Asyalı azınlıkları, yapacakları herhangi bir karşı saldırının toplu bir tepkiye ve sonunda ırklararası bir savaşa yol açacağı umuduyla, sürekli kışkırtmaktı.

Liverpoollu eski bir deniz taciri olan Michael McLaughlin 1947'de BM lideri olarak Jordan'ın yerini aldı. Hırslı bir adam olan McLaughlin, başkanlık görevini yaparken Jordan'ın konumunu hafife almış olsa gerekti. Jordan bu durumdan nefret ederek 1975'te BM'den tamamen ayrıldı ve kendini Yorkshire-Harrogate yakınındaki Greenhow Tepesi'nde yer alan çiftliğinde yazmaya adanmış. BM 1970'ler boyunca ırkçı bir şiddeti kışkırtmaya ve Avrupalı faşist teröristlerle ilişki kurmaya çalışan, politize yeraltı gruplarıyla yakın temasta oldu. 1980'de yirmi beş şubesi ve dört bin üyesi olduğunu iddia etti ama bu rakamlar büyük olasılıkla dazlakları, futbol

fanatiklerini ve hareketle pek bir bağı olmayan sokak dövüşçülerini de kapsıyordu. Ama McLaughlin zor bir işe girişmişti. Örgüt içinde *Searchlight* adına çalışan, Ray Hill adında döneke bir köstebeğin olması BM saldırılarını engellemede fazlasıyla başarılı olmakla kalmıyor, polis soruşturmalarına ve yoğun bir iç çatışmaya neden oluyordu. Ray Hill 1982 yılında kim olduğunu açıklayınca, hareket ağır biçimde demoralize oldu. Sokak güçlerinin düzensizliği uygun bir iç örgütlenmeye gitmeyi zorlaştırıyordu. Böylesine disiplinsiz bir güruhtan umudunu kesen McLaughlin liderlikten ayrıldı ve 1983 sonlarında Kuzey Galler-Shotten'daki BM genel merkezini kapattı.

Kapanmayı reddeden diğer örgütçüler hareketi kurtarmaya girişerek, 1985'teki yıllık genel kurulda örgütün adını British National Socialist Movement (Britanya Nasyonal Sosyalist Hareketi, BNSM) olarak değiştirdiler. Nazi yeraltı örgütlerinin "babası" olarak, Jordan da aşırı sağcı terörün yeniden canlanması için gizli çalışmalar yapmaya devam ediyordu. *The Turner Diaries*'den ve Birleşik Devletler'deki militan örgüt Düzen'in teşkil ettiği örnekten esinlenerek, 1986 Haziranı'nda Aziz George Birliği'nin dergisinde Britanya'daki nazizmin geleceği için temel bir plan kaleme aldı. Jordan bu yazıda demokrasinin seçim sandığında ve siyasi partilerde devam edebilmesinin, televizyonun seçkin sınıf tarafından kontrol edilmesi yoluyla sağlandığını ileri sürdü. Geleneksel parti örgütlenmesini reddederek, yerine işi "savaşmak" olan bir "öncü kuvvet" ya da "özel görev kuvveti" kurulması gerektiğini söyledi ve örnek olarak Üçüncü Reich'in büyük komando lideri Otto Skorzeny'nin özel birimlerinden bahsetti. Bu silahlı gerilla eylemlerinin yanında, saygınlığını yavaş yavaş oluşturacak ırkçı ve popülist bir partinin olması gerektiğini savundu. Bu arada bazıları da öteki geleneksel partilerin ve kamu kurumlarının içine sızmalıydılar. Yasadışı eylemler yüzünden sık sık birileri yakalanıp hapse atılacağından, "göz önünde olan kadronun yeraltı eylemlerini gerçekleştirenlerden kesinlikle ayrı kalması gerektiği" konusunda uyarılarda bulundu.¹⁹

BNSM'nin çekirdeğini oluşturan bir avuç aktivist, ateşi Jordan'ın kast ettiği anlamda canlı tutabildi. İlk başta, eski üyeler sistematik

olarak yeniden örgüte alındı. Silah kulüplerine ve ülkedeki gönüllülerden oluşan ordu birimlerine yerleştirilen BNSM üyelerine silah eğitimi aldırıldı. Silah bulundurma suçları olan birçok BNSM üyesi, Kırpiller olarak da bilinen ve 1983-1986 yılları arasında Britanya'nın kamu savunması kabiliyetinde artışa gidilmesi için lobi çalışmaları yapmış, sağ görüşlü, başarılı bir baskı grubu olan Defence Begins at Home ile (Savunma Evde Başlar) temastaydı. Beyaz güç müziğinin fanlarından ve sekiz yüz civarındaki dazlaklardan oluşan Blood and Honour (Kan ve Şeref) ağı da, yeni üyeler arayan BNSM subayları için büyük bir havuz oluşturunuyordu. Ancak, silah fanatığı Michael Ryan'ın cinnet geçirip komşularıyla polis memurlarını öldürdüğü Hungerford katliamından sonra, bazı BNSM üyeleri bile korkmaya başladı. Yapılan bir ihbar üstüne, BNSM'nin önde gelen üç silahşörü –güneybatı Londralı bir izci lideri olan Jeff Carson, Essexli David Philips ve Londralı John Sullivan– Hertfordshire ormanlarında pompalı tüfeklerle ateş ederken tutuklandı.²⁰

O günlerde, Kuzey İrlanda'nın İrlanda Cumhuriyet Ordusu'na (IRA) ve ordunun sempaticanı olan İngiliz hükümetine karşı verdiği milli mücadelede gün geçtikçe daha da yalnız kalması, bu ülkeyi Britanya'daki aşırı sağın milliyetçi propagandası için verimli bir alan olarak çekici bulmasına yol haline getirmişti. NF başka şehirlerdeki eylemlerini yoğunlaştırdı ve 1986 Kasım'ında İngiltere'nin Kuzey İrlanda Bakanı Tom King'in seçim bölgesi olan Somerset-Bridgwater'da, İngiliz-İrlanda Anlaşması'nı protesto etmek amacıyla, NF ve Orange Order'ın (Turuncu Düzen) birlikte düzenlediği dev bir yürüyüş yapıldı.²¹ BNSM Ulster Defence Association (Ulster Savunma Birliği, UDA) ve onun terörist birimleri, Ulster Freedom Fighters (Ulster Özgürlük Savaşçıları, UFF) ve Ulster Volunteer Force (Ulster Gönüllüler Gücü, UVF) gibi Ulsterli birleşme karşıtı gruplarla askeri bağlar kurdu. Bu gruplar hem Kuzey İrlanda'da hem de –yeraltındaki BNSM üyelerinin silah kaçakçılığı yaptığı ve Cumhuriyetçi hedeflere silahlı saldırılar düzenlediği– Ana Britanya'da faaliyet gösterdi. BNSM, Kan ve Şeref ağından da hem Britanya'daki hem de Ulster'daki birimlere yeni üyeler aldı.

Protestan Kilisesi'ne dışarıdan vaizlik yapan, Londra'da yaşayan bir UDA subayı olan John Nicholson, onlarca genç erkeğin güney İngiltere'de eğitim görmesini sağladı.

Sonunda, BNSM Avrupa kıtasındaki Neonazi gruplarla da yakın ilişkiler kurdu. Hollandalı eski bir SS olan, ayrıca içlerinde üst düzey yetkilisi olduğu Dutch People's Union (Hollandalılar Birliği, DVU), Hollanda'daki "Wiking Jugend," Northern League (Kuzey Birliği) ve Michael Kühnen yönetimindeki Alman Neonazi örgütü ANS-NA'nın Hollanda şubesinin de yer aldığı bir dizi Neonazi birlikte faaliyet yürüten E. C. Wolsink (d. 1924), BNSM'nin uluslararası ilişkiler subayı oldu. Nazi geçmişiyle ünlü olan Wolsink, SS'in Brandenburg bölümünde oynadığı rol yüzünden 1946'da sekiz yıl hapse mahkûm edilmişti. Hollandalı Nazi lideri Rost van Tonningen'in dul eşinin yakın dostuydu ve 1989 Nisanı'nda yüzü aşkın BNSM üyesini ve denizaşırı ülkelerdeki destekçilerini, Hitler'in yüzüncü doğum gününü kutlamaları için, Derbyshire'daki gizli bir mekânda bir araya getirmeyi başarabilmişti.²² 1990 yılında, BNSM'nin yaklaşık iki yüz-üç yüz civarındaki üyesi Londra, Midlands ve özellikle Yorkshire'da yoğunlaşmış durumdaydı. İki lideri, Stephen Frost ve Glyn Fordham, işleri Huddersfield yakınındaki Slaithwaite'te ve Heckmondwike'da bulunan posta kutularından yönetiyorlardı. Yorkshire'daki çiftliğinde onlara çok yakın olan Colin Jordan da militan Naziler arasındaki gelişmelerden her zaman için haberdardı.

Jordan Amerika'daki Nazi yayınlarına nasyonal sosyalizmin o günkü yeri ve Adolf Hitler'in eşsiz liderliğiyle ilgili yazılar yazmaya devam ediyordu. İlk olarak WUNS dergisine yazılmış bir makaleden basılan *National Socialism: World Creed for the 1980s* (Nasyonal Sosyalizm: 1980'lerin Dünya Öğretisi) isimli kitapçıkta, milliyetçileri, popülistleri, Nazi fetişistlerini (Hollywood Nazilerini) ve dazlakları (ilk başlarda Britanya Hareketi'ne davet edilmiş olan sokak dövüşçülerine beklenmedik bir darbe), nasyonal sosyalizme ihanet ettiklerini söyleyerek reddetti. Jordan nazizmi Hristiyanlıkla hiçbir şekilde bağdaşmayacak bir yaşam ve doğa dini olarak göklere

çıkartıyordu. Nasyonal sosyalistlerin milliyetçi ya da muhafazakâr kişiler değil, sadece tüm dünyadaki beyazları ayakta kalabilmek ve üstünlük elde etmek için birleşmeye çağıran ırkçı devrimciler olduğu sonucuna varıyordu. Sistemi yıkıcı bir biçimde sabote etmek için özel Nazi okulları, iş projeleri ve küçük kırsal cemaatler yoluyla elit Nazi kadroları yetiştirmenin geçerli bir taktik olacağını söylüyordu.²³

Bu fikir 1980'lerin ortasında Milli Cephe'nin dağılmasıyla ortaya çıkan "Political Soldiers" (Siyasi Askerler) ve "Third Way" (Üçüncü Görüş) aktivistleri arasındaki bir "toprağa-dönüş" hareketiyle hayata geçirildi. Eski bir NF lideri olan Nick Griffin, Suffolk'taki aile çiftliğinde çekirdek kadrolar yetiştirdi. Yeni müttefikler bulma arayışına giren Siyasi Askerler, Kaddafi Libyası'na, İran ve Irak'a yanaşmaya çalıştı. Grup ayrıca bombalama ve kundakçılık eylemleri gerçekleştiren, Gallerli milliyetçi hareket Sons of Glyndwr'i (Glyndwr'in Oğulları) de çok tutuyordu. Griffin, Galler'in Marches bölgesindeki çiftliğinden, Nazi tarzı bir Pol Potizmi andıran, "Şehirleri Yakıp Yık" kampanyasını yürüttü.²⁴ Eski BM'den Jordan'ın sadık bir takipçisi olan David Myatt ise, Shropshire'da kırsal bir Nazi komünü kurmayı denedi. 1990'larda, Order of Jarls Bælder (Jarls Bælder Düzeni), Myatt'ın Reichsfolk'u ve National Socialist Alliance (Nasyonal Sosyalist İttifak), kurumsallaşmış sosyal ve ekonomik düzen sonunda çöktüğünde kitlelere liderlik etmeleri beklenen çok az insan arasında elit Nazi ruhunu geliştirebilmek için, kırsal bölgelerde benzeri girişimlerde bulundular (bkz. 11. bölüm).

Jordan 1980'lerin başında Leese'in *Gothic Ripples* dergisini, arada sırada Üçüncü Reich, Hess'in Spandau Hapishanesi'nde "öldürülmesi" gibi konular üstüne yazılar yazıp güncel olaylar hakkında antisemitik ve ırkçı yorumlar yapabileceği bir yayın haline getirdi. Doğumunun yüzüncü yılı olan 1989'da doruk noktasına ulaşan Hitler methiyeleri de bu yazılar arasındaki demirbaşlardandı. İlk olarak *Gothic Ripples*'ta, daha sonra da George Dietz'in çıkardığı *Liberty Bell*'in 20 Nisan 1989 tarihli özel kutlama sayısında yayınlanan "Hitler Was Right!" ("Hitler Haklıydı!") yazısında, demokrasinin yerilmesi, esas toplumun korunması, Sovyetler Birliği'ne sözde

bir önlem olarak saldırmış olması, kaçırılmış Anglo-Alman ittifakı şansı ve yenilgisinin ardından gelecek karanlık çağı önceden görmüş olması gibi birçok konuda, Hitler'in ne kadar doğru davranmış olduğundan bahsetti.²⁵ Matt Koehl'in Yeni Düzen partisinin NS Bülteni dergisine yazdığı bir anma yazısında, Hitler'i Aryan ırkının çağlar döngüsü içindeki çöküşüne kendi iradesinin gücüyle karşı koymaya çalışmış bir üstün insan, "Zamana Karşı Bir Adam" olarak tanımlayan Savitri Devi'nin yorumunu tekrarladı. Hitler'e yazdığı bir başka methiye de Britanya'nın önde gelen aşırı sağcı gruplarından Aziz George Birliği'nin dergisinde yayınlandı.²⁶

Jordan'ın nasyonal sosyalizm üzerine yazdığı, Nazi heykeltraş Arno Breker'in kasvetli ve kaslı bronz heykelleriyle süslenmiş yazı ve kitapçıklar, okuryazar bir okur kitlesi için yazılmışlardı. Yeni Düzen'in abartılı ve coşkulu yazılarının yanında, Hitler ve evrensel nazizme Britanya'dan gelen bu yerel övgü daha akli başında ve gerçekçi görünüyordu. *A Train of Thought*'ta (Düşünce Treni, 1989), artık BNSM'nin yeraltında dinlenmeye geçmiş bir umut olan, sosyal düzenin yıkımını hızlandırmak için başvurulacak gizli özel kuvvetler sorununa geri döndü. 1993'te yazdığı, 20. yüzyılın sonunda ırklararası ilişkiler polisinin hâkim olduğu, geri kafalı yaşlıların yeniden eğitildiği, ırklararası evlilik yapanların vergi indiriminden yararlandığı, suçlu beyaz nüfusa âdetten de olsa saygı duyulan, Trafalgar Meydanı'ndaki Amiral Nelson'un heykelinin yerini Nelson Mandela'nın heykelinin aldığı, Orwellci ve gülünç bir Britanya'yı resmeden hiciv yazısı *Merrie England-2.000*'deyse (Mutlu İngiltere-2.000) daha hafif bir dokunuş yaptı. Uluslararası Nazi hareketinin otuz yılı aşkın bir süredir babası statüsünde olmasının şerefine, WUNS'un Danimarka'daki Avrupa şubesi de 1993'te Jordan'ın seçilmiş yazılarından derlenen bir kitap yayınladı.

1990'ların başından beri aktif bir gerilla grubu olan Savaş 18 (C18), Colin Jordan'ın militan bir Nazi yeraltı örgütü kurma planını yeniden hayata geçiren gruplardan birisiydi. Hem kadrosu hem de yöntemleri açısından BNSM'nin doğrudan mirasçısı olan Savaş 18, ırkının düşmanı olarak algıladığı kişilere karşı düzenlenen fiziksel

saldırı, bombalama ve kundakçılık eylemleri için suçluları, holigan çetelerini ve dazlakları seferber etmektedir. İsmi alfabenin 1. ve 8. harflerinden, yani Adolf Hitler'in baş harflerinden almıştır. C18'in uzmanlık alanı gözdağı vermek, taciz etmek ve şiddet uygulamaktır. Saldırılarına genelde kibir dolu telefonlar ve siyah kafatası sembolleriyle "Savaş 18 bu bölgede" yazısını taşıyan çıkartmalar eşlik eder. El ilanlarında gaz maskesi takmış ve çok güçlü yeni silahlar taşıyan uğursuz bir süvarinin resmiyle, kesilmiş harflerle yazılmış "Savaş 18 etnik temizliğe hazır" yazısı vardır. C18 istihbarat toplayan ve aralarında İşçi Partisi'nden siyasetçiler, milletvekilleri, yeşil aktivistler ve Yahudi örgütlerinin üyelerinin de olduğu, seçilmiş hedeflerine karşı düzenlenen şiddet eylemleri için kendi birimlerini seferber eden gizli bir suç örgütüdür. Düşmanlarının özel adresleri ve telefon numaralarından oluşan kara listelerin dağıtımını yaparak, sürpriz saldırılara her an hazır olduklarını göstermeyi ve düşmanlarının yüreğine korku salmayı hedeflemektedirler.

C18, BNSM, Kan ve Şeref'teki dazlak grupları ve Westham, Charlton, Leeds, Millwall ve Chelsea Headhunters (Kelle Avcıları) gibi ünlü ırkçı futbol çetelerinin birleşmesiyle şekillenmeye başladı. O kışı Londra'da geçiren Amerikalı Nazi Harold A. Covington, bilgisayarlı iletişim teknolojilerini ve Amerikan tarzı bir Nazi terörizmini kullanan İsveç, Almanya ve Britanya'daki C18 tarzı gruplardan oluşan yeni bir militan Nazi ittifakının ortaya çıkmasında büyük bir rol oynadı.²⁷ Grubun gelişmesinde rol oynayan bir başka unsur da BNP toplantılarında ve revizyonist tarihçi David Irving'in 1991 Kasımı'nda verdiği konferans gibi etkinliklerde daha sıkı bir korumaya duyulan ihtiyaçtı. C18 1992 Şubatı'nda Tower Hamlets'de Anti-Nazi League (Nazi Karşıtı Birlik) broşürü dağıtanlara karşı vahşi ve kanlı bir saldırı düzenledi. BNSM'den eski yüzler ve tanınmış futbol fanatikleri 1992 Nisanı'ndaki genel seçimler için Londra sokaklarında mitingler düzenleyip oy isteyen BNP'nin korumalığını yapmaya başladı. C18 yıkıcı ve yasadışı eylemleri için, Covington'ın yayınevi Dixie Yayıncılık'a ait, Kuzey Carolina-Raleigh'deki posta adresini vermişti. Covington daha sonra gelen başvurularla soruları, yayınevi

Resurgam Books aracılığıyla Covington'ın Britanya'da oynamış olduğu rolü anlatan makalenin yer aldığı *Searchlight* dergisinin dağıtımını da yapmış olan Steve Sargent'ın adresine gönderiyordu.²⁸

C18'in sokaktaki tartışmasız lideri, saç rengi ve dolgun vücudu yüzünden daha çok Charlie "Kızıl Domuz" Sargent olarak tanınan, Paul David Sargent'tı (d. 1960). İşçi sınıfından gelen tipik bir Nazi kabadayısı olan Charlie Sargent, 1970'ler boyunca ve 1980'lerin başlarında BM içinde aktif bir rol alarak şiddet eylemleriyle dolu uzun bir sabıka kaydına sahip olmuştu. 1978'de saldırı silahları bulundurmaktan ve gözdağı vererek halkın huzurunu bozmaktan suçlu bulundu. Bir "ırk savaşı" ilan ederek, Müslümanlarla siyahları şiddetle misillemeye bulunmaları için kışkırttı. Ötekiler de peşinden gitmezse, beyaz ırkın "ayakta kalamayacak kadar zayıf olduğunu ve ölmeyi hak ettiğini" anlamış olacaktı.²⁹ Ağabeyi William, Milli Cephe içinde aktifti ve yasadışı köpek dövüşleri düzenliyordu. Küçük kardeşi Stephen'sa Barnet'taki evinden Resurgam Books'u yönetiyor ve C18'in pagan dergisi *Thor-Would'u* çıkartıyordu. C18'deki bir başka önde gelen kişilik, Güney Londralı çöp toplayıcısı Eddy Whicker, 1970'lerde Milli Cephe'nin en sıkı sokak dövüşçülerinden birisiydi. Daha sonra Charlie Sargent'ın yaptığı gibi UDA ile ilişkiye giren Whicker, BNP'nin yanı sıra C18 ile ilgili faaliyetlerin de önde gelen örgütleyicilerinden biri oldu. NF'nin eski bir kaleisi olan BNP Croydon şubesinin uzun süredir üyesi olan John Merrit ve Paul Ballard da C18'in kıdemli yöneticileriydi. C18'in başka bir adamı olan Stanford Hill'li Steve Martin de BNP ve Ulsterli gruplarla yakın temas içindeydi. UVF adına silah kaçakçılığı yapmakla suçlandı ve daha sonra UDA'nın asil üyelerinden birisi oldu.³⁰

C18'in bülteni *Redwatch* (Kızıl Nöbet) içinde yer alan kara listeler şiddet, adam yaralama ve cinayete açık bir teşvik niteliği taşıyordu. Mart 1992'de, "Kızıl cepheden haberlerle dolu iki aylık bir dergi. Savaş 18 tarafından derlenmiştir" başlığıyla çıkan ilk sayı, "korktukları sürece, bırakın nefret etsinler" sloganını taşıyordu. Okurlar da kendi listelerini oluşturmaya davet edilmişti. Bahsedilen militan Aryan grubun, sürpriz bıçaklı ve silahlı saldırılarından ve "ZOG'un

kokuşmuş, çamur kaplı şehirlerindeki kimliksiz sürüler içinde saklan... BALTALA-DEMORALİZE ET-YOK ET"³¹ sloganlarından, Amerikan Nazilerini model aldığı çok belliydi. Mayıs 1992’de çıkan ikinci sayıda listelenen kişilerin çoğu komünistler değil, İşçi Partisi üyeleri, mülteci örgütlerinin yetkilileri ve Apartheid karşıtı aktivistlerdi. C18’in *Morning Star* (Sabah Güneşi) gazetesinin ofisine yaptığı kundaklama saldırısıyla ilgili bir basın açıklamasıyla birlikte, derginin son sayfasında da “ırk savaşı” ve “silahlı direniş” sözlerinin, C18’in kafatası logosunun, bir Hitler portresinin ve saldırı silahı taşıyan maskeli bir figür çiziminin üst üste bindirildiği bir illüstrasyon yer alıyordu. Bu komünist gazetedeki yangın yeni saldırılar için bir model işlevi gördü: Sonraki *Redwatch* sayılarında Birmingham’daki Democratic Left (Demokratik Sol, Ağustos 1992) ofisine ve Sandwell İş ve İşçi Bulma Merkezi’ne (Kasım 1992) gerçekleştirilecek iki kundaklama saldırısı daha listeye eklendi.³²

C18 bu baştan savma ve entelektüellikten nasibini almamış bültenlerde Nazi fikirleriyle böbürlendi. *Redwatch*’un üçüncü sayısında Güney Afrika’daki Afrikaner Weerstandsbeweging (Afrika Direniş Harekatı, AWB) hareketinin sembolü ve “Zyklon-B: Altı milyonu aşkın memnun müşteri. Savaş 18 üretimi” başlığının yanında Auschwitz’de kullanılan zehirli gaz kutularından birinin resmi vardı. Bu sayıdaki kara listede birçok Komünist Parti yetkilisi, ANC destekçisi ve sol görüşlü Militan grubu hakkında bilgiler yer alıyordu. Dördüncü sayıdaysa İşçi Partili anakent meclisi lideri Ken Livingstone; Anti-Racist Alliance’dan (İrkçilik Karşıtı Birlik) Marc Wadsworth ve İçişleri Bakanlığı’nın ırklararası ilişkiler için seçtiği komitenin başkanlığına getirilen muhafazakâr milletvekili ve Britanya Yahudileri Temsilciler Kurulu üyesi Sör Ivan Lawrence QC vardı. Savaş 18’in başka bir dergisi olan *Combat 18*’in üçüncü sayısında güçlü bombalar, patlayıcılar ve fünyelerin nasıl yapılacağını ayrıntılı olarak anlatan yazılar yer alıyordu. “Hepsini Öldür!” sloganının altında yer alan hedef listesinde artık Liberal Demokratik Parti lideri Paddy Ashton, İşçi Partisi’nin önde gelen destekçilerinden olan ünlü oyuncu Glenda Jackson, Avrupa Parlamentosu üyesi

Alf Lomas, anakent polis şefi ve özellikle C18'in vukuatlarıyla ilgilenmek için kurulan Uluslararası ve Organize Suçlar Şubesi'nde başdedektif olan Paul Condon da yer alıyordu.³³

C18'in İngiltere'deki askeri birimlerde faaliyet gösteren iki yüz-üç yüz civarında üyesi vardı. Kargaşa yaratma, kundakçılık ve şiddetli saldırı suçlarının işlendiği birçok olaydan sorumluydular. Londra'da Asyalıların işyerleri yakıldı, Durham ve Leeds'te sendikacıların evleri tahrip edildi. Milton Keynes'de Holokost'tan kurtulmuş seksen yaşında bir adam olan Leon Greenman'ın konuşma yaptığı bir toplantıya bombalı saldırı düzenlendi ve Greenman daha sonra sürekli olarak taciz edildi. Eltham'da yapılan bir gösterinin (Kasım 1992) ardından Nottingham'da yaşanan kargaşa geldi (23 Ocak 1993). Kilburn, Whitechapel, Nottingham ve Durham'daki sol görüşlü ve anarşist kitapçılara saldırıldı. C18'in 15 Ocak 1994'te düzenlediği uluslararası dazlaklar toplantısına katılan Hollandalı, Danimarkalı ve Alman Neonazi gruplar daha sonra bütün Londra'da sol görüşlü protestocular ve polisle çatışmalara girdi. 1994 Ağustosunda, Leeds'te, ANL üyelerine tatar yayı ve yangın bombalarıyla saldırıldığında, İşçi Partisi'nin Batı Leeds milletvekili Derek Fatchett'a verilen polis koruması iki katına çıkartıldı. Üç yıllık bir dönem içinde sadece Londra'da kundakçılık eylemlerinin ve beyaz olmayanlara yönelik korkunç saldırıların gerçekleştiği onlarca olay oldu. Bu olayların çoğu da yeni C18 dergileri *Putsch* (Darbe), *Lebensraum* (Yaşam Alanı) ve *The Order*'da (Düzen) yaralamalardan ve verilen zarardan iftihar eden yazılarla sahiplenildi.³⁴

Hem *Putsch* hem de *Lebensraum* işçi sınıfından gelen beyaz gençlerin gün geçtikçe büyüyen ırksal azınlıklar tarafından kendi mahallelerinden edildikleri için duydukları hayal kırıklığını ve öfkeyi yansıtır. Jordan'ın ilk ırkçı isyanlarının üzerinden otuz yıl ve bütün bir nesil geçtikten sonra, Londra'da ve Kuzey'de Midlands'teki büyük şehirlerde, Britanya'nın artık bol bol Asyalı ve siyah toplulukları var. Camiler ve Hindu tapınakları eski publarla kulüplerin yerini alırken, etnik festivaller beyaz vatandaşların etrafını kuşatıyor ve Asya dillerindeki gazeteler, bu dillerde filmler gösteren sinemalar ve

dlükkânlar asimile edilmemiş büyük grupların varlığını yansıtıyor. Kaydolanların çoğunu etnik azınlıklardan gelen çocukların oluşturduğu birçok okulda beyaz gençler çok küçük bir azınlığı oluşturuyor. Londra'nın Tower Hamlets gibi bazı ilçelerinde yaşayan etnik nüfusun beyazlardan kat kat fazla oluşu, Britanya Ulusal Partisi'nin öncülük ettiği bir "beyaz hakları" hareketinin doğmasına neden olmuştur. İşçi Partisi'nde olan belediyeler Asyalı nüfusun yoğun olduğu bölgelerde artık Müslüman adaylarla çalışırken, birçok yerel makam da memuriyet, özel projeler ve kolaylıklar, hatta belediye başkanlığı için siyahlarla flört ediyor. İşçi sınıfından olan beyazlar etnik azınlıkların kendilerini siyasal ve kültürel alanda gün geçtikçe daha çok ifade ettikleri gerçeğiyle yüzleşmek zorunda.³⁵

Putsch'un editörü John Cato, yazılarında marjinalleştirilme tehdidiyle gün geçtikçe daha fazla karşılaşan yoksul, beyaz, işçi sınıfından gençlerin korkuları üstüne oynuyor. Siyaseten doğru olma ilkeleri nedeniyle halkın parasını çokkültürlü festivallere, siyah AIDS araştırmalarına, eşcinsel kulüplere, polislerin ırk duyarlılığı ve azınlık dilleri konularında eğitilmesine harcayarak, beyazların mirastan mahrum bırakılmasına göz yumdukları için, liberal elitleri yerden yere vuruyor. Bu siyah köleler güruhunu Viktorya dönemindeki proletaryanın çektiği çilelere benzeterek, liberal orta sınıfın ırkçılık yüzünden duyduğu suçluluğun cezasını neden beyaz işçi sınıfın çekmek zorunda olduğunu soruyor. Beyaz gençlik kulüpleri kapanır, koskoca şehirler etnik gruplara bırakılırken, medya ve kitle eğlence araçları da Britanya nüfusunu çok ırkılığa dair pozitif imgeler bombardımanına tutuyor. Bu arada, ulusal basın siyahların beyazlara karşı işlediği suçlarla, yoksul mahallelerde yaşayan farklı ırklar arasındaki sürtüşmelerle ilgili haberleri örtbas ediyor. Irkçı beyazların siyahlara karşı gerçekleştirdiği tek tük saldırılar suçluluk duygusu yüklü bir ahlakçılıkla medyada bol bol yer alırken, birçok beyazın siyahların saldırılarına kurban gidişi sadece "ırklararası ilişkilerdeki" zayıflığa atfediliyor. Cato ise bu çokırıklılık deneyinin sadece yönlendirilmiş bir medya ve bağınaz liberal elitler tarafından desteklenen tam bir felaket olduğunu söyleyerek, bütün renkli göçmenlerin ülkelerine geri gönderilmelerini talep ediyor.³⁶

C18'in kara listeleri, bomba yapma talimatları ve gitgide artan ırkçı şiddeti Amerikan Nazi ideolojisi ve yöntemlerinin örgüt üzerindeki etkisini gösteriyor. İsmi Amerika'daki terörist grup olan *The Order* dergisinin editörü John Cato, grubun şehit düşmüş lideri Robert Jay Mathews'a saygıda kusur etmemiştir. Dergide Mathews'un "Beyaz Aryanların varlıklarını ve vatanlarını ellerinden alan, Yahudi kontrolündeki melezleştirilmiş bir topluma" karşı yaptığı "savaş ilanı" olduğu gibi alıntılanmıştır. Aynı sayıda Louis Beam'in ZOG'a karşı yapılacak savaşta kullanılmasını önerdiği "lidersiz direniş" stratejisine de geniş bir yer ayrılmıştır.³⁷ Cato, *Putsch* sayfalarında siyahlarla Yahudilere karşı düzenlenecek şiddet eylemlerinde Pierce'in savunduğu tek kişilik taktikten coşkuyla bahsetti. Kent'ten Lincolnshire'daki Spalding'e kaçtıktan sonra, *The Oak* (Meşe) isminde yeni bir dergi çıkarmaya başlayarak Pierce'in yazılarını yeniden yayınladı. Paul Jeffries de Leeds'te Life Rune Books Yayınevi'ni kurarak Milli İttifak'ın Birleşik Krallık'taki dağıtıcısı oldu. Cato ve Jeffries 1994 Haziran'ında, Pierce'in Amerikan örgütünün Britanya'daki karşılığı olarak, C18, BNSM'den *Sigrun* ve *Europe Awake* (Uyan Avrupa) dergilerini çıkartan birkaç asi grup ve Kan ve Şeref gruplarının oluşturduğu bir federasyon olan Nasyonal Sosyalist İttifak'ı (NSA) kurdu. 1995'in ortalarında Davit Myatt'ın Nasyonal Sosyalist Hareket'i, Adrian Blundell'in White Aryan Resistance'ı (Beyaz Aryan Direnişi) ve Yorkshire kökenli Patriotic Women's League (Vatansever Kadınlar Birliği) gibi bir takım küçük gruplar da NSA'ya katıldı.³⁸

NSA terörizm, "lidersiz direniş" ve Milli İttifak'la bağlantısı dışında, Amerika'dan gelen başka fikirleri de benimsemiştir. *The Turner Diaries* ve Hıristiyan Kimliği öğretisinden tanıdık olan "beyaz Aryan toprakları" fikri, Britanyalı genç Naziler arasında da konuşulmaya başlanmıştır. İskoçya sahiline yakın bir ada fikri reddedilerek, burasının az nüfuslu, neredeyse tamamen beyaz ve çokırıklı topluma karşı yapılacak savaşta büyük şehirlere de saldırılabilecek kadar yakın bir yer olması gerektiği düşünüldü. Beyazlara ait bölgenin Essex'te, Chelsford ile sahil arasına, Bradwell nükleer

santralinin yakınlarında kurulmasına karar verildi. Bu fikir Colin Jordan'ın BNSM'deki eski yardımcısı olan ve Galler sınırında zaten küçük bir Nazi komününü yöneten Wulstram Tedder ve yine BM'den eski bir ateşli eylemci ve Nazi satanisti olan, projeyi "Doğu Sakson Kardeşliği" olarak duyuran David Myatt tarafından daha da sağlamlaştırıldı. Burası "Aryanların kendi türüyle birlikte yaşayabileceği... tamamen beyaz bir bölge ve toplum, dolayısıyla bir Aryan Cumhuriyeti" olacak, "böylece topraklar Nasyonal Sosyalist olan Aryanların yönetimi ve kontrolünde" olacaktı.³⁹

NSA'nın kuruluşu Britanya'daki aşırı sağda radikal değişikliklerin gittikçe artarak yaşandığı bir döneme denk geldi. BNP'nin Tower Hamlets yerel yönetiminde bir koltuk kazanıp (Eylül 1993) sonra da kaybetmesi (Mayıs 1994) seçim stratejilerinin, özellikle de genç üyeler arasında hayal kırıklığı yaratmasına yol açtı. Irkçı gruplar artık çokırklı toplumun genel kabul görmüş olmasından iyice tahrik olmuş durumdaydı, ki bunun yanında bir de liderlerinin hapse atılmasını ve yayınlarının sansürlenmesini gerektiren ırklararası ilişkiler yasası vardı. Hizipçi militanlık ve dışa kapalı topraklar öğretisi Amerikan nazizminin 1970'lerin sonunda ve 1980'lerin başında gösterdiği gelişime paralel gitti. Artık Britanyalı Naziler de beyaz ırkın kurtuluşu için nefret ettikleri ZOG'a karşı, kıyameti öngören dini bir coşkuyla tam bir savaş ilan ediyordu. *Putsch* dergisinin künyesinde, Denver'da Yahudi bir radyo sunucusunun öldürülmesi olayına karıştığı için ömür boyu hapis cezasını çeken eski Düzen üyesi David Lane'in "14 sözcüklü mottosu" olan "insanlarımızın varoluşunu ve çocuklarımızın geleceğini garanti altına almalıyız" cümlesi yer alıyordu. 1995 başlarında, Halifax, Oldham, İskoçya ve Kuzey İrlanda şubelerinin de içinde olduğu bölgelerdeki BNP üyelerinden NSA'ya geçenlerin sayısı gitgide artmaya başladı.⁴⁰

C18 en başından beri yurtdışındaki Neonazi gruplarla yakın temas halindeydi. 1992'de İsveçli terörist grup Beyaz Aryan Direnişi (VAM) ile ilişkiler David Covington tarafından geliştirildi. Bu yeraltı örgütü Düzen'i taklit ederek banka soygunları gerçekleştiriyor ve "ZOG'u yok edecek bir soykırımın" hazırlık aşaması olarak

silah stokluyor. Siyasi partileri, polisi ve medyayı, Yahudi cemaatini ve ırkçılık karşıtlarını düşmanı olarak görüyor. Aralık 1993'te, Avusturya'daki sosyalistlere ve göçe sıcak bakan liberallere karşı neonaziler tarafından bir bombalı mektup kampanyası başlatıldı. Bajuvarische Befreiungsarmee (Bavyera Kurtuluş Ordusu, BBA) tarafından yazılan gizemli mesajlarda sürekli olarak Avusturya tarihindeki savaşlarda işgalci Avarlara, Slavlara ve Türklere karşı savaşmış askeri kahramanların isimleri anılıyordu. VAM gibi, bu Alman örgüt de kendi kara liste bülteni *Der Einblick*'i (Bilgi) ülke dışında, Danimarka'da yayınlıyor. Her iki örgüt de C18 ve Danimarka Nasyonal Sosyalist Hareketi (Dansk Nasjonal Sosialistisk Bewegung, DNSM) ilişkilerini, Diksmuide'daki yıllık uluslararası Nazi festivalinde ve Fulda'da gerçekleşen Rudolph Hess'i anma toplantılarında ilettiler. 1995 Martı'nda, DNSB, VAM ve NSA'nın önde gelen üyeleri Kopenhag'da Norveçli ve Avustralyalı gruplarla buluşarak, antifaşist karşı eylemlerini koordine ettiler.⁴¹

Bu uluslararası bağlantılar 1997 Ocağı'nda yedi Danimarkalı genç neonazinin C18'in belirlediği Londra'daki hedeflere yönelik uluslararası bir bombalı mektup operasyonu düzenlemekle suçlanmasıyla çarpıcı bir şekilde ortaya çıktı. Paketlerin İsveç'ten gönderilmesi planlanmıştı. Bombalı mektup tekniği doğrudan Avusturyalı milliyetçilerden ödünç alınmış olsa da, Britanya'daki hedefler Amerikan "ırk savaşı" fikrinin etkisini yansıtıyordu. Paketlerin gönderileceği kişiler arasında farklı ırklardan insanlarla evlilik yapmış, Kriss Akabusi ve Derek Redmond gibi önde gelen Britanyalı atletler de vardı.⁴² Bu türden "ırk hainlerini" ve eşlerini hedef almak, William Pierce'in Nazi kahramanının öldürmek amacıyla farklı ırklardan kişilerle evlilik yapmış çiftlerin peşinde dolaştığı ve bu sayede çokırklı toplumun içine dehşet salarak moral çöküntüsü yarattığı *Hunter* romanında da baskın bir temaydı. C18'in politikacılara ve ünlü kişilere karşı düzenlenen böylesine şiddet dolu bir operasyon için Danimarkalı, İsveçli ve Alman müttefiklerini seferber etmiş olması, çokırklılığı destekleyen herkesi sindirmeyi amaçlayan kara liste stratejisinin uluslararası boyutunu gözler önüne sermişti.

Bombalama operasyonu ortaya çıktıktan sadece birkaç hafta sonraysa, Charlie Sargent bir eylemci dostunu öldürmekten suçlu bulundu ve halen aldığı uzun hapis cezasını çekiyor. C18’de çatlaklar oluşmaya başlamıştı. Bu arada, Troy Southgate’in National Revolutionary Faction’ı da (Ulusal Devrimci Fraksiyon) militan yeraltı örgütleri arasında öne çıkmaya başlamıştı. Siyasi kariyerine 1993 yılında Milli Cephe’nin “Siyasi Askerler” fraksiyonunda başlayan Southgate, 1989’da Griffin ve diğerleriyle birlikte İtalya’dan esinlenen International Third Position’a (Uluslararası Üçüncü Görüş) katıldı. 1992’ye kadar süren bu birliktelikten sonra, Southgate English National Movement’ı (Milliyetçi İngiliz Hareketi, ENM) kurdu. 1992 ile 1998 yılları arasında, ENM Otto Strasser ve Walther Darré’nin yazdıklarını ve William Morris, Robert Owen ve William Cobbett’in sosyalist görüşlerini temel alarak, NF’nin devrimci ilkelerine geri döndü. “Milliyetçi devrime” sadık olan ve güçlü bir Avrupa’yı destekleyen parti, 1998’de ismini Ulusal Devrimci Fraksiyon (NRF) olarak değiştirip, Otto Strasser, Francis Parker Yockey ve Jean Thiriart’ın fikirleri temelinde birleşmiş bir panavrupa ittifakı olan European Liberation Front’a (Avrupa Kurtuluş Cephesi) katıldı. Avrupalı-Amerikalı radikal sağ görüşteki diğer gruplar gibi, NRF de kendini ZOG ve “Yeni Dünya Düzeni” ile mücadeleye adanmış, demokratik süreci reddeden ve tamamen beyazlardan oluşan özerk bölgeler yaratmayı hedefleyen bir grup. Grubun içe sızma politikası, 2000 Ağustosunda, av karşıtı ve sabotajcı örgüt Animal Liberation Front’la (Hayvanların Kurtuluşu Cephesi) birlikte ortak eylemler gerçekleştirmesine neden oldu.⁴³

Charlie Sargent’ın kardeşi Steve ve onlarca destekçisi 1997 Marti’nda NSM’ye katılınca, David Myatt’ın Nasyonal Sosyalist Hareket’i C18’den birçok aktivisti içine almış oldu. Yaşamını uzun süredir aşırı sağa ve satanizme adanmış olan David Myatt, 1990’ların başında bir “nasyonal sosyalizm dini” oluşturmaya, yazılarını John Cato’nun editörlüğünü yaptığı *The Oak* dergisinde yayınlamaya başlamıştı. Doğrudan eylemleri ve su, kanalizasyon, elektrik gibi temel hizmetlerin sabote edilmesini savunan Myatt, C18’i

Aryan devrim hareketini başlatabilecek bir sokak ordusu olarak görüyordu. Myatt'ın Nazi kültü, Aryanlar ve Britanya'daki şehirlerde sayıları gitgide artan renkli göçmenler arasında Manici bir ırk mücadelesine kucak açıyordu: "Bu yabancılar işgalci bir güç olduğundan, artık bir savaş yaşandığından ve zorba bir Siyonist İşgal Hükümeti yönetimi altında yaşadığımızdan, özgürlüğümüz, ırkımız ve topraklarımız için aktif olarak savaşmaktan başka çaremiz yok. Aryan olmadıkları halde topraklarımıza yerleşen bu işgalcilerle savaşmak zorundayız."⁴⁴ Myatt'ın gücü, siyasi eğitim ve öğretiyeye dayandığından, büyüyen NSM'nin liderliği 1997 yılında, 1980'lerin başından beri Nazi davasını desteklemiş varlıklı bir genç olan Tony Williams'a (d. 1956) geçti.

1997'de yeniden kurulan NSM, David Myatt'ın vizyoner Hitlerciliğine sadık kalarak, kendini Britanya içinde sadece Aryanlardan oluşan özerk bir toplumun yaratılmasına adadı. "Geleneksel seçim yöntemlerini" reddederek, Nazi liderlerinin "ırk birliğini, görev bilincini ve şerefi" esas alan yönetim ilkesini benimsedi. Tony Williams üç ayda bir çıkacak renkli dergi *Column 88*'i (Sütun 88) çıkarmaya başlayarak, editörü olarak yazdığı "Sığınaktan Yayın" başlıklı yazılarda liberal Britanya'nın Üçüncü Reich açısından nasıl görüldüğüne dair uçar yorumlar yapıyordu. Dergide savaş öncesi Almanya'da Nazilerin sosyal refahı ve William Joyce'un hayatıyla ilgili tarihi yazılarla birlikte, Myatt'ın demokrasilerde karşıt görüşlerin nasıl bastırıldığına ilişkin görüşleri ve Amerikalı mahkûm Steve Stein'in genç Alman panzerleri için yazdığı anma yazısı gibi yazılar da vardı. Dergide NSM'nin ırksal kimlik ve toplum değerleriyle ilgili politikalarını anlatan makalelerin yanında, Colin Jordan'la yapılmış bir söyleşi, Savitri Devi'nin yazılarından bölümler ve Almanların İkinci Dünya Savaşı'ndaki başarılarını anlatan kahramanlık hikâyeleri de yer alıyordu.⁴⁵ Williams tarih ve felsefe üzerine yoğunlaşırken, Steve Sargent da iki ayda bir, verdiği etnik beyazlar mesajıyla dazlaklar ve futbol fanatiklerinden oluşan bir okur kitlesini hedef alan, *White Dragon* (Beyaz Ejderha) dergisini çıkarmaya devam ediyordu.

1999 Mayıs'ında Londra'da yapılan çivili bomba saldırıları nedeniyle tutuklanan gencin 1998 sonlarında gruba katılmış olduğu anlaşıncı, ulusal basında NSM'ye geniş bir yer verildi. Doğu Londra'da, birçok ırktan insanın yaşadığı işgal edilmiş tek odalı evlerde, yalıtılmış bir hayat yaşayan David Copeland (d. 1976) Hristiyan Kimliği literatürünü internetten okuyarak ırkçı siyasete ilgi duymaya başlamış, 1997 ilkbaharında İngiliz Ulusal Partisi'ne katılmıştı. 1996 yılında, karşı bir tepki yaratarak Britanya'da bir ırklar savaşı başlatabilmek için etnik gruplara bombalı saldırılar düzenlemeyi düşünmeye başlamıştı. Radikal sağla daha sıkı bir bağ kurabilmek için NSM'ye katılmış ve 1999 Şubatı'nda bölge lideri konumuna getirilmişti. 19 Nisan'da, siyahların çoğunlukta olduğu bir Londra mahallesi olan Brixton'da gerçekleştirdiği ilk çivili bomba saldırısında otuz dokuz kişi yaralanmıştı. 24 Nisan'da Asyalı nüfusun yoğun olduğu Brick Lane'de bir saldırı düzenleyerek altı kişiyi yaralamıştı. 30 Nisan'daysa eşcinsellerin müdavimi olduğu, Soho'daki bir bara attığı bomba üç kişinin ölümüne, altmış beş kişininse feci şekilde yaralanmasına neden olmuştu. *The Turner Diaries*'den esinlendiği düşünülen Copeland yalnız bir kurttu ve NSM'yle fazla bir bağlantısı yoktu.⁴⁶ Bombacının kimliğinin ortaya çıkmasıyla paniğe kapılan Tony Williams, 1999 Mayıs'ında NSM'yi dağıttı. Yine de, Copeland'in şiddet eylemleri "lidersiz direniş" ve "hayalet birimler" halinde hareket etmenin, kitabına göre uygulanmış, birebir kopyalarıydı.

Britanya'da 1960'ların başından bugüne kadar aktif kalan Nazi yeraltı örgütleri, ırkçı antisemitizmi ısrarla yaymaya çalışmış ve beyazlarla Britanya şehirlerinde yaşayan renkli göçmenler arasında şiddetli bir çatışma yaratmaya çabalamıştır. Gürültülü protestolar, ateş saçan bir dil ve David Myatt'ın kurduğu NSM'nin, BM'nin ve C18'in ırkçı saldırıları, kundakçılık ve sabotaj eylemlerini içeren yasadışı eylemler, göç karşıtı bir hissiyatın oluşmasında, hatta hükümet politikalarında, örgütlerin üye sayılarına kıyasla fazlasıyla geniş boyutlu bir etki yaratmıştır. Copeland çivili bomba saldırılarını ırklararası savaşı provoke etmenin bir yolu olarak görüyordu.

Bu militan gelenek Britanya neonazizminin babası Colin Jordan'a çok şey borçludur. Hapis cezaları yüzünden tavrı iyice keskinleşen Jordan, sürekli olarak devrimci Nazi aktivistlerden oluşan birimlerin artmasını ve en sonunda, bir kriz anında, liberal demokrasi-nin yıkılmasını savunmuştur. Amerikalı benzerleri gibi, Jordan da sonsuz bir Hitler ve Üçüncü Reich aşkını beyaz ulusların içindeki renkli nüfusa karşı olan ırkçı ve çağdaş bir öğretiyle birleştirmiştir. Amerikan neonazizmi gibi, Britanya Hitlerciliği de beyaz üstünlü-ğünü liberalizm ve çokırklılığın tehdit olarak algılanan düzensizlik-lerine karşı yürütülecek binyılcı bir militanlık kampanyasıyla bütün dünyaya kabul ettirmeyi amaçlamaktadır.

Julius Evola ve Kali Yuga

2 Ağustos 1980’de, İtalya’daki neofaşist teröristler de en az aşırı solcu fanatikler kadar tehlikeli halk düşmanları olarak ön plana çıktı. Sabah 10.25’te, Bologna tren istasyonunun ana yolcu salonu kulakları sağır eden bir patlama sesiyle sarsıldı. Seksen beş kurban, ya hemen oracıkta ya da aldıkları yaralar sonucunda daha sonra can verirken, iki yüz kişi de –çoğu ağır olmak üzere– yaralandı. Bu katliamın ardındaki mantık çok tanıdık olsa da, korkunç bir mantıktı: Neofaşistlerin “gerilim stratejisi” böylesi bir facia, dehşet ve kargaşayı devrim öncesi bir tetikleyici olarak görüyordu. Faillerin bulunmasında yaşanan zorluklara rağmen, yetkililer İtalya’nın sivil düzenine karşı yapılan bu bombalı saldırıların gerçekten de böyle bir gerilim stratejisinin bir parçası olduğuna dair çok fazla bilgi edindi. Polis, İtalya’daki neofaşist yeraltı örgütlerinin tanıdığı isimlerinden Paolo Signorelli, Franco Freda, Claudio Mutti ve Stefano delle Chiaie’yi sorguya çekmeye çalışırken, soruşturmalarında tek bir isim öne çıkıp duruyordu. Teröristlere esin kaynağı olan, akıl hocalığı ve guruluk yapan bir filozofun ismiydi bu: Julius Evola.

Resmi makamlar Bologna’daki bombalama olayından sonra teröristleri yakalamak için geniş kapsamlı çabalara girişti ve şiddet yanlısı Nuclei Armati Rivoluzionari’nin (Devrimci Silahlı Çekirdek, NAR) birçok üyesi tutuklanmamak için Londra ve diğer Avrupa başkentlerine kaçtı. Yurtdışında iletişime geçtikleri aşırı sağcı gruplar sayesinde, Evola’nın ismi buralarda da duyulmaya başladı. Julius Evola artık kült bir isim haline gelmiş, kitapları ve öğretileri Avrupa Yeni Sağ’ının dergi ve konferanslarında gitgide daha çok ilgi çekmeye ve tartışılmaya başlanmıştı. Zarif, traşlı bir yüz, sert dudaklar ve parıltılı bir monoklun ardından bakan buyurgan gözler: Evola’nın görsel imgeleri 1980’ler boyunca İngiliz, Fransız ve Alman aşırı sağının çıkardığı dergilerde yer aldı. Onun o taviz

vermez elitist duruşu ve modernizme yönelttiği gösterişli metafizik eleştiri, kendilerini liberal toplumun norm ve değerlerine fazlasıyla yabancılaşmış hissedenlere çekici geliyordu. Daha da önemlisi, ezoterik elitizmi ve ruhani yetkesiyle, Anglo-Amerikan neonazizmini fazla bir çekiciliği olmayan, basit bir öğreti olarak gören sağcı entelektüellere incelikleri olan bir ideoloji sunuyordu.

Julius Evola (1898-1974) günümüzde faşist idealizminin önde gelen bir ikonu. Onun ideali, yaşamın somut yönleri üzerinde hiyerarşi, kast ve devletin hâkim olduğu Hint-Aryan geleneğine bağlı bir ideal. Evola, mitlere dayanan bu geleneğin kahramanca ve kutsal değerlerini alarak, eşitlikçiliğe karşı, demokrasi ve liberalizm karşıtı, antisemitik, radikal bir öğreti geliştirdi. Kapitalizm ve komünizmi, materyalizmin karanlık saltanatını yansıtan ikiz özellikler olarak gördü ve halkın kendi kendisini yönettiği, burjuva değerlerinin baskın olduğu modern dünyayı, demokrasi ve sosyalizmi dışladı. 1930'lar boyunca, faşist İtalya'da, cesur ve tartışmalı bir teorisyen olarak ünlenmenin tadını çıkartan Evola, Üçüncü Reich sırasında da Almanya'daki muhafazakâr devrimci çevrelerde isim yaptı. Savaş biterken yaralanıp, savaş sonrasındaki yıllarını Roma'nın merkezinde, Corso Vittoria Emanuele'deki dairesinde, tekerlekli sandalyede geçirdi. Aktif siyasetten uzak kalsa da, 1974'teki ölümüne kadar, Mussolini'nin düşüşüyle hiç lekelenmeyen o faşist bilge halesini her zaman için korudu. Neofaşistlerden oluşan genç bir nesil de, şiddet ve devrim müjdeleyen bu kâhinin dayanılmaz çekiciliğine kapılmadan edemedi.¹

Giulio Cesare Andrea Evola, 19 Mayıs 1898'de Sicilyalı, soylu bir ailenin oğlu olarak dünyaya geldi. Çok geçmeden sıkı Katolik eğitime karşı isyan etti. Sanayi mühendisliği okumanın yanı sıra, o sıralarda Giovanni Papini, Giuseppe Prezzolini ve Filippo Tommaso'nun sanattaki fütürist hareketinin etkisinde olan avant-gart İtalyan edebiyatına karşı da büyük bir ilgi duymaya başladı. Birinci Dünya Savaşı'nın sonlarına doğru, on dokuz yaşında İtalyan ordusuna katılarak, Kuzey İtalya'daki Asiago yaylasında bulunan Avusturya cephesinde dağ topçusu olarak görev yaptı. Evola

savaştan sonra yerleşik hayata uyum sağlamakta zorluk çekti. Ruhani konulara duyduğu merak yakasını bırakmayınca, geçmişin burjuva değerlerinden arınarak kendini aşmak için arayışlara girdi. Fazla abartılı ve gösterişçi bulduğu fütürizmden vazgeçerek, Dada hareketinin İtalya'daki öncüsü oldu. Avangart şiirlerini –Zürih'teki Cabaret Voltaire'in Roma'daki karşılığı olan– Cabaret Grotte dell'Augusteo'da okurken, resimlerini de Roma, Milano, Lozan ve Berlin'de sergiledi.²

Avangart sanatın ticarileşmesini ve kurumsallaşmasını itici bulan Evola, 1922'de resmi bırakarak üç tane öz-aşkınlık felsefe kitabı yazdı ve bu kitaplar 1920'lerde yayınlandı.³ Evola'nın felsefi mutlak birey idealizmi, paramparça olmuş değerler ve ahlaki belirsizliklerle dolu, savaş sonrası bir dönemde kendini aşma çabasının bir ifadesiydi. Aynı zamanda doğubilimciliğe de merak salarak, maji, okült, simyacılık ve Doğu dinlerinin hevesli bir öğrencisi oldu. Halüsinojenik uyuşturucuları denedi, Theravada Budistlerinin eski metni *Majjhima-Nikaya*'yı keşfetti ve 1923'te *Tao-The-Ching*'in İtalyanca bir çevirisine önsöz yazdı. İtalyan Bağımsız Teozofi Birliği'nin toplantılarına devam ederken yakınlaştığı, birliğin başkanı Decio Calvari onu Tantrizm öğretisiyle tanıştırdı, Evola en büyük ilhamını bu öğretiden aldı. Arthur Avalon takma adıyla yazdığı *The Serpent Power* (Yılan Gücü) ve başka kitaplarıyla bu ezoterik Hindu öğretisinin sırlarını açıklayan bilgili bir oryantalistle, Sör John Woodroffe'la yazışmaya başladı. Woodroffe'un çalışmalarına ve özgün metinlerine dayalı kendi Tantrizm ve kundanini yoga çalışmalarını *L'uomo come potenza* (Gücün Yogası, 1925) adıyla yayınladı.

Tantrizm MS 400'lerde ortaya çıkan, kadınlar, tanrıçalar ve cinsel enerji üstüne yoğunlaşan radikal bir Hindu kültürüdür. Geleneksel Hinduizmin kendini yoksun bırakma âdetini reddeden tantrik ritüeller, sarhoş eden içecekleri, eti, balığı ve cinsel birleşme tekniklerini kutsar. Tantrizm, bütün bağ ve bağımlılıklardan kurtulma (*pas-ha*) amacına yönelik bir öğretilerdir. Hayvani bir doğaya sahip, şehvetin, ihtirasın, geleneğin ve dini kuralların kölesi olmuş bireylerin bu öğretiyle bir yere varması imkânsızdır. Yüksek mertebedeki bir

üstat (*vira*), tabular ve tehlikeli ruhani uygulamalar yoluyla (orjiler, sarhoş olma), bilincini yüce Şakti'nin dışıl gücüyle bir olacak en üst düzeylere kadar yükseltebilir ve böylece hem bütün evrene hayat ve esin vermiş hem de olağanüstü bir bilgi düzeyine (*vidya*) ve büyüülü güçlere (*siddhis*) ulaşmış olur. Tantrik öğreti, cinsel birliktelikleri cinsel birleşme ritüeliyle resmedilen, erkek tanrı Şiva ve onun eşi Şakti'den sık sık bahseder. Bu eylem kozmosun yaratıcı güdülerini temsil ederken, erkeğin boşalması bu öğretilerde hiç tavsiye edilmez. Bu yolla orgazm enerjisinin organik hayat üretmek amacından soyutlanıp, güçlü bir aşkın deneyim yaşamaya doğru kanallize edildiği varsayılır.

Evola'nın kendini aşma arayışlarında, Tantrizm Batı ideallerini bütünleyen bir şey oldu. Tantrizm mahremliği ve elitizmiyle modern dünyanın akılcılığını ve demokrasisini dışlayan bir öğretiydi. Evola, modern dünyanın peşinde olduğu bilgi ve güçlerin demokratik, yani yeterince zeki olan herkesin eğitim kurumları aracılığıyla ulaşabileceği şeyler olduğunu yazmıştı. Aynı şekilde, teknoloji de demokratikti: Bir alet ya da silah, yeterli eğitimi alan herkes tarafından kullanılabilirdi. Tantrizmin büyüülü güçleriye (*siddhis*), tam aksine, her zaman için sadece çok az insanın ulaşabildiği, kişisel ve olağanüstü başarılarıydı.⁴ Ama aynı zamanda, Tantrizmin de özellikle beşinci yüzyıl Hindistanı'nda, insanın bu dünyadan soyutlanıp öteki âlemlere ulaşarak herhangi bir özgürleşme yaşayamayacağı bir ruhani yozlaşma döneminde ortaya çıktığını düşünüyordu Evola. Bunun yerine, hayatın zevklerini tam olarak kucaklayabilmeye –bu dünyadayken özgürleşmeye– çabalamışlardı. Bu nedenle, Tantrizm hem Batılı düşünce yapısıyla daha çok benzeşen hem de insan kalabalığı, bayağılık ve ahlaki yozlaşmayla özdeşleşen modern çağa daha uygun bir şeydi. Tantrik ritüeller, güçlü ve özgürleşmiş bireyler için, “zehri ilaca” dönüştürüyordu.⁵

1920'ler boyunca, Evola kendini Batı'nın ezoterik geleneğini araştırmaya adanmıştı. Teozofist ve masonik çevrelere girerek, yaşamını simya, maji ve büyüye adanmış, Romalı bir okültist olan Arturo Reghini (1878-1946) ile tanıştı. Reghini Pisagorculuktan yogaya, Yahudi Kabalacılığından Cagliostro'nun Mısır kökenli masonluğuna

kadar birçok konuda, başlangıç düzeyindeki araştırmalara kucak açan, *Atanòr* (1924) ve *Ignis* (1925) isimli iki derginin editörlüğünü yapıyordu. Evola da bu dergilere Tantrizm, kadın doğası ve Rudolf Steiner üstüne yazdığı sayısız makale ve inceleme yazısıyla, bir de Dionysos üzerine yazdığı bir denemeye katkıda bulundu. Reghini ve Evola'nın çevresinde çok geçmeden bir grup insan toplandı. Giovanni Colazza ve Dük Giovanni Colonna di Cesarò'nun antroposofizminden fazlasıyla etkilendiler. UR ismini alan gruba yakın olanlar arasında, seks majisiyle ilgilenen Fraternity of Myriam'ın (Myriam Kardeşliği) kurucusu Guiliano Kremmerz (1861-1939) ve Hindistanlı simyacı C. S. Narayana Ariar Shiyali de vardı.⁶ Grup, 1927 ile 1929 arasında, Evola'nın birçok maji çalışmasını da içeren yazı ve ritüellerden oluşan, (1929'da *Krur* adını alan) aylık *Ur* dergisini yayınladı.

Arturo Reghini ateşli bir Hıristiyanlık karşıtlığı ve pagan ruhu içinde, klasik geleneğin yenilenmesi için çabalıyordu. 1924 ile 1930 yılları arasında Evola üzerinde büyük etkisi olmuş, içlerindeki sembolizmi, evrenin makrokozmosuyla insanın mikrokozmosunu açan evrensel bir anahtar olarak gördükleri simyanın geleneksel metinleriyle tanıştırmıştı. Evola *Krur* dergisinde simyaya giriş niteliğinde bir yazı yayınladıktan sonra, hermetizmi eski bir pagan geleneği olarak ele alan *La tradizione ermetica* (Hermetik Gelenek, 1931) kitabını yayınladı. Evola hermetik-simyasal kozmolojideki üstü örtük sembolizmin, savaşçı bir aristokrasinin hüküm sürdüğü, Hıristiyanlık öncesi, kahramanca bir dünya bakışının ana hatlarını çizdiğine inanıyordu. Evola, "ağacı" bilgi ve ölümsüzlüğün bir sembolü olarak ele alır: Bir kahramanlık destanında, ağacın güçlerini kazanma teşebbüsünde pes eden kişinin sadece şansı yaver gitmemiştir ama cesareti vardır; aynı şeyi yeniden deneyip saygınlığını tekrar kazanabilir. Ama kahramanlık sonrası, dinin geçerli olduğu bir çağda günah işlemiştir; yaptığı şey kâfirliktir ve lanetlenmiştir.⁷ Evola simyacılık ve hermetizmi "Yüce Sanat"ın okült bir dirilişi, Hıristiyan rahiplerinin kaypaklığı sayesinde örtbas edilmiş, insanı ve doğal dönüşümü kahramanlık döneminin kavramlarına uygun olarak ele alan, evrensel ve gizli bir bilim olarak görüyordu.

Evola'nın siyasi görüşündeki demokrasi ve modernizm karşıtı eğilimlerin izi, onun Platon, Nietzsche ve –ünlü eseri *The Decline of the West*'i (Batı'nın Çöküşü, 1918-22) daha sonraları İtalyancaya çevireceği– Oswald Spengler okumalarına kadar sürülebilir. Ama Reghini'nin Evola üstündeki etkisi daha doğrudan olmuştur. Hem Reghini hem de Evola Patrici'lerin en üst sınıf olduğu Roma'daki imparatorluk yapısını kendi ideal devletlerine en yakın şey olarak görüyorlardı. Bu katı hiyerarşi daha yüce, deneyüstü ve mutlak bir düzeni yansıtan bir motiften başka bir şey değildi. Hristiyanlığın sınıfları ortadan kaldıran, eşitlikçi evrenselliği bu siyasi düzeni yadsıyarak sonunda ortadan yok olmasına neden olmuş, modern dünyadaki karmaşaya yol açmıştı. Reghini 1924'te *Atanòr* için yazdığı bir yazıda, İtalya'da eski Roma'yı temel alan ve faşizme kucak açan bir rejimin doğacağını, on beş yıl öncesinden tahmin ettiğini söyler. 1923 yılında, böyle bir yeniden doğuşa adanmış bir düzenin üyesi, Mussolini'ye bir fasces –eski Roma'da magistranın gücünü sembolize eden, ağaçtan yapılmış bir değneğin içine yerleştirilmiş, Etrüsk bronzundan bir balta ucu– sunmuştu. UR Grubu da faşist rejime Roma İmparatorluğu'nun ruhunu yaşatarak ilham vermeyi amaçlayan ritüeller gerçekleştirmişti.

Evola 1925'te siyasi yazılar yazmaya başladı. Yazılarında kiliseye yakın duruşu, resmi makamların kariyer tutkusu, sırtını burjuvaziye ve kitlelere dayayışı yüzünden faşizmi suçluyordu: Faşizmi kendi ruhani aristokrasi ve monarşi ilkelerine uygun olarak dönüştürmek istiyordu. Bu saldırılar, eski Roma idealini kutsadığı, bütün Hristiyan kiliselerini şiddetle kınadığı ve hem Amerikan demokrasisinin hem de Sovyet komünizminin laik evrenselciliğini yerden yere vurduğu *Imperialismo Pagano* (Pagan Emperyalizm, 1928) isimli kitabında doruk noktasına ulaştı. Mussolini'ye gelince, bu konular onun da ilgisini çekmiş ve Reghini'nin faşizme yaptığı bir “pagan emperyalizmi” çağrı başlatma çağrısına yanıt olarak bir yazı yayınlatacak kadar etkilenmişti. İtalya'nın siyasi gerçekliği, Mussolini'nin Hristiyanlık karşıtı bir rotaya girmesini imkânsızlaştırıyordu. Rejimin Katolik Kilisesi ile bir anlaşmaya varma hedefi, 1929 yılında, Vatikan'la

imzalanan Lateran Antlaşması ile sonuçlandı ve UR Grubu'nun yeni düzende etkili olma umudu da böylece suya düşmüş oldu.

Evola modernizm karşıtı siyasi öğretisinin temelini oryantal ve ezoterik çalışmalarıyla oluşturdu. Reghini sayesinde, evrenin metafiziksel yapısında kendini belli eden, Doğu ile Batı'nın gerçek dini geleneklerinde görülebilen ve en başından beri var olan bir Gelenek kavramını öne süren Fransız oryantalist René Guénon'u (1886-1951) keşfetti. Katolik bir ailede yetişen Guénon, Paris'te felsefe okuduktan sonra kendini tamamen yüzyıl başında Fransa'da yeniden doğan okültizme adanmıştı. Bir süre teozofi ve masonluğa ilgi duyduktan sonra, özellikle Vivekananda sayesinde Batı'da daha çok tanınmaya başlayan Advaita Vedanta'ya gönül vermiş ve Hindu öğretmenlerle Hint felsefesi çalışmıştı. Guénon yazdığı *A General Introduction to the Study of Hindu Doctrines* (Hindu Öğretilerine Genel Giriş, 1921) ve *Man and His Becoming According to Vedanta* (Vedanta'ya Göre İnsan ve İnsanın Dönüşümü, 1925) isimli kitaplarda, Vedanta'ya göre nihai gerçeği anlatmıştı. Bu metafizik birlik, mantığın ve analitik düşüncenin ötesinde, sadece içe yönelik bir bakış açısıyla, Ben'in (*Atman*) egoyla iletişim kurduğu mantık üstü bir zihinsel sezgiyle kavranabilirdi.⁸

Guénon, Hindu Vendantası'nın benlik üstü gerçeklerinin gerçek İslam'da ve ortaçağ Katolizminde de korunan, "ilk başından beri var olan bir Gelenek"i temsil ettiğini düşünüyordu. Modern Batı'ysa, tam aksine, bu Gelenek'le olan bütün bağıni hemen hemen yitirmiş durumdaydı. Kötümser bakış açısıyla yeni bir çıkır açan *The Crisis of the Modern World*'de (Modern Dünyanın Çıkmazı, 1927) Guénon ortaçağın sona ermesinin ardından Batı'nın nasıl bir ruhani yozlaşmaya girdiğini göstermişti. Tüm yaşam bir materyalizm sürecine girmişti; sanat ve kültür sadece dışarıda olanla ilgilenirken, düşünce ve bilim de sonu gelmeyen analizler, ayrımlar ve çokkathlıklar içinde kaybolmuştu. Batı'daki yaşam bir tek "olmakla" ilgilenmeye başlamış, bunun yanı sıra sadece aklın gereklerine, hıza ve teknik verimliliğe odaklanmıştı. İnsanın önemli olduğuna ve bilincine, sosyal ve siyasi kurtuluşuna dair "hümanist" bir yaklaşım, yoldan

çıkmuş bir bireysellik kültü yaratarak, bütün benlik üstü referansların yerini almıştı. Guénon bu yozlaşmayı Hindu Puranaları'ndaki zaman anlayışının gerçekleşmesi olarak görür. Her biri bir öncekinden daha kısa yaşanacak olan dört *yuga*, antik çağlardaki altın, gümüş, bronz ve demir çağlarına tekabül eder. Batı'ysa artık, altı bin yılı aşkın bir zamandır, dördüncü çağ olan Kali Yuga'yı, yani "karanlık çağı" yaşamaktadır.⁹

Evola, Guénon'un bu kötümser ezoterizmine derin bir yakınlık duydu. En başından beri var olan, kutsal yetkiye ve metafizik mutlaklara dayalı, kahramanlığın geçerli olduğu bir dünyanın neden yozlaşmış olduğuna dair bütün nedenleri, ana hatlarıyla burada bulmuştu. Guénon'un modern dünyanın içi boş göreceliğine ve kaotik liberalizmine şiddetle saldırmasına alkış tutuyordu. Zaman yitirmeden, o da bugüne kadar en tanınmış ve önemli kitabı olmaya devam eden *Rivolta contro il mondo moderno*'yu (Modern Dünyaya İsyan, 1934) yazmaya girişti. Evola bu kitapta eski Hint-Avrupa toplumlarındaki dini ve siyasi kurumları yönettiği varsayılan, metafizik bir Aryo-Vedik geleneği anlatır. Kutup sembolizmine ilişkin altın çağ mitlerinin gelişimini ve beyaz Aryan ırkının Arktik kökenini, Brahman bir bilge olan Bâl Gangadhar Tilak'a ve amatör olarak tarih-öncesi dönemle Atlantis kültürünü araştıran, sonraları Heinrich Himmler'in Ahnenerbe'sini yöneten Herman Wirth'e göndermeler yaparak, eski Hint, İran, Yunan ve Kızılderi metinlerinde araştırır.¹⁰ Bu geleneksel dünyayı tanımlayan kraliyet yetkisinin kutsal doğası, ritüellerin gizemi, inisiyasyon ve kutsanma, Patrici yönetiminin ilahi kökeni, şövalyelik ve katı kast hiyerarşisi, modern dünyanın laik, bireyselci ve liberal kaygılarıyla taban tabana zıttır. Guénon gibi, Evola da Hinduların çağ döngüsünü kabullenmiş ve bütün geleneklerin unutulduğu, düzensizliğin her yere yayıldığı, toplumun yozlaştığı modern dünyayı Kali Yuga, yani karanlık çağla bir tutmuştur.

Evola'nın tarih görüşü ve siyasi teorisi esasen bir "çift doğallı öğretisi" temeline, metafizik düzeni fiziksel olandan, ölümsüz dünyayı ölümlü olandan, üstün "varoluş" âlemini bayağı "olma" âleminde,

baskın ve eril olan ruh kaynağını, ondan daha alt seviyede olan di-şil madde alanından ayıran, “ilk başından beri var olan Gelenek”e dayanır.¹¹ Evola’ya göre, Geleneksel toplumlarda ruhun hâkim ol-duğu, Aryan-Hindu toplumların kast sisteminde hâlâ süregelen toplumsal işlevlerdeki katı hiyerarşide apaçık görülmektedir. Alt düzeydeki işlevler sadece madde ve organik yaşamla ilgiliyken, iş-levin düzeyi arttıkça ruh da daha çok devreye girmektedir. Hindu kast hiyerarşisinde, köle ya da işçilerin (*sudrs*) burjuvazi ya da tüc-carlara (*vaisyas*) tabi olduğu görülür. Onların da üstünde savaşçı soylular (*kshatriya*), hepsinin üstünde de ruhani yetkiye sahip ra-hipler (*brahmin*) vardır. Ruhtan gelen güçlerin kasta yansıdığı bu düzen, bütün Geleneksel toplumlarda hüküm sürmektedir: Evola bu düzenin Platon’un *Devlet*’inde, eski İran toplumunda, hatta orta-çağ Avrupası’ndaki köylü, tüccar, soylu ve ruhban sınıfı arasındaki sosyal ayrımlarda bile görüldüğünden bahseder.¹²

Rahipler, kast hiyerarşisinin en tepesindedir. Ancak, ilk başından beri var olan Gelenek’in dünyasında, bunlar profesyonel rahipler değil, soyluların kendisidir. Evola’ya göre, hâkimiyetin kökleri me-tafizik bir niteliğe sahipti ve dünyevi olan bütün güçler bu ruhani otoriteden kaynaklanırdı. Manu’nun Aryo-Vedik Kanunları’ndan alıntı yaparak, hâlâ Gelenek’i temel alan toplumlarda, yönetenin “sıradan bir insan” değil, “insan şeklindeki yüce bir tanrı” olduğu-nu öne sürüyordu. Bu yüzden, Mısırlı firavunlar Ra ya da Horus’un, Roma kralları Zeus’un, Asur kralları Baal’ın, İran şahları ışık tanrı-larının vücut bulmuş halleri olarak görülüyordu.¹³ Daha da önem-lisi, insanlık âlemiyle tanrılar arasında bağlantı kuran kutsal ayin-leri krallarla soylular gerçekleştiriyor, böylece doğaüstü âleme bir “köprü” kuruyorlardı. Eşzamanlı olarak, ruhani güce bağımlı olan devletin liderliğini yapan rahip kastını tanımlayan şey de bu ayin-le-rin nasıl yapılacağına dair bilgiye sahip olmaları ve bu bilgiyi uygu-lamalarıydı. “Geleneksel bir soylu sınıfı ve hâkimiyet hakkı fikrinin temelinde bu doğaüstü unsur vardı: Eski çağlarda bir soyluyu soylu yapan şey biyolojik kalıtım ya da ırk üstünlüğü değil, daha çok kut-sal bir gelenektir.”¹⁴

Evola'nın düşüncesine göre, kast sisteminin, bir gerileme ya da başa dönme fikri olarak tarihle yakın bir bağlantısı vardı. Döngüsel tarih görüşünü Puranalar'daki zaman anlayışına oturtarak, uygarlığın ilk başından beri var olan Gelenek'in görüldüğü ve sürdürüldüğü Satya Yuga ya da altın çağdan sonra, her biri bir öncekinden daha kısa ve yozlaşmış çağlar olan Treta ve Dvapara Yuga'lardan geçerek, Gelenek'in tamamen unutulduğu Kali Yuga ya da karanlık çağın başlangıcına doğru kaçınılmaz olarak bir düşüşe geçtiğini öne sürüyordu. Sosyal düzensizlik, ruhsal yabancılaşma ve şiddetin damgasını vurduğu bu sefil dönem bir noktada tufan benzeri olaylarla çözünecek ve bir sonraki Satya Yuga'nın kurtarıcı döngüsü başlayacaktı. Evola bu tarihhöncesi altın çağ ve peşinden gelen çöküş dönemi anlatısının, Darwin'in evrimci fikirleriyle pek uyuşmadığının farkındaydı. Dünyadaki büyük kültürlerle ait, geçmişten kalan bütün kanıt ve yazıların vahşi mağara adamlarından değil, daha iyi, daha parlak ve insanüstü ("kutsal") bir geçmişte yaşamış, "insandan üstün" varlıklardan bahsettiği konusunda ısrarcıydı. İlk başta var olan daha üstün bir insan türüne ait hiçbir fosilin neden bulunmadığı konusunda, bunun maddeleşmeden önceki dönemde var olduklarını gösterebileceği tahminini yürütüyordu. Sonuç olarak, Gelenek'ten tamamen bihaber, yüce olanı onun altındakinden, insanı hayvandan türeten evrimciliği, karanlık çağ mitlerinin yarattığı tipik bir bilim olarak reddetmişti.¹⁵

Evola, uygarlığın dört geleneksel yugaya tekabül eden tarihhöncesi döngülerine dair kapsamlı bir panorama sunar. Altın çağa tekabül eden tarihhöncesi uzak dönem, başlangıca ait kutup efsanelerinde anlatılan, Arktik'teki gerçek bir yerde yaşanmıştı. Ruhani bir felaket dünyanın ekseninde yıkıcı bir kaymaya yol açıp yer kabuğunun şeklini değiştirerek, ilk zamanlarda var olan Hyperborealı (en kuzeyli) bir ırktan oluşan ilk dalganın Kuzey Amerika'ya ve Avrasya'nın kuzey bölgelerine doğru göç etmesini zorunlu kılmış, daha sonra ikinci bir dalga da orta Atlantik'teki artık kaybolmuş olan bir kıtaya doğru göç etmişti. Helena Blavatsky'nin Teozofi'sinden aldığı okült fikirleri kullanan Evola, Atlantisli büyük bir grubun, kökenleri belki de

kayıp Lemurya kıtasında olan, Güneyli yerli, proto-Mongol ve proto-Negro ırklarla karıştığını tahmin ediyordu. Çift doğal öğretiye uygun olarak, bir kültürdeki en önemli belirleyici unsurun etnik nüfustan ya da ırk çoğunluğundan çok, “ruhanilik” olduğunu düşünme eğilimindeydi. Ancak, bazı ırklar Güneyli “ruhaniliğinin” taşıyıcıları olduklarından, yozlaşmış unsurlar olarak tanımlanıyorlardı. Bu yüzden, Hyperboreali göçünün ilk dalgası tamamen Nordik olarak kalırken, Atlantis’teki Batı uygarlığı Güneyli-Lemuryalı birçok özelliği içine almış, böylece güneşe ait, eril ya da Uranüs ruhaniliğiyle (Kuzeyli-Atlantikli ırklar) aya ait, dişil ya da Demetria ruhaniliği (karışmış Güneyli-Atlantisli ırklar) arasında bir bölünme yaşanmıştı.¹⁶

Evola, Bachofen’in anaerkillik fikrini,¹⁷ evrimin ilk baştaki doğrusal bir aşaması olarak değil, sonunda Kuzeyli-Atlantikli geleneklerle çarpışan, bağımsız Güneyli bir dünya olarak kabul eder. Bu Güneyli “ana kültür” daha sonra güneşin eril özünü buyruğu altına alan, İsis, İştâr, Kibele ve Demeter gibi Asyalı-Akdenizli yaşam tanrıçalarıyla, Yüce Anne’nin kucağında oturan çocuk gibi imgelerle temsil edilmiştir. Zihinsel esaslarda kendini gösteren ve savaş, gök ve güneş tanrılarıyla betimlenen eril ruhaniliğinin aksine, bu “anneler” toprak, karanlık ve aydan oluşan yeryüzü ve yeraltı dünyasına hükmederler. Hepimizin toprağın çocukları olduğumuzu söyleyen anaç ilkeye uygun olarak, bu kültür paylaşım, kardeşlik ve eşitlik idealleriyle ortak bir doğaya sahip sosyal yapıları destekler. Evola barış ve toplumun geçerli olduğu bu “ay” temalarını, rahip kastının eril bir kraliyet yetkisine sahip olmadan hüküm süreceği ikinci gümüş çağa ya da Treta Yuga’ya tekabül eden Demetrizmin tipik özellikleri olarak görüyordu. Erkeklerin hadım edildiği, hatta rahiplerin kadın giysilerini andıran cübbeler giydiği eski kültürlerde de bu kadınsılaştırılmış ruhaniliğin kanıtlarını görüyordu.¹⁸

Evola’nın eril-dişil düalizmi, ünlü kitabı *Geschlecht und Charakter*’de (Cinsiyet ve Karakter, 1903) erkek ve kadın cinselliğinin esaslarını metafizik bir bakış açısıyla anlatan genç Yahudi filozof Otto Weininger’den çok daha fazla esinlenmiştir.¹⁹ Weininger daha yüce

bir amacı, Platonik gerçeği ve Kantçı yasaları yüceltirken, madde ve doğanın düşkün, dünyevi alanını olumsuzlayan bir düşünürdü. Ruhun sonsuz yaşamını sadece erkek arzularken, kadın dünya ve hislerin daha düşük seviyedeki yaşamına kucak açıyordu. Erkek fiziksel ölümle sona eren yaşam ve ölümün tam bir saflığın yeniden kazanılması anlamına geldiği yaşam arasında seçim yapabiliirdi. Öte yandan, kadınlar maddesel dünyanın bir parçasıydı. Daha yüce bir ruhtan yoksun oldukları için, mantık ve ahlak hakkında hiçbir şey bilmezlerdi. Egosu ve bireyselliği olmadan, tamamıyla cinsel, kişilikten bağımsız bir yaşam sürerlerdi.²⁰ Erkek bir özne, kadınsa tek arzusu erkeğin ilgisini çekmek, cinsel birleşmeyle şekillendirilmek ve anlam kazanmak olan bir nesneydi. Ontolojik açıdan bir hiçlikti ve varlığıyla sadece maddesel, duyuşal dünyanın üremeye devam etmesini garanti altına alırdı.²¹ Evola'nın eril ruhaniliğini kutsayışı, Birinci Dünya Savaşı'nın sonunda birçok dile çevrilmeye başlanan Weininger'den kaynaklanıyordu.

Evola Kuzeyli-Atlantikli kahramansı ruhaniliğin kökenini eski Hindistan ve İran'a kadar götürerek, Hindistan'da *arya* tabirinin *dvija* ile eşanlamlı olduğu, "iki kez doğmuş" ya da yeniden hayat verilmiş anlamına geldiği yorumunu yapar. Ancak, Hindistan'ın sonunda derin düşünceye dayalı bir yola girdiğini ve ruhani aristokrasinin soylu, güneşli yolundan ayrıldığını söyler. Profesyonel *brahmin* kastının ortaya çıkışını, Hindistan'daki Aryan fethinden sorumlu ilk hanedanlıkların çöküşüne bağlar. Hindistan'daki Aryan dünya görüşünün yok oluşunu, *Brahman*'ın (Tanrı) Güney ırklarının ruhani etkisini yansıtan panteist bir bağlamda bütün Doğa ile özdeşleştirilmesi takip etmiştir.²² İran'da ise kahramansı ruhanilik, savaşçı Ahura Mazda kültüne, gerçek ve sadakate dayalı Aryan etiğine, kutsal ayinler yoluyla sürdürülen bir kozmos görüşüne doğru yol almıştır. Ayın natüralizminden ve rahiplerin yozlaşmasından kaynaklanan bir çöküntü, Zerdüş öğretisinde, Evola'nın çöküş içindeki Hindu Hindistan'da Buda'nın oynadığı rolle kıyasladığı, güneşten gelen bir tepkiye neden olmuştur. Toprak ve karanlığın bütün dünyevi kültlerine karşı, Mitraizm bir kez daha Aryanlara

ait kahramansı bir döngü başlatmıştır.²³ Evola Mitraizmin İran'daki çöküşünden sonra, Batı'nın Hristiyanlık yerine takip edebileceği ruhani bir yol olarak Roma'da yeniden ortaya çıktığını söyleyerek, Carl Gustav Jung'la aynı varsayımı savunur.²⁴

Kali Yuga'nın yaşandığı bir dönemde yüzünü Batı tarihine dönen Evola, Akdenizli-Güneyli yozlaşmanın gücünü tersine çevirmek ve kahramansı Aryan-Batı ruhaniliğine dayalı yeni bir üniter devlet yaratmak adına esaslı bir çaba olarak gördüğü Roma İmparatorluğu'nu göklere çıkardı. Roma'nın bu yeni atılganlığının ve yükselişinin, yerli Etrüsk, Sabin, Sabellian, Sicilyalı ırklar ve Roma öncesi İtalya yarımadasında bulunan diğer gruplar arasında yenileyici çekirdekler oluşturan, tarihöncesi, "Ren geyikli" ve "savaş baltalı" Hyperboreali göçmen halkların etkisiyle gerçekleştiği tezini ileri sürdü. Aya ait tanrıçalara bağlı kalan bu yerli halklar tipik olarak, otorite ve hâkimiyet *kavramlarına* sadık olan bir aristokrasinin altındaki avam sınıfı oluşturmıştı. Roma ruhaniliğinin belirleyici özelliği daha sonra pathos'tan ve ilahi olana doğru giden bir mistisizmden yoksun kalışı olmuştu. Erdemleri görev hissi, sadakat, kahramanlık, düzen ve hâkimiyetti. Romalı soyluların yabancı Tarquin hanedanlığına isyanı (MÖ 509), Capua'nın düşüşü ve Kartaca'nın yakılıp yıkılması (MÖ 146), Roma'nın daha önce Güney etkisinde kalmış merkezleri sistematik olarak tasfiye edişini temsil eden olaylardı.²⁵

Roma'nın bir imparatorluk olarak gücü artarken, ilahi düzene sahip eril devlet fikri, daha önceki rahip sınıfının hâkim olduğu, Demetria ruhaniliğine dayalı bütün toplum düzenlerinin yerini almıştı. Bütün kutsal ayinleri kesin kanunlarla soylu sınıf yönetmeye başlamış ve tüm toplum ataerkil hakların boyunduruğu altına girmişti. Kuzey ve Güney ruhaniliği arasındaki düalizm temasını sürdüren Evola, Bacchallania'nın yasaklanmasında da görüldüğü gibi, Roma'nın Dionysos ve Afrodit'ten gelen bütün etkileri sürekli reddederek, kahramansı Aryan-Batılı kültürün hiyerarşi ve devlet kavramlarını koruduğunu düşünüyordu. Roma'nın Asya kökenli gizemci dinlere ve Pisagorcu filozoflara şüpheyile yaklaşması da

aynı şekilde Demetria özelliklerine duyulan ruhani bir antipatiden kaynaklanırken, Pompeus, Cassius ve Anthony gibi kişiliklerin yer aldığı ünlü içsavaşları Güney'in revizyonizmine karşı yapılan mücadelelerdi. Kahramanlık çağının değerlerine bağlı bir uygarlığı azimle sürdürmeye çalışarak, "Roma, Batı tarihinin merkezini dünyevi olandan Uranüs gizemciliğine, anaların aya ait dünyasından babaların güneşe ait dünyasına doğru" kaydırmıştı.²⁶ Augustus dönemi geldiğinde, imparatorluk kültü imparatorun doğaüstü âlemle bir köprü yaratan ruhani "dehasını" etkin olarak yeniden canlandırmış, Roma'nın evrenselciliği bilinen dünyanın sınırlarına kadar uzanmış gibiydi.

Hıristiyanlığın gelişiniyse benzeri görülmemiş bir çöküş süreci olarak görüyordu Evola. Hıristiyanlığın ırk, gelenek ve kast gözetilmeksizin, herkese açık bir din ideali olması, Roma'nın düzenini ve hiyerarşisini bozan bir unsur olmuştu. Kahramanlık döneminden beri geçerli olan ruhsal olgunlaşmanın yerine bir tek imanı koyan Hıristiyanlık, boyunduruktan, dünyadan ve hatta ölümden kurtuluşu vad ederek plep sınıfının zihniyetine hitap ediyordu. Kardeşlik, sevgi ve kolektivizm ilkelerine dayalı Hıristiyan eşitlikçiliği, Roma'nın görev hissi, onur ve hâkimiyete dayalı bütün ideallerinin aleyhindeydi. Hıristiyanların Tanrısı, Patrici'lerin ayakta durarak hitap ettiği ve lejyonların önünde taşıdığı tanrı değil, günahların affedilmesi için dua edilen, çarmıha gerilmiş bir tanrı-insandı. Hıristiyanlığın yayılması erilden dişile, güneşten dünyevi olana, savaşçı ve aristokratik değerlerden pleplerin gizemci duyarlığına doğru bir kaymaya neden olmuştu. Evola, Hıristiyanlığın kurban edilip yeniden doğmuş (tarımsal) bir tanrıyı, bakire bir anneyi anlatan efsanelerinde, Anne ve Çocuk ikonografisinde aya ait, dişil ruhaniliğin yeniden dirilişini görüyordu. Yine de, Hıristiyanlık çöküşün sadece bir belirtisiydi çünkü Evola Roma'nın kahramanlık döngüsünün "etnik kaos ve kozmopolit parçalanma" içinde gücünü çoktan yitirdiğine inanıyordu.²⁷

Evola'nın "Kuzeyli" yanlısı oluşu, Hıristiyanlığın dişil gücüne karşı, Almanların dengeleyici bir güç oluşturduğunu düşünmesine

neden oldu. Almanlar Kuzeyli-Aryan ırkların torunları olarak, Roma İmparatorluğu'nun sonradan pençesine düştüğü kozmopolitliğe kapılmadan tarihteki saflıklarını korumuşlardı. Nors efsanelerinde ve kavim bilinçlerinde ilk başından beri var olan Gelenek'in etkileri hâlâ görülebiliyordu. En eski Nordik ırklar kuzeydeki Asgard'ı tanrıların memleketi olarak görüyordu ve bu Doğu'daki Hint-Aryanlarla aralarında bağlantı kuran, atalarından kalma bir anıydı. Roma döngüsünün bitişinde, ilk başta barbar ve yıkıcı bir güç olan Alman kavimleri ortaçağ Avrupası'ndaki siyasi düzene savaşçı bir liderliği, derebeyine karşı sadakati ve özgürlüğü getirmişti. Feodal kast sisteminin temellerini kuran bu değerler, düzeni dişilleştiren Kilise'ye karşı güneş ruhaniliğini temsil ediyordu. Şövalyelik kahramanı azize, fatihi kurbana yeğ tutuyordu. Sadakat ve onur en yüce değerlerken, korkaklık günahı da büyük bir şerdi. Evola, Kutsal Kâse arayışını ve Haçlı Seferleri'ni, Hristiyan uygarlığının içindeki bir güneş geleneğinin sembolleri olarak görüyordu. Papalarla imparatorların ortaçağda üstünlük kazanmak için verdikleri savaşta, Hohenstauffen imparatorlarının Ghibelline hanedanlığını (1152-1272), yeniden canlanmış bir Kutsal Roma İmparatorluğu'ndaki "yüce hükümdarlığın" Alman şampiyonları olarak görüyordu.²⁸

Evola Rönesans İtalyası'ndaki komünleri, Yahudilerin altın ticaretine girmesine, bankacılık ve kapitalizmin yükselişe geçmesine neden olan ekonomik ve ticari unsurlara dayalı, gelenek karşıtı bir toplum fikrinin öncüleri olarak görüyordu. Lombard kentlerinin isyanını ve kendi kendini yönetme ilkesini kınayan Dante'ye alkış tutuyordu. Hohenstauffen imparatorları İtalya adına Almanya'nın büyümesi için değil, "onur ve ruh adına, asi bir tüccar ve orta sınıf ırkına karşı" savaşmıştı. Evola Rönesans'ın İtalya'da başlamış olmasının, Roma'dan aldığı miras yüzünden değil, Kuzey ve Güney, güneş ve ay ruhaniliği arasındaki daimi husumet yüzünden, fazlasıyla manidar olduğunu düşünüyordu. Onun bakış açısına göre, Rönesans klasik uygarlığın yeniden doğuşunu değil, yepyeni bir atomizasyon ve bağımsızlık ruhu yaratmak adına en yozlaşmış yönlerinin ödünç alınmasını temsil ediyordu. Bir zamanlar soylu

sınıftan gelen imparatorlar doğaüstü bir yetkiyle hüküm sürerken, yeni siyasi ideal Machiavelli'nin *Prens*'indeki, bireyin kurnazlık, şiddet ve diplomasiyi kullanarak, ancak kendi adına hüküm sürebileceği tezinden yola çıkıyordu.²⁹

Evola, Rönesans hümanizmini, insan boyutunun keşfini sadece sanat, felsefe ve bilimle sınırlayan modern düşüncenin habercisi olarak görüyordu. Bireyselliğe kucak açıp "ben"i yanıltıcı bir merkez olarak göklere çıkartan hümanizm, bilincin sınırlarını aşan dünyayı yok sayıyordu. Reformasyon tam da hiyerarşisi ve dogması, Gelenek'in kalıntılarını içermesi nedeniyle Roma'ya muhalif olmuş, dinde bir tek bireysel vicdana yetki tanımıştı. İncil'in özel yorumunda eleştirel yargılamaya ve insan aklına değer verilmiş, sonuç olarak bütün otoriteye ve metafizik gerçeğe meydan okunmuştu. Rasyonalizm, ampirizm ve deneysellikle güç birliği yaparak, esas konusu maddesel dünya olan modern bilimi yaratmıştı. Bilim sadece fiziksel boyutla, matematiksel ilişkilerin keşfiyle, mutlak kanunlarla ve sonuçların hesaplanmasıyla ilgilenmeye başlamıştı. "Ruhsuz rakamlara" dayalı tek tip gerçeklik kriteri ve nitelikle sembollere kayıtsız kalışıyla, bilgi fikrini indirgeyip demokratikleştirerek, aynı zamanda düşük seviyedeki sosyal düzenlerin yolunu da açmıştı bilim. Bilincin sınırlarını aşan her şeyi reddederek, ruhun eksikliğini madde üzerinde güç elde etmekle, muazzam teknolojiler ve dev sanayilerle boş yere telafi etmeye çalışmaktaydı.³⁰

Evola, Kali Yuga'nın süregelen etkisinin izini Avrupa siyasetinde de sürdürdü. İmparatorlar artık kutsanmaktan vazgeçmiş ve Roma'da taç giyen son imparator III. Frederich olmuştu. Krallar ve prensler mutlak güç talep etmeye başlamış, böylece evrensel ekümeni ulus-devlet fikriyle alaşağı etmişlerdi. Özgür kent ve cumhuriyetler, sadece imparatorluğun otoritesine karşı değil, soylulara karşı da bağımsızlıklarını savunmaya başlamışlardı. Ortak bir kanunlar bütünü ilkesi gözden düşmeye başlamış, şövalyelik yozlaşarak dünyevi bir hırs ve sahip olunan toprakların savunulmasına dönüşmüştü. Kralların imparatorlara, müttefiklerin sultana karşı yaptığı savaşlar ve imparatorluğun tanımadığı bir bağımsızlığa sahip küçük

prenslüklerin güç kazanmasıyla birlikte, ulusal çıkar, Hristiyanlığı ve Avrupa'nın bütünlüğünü kökünden sarsmıştı. Soylular gitgide laikleşmiş, ilk baştaki ruhani yetkilerinden uzaklaşmışlardı. Reformasyonla birlikte, devletler de üstünlük ve yetkiye sahip otoriteden ayrı hizipler gibi davranmaya başlamıştı. Reformasyon karşıtı bir çağda, Trento Konsili'nden sonra, Katolik devletlerdeki kralların "ilahi haklarının" savunulması, esas evrenselliğinden uzaklaşmış kraliyetin ruhtan yoksunluğunu gizleyen boş bir formül olmaktan öteye gidememişti.³¹

Evola, ulusal monarşilerin yükselişini çöküş döngüsündeki bir ara dönem olarak görüyordu. Ulusal monarşiler bir zamanlar nasıl kendi mutlak güçlerini savunmuşlarsa, zamanı gelince kendi özgür, bağımsız özerklikleri adına özgürlük talep eden bireylerle de karşı karşıya geleceklerdi. Ruhani olarak kutsal merkezden uzaklaşma, sonunda gelip hiyerarşi ilkesini zayıflatmıştı. Doğaüstü yetkinin çöküşü toplumdaki alt tabakanın ortaya çıkışını, isyan edişini ve özgürleşmesini teşvik etmişti. Avrupa'daki imparatorluk düzeninin atomizasyonu tüccar sınıfın, yetki ve kanunun sadece vatandaşların istediği ölçüde geçerli olduğu, halkların egemenliği fikrinin ve Fransız Devrimi'nin habercisiydi. Yetkinin "alttan geldiği" ilkesi, modern burjuva devletlerindeki demokrasinin ve liberalizmin temelini oluşturmuştu.³² Bu eşitlikçilik sürecindeki başka bir aşama da, Amerika ve Sovyet Rusya'nın temsil ettiği, kitle tüketim toplumuna ve komünizme yol açmıştı. Kali Yuga'nın bu yozlaştırıcı saldırısı devam ederken, madde forma üstün gelmiş, bütün düzeylerde bir yıkım yaşanmış, laik hümanizm, hedonizm ve faydacılığın Gelenek karşıtı değerleri hâkim olmuştu.

Evola'nın çağlar döngüsü yoluyla gerileme ve sürekli başa dönme fikri, kastların gerilemesi kanununda da kendini gösterir. Efsanevi altın çağdaki yüce saltanat yok olduktan sonra, güç Avrupa'da ulusal monarşilerin ve mutlak özerkliklerin temsil ettiği, ikinci savaşçı kasta geçmiştir. Sonra zamanla, aristokrasi yozlaşmış ve güç üçüncü kasta (tüccar sınıfa) geçmiştir. Rönesans döneminin İtalyan komünleri, tüccarları ve Yahudi bankerleri sonunda kapitalist oligarşilerin

ve orta sınıfın doğmasına neden olmuş, onlar da güçlerini birleştirip liberal ve demokratik ideolojileri kullanarak 19. yüzyıldaki burjuva devrimlerini tetiklemiştir. 20. yüzyılın başlarındaysa, örgütlenmiş işgücü ve komünist devrim, gücü dördüncü köle kastına aktarmaya, bütün değerleri maddeye, makinelere ve niceliğin saltanatına indirgemeye çalışmıştır. Bu kastlar döngüsü uluslararası arenaya da yayılmıştır. Evola, Birinci Dünya Savaşı'nı üçüncü kast (İtilaf içindeki demokrasiler) ve ikinci kasttan geriye kalan güçler (feodal ve aristokratik Merkez Güçler) arasındaki bir mücadele olarak görür. İkinci Dünya Savaşı ise Almanya ve İtalya'daki demokrasi karşıtı ve otorite yanlısı rejimlerin faşist kolektivizm adına plütokrasilere meydan okumasıyla başlamış ama sonunda Sovyetler Birliği'ndeki dördüncü kastın da müttefikliğiyle, savaşçı kastlara doğru "gerilemeye" karşı, demokrasi için yapılan bir cihada dönüşmüştü. Sonuç olarak Avrupa bölünmüş, Amerika ve Rusya iki üstün kitle toplumu olarak, içi boş, materyalist ve faydacı bir uygarlık yaratmıştır.³³

Evola'nın ırk kavramı ruhani, ruh ve geleneğin hükmü altında olan bir kavramdı. Bir "ırkın adamından," yani aristokrat olduğunu ima ettiği bir "soyun adamından" söz ederdi. Evola içeride olanın dışa tezahür ettiği, beden, zihin (din ve Gelenek'e bağlılık) ve ruhtan (karakter ve hisler) oluşan, üç bölümlü bir ırk teorisi geliştirmişti.³⁴ Arthur de Gobineau'nun ırk düşüncesini tartışarak, ırkların ancak ruhtan uzak kaldıklarında gerileyebileceklerini savunuyordu.³⁵ Aslında Alfred Rosenberg'i ve Üçüncü Reich'in diğer biyolojik ırkçılarını reddediyor, onların fiziksel antropolojilerinin indirgemeci ve maddeci bilimi temel aldığını açıkça söylüyordu.³⁶ Evola'nın "Aryan" sözcüğü için yaptığı yorum da aynı şekilde idealist bir yorumdu. Budizm üstüne yazdığı kitapta, *arya* sözcüğünü aristokrat, üst kasttan ya da ruhsal anlamda aydınlanmış, aynı zamanda Hindistan'ı fetheden Nordik, beyaz tenli insanlar olarak tercüme etmişti. Evola'nın "Aryan-Romalı" ırk idealinin esas olarak kutsal ayinleri yönetebilme ve soylu olma nitelikleriyle tanımlandığı hatırlanacaktır. Mussolini de, İtalya'nın Nazi Almanyası'ndan farklı olan kendi ırk kanunlarını çıkardığı 1938 yılında, Evola'nın fikirlerini benimsemiştir.

Evola'nın antisemitizmi de, Yahudiliği modern dünyada paranın, bireyselliğin ve ekonomik materyalizmin hâkim oluşunun bir sembolü olarak gördüğü, metafizik bir antisemitizmdi. Burada yine, Yahudiliği (*Judentum*) bütün ırk ve bireylerde var olan ama en gerçek ifadesini Yahudi halkının tarihinde bulan "entelektüel bir eğilim" ya da "psişik yapı" olarak tanımlayan Otto Weininger'ın etkisi görülür. Weininger Yahudilerin metafizik öz olarak kadınlarla benzeştiğini savunur. Aynı kadınlar gibi, Yahudilerin de ne ruhu ne de ölümsüzlük ihtiyacı vardır. Weininger mekanik-maddeci bir dünya görüşüyle ve bilincin sınırlarını aşan her şeyi inkâr etme güdüsüyle yapılmış bir şey olarak, Yahudilerin bilime yaptığı katkıya dikkat çeker. Yahudilerin yüce amaçları tümenden reddedişinin, Darvencilığe ve insanın maymundan geldiği fikrine, Marksizme ve tarihin ekonomik yorumuna verdikleri destekte de açıkça görüldüğünü öne sürer.³⁷ Yahudilerin hiçbir gerçek inancı yoktur; belirsizdirler ve esneklikte sınırları yoktur.³⁸ Mülk edinmekle ilgilenmez, onun yerine kazanç elde etmek için kolayca yön değiştirmelerine olanak sağlayacak nakit parayı ve hareketli sermayeyi tercih ederler. Weininger iş dünyası ve gazeteciliğe gün geçtikçe daha çok önem verilmeye başlanan modern çağı, Yahudilerin imgesindeki sosyal bir evren olarak görür.³⁹

Evola'nın modernizm karşıtı idealizminin merkezinde, Otto Weininger'ın "psişik yapılanma" eleştirisi vardı. Evola modern Avrupa'nın ilk zamanlarındaki rasyonel hesaplama ve bankacılıkta ölümcül Yahudi etkisinin izlerini görüyordu. Ticaret, altın ve faiz aracılığıyla gettodaki köklerinden her yere yayılmış, sonunda dünyayı fethederek yeniden şekillendirmişti. Ama bunun öncüleri bir tek Yahudiler değildi çünkü Evola, Karl Marx'ı ve Werner Sombart'ın Protestan püritanizmini de, rasyonalizm ve kapitalizmde "Yahudi ruhunun" yeniden canlanışını görerek izliyordu.⁴⁰ Yahudiler sadece modern çağın laik, bilimsel ve mekanik dünyasını yaratmak için hümanizm ve Reformasyon'u fırsat bilmişti. Ama "rasyonalizm ve hesaplamalarla her şeyi yok eden; insanlar, gelenekler ve anavatanlardan değil, makineler, şeyler ve paradan oluşan

bir dünyayı yaratan şey 'Yahudi ruhuydu'."41 Evola çok daha sonraları, 1970 yılında, Hitler'in fanatik antisemitizmini trajik sonuçlara yol açan ve Üçüncü Reich'in ismine çıkarılması zor bir leke süren, paranoyakça bir sabitfikirlilik olarak tanımlayacaktı.

Bununla birlikte, Evola'nın antisemitizmi gerçek Yahudilere karşı bir saldırı şekline de dönüştü. Başrolünde Yahudilerin olduğu komplo teorilerini anlatan kötü şöhretli *Siyon Bilgelerinin Protokolleri* metninden alıntı yaparak, Yahudi basını ve finansının Batı kültüründeki monarşik ve aristokratik kalıntıları yok edecek olan liberalizm virüsünü sistematik olarak yayacak araçlar olduğunu söylüyordu. Evola, *Protokoller*'in İtalyanca basımına, o dönemde ağızlara sakız olmuş antisemitik yalanları tekrarlayan bir önsöz ve "Gerçekliği Yahudi Geleneği Tarafından Kanıtlanan Protokoller" isimli bir makale yazdı. Amerikan bankacılığı ve sanayisinde olduğu gibi, Rus Devrimi'nde de, Yahudi bireylerin sarsıcı etkisine dair çok fazla kanıt bulmuştu. Aynı şekilde, Yahudiler Sigmund Freud ve psikoanaliz, Albert Einstein ve görecelik teorisi, Emile Durkheim ve dinin "sosyolojisi" gibi modernist fikirlerin her zaman ön saflarında yer alıyorlardı. Evola stres altındayken yazdığı yazılarda feci bir antisemitizme dalabiliyordu. Romanya'daki Demir Muhafızlar'ın lideri olan dostu Corneliu Codreanu'nun (1899-1938) öldürülmesinden sonra, "Yahudi sürüsüne" demediğini bırakmayan Evola, Romanya'daki olası bir komünist rejimi "en rezil tiranlık, Talmud'a dayalı İsrail tiranlığı" olarak tanımladı.⁴²

İtalyan faşizmini fazla uzlaşmacı bulan Evola, 1934'ten sonra sık sık dersler verdiği Üçüncü Reich'ta tanınmaya çalıştı. Nasyonal sosyalizm, liberalizme ve "Yahudi kültürüne" karşı olsa da, Nazilerin popülizmi, avam kültürü ve milliyetçilik, bunları modernizmin tezahürleri olarak gören Evola'ya itici geliyordu. Nazi ırkçılığının kökleri biyolojik materyalizmdeydi ve Hitler'in meşruiyetini *Volk*'tan aldığı Führer ilkesi de aynı şekilde bilincin sınırlarını aşan gerçekliği tümenden yok sayıyordu. Evola SS'ten devletin, hiyerarşinin, ırksal kalıtımın bir aracı ve yeni bir savaşçı elit olarak övgüyle söz etse de, SS yetkililer Evola'nın fikirlerini ulusüstü, aristokratik ve

bu yüzden de gerici bularak reddediyordu. Evola en yakın müttefiklerini Almanya ve Avusturya'daki Muhafazakâr Devrimciler arasında yer alan Edgar Julius Jung, Wilhelm Stapel ve Othmar Spann gibi isimlerde buldu. Birçok kitabı Almanca'ya çevrildi ve 1928-1943 yılları arasında birçok yazısı Almanya'daki muhafazakâr ve sağ görüşlü dergilerde yayınlandı.⁴³ Evola, 1943 Ağustosunda Hitler'in Doğu Prusya'daki karargâhında görevden alınan Mussolini ile görüştü ve kısa ömürlü Salò Cumhuriyeti'nde yer aldı. 1943 sonunda, Müttefikler gelmeden önce Roma'dan Viyana'ya uçtukten sonra, savaşın geri kalanını burada geçirdi. Orta Avrupa'daki faşist liderlerle birlikte çalışarak, Sovyet ve Amerikalı işgalcilere karşı Kıta'yı savunacak bir panavrupa ordusu kuran SS'e, irtibat sağlama konusunda hizmet verdi. 12 Mart 1945'te bir hava baskınında ağır yaralandığında, iki bacağı da kalıcı olarak felç oldu. İtalya'ya döndükten sonra, 1974 yılındaki ölümüne kadar, neofaşist sağın gurusu olarak Roma'da yaşadı.⁴⁴

Peki, Evola'nın bu yüce mitolojik söylemi ve derin karamsarlığı neofaşist aktivizmine ve şiddete ne şekilde esin kaynağı olmuştu? 1950'lerin başında, Evola daha çok aktif siyasetle ilgili yazılar yazmaya başladı. Gazete yazıları ve *Orientamenti* (Yönelimler, 1950) isimli kitapçığında "lejyoner ruhu" ve "savaşçı etiğinin" altını çizirken, ideallerin, elitlerin ve düzenin neofaşist parti İtalyan Toplumsal Hareketi (MSI), polis ve ordunun devleti ele geçirmesiyle ne şekilde korunabileceğinin de ana hatlarını çiziyordu. *Gli Uomini e le Rovine* (Enkazlar Arasındaki İnsanlık, 1953) kitabında öğretinin devrim karşıtlığını, devletin ekonomi karşısındaki aşkın karakteri ve burjuvazi karşıtı, savaşçı bir dünya görüşü temelinde bir kez daha özetledi. Evola, *Cavalcare la Tigre* (Kaplan Binmek, 1961) kitabını kaleme aldığında, bu tür çarelerden artık umudunu kesmiş durumdaydı. Savaş sonrası gerçekleşen ekonomik mucize ve tüketim kültürü, gelenek, hiyerarşi ve düzenden geriye ne kalmışsa silip süpürmeye başlamıştı. Evola'nın eleştirisi çok sertti: Bu son Kali Yuga'da hiçbir şey hayatta kalacak kadar değerli değildi. Modern yozlaşmaya şiddetle karşı koymaya hazır, "aktif nihilist" idealini öne sürüyordu Evola.

Peki, bu uygulamada ne anlama geliyordu? Evola kendini bütün siyasi partilerin üzerinde tutuyordu ama İtalya'nın bu baskın liberal gelişmeye tekrar katılmasından umutsuzluğa kapılan sağ görüşlü genç İtalyanlar üzerinde güçlü bir etkisi vardı. Bu gençlerin çoğu kendi kaderlerini Ghibelline düzeninin yasını tutan Dante'nin kaderine benzetiyordu.⁴⁵ Savaş sonrası dönemdeki genç neofaşistler Evola'nın dizlerinin dibinde oturmuş, bu aristokratik değerler ve modernizmle savaş kehanetini dinliyorlardı. 1950'lerin başında genç bir MSI aktivisti olan Guiliano Salierni, Evola'nın şiddet çağrısına yanıt verdi.⁴⁶ 1956'da Evola'nın en yakın müritlerinden birisi olan Pino Rauti tarafından Ordine Nuovo (Yeni Düzen, ON) kuruldu. ON ideolojisi, aristokrasi, hiyerarşi, elitlerin hâkimiyeti, siyasi askerler ve savaşçı riyazeti gibi Evolacı terimlerle doluydu. Evola'nın savaş sonrasındaki ilk fikirleriyle, yani devletin güçlendirilmesi, gücün de polis, silahlı kuvvetler, eski askerlerden oluşan gruplar ve gençlik örgütlerinin eline geçmesi gerektiği fikriyle uyum içindeydi.⁴⁷ MSI lideri Giorgio Almirante, Frankfurt Okulu mensuplarından Herbert Marcuse'un 1968 öğrenci devrimlerinde oynadığı duayen rolüne gönderme yaparak, Evola'yı "bizim Marcuse'umuz – ama ondan daha iyi" diyerek göklere çıkartıyordu.⁴⁸

İtalyan neofaşizminde şiddetin kullanımı, 1969 Nisanı'nda Milano'daki Piazza Fontana'da gerçekleşen bombalama olayıyla başlayan sayısız bombalı saldırı ve katliamla yükselişe geçti. Genç neofaşistlerin önde gelenlerinden birisi olan Adriano Romauldi, 1971 yılında Evola'yı İtalya'daki sağ görüşlü militan gençlerin akıl hocası ve kahramanı olarak tanımladı "çünkü Evola'nın öğretisi aynı zamanda bir topyekûn savaş felsefesi" idi.⁴⁹ Yeraltındaki aşırı sağ, 1975'te solcuların stratejisini uygulayarak devletin kendisine karşı (resmi görevlilerin öldürülmesi, bakanlıkların soyulması yoluyla) saldırıya geçti. Bu şiddet eğilimi devam etti ve 1970'lerde bir eylem kültü ideolojinin yerini alarak savaş fikrini varoluşsal bir misyon seviyesine yükseltti. Franco Freda ve Mario Tuti gibi neofaşist teröristler Evola'nın en militan kitapçıkları olan *Metafisica della Guerra* (Savaşın Metafiziği, 1935) ve *Dottrina arina'yı* (Aryan

Öğretisi, 1940) sık sık yeniden yayınlayarak bu kitapçıklardan alıntılar yapmaya, çıkarıcı bir amacı olmayan “kahramanca” ve “örnek” bir eylem olarak göklere çıkarmaya başlamışlardı. Bu metafizik mücadele fikirlerinden etkilenen (adını bir Nazi gençlik kahramanını anlatan *Hitlerjunge Quex* filminden alan) yeraltı bülteni *Quex* (1978-81) Cornelia Codreanu’nun “lejyonierlerini” ve “kahramanca bir ölümle tamamlanma” idealiyle birlikte Evola’nın “bütün dünyeviliğe ve kaosa karşı aydınlık güçler” fikrini göklere çıkartıyordu.⁵⁰ İtalya’daki Movimento Rivoluzionario Popolare (Devrimci Halk Hareketi), Terza Posizione (Üçüncü Yol) ve Devrimci Silahlı Çekirdek gibi gruplar birbiri ardına bir kara terör dalgası başlattı ve sonunda militanların çoğu ya yakalandı ya da öldürüldü ve bir avuç terörist de yurtdışına kaçtı.

1980’in sonuna doğru Devrimci Silahlı Çekirdek’ten (NAR) kaçak bir hücre Londra’ya gelerek Britanya’daki aşırı sağcı Milli Cephe’yle (NF) temas kurdu. Hüküm giymiş olan Mario Tuti’nin yakın bir ortağı olan Roberto Fiore, Massimo Morsello ile karısı Marinella Rita, Amadeo de Francisci ve Stefano Tiraboschi; bu isimlerin hepsi için Roma’daki mahkeme tarafından silahlı örgüt kurma suçundan ve NAR’ın terörist saldırılarına katılmaktan gıyabi tutuklama kararı alınmıştı. Evola ve Codrenau’dan esinlenen Roberto Fiore’nin NF’nin ideolojik yönlenmesinde hızlandırıcı bir etkisi oldu. NF üye sayısındaki önemli artışın ve karışıklıklarla dolu 1970’lerdeki seçimlerde elde ettiği başarının ardından, Margaret Thatcher’ın sanayideki huzursuzluk, yükselen suç oranları ve göç kontrolündeki zayıflama konularına aktif bir şekilde el atan yeni muhafazakâr hükümeti yüzünden destekçilerini kaybetmeye başlamıştı. NF’deki bu zayıflama ve yalnızlaşmanın liderleri ve ideolojisi üstünde dönüştürücü bir etkisi olmuştu. Nick Griffin, Derek Holland ve Patrick Harrington gibi NF aktivistlerinden oluşan, üniversite mezunu ve daha genç bir nesil, NF’nin aşırı muhafazakârlık, kanun ve düzen kaygısı, göçmenlerin iş ve barınma konularında yarattığı tehdit gibi konulardan oluşan bulanık karışımının kapsamlı bir teoriden yoksun olduğunu düşünüyordu. Eski NF liderleri John

Tyndall ve Martin Webster Britanya neonazizmiyle kirlenmişken, gençler İtalyan neofaşizminin ideallerine kucak açıyordu.⁵¹

Roberto Fiore ve meslektaşları NF'nin ulusal bir devrim için seçilmiş kadrolarda yer alacak fanatik, neredeyse kutsal bir "Yeni Adam"ın yetiştirilmesi ve eğitilmesi adına seçim stratejilerinden vazgeçen, militan ve elitist, yeni bir felsefe oluşturmada yardımcı oldu. 1983 yılında -Griffin, Holland ve Harrington önderliğindeki- bu grup NF'den koparak "Siyasi Askerler" fraksiyonunu kurdu. Örgüt birimleri Demir Muhafızlar'ın lejyoner "yuvalarına" benzer hücrelerdi. İlk olarak A. K. Chesterton tarafından kurulan antisemitik *Candour* dergisinin yayıncısı olan Rosine de Bouneville'nin kır evinde eğitim seminerleri düzenlendi. Fiore'nin desteğini de alan "Siyasi Askerler" yeni bir sosyal düzenin ruhani ve kültürel temeli üzerinde duran *Rising* (Yükseliş, 1982-85) isimli yeni bir dergi çıkardı. Yaşamın yeniden kırsal bölgeye taşınması ve feodal değerlere dönüş, Codrenau'nun savaş öncesinde şehir yaşamının yozlaşmışlığı ve maddeciliğine yaptığı saldırıyı yansıtıyor, Britanya'nın dağlık bölgelerinde milliyetçi komünlerin kurulması planlanıyordu. Eski tarz gravür resimlerde şövalyelerle pastoral şiirler, tüketim toplumu ve modernizmi yansıtan imgelerle yan yana kullanılıyordu. Evola'nın en militan kitapçığı, özellikle de maddesel düzlemde ulusal ve ideolojik düşmanlarla yapılacak "Küçük Kutsal Savaş"a paralel olarak, kişisel ruhani yenilenme için yapılacak "Büyük Kutsal Savaş" çağrısı tartışılıyordu. *Bhagavad Gita*'daki kahraman gibi, Hristiyan Haçlı Ordusu, Nors savaşçılar ve Romalı lejyonerler de, Aryanların kişisel dönüşüm ve daha soylu bir gerçek için yaptıkları mücadelede bir araya geliyorlardı. Bu mücadelecilik ruhun kanıtı İtalya'daki en ünlü neofaşist terörist Franco Freda'ya yazılan bir methiyede de görülmüyordu.⁵²

Derek Holland, "bütün gezegeni bir pislik, yozlaşmışlık ve hıyanet okyanusuna batıran şeytani güçlerin" karşısındaki, ırkçı-milliyetçi yeni NF elitinin manifestosu olarak *The Political Soldier*'ı (1984) yayınladı. Hem küresel karanlık çağ hem de NF'nin geçmişteki hataları ancak "Siyasi Askerler"le, "Yeni Tip Bir İnsan" ile şifa bulabilirdi.

Holland, Codrenau'nun Romen Demir Muhafızlar Lejyoner Hareketi'ni ve ölüm kültürünü, yirminci yüzyıldaki siyasi askerliğin önde gelen bir örneği, "kendi ideallerinin zaferi için her şeyi feda edebilecek olan [adamlar]" olarak görüyordu.⁵³ İran'daki İslami Devrim Muhafızları'ndan da aynı şekilde ölümü hiçe sayan, fanatik ve ruhani savaşçılar olarak söz ediliyordu. Evola'nın modernizm karşıtlığı ve "Kutsal Savaş" savaşçısı etikleri, İtalya'daki modellerinin olduğu gibi, NF'in "Siyasi Askerler"inin de İslam yanlısı bir tutum benimsemesine, Libya ve İran'daki Muammer Kaddafi ve Ayetullah Humeyni'nin Batı karşıtı, milliyetçi-devrimci rejimlerini toplu olarak desteklemesine neden oldu. 1989 sonunda Nick Griffin, Derek Holland ve İtalyanlar sonunda NF'den ayrılarak International Third Position'ı (Uluslararası Üçüncü Yol, ITP) kurdular.⁵⁴

Evola'nın fikirleri bu Anglo-İtalyan devrimci-milliyetçi hizip dışında çok daha geniş bir yankı buldu. Neofaşist entelektüeller 1970'lerin sonundan başlayarak genel toplumsal tercihi Yeni Sağ'a çekme çabalarına girişmişti. 1969'da Paris'te GRECE'nin (Groupement de recherche et d'études pour la civilisation européenne) kurulmasından sonra, Fransa, Belçika ve İtalya'da, liberal ve eşitlikçi ideolojiye meydan okuyan, kuşe kapaklı, *Elements* (Unsurlar), *Totalité* (Bütünlük), *Vouloir* (İstenç), *Diorama Letterario* (Edebi Görünüş) ve *Elementi* (Unsurlar) gibi dergiler birbiri ardına çıkmaya başladı. Daha yüce, ruhani bir dünya görüşü adına, pazar ve faydacılık reddediliyordu. Tercih edilen organik toplum, kapitalist toplumla ve onun nicelikçi, soyut ilişkileriyle kıyaslanıyordu. Eşitlik ve çokırlıklılığı savunan fikirlere karşı, ırksal köken, farklılıklar ve kimlik seferber ediliyordu. Roberto Fiore ve Londra'daki İtalyanlar, Britanya'daki bu söylemin gelişmesinde yine katalizör görevi gördüler. Fiore, NF'in eski kurucularından birisi olan ve 1981 sonunda Londra'da *National Democrat* (Nasyonal Demokrat, 1983 ilkbaharında ismi *The Scorpion* [Akrep] olarak değiştirilmiştir) dergisini çıkarmaya başlayan Michael Walker'ın yakın bir dostuydu. Walker bir dilbilimci ve çevirmen olarak, Britanyalı okurları milliyetçi, eşitlikçilik karşıtı, *Vouloir*'ın Belçikalı editörü Robert Steukers'tan muhafazâkar devrim üstüne

yazılarla, ayrıca GRECE'den Alain de Benoist ve Guillaume Faye'in yazdığı yazılarla tanıştıracak, Yeni Sağ görüşlü bir dergi çıkarmak için biçilmiş kaftandı.

Bu yeni radikal söylemde Evola'nın kalkınmaya karşı gelenek, eşitliğe karşı hiyerarşi, demokrasiye karşı yukarıdan yönetim, halkın değerlerine karşı aristokratik değerlerin üstünlüğü fikirlerinin yankı bulabileceği çok geniş bir alan vardı. Evola'nın Amerika'yı Batı'nın Gelenek'e yabancılaşmasını yansıtan en gelişmiş merkez olarak kınaması da, 1980'ler boyunca yaygın olan Amerikan karşıtlığı havasıyla etkileşim içindeydi. Bu dönemde Amerika'daki çokuluslu şirketlerin Avrupa'yı kültürel bir sömürge haline getirmesi, Holywood filmleriyle Amerikan pembe dizileri, Amerikan tarzı tüketimin hızla yaygınlaşması hem sağ hem de sol tarafından kınanıyordu. McDonald's hamburgerleri ve Coca-Cola bayağı Amerikan kitle kültürünü ve bu kültürün savaş sonrasındaki tabi Avrupa devletlerine hızla girişini simgeleyen sembollere dönüşmüştü. Birleşik Devletler'in Pershing ve Cruise füzelerini Avrupa'ya yerleştirmesi ve bu durumun yarattığı, süper güçlerin karşılıklı bir nükleer saldırı gerçekleştirmesi halinde Kıta'nın feda edilebileceğine dair korkular da bu Amerikan karşıtı duyarlılıkları körüklüyordu.

Michael Walker 1984 ila 1986 arasında *The Scorpion* dergisinde Evola'nın yaşamı ve çalışmalarını İngiltere'deki daha geniş bir okur kitlesine ulaştırdı. Evola'nın ruhani ırk kuramı, modernizm karşıtlığı ve Yahudi etkisiyle ilgili görüşleri, kendini onun "üstünlükçü, kahramanca ve aristokratik varoluş kavramında" gösteriyordu.⁵⁵ Derginin 1984 yaz sayısı baştan sona, Amerikan devletçiliğinin herhangi bir etnik köken ya da kültürden soyutlanmış, laik ve liberal görüşüne yapılan bir saldırıydı. Dergideki yazılar arasında Evola'nın Avrupa'nın evrensel para yapma mazereti altında içi boş bir bireysellik, konformizm ve bayağılıkla birlikte "içkin bir düzensizliğe" doğru düşüşündeki son aşama olarak Amerika'yı gösteren "Amerikan Uygarlığı" yazısının bir çevirisi de vardı. Amerika'nın mekanik ve rasyonel ilerleme felsefesi, dünyevi bir refah anlayışıyla birleşerek, bütün dünyayı yörekentlerde yaşayan dev bir alışveriş

merkezinine dönüştürecekti.⁵⁶ Bu Amerikan karşıtı tema Evola'nın ruhani ve ulusüstü bir temele ihtiyacı olan, birleşmiş bir Avrupa fikriyle geliştiriliyordu. Avrupa, küresel üstünlük için iki süper güce ancak dünyanın son dönemdeki bu Batılılaştırılmasına karşı koyarak meydan okuyabilirdi.⁵⁷ Walker bu yazıları yayınlarken, Birleşik Devletler'in liberal ve çokırklı çıkmazına karşı, Avrupa'da yeniden canlanması gereken ruhanilik ve milliyetçiliğin önderi olarak Evola'yı takdim ediyordu.

Julius Evola'nın uluslararası arenaya çıkışıyla birlikte dönemin Anglo-Amerikan dünyasındaki ve başka yerlerdeki radikal sağa yeni bir can damarı eklenmiş oldu. Evola, kültürel yozlaşma ve yeniden doğmayı öngören mitik ideolojiyi benimserken, kendini aşmayı da ancak tufan benzeri bir değişimle yeniden doğabilecek kayıp bir dünyanın daha yüce ve zamansız ruhaniliğiyle özdeşleştirmişti. Evola'nın Tantrizm, Doğu dinleri ve Batı'nın ezoterik geleneği üstüne yaptığı çalışmalar da, faşist idealizmi için yepyeni entelektüel ufuklar ve daha geniş bir yol açıyordu. Zen ve Taoizm üzerine yaptığı çalışmalar, Pascal Beverly Randolph'un *Magia sexualis* (Cinsel Büyü) çevirileri ve Gustav Meyrink'in okült romanlarıyla birlikte okunuyordu.⁵⁸ Otto Weininger kaynaklı düalist ve cinsiyetçi metafiziği dünya dinleri ve ay ruhaniliğine dayalı özgürlükçü, kolektivist politikaların boşluğuna dikkat çeken okült öğretisi için bir anahtar niteliğindedir. Yine Weininger kaynaklı olan "Yahudi ruhu" kavramıysa Miguel Serrano'nun "Ezoterik Hitlerciliği" üzerinde etkili olmuştu.

Evola'nın Hyperborea ve Doğu mitolojilerinin egzotik renklerine boyalı aristokratik Gelenek dünyası, "Yahudi ruhu" ile birlikte, muhafazakâr söyleme ezoterik bir mistisizm katarak yeni yandaşlar bulmaya devam ediyor. Onun atılğan Yeniçağ ruhaniliği 21. yüzyılın başlangıcında demokrasi, kapitalizm, çokırklılık ve teknolojinin yarattığı tek tip dünyayı tümenden reddedenlerin yüreklerine hitap ediyor. Bu insanların aşırı duyarlı olduğu kültürel karmaşa hissi, Evola'nın sil baştan yenilenme idealinde güçlü bir teselli bulabilir. 1998 yılında, Evola'nın doğum günü kutlamaları

için basılan kitaplar ve yapılan konferanslarda bir patlama yaşandı.⁵⁹ Amerika'daki büyük Yeniçağ yayınevlerinden birisi olan Inner Traditions şimdiye kadar Evola'nın en önemli sekiz kitabını İngilizce olarak yayınlarken, sağ görüşlü Arlung Yayınevi de Almanca olarak birçok kitabını yayınladı. Viyana'da yayınlanan, Evola ve Codrenau'ya adanmış, sağ görüşlü, entelektüel bir dergi olan *Kshatriya*, Rusya, Almanya ve Macaristan'daki Evolacılar için bir forum niteliği taşıyor. Black Metal müziği bile Evola'yı benimsemiş durumda. *Men Among the Ruins*'i (*Enkazlar Arasındaki İnsanlık*) İngilizce'ye çeviren kişiye, endüstriyel müzik yapan, sağ görüşlü, Amerikalı müzisyen Michael Moynihan.⁶⁰

Hâkimiyet ve Yeni Atlantis

James H. Madole (1927-1979) otuz yılı aşkın bir süre boyunca kalabalık New York sokaklarından geçenlere Birleşik Devletler’de acil olarak faşist bir devrim yapılması gerektiğiyle ilgili nutuklar çekti. Halk önünde yaptığı bu konuşmalar insanları kiliseye çekmek için açık havada çalışmalar yapma ve vaazlar verme geleneğine çok şey borçluydu. Konuşmalarını siyah şapka, yıldırım sembolü pazıbent, gri gömlek ve siyah pantolondan oluşan üniformalarını giymiş yıldırım birliklerinin yanında yapan Madole, her zaman üç düğmesi de ilikli, üzerine tam oturan bir ceket giyer, bağa gözlükler ve gülünç bir motorsiklet kaskı takardı. Tombul, orta yaşlı Madole üzerinde Ulusal Yeniden Doğuş Partisi’nin sembolü olan vaiz kürsüsüne benzer bir kürsüde durur ve sabit bakışlarla, somurtkan bir suratla, çarpıcı ve melodramatik pozlarla, kelimelerin üstüne basa basa konuşurdu. 1960’lar ve 1970’ler boyunca, Ulusal Yeniden Doğuş Partisi, Madole’un beyaz üstünlüğü ve Aryan rönesansı mesajını vererek misyonerlik yaptığı Yahudilerin ve siyah nüfusun yoğunlukta olduğu New York mahallelerinde şiddetli protesto ve ayaklanmalara neden olarak sık sık manşetlerde yer aldı.

Açıkçası bir fanatik olan Madole, savaş sonrası Amerikan toplumunun kıyısında köşesinde Don Kişotvari bir siyasi kampanya yürütmeye çalışan saldırgan ve ayrıksı bir tip olarak kolayca göz ardı edilebilirdi. Ancak, kampanya stratejileri, örgütlenmesi ve her şeyin ötesinde Aryan kökenli bir yenilenmeyi temel alan felsefesiyle öğretisi, ezoterik faşizmin gelişiminde öncü ve önemli bir kişilik olarak tanınmasına neden oldu. Fikirleri bilimkurgunun parıltılı mitolojisiyle ve teozofi kaynaklı okült kavramlarla doluydu. Hristiyanlığa saldırarak gelecekteki faşist Amerika devleti, “Yeni Atlantis”i için Hindistan’daki hiyerarşik kast sistemini model alıyordu. Bu düzende en yüksek yetki çocukluklarında seçilip hükümdar olarak

yetiştirilecek olan filozof kralların elinde olacaktı. Security Echelon (Güvenlik Birliği, SE) olarak bilinen, sokak dövüşçüsü fırtına birliklerini Aryan savaşçılardan oluşacak yeni bir askeri kastın canlı örneği olarak gösteriyordu. Madole hem kapitalizmi hem de komünizmi reddederek, aynı zamanda sonradan ortaya çıkacak olan faşist “Üçüncü Yol” hareketlerini de öngörmüştü. Birleşik Devletler’in plütokrasisi ve emperyalizmine karşı çıkarken, Arap ve siyah milliyetçiler arasında bile müttefikler aramış ve bu grupları Ulusal Yeniden Doğuş Partisi ile ortak toplantılar düzenlemeye teşvik etmişti. 1990’ların ortasına gelindiğinde, Madole faşist ve Neonazi gruplar tarafından “savaş sonrası okült faşizmin babası” olarak göklere çıkartılıyordu.¹

James Hartung Madole, 7 Temmuz 1927’de New York’ta dünyaya geldi. Doğumundan iki yıl sonra, annesiyle babası ayrıldı ve küçük Madole güçlü antisemitik görüşleri olan annesi tarafından New York-Beacon’da büyütüldü. Lisedeyken, yalnız bir genç olarak, bilime karşı güçlü bir tutku duymaya başladı. Evde kendi laboratuvarını kurarak, kimya ve astrolojiyle ilgili deneyler gerçekleştirdi. Madole, gençliğinde bilimadamına Faustçu bir bakış açısıyla, dünya ve bütün evren üstünde egemenlik kurmaya çalışan yarı kutsal bir bilge gözüyle bakıyordu. Kültürün meşru temelinin ancak bilim olabileceğini ve toplumun bilimadamları tarafından yönetilmesi gerektiğini düşünüyordu. Bilimin her şeye kadir ve kesin olduğuna dair bu naif inanç, Madole’un 1930’lar ve 1940’lar boyunca yüksek tirajlı dergiler ve ucuz romanlar sayesinde Amerikan halkının zihninde inanılmaz bir ağırlık kazanmış olan bilimkurguya merakı nedeniyle iyice güçlendi.² Bilimkurgu türü, sık sık cennette fırtınalar yaratan bilimadamlarının elitist bahanelerini vurgularken, fantastik romanlarda da sihirli ülkeler ve yabancı gezegenlerdeki otoriter ütopyalar betimleniyordu.

Bilim ve bilimkurgunun elitizmi Madole’un siyasi bir felsefe olarak faşizme doğru çekilmesine neden oldu. Yirmi yaşına yaklaşırken, faşist eğilimleri olan bilimkurgu hayranlarıyla tanışma çabasına girdi ve 1894-1941 yıllarındaki ünlü İsyan Yasası davalarında

önde gelen sanıklardan birisi ve savaş öncesinden kalma eski bir faşist olan bilimkurgu yazarı Charles B. Hudson'la tanıştı.³ Hudson 1930'larda çıkardığı *America in Danger* (Amerika Tehlikede) bülteniyle Orta Batılı faşist bir takipçi kitlesi kazanmış olan, kısa boylu, fanatik, tombul ve kel bir adamdı. Alfred Rosenberg'in himayesi altında, Yarbay Ulrich Fleischhauer tarafından Erfurt'ta yönetilen Nazi Alman bir basın ajansı olan *Weltdienst* ile yakın işbirliği içinde çalışıyordu. Ajans küresel bir kin ideolojisiyle uluslararası bir antisemitizm birliği yaratarak Hitler rejimine deniz aşırı ülkelerden destek bulmaya çalışıyordu.

Saplantılı bir komplo teorisyeni olan Hudson bültenini "gizli elle" ilgili göndermelerle dolduruyor, Lincoln suikastından Johnstown seline kadar, Amerika tarihinde gerçekleşen bütün felaketlerin suçunu Yahudilere yüklüyordu. Sonradan "Şeytan'ın sinagogu" olarak kısaltılan, dilinden düşürmediği "Judeo-Sosyalist-Komünist Yeni Düzen Organize-Yahudi-Finansmanlı I. Dünya Savaşı" deyimini modern liberal toplumda sezdiği bütün tehlikeleri kapsıyordu. 1940 yılına gelindiğinde, Hudson ve Omaha'daki üssü, Üçüncü Reich lehine yapılan bozguncu ve tavizci propagandanın Orta Batı'daki ana karargâhı işlevini görüyordu. Hudson, John B. Snow, James True ve Albay Eugene Sanctuary'nin, Kongre üyeleri Jacob Thorkelson ve Clare E. Hoffman'ın; karizmatik radyo vaizi Peder Charles E. Coughlin'in; antisemitik *Siyon Bilgelerinin Protokolleri* metninin destekçilerinden birisi olan, Rusya doğumlu Leslie Fry'ın, komünizm saplantılı ajitatör ve konuşmacı Elizabeth Dilling'in Nazi yanlısı görüşlerini destekliyordu.⁴

Madole, İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda Charles B. Hudson'la tanıştığında, Hudson Pearl Harbor'dan ve Japonya ile Almanya'ya karşı savaşın patlak vermesinden sonra yapılan isyana tahrik davalarında sanık olarak yargılandığı için belli bir ün kazanmış durumdaydı. İletişimde olduğu birçok insan yargılanıp suçlu bulunur ve hapse atılırken, Hudson serbest kalarak antisemitik ve komünizm karşıtı yayınlar yapmaya devam etmişti. Madole, 1945 yılında sağ görüşlü bir siyasi hareket olan ve tabanı bilimkurgu hayranlarından

oluşan Animist Party'yi (Canlılık Partisi) kurdu. Hudson'ın etkisi sayesinde, savaş öncesinden beri varlıklarını sürdüren "America First" (Önce Amerika) grubunun ve birçok milliyetçi grubun desteğini kazandı. Çok geçmeden, savaştan önce Citizens Protective League'i (Vatandaşlığı Koruyucu Birlik) yönetmiş olan başka bir milliyetçinin, Kurt Mertig'in ilgisini çekti. Mertig, Hamburg American Line'da yöneticilik yapan, çift gerdanlı, ağır bir aksanla konuşan, Amerikalı bir Almandı. Friends of the New Germany'nin (Yeni Almanya'nın Dostları, German American Bund'un [Alman-Amerikan Federasyonu] öncülerinden birisi) eski bir üyesi ve sert bir Prusyalı olan Louis Zahne ile birlikte, 1940'ların başlarında, New York-Yorkville'deki Turnhalle'de haftalık mitingler düzenledi. Yaptığı antisemitik, savaş karşıtı ve Alman yanlısı konuşmalar, League'in bir Nazi cephesi olduğu konusunda şüpheye yer bırakmıyordu ve 1943 yılında bir güvenlik tedbiri olarak Ordu İhraç Kurulu tarafından denizden 300 mil uzağa taşınması emredilmişti.⁵

1949 yılında, artık oldukça yaşlanmış olan Kurt Mehrig, merkezi Yorkville'de olan Ulusal Yeniden Doğuş Partisi'ni kurdu. Partinin ismi, Hitler'in ölere kendini kurban edişinden sonra "Nasyonal Sosyalist Hareket'in yaşayacağı parlak rönesansın" tohumlarının yereceğini iddia ettiği Siyasi Vasiyetnamesi'nden alınmıştı. Bir vâris arayışı içinde olan Mertig, henüz yirmi iki yaşında olmasına rağmen, Canlılık Partisi ve Nationalist Action League'de (Milliyetçi Hareket Birliği) hitabet yeteneğini kanıtlamış olan Madole'dan çok etkilendi. Madole, Mertig'e katılışından kısa süre sonra Ulusal Yeniden Doğuş Partisi'nin (NRP) liderliğini üstlendi ve otuz yıl sonraki ölümüne kadar da bu görevi sürdürdü.⁶ Anlaşılabileceği gibi, bu partinin kökleri Alman nüfusun yoğunlukta olduğu Yorkville'in savaş öncesindeki Alman-Amerikan Nazi cephelerinden geliyordu. O sokaklar, 1937 ile 1941 yılları arasında, düzenli olarak Fritz Kuhn'un "Bund Çocukları"nın meşum gamalı haçlı bayrakları altında yaptığı geçit törenlerine şahit olmuştu. NRP Madole'un yaşam boyu sürececek olan kariyerinde, Aryan rönesansı ve okült faşizmle ilgili radikal görüşlerini yansıtan bir araca dönüşecekti.

Madole, yola bir Nazi hayranı olarak çıkıp, ilk başta parti bayrağı olarak gamalı haçı kullandı ama daha sonra gamalı haçın yerini faşistlerin daire içindeki yıldırım sembolü aldı. Parti bülteninde "Hitler'in Avrupa'da yaptığını, Ulusal Yeniden Doğuş Partisi'nin Amerika'da yapacağını" ilan etti. NRP, elitlerin hâkimiyeti adına Kongre'nin ortadan kaldırılmasını öneriyordu; renkli ırkları sınırışı ederek Aryan ırkının kirlenmesini engelleyecek ve Yahudileri saf dışı bırakarak komünizmi yok edecekti. Ancak, Madole 1950'lerde NRP'yi faşist gelişimin yeni açtığı kanallara, hem kapitalizmi hem de komünizmi reddeden bir "Üçüncü Yol" konumuna soktu. Daha önceki antisemitik ve komünizm karşıtı, muhafazakâr ve radikal sağ kanattaki konumuna rağmen, NRP sonradan Sovyetler Birliği'ne yaklaşımında değişiklikler yaptı. Madole bu dönemde her ikisi de Birleşik Devletler ve dünya Yahudilerine karşı Sovyet yanlısı bir duruşu benimseyen, Amerikalı faşist entelektüeller Francis Parker Yockey ve Frederick Charles Weiss'tan etkilendi.⁷

Francis Parker Yockey (1917-1960), 1946-47 yılları arasında Wiesbaden'da yapılan "ikinci devre" savaş suçları ceza davalarında avukat yardımcısı olarak görev alsa da, toplu riyakârlık olarak gördüğü davalardan midesi bulanarak bu görevinden ayrıldı. İrlanda'da, Spenglerci bir bakış açısından Batı mirası ve kaderinin uzun bir anlatımı olan *Imperium* (Hâkimiyet, 1948) adlı kitabını yazdı. Almanya'da, Alfred Franke-Grieks'in önderliğindeki Neonazi çevreyle temas kurduktan sonra, İngiltere'deki Union Hareketi'nde yer alan Mosleycileri etkileyerek, Amerika karşıtı, tarafsız bir yöne çekebilmek için Londra'ya gitti. Yockey burada, 1949 yılında, anti-semitik Avrupa Kurtuluş Cephesi'ni kurdu ve grubun manifestosu olarak *The Proclamation of London*'ı (Londra Beyannamesi) yayınladı. Mosley ile arası açılınca, Avrupa'yı dolaştı. 1950'lerin başından, 1960 yılında FBI'ın gözetimi altındayken intihar edişine kadar, Yockey bütün Avrupa ve Amerika'da neofaşizmin aktif bir temsilcisi oldu. Birçok aşırı sağcı grupla yakın bağlar kurarak, kendi Amerika ve Siyonizm karşıtı inançlarının peşinde bu Sovyet yanlısı tavrını sürdürdü. Yockey'nin *Imperium*'da yaptığı Rusya analizi

Amerika'nınkinden daha olumluydu; aynı zamanda 1952 yılında NRP'nin dergisi için yazdığı bir yazıda Stalin'in Çekoslovakya'daki Siyonizm karşıtı kampanyası hakkında olumlu yorumlar yapmış; Doğu Almanya, Sovyetler Birliği, hatta Küba'yı ziyaret ettiğinden kuşkulandırmaya başlanmıştı.⁸

Varlıklı, üst-orta sınıftan, İrlanda ve Alman kökenli bir ailenin oğlu olarak 18 Eylül 1917'de Şikago'da dünyaya gelen, çocukluğu Michigan-Ludington'da geçen Yockey, Georgetown Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Fakültesi'ne ve Northwestern Üniversitesi'ne gitti. 1941'de hukuk diploması alarak Notre Dame Üniversitesi'nden mezun oldu. Avrupa geleneklerinden fazlasıyla etkilenmiş olan Yockey (ailesi Birinci Dünya Savaşı'ndan önce Paris'te yaşamıştı), Amerikan kültürü ve demokrasisinin sıradanlığını itici buluyordu. Genç yaşta, birçok dile çevrilmiş olan başyapıtı *The Decline of the West*'te (Batı'nın Çöküşü, 1918-22) Bartt uygarlıkların gelişimini ve gerilemesini organik ilkelere bağlı olarak anlatan Oswald Spengler'ın büyüüne kapıldı.⁹ 1930'ların sonuna doğru ülkedeki birkaç Alman yanlısı ve faşist grupla ilişki kurdu. 1939 yılında William Dudley Pelley'nin Gümüş Lejyonu'nun bir toplantısında konuşma yaptı ve Bayan De LaFayette Washburn'den National Liberty Party'yi (Milli Özgürlük Partisi) yönetme teklifi aldı.¹⁰ 1942-43 yılları arasında Amerikan Ordusu'nda görev yaparken de Gümüş Lejyon'la temaslarını sürdürdü ve insanlar onun Nazi sempatizanı olduğundan kuşkulandırmaya başladı. 1942 Kasımı'nda Georgia'daki bir kamptan izinsiz ayrılarak, Teksas ve Mexico City'de Naziler adına istihbarat çalışmaları yaptı. Daha sonra akıl hastası gibi davranarak terhis olmayı başardı.¹¹ 1944-45 yıllarında Detroit mahkemelerinde görev aldıktan sonra, on bir ay boyunca Almanya'daki Savaş Suçları mahkemelerinde çalıştı. Amerika'da geçen beş aydan sonra da, İrlanda'daki Brittas Bay'e yerleşerek altı yüz sayfalık siyasi eserini yazmaya başladı.

Imperium demokrasiyi, eşitliği ve 1789'dan kalma fikirleri küçümser. Ana teması Spengler'ın *The Decline of the West*'te ortaya attığı metatarihsel bir antisemitizmdir. Spengler tarihin dönerselliği üstüne

yazdığı bu uzun eserinde, Batı'nın –başlıca sembolü sınırsız boşluk-taki dinamik enerji olan– Faustçu ruhuyla, simgeleri cebir, mozaik ve arabeskler, Yahudi ve Hristiyanlık dinlerinin ayinleri ve kitapları olan Babilli-Semitik kültürün Zerdüşt ruhunu kıyaslıyordu.¹² Spengler Yahudileri eski Mecusi uygarlığının ortaçağ Avrupası'nın yerleşim merkezlerindeki şehirlerin gettolarında karaya oturmuş, fosil kalıntıları olarak tanımlıyordu. Ticaret kafası olan, ülkesiz, sinik Yahudiler, Batı'nın genç Faustçu kültürüne tamamen yabancı, daha eski bir uygarlığın tamamlanmış aşamasını temsil ediyordu. Yahudilik kendini ancak Avrupa'nın 18. yüzyılda akla önem vermeye başlamasından ve kozmopolitleşmesinden sonra evinde hissetmeye başlamıştı. Yahudiler daha sonra ticaret, sanat ve felsefe yoluyla modernizmin yükselmesine fazlasıyla katkıda bulunmuşlardı ama doğal Batı ruhu için tehlike yaratacak ve o ruhu yok edecek şekilde.¹³

Yockey *Imperium*'daki analizi için bu Spenglerci görüşleri benimsedi. Batı'nın tam bir imparatorluğun son aşamasına doğru ilerlemesi gerekirken, Yahudilik vahim bir “kültürel bozulmanın” temsilcisi olmuştu. Geçmişte yaşadıkları baskıları unutmayan Yahudiler, intikam hisleriyle para düşünme, rasyonalizm, materyalizm, kapitalizm ve demokrasiyi içeren yeni kültürel formları kendi çıkarlarına kullanarak, Batı'nın geleneklerini ve Batı'daki eski elitlerin otoritesini yıkmaya çalışmışlardı.¹⁴ Böylece modern dünyayı kendi çıkarlarına uygun olarak yeniden şekillendirmişlerdi. Yockey, Doğu Avrupa'dan 5 ila 7 milyon arasında göçmen getiren, Amerika'daki büyük Yahudi işgalini 1880'den başlatarak anlatır. “1933 Amerikan Devrimi” –Demokrasinin Franklin D. Roosevelt'in başkanlık döneminde kazandığı zafer– Amerika'da siyasi gücün Yahudilerin eline geçmesiyle yaşanmıştı. Bunun tam aksine, Batı'yı yeniden güçlü bir imparatorluk olma yoluna sokan “1933 Avrupa Devrimi”ni ise Almanların nasyonal sosyalizmi temsil ediyordu. Ancak, Mihver Devletler'in Avrupa dışındaki güçler –Amerika ve Rusya– karşısında yenilgiye uğraması, göstermelik savaş suçu mahkemeleriyle birlikte yeni bir terör dalgası yaratmıştı. Yockey gaz odalarının Nazileri gözden düşürmek için uydurulduğunu

söyleyerek, Holokost inkârının ilk örneklerinden birisini vermişti.¹⁵ *Imperium* “İkinci Dünya Savaşı’nın kahramanına” (Adolf Hitler) adanmış bir kitaptı.

Yockey’nin savaş sonrasında ortaya çıkan ilk Nazi şebekeleri içindeki önemi inkâr edilemez. 1949 yılında Yockey’nin Mosleyci çevresi Guy Chesham, Peter Huxley-Blythe ve *Imperium*’un basılmasını finanse eden Barones von Pflugl’dan oluşuyordu. Yockey 1949’da, Avrupa Kurtuluş Cephesi’nin manifestosu olarak, Panavrupalı faşist bir düzenle Washington ve Tel Aviv’e karşı koyan Londra Beyannamesi’ni yayınladı. Antisemitizmi Amerikan karşıtlığıyla birleştirerek, Avrupa’nın en büyük düşmanının Rusya değil, Birleşik Devletler olduğunu söyledi. Bu yüzden, partilileri Almanya’daki Müttefik işgalci güçlere karşı örgütlemek ve İngiltere’deki Amerikan üslerine karşı doğrudan eyleme geçmek istiyordu.¹⁶ Zaten 1940’ların sonlarında, Alman Neonazi Socialist Reich Party’nin (Sosyalist Reich Partisi) önde gelen isimlerinden birisi ve Malmedy savaş suçlularının yasal danışmanı olan Rudolf Aschenauer’ın yasal savunma ağını organize etmişti. Yockey 1951 Ekimi’nde Napoli’deki uluslararası bir Nazi konferansına katıldı ve kasım ayında da İtalyan neofaşist Egido Boschi ile birlikte Montreal’e giderek Kanadalı faşist lider Adrien Arcand’ı ziyaret etti. 1953 yılının bir kısmını, şu anda Mısır devletine askeri danışmanlık yapan, Hitler’in baş komando lideri Otto Skorzeny ile temasta kalarak ve Kahire’de antisemitik propaganda yazıları yazarak geçirdi. 1960 yılında San Francisco’da öldüğünde, Yockey’nin adı uluslararası Nazi örgütlenmesinde bir sembol haline gelmişti.¹⁷

Yockey’nin New York’taki yakın müttefiklerinden birisi, yine NRP ile ilişkide olan Frederick Charles Weiss’tı. 1886 yılında Almanya’nın Pforzheim kentinde dünyaya gelen Weiss, Heidelberg Üniversitesi ve Sorbonne mezunuydu. Birleşik Devletler’i ilk kez 1910’da ziyaret etmiş ama tekrar Almanya’ya dönerek Birinci Dünya Savaşı’nda topçu subay olarak görev yapmıştı. 1918 yılında bütün servetini yitiren varlıklı bir Alman sanayicisinin oğlu olan Weiss, iki savaş arasında Amerika’ya göç ederek New York’a

yerleşti. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, uluslararası Nazi ve faşist yeraltı örgütleriyle derin ilişkiler kurdu. Doğu Alman yetkililere göre, Weis Almanya ve denizaşırı ülkelerdeki yasadışı Naziler için önemli bağlantı noktalarından birisiydi. Dr. Werner Nauman ve Dr. Ernst Achenbach, Hitler'in ünlü Panzer taktikçisi General Heinz Guderian, Bavyera'nın önde gelen Neonazi siyasetçilerinden olan Dr. August Haussleiter, Almanya ile Başkan Juan Péron'a danışmanlık yaptığı Arjantin arasında gidip gelen ünlü Stuka pilotu Hans-Ulrich Rudel gibi önde gelen Nazi liderleriyle temasta olduğu söyleniyordu. Weiss savaş sonrasında kurulan Alman Sosyalist Reich Partisi ile (SRP) yakın bağlantı içindeyken, yardımcısı H. Keith Thompson da partinin resmi olarak kapatılmasından sonra SRP'den General Otto Remer'in savunulması için Amerika'da kurulan bir eylem komitesinde faaliyet gösteriyordu. Thompson'ın aynı zamanda işgal altındaki Almanya'da el altından dağıtılmak üzere Güney Afrika'da hazırlanan birkaç yayınla da ilişkisi vardı.¹⁸

Yockey daha önce nasıl Londra'daki Mosleycileri Sovyet yanlısı, Amerika karşıtı bir yola sokmaya çalışmışsa, Weiss da Doğu ittifakındaki bir nazizmin geleceğini parlak görüyordu. Ulusal Yeniden Doğuş Partisi yayınları ve kendi yayınevi Le Blanc Yayınevi için, 1955'ten başlayarak, görmezden gelinemeyecek bir Yockey etkisi taşıyan, Rusya yanlısı bir dizi yazı yazdı. Bu yazılarda "Rus halkının Batı'nın ekonomik modellerine karşı içgüdüsel bir dindarlıkla derinden duyduğu antipatinin" Rusya'nın sağlıklı bir ulus olduğunun göstergesi olduğunu öne sürdü. Rusya'nın paranın hâkimiyeti ve tüccar elit sınıfın zaferine hoşnutsuzlukla yaklaşması, ortaçağ Avrupası'nın faizciliğe ve Yahudi tarzı bankacılık uygulamalarına verdiği tepkiyi anımsatıyordu. Weiss, Rus Devrimi'ni Büyük Petro'nun ülkeyi Batılılaştırma çabalarına karşı şiddetli bir tepki olarak görüyordu. Tek dezavantajı köylüleri, zanaatkârları ve inançlı insanları, Weiss'ın bakış açısına göre Rus ruhunun gerçek temsilcilerini hedef alan Yahudilerin liderliği idi. Ancak, Devrim en sonunda Rus milliyetçiliğinin ateşini körüklemiş ve bu milliyetçilik Stalin'in liderliğinde devrimci komünizmle aynı potada erimişti.¹⁹

Sovyetler Birliği'nin, Devrim'in ilk baştaki "Yahudi Bolşevik" liderliğinden kurtularak, sosyalizmin fazlasıyla milliyetçi bir şeklini temsil eden Stalinizme kucak açmış olduğu konusunda, Madole da Weiss ve Yockey'ye katılıyordu. Yani NRP Stalinizmi totaliter yönetimin milliyetçi bir şekli ve merkezi Birleşik Devletler'de olan uluslararası Yahudi belasıyla plütokrasisine karşı değerli bir müttefik olarak görüyordu. Yockey, Weiss ve Madole'un Sovyet yanlısı durumu, Soğuk Savaş'ı destekleyen ve dünya komünizmiyle savaşan geleneksel Amerikan aşırı sağıyla tam bir çelişki halindeydi. Aynı şekilde, Madole Amerikan kapitalizmi ve Siyonizme besledikleri taviz vermeyen antiemperyalist düşmanlık yüzünden, sağ tarafından komünist olmakla itham edilen birçok Üçüncü Dünya diktatörüne de hayranlık besliyordu. Mısır'daki Nasır'ın "ilerlemeci milliyetçiliğini" destekliyor, ABD emperyalizminin yaltakçıları olarak gördüğu, yönetime geçmiş eski Arap ailelerini nefretle anıyordu. Bu gönöl bağları sayesinde NRP'nin desteğini ve Birleşik Devletler'deki diplomatlar da dahil olmak üzere, Arap milliyetçilerinin finansal yardımını kazanmış oldu. Mısır Birleşmiş Milletler delegasyonunun basın ateşesi olan Abdul Mavgud Hassan NRP toplantılarından birisinde konuşma yaptı.²⁰

NRP'nin "Üçüncü Yol" konumuna işaret eden başka bir ideolojik müttefiki de İşlam yanlısı, milliyetçi bir hareket olan Yeşil Gömlekliler'di. 1960'ların başında Müşlüman olan bir Avrupalı-Amerikalı John Hassan tarafından kurulan Yeşil Gömlekliler, Fighting Muslim Brotherhood (Savaşçı Müşlüman Kardeşler), İhvan el-Kifah el-Islamiyya'nın eylem birlikleriydi. Yeşil Gömlekliler'in üniforması yakasında koyu kırmızı kırlangıçkuyruğu nişanlar olan orman yeşili bir asker gömleği, çene kayışı olan bir fes, siyah pantolon, bot ve kemerden oluşuyordu. Brooklyn'de, sarışın ve mavi gözlü İmam'larına ait büyük bir portrenin sergilendiği bir Polonya-Litvanya camisi olan Mescid Rabbil-Âlemin'de toplanırlardı. Yeşil Gömlekliler'in esin kaynağı, İkinci Dünya Savaş'ında Waffen-SS'le birleşmiş olan ve Berlin'de sürgün hayatı yaşayan Büyük Kudüs Müftüsü'nün de desteklediği Müşlüman Boşnak SS'lerdi.

Yeşil Gömlekliler'in sembolü 13. Waffen-SS Gebirgs tümeninin de kullandığı havaya kaldırılmış palaydı. John Hassan, Müslüman SS yapılanmaların Hitler'in savaş gücünde oynadıkları rolü savunan bir yazı kaleme almıştı. Hassan savaş sonrası dünyada Siyonizmi gün ışığına  kartıp önünü kesmek için yeni bir küresel İslam hareketinin gerekli olduğuna inanıyordu. İnançları ve uluslararası politikalarındaki bu örtüşme yüzünden, Yeşil Gömlekliler ve NRP 1960'larda işbirliği içinde oldular.²¹

Ama NRP'nin savaş sonrası aşırısı sağ ortamında herhangi bir ideolojinin ötesine geçişi esas olarak öğreti alanında oldu. Madole'un faşist felsefesi, Hinduizm ve teozofinin "Aryan"  ğretilerine çok şey borçlu olan kavramlarının olağandışı bir karışımından oluşuyordu. Madole, modern teozofinin kurucusu olan Helena Petrovna Blavatsky'nin (1831-1891)  ğretileriyle ilk kez büyük ihtimalle bilimkurgu ve fantastik edebiyat sayesinde tanışmıştı. İlk olarak 1875 yılında New York'ta kurulan Teozofi Cemiyeti, karizmatik Madam Blavatsky'nin ölümünden sonra da ayakta kalmayı başarmış, 19. yüzyılın sonları ve 20. yüzyılın başlarında Hindistan, Birleşik Devletler, Britanya ve kıta Avrupası'nda faal olarak çalışan ulusal cemiyetler kurulmuştu. Hareketin başarısı daha çok, Anglo-Amerikan dünyada agnostisizmin yayılmasından ve modern bilimin inanca meydan okumasından rahatsız olan bireylere çekici gelen, Mısır ve Hindu geleneklerine dayalı eski bilgeliğin yeniden keşfedilmesinin yarattığı cazibeden kaynaklanıyordu.²²

Blavatsky'nin teozofist öğretisini olgun bir formülasyonla ele aldığı anahtar metin Teozofi Cemiyeti'nin 1879 yılında Hindistan'a taşınmasından ve Blavatsky'nin Hinduizm ve Budizm ile tanışmasından sonra yazıldı. *The Secret Doctrine* (Gizli  ğreti, 1888), Blavatsky'nin yeraltındaki bir Himalaya manastırında gördüğünü iddia ettiği "Stanzas of Dzyan" (Dzyan Kitabı) isimli gizli bir metnin tefsirini içeriyordu. Blavatsky bu iki kalın ciltte evrensel bir yaratım döneminin başından sonuna kadar Tanrı'nın neler yaptığını anlatıyor, bunun ne zamana kadar süreceği bilinmeden tekrar tekrar gerçekleşen bir süreç olduğunu söylüyordu. Birinci ciltte (*Cosmogogenesis*),

görülür düzeyde var olmayan tanrısal bir varlığa ait bütünlüğün parçalanarak nasıl da aşama aşama evreni dolduran ve bilinçli olarak evrim geçiren birçok şekle ayrıştığı anlatılarak, bunun nasıl bir düzen olduğu ana hatlarıyla açıklanıyordu. Bunu takip eden yaratımların hepsi yedi “evreden” ya da evrim döngüsünden geçiyordu. Evren birinci evrede ateşin, ikinci evrede havanın, üçüncü evrede suyun, dördüncü evrede toprağın, öteki evrelerdeyse esirin hâkimiyeti altındaydı. Bu düzen evrenin ilk dört evredeki tanrısal lütuftan, sonraki üç evrenin kefareatine doğru yaptığı döngüsel düşüşü ve her şeyin bir kez daha tanrısal birlik noktasında toparlanarak yepyeni bir döngü başlatışını yansıtıyordu.

İkinci ciltse (*Anthropogenesis*), bu görkemli kozmos vizyonuyla insanlık arasında bir bağ kurmaya çalışıyordu. İnsanlık sadece bilimin öngördüğünden daha eski bir zamana ait olmakla kalmıyordu; aynı zamanda kozmik, fiziksel ve ruhsal bir evrim düzeninin de bir parçasıydı. Bu teoriler kısmen 19. yüzyılın sonlarındaki paleontoloji biliminden türetilmiş sayılırdı çünkü Blavatsky insan evrimini temel alan bir ırk ideolojisini benimsemişti. Bu döngüsel kozmik evrim öğretisini, her evrenin birbiri ardına gelen, ruhsal gelişim ölçeğinde birinciden dördüncü ırka doğru alçalan ve alçaldıkça madde dünyasına daha da bağımlı hale gelen yedi kök soyun yükseliş ve düşüşüne tanık olduğunu öne sürerek daha da geliştirdi. Burada gnostiklerin “Işıktan Karanlığa Düşme” kavramı oldukça belirgindir. Evrim daha sonra her biri bir öncekinden daha üstün ırklar olan beş, altı ve yedinci ırklardan geçerek yükselişe geçiyordu.

Blavatsky’ye göre, modern beyaz ırk dördüncü kozmik evreden geçen bir gezegenin üstündeki beşinci kök soyu oluşturuyor, yani insanoğlunu yukarıya doğru giden bir ruhsal gelişim süreci bekliyordu. Bu beşinci kök soyun Aryan ırkı olduğunu ve bu ırkın Atlantik altındaki kıtaları bir sel yüzünden sular altında kaldığında çoğu yok olan dördüncü kök soy Atlantislilerden önce geldiğini söylüyordu. Gezegende sürmekte olan daha önceki üç ırkıysa insanlık öncesi ırklardan, görünmez, ölümsüz ve kutsal topraklarda yaşayan ilk astral kök soyundan ve kutuptaki kayıp bir kıtada yaşamış

olan Hyperboreali kök soyundan oluşuyordu. Üçüncü kök soy olan Lemuryalılar ise bir zamanlar Hint Okyanusu'nda bulunan Lemurya kıtasına yayılmışlardı. Blavatsky büyük ihtimalle evrimsel ırk dönüşünün en alt noktasında ya da ona yakın bir yerdeki konumları yüzünden, başka ırklarla karışarak bir çeşit Düşüş'e ve canavarlarla daha düşük seviyedeki ırkların üremesine neden oldukları için Lemuryalıları suçluyordu.²³

Bilimkurgunun muhteşem betimlemelerinden hoşlanan Madole'un, Blavatsky'de çekici bulduğu şey de bu mistik ırkçılıktı. Teozofi öğretisi her şeyin ötesinde ırkların bozulması yüzünden ortaya çıkan düşük seviyeli, doğaya aykırı melez ırkların enkazına karşı Aryan üstünlüğüne dair hazır bir anlatım sunuyordu. Madole ayrıca Blavatsky'nin aydınlanma anlatısını da çekici bulmuştu. Blavatsky tarihöncesi dönemi anlatırken sık sık geçmişteki kök soylar içinde elit rahiplerin kutsal bir yetkiye sahip olduklarından bahsediyordu. Kendi gizli öğreti inisiyasyonunun da bilgeliklerini Aryan insan türüne aktarmaya karar veren Tibetli iki yüce *mahatma* ya da üstat tarafından yapıldığını iddia ediyordu. Lemuryalılar günaha ve ahlaksızlığa battıktan sonra, ruhani olarak sadece seçilmiş bir hiyerarşi saf kalabilmişti. Geriye kalan bu grup Gobi Çölü'ndeki muhteşem Şambala Adası'nda yaşayan rahip-kralların Lemurya-Atlantisli hanedanlığını kurmuştu. Beşinci Aryan kök soyunun hocaları olan Blavatsky'nin üstatlarının da bu liderlerle bağlantıları vardı.²⁴ Bu elitizm ve kutsal otorite, faşizm görüşü en nihayetinde dini bir fanatizmin güdümünde olan Madole'a fazlasıyla çekici gelmişti.

Madole "Tanrı İnsan"ın (aşağıya bakınız) ortaya çıkışına uygun koşullar yaratabilmek amacıyla Doğulu Aryan geleneğin (Hinduizm ve teozofi) metafiziği ve felsefesini, Batılı Aryan geleneğin (Avrupalı beyaz ırklar) bilimi ve teknolojisiyle birleştiren bir NRP programı geliştirdi. 1974'ten başlayarak, *National Renaissance Bulletin* (Ulusal Yeniden Doğuş Bülteni) için bir yazı dizisi halinde, büyük okült-siyasi incelemesi olan "The New Atlantis: A blueprint for an Aryan Garden of Eden in North America"yı 'Yeni Atlantis: Kuzey Amerika'da Bir Cennet Bahçesi Projesi' yayınladı. Teozofiden

ilham alan Madole, Aryan ırkının çok eski zamanlardan beri var olan ve düşük seviyeli ırklar tarafından her yerde “Beyaz Tanrılar” olarak bilinen bir ırk olduğunu iddia etti. NRP’nin teklif ettiği hükümet sistemi, ırk ayrımına dayalı bir kast sistemini ve en tepesinde *Brahmanların* oluşturduğu rahipler kastının olduğu piramit şeklindeki bir sosyal yapılanmayı kabul eden Manu’nun Hindu Yasaları’nı temel alıyordu. Onların altında yönetici ve elit bir sınıf olan *kshatriya*’lar, daha sonra tüccar sınıf *vaisya*’lar, en altta da *surda*, yani işçiler vardı. Madole Vedik Hindistan’ı Aryan devletçiliğinin arketip modeli olarak görüyordu. Bu sistemin Atlantis’te başlayıp Brahmanlar’ın Hindistanı’nda, Firavunların Mısırı’nda, Druidler’in Keltik Avrupası’nda ve Roma İmparatorluğu’nda devam ettiğine inanıyordu. “Nasyonal Sosyalist Almanya, Faşist İtalya ve Sovyetler Birliği’nde vücut bulan modern, iyi örgütlenmiş ve fazlasıyla etkin totaliter devletlerde” yeniden canlandığını görüyordu. Böylesi bir hiyerarşi ve ırk ayrımını “Kozmik Yasa”nın bir yansıması ve makro-kozmosla (evren) mikrokozmos (insan bedeni) arasındaki uyumun garantisi olarak görüyordu.²⁵

Madole bütün değerli ezoterik öğretilerin Aryan kökenli olduğunu düşünüyordu. Platon “Aryan Gizli Öğretisi”ni eski Mısır’dan Yunanistan’a getiren önemli bir kişilikti. Büyük İskender ve eski Roma’nın birer imparatorluk olarak kazandıkları başarıların temelinde onun demokrasi karşıtı öğretileri vardı. Madole, Yahudi Kabalası’nın Orta Asya’daki Aryan kaynaklardan alınmış olduğu konusunda Blavatsky’dan alıntılar yapıyordu. Ayrıca bu aristokratik ilkenin ve modern eşitlik ve demokrasi kavramlarının geçerli olduğu kitleler çağıyla metafizik bilgeliğe çakılıp kalmış bir toplumun uyuşamayacağı görüşünü desteklemek için, Dördüncü Yol öğretilerinde Gürciyef’in halefi olan P. D. Ouspensky’den ve 19. yüzyılda Fransa’da yaşamış bir okültist olan Eliphas Levi’den uzun alıntılar da yapıyordu. Ünlü İngiliz majisyen ve okültist Aleister Crowley’nin yazdığı sert bir eleştiri yazısından da yaptığı alıntının yanı sıra sosyal Darvini cümleler kullanıyordu: “Toplum dışı ve uygunsuzlarla işimiz yok. ...Doğa zayıf olanları ayıklar. ...Şu anda

bütün güçlü olanlar zarara uğruyor ve ilerlemeleri zayıfların ölü ağırlıkları tarafından engelleniyor. ...Bunun suçlusu demokrasi-nin ikiyüzlülüğüdür. İnsanlar eşitmiş gibi davranmanın bir anlamı yok." Madole'un NRP devleti için kullandığı slogan bile Gül Haççı romancı Sör Edward Bulwer-Lytton'dan alıntıydı: "Düzen yoksa mutluluk, otorite yoksa düzen, birlik yoksa otorite olmaz."²⁶

Madole, "şu anda insan ırkının içinde bedenlenmiş egoların evriminde ileri bir adım" olan gelişmiş Aryan insanını temsil eden "Tanrı İnsan"ın gelişiminin ancak faşist kurumlar ve ezoterik inisiyasyonun bir bileşimiyle sağlanabileceğini savunuyordu. Bu "Yeni Âdem" ancak bir "seçici üreme, kozmik düşünce, uzmanlaşmış eğitim ve Okült İnisiyasyon" programına bağlı kalacak olan Aryan ırkından çıkabilirdi. Yeni Atlantis eski Vedic sistemde olduğu gibi filozof-krallar tarafından yönetilecek, kitlelerin düşük seviyedeki ırk özellikleri ötanazi ve soy ıslahı yoluyla yok edilecekti. Madole, "insan yapımı Yahudi-Hiristiyan Gerçeklik kavramlarının" yerini "kozmetik düşüncenin" alacağını öne sürerek inançlarının antisemitik yönünü vurguluyordu. "İnsanın rolünün Doğa'yı yenip kendisine esir etmek olduğu gibi abes bir argümanı savunan" Yahudi kökenli dini inançlar karşısında Hindu ve teozofi öğretilerinin bir bileşimi olan Kozmik Yasa'yı yüceltiyordu. Modern liberal toplumun yetersizliklerine yıkıcı bir bakış atarak, "kaotik demokrasi ve anarşi"nin "Doğa'ya karşı Yahudi-Hiristiyan bir isyan"ı temsil ettiğini iddia ediyordu.²⁷

Madole'un Yahudi-Hiristiyan geleneğine duyduğu kin, Hiristiyanlığı reddetmesine de neden olmuştu. Muhafazakârlardan Nazilere kadar, Amerika'daki sağ görüşlü grupların çoğu Hiristiyanlıkla özdeşleşirken, Madole Hiristiyanlığı Yahudi kültürünün bir ürünü olarak görüyordu. "Hacılardan püritenlere ulusal bir miras olarak geçen dini zırvarlıkları" kınıyor ve "Yahudilik ve Hiristiyanlıktaki sapkın inançların Aryan Avrupa'daki yabancı ve yıkıcı unsurlar" olduklarını söylüyordu. Liberal demokrasi ve eşitlikçilikle birlikte Hiristiyan hümanizmini ve "insan biçimindeki tanrılara inanma zırvalığı"nı da, "lanetli Hiristiyan İmparator

Konstantin'in yönetimindeki Roma'nın kılıçları altında Aryanlara zorla yutturulmuş" olan Yahudi zihniyetinin ürünleri olarak şiddetle kınıyordu. Aryanların eski ezoterik ve bilimsel bilgilerini yok eden, böylece karanlık ortaçağı başlatan "cahil Hıristiyan rahipleri"ne ateş püskürüyordu. Metinde Hıristiyanları Roma'daki arenada aslanlara atılırken gösteren bir resmin altında şöyle yazıyordu: "Roma İmparatorluğu'nun acımasız adaleti - Aryan değerlerini yıkan Judeo-Hıristiyanlara, sonradan kazandıkları zaferle Aryanların Avrupası'nı Karanlık Çağlara sokan bu adi suçlulara ölüm."²⁸

Hıristiyanlığa karşı açıkça beslenen bu düşmanlık Madole ile birlikte NRP'deki takipçilerinden bazılarının da paganizmin ve satanizmin okült yönlerini anlamaya çalışmalarına neden oldu. NRP'nin kitaplar listesinde, teozofi ile ilgili kitapların yanı sıra, Gerald Gardner'dan *The Meaning of Witchcraft* (Cadılığın Anlamı) Lewis Spence'ten *The History and Origins of Druidism* (Druidizmin Tarihi ve Kökenleri), Paul Carus'tan *History of Devil and the Idea of Devil* (Şeytan'ın Tarihi ve Şeytan Fikri) ve ruhlarla ilgili bazı kitaplar da vardı. Madole, Aryan dininin Hıristiyanlık öncesi, pagan kaynaklarını araştırırken satanist gruplarla da temas kurdu. Hatta bu grupların üyelerinden bazıları NRP'ye de üye oldu. Eski bir Güvenlik Birliği (SE) komutanı olan James Wagner, 1966 yılında Anton Szandor LaVey tarafından kurulan Church of Satan (Şeytan Kilisesi) ile NRP arasında dostça ilişkiler olduğunu hatırlıyor. Madole ve LaVey sık sık NRP ofisinde ve New York'taki Warlock kitabevinde buluşuyorlardı. Madole'un evinde koca bir satanik altar olduğu söylenirken, Wagner da evde Tapınak Şövalyeleri'nin keşişi Baphomet'in bir resminin olduğunu ve Madole'un birçok NRP toplantısında LaVey'in satanik ayin kayıtlarını dinlettiğini doğrulamıştı. NRP bültenlerinden birinde Madole ve SE atlılarından birisini Baal Tapınağı'nın yüce rahibi ve tapınaktaki kadın müritlerden birkaçıyla birlikte gösteren bir resim yayınlanmıştı. NRP'nin Michigan eyaletindeki kurucusu Seth Klippoth, "Aryan ırkının eski dini ayinlerini kutlamak için," birkaç NRP üyesiyle birlikte satanik Order of the Black Ram'i (Kara Koç Düzeni) kurmuştu.²⁹ Madole'un okült faşizmi ve satanizm

arasındaki bu bağlantılar, neonazilerle satanistlerin 1990’larda kura-
cağı pagan ittifakın habercisiydi (bkz. Bölüm 11).

Parti içinde okült fikirlerin ne kadar yaygın olduğunun bir baş-
ka kanıtı da, NRP’nin önde gelen üyelerinden Eustace Clarence
Mullins’tir (d. 1923). Ezra Pound’un savaş sırasındaki Mihver
Devletler yanlısı tutumu yüzünden Amerika’daki bir akıl hastane-
sine kapatıldığı dönemde, Mullins bir Pound hayranıydı. Pound’la
ilgili bir kitabın yanı sıra, antisemitik bir Yahudi tarihi ve sağ gö-
rüşlü komplo teorisyenleri arasında gözde bir konu olan Federal
Rezerv Bankacılığı sisteminin içyüzü hakkında bir kitap da yazmış-
tı. Şikago’da üs kurmuş olan Mullins, 1950’lerde Aryan soy ıslahının
mistisizmiyle ilgili iki örgütle ilişkilendirildi: Real Political Institute
(Gerçek Siyaset Enstitüsü) ve Institute for Bio-Politics (Biyopolitika
Enstitüsü).³⁰ Bu araştırma gruplarının Yockey’nin ayrık biyolojik
siyasi teorilerini yansıtmış olmaları da mümkün. Tutuklandığı sıra-
da bulunan belgeler arasında psişenin çift kutuplu doğasıyla ilgili
kendi yazdığı yazılar, el falı ve siyasetle ilgili bir kitap, “ikinci be-
den”, reenkarnasyon ve kozmik ışınlarla ilgili kitapların bir bibli-
yografisi vardı.³¹ Bu ezoterik konular Yockey’nin kendi ilgi alanına
girse de, NRP’nin faşizmle ilgili mistik kaygıları olduğuna dair bir
ipucu da veriyor.

Ama Madole’un bu tarikatçı dini fikirlere dalmasının nedeni
sadece geçmişteki bir altın çağın hayaline duyulan özlem değildi.
Madole okültist bir faşistti. Gerekirse şiddete ve acımasız yöntemlere
başvurarak, insanlığı ve bütün dünyayı Vedik hiyerarşinin yeniden
canlandığı otoriter bir ütopya haline getirmek istiyordu. Teozofinin
tarikatçı dini, Hinduizm, paganizm ve satanizmden ödünç alınan
fikirler, biyoloji ve soy ıslahına dair mistik fikirler; bunların hepsi
de demokrasiye ve modern dünyanın liberal kurumlarına yaptığı
militan saldırıyı açıklamak ve haklı çıkarmak içindi. Hinduların
toplumu kastlardan oluşan sınıflara ayırmasından ilham alarak,
kendi fırtına birlikleri için *kshatriya*’ları, dört ana Hindu kastın-
dan ikincisini oluşturan, sadece *Brahman* rahiplerinin altında olan
savaşçıları model almıştı. Yanındaki eylemcileri kozmosun düzenini

sağlayacak ve Yeni Atlantis'in temelinde ırk kanunlarıyla soy ıslahını garanti edecek "kozmetik savaşçılar" olarak görüyordu. Bu adamlara savaşçı ruhu aşılanıyor; dersler, konferanslar ve faşizm, teozofi ve Vedik Hindistan'la ilgili okuma listeleri verilerek öğretiyi öğrenmeleri sağlanıyordu. Wagner bu fırtına birlik eğitiminin benzersiz bir "zihin eğitimi" ile birlikte Hint-Aryan ve teozofi metafiziği üstüne yapılan tartışmaları da kapsadığını anlatır.³²

Bu fırtına birlikler ilk başlarda "Elite Guard" (Elit Muhafızlar) olarak biliniyor, 1954'ten beridir Madole'un düzenli olarak yaptığı sokak mitinglerinde düzeni sağlayan korumalar olarak görev yapıyorlardı. Madole, 1963 yılında savaşçı elitlerinin ismini Güvenlik Birliği olarak değiştirdi ve bir dizi tabur oluşturdu. New York'taki Yahudi nüfusunun yoğun oluşu yüzünden, Madole'un NRP mitingleri yapılan fanatizm çıkırtkanlığı ve saldırgan antisemitizm nedeniyle eşsiz bir provokasyon örneği idi. NRP savaş sonrasında kurulan ilk faşist partilerden birisi olarak, şehirdeki komünist ve Yahudi örgütlerinin yaptıkları karşı gösterilerin hedefi haline gelmişti. Madole'un çokırkl ve Yahudi bir metropolün göbeğinde Yahudilerin ve siyahların aleyhinde sert konuşmalar yaparak, yorulmak nedir bilmeden öğretilerini anlatışında tuhaf bir cesaret vardı. SE birimleri ve protestoculardan oluşan geniş kitleler arasında kaçınılmaz olarak uzun süren sokak çatışmaları çıkıyordu. Bu karşılıklı nefret ve gerilim Madole'un -çürümüş bir dünyadaki altlarıyla savaşan kozmik savaşçılar olan- sert çocuklarının kendilerine olan saygılarının artmasını sağlıyordu.³³

SE/NRP eylemlerinin ilk ve en ünlü olanlarından biri 25 Mayıs 1963'te, Alman-Amerikan Birliği, Hristiyan Cephesi ve Kurt Mertig'in Vatandaşları Koruyucu Birlik'i sayesinde savaş öncesi birçok faşist eyleme sahne olmuş bir bölgede, New York-Yorkville'de, partinin bir miting düzenlemesi üzerine gerçekleşti. Mitinge aralarında Jewish War Veterans'tan (Yahudi Savaş Gazileri) bine yakın karşı göstericinin de bulunduğu dört bin kişilik bir kalabalık katıldı. Polis kordonu Yahudi protestocuları zapt edemeyip, SE de harekete geçince, öğleden sonra başlayan büyük bir çatışma akşam

saatlerine kadar devam etti. Congress of Racial Equity (İrkların Eşitliği Komitesi, CORE) 1960'ların başlarındaki sivil haklar kampanyası sırasında, siyahların giremediği lokantalarda ve başka kurumlarda ne zaman bir gösteri düzenlese, Madole da güç kullanarak bir karşı gösteri yapıyordu. SE'nin göstericilere müdahale etmeyi sevdiği bir başka yer de, NRP oluşumlarının 1973-1975 yılları arasında sık sık Progressive Labor Party'den (İlerici İşçi Partisi) Maoculara çatıştığı New York-Astoria'ydı. NRP 1974'te İsrail El Al Havayolları'nın Rockefeller Plaza'daki ofisi önünde bir gösteri düzenleyince, haberlerde beklediği yeri aldı. Partiye huzursuzluk yaratma, yasadışı bağış talebi ve kamuya ait binaların izinsiz kullanımı yüzünden açılan birçok dava sayesinde, NRP basında sürekli yer almaya devam etti.³⁴

Bu militan mücadele stratejisinin yanında, Madole medyayı da ustaca kullandı. Madole ve gözde subayları, Madole'un iki yanında üniformalı SE taburlarıyla ekranda görüldüğü, Pennsylvania'dan kablolu yayınlı yayınlanan "Bir Faşistle Söyleşi" gibi çok izlenen radyo ve televizyon programlarını bulmakta çok başarılıydı. NRP 1975 yılında Virginia'daki Bicentennial Auditorium'da toplantı yapmak için başvuruda bulundu. Faşist bir partinin, ulusal kutlamaların yapıldığı bir zamanda programını ve görüşlerini böylesine prestijli bir yerde açıklama izni verilerek onurlandırılabilceği ihtimali, siyah, Yahudi ve liberal baskı gruplarının kısa sürede seferber olmalarına neden oldu. Yerel Anti-Defamation League (İftira ve Karalamayla Mücadele Birliği) ve Black Urban League (Siyah Şehirli Birliği) grupları şiddet olaylarıyla tehdit etti. Bicentennial Komitesi'nin siyah üyeleri ve Virginia eyaleti Senatörü Leroy resmi olarak, NRP'ye izin verildiği takdirde istifa edeceklerini bildirdiler. Birbirini takip eden olaylar, sonunda salonda toplantı yapmasına izin verilen partinin basında daha da çok yer almasını sağladı.³⁵

Madole genelde Güvenlik Birliği'nin güç gösterileri eşliğinde halk önüne çıkıyordu. Fırtına birliklerin üniforması siyah şapka, gri gömlek, yıldırım sembolü pazıbent, siyah pantolondan oluşuyor, üst rütbeli subaylar apoletli siyah ceket giyiyor, rütbelerini belirten apolet, madalya ve rozetler takıyorlardı. Bu saçları kısacık kesilmiş,

güçlü, yapılı ve düzgün görünümlü adamlar insanların üzerinde tekinsiz bir izlenim, bir askeri güç tehditi yaratıyordu. Madole Yahudilere, siyahlara ve düşük seviyede oldukları varsayılan diğer ırklara sözlü saldırılarda bulunmaya devam ederken, Güvenlik Birliği de etrafa meşum, kasvetli bir hava yayarak, bir gün çokırklı Amerika'nın enkazı üstüne ırk kastlarından oluşan neo-Vedik hiyerarşisiyle Yeni Atlantis kurulacak olursa, izleyicileri bekleyen ürkünç faşist rejimin nasıl bir şey olacağını hissettiriyordu.³⁶

Madole 6 Mayıs 1979'da kanserden öldükten sonra, NRP ayakta kalmayı başaramadı. Annesi Grace başka liderler bularak hareketi devam ettirmeye çalıştı. Savaş sırasında Çek ordusunda subaylık yapmış, sert bir SE komutanı olan Andrej Lisanik liderliğe geçse de, silahlı bir soyguncu tarafından öldürüldü. O sırada NRP kayıtlarının büyük bir kısmını arabasında taşıyordu ve bütün belgeler etrafa saçılarak kayboldu. 1980 yılında NRP artık yoktu.³⁷

NRP savaş sonrasında siyasi bir Aryan rönesansı teolojisi geliştirmek için okültik görüşleri kullanmış olan ilk faşist örgütlere iyi bir örnek teşkil eder. NRP'nin faşist bir ideoloji için teozofiyi benimsemiş olması çok kendine has ve görülmemiş bir şey değildi. Daha Birinci Dünya Savaşı'ndan önce bile, Avusturya ve Almanya'daki *völkisch* tarikatlar Aryan-Alman kültü ariozofi için teozofiyeye ait fikirleri enine boyuna araştırmıştı. Elit rahipler, gizli bilgiler, tarihöncesindeki altın çağ, şeytani aşağı ırklar ve Aryan ırkının gelecek binyılda kurtulacağına dair komplo teorileri gibi kavramlar, Guido von List (1848-1919), Jörg Lanz von Liebenfels (1874-1954) ve takipçilerinin yazılarında da yer alır. Onların fikirleri ve sembolleri Wilhelm Almanyası'ndaki birçok antisemitik ve milliyetçi gruba da nüfuz etmiş, Nazi Partisi ise ilk olarak savaştan sonra Münih'te kurulmuştur. 1930'larda Reichsführer Heinrich Himmler'le yakın ilişkide olan en az iki ariozofist, onun Alman tarihöncesiyle ve SS düzeninin seremonileriyle ilgili projelerine ve üçüncü binyıldaki Büyük Alman Reich'ı için yaptığı ütöpik planlara katkıda bulunmuştur.³⁸

Teozofinin Madole'a ve ariozofistlere çekici gelmiş olması, egzotik din, mitoloji ve ezoterik bilgiyi içeren eklektikliğinden

kaynaklanır. Aryan ve Cermen inancının, geleneklerinin ve kimliğinin kaynakları milliyetçi düşünceyle o kadar uyumluydu ki, kozmos, insanlık ve ırkların kökeni bu sayede evrensel ve Hristiyan olmayan bir bakış açısına oturtulmuş oluyordu. Neopaganizm sayesinde paganizmin yeniden canlandığı ve çoğu faşistin Hristiyanlığa antipati duyduğu göz önüne alınırsa, teozofi bu kişilere antropoloji, etimoloji, eskiçağ tarihi ve karşılaştırmalı dinbilim alanlarındaki güncel bilgilerden kaynaklanan yeni bilimsel fikirlerle mitolojik geleneklerin bir karışımını benimseyerek Hristiyanlığı yok sayan bir dini inanç şeması sunabiliyordu.

19. yüzyılda ve 20. yüzyılın başlarında, Britanya ve Hindistan'daki liderleri sayesinde, teozofi adı da liberal ve özgürlükçü mücadelelerle birlikte anılıyordu. Burada Helena Blavatsky'nin Garibaldi'yi destekleyişi ve Annie Besant'ın Hindistan Milli Kongresi'nde kazandığı zaferden söz edilebilir. Yine de, teozofik inançlar yapıları nedeniyle liberalizm karşıtları tarafından benimsenmeye müsaitti. Lemuryalı-Atlantisli bir hanedanın insanüstü bilgeliğe sahip gizli mahatmaları, ırkçı hayranlar tarafından kolaylıkla mistik bir kan bağına dayalı yeni bir hiyerarşik toplum düzeni olarak yorumlandı. Blavatsky'nin teozofisindeki okült gizli bilgi fikri, yabancı (Hristiyan) inançların bu ruhani mirası karanlıklara gömdüğü suçlamasıyla birleşince, modern ırkçı milliyetçilik için tarihöncesi bir köken bulma ihtiyacı da karşılanmış oldu. Teozofi'nin neofaşist potansiyeli için güncel bir örnek de, 1980'lerde otuzu aşkın ülkede genç ve coşkulu bir takipçi kitlesi edinmiş olan Arjantinli karizmatik Teozofist Angel Livraga'nın (d. 1930) Nouvelle Acropole (Yeni Akropolis) hareketidir. Yeni Akropolis'in yapısını, örgütlenmesini ve sembollerini faşist modellerden örnek aldığı çok açık.

James Madole ve Ulusal Yeniden Doğuş Partisi'nin Teozofi'den esinlenmiş olması, savaş sonrasındaki marjinal bir faşist hareketin külte benzer ve sözde bir dine dayalı temellerini gayet net olarak gözler önüne seriyor. Küçük bir grubun Mihver Devletler'in yenilgisinin hemen ardından antisemitizm ve Aryan üstünlüğü gibi gözden düşmüş ve nefret uyandıran kavramlara tutunması, hem

aşırı uçta yer alan hem de radikal bir hareketti; saygınlığını yitirmiş fikirlerin yayılması adına kozmopolit New York'un göbeğinde ısrarla mitingler ve sokak gösterileri düzenlemek için ilhamını din-den alan bir ırkçılık gerekiyordu. Teozofi, popülerize edilmiş Vedik Hinduizm, Hıristiyanlık düşmanlığı ve neopaganizme yakın duran bir satanizmin karışımı, ırk üstünlüğüne dayalı karma bir öğreti oluşturmuştu. Bu öğretiyle silahlanan inananlar Yahudileri, siyah-ları ve diğer renkli ırkları karalarken, ırk devrimi için kurulmuş bü-yük bir askeri gücün öncüleri olduklarını ve faşist bir ütopyadaki Aryan zaferinin çok yakın olduğunu düşünerek iç rahatlığıyla yaşa-maya devam edebiliyorlardı.

Savitri Devi ve Hitler Avatari

Aryan ırkının yeniden doğuşunu ve Hitler'in bir avatar olduğunu haber veren kadın peygamber Savitri Devi'nin (1905-1982) yeraltı yazıları, savaş sonrası Anglo-Amerikan dünyasında ve daha birçok yerde, evrensel nazizm üstünde önemli ve kalıcı bir etki yapmıştır. Hitler'e sıkı sıkıya bağlı oluşu, kitaplarında kullandığı şatafatlı dil, açıkça ateşli bir misyoner gibi davranması ve Müttefik işgali altındaki Almanya'ya yaptığı hac yolculukları, Devi'nin savaş sonrası Nazi inancı için örnek bir kişilik olmasını sağlamıştır. Savitri Devi, 1949 yılında enkaz haline gelmiş Reich'ta yasadışı Nazi propagandası yapmak suçundan tutuklanarak, İngiltere'deki askeri bir hapishaneye kapatıldı. 1950'lerde Alman milliyetçi yeraltı örgütlerine girip kısa ömürlü Neonazi partilerinin liderleriyle yakın arkadaş olarak, Mısır ve İspanya'daki ünlü Nazi siyasi göçmenleri ziyaret etti. Egzotik Hindu geçmişiyle, Nazi savunucularına Hitler öğretisinin sakınmasızca pagan ve Hristiyanlık karşıtı olan bir yorumunu sundu. İnsanı merkez alan özgürlük, eşitlik ve kardeşlik inançlarına yukarıdan bakıp, Hristiyanlık, Yahudilik ve Marksizme ateş püskürterek, klasik Yunan, eski Cermen ve Vedik Hindistan tanrılarından miras alınmış bir pagan Aryan kimliğinin peşine düştü. Kitapları Lincoln Rockwell, William Pierce, Matt Koehl ve Colin Jordan'a esin kaynağı oldu. 1962'de yapılan Cotswold kamp-konferansında Dünya Nasyonal Sosyalistler Birliği (WUNS) kurucuları arasında yer aldı ve yirmi yıl sonraki ölümüne kadar da uluslararası Neonazi dünyasının en ünlü isimlerinden birisi olmaya devam etti.¹

30 Eylül 1910'da Lyon'da Maximiani Portas adıyla dünyaya gelen Devi, burada çok rahat bir çocukluk geçirdi. Annesi Juila Nash, Cornwall'luydu. Babasıysa, annesi Londralı bir İtalyan, babası Fransa'da yaşadığı için Fransız vatandaşlığına geçmiş bir Yunan olan, bir Akdenizli melezdirdi.² Devi, küçük bir kızken klasik dönemdeki

Yunanistan'a karşı güçlü ve vatansever hislerle bağılyken, genç kızlığında kahramanı Büyük İskender oldu. Fransız Parnas ekolünden gelen şair Leconte de Lisle'in (1811-1894) alaycı ve karamsar şiirleri, özellikle de *Poèmes barbares* (Barbar Şiirler), yani paganlara ve onların kayıp tanrılarına düzdükleri methiyeler, Devi'de derin ve kalıcı bir iz bırakmıştı. Hıristiyanlığa gitgide yabancılaşması, Yahudileri ve onların dini mirasını reddetmesiyle tamamlanmış oldu. 1929 yılında, Lyon ve Atina'da hâlâ bir doktora öğrencisiyken, Alman nasional sosyalizminin antisemitik ve Aryan ideolojisini benimsemişti bile. 1932 yılındaysa, geleneksel Aryan-Vedik kültürünü araştırmak amacıyla, Hint-Avrupalı pagan tanrılarının ve inançlarının Judeo-Hıristiyanlığın tek tanrıclığı tarafından kirletildiğini düşündüğü Hindistan'a gitti.³

Maximiani Portas, bu Hindistan seyahati boyunca, insanlığın kökenini 18. yüzyılın ortalarından itibaren Hindistan'da aramaya başlamış olan birçok Avrupalı filozof ve dilbilimcinin yaptığı entelektüel yolculuğun izlerini sürdü. Avrupalı akademisyenler ortaçağ ve Rönesans boyunca yaratılış için genel olarak İncil'in Tekvin bölümündeki, bütün ırkların düşüşünü ilk olarak Adem'le Havva ve Cennet Bahçesi'nden, sonra da Nuh ve oğulları Sam, Ham ve Yafes'ten başlatan anlatıyı kabul etmişlerdi. Ancak, Amerika'nın keşfi ve daha önce bilinmeyen birçok yerli halkın bulunması İncil'deki bu açıklamayı gün geçtikçe daha büyük bir çıkmaza sürüklemeye başlamıştı. Aydınlanma Çağı'nda, felsefeciler ruhban sınıfına ve İncil'e karşı rasyonel bir dönemin ruhunu yansıtarak, insanlığın kökenine dair Yahudi kökenli bir anlatım yerine, daha evrensel ve egzotik bir kaynak arayışına girişti. Bu kaynağın Hindistan'da bulunması, yeni Âdem arayışının arka planını oluşturdu. İncil dönemi sonrasındaki bu antropogenetiğin daha sonraki gelişimi 19. ve 20. yüzyıllarda Aryan mitinin güçlenmesine yol açtı. Irkçı Nazi öğretisi üstünde güçlü ve ölümcül bir etkisi oldu.

Alman romantik düşünür Friedrich Schlegel (1772-1829) büyük etki yaratan *Über die Sprache und Weisheit der Indier*'de (Hindistan'ın Dili ve Bilgeliliği Üzerine, 1808), bir dilbilimci olarak Sanskritçe'nin

güzelliği, antikliği ve felsefi netliğine övgüler yağdırdı. Ama kitabın son bölümünde Kuzey Hindistan'da ortaya çıkıp, daha sonra dünyanın tepesinden imparatorluklar kurmak ve uygarlaştırmak için Batı'ya inen yeni ve egemen bir ırkla ilgili antropolojik görüşlerini açıklıyordu. Schlegel'e göre, kültürel açıdan büyük başarıya ulaşmış ve ismini tüm dünyaya duyurmuş olan bütün uluslar tek bir soydan türemişti ve kurdukları kolonilerde yaşayanlar da nihayetinde Hindistan kökenli tek bir halktı. Asya'daki verimli topraklarda yaşayan insanların İskandinavya'nın sert kuzey iklimine neden indiği konusu aklını kurcalasa da, Uzak Kuzey'deki mucizevi ve kutsal Meru Dağı'yla ilgili Hint efsanelerinde bu soruya da bir cevap bulmuştu. Yani, Hint kavimleri bir ihtiyaç nedeniyle değil, "Kuzeyin yüceliğine ve görkemine dair doğaüstü bir fikir" yüzünden kuzeye gitmişlerdi. Hintlilerle Nordiklerin dilleri ve gelenekleri tek bir ırk oluşturdıklarını kanıtlıyordu.⁴

Doğuştan özel olan beyaz Avrupalı ırklara ilişkin bu yeni antropogenetik, Friedrich Schlegel'in 1819'da o zamana kadar isimsiz olan bu Hint-Nordik kökenli egemen ırka "Aryan" terimini uygun görmesiyle tamamlanmış oldu. Aryan sözcüğü Herodot'un kullandığı (Medlere ve İranlılara verilen eski bir isim olan) *Arioi* sözcüğünden geliyor, Fransız ve Alman yazarlar tarafından bu halkları tanımlamak için kullanılıyordu. Ancak, *Ari* köküyle, Almanca *Ehre*, yani onur sözcüğü arasında bağlantı kuran Schlegel'in bu yeni kullanımı da tutuldu. Dilbilim açısından tamamen haklıydı çünkü aynı kök Kelt dili ve Slav dillerinde de yakın anlamlara geliyordu. Yine de, ilk atalar olan bu Avrupalı ırk için bulunan yeni sözcüğün antropolojik göndermeleri çok daha heyecan verici ve gurur okşayıcıydı: Aryanlar, Almanlar ve onların Hindistan'dan gelen eski atalarının en onurlu ırk, insanlığı oluşturan farklı ırkların aristokrasisi olduğu anlamına geliyordu. Burada Friedrich Schlegel'in aşırı milliyetçi ya da antisemitik olmadığını altını çizmek gerekir. Yine de, zamanı geldiğinde, fikirleriyle Alman, Fransız ve İngiliz akademisyenlerin Aryan üstünlüğüyle ilgili en cesur fikirlerini tetiklemiş olacaktı.

19. yüzyılın ilk yarısı boyunca, tanınmış, tanınmamış, birçok Alman filozof ve dilbilimci Aryan mitini geliştirmek ve ayrıntılara kavuşturmak için yorulmak nedir bilmeden çalıştı. İndo-Cermen terimini ortaya atan Julius von Klaproth, Georg Wilhelm Friedrich Hegel, Jacob Grimm ve Franz Bopp tarafından birçok yeni spekülasyon yapıldı. Coğrafya uzmanı Karl Ritter, 1820 yılında Kafkasya'dan geçerek Batı'ya giren Hint ordularını anlattı. Ünlü sözlüğü yazarlardan birisi olarak, Grimm'in edebi ve tarihi ders kitaplarında kalıcı bir etkisi oldu. O da Yunanlılar, Romalılar, Keltler ve Almanların birbiri ardına gelen dalgalar halinde Asya'ya göç edişlerini anlattı. Yine de, Aryanlar bu anlatılarda henüz Yahudilerin karşısına yerleştirilmiş değildi. Aryan-Sami düalizminin ana hatları ilk kez 1845'te, Schlegel kardeşlerin hamiliği altındaki öğrencileri Christian Lassen'in (1800-1876) Sami ırkını İndo-Cermenlerin aksine uyumsuz, bencil ve kendinden olmayanı dışlayan bir ırk olarak tanımlamasıyla çizilmiş oldu. Lassen'in biyolojiye, en güçlü olanın zaferine, en son ortaya çıkan türlerin gençlik dolu ve yaratıcı doğasına ve beyazların üstünlüğüne yaptığı vurgu, daha sonra egemen ırkla ilgili ortaya atılacak fikirlerin bütün temel unsurlarını taşıyordu. Bu türden kavramlar çok geçmeden Almanya ve Avusturya'da geniş bir hayran kitlesine sahip olan ünlü besteci ve yazar Richard Wagner (1813-1883) tarafından nefret dolu bir antisemitizmle birleştirilecekti.⁵

Fransa, İngiltere ve Almanya'daki standart ansiklopedilerde ve ders kitaplarında 1860'lardan itibaren "Aryanlar" ve "Hint-Avrupalılar" başlıklarının olduğu göz önüne alındığında, Maximiani Portas'ın Aryan-Sami düalizmine dayalı ırkçı bir Manihaizmi benimsemiş olmasında şaşırtıcı bir şey yok. Ancak, Aryanların ilk vatanıyla ilgili fikirleri ırkçı ve milliyetçi Alman yazarların modern teorilerinden çok, Avrupa romantizmine ve Hindistan'daki yerel bilgilere dayalıydı. Saf ırkın vârislerini Kuzey Avrupa'da aramaktansa, Hindistan'a, "Aryan ırkının en doğu ve en güneydeki vatanına" gitmişti. Fikirleri bu bağlamda tamamen gelenekseldi. Örneğin, Max Müller Hinduların Aryan dili ve dinini bu kadar saf bir halde tutarak korumuş olmalarının, Hindistan'a göç eden Aryanların

Orta Asya'daki dağlık toprakları en son terk eden dalgayı temsil ettiğinin bir göstergesi olduğuna inanılıyordu. Maximiani Portas'ın Aryan Hintlilere bu kadar büyük bir ilgi duymasının temelinde de, Alman Romantiklerin döneminde Avrupa'da gelişmiş olan Aryan miti vardı.

Aryanların kökeniyle ilgili fikirleri doğrudan, "Hindistan'daki huzursuzluğun babası" olarak tanınan Bâl Gangadhar (Lokmanya) Tilak'tan (1856-1920) alınmıştı.⁶ Tilak, eğitimini Poona Üniversite-si'nde tamamladıktan sonra, devlet hizmetinde kariyer yapmayı reddetmiş ve hayatını milli uyanış mücadelesine adanmıştı. Radikal siyasi çalışmalarının yanı sıra, eski kutsal Hindu yazını konusunda da çok bilgili bir adamdı. Bir Hint milliyetçisi olarak, özellikle Aryan Hintlilerin ilk belgeleri ve insanlık tarihinin en eski yazıları olan Veda'larla ilgileniyordu. Ayaklanmaya teşvik suçuyla hapse atıldığı 1897-98 yılları arasındaki kısa bir tutukluluk döneminde, kendini Vedik çalışmalarına vererek Vedik uygarlığın yaşandığı çağ ve yerle ilgili büyük yapıtı *The Arctic Home in the Vedas*'ı (Veda'lardaki Kuzey Kutbu Ülkesi) yayınladı.

Tilak, Veda'lardaki astronomik verilere dayanarak, Veda'ları yazanların Aryan atalarının MÖ 10.000-8000 yılları arasındaki buzul çağları arası dönemde, hem taş hem de bronz çağlarından daha yüksek bir uygarlık düzeyinde, Kuzey Kutbu'ndaki bir ülkede yaşadıkları sonucuna varmıştı. Son Buzul Çağı'nın gelişyle birlikte vatanları yok olunca, Aryanlar kuzeye göç etmiş ve MÖ 8000-5000 yılları arasında yerleşmeye uygun topraklar bulmak için Kuzey Avrupa ve Asya'da dolaşmışlardı. Tilak, Vedik ilahilerden birçoğunun MÖ 5000-3000 yılları arasındaki o ilk döneme, Aryan ozanların Kuzey Kutbu'ndaki eski ülkelerinin geleneklerini henüz unutmamış olduğu zamanlara ait olduğuna inanılıyordu. MÖ 3000-1400 arasındaki, *Brahmana*'ları da içeren daha yeni Vedik metinlerin yazıldığı dönemdeyse, bu Kuzey gelenekleri gitgide daha çok yanlış yorumlanmaya başlanmış ve kaybolmaya yüz tutmuştu. Tilak, Aryanların üstün gücüne ilişkin, "Aryan ırkının, karşılırlarına çıkan farklı ırkları yok ederek ya da sindirerek fethedişlerinde görülen

atılgnalık ve üstünlüklerinin ancak Kuzey Kutbu'ndaki ilk vatanlarında yüksek bir uygarlık düzeyine erişmiş oldukları varsayımı" ile açıklanabileceği sonucuna varmıştı.⁷

Tilak'ın Aryanların kökeninin Kuzey Kutbu'nda olduğu fikri, geleneksel Aryan mitiyle birleşerek, Maximiani Portas'ın Hindistan, Hint kültürü ve halklarına bakış açısını fazlasıyla etkilemişti. Portas, Aryanların Hindistan'ı fethedişinin MÖ dört ve üçüncü binyıllar arasındaki daha uzun bir döneme tekabül ettiğini düşünüyordu. Ancak, Avrupalı akademisyenlere katılarak, Aryanları at üstünde savaşma kabiliyetleri ve tekerlekli savaş arabaları kullanmaları sayesinde Dravidler ve kuzeybatı Hindistan'daki daha gelişmiş İndus uygarlığında karşılaştıkları diğer koyu tenli ırklar üstünde hâkimiyet kurabilmiş olan, doğuştan özel barbarlar olarak görmeyi tercih ediyordu. Veda'lardaki bilgiler sayesinde bu açık tenli proto-Nordik işgalciler hakkında birçok şeyi yeniden yorumlamak mümkündü. Aryanlar Hindukuş Dağları'ndaki geçitlerden kuzey Hindistan'a girdikten sonra Pencap'a yerleşmiş, ardından da nehir yolunu kullanarak yavaş yavaş kuzey Hindistan'daki Ganj Nehri'nin ovalarına girmişlerdi. İlk başlarda sığır yetiştiren, yarı göçmen çobanlardı. Bu yüzden inek çok değerli bir mal ve saygı duyulan bir hayvandı. Veda'lardaki ilahiler Aryanları tarımdan çok savaşla ilgilenen savaşçı bir aristokrasi olarak tanımlıyordu. Savaş, araba yarışları, insanı sarhoş eden *soma* içkisi, müzik ve zar atmak büyük bir itibar ve keyif kaynağıydı.⁸

Maximiani Portas, her şeyden önce, farklı ırklar arasındaki ayrımları göstererek açık tenli Aryanların saf kanını korumayı amaçlayan ırk kanunlarının arketipi olarak gördüğü, Hindu kast sistemiyle ilgileniyordu. Aryanlar Hindistan'ı fethettiklerinde, zaten üç sosyal sınıfa ayrılmışlardı: Savaşçılar ya da aristokrasi, rahipler ve halk. Aryanlar koyu tenli, basık burunlu Dravidlerden ve yenilgiye uğrattıkları diğer yerli halklardan küçümseyerek söz ederlerdi ve onlara ("güdük yaratıklar," "köleler," hatta "maymunlar" anlamına gelen) Daysu adını vermişlerdi. Bu karşılaşma bir Daysu korkusu ve onlarla karışıldığı takdirde Aryan kimliğinin yok olacağı kaygısı

yaratarak, zamanla daha sıkı bir kast sisteminin kurulmasına neden olmuştu. Kast sözcüğünün Sanskritçesi, aslında renk anlamına gelen *varna*'dır ve *kshatriya*'lar (savaşçılar ya da aristokrasi), *brahman*'lar (rahipler), *vaishya*'lar (çiftçiler) ve *sudra*'lar, yani Daysu'lar ve Aryo-Daysu karışımı olanları içeren dördüncü kasttan oluşan ilk dört kastlı sistemin temelinde de bu sözcük vardı. Maximiani Portas fiziksel kusursuzluğun doruğu olarak gördüğü saf ırkları, üstün güzellikleri, zekâları, irade güçleri ve bütünlükleri yüzünden kutsal sayıyordu. Brahmanların Hint ırkının oluşturduğu dev bir nüfus içinde beyaz tenli bir azınlık olarak altmış asır sonra hâlâ ayakta kalabilmesini, Aryan kast sisteminin ne kadar değerli olduğunun canlı bir kanıtı olarak görüyordu.

Maximiani Portas için, Hinduizm yüzyıllar öncesinden gelen Aryan ve Vedik mirasının bekçisi, Hindistan'ın özüydü. Portas'a göre, Hinduizm bir zamanlar bütün Aryan ulusların ortak özelliği olan Hint-Avrupalı bir paganizmin yaşayan tek örneği idi: "Hint-Avrupa ırkından olanlar pagan Avrupa'nın Hristiyanlık tarafından işgal edilmesini yozlaşma olarak görüyorsa, o zaman Hindu Hindistan da Avrupa'da çoktan ölmüş olan çok eski fikirlerin, çok eski ve çok güzel dini ve metafizik kavramların son kalesi olarak görülebilirdi. Hinduizm kesilmiş ve iki bin yıldır tahrip edilen dev bir ağacın üstünde büyümeye devam eden" en son daldı.⁹ Ayrıca, Hint toplumunun, MS 8000 yılında, nazizmin Yeni Düzeni altı bin yıldır galibiyetini sürdürürken nasıl bir dünya olacağını da gösterdiğini düşünüyordu.¹⁰

Yıllar önce yaptığı bir Filistin ziyaretinde pagan tanrılarına inanmaya ve Batı'nın Judeo-Hristiyan mirasıyla savaşmaya karar vermişti. Kendini Nazi ideallerinin Doğu'daki öncüsü olarak gören Portas, şimdi de Hindu geleneklerini Hristiyanlığa ve bütün eşitlikçi felsefelere karşı korumak için gücünün yettiği her şeyi yapmaya kararlıydı. Maximiani bundan böyle Hindistan'ı kendi evi gibi görecekti. 1932 yılının ortasından 1935'e kadar olan dönemde bütün Hindistan'ı kapsayan çok sayıda seyahat yaptıktan sonra, 1935 Temmuzunu ile Aralığı arasında bütün dünyadan müritleri olmasıyla

ünlenen Rabindranath Tagore'nin Bengal-Bolpur'un Shantiniketen kasabesindeki aşramında yaşadı. Aşramda yaşamının düşük maliyeti, içerideki liberal hava ve Alman Yahudisi muhacirlerden duyduğu hoşnutsuzluğa ağır bastı. Burada Hintçe öğrenerek, Bengalcesini iyice ilerletti. Daha sonra Delhi'ye fazla uzak olmayan Jerandan College'a İngilizce ve Hint tarihi dersleri vererek, 1936 yılında Krişna'nın kutsal şehri Mathura'da yine benzeri çalışmalar yaptı. Hinduist yaşam tarzı ve geleneklere gitgide daha çok kapılarak, güneş tanrıçasının onuruna bir Hindu ismi aldı ve adını Savitri Devi olarak değiştirdi, ki bu kitapta bundan sonra ondan bu isimle bahsedeceğiz. 1934 ila 1936 yılları arasındaki ilk Hindistan izlenimlerini anlattığı *L'Étang aux lotus* (Lotus Gölü, 1940) kitabında ülkedeki renkli hayatı ve çeşitliliği zengin bir dille anlattı.¹¹

O günlerde, Hinduizmin Hindistan'daki geleceği doğrudan İngiliz yönetiminin siyasi kurumlarına bağlıydı çünkü bu kurumlar eyalet meclislerindeki temsil hakkını her bir dini grubun genel nüfusa oranıyla sınırlamış durumdaydı. Birçok siyasi Hindu örgütü, özellikle de Hindu Mahasabha ve Rashtriya Swayamsevak Sangh (RSS), azalan Hindu etkisi sorununa dikkat çekip Hindu olmayanları dine çekmeye ve dinden çıkmış olanları tekrar cemaate sokmaya çalışarak, savaşlar arasındaki dönemde oldukça öne çıkmışlardı.¹² Savitri Devi'nin Aryan-Hindu coşkusu şimdi de Hindu milliyetçiliğinin bu militan ifadesiye etkileşim içine giriyordu. 1936 sonunda Kalküta'ya yerleştikten sonra, orada Hindu Mission'ı (Hindu Misyonu) keşfederek, hemen onlar adına çalışmayı teklif etti.

Başkan Srimat Swami Satyananda tarafından kendi dini inancı sorulduğunda, Savitri Devi Avrupa'nın Hristiyanlığa geçmiş olmasından üzüntü duyan bir Aryan paganisti olduğunu söyledi. Aryan tanrılarını onurlandıran, geriye kalmış tek ülkeyi Yahudilerin ruhani etkisinden korumak istiyordu. Batı'daki Judeo-Hristiyan uygarlığa karşı bu Aryan pagan ruhunu taşıyan tek hareketin lideri olan Adolf Hitler'in hayranı olduğunu da ekledi. Satyananda bu Yunan kadınının derin bakışlarından, lafını esirgemeyen tavrından, akıcı Hintçe ve Bengalcesinden çok etkilenmişti. Ayrıca birçok eğitimli

Hindu gibi o da, Aryan mitolojisiyle birlikte geleneksel şans ve sağlık sembolü gamalı haçı kullanan Hitler'e ilgi duyuyordu. Savitri Devi'ye Hitler'in Vişnu'nun yeniden vücut bulmuş hali, kozmik düzeni koruyan gücün bir ifadesi olduğunu düşündüğünü söyledi. Fikirler bu kadar uyuşunca, Satyananda, Devi'yi konuşmacı olarak misyona aldı. Görevleri arasında Kalküta'daki ana merkezde konuşmalar yapmak, Bengal'de ve komşu eyaletler Bihar ve Assam'da dolaşarak konferanslar vermek de vardı.¹³

Savitri Devi, Hindu Misyonu'nun bu Nazi yanlısı görüşleri sayesinde, milliyetçi Hindu Mahasabha Party ile temas kurdu. 1939 Martı'nda Almanya'nın Çekoslovakya'yı işgal edişinden sonra, Nazilerin Aryan kültürle Hindu milliyetçiliği arasında yakın bir birlik olacağını varsayan Hindu Mahasabha, özellikle daha güçlü bir Alman yanlısı tutum sergiledi. Mahasabha sözcülerinden birinin beyanatı şöyleydi:

Almanya'nın Aryan kültürünün yeniden canlanması gibi onurlu bir fikri savunması, Gamalı Haç'ı yüceltmesi, Vedik öğretiyi savunması ve İndo-Cermen uygarlığa ait geleneği her şeyden üstün tutması Hindistan'daki dindar ve duyarlı Hindular tarafından sevinç ve umutla karşılanmaktadır... Almanya'nın Aryan kültürünün düşmanlarına karşı açtığı cihat dünyadaki bütün Aryan ulusların aklını başına getirecek, Hindistan'daki Hinduların gözünü açarak kayıp zaferlerinin peşine düşmelerini sağlayacaktır.¹⁴

Savitri bu çevrelerle ilişki içindeyken, güçlü Alman yanlısı görüşleri olan bir yayıncıyla, Asit Krishna Mukherji ile tanıştı. Mukherji 1935'ten İngiliz hükümeti tarafından yayından kaldırıldığı 1937 yılına kadar, Kalküta'daki Alman konsolosluğunun desteğiyle iki haftada bir yayınlanan nasyonal sosyalist görüşlü *The New Mercury* (Yeni Merkür) dergisinin sahibi ve editörüydü. Savitri Devi, Hindistan'daki tek Nazi yayını olan bu dergiyi Bengal'deki ilk seyahatleri sırasında keşfetmiş ve içindeki yazıları büyük bir ilgiyle okumuştur. Mukherji'nin sözünü hiç sakınmayan Alman ve Nazi yanlısı

bir çizgisi olsa da, içinde güçlü bir Hint unsuru olan Panaryan bir ırkçılığı da savunuyordu. Dergide Hitler'in ulus ve mimari üstüne görüşlerinden *Kavgam*'dan tercüme edilmiş bölümlere, Aryanlar, gamalı haç ve Aryanların Kuzey Kutbu'ndaki vatanları üstüne yazılmış araştırma yazılarına kadar çok çeşitli konularda makaleler yer alıyordu. Alman büyükelçisi Baron Eduard von Selzam, 1938 yılında başka bir göreve gitmeden hemen önce, Uzakdoğu'daki bütün elçiliklerine gizli bir tebliğ göndererek, Asya'da Üçüncü Reich'a hiç kimsenin Sri Asit Krishna Mukherji kadar hizmet etmediğini bildirmişti.¹⁵

Mukherji, Üçüncü Reich'ın gitgide büyüyen gücü ve etkisine hayranlık duyuyordu. Nazi Almanyası'nın Aryan ideolojisi, Nordik ırkın üstünlüğünü temel alan kültü, antisemitizmi ve ırk kanunları Mukherji'yi derinden etkilemişti. Almanların, 1936 yılında Berlin'de düzenlenen olimpiyatlarda çok iyi sergilenen, Helenik fiziksel güç ve güzellik idealini benimsemişti. Nazi bayrağının –kırmızı fon üstündeki beyaz bir çemberin içinde siyah gamalı haç– üzerinde daha eski Aryan sembolleri –gamalı haç, lotus ve kılıç– olan Pan-Hindu bayrağının yakın bir akrabası olduğunu düşünüyordu. Aynı şekilde, Üçüncü Reich'ın savaşçı ruhuyla Maratha'lar ve başka Hint ırklarının eski savaşçı Hindu gelenekleri, M. S. S. Golwalkar'ın RSS Hindu gençlik oluşumları ve esin kaynağı olan Hitler Gençliği arasında paralellik görüyordu. Hindu milliyetçiler nasıl sömürge yönetimine baş kaldırıyorlarsa, Almanya da Aryanlığı savunmak için harekete geçmiş, utanç verici Versay Antlaşması'na bir son verilmesi ve Avrupa'da liderlik konumuna oturabilmek için, düşmanı ilan ettiği Britanya ile Fransa'ya çoktan meydan okumuştur bile.¹⁶

Savitri Devi'nin Mukherji ile tanışması hayatındaki en önemli olaylardan birisiydi. Sonunda Hindistan'da Aryanlığın yeniden canlanması gerektiği inancını paylaşan, Panaryan bir aktivist bulmuştu ve çok geçmeden onunla evlenecekti. 1939 Eylülü'nde savaşın patlak vermesiyle, Devi'nin Kalküta'da Yunan pasaportuyla yaşaması bir sorun haline geldi. Hindu Misyonu için konuşmalar yapan birisi olarak, İngiliz yetkililerin gözünde Nazi sempatizanı

bir yabancı olduğundan, sınırdışı edilme ya da tutuklanma riski çok fazlaydı. Mukherji de bu yüzden 1940 başlarında İngiliz uyruğundaki birinin eşi olarak özgürlüğünü koruyabilmesi için evlenmelerini teklif etti. Devi'nin iddiasına göre, bu romantik nedenlerle değil, yakın bir dostluk ve ortak idealler yüzünden gerçekleşen bir evlilikti. Nikâh için alınan tarih İngilizlerin Dunkirk'ü boşalttığı ve Fransa'nın yakında düşeceği haberiyle aynı güne denk geldi. Kırmızı renkli, altın işlemeli, en güzel sarisiyle gözleri kamaştıran Savitri Devi, 9 Haziran 1940'ta Kalküta'da yapılan bir Hindu töreniyle, Asit Krishna Mukherji ile evlendi. Savaşın geri kalanını Mihver Devletler'in zaferini ve Hindistan'ın Almanya ile Japonya arasında bölünmesini mutlu mesut bekleyerek geçirdi. Kocasını Hindistan ve Burma'da Japonlar adına casusluk yaptı.¹⁷

Savaş bittiğinde, Savitri Devi Hinduizmdeki birçok kavramı, Aryan ırkını ve Adolf Hitler'i yücelten, heterodoks bir nasyonal sosyalizmin içine yedirmiş durumdaydı. İlk başta, Hinduların popüler kutsal kitabını oluşturan eski efsanelerden birisi olan *Vishnu Purana*'daki Hindu çağ döngüsünü benimsedi. Bu döngüsel öğretiye göre, dünyanın altın çağdan karanlık çağın, yani Kali Yuga'nın katıksız yozlaşmasına düşüşünü süreleri gitgide kısalan dört çağ ya da yuga temsil ediyordu. Entropi ve tükenişi temel alan bu karamsar kozmoloji, Devi'nin liberalizm, demokrasi ve modernizme duyduğu güçlü düşmanlığa çok uyuyordu. Dünyanın bu karanlık çağa MÖ 3000 yılına doğru girmiş olduğundan kesinlikle emindi. Yahudiliğin din alanında öne çıkışı, onun evrensel halefi Hristiyanlık, her şeyin ötesinde modern dünya 1789'un rasyonel fikirleri –özgürlük, eşitlik ve kardeşlik– hızlanan yozlaşmanın işaretleriydi.¹⁸

Bu kasvetli Kali Yuga kozmolojisine karşı, o da "Zamandaki, Zamanın Üstündeki ve Zamanın Karşısındaki İnsan" öğretisini geliştirdi. Bu üç tarihi kişilik türü, çağlar döngüsünde anlatıldığı şekliyle Zaman'ın bağlayıcılığına verilen üç farklı tepkiyi temsil ediyordu. Üç tür arasından, Zamandaki İnsan, Kali Yuga'nın vazgeçilmez ve en aktif temsilcileriydi. Bencillikleri, şiddet yanlısı oluşları ve güç elde etme hırsları karanlık çağın ve bu çağdaki bütün

değişimlerin simgesiydi. Zamandaki İnsan'ın önde gelen bir örneği olarak, on üçüncü yüzyılda kazandığı zaferleriyle kısa süre için de olsa Avrasya üstünde hâkimiyet kurmuş olan Moğol hükümdarı Cengiz Han'ı (1157-1227) gösteriyordu. Zamanın Üstündeki İnsan, Satya Yuga ya da altın çağın bozulmamış kusursuzluğunda kendini evinde hissederdi. Dünya işleriyle ilgilenmeyen mistik bilgeler olarak, yüce âlemden aldıkları esin, karmaşa nedir bilmeyen düzenli bir dünyanın üstünde parıldardı. Güneş tanrısına tapan Mısırlı firavun Akhenaton'un (MÖ 1370-1340) Zamanın Üstündeki İnsanlardan olduğuna inanıyordu. Ama Zamanın Karşısındaki İnsan öteki türlerin özelliklerini, yıldırım ve güneşi, kendisinde birleştiriyor, karanlık çağın bitiminde gelecek olan altın çağ için gerekli koşulları sağlamak amacıyla acımasız bir şiddet uyguluyordu. Bu askeri kahramanlar çağlar döngüsünün kurtarıcılarıydı; savaşlar, devrimler ve yıkımlar yoluyla dünyayı Kali Yuga'nın esaretinden kurtararak yeni bir çağ döngüsü başlatmak için çaba harcarlardı.¹⁹

Savitri Devi bu fikirlerle, Hinduların *avatara* (avatar) kavramı arasında bir bağlantı kurmuştu. Bu kavrama göre bir tanrı, çoğunlukla da Vişnu, bir insan, insanüstü bir varlık ya da hayvan şeklinde periyodik olarak dünyaya iner. Tanrı ve insan arasındaki bu aracılık rolü, Veda'lardaki insan olmayan tanrılardan sonra gerçekleşen bir gelişmedir. Avatar kavramının kökeni belirsizdir ve izleri Zerdüşt metin *Behram Yaşt'*a kadar sürülmüştür, ki bu metinde de Çin mitolojisinin etkisi olduğu düşünülmektedir. Ancak bu kavram bu inançların hiçbirinde Hinduların Veda'lardaki destanları yorumlayışında ve *Bhagavad Gita'*da kazandığı kadar önem kazanmamıştır. Hem *Ramayana* hem de *Mahabharata'*da avatarın Rama ve Krişna şeklinde geldiği, bunların her ikisinin de Vişnu'nun en sevdiği görünümüler olduğu anlatılır. Bu avatarlar Puranalar'da yuga avatarları olarak iki çağ arasında da dünyaya gelir.²⁰ Kalki avatari Vişnu'nun onuncu ve son avatarıdır. Judeo-Hristiyan kıyamete benzer bir şekilde, karanlık çağı bitirip yeni bir altın çağ başlatmak için beyaz at üstündeki bir kılıç süvari olarak dünyaya gelmiştir.

Savitri Devi kayıtlı tarihteki en büyük Zamanın Karşısındaki İnsan'ın, Aryan dünyasının Batı'da kutsal bir görevle bulunan temsilcisi Adolf Hitler olduğuna inanıyordu. Hitler'in utanç verici Versay Antlaşması'nı hiçe sayarak yeni ve güçlü bir Reich içinde Alman milli birliğini talep etmesi, Devi'nin onu Müttefikler'in kapitalist ve yozlaşmış düzenine karşı eski kavmin ilkelerini savunan birisi olarak görmesini sağlıyordu. Irkçı fikirleri benimsemesi, anti-semitizmi, Aryanlarla Yahudilerin evlenmesini ve cinsel ilişkiye girmesini yasaklayan Nuremberg kanunlarını uygulaması yüzünden, Hitler'in Aryan kast sistemini küresel ölçekte yeniden yerleştirmek istediğinden emindi. Adolf Hitler'in karanlık çağa düşmüş ve dirençli bir dünyadaki düşmanlarına karşı acımasızca askeri şiddet uygulaması, kahraman Aryanların ezeli rakibi ve karşıtı Yahudileri yok etmek için yaptığı taviz vermez plan, onu gerçek bir Zamanın Karşısındaki İnsan yapıyordu. Kusursuzluk, ilahi adalet ve doğruluğun hüküm süreceği yeni bir düzenin her yere yayılan gün ışığını müjdelemek için, Kali Yuga çağında dünyanın etrafını saran kasvetli örtüyü parlak bir kuyruklu yıldız gibi delip geçmişti.²¹

Adolf Hitler'i bir avatar olarak tanımlayan ilk Batılı yazar hiç kuşkusuz Savitri Devi'dir. *Bhagavad Gita*'dan sık sık alıntılar yaparak Alman lidere göndermelerde bulunur: "Adalet çiğnendiğinde, kötülük galip geldiğinde, ben geleceğim. İyiler korunsun, kötülük yapanlar yok olsun, Doğruluğun Saltanatı kurulsun diye, her çağda, tekrar tekrar, yine dünyaya geleceğim."²² Adolf Hitler'in hayat hikâyesine ve siyasi yaşamına methiyeler düzdüğü *The Lightning and the Sun* (Şimşek ve Güneş, 1958), Aryan soyunun yüce toplu Beni'nin "ışığın geç doğan çocuğu" olarak 1889'da Branau am Inn'de doğuşuyla başlar. Hitler'in gençliğine ve misyonuna nasıl uyandığına dair yazdıkları, 1904-1908 yılları arasında ergenlik dönemindeki iki arkadaşken Linz ve Viyana'da yaşadıkları olayları yazmış olan August Kubizek'in anlattıklarına dayanır. Kendini ister eski Alman destanlarına ve Wagner'in müziğinin sihirli gücüne, ister yeni şehirler, bina ve anıtlar için taslaklar çizmeye kaptırmış olsun, Devi için Hitler her zaman halkının -ilhamını sağlıklı, güzel ve

huzur dolu bir dünya, kozmik kusursuzluğu yansıtan bir yeryüzü cenneti içgörüsünden alan- gerçek bir dostuydu.²³

Savitri Devi, Hitler'in bir avatar olduğunu daha çok gençken anlamış olduğundan emindi. August Kubizek'in 1906 Kasım'ında Linz'de birlikte izledikleri bir Wagner operasına, *Rienzi*'ye, genç Adolf'un nasıl çarpıcı bir tepki verdiğini anlattığı sayfalarda bunun inandırıcı bir kanıtını bulmuştu. O gece iki genç de kendini Rienzi'nin yükselerek Roma halkının önderi oluşunu ve ardından gelen düşüşünü anlatan bu büyük destana kaptırır. Temsil bittiğinde, saat gece yarısını geçmiştir. Heyecan verici bir operadan sonra genellikle çok konuşkan olan Hitler sessiz ve dalgındır. Arkadaşını soğuk ve sisli sokaklardan şehrin batı tarafındaki Freiberg tepesine doğru götürür. Kubizek dostunun solgun bir yüz ve meşum bir ifadeyle, tepeye ulaşıncaya kadar uzun adımlarla yürüdüğünü anlatır. Artık sisler içinde değildirler ve gökyüzündeki yıldızlar pırıl pırıldır. Sonra Hitler konuşmaya, sözcükler boğuk bir tutkuyla ağzından dökülmeye başlar. Kubizek hayretler içindedir. O âna kadar Hitler'in bir sanatçı, ressam ya da mimar olmak istediğini düşünmüştür hep. Ama artık bunların hepsi önemini yitirmiştir. Hitler bir vecd ya da tam trans halindeyken, onun aracılığıyla konuşan başka bir Ben'dir sanki. "Görkemli, dayanılmaz güzellikteki imgelerle, kendi geleceğiyle birlikte halkımızın geleceğini de gözlerimin önüne serdi... Bir gün halkımızdan alacağı, bu sayede onları kölelikten kurtarıp özgürlüğün doruklarına taşıyacağı bir vekâletten bahsediyordu."²⁴ Savaş sonrası Amerikan Neonazileri William Pierce ve Matt Koehl sonradan Savitri Devi'nin Hitler'in Freinberg'de avatarlığına uyanışını anlattığı bu bölümden övgüyle söz edecektir.²⁵

Hindu-Aryan mitolojisi ve Nazi inancının bu tuhaf karışımını koltuğunun altına alan Savitri Devi, 1945 Ekimi'nde Avrupa'ya döndü. Üçüncü Reich'in "büyük günlerini" yaşayamadığı için duyduğu pişmanlık ve suçluluk duygusuyla, Alman nasyonal sosyalizmine gecikmeli de olsa kişisel bir katkı sağlamaya kararlıydı. Londra'da gezici bir Hint dans grubunun gardrop sorumlusu olarak geçici bir iş buldu ve 1948 Haziranı'nda trenle Almanya'dan

geçerken birdenbire Nazi yanlısı kitapçıklar dağıtmaya karar verdi. Fransa'dan dönerken Saarhölzbach'tan Almanya'ya girerek, 7 Eylül-6 Aralık 1948 tarihleri arasında Batı müttefiklerinin işgali altındaki bölgelerde ve Saarland'da altı bin kitapçık daha dağıttı.²⁶ Düşman işgali altındaki Almanya'da yapacağı üçüncü propaganda Londra'da Almanca basılmış ve başlığında gamalı haç olan küçük bir bildiri bastırmak oldu. Bu bildiride Almanların hâlâ hayatta olduğu iddia edilen Führer'lerine sadık kalmalarını ve artık bütün ülkeye yayılmış olan Müttefiklere baş kaldırmalarını öğütlüyordu. Devi'nin misyoner ruhu, Nazi inancı ve kendini Hitler'e bağlı kalan bir avuç insanın oluşturduğu küçük bir grubun üyesi ilan edişi şu metinde açıkça görülmektedir:

Alman Halkı

Demokrasiler size ne verdi?

Savaş zamanı fosfor ve ateş.

Savaştan sonraysa, açlık, utanç ve baskı;

Yıkılan fabrikalar;

Yok edilen ormanlar;

Ve şimdi de, – Ruhr İdaresi!

Ama, "Kölelik sadece kısa bir dönem daha sürecektir."

Führer'imiz hayatta.

Ve yakında, görülmemiş bir güçle geri dönecek.

Bizi ezenlere karşı direnin!

Umutla bekleyin.

Heil Hitler!

S. D.

Hitler'in geri geleceğini vahiy ederek umut veren bu ayrıkça çağrının ardından çok bilinen bir Nazi marşından bir dördlük geliyordu.²⁷

Savaş sonrasında kesin bir yenilgiye uğramış olan Almanya'daki demoralizasyon, sanayilerin çökmüş, işgücünün azalmış olması,

açlık çeken şehirler ve ülkenin işgal güçlerine gitgide daha bağımlı hale gelişi göz önüne alınırsa, böyle bir çağrının en fazla sembolik bir anlamı olabilirdi. En başta Savitri Devi'nin nazizme olan bağlılığını, Adolf Hitler hayranlığını, Batı'dan ve Batı'nın sözde üstünlüğünden ne kadar nefret ettiğini ilan etme ihtiyacına hizmet ediyordu. Bildiriyi 13-14 Şubat 1949 gecesi Köln'de dağıtmaya başladı ve çok geçmeden kendisine eski SS'lerden genç bir yardımcı buldu. Sonunda, bir hafta sonra yakalandığında, beş aylık gizli bir faaliyet sonucunda Batı Alman şehirlerinde 11.500 kitapçık ve bildiri dağıtmayı başarmıştı. Yapılan duruşmada, Savitri Devi'nin, Müttefik Kontrol Komisyonu'nun denetimi altındaki Alman topraklarında militarist ve nasyonal sosyalist fikirlerin özendirilmesini yasaklayan, İşgal Yasası 5. Kanun 7. Madde'ye göre yargılanması gerektiğine karar verildi. Bu kanuna karşı gelmenin en ağır cezası ölümdü. Savitri Devi, 5 Nisan 1949'daki bir sonraki duruşmasına kadar İngilizlerin Werl'deki askeri hapishanesine gönderildi.²⁸

Nazizm Savitri Devi'ye Hristiyan olmayan bir din mitolojisinin yanı sıra, yarattığı Hitler kültü için bir tapınma şekli de sunuyordu. Hindistan'da yaşadığı zamanlarda gelenekçi Hinduların evlerindeki tapınaklara Vişnu ve Şiva'nın bildik imgeleri yanında, İngiliz Rajı'nı hiçe sayarak, Hitler ve Stalin'in fotoğraflarını da koymalarına olanak tanıyan eklektikliğe her zaman için hayranlık duymuştu. Tapınmanın bu *bhakti* formu, duaları, tefekkürü ve ritüelleriyle eksiksiz bir kült olan kendi Hitlerciliğinin de belirleyici özellikleriydi. 1948 yılından sonra işgal altındaki Almanya'da çıktığı Aryan-Nazi misyonunu anlattığı anılarında bu tapınma şeklinin örneklerine bol bol rastlanmaktadır. Tutucu Nazilerin harabeye dönmüş şehirlerin ortasındaki boş tavan aralarında yaptığı ibadet benzeri toplantılarda, seçilmiş bir ırkın kurtarıcısı olan Hitler'e duyduğu ölümsüz bağlılığı coşkuyla ifade ediyordu. *Kavgam*'dan duygu yüklü okumalar yapılıyor, karşılıklı olarak değerli Nazi eşyaları hediye ediliyor, gizli Nazi selamları veriliyor ve Hitler yanlılarının birbirini tanıması için gizli işaretler kullanılıyor, ortadan yok olan Führer'in zaferle geri döneceğine inananlar arasında coşkulu bir cemaat hissi yaşanıyor.²⁹

Savitri Devi bu sayede koruyucu figür olarak Hitler'e odaklanan yoğun bir dinselliği ve onun cemaatinin bir parçası olmak için duyduğu dayanılmaz isteği ifade edebileceği bir alan bulmuştu.

Tutuklandıktan sonra, nazizme inananlarla paylaştığı bu cemaat olma hissi daha da arttı. Hayretler içindeki sorgu hâkimlerine ve sabırlı avukatına dini bir ilham ve inanç bağlamındaki bu Hitlerciliğini tekrar tekrar ilan etti. Mahkeme günü yaklaştıkça, Devi'nin şehit mertebesine yükselme umutları da gitgide artıyordu. "İnfaz edileceğim yere Horst Wessel marşını söyleyerek gideceğim. ...Bembeyaz sağ kolumu kuvvetle havaya kaldırıp, mutlu bir sevgi ve sevinç çılgılığıyla... yaşamım boyunca inandığım şeyi özetleyen sözleri haykırarak öleceğim: 'Heil Hitler!' Kendim için bundan daha güzel bir son düşünemiyorum."³⁰ Hücresinde, içinde Hitler'in portresi olan madalyonunu avuçlarının içinde tutarak, Şiva'ya ateşli dualar ediyordu. Nazi Partisi'nin programını ve *Bhagavad Gita'yı* okumak onun için büyük bir avuntu kaynağıydı.³¹ Üç yıl hapis cezası alınca, kendini gerçekten zulme uğramış imanlılardan birisi gibi hissetti. Hapisteyken en büyük zevki Belsen kampının hüküm giymiş kadın gardiyanları ve memurlarıyla kurduğu yakın dostluklarla birlikte, gizlice yazarak propaganda misyonunu anlattığı anılarıydı.³²

Savitri Devi, Werl'deki kadın savaş suçlularına büyük bir sevgi ve saygıyla bağlıydı. Nazizmin yenilgisinden sonra bütün dünyanın yerden yere vurduğu bu Belsen suçluları ve diğer hükümlüler, kendilerini Adolf Hitler'in vizyonuna uygun olarak kurulacak harika, muhteşem Aryan dünyasının geleceğine adanmış Nazi kadınlarının korkusuz, sarsılmaz sadakatini temsil ediyorlardı. Gözden düşmüş, horlanmış ve hapse atılmış olmaları, Savitri Devi'nin gözünde Nazi mücadelesinin şehitleri mertebesine ulaşmış olduklarını doğruluyordu sadece. Adının onlarla birlikte anılması ve Werl'deki zor hayatlarını paylaşmak ona gurur veriyordu. Kendisine gelince, fanatik Savitri Devi de şatafatlı konuşmaları, Aryanlığın yeniden doğuşuna dair idealist bir felsefe üzerinde ısrarcı oluşu, inançlı Nazi kültü yüzünden, Nazi ve SS hükümlüler arasında büyük bir saygı görüyordu. Mücadelelerine, Nazilerin güçlü olduğu oportünist

günlerde pek dikkate almadıkları, daha derin bir anlam kazandırıyor ve içinde bulundukları zor koşullara dayanmalarını sağlıyordu. Hapishane yetkilileri ortalığı karıştıran bir deli fişek olduğunu düşündükleri Devi'nin diğer siyasi suçlularla ilişkilerine daha sonra sınırlamalar getirmişti.³³

1949 Ağustosunda erken tahliye edilip Almanya'dan sınır dışı edilince, memleketi Lyon'a gitti. 1953 Nisanında, bu sefer Kutsal Aryan Ülkesi'ndeki, Hitler'in ve nasyonal sosyalist hareketin takdis ettiği yerleri dolaşarak özel bir hac ziyareti yapmak için tekrar Almanya'ya gitti. Hac yolculuğuna Hitler'in çocukluğuyla gençliğini geçirdiği Leonding ve Linz'de başladıktan sonra, 20 Nisan 1953'te, yani Hitler'in altmış dördüncü doğum gününde doğduğu yeri ziyaret etti. Oradan Bavyera'daki Berchtesgaden'a giderek, Hitler'in Alp Dağları Obersalzberg'deki sığınağı Berghof'u gezdi. Münih'te, Hitler'in ilk parti toplantılarını yaptığı meyhanelere, 1923'teki çatışmanın anısına Feldhernnhalle, Königsplatz'daki Braunes Haus gibi tapınaklara saygı ziyaretinde bulundu. Nazi hükümlülerin bulunduğu esas cezaevi olan, eski Amerikan bölgesindeki Landsberg'de savaş suçlularının yanında olduğunu hissetti. Bir sonraki anma yeri Nuremberg'di. Luitpoldarena ve Zeppelinwiese'de 1930'lardaki coşkulu parti mitinglerinin hayalini kurdu, 1945-46 yıllarında önde gelen Nazi liderlerinin Uluslararası Askeri Ceza Mahkemesi'nin karşısına çıktığı Adalet Sarayı'nda çok hüznüydü.³⁴

Hac yolculuğuna eski çağlardan kalma kutsal bir yer olduğu söylenen Externstein'daki güneş tapınağına ve kaya oluşumlarına yaptığı bir ziyaret daha mitolojik ve pagan bir havada sona erdi. Burada bir sonraki Reich'in gelişini hızlandırmak için dini ritüeller gerçekleştirdi. Karanlıkta, taş bir mezarın üstünde ruhani bir ölümü ve yeniden doğuşu deneyimledi; gün doğarken kayaların tepesinden Vedik tanrılarla Hitler'in isimlerini haykırdı.³⁵ Bu hac yolculuğunu anlattığı satırlar çok çarpıcı ve duygu yüklü ifadelerle doludur. Savitri Devi bu Nazi ve eski Alman tapınaklarını ziyaret ederken, bu yerlerin anlamı ve yaşamı boyunca sadık kaldığı pagan Aryan ideali için ne kadar önemli oldukları üstüne kafa yormuştu. Daha

önce propaganda misyonu ve hapishanedeki yaşamını anlattığı *Defiance* (Meydan Okuma, 1950) ve *Gold in the Furnace* (Ocak Ateşindeki Altın, 1951) ile birlikte, *Pilgrimage* (Hac, 1958) kitabı da Nazi inancını yansıtan edebiyatın tanınmış bir örneği ve Neonazi yeraltı örgütlerinin gözde kitaplarından birisi oldu.

Savitri Devi'nin Üçüncü Reich sırasında Hindistan'da görece yalıtılmış bir hayat sürmüş olması, yoğun yeraltı fanatizmiyle de birleşince, onun ve dostlarının gizli Nazi bilgeliklerini savaş sonrasındaki Almanya'da zulüm gören bir tarikatın üyeleri gibi kutladıklarını düşündürüyor. Ama hiçbir zaman sözünü esirgemeyen Savitri Devi aynı zamanda bir şeylere aktif olarak tanık olmak ve eyleme geçmek için de yanıp tutuşuyordu. Bu heves en sonunda Neonazi hareketi içinde ün kazanarak etkili olmasını sağladı. İlk olarak, kısa sürede Almanya'da yeniden canlanmaya başlayan milliyetçi çevrenin güvenini kazanarak liderlerinin yol arkadaşı oldu. Nazizmi yok etme çabası Müttefiklerin Almanları Soğuk Savaş'ta Sovyetler Birliği'ne karşı yanlarına çekme isteğine kurban gidince, Almanya'da esinlerini nasyonal sosyalizmden alan yeni siyasi partiler türemeye başlamıştı. Sozialistische Reichspartei'nin (Sosyalist Reich Partisi, SRP) 1952 yılında kapatılmasından sonra, 16.000 civarında daimi üye, yerel meclislerde birkaç koltuk ve federal seçimlerde ülke çapında yaklaşık yarım milyon oyla, Alman Reichı Partisi (Alman Reichı Partisi, DRP) aşırı sağın seçimlerdeki en güçlü partisi olmuştu. Adolf von Thadden'ın liderliğindeki DRP, Nazi örgütünün eski eyalet genel sekreteri ve Hitler'in Goebbels'ten sonra gelmesini istediği adam olan Werner Nauman, SS generali Wilhelm Meinberg, birkaç Wehrmacht generali ve Luftwaffe'nin yıldızlarından Albay Hans-Ulrich Rudel gibi Üçüncü Reich şöhretlerini bünyesinde barındırmakla iftihar ediyordu.³⁶

Savitri Devi, 1950'lerin başından itibaren Hannover'da Rudel'i ziyaret ederek onu daha yakından tanıdı ve *The Lightning and the Sun*'ın ilk taslağını da 1956 Martı'nda orada tamamladı. Rudel, 1945 yılında Arjantin'e kaçmış, orada Peron hükümetinin koruması altında olan geniş Nazi cemaatinin tanınan ve önde gelen bir üyesi

olmuştı. Savaş zamanında bir kahraman olan Rudel, Arjantin’de kaçak Nazilerin ve Nazi savaş suçlularının Avrupa’dan kaçmasına yardım etme planları yapmaya başlamış, Kameradenwerk adındaki bir yardım örgütünün başına geçmişti. 1951 yılında Almanya’ya döndüğünde, Adolf Hitler’e duyduğu ölümsüz hayranlığı yeniden canlanmış, güçlü bir Almanya hayal ettiğini bütün halka açıklamıştı. Üçüncü Reich’a olan bağlılığını hiç çekinmeden açıklaması, savaş zamanı Luftwaffe’de yaptığı efsanevi kahramanlıklarla da birleşince, onu yeniden canlanmaya başlayan Neonazi hareketin değişmez idollerinden biri haline getirdi. DRP’de komisyon üyesi oldu ve milliyetçi görüşlerini Goebbels’in propaganda bakanlığından eski yetkililerle SS subaylarının yönettiği *Deutsche Soldaten-Zeitung*’da (Alman Askerleri Gazetesi, kuruluşu 1951) düzenli olarak yazmaya başladı.³⁷

Savitri Devi ile tanıştıklarında, Rudel herhalde çoktan genç Alman cumhuriyetindeki Neonazi çevresinin en popüler ve en göz önünde olan ismi haline gelmişti. Nazi sığınmacılar arasındaki geniş bağlantı ağıyla yurtdışındaki gizli Nazi gruplar içinde vazgeçilmez bir yere sahipti. Ortakları Otto Skorzeny ve Eugen Dollman’la birlikte, Arjantin’deki çok sayıda Nazi sığınmacının Mısır’daki yeni cumhuriyetçi rejimin kilit noktalarına yerleştirilmesinde önemli bir rol oynamıştı. Savaş sonrası Nazi düzeninin gizli ve dağınık doğasına çok uygun bir kavram olduğu için, Savitri Devi’nin nazizmi uluslararası ırkçı bir hareket olarak göklere çıkartması Rudel’i çok etkiledi. Rudel’in tanıştırdığı isimler sayesinde bu uluslararası kemikleşmiş ağa girebilen Savitri Devi, Ortadoğu ve İspanya’daki önde gelen Nazi sürgünlerle de tanışabildi. 1957 ilkbaharında, Goebels’in eski antisemitik propaganda uzmanı, artık Nasır’ın Yahudi karşıtı yayın hizmetinin başına geçmiş olan Johannes von Leers’in yanında, bir süre Kahire’de kaldı. Leers da bu sırada Devi’yi Mısır’da Nazi sempatzanı bir sığınak bulmuş olan birçok eski Nazi ve SS subayıyla tanıştırdı. Daha sonra, 1961 yılında, Madrid’de Otto Skorzeny’nin misafiri oldu. Bu ünlü komando lideri 1943 yılında Mussolini’nin kaçırılma operasyonunu yönetmiş, savaşın sonundan itibaren

Amerika ve Almanya'nın çıkarına İspanya, Güney Amerika ve Mısır'da geniş bir ticari ve istihbari operasyonu hayat geçirmişti.³⁸

Savitri Devi 1960'larda Fransa'daki Montbrison'da öğretmenlik yaparken, yaz tatillerini Berchtesgaden'da geçirerek Bavyera'daki eski dostluklarını sürdürdü. Ancak çok geçmeden, 1960'lardan itibaren büyümeye başlayan uluslararası Neonazi hareketinde büyük bir etkisi olacaktı. 1961 ilkbaharının başlarında Britanyalı Neonazilerle ilk kez temasa geçti. Paskalya tatilini Londra'daki eski bir arkadaşıyla birlikte geçirirken, Britanya Ulusal Partisi'nin Britanya'ya göç eden renkli nüfusun gün geçtikçe artması yüzünden girdiği çatışmalar ve gerçekleştirdiği gösteriler sayesinde basında geniş bir yer aldığını öğrenmişti. Irkçılığa, şiddetli bir antisemitizme ve etnik milliyetçiliğe adanmış bu marjinal hareketler yüzünden büyük bir coşkuya kapıldı ve hiç zaman kaybetmeden Britanya Ulusal Partisi'nin (BNP) başkanı Andrew Fountaine'le tanıştı. Çok geçmeden John Tyndall ve Colin Jordan'la da tanıştı ve Fransa'ya döndükten sonra Jordan'la yazışmaya başladı. Bu ilk bağlantıları sayesinde BNP'de sonradan Fountaine ve Bean arasında meydana gelen çekişmeleri takip ederken, bir yandan da Jordan ve Tyndall'ın atılğan Neonazi eğilimlerini izledi. İkinci durum içgüdüsel olarak partiye bağlanmasını sağladı ve Nasyonal Sosyalist Hareket'te (NSM) Jordan ve Tyndall'ın sadık bir destekçisi oldu.³⁹

Savitri Devi, 1962 Ağustosunda Jordan'ın Gloucestershire'da düzenlediği kamp-konferansa katıldı ve Dünya Nasyonal Sosyalistler Birliği'ni (WUNS) kuran Cotswold Antlaşması'nın altına imza atanlardan birisi oldu. WUNS ile olan ilişkisi uluslararası Neonazi çevrelerinde elde edeceği prestijin başlangıç noktasıydı. 1963 yılında Jordan'la evlenen Françoise Dior'la yakın bir dostluk kurdu ve Britanya'daki gizli NSM eylemlerine katıldı. Savitri Devi Fransa'da yaşıyor ve Dior WUNS'un Fransa şubesini yönetiyordu. Savitri Devi kamp sırasında Lincoln Rockwell'le de tanıştı ve Rockwell onun evrensel nazizme temel oluşturabilecek Hindu-Aryan mitolojisinden çok etkilendi.⁴⁰ Jordan'ın ardından WUNS'un lideri olunca, Rockwell partinin cesur dergisi *National Socialist World*'ü (Nasyonal

Sosyalist Dünya) yayınlamaya başladı ve derginin editörü William Pierce onur köşesini Savitri Devi'nin *The Lightning and the Sun* kitabının kısaltılmış bir versiyonuna ayırdı. Pierce WUNS liderleri Rockwell ve Jordan'ın yazılarıyla birlikte onun bir çalışmasını da yayınlamaya karar vermekle kalmamış, ilk sayının yaklaşık 80 sayfasını Savitri Devi'ye ayırmıştı.⁴¹

Bu yayın Savitri Devi'nin uluslararası Neonazi çevrelerine ilk kez büyük bir giriş yaptığının kanıtıydı. Nasyonal sosyalizme methiyeler düzen kitapları o güne kadar bir tek Kalküta'da ve sınırlı sayılarda basılmıştı. Bu baskılarsa özellikle Hans-Ulrich Rudel ve Otto Skorzeny gibi eski Nazi tanındıkları, birçok sempatizan ve 1950'lerde düzenli olarak ziyaret ettiği Nazi dulları sayesinde, İngiltere, Fransa ve Almanya'daki kişisel bağlantılarına verilmiş ya da onlar tarafından dağıtılmıştı. Ama Rockwell ve Pierce sayesinde bir doğa dini olarak nasyonal sosyalizm, Hindu çağlar döngüsü ve Hitler'in bir avatar olarak dünyadaki önemiyle ilgili fikirleri Batı Avrupa, Birleşik Devletler, Güney Amerika ve Avustralya'daki çok daha geniş bir okur kitlesine ulaşmıştı. Üçüncü sayıda, Pierce *The Lightning and the Sun*'ın yayınlanması üstüne çok coşkulu bir tepki alındığını söyleyerek, okurlara Devi'nin çalışmalarından başka örnekler de sunmaya karar verdi: 1967'de *Gold in the Furnace*'ın iki bölümünden parçalar, 1968'deyse *Defiance*'tan bölümler yayınlandı.⁴² Böylece Amerikalı neonaziler arasında büyük bir şöhret kazanmış oldu. Sadık hayranı Matt Koehl onun "doğa dininden" beğeni dolu alıntılar yaptı ve Hitler'in Freinberg'de yaşadığı uyanışı genişleterek kendi okurları ve dinleyicileriyle de paylaştı.⁴³

Savitri Devi Fransa'daki öğretmenlik görevinden emekli olduktan sonra, uzun zamandır ayrı yaşamış olsalar da, kocası ve ailesiyle hâlâ dost olduğu Hindistan'a dönerek, aldığı düşük emekli aylığıyla orada yaşamaya karar verdi. Dior'un Normandiya'daki evinde dokuz ay boyunca yeni anı kitabı üstünde çalıştıktan sonra, 1971 Ağustosunda Mukherji ile birlikte yaşamak için Yeni Delhi'ye gitti. Avrupalı ve Amerikalı neonazilerin eylemlerinden uzak olsa da, Colin Jordan, Matt Koehl ve Avrupa ile Amerika'daki Nazi yandaşlarıyla yoğun bir şekilde yazışmaya devam etti.

1970'lerin sonlarında, Holokost'u reddeden metinler basan Kanadalı-Alman yayıncı Ernst Zündel, onunla yaptığı bir dizi söyleşiyi kitaplaştırdı ve *The Lightning and the Sun*'dan başlayarak bütün kitaplarının yeni baskılarını yayınlamaya girişti. Şiddet dolu Aryan mistisizmi İtalyan neofaşistleri de büyülüyordu. 1969'daki bombalı terörist saldırıların bir parçası olduğu için 1978 yılında yargılanan ünlü İtalyan neofaşisti Franco Freda, 1982 yılında kendi yayınevi Edizioni di Ar için, Savitri Devi'nin savaş sonrası anılarını yazdığı *Gold in the Furnace*'ı İtalyanca olarak yayınladı. Tarihöncesinden gelen Hint-Avrupa mirası fikrini geliştirmek adına 1964 yılında kurulan Edizioni di Ar, içinde eski Aryanlar, Yeni Avrupa ve Üçüncü Yol ile ilgili yazıların yer aldığı *Risguardo* (Boş Sayfa, 1980-) isimli yıllık bir dergi de yayınlamaktadır. Derginin dördüncü sayısında "Aryan paganizmin misyoneri" Savitri Devi'ye adanmış, Devi'nin hayatını, çalışmalarını ve yaptığı etkiyi anlatan, Lotte Asmus ve Vittorio De Cecco'nun yazdığı bir yazı yayınlandı.⁴⁴ Anı kitabının ortak bir baskısı da Thies Christophersen'in Schleswig-Holstein, Mohrkirch'teki Kritik Yayınevi tarafından dağıtılmıştır. Kampın yakınında çalışan Alman bir görgü tanığı olan Christophersen, Auschwitz'in bir imha kampı olduğunu reddeden *Die Auschwitz-Lüge*'nin (Auschwitz Yalanı, 1973) yayıncısı olarak ün kazanmıştı. Bu kitap Arthur R. Butz ve Robert Faurisson gibi, Holokost'u reddeden diğer yazarların sık sık alıntı yaptığı bir kitap olmuştur.⁴⁵

Savitri Devi'nin çalışmaları İtalyancada ilk kez 1979'da Parma'daki Edizioni all'insegna del Veltro tarafından *L'India e il Nazismo* (Hindistan ve Nazizm) ismiyle yayınlandı. Yayıncı Claudio Mutti İtalyan aşırı sağının önde gelen üyelerinden biridir. İslami kökten-dinciliğin ve devrimi kışkırtmak için yapılan Franco Freda tarzı sağcı terörün büyük bir hayranı olan Mutti, kendisini "Nazi Maoist" olarak tanımlıyor. Kendi yayınevi Veltro'da sembolizm, gelenek, altın çağ mitleri, paganizm ve İslam ile ilgili kitaplardan, Horia Sima, Corneliu Codrenau, Robert Brasillach gibi Nazi ve faşistlerin çalışmalarına ve Holokost'u inkâr eden metinlere kadar geniş yelpazeli bir okuma

yakılma törenine, hepsi de ciddi siyah takımlar giyinmiş üç adamını, Tony Williams'ı ve iki genç İngiliz Nazisini yolladı. Önceden yapılan bir ayarlamayla, Savitri Devi'nin küllerinin konulduğu kap Matt Koehl'e gönderildi ve Wisconsin-Milwaukee'deki Yeni Düzen'in şeref salonuna, söylendiğine göre Lincoln Rockwell'in küllerinin yanına yerleştirildi. Göçebe Panaryan Nazi ve Hitler'in müridi Savitri Devi, böylece eski Amerikan Nazi Partisi'nin Neonazi Valhalla'sına girmiş oldu.⁴⁸

Savitri Devi'nin en büyük önemi savaş sonrası Neonazi hareketine bütün dünyadaki beyazlara kucak açan mistik bir Panaryan miti sunmasından gelir. Ünlü Nazi teorisyeni Alfred Rosenberg Hint-Aryanların saf Nordik kanlarını Hint alt kıtasındaki koyu tenli yerli halkla karışarak çoktan kaybettiklerini düşünürken, Savitri Devi'nin Nazi yönetimi altındaki Panaryan bir dünya vizyonuna Hintlileri de dahil etmiş olması elbette ironiktir.⁴⁹ Britanya ve Amerika'daki ırkçı grupların istenmeyen yabancılar olarak Asyalı ve siyah etnik azınlıklar arasında pek fark gözetmediği de ortadadır. Yine de, Savitri Devi'nin ateşli Hitler kültü savaşa hazır beyaz bir dünyayı savunanlara küresel bir Aryan mistisizmi sunmaktadır. Daha önce de belirtildiği gibi, Dünya Nasyonal Sosyalistler Birliği'ni kurarken, bu tam da George Lincoln Rockwell'in yapmayı arzuladığı şeydi ve Devi'nin yazdıklarının ilk olarak Amerikalı neonazilerce fark edilmiş olması da dikkate değer bir durum. Böylesi evrensel bir nazizm, Avrupa, Kuzey Amerika, Avustralya ve Yeni Zelanda'daki, ezici çoğunlukla beyaz olan ulusların renkli göçmenlere direnç göstermesi için mite dayalı, çok güçlü bir gerekçe sunmakta.

Savitri Devi'nin fikirleri 1980'ler ve 1990'lar boyunca yeraltındaki kanallardan kült benzeri oluşumlar içindeki genç neonazilerden oluşan yeni bir nesle ulaşmaya devam etti. Çalışmalarını tanıtan önemli kişilerden birisi de, "Ezoterik Hitlerciliğinin" içine Hitler avatarını da katarak antisemitizme dayalı karma bir Manici kozmoloji yaratan Şilili yazar-diplomat Miguel Serrano (d. 1917) oldu (bkz. 9. Bölüm). Serrano, Savitri Devi'yi Ezoterik Hitlerciliğin öncüsü ve "Odin'in Rahibesi" olarak göklere çıkardı.⁵⁰ Kendisi de Britanya,

Fransa ve Yeni Zelanda'da, Black Order (Kara Düzen) ve Infernal Alliance (Cehennem İttifakı) (bkz. 11. Bölüm) gibi isimler altında, dağınık bir ağ oluşturan Nazi paganlar ve satanistler için bir esin kaynağı oldu. Britanya'daki ırkçı dazlaklar için yayınlanan Savaş 18 dergilerinden birinde Savitri Devi anısına yazılmış bir yazı yer aldı.⁵¹ *The Lightning and the Sun* 1994 yılında Yeni Zelanda'daki satanist bir Nazi yayınında bir kez daha yayınlandı ve grup derginin özel bir sayısını "Hitlerciliğin Rahibesi"ne ayırdı.⁵² Faşist mistikler ve ırkçı paganlar tarafından "kadın ata" mertebesine çıkartılmış olan Savitri Devi, artık çok ırklı topluma karşı çıkanlar için Evita benzeri bir kişilik. Kitapları Birleşik Devletler, İskandinavya ve Batı Avrupa'daki ırkçı paganlar, dazlaklar ve Nazi metal müziğinin fanları arasında gün geçtikçe daha çok okunuyor.

Nazi Gizemleri

Savaşın hemen ardından gelen yıllarda Batılı Müttefik ülkeler arasında oldukça olumsuz bir imajı olan Üçüncü Reich'ın trajik sonu yüzünden ağır bir hava vardı. Alman militarizmi yüzünden Avrupa'nın bir enkaz haline gelişi, Yahudilerin yok edilişindeki dehşetle birleşerek, Hitler ve nasyonal sosyalizmi tüm dünyanın kınadığı bir korku malzemesi haline getirmişti. Alman halkının güç ve egemenliğe dayalı eski ideolojiyi çok çabuk terk etmesi ve önemli savaş suçlularının Nuremberg duruşmalarındaki berbat tutumu, Nazi Almanyası'nın utancını daha da artırmıştı. Ama Hitler'in bir zamanlar Almanlar tarafından idolleştirilmiş olması, rejimin bütün kıtadaki trajik ama kısa ömürlü olan hâkimiyeti, antisemitik politikalarının akıldışı ve ölümcül doğası, nasyonal sosyalizmi yine de modern tarihin başka dönemlerinden oldukça ayrı bir yere oturtuyordu. Nazizm tamamen laik bir fikirler bütünü olarak değil, kötülüğün modern bir yirminci yüzyıl rejiminde vücut bulması, Hristiyan Avrupa'daki korkunç bir pagan sapkınlık olarak algılanıyordu. Üçüncü Reich'ın uğradığı kesin yenilgi, önde gelen kişiliklerinin ortadan yok oluşu, intihar edişi ya da idam edilişiyse, nazizmin imajını daha da esrarengiz ve tekinsiz bir havaya sokuyordu.

1960'ların başında, nazizmin bu neredeyse dini yorumu, Batılı zihinlerde ürkütücü bir merak uyandırmaya ve çekicilik kazanmaya başladı. Daha önce doğrudan Üçüncü Reich'a yönelik şiddetli bir tepki ve dehşet varken, artık nazizmin üzerine bir esrar perdesinin örtüldüğü, Nazi kişiliklerin ve Nazi sembollerinin heyecanlı ve fantastik bir şekilde sunulduğu açıkça görülebiliyordu. Bütün siyasi ve tarihi bağlamından soyutlanmış bir nazizm, sadece ilginç yönleriyle, macera ve gerilim romanları, edebiyat dışı kitaplar ve filmler sayesinde popüler kültür alanına girmeye başlamıştı. Martin Bormann, Joseph Mengele gibi kaçak Nazilerle, hatta her nasılsa hayatta

kalmayı başarmış ve Amazon ormanlarının ortasında, Ortadoğu'daki çorak başkentlerde ya da Londra ve New York'un bilinmeyen arka sokaklarında yaşamaya devam eden bir Heinrich Himmler ve Adolf Hitler'le ilgili hikâyeler ucuz romanlarla edebiyat dışı spekülatif yazının ana malzemesi haline geldi.¹ Kâğıt üstündeki bu Naziler, korkunç bir dönemden arta kalan ürkünç canavarlar gibi, savaş sonrasında kendi sorunları, çelişkileri ve siyasi güçleriyle boğuşan modern dünyanın kıyısında köşesinde, gölgeler arasında var olmaya devam ediyorlardı. Bu kaçaklar çoğunlukla gizli planları olan, görünürde güvenilir olan liberal dünyamızın düzenini bozarak kendi Döndüncü Reich'larını kurmayı amaçlayan tiplerdi.

Kutsal olmayan emanetler kavramı, ister gerçek ister hayali olsun, bu kaçak Naziler fenomeniyle yakından bağlantılıdır. Nazi rütbeleri, üniformaları, nişanları ve belgeleri savaştan hemen sonra koleksiyonu yapılan şeyler haline geldi ve çok geçmeden yüksek fiyatlara alıcı bulmaya başladı. Ama en yüksek fiyatlar Nazi liderlerinin kullandığı eşyalara biçiliyordu. Bu koleksiyoncular için, partinin Münih'teki merkezinde, Braunes Haus'ta verilen birçok ziyafette üst düzey yetkililer için sofraya konulmuş olan yemek takımlarının üstünde de tekinsiz bir hava vardı ama Hitler'in kendi yaptığı tablolar ya da günlüğü olduğu iddia edilen defter adeta birer tılsımdı. 1983 yılında *Stern* (Yıldız) dergisinin yaşadığı kavgalı "Hitler'in Günlükleri" olayıyla doruğa çıkan haber atlatmalar ve gazetecilik fiyaskoları, bu eşyalara nasıl bir ilgi olduğunu açıkça gösteriyor.² Yok olmuş bir döneme ait olan bu sihirli hatıralar arasında bir de gizli Nazi hazinesi vardı. Üçüncü Reich'ın liderleri birer sanat aşığı olmalarıyla ünlüydüler ve Avrupa'da işgal edilen ülkelerden çok fazla ganimet toplamışlardı. Bunların çoğu bulunmuş ve gerçek sahiplerine iade edilmiş olsa da, Nazi ganimetinin göllerin altında, madenlerde, toprak altında ya da buzulların altında olduğuna dair hâlâ birçok hikâye anlatılır.³ Nazi kaçaklar, kutsal olmayan emanetler ve gizli hazine söylentileri nazizmin bir yerlerde hâlâ tetikte beklediği efsanesini destekleyerek, yeniden dirileceğinden korkulsa bile, bu fikri yine de romantik bulan liberal zihinlerde heyecan dolu bir ürperti yaratıyordu.

Nazilerin bir yerde gizlendiği ve nazizmin yeniden dirilebileceği efsanesi modern “Nazi Gizemleri” mitolojisinde apaçık görülebiliyordu. Nazizm gizemli bir hale getirilip romantize edilerek teozofi ile, Tibet’teki gizli merkezlerle, tarikatçı ritüellerle ve kara büyüü anımsatan her şeyle bağlantılı neognostik bir dine dönüştürülüyordu. Louis Pauwels’le Jacques Bergier’in Fransa’da çok satan ve daha sonra birçok dile çevrilen, devrim niteliğindeki *Le matin des magiciens* (Büyücülerin Sabahı, 1960) kitabını örnek alan, 1960’ların başından başlayarak ve 1970’lerin ortasında doruk noktasına çıkarak Britanya, Fransa ve Birleşik Devletler’de yazılan sayısız popüler kitap da, Hitler ve Nazileri gizli cemaatlerle, okültizm ve büyüyle ilişkilendirdi.⁴ Yapılan şey yine diktatörlüğü, terörü, savaşı ve baskı gerçeğini tarihten silerek, mitolojik bir şeytani misyon ve küresel değişim tablosu çizmekti. Bu okült mitoloji de Nazi eşyalarını ve emanetlerini yeniden canlandırma ve eski düzeni geri getirme yeteneğine sahip sihirli güçlerle donattı. Hitler’in küllerinden yeniden doğuşu ya da Himalayalar’da bulunan gizli bir Nazi kolonisi gibi kurgusal temalar artık Nazilerin bir yerlerde hâlâ yaşadığını anlatan eski hikâyelerle boy ölçüşüyordu. İlk başta edebi bir fenomen olan sapkın “Nazi Gizemleri” teolojisi 1980’ler ve 1990’larda mistik neo-nazizmin güçlü bir unsuruna dönüştü.

Bu popüler kitaplar Nazi fenomenini ısrarla esrarengiz ve şeytani bir etkinin ürünü olarak betimliyordu. Hitler’in iktidara yükselmesini anlatan olağanüstü hikâye, doğrudan doğaüstü güçlerle ilişkilendiriliyordu. Bu mitolojiye göre, nazizmin çekiciliği laik ya da maddeci düşünceyle yeteri kadar açıklanamazdı. Onun kötücül akıldışılığı ve ilk başlardaki parlak başarısı sosyal ve ekonomik unsurların ampirik analizleriyle açıklanamazdı. Bu modern gizemcilik nazizmi ele alırken, Üçüncü Reich’in yükselişini daha çok Hitler’i ve çevresindekileri kollayan ve kontrolü altına alan, mutlak ama gizli bir güç olduğu şeklinde yorumluyordu. Bu gizli güç ya bu boyuttan olmayan bir varlık (“karanlık güçler,” “görünmeyen hiyerarşiler,” “bilinmeyen üstler”) ya da Nazilerin temasta olduğu, uzak bir çağa ve yere ait okült bir üst sınıftı. Bu popüler

geleneğin sık sık tekrarlanan temaları arasında Hitler'in medyumluk yeteneği, Nazilerin Doğu'daki gizli üstatlarla bağlantısı, Thule Cemiyeti'nin ve diğer okült düzenlerin kara inisiyasyonun araçları olarak gösterilmesi vardı. Bu türün bütün yazarları Üçüncü Reich'in geleneksel tarihçiler tarafından bilinmeyen gizli bir tarihini belgeliyor, Nazileri satanik amaçlara hizmet eden karanlık güçlerin araçları olarak gösteriyordu.

Hans Thomas Hakl, Hitler'i okült güçlerin yönettiği bir kişilik olarak gösteren ilk Fransız kaynakları inceleyerek öncü bir çalışma yaptı. Mistik ve Hıristiyan bir yazar olan René Kopp, 1934 yılında Napolyon, Mussolini ve Hitler'in, "insanlığı etkileyen görünmez ruhani güçlerin bütünü" olan "kader" üstünde bu kadar başarılı bir etki yapmalarının sırrını araştırarak, "Dünyadaki üstatların (özellikle Hitler'in) dünyaya bu güçler tarafından belirli bir amaçla" gönderildiklerini yazdı. Hitler'in zaman içinde çekilmiş fotoğraflarını incelemiş, yüzünün değiştiğini ve yüzünde uyurgezerlik belirtilerinin görüldüğünü, bunun da "kökeni bilinmeyen bir varlığın eline geçtiği" anlamına gelebileceğini yazmıştı. Bir başka Fransız yazar, Edouard Saby de, 1939 ilkbaharında Hitler'in bir medyum, büyücü ve inisiye edilmiş birisi olduğunu, büyücülük faaliyetlerinin kendisini Hitler'in vejetaryenliğinde, öz disiplinde, sanatsal gelişiminde, büyülu bakışları ve hareketlerinde belli ettiğini yazdı. Saby bunun kanıtı olarak tarihteki Vehm'i (gizli bir ortaçağ mahkemesi) gösterdi ve "düzen" üyelerinden birisinin şöyle söylediğini iddia etti: "Biz Kutsal Vehm Kardeşliği, biz Bavyera Gül Haçı'nın Yedi Önderi, biz Yüce Üstatlar, Hitler'i eğitip kucakladık ve ona rehber olduk..."⁵ Burada Nazi okült güçleri mitinin savaş öncesinde atılmış olan tohumları açıkça görülmektedir.

Batı Avrupa'daki Katolik ulusların en büyüğü ve Aydınlanma'nın beşiği olan Fransa, Almanya'daki askeri ve milli gelişmeleri her zaman için Hıristiyan öğretiler ve yeni akıl dini temelinde değerlendirme eğiliminde olmuştur. Ren'in öteki tarafındaki komşusunda gerçekleşen saldırgan hareketler mantıksız bulunarak genellikle dikkate alınmaz ama dini düşünceye bağlı akımlar hâkim

olduğunda, Almanların şeytani ve Tanrı'yı yok sayan amaçları olduğu düşünülebilir. Hitler'e şeytani bir misyon yüklenmiş olması Fransa'daki Hristiyan ve ezoterik yazarlardaki bu ikinci eğilime işaret ediyor. Burada hatırlanması gereken şey, Hermann Rauschning'in *Hitler m'a dit* (Hitler Anlatıyor, 1940) kitabının Fransızca olarak, Alman Ordusu'nun ülkeyi işgali sırasında yayınlanmış olduğudur. Hava baskını sirenleri çalarken ve Paris halkı korkunç "Boche"nin ülkeyi yeniden işgal edebileceği ihtimaliyle paniğe kapılmışken, Hitler'le yapıldığı iddia edilen bu söyleşiler Almanların sıradan bir düşman değil, şeytanın emrindeki bir güç olduğunu çarpıcı bir şekilde göstermeyi amaçlıyordu. Rauschning'in kitabında güçlü bir ahlaki propaganda vardı: Fransa'nın savaştan galip çıkacağı söylenebilmirdi çünkü Şeytan'ın karşısında Tanrı onlardan yanaydı.

Hitler'in şeytani güçlerin eline geçmiş olması bu mitolojide doğrudan Nietzsche'nin yeni insan türü öngörüsüyle, sıradan ölümlüler arasında tanrılaşacak olan üstün Aryan insanı görüşüyle bağlantılıdır. Bu yüce dönüşümü sağlayacak olan nasyonal sosyalizm de bu yüzden sadece siyasi bir hareket değil, dünyadaki yaşamın doğasını tümünden değiştirecek bir şeydir. Bu fikirlerin ilk kaynağı muhafazakâr Prusya'daki yönetici sınıfın bir üyesi, Nazilerden çok önce uzaklaşan Danzig Senatosu'nun eski başkanı Hermann Rauschning'di (1887-1982). Rauschning, 1936 yılında Almanya'dan göç ettikten sonra, İngiliz, Fransız ve Amerikalı okurlar için Nazilerin bayağı liderliğini ve temel yöntemlerini afişe eden birçok kitap yazdı. Alman diktatörle yaptığı bir dizi uzun sohbetten oluştuğunu iddia ettiği *Hitler Speaks* (Hitler Konuşuyor, 1939) Hitler'in nihilizmini, fanatizmini ve savaş yanlısı tutkularını olduğu kadar, dengesiz ve şehvet düşkünü kişiliğini de gözler önüne sermeyi amaçlıyordu. Akademisyenler sonradan Rauschning'in sohbetlerinden çoğunun uydurma olduğunu neredeyse kesin olarak kanıtlamış olsalar da, Hitler'in kendi sesini kullanarak tahminler ve hayal gücüyle yazılmış bu kitapta tekinsiz bir doğruluk payı vardır.⁶

Rauschning'in Hitler'in şeytani güçlerin eline geçişini anlatan mitolojiye yaptığı etkinin büyüklüğü şu birkaç örnek alıntıda

açıkça görülmektedir: “Hitler kendini onu çekip sürükleyen güçlere –karanlık ve yıkıcı bir şiddetin gücüne– teslim ediyordu. O hâlâ seçim özgürlüğü olduğunu düşünse de uzun zamandır, sadece metafor olarak değil sözcüğün gerçek anlamında da, kötü ruhların büyüsü olarak tanımlanabilecek bir gücün esiri olmuştu.” Bu şeytani anlaşma kâfir Nazilerin üstün bir Aryan insanı yaratma tutkularıyla bağlantılıydı. Rauschning “The Human Solstice” (İnsan Dönümü) isimli bölümde, Hitler’in üstün bir insan ırkının büyümlü evrimi, Kiklop’un gözünün doğaüstü algılar ve diğer okült güçleri barındıran bir organ olarak açılışı üstüne fikirlerini nakleder: “İnsan Tanrı olma yolunda... Nasyonal sosyalizmde bir siyasi harekettten başka bir şey göremeyenler hiçbir şey bilmiyorlar demektir. Nasyonal sosyalizm dinden de daha öte bir şey: İnsanlığı yeni baştan yaratma iradesi.” Hitler zafer dolu bir sesle ekler: “Yeni insan aramızda! Burada! ...Sana bir sır vereceğim. Yeni insan bana gösterildi - korkusuz ve yenilmezdi. Karşısında sindim!” Başka bir bölümdeyse Hitler’in isimsiz bir varlığı, herhalde üstün insanın şeytani bir hayalini görerek, gecenin bir yarısında çılgınlık atarak ve dehşet içinde titreyerek uykusundan uyandığı anlatılır.⁷

Rauschning’in bu sohbetlerinin 1960’larda yayılan şeytanın eline geçmiş Hitler mitolojisi üstünde, ilk başta Fransa’da, büyük bir etkisi olmuştur. Kaybedilmiş bir savaşın, işbirliği ve Müttefikler sayesinde özgür kalışlarının anısı henüz çok taze olduğu için, Hitler ve nazizmin bu şeytani yorumu yenilgi için bulunan bir bahane ve yaralanmış Fransız onuru için bir sargı da olmuştu belki. Sıradan ölümlüler karanlığın bu feci güçlerine karşı kendilerini nasıl savunabilirlerdi ki? Pauwels ve Bergier, Hitler’in yeni bir insan ırkı yaratmak için korkunç planlar yapmış olduğu savını desteklemek için Hermann Rauschning’den çok fazla şey ödünç almışlardı: Hitler’in doğaüstü bir bilince sahip olduğunu iddia edişi, ürkünç yeni insan, insanlığın döngüsel gelişimi, “güneş döneminin” sona eriş ve yeni ırkın ancak küresel bir felaket eşliğinde doğuşu.⁸ Rauschning’in çalışmalarından alınan bu ve benzeri bölümler, Trevor Ravenscroft, James Herbert Brennan ve yeni “Nazi Gizemleri”nin sonraki

yorumcularının kitaplarında sık sık kullanıldı.⁹ Rauschning'den yapılan bu tür alıntıların genelde iki aşamalı bir amacı vardı: Bir yandan Hitler'in şeytani güçlerin eline geçmiş olduğunu, öte yandansa Nazilerin bilinci, hatta dünyadaki yaşamın fiziksel doğasını büyü yoluyla dönüştürerek yeni bir çağ başlatmak için şeytanla işbirliği yaptığını kanıtlamak.

"Nazi Gizemleri" üstüne yazılan kitaplar bu şeytanlaştırmayı kısa sürede Nazilerin Doğu ile bağları olduğu mitiyle birleştirdi; bu mitinse teozofi ve Fransa kökenli karmaşık bir doğası vardı. Kökleri Tibet ve Moğol mitolojisinde olan Doğu'daki gizli kutsal merkezler kavramı Batı'da ilk olarak modern teozofinin kurucusu Helena Petrova Blavatsky tarafından yaygınlaştırılmıştı. Blavatsky, Himalayalar'daki gizli bir lama manastırında okuduğunu iddia ettiği "Dzyan Kitabı"nı temel alan *The Secret Doctrine* (Gizli Öğreti, 1988) kitabında, ezoterik öğretilerin yayıldığı ve inisiyasyonların yapıldığını, buna benzer birçok gizli merkez olduğunu öne sürmüştü. Blavatsky'ye göre, Ortadoğu'nun keşfedilmemiş bölgelerinde, dağlardaki mağaralarda ve yeraltındaki labirentlerde, muhteşem kütüphaneler ve görkemli tapınaklar vardı. Bu merkezlerin –Aryan ırkının yüce üstatlarının eski bilgileri korudukları söylenen– en önemli örnekleri Babil'de olduğu düşünülen yeraltı şehri Agadi ve Gobi Çölü'ndeki güzel vaha Şambala'ydı.¹⁰ Bu spekülasyonlar daha sonra başka teozofist yazarlar tarafından geliştirildi. Annie Besant ve Charles Leadbeater "Şambala"nın yok olan Gobi Denizi'nin kıyılarında Aryan ırkının liderleri tarafından yaklaşık olarak MÖ 70.000 yılında kurulmuş bir şehir olduğunu söylerken; Alice Bailey, yine Gobi Çölü'nde, bütün insanlık kurtuluncaya kadar insanoğlunun evrimini izlemekte olan "Dünyanın Efendisi"nin oturduğu yer olduğunu yazdı.¹¹

Doğu'daki başka bir kutsal merkez olan Agartha efsanesi 19. yüzyılın sonlarından itibaren Fransa'daki okültist yazarlar tarafından geliştirilmeye başlandı. İkinci İmparatorluk döneminde, Hindistan'daki Chanderganore'da devlet görevlisi olan Louis Jacoillot (1837-1890) Hint mitolojisi ve Hristiyanlıkla ilişkisi

üstüne bir üçleme yazdı. *Le fils de Dieu*'de (Tanrı'nın Oğlu, 1873) yerel Brahmanların anlattığı "Asgartha" hikâyelerini, bütün Brahmanların başrahibinin ve Tanrı'nın yeryüzünde vücut bulmuş halinin oturduğu yer olan, tarihöncesindeki bir güneş başkentiyle ilişkilendirir. Daha sonra Aryanların istilasına uğrayan şehir, yaklaşık olarak MÖ 5000 yılında Nordikler tarafından yok edilmiştir.¹² Bu mitoloji Fransız okültist Joseph Saint-Yves d'Alveydre (1842-1909) tarafından daha da geliştirilmiş, d'Alveydre Himalayalar'daki yeraltı şehri Agartha'da dünya tarihinin akışını yönlendirmiş bir teokrasi olduğunu yazmıştır. İlk başta yeryüzünde olan Agartha, MÖ 3200 civarında başlayan Kali Yuga'da yeraltına taşınarak insanlıktan gizlenmiştir. Burada teknolojik ve ruhani açıdan ötekilerden üstün olan ve milyonlardan oluşan bir toplum, üst rütbeli ruhani bir lider tarafından yönetilmektedir. Yeryüzündeki dünya yeterli bir aydınlanma düzeyine ulaştığında, Agartha bütün ihtişamıyla ortaya çıkacak ve insanlığın aydınlanmasını küresel bir dönüşümle tamamlayacaktır.¹³

Polonyalı macera ve gezi yazarı Ferdinand Ossendowski, Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Agartha mitinin daha gelişmiş bir versiyonunu anlattı. Ossendowski, Rus Devrimi'nden sonra Sibiry'a ve Moğolistan'da yaptığı bir seyahati yazarken, bölgedeki Budistlerin Dünyanın Kralı'nın hükümdarlığındaki yeraltı krallığı "Agartha" ile ilgili inaçlarını aktardı. Ossendowski'ye göre, bu ütöpik âlemin kötüye giden insanlığı yok edebileceğine ve bütün gezegenin görünümünü değiştirebilecek doğaüstü güçlere sahip olduğuna inanılıyordu. Kıyamet kehanetleri, Dünyanın Kralı'nın dünyadaki kötülere karşı iyi insanların liderliğini yapma zamanı geldiğinde bedenleneceğini söylüyordu. Ancak, Dünyanın Kralı'nın 1890 yılında bir Narabanchi manastırında görüldüğü ve savaş, açlık, hastalık ve korkunç suçlarla dolu bir dönemi haber verdiği söyleniyordu. Bu dönemin sonundaysa insanların kötülükle savaşmasına önderlik edecek, şu anda bilinmeyen, yeni bir halk gönderecek ve bu halk "ulusların yok oluşuyla saflaşmış dünyada yeni bir yaşam" başlatacaktı. En sonunda, 2029 yılında, Agartha'deki halklar yeraltındaki

mağaralarından yeryüzüne akın edecekti.¹⁴ Ossendowski'nin bu anlattıklarını çok ilgi çekici bulan Fransız ezoterist René Guenon, dünyanın ruhani merkeziyle ilgili *Le roi du monde* (Dünyanın Kralı, 1927) isimli kendi kitabını yazdı.

Nazilerin Doğu'daki gizli bir teokrasiyle bağlantıda olduğu fikirleri, "Nazi Gizemleri"ne dahil olan ruhani *vril* gücüyle de destekleniyordu. Sör Edward Bulwer-Lytton *The Coming Race* (Gelecek Olan Irk, 1871) romanında bu gücü fiziksel olarak insan türünden çok ileride olan ve yeraltında yaşayan Vril-ya ırkına atfetmişti. Büyük ihtimalle Latince *virile* sözcüğünden gelen *vril* güçleri arasında telepati ve telekinezi de vardı. Tamamen hayali olan bu kavramdan *Isis Unveiled* (Peçesi Kalkmış İsis, 1877) kitabında, insanlığın kadim çağlardaki büyücülerden bu yana bildiği o gizemli ve her şeyi kapsayan gücün isimlerinden birisi olarak, Madam Blavatsky de bahseder.¹⁵ *Vril*'den sadece inisiye olanların ulaşabildiği, yalnızca bütün dünyada değil insan organizmasında da var olan uçsuz bucaksız bir psişik güç kaynağı olarak söz edilir. Bazı okültistler *vril* gücünü tam olarak kullanabilen birinin, Bulwer-Lytton'un yeraltı ırkı Vril-ya gibi, doğaya da tamamen hâkim olabileceğine inanmışlardı. Almanya'daki kısa roket mühendisliği kariyerinin ardından, 1935 yılında Amerika'ya göç eden Willy Ley, Üçüncü Reich döneminde resmi olarak kabul gören sözde bilimsel fikirlerle ilgili kısa bir kitap yazdı. Hörbiger'in Kozmik Buz Teorisi ve İçi Boş Dünya Öğretisi'nin yanında, *vril* gizeminin içine dalabilmek için ikiye kesilmiş bir elmaya yoğunlaşarak meditasyonlar yapan Berlinli bir tarikat olduğunu hatırlattı.¹⁶

Pauwels ve Bergier, Nazi liderlerinin yeraltında yaşayan, her şeye kadir bir teokrasiyle bağlantı kurup bilgeliğinden faydalanmaya kararlı olduğunu iddia edebilmek için, *Le matin de magiciens*'de bu yazıdan alıntı yaparak, Berlin'deki bu gizli tarikatın önemini abarttı. Bu güç Almanya'nın bütün dünyayı fethetmesini ve insan yaşamını kıyameti öngören bir vizyona uygun olarak dönüştürmesini sağlayacaktı:

Doğu'da bir yerlerde, saklı bir kentte saltanat süren Dünyanın Efendisi ya da Korkunun Kralı'yla ittifak kurulabilecek. Bir anlaşma yapabilenler dünyayı değiştirebilecek ve insanlığın macerasına binlerce yıl için yeni bir anlam kazandıracak.... Dünya değişecek: Efendiler dünyanın merkezinden çıkacak. Onlarla ittifak yapıp biz de Efendi olmazsak, kendimizi kölelerin, yeryüzünde yükselecek Yeni Şehirler'i besleyecek olan gübre yığınının içinde bulacağız.¹⁷

Pauwels'le Bergier, Hitler ve çevresindekilerin bu fikirlere inanıklarını öne sürüyordu. Anlattıklarına göre, Berlin'deki bu tarikat Vril Cemiyeti ya da Aydınlık Loca olarak biliniyor ve önemli bir Nazi örgütü statüsünde olduğuna inanılıyordu. Fransız bir psikiyatristten yapılan alıntı şöyleydi: "Hitler'in asıl amacı yeni bir şey yaratmak, kutsal bir operasyon... insan ırkında benzeri görülmemiş bir yükselişle birlikte, kahramanlar, yarı tanrılar ve tanrı insanlardan oluşan yeni bir ırkın ortaya çıkmasını sağlayacak biyolojik bir değişim gerçekleştirmektir."¹⁸ Irkçılık böylece *vril* gücüyle ve Nazi geleceğin binyılcı imajını destekleyen okült bir Doğulu teokrasi ve mitolojiyle ilişkilendirildi. Pauwels'le Bergier Nazilerin bilim ve teknoloji destekli dini-mitolojik düşünce tarzıyla ilgili yorum yaparken, Hitlerciliği "Guénonculuk artı tanklar" şeklinde tanımladılar.¹⁹

"Nazi Gizemleri" Nazi hareketinin okült merkezi ve medyum Hitler'e kara büyü inisiyasyonları yapılan bir yer olarak, Thule Cemiyeti ve bazı üyelerine özel bir yer ayırır. 1918 Temmuzunda Rudolf von Sebottendorff (1875-1945) tarafından Münih'te kurulan Thule Örgütü, adını Ultima Thule'den alan *völkisch*-ırkçı bir gruptu. Bu kuzey ülkesi Yunanlı denizci Marsilyalı Pytheas tarafından MÖ 400 civarında kayda geçirilmiş ve biraz tereddütle de olsa sonradan İzlanda adını almıştır. Guido von List ve yüzyıl başındaki diğer Alman milliyetçileri, Edda'ların vatanı olan İzlanda'yı Hristiyanlığı reddeden eski Töton'ların son sığınağı olarak görüyordu. Thule Cemiyeti Birinci Dünya Savaşı'nın sonunda milliyetçi ve ırkçı çevreler için hiç kuşkusuz önemli bir odaktı ve 1919 ilkbaharında Bavyera'daki sol devrime karşı askeri destek sağlamıştı. Kolaylıkla bir lobi grubu ve

Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi'nin selefi olarak tanımlanabilirdi. Örgütsel ve kişisel bağlantılar, Political Worker's Circle (Siyasi İşçiler Camiası) aracılığıyla, Thule Cemiyeti'nden Nazi Partisi'nin müjdecisi olan Alman İşçi Partisi'ne geçmişti. Nazilerin sonradan öne çıkan simalarından Rudolf Hess ve Hans Frank Thule üyesiyken, Dietrich Eckart ve Alfred Rosenberg konuk üyelerdi.²⁰

Pauwels ve Bergier 1920'lerin başlarında Münih'te Hitler'in akıl hocalığını yapmış okültistler olarak iki isim üzerinde durmuştur. Dietrich Eckart (1868-1923) Ibsen'in *Peer Gynt* oyununu Almanca'ya çevirerek ün kazanmış, bohem bir oyun yazarıydı. Aynı zamanda ateşli bir antisemitik gazeteci ve kendi gazetesi *Auf Gut Deutsch*'un editörü olarak Münih'teki milliyetçi çevrelerin önde gelenlerinden birisiydi. Eckart ve Hitler büyük ihtimalle 1919 Kasımı'nda, Alman İşçi Partisi'nin programı üstünde çalışırken tanışmış ve 1920-1921 yıllarında yakın dost olmuşlardı. Deneyimli ve çevresi geniş bir adam olan Eckart, Hitler'in yeni yeni filizlenen antisemitizmini körükleyerek odaklanmasını sağlamakla kalmamış, genç parti liderini paralı ve nüfuzlu çevrelerle de tanıştırmıştı. Eckart'ın etkisi Hitler'in 1922'den sonra gün geçtikçe daha fazla ün ve özgüven kazanmasıyla birlikte azalmış, Münih çatışmasının planlarına bile dahil edilmemiş ve kısa süre sonra, 26 Aralık 1923'te de vefat etmişti. Ancak Hitler eski dostuna sadık kalmış, parti içinde onun adına birçok anma töreni gerçekleştirerek ve *Kavgam*'ın ikinci cildini ona adayarak Eckart'ı onurlandırmıştı.²¹

Pauwels ve Bergier'e göre, Hitler'in okültist akıl hocalarından birisi de, güçlü bir Thule üyesi ve jeopolitik alanında Almanya'nın en önde gelen isimlerinden biri olan Karl Haushofer'di (1869-1946). Haushofer Birinci Dünya Savaşı'nda Reichswehr'de tümgeneral rütbesine kadar ulaştığı askeri kariyerinden sonra, kendini siyasi coğrafya çalışmalarına adanmış, Rudolf Hess'in öğrencisi ve asistanı olduğu Münih Üniversitesi'nde Jeopolitik Kürsü Başkanlığı'na getirilmişti. Hitler ve Hess Münih çatışmasından sonra Landsberg'de hapse atıldığında, Haushofer'in eski öğrencisini ziyaret ettiği ve bu sırada Hitler'le de tanıştığı biliniyor. Haushofer'in Doğu Avrupa ve Rusya'nın "kalbinin" ülkeleri yönetenlerin dünyada daha geniş bir

hâkimiyet kurmalarını sağladığını savunan jeopolitik teorisinden, Hitler'in çok etkilendiği söylenir.²²

Haushofer aynı zamanda 1908-10 yıllarını Asya'da geçirmiş ve Uzakdoğu'ya, özellikle Japonya'ya karşı, yaşamı boyunca sürecek bir ilgi duymaya başlamıştı. Tokyo'daki Alman Büyükelçiliği'ne askeri ataşe olarak atanmış, ayrıca Hindistan, Burma, Kore ve Çin'i de gezmişti. Ama Doğu ile bu bağlantısı "Nazi Gizemleri"nin değirmeninde öğütölmek için yeterliydi. Pauwels 1954 yılında Kafkasyalı okültist Georgi İvanoviç Gürciyef (1866-1949) üstüne bir kitap yazmış, kitapta Haushofer'in 1903, 1905, 1906 ve 1908 yıllarında Tibet'te Gürciyef'le buluştuğunu öne sürmüştü. Sonra, 1923 yılında, Haushofer Tibet'teki benzeri grupları model alarak, Agarthi [sic] ve "Shampullah" [sic] şehirlerini temel alan bir felsefeyle, Almanya'da Thule Cemiyeti'ni kurmuştu. Pauwels ikinci şehri, bütün dünyaya hâkim olmak için ittifak kurabileceğiniz Korku Kralı'nın saltanat sürdüğü, şiddet dolu bir şehir olarak tanımlıyordu. Thule Cemiyeti'nin 1928 yılında Berlin'deki bir Tibetli rahipler kolonisi sayesinde "Shampullah" ile bu türden bir ittifak kurduğunu iddia ediyordu.²³ Bu efsaneyi çürütmek için, Haushofer'in 1908'den önce Avrupa dışına seyahat etmediğini ve Uzakdoğu'da yaptığı yazılı belgelerle kanıtlanan seyahatlerin içinde bir Tibet yolculuğu olmadığını söylemek yeterli.²⁴ Haushofer'le Gürciyef'in bu sözde temasına dair, Pauwels'in elindeki tek kaynak, bu bilgiyi Mauthausen kampında esir düştüğü sırada Alman subaylardan edindiğini söyleyen Jacques Bergier'di.

Pauwels ve Bergier'e göre, Eckart ve Haushofer'in Hitler üzerindeki etkisi en başta bilinmeyen güçlerden gelen gizli bilgilerin aktarılmasına dayanıyordu. Eckart'ın ölümünden hemen önce şöyle dediği söylenir: "Hitler'i takip edin. O dans edecek ama melodiyi çalan bendim. Onlarla temas kurmayı ona biz öğrettik. Benim için yas tutmayın: Tarihi bütün Almanlardan daha çok etkilemiş olacağım." Yani Eckart'ın okült bir aracı olarak oynadığı rol açıkça görünmeyen hiyerarşilerle ilişkilendirilmiştir.

Thule'nin kayıp bir uygarlığın büyü merkezi olduğu düşünülüyordu. Eckart (metinden alıntıdır) ve arkadaşları Thule'ye ait gizli bilgilerin tümünden kaybolmadığına inanıyordu. İnsanla Öte Taraf'taki zeki varlıklar arasında aracı olan Varlıklar, İnisiye olanların [yani Thule Cemiyeti üyelerinin] emrine Almanya'nın dünyayı hâkimiyeti altına alması için kullanılabilecek güçler tahsis edecekti... [cemiyetin] liderleri her şeyi bilen, güçlerini enerjinin kaynağından alan ve Eski Dünya'nın Büyük Üstatları'nın rehberliğindeki insanlar olacaktı. Eckart ve Rosenberg'in Aryan öğretisinin temelinde bu türden mitler vardı ve bu kâhinler... medyumluk yeteneğine sahip olan Hitler'in zihnine bunları aşılamışlardı. [Thule Cemiyeti] çok geçmeden... gerçekliğin doğasını değiştirecek bir araca dönüşecekti... grup Karl Haushofer'in etkisiyle Görünmeyen Âlem ile ilişkisi olan, inisiye edilmiş kişilerden oluşan bir cemaat olarak gerçek karakterini bulmuş ve Nazi hareketinin büyü merkezi olmuştu.²⁵

Baştan sona düzmece olan bu anlatımda, Haushofer'ın Japonya'daki gizli bir Budist topluluğu olan Aydınlık Loca'ya ve Thule Cemiyeti'ne de üye olduğu iddia ediliyor.

Haushofer'in 1908 yılında tanışmış olduğu efsaneye göre, René Guénon'un *Le Roi du Monde*'da anlattığı şekliyle, Gobi'de yaşanan felaketten sonra bu büyük uygarlık merkezinin sahipleriyle efendileri, Her Şeye Kadir Olanlar, Öte Taraf'taki zeki varlıkların oğulları, Himalayalar'ın altındaki geniş bir bölgeye yerleştiler. Orada, o mağaraların içinde, bir tanesi "Sağ El Yolu"nu, diğeri "Sol El Yolu"nu takip eden iki gruba ayrıldılar. Bunlardan birinin merkezi olan Agarthi bir meditasyon yeri, gizli bir İyilik şehri, dünyevi işlerden uzak bir tapınaktı. İkinci merkez Şambala ise güçleriyle elementleri ve insan kitlelerini yöneterek "zamanın dönüm noktasında" ortaya çıkacak olan ırkın gelişini hızlandıran, şiddetin ve gücün şehriydi.

Yani Hitler'e insanlığın Orta Asya'daki "kökenlerine geri dönmesi" gerektiğini beyan eden jeofizikçi bir Haushofer değil,

Doğu teokrasisinin temsilcisi bir Haushofer'dir. Durum böyle olunca da, Almanya'nın Doğu'daki gizli güç merkezlerine ulaşmasını sağlamak için Nazilerin Türkistan, Pamir, Gobi ve Tibet'i fethetmesi gerektiğini savunmuştur.²⁶

Thule Cemiyeti ve üyelerinin bu çarpıcı imajı neredeyse tamamen hayal ürünüydü. Thule Cemiyeti'nin kurucusu Rudolf von Sebottendorff'un okültle ilgilendiği bilinse de, 1918'den 1925'e kadar düzenli olarak yapılan toplantıların cemiyetin sekreteri Johannes Hering tarafından tutulan ayrıntılı kayıtlarında, bu türden konularda konuşmalar yapıldığından sadece iki yerde bahsediliyor. 31 Ağustos 1918'de, Sebottendorff çubukla maden ve su arama üstüne bir konuşma yapmış, Hering'se okültizmin Thule'ye zaman zaman şüpheli üyeler çektiği yorumunu yaparak bu durum karşısındaki hoşnutsuzluğunu belirtmiş; 23 Şubat 1919'daysa soyadı Wilde olan birisi okültizm üstüne bir konuşma yapmış. Öteki konuşma ve tartışmaların hepsi megalitik kültür, Tötonların ilk vatanı, Cermen mitleri ve şiiri, Thule efsanesi, Yahudiler ve Siyonizm, güncel siyasi sorunlar gibi konularda. Toplantılara sadece konuk olarak katılan Eckart bir seferinde, 30 Mayıs 1919'da, kendi yazdığı *Lorenzaccio* ve *Ahasver* oyunlarından bölümler okumuş. Haushofer'in grupla ilişkisi olduğuna dairse hiçbir kanıt yok. Thule Cemiyeti Nazi Partisi'nin arkasındaki okült bir grup olarak önem kazanmayı bırakın, 1920 yılında siyasi etkisini de yitirmiş, 1925 yılındaysa tam bir durgunluk dönemine girmiştir.²⁷ Thule Cemiyeti 1918-19 yıllarındaki en parlak döneminde de, daha sonrasında da, milliyetçi ve antisemitik bir ideolojiyle birlikte anılan, Münihli ve orta sınıftan üyeleri olan bir gruptu.

Pauwels ve Bergier nazizmin okült bağlarıyla ilgili bu temel mitleri oluşturduktan sonra, başka yazarlar da ticari başarı vaat eden bu sansasyonel alana girmek istedi. Almanya'da, Dietrich Bronder Haushofer-Gürciyef bağlantısıyla ilgili hikâyeyi, Haushofer'in Tibet gizemlerine inisiye edilmesini ve Berlin'deki keşifler kolonisini yeniden yorumladı; hatta Bronder'e göre, 1939 yılında SS subayı Ernst Schäfer'in liderliğinde Tibet'e yapılan keşif gezisinin esas amacı Üçüncü Reich'la lamalar arasında hayati önemi olan

bir telsiz bağlantısı kurmaktı. Okültizme ilgi duymasına rağmen, Pauwels ve Bergier'in hiç bahsetmediği Sebottendorff'u bu bağlamda ele alan ilk yazar da Bronder'di. Nazilerin okült geçmişini anlattığı hikâyeyi, her nedense Hitler, Mussolini, Goering ve Himmler'i de kapsayan, Thule Cemiyeti'ne ait uydurma bir üye listesiyle taçlandırdı.²⁸ Fransa'daki yayınevleri birbiri ardına nazizmin bu gizemli bilgeliğine adanmış birçok kitap yayınladı. Pierre Mariel'in *L'Europe païenne du Xxe siècle* (20.yy'ın Pagan Avrupası, 1964), René Alleau'nün *Hitler et les sociétés secrètes* (Hitler ve Gizli Cemiyetler, 1969), Werner Gerson'un *Le Nazisme, société secrète* (Nazizm, Gizli Cemiyet, 1969), Jean-Claude Frère'nün *Nazisme et sociétés secrètes* (Nazizm ve Gizli Cemiyetler, 1974) kitaplarında, Hitler'in medyumluğu, Dietrich Eckart ve Nazi Almanyası ile teozofistlerin hayali Tibet'i arasındaki meşum bağlantı, Vril Cemiyeti, Haushofer'in kötüye kullanılışı, Sebottendorff ve Thule Cemiyeti gibi temalar tekrar tekrar kullanıldı.

Pauwels ve Bergier'in tarihöncesi, kadim bilim ve kayıp uygarlıklara ait muhteşem perspektifler içeren kitaplarının sadece bir bölümü Nazi okültizmiyle ilgiliydi. Bu bileşim başarılı bir pazarlama formülü olarak kendini kanıtlamıştı. Robert Charroux'nun çok okunan kitapları da Mısır, Hyperborea, Atlantis, Mu gibi uygarlıkların ve Amerikalı Kızılderililerin gizemlerini keşfe çıkar. 1909 yılında dünyaya gelen Robert Charroux Fransız Vichy hükümetinde Kültür Bakanı olarak görev yaptı. 1960'tan itibaren kendini arkeolojiye, tarihöncesine ve eski uygarlıkların –Julius Evola'nın fikirlerine de yakın duran– yeniden yorumlanmasına adadı. *Le livre des secrets trahis* (Gizli İhanetlerin Kitabı, 1964) kitabında, Hyperborealının ilk insanlara öğretmenlik yapmış olan Venüslü uzaylılar olabileceği tahmininde bulundu. Hyperborealılar ve Sami ırkı arasındaki düşmanlık, Kara Güneş miti, Thule Cemiyeti ve Agartha onun kitaplarında da vardır.²⁹ Kitapları ilk olarak Fransızca basılan ve sonradan birçok dile çevrilen Charroux, 1970'lerde iki milyonu aşkın okura sahip olmakla gurur duyan bir yazardı. Tanrılar ve eski çağ astronomlarıyla ilgili kitapları sayesinde Erich von Däniken'in uluslararası şöhretini

paylaşan Charroux, “Nazi Gizemleri”ni genişleterek Aryanlar ve yarı tanrı atalarıyla ilgili kendine has bir mitoloji yaratmıştı.

İngilizce olarak yazılmış en etkileyici “Nazi Gizemleri” kitabı herhalde Trevor Ravenscroft’un (1921-1989) yazdığı *The Spear of Destiny*’dir (Kaderin Mızrağı, 1972). İkinci Dünya Savaşı sırasında Kuzey Afrika seferine katılmış bir İngiliz komandosu olan Ravenscroft esir düşmüş ve 1941-1945 yılları arasında Almanya’daki bir esir kampında kalmıştır. Daha sonra Beaverbrook Yayıncılık’ta gazetecilik yapmış ve International Publishing Corporation için çalışmıştır. Ravenscroft savaştan bir süre sonra, 1933 yılında, Almanya’dan İngiltere’ye göç etmiş olan Walter Johannes Stein (1891-1957) isimli Viyanalı bir Yahudiyle tanıştığını iddia etmiş ve onun aracılığıyla Hitler’in şeytani esin kaynağına dair çok ilginç ama uydurma bir hikâye anlatmıştır.³⁰

Stein Üçüncü Reich kurulmadan önce, Rudolf Steiner’in antropozofik ilkelerine göre yönetilen, Stuttgart’taki Waldorf Okulu’nda öğretmenlik yapmıştı. Orada çalıştığı zaman zarfında, Kutsal Kâse efsanesini temel alarak tarihi ve tarihin Hristiyanlık açısından ne şekilde ilerlemiş olduğunu ruhani açıdan yorumlayan, *Weltgeschichte Lichte des Heiligen Gral* (9. yy ve Kutsal Kâse, 1928) isminde, ilginç ve iyi araştırılmış bir kitap yazdı. Stein kitapta özet olarak Wolfram von Eschenbach’ın Kâse efsanesini anlattığı *Parzival* romansının (1200 civarı) dokuzuncu yüzyılın tarihi arka planında geçtiğini, muhteşem karakterlerinse Karolenj Hanedanlığı’nda yaşamış olan gerçek kişileri temsil ettiğini ileri sürüyordu. Örneğin, Balıkçı Kral Anfortas, Charlemagne’ın torunu Kral Kel Charles’tı; Kâse’nin habercisi ve büyücü Cundrie, Hain Ricilda’ydı; Parzival’ın kendisi, Frank şansölye Luitward von Vercelli’ydi; kötü büyücü ve Mucizeler Kalesi’nin sahibi Klingsor’sa, Arapların işgal ettiği Sicilya’daki barbar İslami güçlerle anlaşma yaptığı için feci bir üne sahip olan Capualı II. Landulf’tu. Hristiyan şövalyelerin şeytani rakipleriyle yaptıkları savaş da, Karolenjlerin Kutsal Mızrak’a, çarmıha gerilmiş İsa’nın yan tarafına batan Longinus’un Mızrağı’na sahip olmak için verdiği ebedi mücadeleyi temsil ediyordu.³¹

Ravenscroft, Stein'la tanışmış olsun ya da olmasın, onun çalışması hakkındaki bilgilerine dayanarak, Kâse gizemlerini ve Longinus'un Mızrağı'nı saplantı haline getirmiş bir Hitler'i merkez alan kendi Nazi okültizmini oluşturdu. Ravenscroft *The Spear of Destiny*'de, 1912 Ağustosunda genç bir öğrenci olan Stein'in Viyana'nın eski mahallelerinden birindeki bir kitapçı dükkânında, Eschenbach'ın *Parzival*'inin aşınmış, ikinci el bir kopyasını buluşunu anlatır. Kitapta metin üzerine yorumlar içeren, Kâse efsanesini aşkın bir bilince ulaşmaya giden yoldaki inisiyasyon sınavları şeklinde yorumlayan sayısız not vardır. Bu yorumları destekleyen ve aynı elyazısıyla yazılmış, Doğu dinleri, simya, astroloji ve gizemcilikle ilgili birçok da alıntı vardır. Stein ayrıca bütün bu yorumlarda güçlü bir antisemitik nefret ve Panalman, ırkçı bir fanatizm olduğunu belirtir. Kitabın kapak içine yazılı olan isim, önceki sahibinin Hitler adında birisi olduğunu göstermektedir.³²

Bu notları görünce merakı uyanan Stein, güya tekrar kitapçıya gitmiş ve dükkân sahibine bu Hitler'in kim olduğu hakkında bir bilgisinin olup olmadığını sormuştur. Ernst Pretzche de Stein'a Hitler'in okültizmi öğrenmeye fazlasıyla hevesli bir genç olduğunu söyleyerek, adresini vermiştir. Stein da Hitler'i arayıp bulmuştur. 1912 yılının sonları ve 1913 başlarında Hitler'le sık sık görüşmüş ve Longinus'un Mızrağı'nın ona sahip olan kişiye ister iyiye isterse de kötüye kullanabileceği sınırsız bir güç bahsettiğine inandığını öğrenmiştir. Mızrağın daha önceki sözde sahipleri Büyük Konstantin, Charles Martel, Kuşbaz Heinrich, Büyük Otto ve Hohenstauffen imparatorlarıdır. Kutsal Roma İmparatorluğu'nun 1806 yılında dağılmasından sonra Habsburg hanedanlığının eline geçen Kutsal Mızrak artık Viyana'daki Hofburg'un Hazine Dairesi'nde sergilenmektedir. Hitler dünyayı ele geçirme planlarını gerçekleştirmek için mızrağı ele geçirmeye karardır. Ravenscroft kitapta Hitler'in, 1892 yılına kadar Mexico City'deki bir Alman kolonisinde yaşayan ve bir eczacının yanında çalışan Pretzche'nin verdiği halüsinojen peyote kaktüsünü kullanarak okült gelişimini hızlandırışına dair, heyecan verici bir hikâye de anlatır.³³

Bunların çoğu bize inandırıcı gelebilir. Hitler'in Kâse romanslarından ve Longinus'un Mızrağı'ndan haberdar olması, Cermen folk ruhunun en büyük yorumcusu olarak idolleştirdiği Richard Wagner'in (1813-83) operalarına duyduğu coşkulu aşka bağlanabilir. Hitler'in ilk kez on iki yaşındayken Linz'de izlediği, 1907-1913 yılları arasında Viyana'dayken on kezden fazla gittiği *Lohengrin* (1850) operasında Kâse ve şövalyelerin önemli bir rolü vardır. Wagner'in son ve hikâyesinde Mızrak'ın da yer aldığı tek eseri olan *Parsifal* ise (1882) Eschenbach'ın Kâse hikâyesini temel alan ama özgün Hıristiyan sembolizmiyle Aryan ırkı mitinin saf kana dayalı gizemciliğini birleştiren bir operadır. Parsifal bu operada İsa'nın bedenine saplanmış olan kutsal mızrağı tek başına ele geçirerek Kâse'yi, yani Alman ırkının tılsımını koruyan Aryan erkeklerinin erdemli timsalidir. Wagner'in bütün librettolarını incelemiş olan Hitler'in, *Parsifal*'deki ırkçı göndermelerin de fazlasıyla farkında olması gerekir. Hitler 1930'larda ırkçı dünya görüşünün temelinde bu operanın yattığını beyan etmiştir. Rauschning'in sohbetlerinden birinde de "saf kanın kutsal kâsesi"nden bahsedilir.³⁴ Ravenscroft'un, Hitler'in Viyana'dayken okültizmle ilgili neler okuduğuna dair yaptığı yorumlar, Allan Bullock'un ustaca yazılmış biyografi kitabında, "Doğu dinleri, yoga, okültizm, hipnoz ve astroloji" gibi konularda okumaktan hoşlandığı şeklinde zaten aktarılmıştı.³⁵ Bütün bu anlatılanlardaki tek sorun Ravenscroft'un bilgi kaynağı hakkında yalan söylemiş olmasıydı. Stein ne Viyana'da ne de başka bir yerde Hitler'le hiç tanışmamıştı. Ernst Pretzche ise tamamen uydurma bir karakterdi.³⁶

Ravenscroft, Hitler'in bir sonraki durağı olan Münih'te okültizmle ilgilenen insanlardan oluşan sosyal bir ağ olduğuna dair, yine hayal ürünü bir hikâye anlatır. Dietrich Eckart'ın II. Landulf'un Caltabellotta'daki kalesini bulmak için Sicilya'ya seyahat etmiş olan inisiye olmuş bir okültist olduğunu söyler. Klingsor'a model olduğuna inanılan II. Landulf bu kalede Kuzey Avrupa'daki Hıristiyanları dehşete düşürdüğü söylenen astrolojik Arap büyüsunün satanik ritüellerini gerçekleştirmişti. Landulf'un insanlara

işkence ederek ve insan kurban ederek karanlık ruhları çağır-
dığı söyleniyordu. Ravenscroft, Eckart'ın yönetimindeki Thule
Cemiyeti'nin de, savaştan sonraki ilk yıllarda açıklanamayan bir
şekilde kaybolan Yahudiler ve komünistleri kullanarak benzeri ri-
tüeller gerçekleştirdiğini ileri sürer. Hatta kendi "Nazi Gizemleri"
anlatısını desteklemek için, 1921 yılında Celafû'da kurumsallaşmış
dini reddeden Abbey of Thelema (Thelema Tapınağı) merkezini
kurmuş olan, ünlü İngiliz majisyen Aleister Crowley'yi (1875-1947)
bile kullanır. Ravenscroft'a göre, Eckart, Crowley'nin seks majisiyle
Landulf'un satanik uygulamaları arasındaki sembolik bağları ince-
lemiş, Crowley de Caltabellotta'da ipuçları aramıştır. 20. yüzyıldaki
okült nazizm ile dokuzuncu yüzyıl Sicilyası arasındaki bu karma-
karışık bağlantılar, Hitler'in Klingsor-Landulf'un yeniden vücut
bulmuş hali, Deccal'ın ruhu için modern bir araç olduğuna inandığı
iddiasıyla da doruk noktasına ulaşır.³⁷

Ravenscroft'un vardığı sonuç, Eckart ve Haushofer'in Hitler'i
karanlık güçlerle temas kurmaya yarayan kara büyü ritüellerine
başlatmış olduklarıydı:

Dietrich Eckart, Hitler'in astral bedenindeki merkezleri geliştire-
rek açmayı bir şekilde başardı ve onun makrokozmosu görebil-
mesine, karanlık güçlerle temas kurmasına olanak sağladı... geç-
miş yaşamlarından birinde, dokuzuncu yüzyılda yaşayan Capualı
Landulf olduğunu hatırlamasını sağladı... Haushofer Gizli Öğreti'yi
anlatarak Hitler'in zaman farkındalığını genişletti... (ve) yirminci
yüzyıldaki şeytani niyetinin bilinçli aracısı olabilmesi için, (onu)
eline geçmiş olduğu Denizden Çıkan Canavar'ın gerçek amacına
uyandırdı.³⁸

Astral bedendeki merkezler, makrokozmosu görmek, Denizden
Çıkan Canavar ve onun Deccal olarak çok yakında ortaya çıkacak
oluşu, antropozofi kökenli kavramlardı. Burada Ravenscroft'un
şeytanın eline geçmiş bir Hitler ve nazizmin okült güçlerine dair
sözde antropozofik bir hikâye yazmak için, Rudolf Steiner ve

Walter Johannes Stein'dan gelen bilgileri nasıl kafasına göre sansürlediğini görüyoruz. Agartha ve Şambala ikili Doğu teokrasileri Ravenscroft'un kitabında da görülen Pauwels ve Bergier'in etkileri, bu sefer Lucifer ve Ahriman'ın antropozofik doktorindeki güçlerini temsil eden şeytani gizem merkezleri olarak Eckart ve Haushofer'in ortaya çıkışında görülebilir.³⁹ Ravenscroft'un fantastik Thule Cemiyeti hikâyesinde spiritüalizm de yer alıyor. 1919 Nisanı'nda devrimci komünistler tarafından öldürülen Thule Cemiyeti'nden rehinelere ruhlarıyla bağlantı kurabilmek için, Eckart, Rosenberg ve Sebottendorf'un çıplak bir kadın medyumla müstehcen seanslar yaptığının söz ediliyor. Bu hikâyeye göre, hem Prens von Thurn und Taxis hem de Kontes Heila von Westarp öteki taraftan Longinus'un Mızrağı'nın bir sonraki sahibinin Hitler olacağını ve Hitler'in Almanya'yı küresel bir zafer adına korkunç bir savaşa sokacağını beyan etmiştir.⁴⁰

Birçok dile çevrilen *The Spear of Destiny* artık çeyrek yüzyıldır okunan ve yeni yazarlarla okurları tekrar tekrar heyecanlandıran bir kitap. Longinus'un Mızrağı, Kâse hikâyesini anlatan Parzival romanı ve bunların Hitler'in şeytani dünya hâkimiyeti fikrinde oynadıkları başrol birçok kitapta tekrar tekrar yeniden ortaya çıktı. Francis King'in okültizmin Nazi Almanyası'nın yükselişi ve düşüşünde oynadığı rolü incelediği çok okunan kitabı *Satan and Swastika*'da (Şeytan ve Gamalı Haç, 1976) bu hikâyeden bahsedilirken, Dusty Sklar da *The Secret Doctrine*'de Ravenscroft'un Thule seanslarından, Hitler'in Kâse sembolizmi üstüne yaptığı ırkçı yorumlardan ve Haushofer'ı bir Gizli Öğreti üstadı olarak gösteren bölümlerden alıntılar yaptı.⁴¹ Çok satan korku romanlarının İngiliz yazarı James Herbert da bu kârlı pazara girmeden duramadı. Korkunç gerilim romanı *The Spear* (Mızrak, 1978) hâlâ varlığını sürdüren bir Thule Cemiyeti'nin, Milli Cephe'nin seçimlerde başarı elde ettiği 1970'lerin sonlarında hırpalanmış, sorunlu bir ülke olan İngiltere'de sağ görüşlü bir askeri darbe yapma planları üstüne kuruludur. Bu romanda mızrak Heinrich Himmler'in cesedini canlandırmak için Kuzey Devon'daki kopya bir Wewelsburg'da yapılan satanik ayinlerin en

önemli unsurudur. Westphalia'daki gerçek Wewelsburg'da mızrakla yapılan başka bir ritüel de Russell McCloud'un *Die schwarze Sonne von Tashi Lhunpo* (Tashi Lhunpo'nun Kara Güneşi, 1991) romanının en can alıcı noktasını oluşturur. Amerikalı seçkin bir tıp adamı olan Howard A. Buechner, Kutsal Mızrak'ın ve Hitler'in küllerinin savaş sonunda Antarktika'daki gizli bir Nazi tapınağına götürülüşünü ve 1979 yılında bulunuşlarını anlatır.⁴²

Bu sansasyonel esrar perdesine bürüne macerasında, Heinrich Himmler ve SS satanik inisiyasyona dayalı bir kara tarikat olarak sonunda Thule Cemiyeti'nin önüne geçti. Pauwels ve Bergier, Rauschning'den yola çıkarak, Hitler'in gelecekteki parti liderlerini yetiştirecek elit okullar, yani bir Ordensburgen kurma planına zaten değinmiş ve bunu Himmler'in SS'yle karıştırmışlardı. Ortaçağ'dan kalma bu kale okullarda gururlu genç Aryan erkeklerine fanatik inanç, sadakat, kendini adamışlık aşılanacak, antlar içirilerek "geri dönüşü olmayan, üstün insanlık" yoluna girmeleri sağlanacaktı. SS'ye üst düzey yöneticiler, parti üyeleri, halk kitleleri ve en altta fethedilmiş ırkların olduğu modern kölelerden oluşan hiyerarşik bir toplumun en tepesindeki uluslararası bir örgüt olacaktı. Pauwels ve Bergier'e göre, toplama kampları bir çeşit taklit büyü, gelecekteki sosyal düzenin bir modeliydi. Auschwitz'teki krematoryum fırınlarıysa sadece şeytani bir büyü'nün ritüellerini gerçekleştirmek için kurulmuştu.⁴³

Hitler Kutsal Mızrak'la ilişkilendirilirken, Kutsal Kâse "Nazi Gizemleri"nin içine SS sayesinde dahil olmuştu. Pauwels ve Bergier daha 1960 yılında Alman komandoların yıldızı Otto Skorzeny'nin Kâse'yi çalmayı planladığını yazmışlardı. Ancak bu efsaneyi bütün yönleriyle ele alan kişi Fransız maceracı ve yazar A. de Saint-Loup oldu. Saint-Loup Katharlar ve Montségur'daki kaleleriyle ilgili kitabında, 1930'ların başlarında Güney Fransa'da Kutsal Kâse geleneklerini incelemiş olan Otto Rahn (1904-1939) isminde genç bir Alman akademisyenin hikâyesini anlattı. Rahn SS'e katıldığında, araştırmasındaki Katharizmin Aryan kökenli Cermen düalist bir heteredoks inancı temsil ettiği fikrinden çok etkilenen Himmler tarafından teşvik edilmişti. Saint-Loup bu hikâyeyi, Himmler'in Rahn'ın

1939 yılındaki ölümünden sonra da, Kâse'nin hâlâ Montségur bölgesinde bir yerlerde olduğuna inandığını söyleyerek geliştirir. SS'ler bu yüzden Kâse'yi bulmak için oraya gitmiştir. Görevleri başarıya ulaşmış, bu paha biçilmez kutsal emaneti uçakla "Kâse Kalesi'ne, yani Hitler'in Berchtesgaden'daki Kehlsteinhaus'una ya da Kartal Yuvası'na götürmüşlerdir. Kâse savaşın sonunda Alman komandolar tarafından alınıp, Avusturya-Zillertal'daki 3.000 metrelik Hochfeiler Dağı'nın altındaki bir buzula saklanmışır.⁴⁴ Bu hikâye Hıristiyanlığa aykırı düşünme, kutsal sembollerin yozlaştırılması ve savaş sonrasında gizlenen hazine gibi, Nazi gizeminin bütün elzem unsurlarını bir araya getirir.

Saint-Loup'un kendisi de, Berlin Savaşı'nın son aşamalarında çarpışmış olan, Fransız Charlemagne Waffen-SS bölümünde görev yapmıştı. 1908 yılında dünyaya gelen ve gerçek adı Marc Jean Pierre Augire olan Saint-Loup, 1930'ları denizaşırı ülkelerde yaşadığı bir dizi macerayla geçirdi. Motosikletle Sahra'yı geçti, Kuzey Kutbu'nu keşfe çıktı, Sovyetler Birliği'ne ve Franco İspanyası'na gitti. Askerliğini bir SS olarak tamamladıktan sonra, Arjantin'e göç ederek yıllarca orada yaşadı ve hükümete dağ savaşı konusunda danışmanlık yaparak, Tierra del Fuego'daki yaşam üstüne bir de kitap yazdı. Daha sonra yazdığı, Montségur ve SS'lerin Kâse'yi bulma misyonu efsanesiyle ilgili kitaplar, Fransa'da Nazi-Kathar bağlantısıyla ilgili yeni kitapların yazılmasına neden oldu. Michel Bertrand ve Jean Angelini, Jean-Michel Angebert diye ortak bir takma isim altında, Nazi mitolojisinin bu yönünü inceleyen *Hitler et la tradition cathare* (Hitler ve Kathar Geleneği, 1971) isimli bir kitap yazdılar. Kitap çok geçmeden *The Occult and the Third Reich* (Okültizm ve Üçüncü Reich, 1971) ismiyle İngilizce'ye çevrildi ve 1974'te ikinci baskısını yaptı. Otto Rahn'ın hikâyesi, SS'lerin Kutsal Kâse'yi arayış macerası ve Skorzeny'nin çıktığı başarılı görev, Howard Buechner'in hayal ürünü *Emerald Cup-Ark of Gold* (Zümrüt Kupa-Altın Kutu, 1991) kitabında yeni bir yorumla tekrar ortaya çıktı.⁴⁵

Dikkatini Himmler üstünde yoğunlaştıran mitoloji uzmanlarının ayaklarıysa yere daha sağlam basıyordu çünkü, Hitler'in

aksine, Himmler'in Atlantis ve Aryan kökenli ezoterik geleneklere fazlasıyla ilgi duyduğu doğrudur. Heinrich Himmler'in SS Ahnenerbe'sini (Atalardan Kalan Miras) ilk keşfedenler Pauwels ve Bergier'di. Ahnenerbe gerçekten de SS içindeki önemli ve temsil yeteneği yüksek bir kurumdu. Himmler 1933 yılında beşeri bilimler (tarihöncesi, arkeoloji, dilbilim, etnografya ve sembol bilimi), doğal bilimler ve tıp alanlarından akademisyenlerin oluşturacağı yeni bir araştırma grubunun kurulmasını teşvik etmişti. Grubun bütün çalışmaları Nazi ve SS ideolojisinin Aryan dünya görüşünü doğrulamaya yönelik olacaktı. Ahnenerbe 1935'ten sonra hızla büyüyerek, 50 departmandan oluşan bir kurum haline geldi. İki bilim dergisi yayınlıyor, Almanya, Belçika, Hollanda, Lüksemburg ve Norveç'te birçok yayınevi işletiyordu. Asya, Afrika ve Güney Amerika'daki egzotik yerlere geziler düzenliyordu. Eski Hint edebiyatı, tarihi ve kültürü; Sanskritçe metinler, Katharlar ve Kutsal Kâse, Gül Haçlılar ve Tibet gizemleri üzerine yapılan incelemeler, Alman üniversitelerinden akademisyenler tarafından yayına hazırlanıyordu. Yapılan bilimsel araştırmalar biyolojiyi, Orta Asya ve Kafkasya'daki nadir hayvan türleriyle yapılan kalıtım ve genetik araştırmalarını da kapsıyordu.⁴⁶

SS'lerin 1938-39 yıllarında Tibet'e yaptığı keşif gezisi aslında özel bir proje olarak planlanmış ama Himmler geziyi Ahnenerbe himayesi altına almak için sınırlı bir fon ayırmayı teklif etmişti. Himmler'in Tibet'e ilgi duymasının nedeni, ilk Aryanların yarı tanrı olduğuna dair okült fikirlere sahip olmasıydı. Keşif gezisinin lideri Dr. Ernst Schäfer, Hamburglu zengin bir sanayicinin oğluydu. Schäfer 1931-32 yıllarında genç bir öğrenciyken, Amerikalı bir genç olan Brooke Dolan'ın Philadelphia'daki Doğal Bilimler Akademisi adına yaptığı bir Tibet gezisine katılmıştı.⁴⁷ 1933 yılında SS'e katıldıktan sonra, Dolan'ın 1934-36 yıllarında doğu ve orta Tibet'e düzenlediği ikinci geziye de katılmış, bu gezideki bilimsel çalışmaların sorumlusu olmuştu. Himmler'in dikkatini çekmesini sağlayan şey de bu gezinin başarısıydı. 1936 Haziranı'nda ilk kez tanıştıklarında, Himmler tarihöncesi çağlarda gerçekleşen sellerin eski Atlantis

kıtasını sular altında bıraktığını savunan Kozmik Buz Teorisi'ne olan ilgisinden bahsetti. Ayrıca Nordik ırkın evrim geçirmediğine, Atlantis'e yerleşmek için gökyüzünden indiğine inandığını anlattı. Himmler Atlantis'ten göç eden Aryanların Orta Asya'da büyük bir uygarlık kurduğuna inanıyordu. Bu yüzden Schäfer'in çalışmalarıyla çok ilgileniyor ve Tibet'e yapacağı bir sonraki gezide ona yardımcı olmak istiyordu.⁴⁸

Ernst Schäfer'in üçüncü Tibet gezisi 1938 Nisanı'yla 1939 Ağustosuna arasında SS himayesinde gerçekleşti. Zooloji ve botanik konularında uzman, coğrafya ve etnoloji konularında bilgili bir adam olan Schäfer'in raporu dünyanın çatısındaki uzak ülkenin fauna ve florasına dair panoramik bir bakış açısı sergiliyor. Tibetli göçbelerden özenli antropolojik ölçümler alınmış olsa da, raporda Himmler'in Aryanların kökenine olan ezoterik ilgisinden hiç söz edilmiyor. Renkli fotoğraflar Himalayalar'ın ve Tibet'in iç taraflarındaki ıssız ve düz çöllerin muhteşem manzaralarını belgelediği gibi, raporda kalelerin, manastırların, tapınakların ve Lhasa'daki görkemli Potala'nın resimleri de yer alıyor. Aynı zamanda Tibet halkının kültürel ve dini bayramlarına dair zengin belgeler var. Bunların arasında Taschilunpo Manastırı'nın yaşlı başrahibinin portreleri, Panchen Lama'nın koltuğu, Budist rahiplerin geçit törenleri, Tibet tanrılarını ve şeytanlarını canlandıran masklar, uzun boyları ve davullarından çıkan garip seslerle tanrıları çağıran lamalar da bulunuyor.⁴⁹ Schäfer Almanya'ya dönerken yanında birçok hayvan türüne ait örnekler ve Dalai Lama'nın hediyesi olan Tibet'in 108 ciltlik kutsal kitabı *Kangschur* da vardı.

Ancak, Nazilerin masallar diyarı Tibet'e bilimsel bir keşif gezisi yapmış olması, Hitler ve nazizm ile doğu teokrasisi Agartha arasında okült bağlar olduğu sanrısını daha da güçlendirmeye yaradı. Pauwels ve Bergier, Schäfer'in çeşitli manastırlardaki birçok lamayla temas kurduğunu ve Almanya'ya dönerken yanında at ve arıların Aryan türlerini de getirdiğini söylediler.⁵⁰ Bronder, Haushofer ve Hess'in Tibet Budizmi ve Almanya arasında zaten bağ kurmuş olduklarına değindi. Berlin'de Agartha'nın elçiliğini yapan Karo

Nichi isminde birisinin, Berlin’le Lhasa arasındaki iletişimi sağlayacak telsiz malzemesinin teslimatı için, Schäfer’in gezisine öncülük ettiği söylendi.⁵¹ Nazilerin uzak ülkelerde çıktığı tuhaf görevleri anlatan bu hikâyeler büyülerini hiç yitirmeksizin popüler kültürün kalıcı bir parçasına dönüştüler. Himmler’in ezoterik projeleri Steven Spielberg’ün çok gişe yapan Indiana Jones filmlerinde bile karşımıza çıktı. Amerikalı arkeoloğumuz *Kutsal Hazine Avcıları*’nda (1981) altın bir sandığı kendi kötü amaçları için kullanmak isteyen Nazilerden daha önce bulmak zorundayken, *Indiana Jones: Son Macera* filminde Kutsal Kâse’yi bulmak için zamanla yarıştı. Ahit Sandığı ve Kâse gibi güçlü nesnelerin peşinde koşan üniformalı Nazi görüntüleri sayesinde, bütün dünyada eski çağlara ve egzotik geleneklere ilgi duyan bir SS imajı yerleşti.

Heinrich Himmler’in SS’i, Doğu’yu yeniden fethetmek için yapılacak Aryan haçlı seferinin öncüsü, elit bir askeri-dini örgüt olarak görüşü, Alman ortaçağ tarihine romantik bir bakış açısıyla bakmasıyla da bağlantılıdır. Himmler 2 Temmuz 1936’da, Kuşbaz Heinrich’in Quedlinburd Katedrali’ndeki mezarı başında özel bir dini tören düzenlemişti. Bu tarih Saksonya hanedanlığını kuran ve Slavları Elbe Nehri’nin üzerinden Doğu’ya doğru püskürten Alman Kralı Kuşbaz Heinrich’in (875-936) bininci ölüm yıldönümüydü. Himmler mistik bir hac yolculuğu havası içinde, Heinrich’ten Cermen cesareti ve bağlılığının mükemmel bir örneği olarak söz edip onun Doğu’daki misyonunu sürdüreceğine dair ant içti.⁵² Okültist yazarlar sonradan Himmler’in spiritüalizme olan ilgisinden ve Kral Heinrich’in yeniden vücut bulmuş hali olduğuna inandığından uzun uzadıya bahsedeceklerdi.⁵³

Ama SS’in ezoterik bir şövalyelik örgütü olarak ünlenmesini sağlayan şey Himmler’in kalesi Wewelsburg’dur. Himmler 1933 bağındaki seçim kampanyaları sırasında Westphalia’yı, “Hermann ve Widukind’in memleketini” dolaşmış ve Teutoburger Ormanı’ndaki mitolojik atmosfer onu derinden etkilemişti. Ortaçağdaki romantik modellerde her zaman için esin kaynağı bulmuş bir adam olarak, bu bölgede SS’in kullanımı için bir kale edinmeyi düşünmeye başladı.

Ardından, Paderborn yakınındaki Wewelsburg'a SS'ler tarafından 1934 Ağustosunda el konuldu. İlk olarak müze ve Rasse und Siedlungshauptamt içindeki SS subaylarına ideolojik eğitim veren bir okul olarak kullanılsa da, 1935 Şubatında doğrudan Persönlicher Stab Reichsführer-SS'in kontrolüne verildi. Bu karar Himmler'in aklına sonradan gelen, Wewelsburg'u ortaçağ Prusyası'ndaki Tötonik şövalyelerin Marienburg kalesine benzeyen, SS örgütlenmesine ait bir kale yapma fikrini yansıtıyordu. Himmler ve kale komutanı Manfred von Knobelsdorff 1930'ların son yıllarında SS subayları ve eşleri için pagan düğün törenleri, garnizon ve köydekiler için ilkbahar, hasat ve gündönümü şenlikleri düzenlediler.⁵⁴

Himmler gitgide daha hırslı planlar yapmaya başladı. Kalenin devasa kuzey kulesi kale yakınında bu işler için özel olarak kurulan bir toplama kampından sağlanan işgücüyle genişletildi. Kubbe çatısının altındaki yuvarlak üst salonda vefat etmiş SS-*Gruppenführer* subaylarının arma ve nişanları sergilenirken, mermer zemine de on iki tane zikzaklı Sig Rünü'nden oluşan bir güneş çarkı yapıldı. Altındaki mahzende, taş zeminin ortasındaki yuvarlak ve kenarlıklı bir alçaltının çevresindeki duvarın dibine düzenli aralıklarla on iki tane kaideler yerleştirildi. Kalenin kanatlarındaki çalışma odalarına Nordik mitolojiden alınan Widukind, Kuşbaz Heinrich, Aslan Heinrich, Kral Arthur ve Kutsal Kâse gibi isimler verilerek odaların dekorasyonu bu isimlere uygun bir şekilde yapıldı. 1940-1942 arasında çizilmiş olan projelerde köyün biraz uzağa taşınmasının, ortaçağdan kalma kalenin büyük kuzey kulesini merkez alarak tepe boyunca daire şeklinde yayılan, salonlar, galeriler, kuleler, çıkma kuleler ve giydirme cephelerden oluşan dev bir kompleks inşa edilmesinin planlandığı anlaşılıyor. Savaşın bu erken döneminde, Himmler'in Wewelsburg'u SS'in -yeni Aryan dünya düzeninin merkezini temsil etmesi için dev boyutlarda inşa edilmiş- gelecekteki Vatikan'ı olarak gördüğü çok açık.⁵⁵

Kalenin mitolojik ve kült benzeri özellikleri kadar olmasa bile, kölelerin işgücüyle inşa edilmiş olması da, okültizm açısından yorumlanmasında önemli bir unsur oldu. Ravenscroft kalenin iç

tasarımı ve Büyük Otto, Aslan Heinrich, Friedrich Hohenstauffen ve Swabia Dükü Philip gibi Cermen kahramanların isimleri verilen odaların sembolik dekorasyonu üzerinde durdu. Başka yazarlar en üst düzeydeki on iki *Gruppenführer*'in büyük salonda, üstlerindeki gümüş plakalarda oturanın ismi yazan, domuz derisiyle kaplı yüksek arkalıklı koltuklarda, Kral Arthur'un yuvarlak masasına benzeyen, meşe ağacından yapılmış büyük bir masanın etrafında Cizvit büyükleri gibi meditasyon yaptıklarını hayal ettiler. Aşağıdaki yeraltı mezarında, yani "ölüler âleminde" sembolik törenler yapıldığını hayal etmek pek zor değildi. Büyük SS liderlerinden birisi öldüğünde, arması ortadaki alçaltıda bir ritüel yapılarak yakılacak ve külleri daire şeklindeki duvara bitişik olan kaidelerin üstündeki nişlerden birisine konulacaktı.⁵⁶ 1970'lerin sonlarında, Wewelsburg Himmler'in Camelot'u, SS'lerin gizemli ayin merkezi olarak gerilim romanlarında da yer almaya başladı.⁵⁷

Himmler'in örgütü Nazi işgalindeki Avrupa'ya dehşet salmıştı ama J. H. Brennan *Occult Reich* (Okült Reich) kitabında örgüte yepyeni bir anlam kazandırdı: "Runik öğretileri, örgüt içindeki klikleri, şenlik ritüelleri ve Kara Cizvit Üstadı'yla, SS kelimenin tam anlamıyla bir maji düzeniydi."⁵⁸ "Nazi Gizemleri"nin yaratıcıları Himmler'in okült kaprislerinin ve hayali esrar perdesinin altını iyice çizerek, SS'in sözde dini imajına ağırlık kazandırdılar. Polis ve güvenlik hizmetleri, köle işgücüne dayalı programlarının acımasızlığı, korkunç imha kamplarıysa, tam aksine önemini yitirdi. Sahte Kutsal Kâse arayışı, beyin takımının yaptığı meditasyonlar, Kara Tarikat'ın Aziz Ignatius Loyola'nın Cizvitleriyle karşılaştırılması, Kral Arthur ve Cermen sembolizmi, Wewelsburg'da ölüler için yapılan garip törenler gibi romantik ayrıntıların hepsi de vahşi ve acımasız SS gerçeğini büyü ve gizemden oluşan bir sis perdesinin ardında belirsizleştirme eğilimi gösteriyordu.

Alan Baker son zamanlarda Nazi okültizmini temel alan bu türü belgeleme ve analiz etme işine girişti. Bu çok karmaşık bir konu çünkü eski (nazizm öncesi) *völkisch* ve panalman ırkçı gruplar Birinci Dünya Savaşı öncesi ve sonrasında muhakkak ki ezoterik fikirlerin

etkisi altındaydı. Nordik ırkın ilk vatanının Kuzey Kutbu'nda olduğunu söyleyen Aryan mitinin derin kökleri Avrupa Romantizmi'ne ve 19. yüzyılın sonlarındaki teozofiye uzanarak, ariozofi gibi hareketlerin gelişmesine yol açmıştı. Baker bu ideolojik yakınlığa rağmen, Hitler ve diğer Nazi liderlerinin kara büyü yaptıklarına dair kanıtların çok zayıf olduğunu kabul ediyor. Bir kez daha 1960'tan sonra ortaya çıkarak Nazilere okült güçler atfeden bu türün karmaşık mitolojisine girerek, Trevor Ravenscroft'un *The Spear of Destiny*'sinden, Hans Hörbiger'in marjinal Kozmik Buz Teorisi ve İçi Boş Dünya kozmolojilerinden, Nazilerin Antarktika ve UFO'larla ilgili gizli çalışmalarını anlatıp duran destanlardan bahsediyor. Baker bu güncel kitapların belirsiz doğasına rağmen, bunun geçerli bir araştırma alanı olduğunu savunuyor. Naziler ırk olarak üstün oldukları iddialarını meşrulaştırmak için tarihi nasıl mitleştirdilerse, okültizm ve komplo teorisi alanında yazan modern yazarların da Nazileri benzeri olmayan şeytani bir güç olarak mitleştirdiklerini söylüyor.⁵⁹

Nazilerin ilk önce seçimlerde, daha sonra askeri alanda elde ettiği başarı, sergiledikleri kötülük timsali davranışlarla da birleşerek, daha 1930'lardan başlayarak Fransa'daki ezoterik yazarlar arasında şeytanla işbirliği yaptıkları görüşünü yarattı. Nazizmin yıkıcılığı ve Holokost'un ölümcül mantıksızlığı, gökyüzünde yapılan düalistik bir savaş, şeytanla işbirliği ve karanlık güçlerin kullanılmasını içeren dini bir yorum için biçilmiş kaftandı. İlk olarak 1960'lardan itibaren popüler edebiyatta başlayan bu hayal ürünü şeytanlaştırma, Hitler, nasyonal sosyalizm ve Üçüncü Reich'a dair okült bir imaj yarattı ve bu imajı ebedileştirdi. Ama "Nazi Gizemleri"nin yazarları kitaplarını spekülatif bir hava içinde yazarlarken, okurları bu konuda onlardan daha emin bir tavır içerisinde oldular. Bu malzemeyi gerilim ve macera romanı yazarları da kullanmaya başladıktan sonra, "Okült Reich" popüler söylemin daha da olağan bir parçası haline geldi. Bu süreçte, nazizm bir öğretisi, kehanetleri, ritüel ve törenleri olan, sapkın bir teoloji statüsüne oturtuldu. Mistik neonaziler gnostisizm ve satanizm kökenli yeni Nazi kültürleri

kurabilmek için 1970'ler ve 1980'ler boyunca Thule Cemiyeti ve Wewelsburg'a yüklenen bu tarikatçı bilgelik imajına sahip çıktılar. Nazizmin ilk başlarda yediğı saf kötölük damgası böylece şekil değıştirerek, liberal demokratik dünyadaki tabuların karanlık âlemin unutulmuş tanrıları olarak kutsanmasına dönüştü.

Wilhelm Landig ve Ezoterik SS

İkinci Dünya Savaşı sonrasında Viyana gri bir şehirdi. Habsburg zaferleri, şehrin müziği ve tiyatrolarının cazibesıyla neşesi artık geçmişte kalmıştı. Avusturya *Anschluss*'tan* sonra sekiz yıl kadar, sadece bir Alman vilayeti idi. Savaşın son aylarında, Viyana feci şekilde bombalanmış ve Kızıl Ordu şehre girmişti. Başkent 1945'ten 1955'e kadar Müttefikler arasında bölgeler halinde paylaşıldı. Rus, İngiliz, Amerikalı ve Fransız askeri personeli kendi bölgelerindeki yönetim, polis işleri ve güvenlikten sorumluydu. Ringstrasse'nin yıkık dökük heykelleriyle kamu binalarının içinde kalan Innere Stadt'ın yönetimiyle sırayla ve birer aylık sürelerle Dört Güç'ten birine geçiyordu. Gıda, benzin ve ilaç kısıtlıydı. Karaborsa, fuhuş ve ispiyonculuk şehir halkının hayatta kalmak için yapmak zorunda kaldığı işlere dönüşmüştü. Graham Greene'in ünlü romanı *The Third Man*'deki (Üçüncü Adam, 1950) kasvetli kış atmosferi, yenilgiye uğramış ve işgal edilmiş olan şehrin üzerinde ağır bir sis tabakası gibi asılı kalmıştı.

Artık birçok Avusturyalı, Hitler'i ve Alman hâkimiyetini korkunç bir lanet olarak görüyordu. Ancak Almanların küresel hâkimiyeti sırasındaki güç ve coşkudan sonra yenilgiyi dayanılmaz bulan Nazi yandaşlarının oluşturduğu önemli bir azınlık da vardı. 1950'lerin başında, Viyana'da, savaş sonrasında ortaya çıkan ve açık açık Hitler'e tapınan Anglo-Amerikan Nazi kültürlerinden oldukça farklı bir Aryan-Nordik mitolojisi filizlendi. Hitler ve siyaset artık acı veren anılara dönüşmüş olduğundan, bu mitolojiyi şekillendiren şey eski Nordik ırklar, Thule ve Atlantis, Cermen dini üstüne yapılan spekülasyonlardı. Heinrich Himmler'in 1935'ten 1945'e kadar Aryan arkeolojisi ve antropolojisi üstüne araştırmalar yapan SS birimi Ahnenerbe'yi oluşturan fikir ve isimlerin yeniden keşfedilmesi de

* Üçüncü Alman Reich'i'nin 1938 yılında Avusturya'yı ilhakı. (yay.n.)

önemli bir unsurdur. Kıyametten sonra millet olarak diriliş ve kurtuluş umutları Almanlara ait mucize silahların, uçan dairelerin ve savaş sonunda kutupta kurulan gizli üslerin varlığı üstüne yapılan spekülasyonlara odaklanmıştı. Bu fikirler daha çok Avusturya'nın savaş sonrasında kendini yalnız bırakılmış hissetmesinin bir ürünüydü. Yeraltındaki Alman aşırı sağında 1990'lardan beridir dolaşan Neonazi Kara Güneş mitolojisinin tohumları oluşuyordu.

Bu mitolojinin kökeninde öncelikle 1950 yılında tasarımcı Wilhelm Landig'in (1909-1997) şehrin Viyana IV bölgesindeki stüdyosunda toplanmaya başlayan küçük bir okültist-ırkçı grup vardı. 1909 Aralıkı'nda Viyana'da dünyaya gelmiş olan Wilhelm Landig sadık bir Panalman milliyetçisiydi. Öğrenciyken Freikorps Rossbach'ın gençlik kollarına katılmış, daha sonra Viyana'da Freikorps "Deutsche Wehr" (Alman Savunusu) için savaşmıştı; bunlar Almanya sınırlarını savunmak ve solcu isyanları bastırmak için kurulmuş olan birçok özel ordudan ikisiydi. İlk olarak 1937-38 yıllarında Berlin'deki İş ve Bilim Enstitüsü'nde, sonra 1941'e kadar Viyana'daki bir devlet dairesinde, Üçüncü Reich için çalıştı. 1941'den 1944'e kadar Waffen-SS'le birlikte Balkanlar'da savaşarak, partizanlara karşı düzenlenen vahşi antigerilla operasyonlarda Alman ve Hırvat madalyaları kazandı. 1944 yılında yeni askeri teknolojilerle ilgili "özel görevler" için Belgrad'tan tekrar Viyana'ya gönderildi. 1945 sonbaharında eski bir SS olduğu için otomatik olarak tutuklandı ve 1947 yılına kadar bir İngiliz esir kampında kaldı. Serbest bırakıldıktan sonra, Müttefikler arası casusluk dünyasına girerek Batı'daki haber alma teşkilatlarına düşük ve orta düzeyde Sovyet istihbaratı sağladı. Grubun başka bir üyesi olan Rudolf J. Mund'sa (1920-1985) yeniyetmelik döneminde Viyana'da yasadışı bir Nazi Fırtına Birlikçisi'ydi. Daha sonra Rus cephesi ve Ardennes'te bir Waffen-SS teğmeni olarak savaştı. O da hapse atıldı ve savaş sonrasında zorluklarını yaşadı.

Bu savaşçı adamların okültizmi ve ırkçı mitleri çekici bulmasının nedeni, yenilgilerinin ve Alman Reich'in utancını aşma istekleriydi. Tartışmalarının odak noktası bir geleneksel yaşam rönesansının kaynağı olabilecek, Kuzey Kutbu'ndaki, Mavi Ada olarak bilinen gizli

bir merkezdi. Bu fikir Landig grubunun *Erhebung wider die moderne Welt* (Modern Dünyaya İsyân, 1935) kitabına İncil gözüyle baktığı Julius Evola'dan alınmıştı. Landig'in Aryan-Cermen üstünlüğüne dayalı *völkisch* ideolojisi, Evola'nın en eski Gelenek'e dayalı gösterişli metafiziğiyle iç içe geçmiş durumdaydı. Soyluların yetkisini, ritüel, inisiyasyon ve kutsanmanın gizemini, Patrici hâkimiyetinin, şövalyeliğin ve sıkı kast hiyerarşisinin ilahi kökenlerini ancak Kuzey Atlantikli ırklar, özellikle de Aryan Almanlar anlayabilirdi. Evola'nın kutup mitolojisi ve modernizm karşıtlığı Üçüncü Reich döneminde Almanya'da çıkan muhafazakâr ve aşırı sağcı dergilerde zaten çok yaygındı. Bir Waffen-SS subayı olarak, savaşın son yılında Landig'in kendisi de Evola ile tanışmış olabilirdi. Evola 1945 Haziranı'ndan sonra Viyana'da çalışmalar yapmış, kıtayı Birleşik Devletler ve Sovyetler Birliği'nin işgaline karşı savunmak amacıyla bütün Avrupa'dan gelen Waffen-SS gönüllülerinden kurulacak Panavrupalı bir orduya asker toplanmasına yardımcı olmuştu.

Viyana'daki bu grup aynı zamanda eskiçağ dinleri ve sembolleri konusunda kendi kendisini eğitmiş bir adam olan, Hollandalı-Alman Herman Wirth'ün (1885-1981) fikirlerini ve kitaplarını da yalayıp yutuyordu. 6 Mayıs 1885'te Utrechtli bir okul müdürünün oğlu olarak dünyaya gelen Wirth, Panalman fikirlere yaşamının çok erken bir döneminde kucak açmış ve Birinci Dünya Savaşı'nda Alman bir gönüllü olarak hizmet etmişti. 1923 yılında Almanya'ya taşınarak, Almanların tarihöncesiyle ilgili önemli çalışmaları *Der Aufgang der Menschheit* (İnsanlığın Tahta Çıkışı, 1928) ve *Die Heilige Urschrift der Menschheit*'ı (İnsanlığın Kutsal Elyazması, 1931-36) yazmaya başladı. Akdeniz ülkelerinin kutsal kitaplarıyla Doğu'nunkileri, Kuzey ve Batı Afrika'nın sembollerini, Kuzey Amerikalı Kızılderililerle Eskimoların dillerini karşılaştırarak, eskiden proto-Cermen Thuata'ların Kuzey Atlantik havzasında kurmuş olduğu büyük bir uygarlık olduğu varsayımını ortaya attı. Bu Nordik-Atlantisli kültürün en eski kalıntılarını Eski Taş Çağı'nın Güneybatı Avrupa'daki kayalara kazılı sembollerinde buldu. Yöntemleri ve vardığı sonuçlar üniversitelerdeki akademisyenlerin çoğunluğu tarafından reddedilen Wirth, genelde 19. yüzyılda

yazılmış sahte bir Frezya yazması olarak görülen *Die Ura Linda Chronik*'in (Ura Linda Almanagi, 1932) MÖ altıncı ve beşinci yüzyıllardaki Cermen hayatının vakayinamesi şeklinde yorumladığı bir çevirisini yayınlayınca daha da ateşli tartışmalara yol açtı. Ama bu Nordik spekülasyonları Heinrich Himmler'in gözüne girmesini sağladı ve 1935 yılında antropolojik ve arkeolojik araştırmalar yapacak olan SS Ahnenerbe Enstitüsü'nü kurup yönetmesi için teklif aldı.¹

Wirth eskiçağlardaki anaerkilliği –İsviçreli akademisyen Johann Jakob Bachofen'in çalışmalarını ne kadar derinden incelediğinin bir kanıtı– ve sosyalist fikirlere yakın olan kolektivizmi tercih etmesi yüzünden kısa sürede Nazilerin gözünden düşerek 1937 yılında enstitüden ayrıldı. Ancak Wirth'ün Alman *völkisch* gruplar üstünde en başından beri büyük bir etkisi olmuştu ve takipçileri çok fazlaydı. Nordik denizindeki halkların kuğu ve ejderha gemileriyle Atlantik dünyasında koloniler kurmak için terk ettiği gelişmiş ve eski Thuata uygarlığı fikri, Weimar Cumhuriyeti'nin yetersizliğine hayıflanalar için ütöpik bir emperyalizmi temsil ediyordu. Karamsar ve güncel duruma karşı olanlar Thuata-Atlantisli bu kültürün tekrar canlanmasının Cermen ırkının yeniden doğuşu ve insanlığın modernizm lanetinden kurtuluşu anlamına geleceği fikrini çok çekici buluyordu. Wirth önemli eserlerinin ve bir dizi tartışmalı kitapçığın yanında, entelektüel ve popüler basın için sayısız makale yazdı ve Berlin'deki kendi "Herman Wirth Cemiyeti"nin başına geçti.² İkinci Dünya Savaşı'ndan da sağ çıktı ve tedbiri elden bırakmadan Almanların tarihöncesiyle ilgili çalışmalarına yeniden başladı. Kitaplarının ilk hayranlarından birisi olan Wilhelm Landig, 1958 yılında Viyana'da kendi Volkstum Yayınevi'ni kurduktan sonra, 16 Şubat 1981 tarihinde, doksan beş yaşında vefat edinceye kadar Lahn-Marburg'da yaşamaya devam eden bu eskiçağ peygamberinin yeni çalışmalarını yayınlamaya başladı.

Ama Landig grubunun ilgi alanı sadece kültürel karamsarlık ve kayıp bir altın çağa duyulan nostaljiyle sınırlı değildi. Bu adamlar kutuptaki gizli merkezle, Mavi Ada ile ruhani bir temas kurabileceklerine inanıyorlardı. Grubun üyelerinden olan İsviçreli

mühendis Erich Halik medyumluk amacıyla kullanılan büyük alçı kalıpların dökülmesi işini yönetiyor, varlıklarla temas kurmak amacıyla meditasyon çalışmaları yapıyordu. Halik SS'teki ezoterik çevrelerin de dünyadaki bu ruhani merkezin yardımını almaya çalıştığını iddia ediyordu. SS içindeki bu "kâfirler" özellikle Kathar geleneğiyle ilgileniyor ve arayışlarını Kuzey Kutbu'yla Tibet üstünde yoğunlaştırıyorlardı. Halik, Himmeler'in Güney Fransa'da Katharların kutup geleneklerini araştırmakla görevlendirdiği, Kâse uzmanı akademisyen Rahn'ın çalışmalarından alıntılar yapıyordu. Dünya tarihine tamamen ezoterik bir bakış açısıyla bakıyordu. Grönland'daki Alman üsleri SS'li "kâfirlerin" kutup geleneğinin "Gece Yarısı Dağı"na ulaşma çabalarını temsil ediyor, Birleşmiş Milletler'in bayrağındaki mavi kutup sembolü Kaliforniya'daki (Müttefiklerin tarafındaki) rakip Gül Haçlı grupların organizasyon üstündeki etkisini gösteriyordu. Halik SS'in "militan ezoterizminin" aynı zamanda Ossendowski'nin Agarthâ hikâyelerinden ve Julius Evola'nın mistik faşizminden de etkilenmiş olduğunu öne sürüyordu. Halik aynı zamanda ezoterik SS'lerle Alman uçaklarının savaşın sonlarına doğru kutup bölgesinde taşıdığı yuvarlak "Kara Güneş" sembolü arasında bağlantı kuran ilk kişiydi.³

Halik'i en çok heyecanlandıran şey savaş sonrasında görülen UFO'lardı. 1951-1955 yılları arasında Avusturya'da çıkan ezoterik dergi *Mensch und Schicksal*'da (İnsan ve Yazgı) yayınlanan bir dizi yazıda, Kara Güneş mitiyle uçan daireler arasında bağlantı kurdu. Uçan dairelerin, "Hristiyan gnostiklerin üstün hiyerarşisi tarafından kullanılan kutsal bir kap olan Kâse'nin bir tezahürü olduğunu" söyledi. Eşmerkezli parlak halkalarını temel alarak, uçan dairelerin eterik yapısını analiz etti.⁴ Aynı zamanda, Almanların hem Kuzey Kutbu hem de Antarktika'da, "Altın Güneş" ve "Kara Güneş" isimleri altında, kutup imparatorlukları kurduğuna inanıyordu. Bunlardan ilki (Otto Rahn ve SS Katharlarla bağlantılı) Luciferik, güneş yolunu temsil ederken, ikincisi Satürn etkisini, SS içindeki satanist locaları temsil ediyordu.⁵ Halik UFO'ları teknolojik bir buluştan çok, metafizik ve simyaya ait ilkelerin uygulaması olarak

görüyordu. Simyadaki *sol niger* (Kara Güneş) metaforunun okültizmi, karanlığı, insanın kendini keşfetmek için gizemlere dalışını temsil ettiği söylenir. Binyılda dünyanın dönüşüm geçireceğini müjdeleyen, faaliyetlerini Mavi Ada'da sürdüren SS'li "kâfirlerin" idealist mesajı da, Halik'e göre buydu.⁶

Edebiyata olan ilgisi ve entelektüel birikimiyle Landig grubunun okült-milliyetçi mirasına ışık tutanlardan birisi de Rudolf Mund'du. Mund 1945 yılında St. Avolda'daki bir Amerikan esir kampındayken, savaştan önce kitaplarının sadık bir okuyucusu olduğu Edmund Kiss'le koğuş arkadaşı olduğunu görünce çok heyecanlanmıştı. Edmund Kiss Kassel'de kontrolör olarak çalışırken tarihöncesi Atlantis'te yaşamı anlatan epik hikâyeleri Herman Wirth'ün Thuata kültürü ve Avusturyalı başına buyruk kozmolog Hanns Hörbiger'in (1860-1931) Kozmik Buz Teorisi ile birleştiren bir dizi roman kaleme almıştı. İlk olarak 1913 yılında yayınlanan Kozmik Buz Teorisi'ne göre, yıldızlara ve dünyaya ait bütün fenomenler ateş ve buzun şiddetli karşılaşmasıyla birlikte oluşuyordu. Kuram, gök cisimlerinin kökeni ve hareketlerinin yanı sıra, dünya tarihi ve tarihöncesi insanlık üzerine bilgiler de içeriyordu. Hörbiger dünyanın Ay'dan önce birçok gezegeni ay olarak yörüngesine çektiğini ve bu gezegenlerin birbiri ardına dünyaya çarparak jeolojik değişimlere ve sellere neden olduğunu söylüyordu. Tersiyer dönemde de insanların var olduğunu, okyanusların bir sonraki ayın yaklaşmasıyla birlikte yükseldiğini ve bunun sonucunda Meksika ile Güney Amerika'nın And Dağları'na sığınan kültürler oluştuğunu öne sürüyordu.⁷ Kozmik Buz Teorisi kayıp ülkelerin mitolojilerine inananları kendine çekerken, elementleri esas alan kozmolojisi de Nazilerin mücadele ideolojisini yansıtıyor ve Kahverengi Gömlekliler (*Sturmabeteiligung* ya da SA) tarafından da resmi olarak destekleniyordu.⁸

Kozmik Buz Teorisi'nin eski destekçilerinden birisi olan Kiss, 1928 yılında Peru ve Bolivya'ya seyahat etmiş, Tersiyer dönemin sonlarında Andlar'a göç etmiş olan bir kültürün izlerini aramıştı. Uzun süredir Bolivya hükümeti için çalışan ilticacı Alman Profesör Arthur Poznansky ile birlikte, Titicaca Gölü'ndeki eski Tiahuanaco

harabelerini incelemişti. Şehrin güneş kapısındaki rölyefin tarihöncesindeki insanların en son ay felaketini ve peşinden gelen selleri yaşadığını doğrulayan astronomik bir takvim olduğundan emindi. Sıradağlarda bulduğu, kayadan yontulmuş dev Nordik başı, bu yüksek And yaylası okyanuslarla çevriliyken Atlantislilerin buraya gelip bir koloni kurmuş olduğunu gösteren çarpıcı bir kanıttı. Kiss Almanya'ya döndükten sonra, Hörbiger'in kuramlarına dayanan bu spekülasyonlarla ilgili bir dizi çalışma kaleme aldı.⁹ Ama Kiss'in Nordik Atlantis hipotezini yaygınlaştıran, jeolojik değişim, sel felaketi ve ardından gelen Nordik göçü varsayımını daha geniş bir okur kitlesine ulaştıran, çok satan dörtleme roman dizisi oldu. Atlantis'in sular altında kalışı bu romanlarla birlikte Weimar Cumhuriyeti'ndeki sosyal kaosu, hatta Oswald Spengler'in kasvetli Batı'nın çökeceği öngörüsünü simgeleyen siyasi bir sembole dönüştü. Güçlü ayakta kalma ve egemen olma iradelerini kullanarak, paramparça olmuş bu dünyadaki düzeni ancak Almanlar –kahraman Nordik ırkının son temsilcileri– yeniden sağlayabilirdi.

Kiss ilk romanı *Das gläserne Meer*'de (Cam Deniz, 1930), İlk Tersiyer ayının dünyaya düşüşünden sonra yaşanan feci depremlerle selleri anlatır. Buzul koşulları ve açlık yüzünden ülkelerinden ayrılmak zorunda kalan Nordikler, buzdan bir köprü'nün üzerinden geçerek güneyin ılımlı iklimlerine göç ederler. Bu Atlantisli, mavi gözlü ve sarışın üstün ırk, koyu tenli kölelerini sıkı bir boyunduruk altında tutar ve beyaz ırkın devamını komşu ülkelerdeki kadınları kaçırmak sağlar. *Frühling in Atlantis* (Atlantis'te Bahar, 1933) romanı Atlantis'teki bu uygarlığın altın çağında geçer. Safkan, Nordik "Asen" devletin altmış milyonluk nüfusu içinde sadece iki milyonluk bir gruptur ve nüfusun geri kalanını "koyu tenliler" ile yarı vatandaşlar oluşturmaktadır. Hükümdarların başlıca görevi otoritelerini korumak için Nordik soyun çoğalmasını sağlamaktır ama huzursuzluk içinde olan alt ırklar sonunda genç lideri, bir dönüm noktası olan felaketlerin ve soy ıslahı politikalarının kahramanı Thule'li Baldur Wieborg'u öldürürler. Romandaki bu meşum siyasi göndermenin, Slavların ve diğer alt ırkların Alman üstünlüğüne

karşı oluşturduğu tehditten dolayı Kiss'in duyduğu kaygıları yansıttığı ortadadır.¹⁰

Kiss'in bir sonraki romanı *Die letzte Königin von Atlantis*'in (Atlantis'in Son Kraliçesi, 1931) arka planında, şimdiki Ay'ın 14.000 yıl kadar önce dünyanın yörüngesine çekilmesi sonucu oluşan felaketler yüzünden Atlantis'in sular altında kalışı vardır. Eskiden bir imparatorluk ve büyük bir uygarlık kurmuş olan üstün Nordik ırktan geriye kalanlar, Peru'daki Atzlan platosu da dahil olmak üzere, dağlık bölgeleri fethetmek için Güney Amerika'ya göç ederler. Sığındıkları bu topraklarda kanlarını saf tutabilmek için sıkı bir soy ıslahı programı uygularken, alt ırkları vasıfsız işlere mahkûm ederler. Kiss bu kitapta, bulduğu Nordik başı heykeline kitabın anlatıcısı, Atzlanlı astronom Godda Apacheta olarak hayat verir. Serinin son romanı *Die Singschwäne aus Thule*'deyse (Thule'nin Kuğuları, 1939), hayatta kalan bütün Asen, gümüş rengi gamalı haçlı mavi bayrakları altında, Kuzey Kutbu'ndaki ana vatanlarına dönmeye çalışır. Ama eski aysız zamanlardaki sürekli ilkbahar yerine, korkunç bir soğuk hâkim olur ve yine mahsur kalırlar. Çok yıllar sonra tekrar Güney'e, Hellas'a doğru akın ederler ve orada MÖ ilk binyılın ünlü Yunan kültürüyle karşılaşır. Ve böylece döngü yeniden başlar. Nordik Almanlar bütün tarih boyunca fazla nüfuslarını koloniler, yeni devletler kurmak ve sayıca azalan alt sınıfların nüfusunu çoğaltmak için uzaklara yollayacaktır.¹¹

"Atlantis şairi" olarak tanınan Edmund Kiss, Heinrich Himmler tarafından SS'in Ahnenerbe Enstitüsü'ne de alındı. Daha 1939 Temmuzunda, Kozmik Buz Teorisi'nin resmi olarak SS himayesine alınmasını kabul eden Pyrmont Protokolü'nü imzalayanlar arasında yer almıştı bile. Hörbiger'in savaş öncesindeki yazar ortağı Philipp Fauth'un önemli bir rol oynadığı bu proje, Ahnenerbe'nin meteoroloji bölümü olarak kuruldu. Kiss 1936 Ağustosunda, Tersiyer dönemdeki uygarlığın izlerini ve önceki ayın kalıntılarını bulmak amacıyla, Habeşistan'ın dağlık bölgelerine yeni bir keşif gezisi planlamaya başladığında, Himmler Ahnenerbe'nin desteğini vaat etmekte gecikmedi. Ahnenerbe Kiss'in Peru'ya düzenlemeyi

planladığı, tarihi 1940 olarak belirlenen ama savaş yüzünden iptal edilen başka bir araştırma gezisine de destek verecekti.¹² Burada Kozmik Buz Teorisi'nin Üçüncü Reich döneminde neredeyse resmi bir kabul görmüş olduğunu eklemek gerek: Hitler duyduğu heyecanı *Yemek Konuşması*'nda birçok kez bu kurama değinerek ve Linz'te "Tarihteki en büyük üç kozmolojik kavramı, Batlamyus'un, Copernicus'un ve Hörbiger'in kavramlarını" temsil eden bir rasathane kurmaya söz vererek göstermiştir.¹³ Kiss daha sonra Waffen-SS'e katılarak SS *Obersturmbannführer* rütbesine ulaşmış ve Hitler'in karargâhında muhafız komutanı olarak görev yapmıştır. Savaşın sonundaysa, Moğol kabilelerinin de desteğini alarak Sovyetlerin gücünü Orta Asya'da oynanacak bir oyuna doğru çekip savaştan yenik çıkan Reich'ı rahatlatmak için, bir grup komandoyu Tibet'e götürmeyi umuyordu.

Rudolf Mund 1945 yılının sonlarındaki o soğuk ve karanlık gecelerde, kendinden geçmiş bir halde ve dikkatle, bu eski kâşifin hikâyelerini dinledi. Amazon deltasındaki Marajo Adası'nın yıkık dökük şehirleri, Tiahuanaco ve Titicaca Gölü, Puma Punku anıtları, Kalasasaya'daki astronomik gözlemevi gözlerinin önünde canlandı. Kiss'in epik hikâye anlatma yeteneği o sefil kampta yenilgiye uğramış olmanın acısını kısa bir süreliğine de olsa dindirdi. And Dağlar'ında bulunan Nordik başı heykelleri, tarihöncesi Afrika ve Güney Amerika'da yüksek uygarlıklar kurulmuş olduğunu kanıtlamak için yapılan geniş yelpazeli SS keşif gezileri, Hörbiger'in dev bir zaman aralığını kapsayan Kozmik Buz Teorisi, Üçüncü Reich'in yenilgisinin karşısında sadece küçük bir aksilik gibi görüldüğü, kadim bir Aryan üstünlüğüne dayalı bir dünya hayali yaratmıştı. Uzak geçmişteki bu olayların tufanlar sonucu gerçekleşmiş olması, Nazilerin doğaya bakış açısına fazlasıyla uygun çetin bir mücadele ve yenilenmeyle dolu bir dünya imajı sunuyordu. Tarihöncesinde yaşamış Nordik bir halkın böylesi jeolojik değişimlerden, sellerden ve buz çağlarından sonra da ayakta kalabilmiş olması, Almanların dev zorluklar karşısında her zaman kahramanca davrandığını doğruluyordu.¹⁴

Mund 1946 Nisanı'nda Augsburg'daki başka bir kampta Kiss'le yeniden karşılaştı. Kiss genç Waffen-SS teğmeninin kaçış planını duyunca, ona 100 mark verdi. Daha sonra kader onları Dachau'da bir kez daha bir araya getirdi. Kiss hasta ve bitkin olmasına rağmen, serbest kaldıktan sonra Tibet'e seyahat etme planlarından bahsetti. Almanların feci yenilgisinin ötesinde yepyeni ufuklar vaat eden bu karşılaşmalar Mund'u derinden etkilemişti. SS'in arkasındaki dünya görüşü olduğuna inandığı ezoterik Aryan mistisizmi, Mund için çekiciliğini hiçbir zaman yitirmedi. Üçüncü Reich döneminde genç bir Waffen-SS askeriye mistik SS çevreleriyle doğrudan bir teması olmamıştı. Yine de, Waffen-SS'te ön cepheye girdiği birlik duygusu, kahramanlık ve fedakârlık, yaşamındaki belirleyici deneyimler olmuştu. Almanya'dan ve diğer Batılı uluslardan en cesur gençlerin Sovyet komünizmine karşı savaştığı, "gönüllülerden oluşan ilk Avrupa ordusu"nun bu mitlerine inanıyordu. Yenilgi, esir alınma, Nazi zulmünün keşfedilmiş olmasının şoku ve kendi SS üniformasının itibarını yitirmiş olması, karanlık, kaotik ve sefil olan her şeye karşı ütöpik Aryan dünyasını temsil eden asil bir SS ideolojisi arayışına girmesine neden olmuştu. Mund savaş sonrasındaki yıllar boyunca da, eski ideallerini haklı çıkartacak okült-völkisch araştırmalarını devam ettirdi.

Bu romantik arayışlar Mund'u ortaçağdaki Katharlar ve Kâse efsaneleriyle son derece ilgili olan SS-Unterscharführer Otto Rahn'ın çalışmalarına kadar götürdü. İlk başta, Kayıp Kâse şiiriyle Wolfram von Eschenbach'ın *Parzival*'ine kaynak oluşturan Provence'lı ortaçağ ozanı Kyot üstüne bir tez yazmak niyetiyle yola çıkan Rahn, 1931 yılında Languedoc'a gitmişti. Çok geçmeden Kâse şövalyelerini Katharlarla, Montségur Kalesi'ni Montsalvat'la özdeşleştirdi. Bölgedeki neo-Kathar uzman Antonin Gadal'ın, Kathar hazinesinin gizlendiği yer olarak bilinen Sabarthés Mağaraları'nı incelemesini tavsiye etmesi üzerine, mağaraların bulunduğu Ussat-les-Bains'e yerleşti. Rahn *Kreuzzug gegen den Gral* (Kâse'ye Karşı Haçlı Seferi, 1933) kitabında ortaçağdaki ozanlık (troubador) ve Minnesang geleneğini, Katharların kilise karşıtlığını ve Kâse efsanelerini bir araya

getirerek, 1244 yılında Katolik yetkililer tarafından şiddetle bastırılmış, Aryan-Vizigot kökenli, gnostik, bir yeraltı dini haline getirdi. Kilise karşıtlığına ve efsanelere dayanan dini bir Cermen geleneği bulma çabaları Himmler'in de ilgisini çekti ve Rahn'a SS sponsorluğundaki araştırmalarda işbirliği yapması teklif edildi. Rahn 1936 Martı'nda SS'e katılarak SS himayesi altında İzlanda'ya bir araştırma gezisi yaptı. Ardından, eskiçağdaki bu Kathar-Vizigot geleneğini araştırmak için bütün Avrupa'da yaptığı araştırmaları bir gezi kitabı halinde, *Luzifers Hofgesinde* (Şeytan'ın Hizmetkârları, 1937) adıyla kitaplaştırdı.¹⁵ Rudolf Mund ise Himmler'in bu maymun iş-tahlı fikirlerinde ve Otto Rahn'ın tutkulu arayışında, SS'in mistik misyonunun kanıtlarını bulmuştu.

Mund 1958 yılında, canavar alt ırklarla sürekli mücadele halinde olan sarışın kahramanlara dair, kilise karşıtı, düalist, Aryan-Hıristiyan bir teoloji geliştiren, ırkçı şövalyelik tarikatı Order of the New Templars'a (Yeni Tapınak Şövalyeleri Tarikatı, ONT) katıldı. İlk olarak 1900 Noeli'nde Jörg Lanz von Liebenfels tarafından kurulmuş olan ONT, Lanz'ın *Ostara* dergisinde Aryan ırkçılığı, gnostik Hıristiyanlık ve teozofinin bir bileşimi olan ariozofisini tanıttığı dönemde, yani Birinci Dünya Savaşı sırasında, Viyana'da etkili olmaya başlamıştı. Bu ırkçı ve gizemci kitapçıların genç Hitler üstünde büyük bir etki yarattığı söylenir. Avusturya'daki bu tarikat 1920'lerde Almanya ve Macaristan'a yayılmış olsa da, 1945'te Viyana'da yeraltına inmişti.¹⁶ Mund bu Aryan kültürünün arşivlerine dalarak, eski Kilise babalarının yazdıklarını ve Tapınak Şövalyeleri'nin tarihini inceleyerek, Lanz von Liebenfelds'le ilgili biyografik bir kitap yazdı.¹⁷ 1979'da Walter Krenn'in ardından ONT'nin başrahibi oldu.

ONT ile ilgili araştırmalar yaparken, Himmler'in Rasputini lakaplı Karl Maria Wiligut'un (1866-1946) mistik run teorileri de Mund'un ilgisini çekmişti. Wiligut, atalarının eski yaşamlarını gördüğünü iddia edişi ve kadim Cermen geleneklerinin yaratıcı bir temsilini sergileyişi sayesinde Heinrich Himmler'in mitolojik konulardaki gözde akıl hocası olmuş ve 1933-1939 yılları arasında SS'te tarihöncesi araştırmaları yapmak için kendisine resmi bir görev

verilmişti. Patronunun çok çeşitli konularda danıştığı bir gözdesi olan Wiligut'un da örgüt içinde, SS üyelerinin taktığı kuru kafalı yüzüğün tasarımı, Wewelsburg'u SS düzeninin kalesi yapma fikri ve SS'in elitizm, saf ırk ve Almanlara ait olan bütün toprakların fethedilmesi ideolojisine bir gelenek havası vermek için tasarlanmış merasimlerin benimsenmesi gibi çeşitli konularda etkisi olmuştu. Lanz von Liebenfels'e yakın olan run okültisti ve ariozofist Guido von List'le benzer fikirleri olan Wiligut'un ONT üyeleriyle ilişkisinin geçmişi 1908 yılına kadar uzanıyordu. Himmler'le ONT kardeşliğinden bir SS subayı olan Richard Anders sayesinde tanışmıştı. Mund'un SS ezoterizmine dair yeni bir kaynak bulmuş olmanın verdiği heyecanla yazdığı Wiligut biyografisini Landig'in yayınevi Volkstum Yayınevi bastı.¹⁸

Wiligut aynı zamanda Kara Güneş miti için de ayrı bir kaynaktı. 1930'larda ruhani gücünü kullanarak Himmler için yazdığı bir dizi esrarlı dini deyiş olan Halgarita mottolarında, Santur denilen eski bir güneşten bahsediyordu. Wiligut'un çağdaşı olan uzmanlar, Emil Rüdiger ve Werne von Bülow'un yorumu, bu gök cisminin 230.000 yıl önce Kuzey Kutbu'ndaki Hyperborealılar üstünde parlayarak ruhani gelişimlerini desteklemiş olan ikinci bir güneş olduğu şeklindeydi. Santur sönmüş bir yıldız olarak hâlâ gezegenimizin yörüngesindedir ve sönmüş olduğu için görünmese de, bir Kara Güneş olarak hâlâ güçlü bir zekâ yaymaktadır.¹⁹ Wiligut tarihöncesindeki Cermenlere ait "Irminist" bir din kurgularken kısmen de olsa Guido von List'in Armanizminden etkilenmişti. Aryan-Cermenlerin eski inancı Armanizmin, Birinci Dünya Savaşı öncesindeki dönemin *völkisch*-okült yeraltında Almanlaştırılmış bir teozofi olduğu söylenebilir.²⁰ Wiligut'un esin kaynaklarını bu döneme kadar götürdüğümüzde, Kara Güneş'in yüzyıl başından beri Almanya'daki ezoterik çevrelerde fazlasıyla etkili olan teozofide daha da eski bir kaynağını bulabiliriz.

Helena Blavatsky başyapıtı *The Secret Doctrine*'de (1888) birkaç kez Samanyolu'ndaki bir "merkezi güneş"ten, "Güneşimiz ve sistemimizin ilk başından beri gizli olan çekim merkezi, görünmez ve

gizemli bir nokta”dan söz eder. Bu karanlık merkez güneş galaksinin, hatta evrenin enerji merkezi olarak, modern kozmolojideki Büyük Patlama’dan önce de var olan potansiyel enerji yoğunluğunu temsil eder. Yahudi Kabalası ona “kara ışık” derken, Aryan geleneğinin Doğulu üyeleri “yaratıcı ışık” ve “Evrensel Hayatın merkezi-Elektrik” olarak tanımlamıştır.²¹ Blavatsky böylece Yahudi ve Aryan kozmogonileri arasındaki bir ayrımın altını çizer: İlki doğanın gizemlerini maddeleştir ve insanileştirirken, ikincisi maddeyi tinselileştirmektedir. Blavatsky’nin fikirleri Birinci Dünya Savaşı öncesi ve sonrasında Almanya’daki *völkisch*-teozofistler tarafından benimsenmiş durumdaydı. Guido von List eski Aryan-Cermenlerin en yüce varlık kavramı olarak görünmeyen “en eski ateşten” bahsetmişti.²² Alman okült bir yazar olan Perty Shou (1873-1953) insanlığın Kova Çağı’nda “merkez güneşin” morötesi ruhani ışığa karşı hassasiyetinin artacağını anlatarak, bu durumla Almanya’nın savaş sonrasındaki sorunlu dönemdeki geleceği arasında bağlantı kurdu.²³

Mund her şeyden önce bir ezoteristse, Landig de siyasi bir aktivistti. 1950’lerin ortalarında, Roma ve Malmö’de kurulan, Almanya ve tarafsız ülkeler, özellikle de Arap devletlerinin oluşturacağı dünya çapında bir birlikle iki süper güce karşı ittifak kurmayı amaçlayan European Social Movement’ın (Avrupa Toplumsal Hareketi, ESB) Avusturya temsilcisiydi. 1955 yılında İsveçli Neonazi lider Per Engdahl ve Almanya’daki milliyetçi yeraltı örgütlerinde çok geniş bağlantıları olan eski Hitler Gençliği lideri Karl-Heinz Priester’le sürekli temas halindeydi. 1958 yılında, kendi milliyetçi yayınevi Volkstum Yayınevi’ni kurdu. Yayınevinin logosu, geçmişi beşinci yüzyıldaki Büyük Theoderich’in saltanatı dönemine kadar uzanan, Ostrogotların kartal broşuydu. Aynı yıl milliyetçi ve komünizm karşıtı bir duruşu olan haber dergisi *Europa-Korrespondenz*’i de yayınlamaya başladı. Derginin finansmanında Reich döneminde propaganda bakanlığında çalışan ve sonradan Nasır’ın Mısırı’na iltica eden Johannes von Leers’in parmağı olduğu söylenir.²⁴ Wilhelm Landig 1970 yılında, Asian People’s Anti-Communist League (Asya Halklarının Komünizm Karşıtı Birliği) ve Anti-Bolshevik

Bloc of Nations'ın (Bolşevizm Karşıtı Uluslar Bloğu) birleşmesi sonucunda, 1967 yılında Tayvan'da kurulan World Anti-Communist League'in (Dünya Komünizm Karşıtları Birliği, WACL) Avusturya temsilcisi oldu. WACL muhtemelen aşırı sağın dünyadaki en önemli ağlarından biri ve Landig'in dergisinin de haber kaynağıydı.

Ancak, 1990'larda, neonazilerden oluşan genç nesil arasında okült-milliyetçi temaların yeniden canlanmasını sağlayan şey Wilhelm Landig'in romanlarıydı. Landig grubunun 1950'lerde tartıştığı fikir ve kavramlar Landig'in Thule romanları üçlemesinde kalıcı bir şekilde ifade edilmiş oldu. Bunların ilki olan ve Julius Evola ile Herman Wirth'ün fikirlerini birleştiren *Götzen gegen Thule*'yi (Thule'ye Karşı İdol, 1971) yazmaya 1950 yılında başlamıştı. Kitapta Aryanların kutuptaki ilk vatanları ve Atlantis'le ilgili teorileri "son müfreze," Almanların Kuzey Kutbu'ndaki gizli UFO üsleri, simya, Kâse efsaneleri ve Katharlar, Himalayalar'daki üstatlar ve Moğolistan'daki bir yeraltı krallığını da içine alan bir Nazi-Tibet bağlantısına dair güçlü ve yeni mitlerle birleştiriliyordu. Bu romanda ve özellikle ardından çıkan *Wolfszeit um Thule* (Thule'de Kurdun Saati, 1980) romanında, küresel bir Yahudi komplosu gölgeler arasında sürekli pusuda bekleyerek Nordik Alman hâkimiyetinin gelişini engellemeye çalışsa da, yeniden ortaya çıkan Kara Güneş'in karşısında Judeo-Hıristiyan idollerin eli kolu bağlıdır. Serinin son romanı olan *Rebellen für Thule* ise (Thule İçin İsyan, 1991) radikal sağcı bir Alman gençliğini anlatan, hayal ürünü bir romandır. İkinci romanın kahramanı olan eski bir SS subayı, Aryanların Atlantis mirası üstüne bir konuşma yapması için bir Alman ortaokuluna davet edilir. Öğrenciler sol görüşlerini küçümsedikleri tarih öğretmenlerinin liberal fikirlerini reddederek, Thule'nin yeni milliyetçi mitlerine büyük bir arzuyla kucak açarlar.

Götzen gegen Thule Landig grubunun Nordik geleneklerinin ruhani merkezîyle, efsanevi Thule âlemiyle, yenilgiye uğramış Alman dünyasının son kalesiyle temas kurma çabalarının bir alegorisidir. Hikâye SS askerleri ve Luftwaffe havacılarından oluşan küçük bir grubun İkinci Dünya Savaşı'nın hemen sonrasında dört kıtada

birden yaşadıkları bir macerayı anlatır. Romanın ilk bölümünde isimleri Recke ("berserker" yani Nors savaşçısı) ve Reimer ("ozan") olan iki havacı Norveç'ten Point 103'ye, yani Müttefikler'in ve birçok Alman yetkilinin bilmediği, ezoterik SS elitler tarafından Kanada'nın Kuzey Kutbu'ndaki topraklarında kurulan gizli bir üsse gönderilirler. Point 103, Reich'in teslim oluşundan sonra Almanların hâlâ kendilerini savunabileceklerini kanıtlama misyonunu üstlenen uçan daireler de dahil olmak üzere çok ileri bir teknolojiye sahip olan, büyük bir yeraltı kompleksidir. Ama aynı zamanda ruhani düzlemde gizli güçler arasında yaşanan metafizik bir savaşta da yer almaktadır. Güç için yapılan bu büyük savaşta, gizli üs pozitif güçlerin kutup mitindeki Gece Yarısı Dağları'nın yakınlarında bir yerlerde bulunan ezoterik dünya merkezine yakın durarak desteğini kazanmaya çalışmaktadır. Sembolü simyadaki Kara Güneş, aslında siyah değil morun en koyu tonunda olan yuvarlak bir disktrir.²⁵

Landig'in temsilcisi olduğu, tarafsız ülkelerin süper güçlere karşı oluşturduğu blok gibi, Point 103 de Kara Güneş'in idealleri için uluslararası bir ittifak oluşturmaya çalışmaktadır. Yabancı ülkelerden gelen çok sayıda delege üssün astrolojik sembollerle ve Boğa'nın derisini yüzen Mithra'yı gösteren dev bir ikonla dekore edilmiş toplantı salonunda yapılan büyük bir konferansa katılır. Delegelerin hepsi üsse V-7 ile, yani saatte 4.000 kilometre hıza ve 2.000 kilometrelik menzile sahip olan bir Alman uçan dairesiyle getirilir. Aralarında Tibetli bir lama, Japon, Çinli ve Amerikalı yetkililer, Hintliler, Araplar, İranlılar, bir Etiyopyalı, Brezilya'dan bir yetkili, bir Venezuelalı, bir Siyamlı, bir de safkan Meksika Kızılderilisi vardır. Araplar esrarlı bir havayla gizli İslam kardeşliklerinden söz eder, Hindistan ve İran'dan gelen delegeler eski Aryan geleneklerini, Doğu'dan gelenler kendi okült düzenlerini ve gizemli bir dünya merkezini anlatır. Delegelerin çoğu üniformaları ya da milli giysileri içinde konuşmalar yaparak kendi milli mitleriyle ideallerini Thule'ninkilerle özdeşleştirir ve eyleme geçme zamanı geldiğinde tam destek vereceklerine ant içerler.²⁶

Recke ile Reimer'ın yanında rehberliklerini ve akıl hocalıklarını yapan, onları Thule felsefesiyle tanıştıran, Gutmann isminde ("İyi Adam," Alman Katharların ya da "mükemmel olanlar"ın soyundan gelen birisi) gizemli bir Waffen-SS subayı vardır. Gutmann, Aryanların ilk vatanı olan Kuzey Kutbu'nun yemyeşil ve bereketli topraklara sahip olduğu bir altın çağın yaşandığına kanıt olarak İranlıların *Avesta*'sından alıntılar yapar ve Münihli paleontolog Edgar Dacqué'in kuramlarını anlatır. Atlantis'in Hörbiger'in Kozmik Buz Teorisi'ne uygun olarak gerçekleşen bir ay çarpması sonucunda sular altında kaldığını, Aryanların günahkâr bir egoizm ve tufan felaketi yüzünden zoraki olarak göç ettiğini söyler. Kiss'in And Dağları'nda yaptığı araştırmalar ve Bolivya'da bulunduğu Nordik hatlarına sahip baş heykeli bu göçün kanıtlarıdır. Heligoland'ın çevresindeki Dogger şeridinin eski yıllık kayıtlarda "Kutsal Topraklar" olarak geçmesi Aryan-Atlantisli bir kültürün sular altında kalmış olduğunun kesin kanıtıdır çünkü Aryanlar Avrupa'da, İran ve Hindistan'da, yerleştikleri her yerde kayıp cenetlerini yeniden yaratmaya çalışmış, mitler, efsaneler ve yer isimlerinde onun anısını canlı tutmuşlardır. Gutmann, İncil'deki tufan mitinin eski Hindu metinleri ve Gilgameş Destanı'ndan alınmış olduğunu, yani Eski Ahit'in dünyaya yayılmış olan Aryan geleneklerinin bölgedeki Yahudiler tarafından yorumlanmasından başka bir şey olmadığını düşünmektedir. Herman Wirth'ün görüşünü tekrarlayarak, eski çağlardaki Tuathalar ile Cermenlerin eski Atlantisli ırkın Avrupa'daki mirasçıları olduğunu öne sürer.²⁷

Almanların 1945 Mayıs'ında resmi olarak teslim oluşlarının ardından, Point 103'nin genelkurmay başkanı üniformalardaki bütün Alman işaretlerinin kaldırılmasını emreder: Gizli bağımsız Reich'in sembolü artık Kara Güneş'tir ve uçaklarla uçan dairelerin üstündeki Alman sembollerinin yerini de o alacaktır. Bu beyanatın ardından, Thule'nin tarihöncesini ve kaderini anlatan, Herman Wirth ve Julius Evola'nın kuramlarına dayalı bir moral konuşması yapar. Kuzey Kutbu'ndaki Atlantisli Nordik ırk cilalı taş devrinden kalma höyüklerin bulunduğu Doggerland'de dünyanın en eski Alman devletini,

Tuatha İmparatorluğu’nu kurmuştur. Güneş tanrısı ve kozmik yenilenme döngüsü inancı Point 103’deki yeni Thulelilerin de uyguladığı, Kova Çağı’nın kahramanlık dini, boğa kurban eden Mithra’nın İran’daki savaşçı kültüründe de görülmektedir. Ama Tanrı’nın güçlü kuvvetli, boynuzlu oğlu, o eski tezahürü, İsa’nın sönük “balık kafasına” dönüşmüştür:

Kölelerin, mirastan mahrum, kök ve geleneklerden yoksun olanların, enerjiyi ve liderliği temsil eden her şeye garez duyanların aristokratik ilkeyi yok edişi [Balık Çağı ile birlikte başladı]. Evola’nın da farkında olduğu gibi, eski Roma’nın üzerinden barbar bir Yahudi dalgası halinde geçen zehirli fanatizm propagandası, pagan emperyalizmin yapısına çoktan nüfuz etmeye başlayarak çöküntüye neden olan bütün Asyalı-Güneyli unsurların ve Batı belasının eşzamanlı olarak güçlenmesinin bir sonucudur. Roma’nın çöküşü Avrupa’nın bu duruma düşmesine neden olan bütün sapkınlık ve yozlaşmanın kapılarını açmıştır.

Genelkurmay başkanı Almanların askeri yenilgisi karşısında bu uzun vadeli kozmik çöküş ve yenilenme döngüsünde teselli bulur. Kova Çağı yaklaşmakta ve beyaz adamların vatanı olan Avrupa’yı ruhani bir canlanma beklemektedir. Tuatha’ların modern Alman mirasçıları tarihte bir kez daha kozmik bir krize göğüs germek zorundadır. SS’lerin siyah uniformaları ve Kara Güneş, Aryan ırkının kış dönümünü simgeleyen, yeni çağ habercileridir. Doğaüstü, parıltılı uçan diskler (“manisolalar”) geniş ölçekli küresel değişimlerin yakın olduğunu ilan eden kutup civarından gizli ezoterik merkezin yolladığı bir mucizedir. Thuleciler de bu arada Aryanların bir kez daha küresel hâkimiyet kurması için öteki dost örgütlerle birlikte duruma metafizik düzlemde müdahale etmeden önce, beş yıl daha Point 103’ye çekilerek, teknik ve askeri potansiyellerini geliştireceklerdir. Önceden bilinen bu dönüşüm tamamlandığında, Kara Güneş sembolü de pırıl pırıl bir gümüş-beyaza dönüşecektir.²⁸

Nazilerin yeniden güçleneceği inancıyla ayakta kalan Alman askerler ilk önce Fransız Pireneleri'ne giderek Point 103 laboratuvarlarında yapılan simya deneylerine yardımcı olacak Bélisse (Galyalıların güneş tanrısı Bélisané'den gelen bir isim) isimli birisini alırlar. Montségur'da yaşayan Bélisse, savaş öncesinde yaptığı araştırmalarda güya Otto Rahn'a yardım etmiş ve Kâse konusunda çok bilgili olan bir neo-Kathardır. Ailesinin Vizigot kökenli bu eski inanca bağlı olması yüzünden, Almanları kendisiyle aynı ruhani kökenden gelen ırkdaşları olarak görmektedir. Ayrıca Katharların en yüce sevginin (*Minne*) işaretleri olarak Kâse'ye atfettiği manisolar konusunda da bir otoritedir.²⁹ Landig bu göndermeleri kullanarak, parıltılı ışık diskleriyle sembolize edilen Katharlar ve ortaçağ ozanları arasındaki aşk kültürünü, Thule'nin kötülük ve çürümeyle yaptığı küresel mücadelede kullandığı görünmez güçlerle özdeşleştirir. Ama Bélisse dağdaki bir şelalede öldürülünce, bu görev başarısızlıkla sonuçlanır. Uçaklarıyla yeniden bağlantı kurmayı başaramayan Almanlar, gelecek talimatları beklemek üzere İspanya'ya giderler. Roman devam ederken Fransa, İspanya, Fas, Mısır, Lübnan, Suriye, Irak, Kuveyt, İran, Pakistan, Hindistan ve Tibet'ten geçerek dünyanın yarısını dolaşır, sürekli Point 103'ye dönmenin bir yolunu bulmaya çalışırlar. Yolculukları boyunca birçok yabancı müttefikle karşılaşır, Hint-Avrupa mitolojisi ve ortak Aryan kökleriyle ilgili sohbetler ederler.

Üçüncü Reich'ın yenilgisinin ve süper güçlerin yönettiği yeni dünya düzeninin ortaya çıkışının ardında, Thulecilerin Manici bir çelişki içinde birlikte hapsolup kaldığı ölümcül düşman İsrail vardır. Gutmann'a göre, bu rekabetin geçmişi tarihöncesine, Yahudi kökenli kara büyücülerin Aryan Atlantisliileri yönetmiş olduğu bir ara döneme kadar uzanmaktadır. Yahudiler bu dönemde Atlantis tanrısı Poseidom'un yanına kendi Baal tanrılarını da koymuş, daha sonra Meru Dağı'nın ya da Kuzey Kutbu'ndaki Gece Yarısı Dağı'nın kafalarına göre yorumlanmış bir versiyonu olan Sina Dağı'nı yüceltmişlerdir. Yahudilerin durmak bilmeksizin İsrail'den kuzeye ve güneye doğru göç etme eğilimlerinin nedeni olarak Aryanlar

üzerinde hâkimiyet kurdukları bu kısa döneme duyulan özlem ya da toplu hafıza ve aynı hâkimiyeti bir kez daha Kuzey'den kurma arzusu gösterilir. Gutmann Yahudilerle Hint-Aryan gruplar arasındaki bir Atlantis rönesansını amaçlayan bu kutup rekabetinin sonunda taraflardan birinin zaferiyle sonuçlanacağını ileri sürer.³⁰ 1945 Ekimi'nde kurulan Birleşmiş Milletler'in bayrağı Yahudilerin kutbu kuşatmaya ve ezoterik dünya merkezini Aryanların elinden zorla almaya kararlı olduğunu açıkça göstermektedir. Kuzey Kutbu'nu merkez alan bir dünya haritasını gösteren tasarımında kabalacı bir sembolizm vardır ve bu niyet bayrağın İsrail'in mavi-beyaz renklerini taşımasından açıkça anlaşılmaktadır.³¹

Gutmann Toledo'da yaşlı bir hahamla yaptığı görüşmede Yahudilerle Aryanlar arasındaki bu kadim rekabeti yeni süper güçler bağlamında daha geniş bir çerçevede ele alır. Aryanların beyaz büyü güçlerine karşı Yahudilerin kara büyü güçleri vardır ve bu ikisinin savaş alanı, Üçüncü Reich'ın yenilgisiyle birlikte, kara gücün merkezi Sina Dağı'nda bulunan büyü ve gri bir çembere dönüşmüş olan dünyadır. Gutmann'a göre, Ahit Sandığı büyülerde kullanılan astral enerjiler için bir batarya görevi görmektedir.³² Bu paranoyakça mit kültlere ve masonlara yapılan göndermelerle bir araya getirilir. Benzeri bir sandığın New York'taki Amerikalı Tapınakçılar tarafından korunduğu söylenmektedir. Tek Dünya Devleti'ne adanmış bütün mason localarının kontrolü Tapınakçıların Şikago'daki genel merkezinin elindedir. Hem Roosevelt hem de Churchill bu kardeşliğin üyesidirler ve her zaman için onun amaçlarına hizmet etmişlerdir. Bu dünya kardeşliği, iletişim ağındaki bütün güçleri bünyesinde toplayarak Gece Yarısı Dağı'nı fethetmek amacıyla kullanılmaktadır. Bu büyü bir yandan Yahudi ırkının özünü güçlendirirken, bir yandan da öteki insanları çok ırklı bir kaos içinde çürütmektedir.³³

Landig, romanın son bölümünde bu dünyayı ele geçirme planlarının ve gizemin bir başka boyutu olarak Nazi-Tibet bağlantısını gündeme getirir. Ernst Schäfer'in 1938-39 yıllarında SS sponsorluğunda yaptığı gezide Almanya ile Tibet arasında kurulan dostça ilişkilere

değnilir.³⁴ Ama Tibet'in sırları Nazilerden saklanmışsa bile, Point 103 konferansında Tibetli bir lamanın da bulunması bu karşılıklı ilginin devam ettiğini göstermektedir. Alman askerler Moğollar tarafından Hindistan'dan kaçırılıp uçakla karlar altındaki Himalayalar'ın doruklarında kurulu bir Tibet manastırına götürüldüğünde, bu insanların Dünyanın Efendisi'nin yeraltındaki gizli şehir Agartha'dan çıkışını beklediğini anlatan Moğol efsanesini hatırlarlar. Tibetliler savaş sırasında ortak düşmanlara karşı Almanlarla müttefik olmuş olsalar da, sonuçta onların da ırk mitlerine uygun olarak peşine düşmeleri gereken kendi imparatorluk hayalleri vardır.³⁵

Tibetli başrahip Ngön-kyi Padma Dab-yang'ın anlattığı, Moğol mitolojisiyle ilgili bir başka hikâyeyi, Landig'in Louis Pauwels ve Jacques Bergier'in Nazi okültizmini anlatan sansasyonel kitabı *Le matin des magiciens*'den (1960) aldığı çok açıktır. Başrahip maddesel ve ruhani enerjiyi temsil eden ayrı âlemler olan iki şehirden söz eder. Batı'daki gizli kardeşliklerin ve locaların büyük bir saygı duyduğu, Korkunun Kralı'nın yönettiği Şambala, sol el yolunun maddesel enerjilerinin kaynağı, güç ve iradenin dünyadaki şehridir. Vakti geldiğinde kötülere karşı iyilerin önderliğini yaparak Moğol İmparatorluğu'nu kuracak olan Dünyanın Efendisi ve Kralı'nın yönettiği Agartha ise derin düşüncenin ve ruhun, sağ el yolunun içerideki yeraltı âlemidir. Rahip, Üçüncü Reich'taki bazı kişilerin sadece Şambala'nın enerjileriyle ve onun çıplak şiddetiyle ittifak kurup, şehrin ajanı Stalin'in ekmeğine yağ sürdüklerini söyleyerek Alman askerlerini kınar. Bu iki kaynak birbiriyle dengelenmelidir, yoksa kötülük galip gelecektir. Üçüncü Reich'ın düşüşü Tibet'in uzun yıllar boyunca yaptığı çalışmaların boşa gitmesi anlamına gelmektedir ve şimdi Doğu'da komünizmin kara bulutları toplanmaktadır. Yine de, Almanların onlara katılmasını ister çünkü Batı'ya bir kez daha bir Büyük Han'ın geleceğini söyleyen eski bir kehanet vardır ve bu kehanetin gerçekleşmesi çok yakındır.³⁶

Landig bu revizyonist efsanelerle Reich liderleri arasındaki birkaç hainin Nazi mücadelesine ihanet ederek Almanya'nın düşmesine neden olduklarını ima eder. Sonunda kendilerini esir alan kibar

Tibetlilerin elinden kaçmayı başaran Alman askerler, bu sefer de Hindistan'da İngilizlerin eline düşerek bir savaş esirleri kampına atılırlar. Almanya ve Avusturya'ya iade edildiklerinde, kendilerini yenilgi, kaypaklık ve güvensizlikle dolu iç karartıcı, gri bir dünyanın içinde bulurlar. Eski Aryan-Nazi vizyonu unutulmuş, zulüm propagandası imha kampları masalı yaratılmış, Nuremberg infazları Yahudilerin intikam ritüellerinin bir bahanesi haline gelmiş, Alman kızları Amerikalı siyah askerlerle yatmaya başlamıştır. Judeo Hristiyan idollerin Thule'ye saldırısı başlamıştır. Salzburg'da yapılan bir toplantıda, Alman askerleri Point 103'nin dünya işlerinden elini eteğini çekmesini üzüntü içinde kabul ederler. Her şeylerine el konan ve etrafa dağılan Aryanların artık yeni Ahasverus (Gezgin Yahudi'ye verilen geleneksel isim) olduğunu itiraf ederler. Tek yapabilecekleri Aryanların mavi ve altın rengi bayrağının yeniden göklerde dalgalanacağı, "Yüce Thule'nin kuzey âlemindeki bütün beyazların yeni manevi değeri, Avrupa ve Amerika'daki bütün devletlerin üstünde ideal bir imparatorluk... Almanların Dördüncü Reich'ının" kurulacağı günü beklemektir.³⁷

Landig ikinci romanı *Wolfszeit um Thule*'de (1980) yine Almanların yenilgisinin ardından gerçekleşen benzeri bir yolculuğu anlatır. Romanda daha önce Point 103'de görevli olan iki deniz subayı, Krall ve Hellfeldt ile SS binbaşı Eyken'in maceraları anlatılır. 1945 Mayıs'ında Norveç'ten yola çıkan küçük bir Alman denizaltı filosunda görevli olan askerler Kuzey Atlantik'te Müttefiklere ait bir deniz konvoyuna karşı ezici bir zafer elde eder. Denizaltı filosu Point 103'deki bütün cihazları ve personeli aldıktan sonra, boşaltılan üs tamamen imha edilir. Yolculuk sırasında edilen sohbetlerde Gece Yarısı Dağı'ndan ve bu dağın Kuzey Buz Denizi'ndeki efsanevi Mavi Ada ile ilişkisinden bahsedilir. Daha önceki keşif gezilerinde kuzey buz tabakası altında büyük kara parçaları görüldüğü söylentileri ve Kanadalı pilotların tesadüfen "manastıra benzer yapılar" görmüş olması, Evola'nın Uzak Kuzey'deki kayıp uygarlık fikrini hatırlatır.³⁸ Üçüncü Reich'in resmi olarak teslim oluşuyla birlikte kuzey dünyası kaybedilmiştir ve filo sürgündeki gölge Reich hükümetinin

yeni ismi olan Kara Güneş'in yeni üsleriyle temas kurmak için Güney Atlantik'e doğru yola çıkar. Yani bu romanın coğrafi odağı, Nazilerin yeniden dirilişinin Latin Amerika'dan Antarktika'ya, Güney Yarımküre'nin yeni Thule'sine kaydığını gösterir.

Landig karakterlerin diyaloglarını kendi Nazi görüşlü ezoterik siyasi kuramını yansıtacak bir şekilde kullanır. Binbaşı Eyken Kuzey Kutbu'nun dünyanın –kuzeyin ışık taşıyıcısı Lucifer ve Prometheus'la ilişkilendirilen– *theonium*'u olduğunu ve Aryanların gücünün ruhani kaynağını temsil ettiğini anlatır. Karşısı olan Güney Kutbu'ysa en yüksek boyutta maddeleşmenin ve bütün şeytani enerjilerin yeridir. Ying-yang sembolünü model alarak, kuzeydeki bu "beyaz" ruhani kuşakta "siyah" bir nokta oluştuğunu belirtir: Süper güç Birleşik Devletler'de yüksek finansmana sahip materialist güçler ve mason locaları hüküm sürmektedir. Amerikalılar Grönland'daki kendi "Thule" üsleriyle Aryanlarla rekabet etmekte, Sovyetler Kuzey Kutbu'ndaki askeri mevcudiyetlerini artırmaya çalışmaktadır. Bu yüzden Aryanlar da ruhani potansiyellerini güneye kaydırarak "siyah" ruhani kuşakta "beyaz" bir nokta oluşturmaları ve elde edecekleri bu gücü Kuzey'i tekrar ele geçirmekte kendi amaçları doğrultusunda kullanmalıdırlar. Hedefleri beyaz güneşi, Mithraizmin *sol invictus*'unu yeniden saflaştırmaktır ve bu güneş sonunda askeri güç için oynanacak rövanşa ulaşmak için şimdilik kullandıkları Kara Güneş sembolünün yerine geçecektir.³⁹

Arjantin 1945 Martı'nda Almanya'ya savaş ilan etmiş olsa da, kaçaklar Buenos Aires'ten destek sağlayarak, Bolivya-La Paz'a doğru yola devam ederler. Burada savaş öncesinde Tiahuanaco, Puma Punku anıtları ve Kalasasaya gözlemevinde yaptığı Nordik-Aryan mirasıyla ilgili araştırmalar yüzünden, Edmund Kiss'in ciddi de büyük bir itibara sahip olduğunu görürler. Eyken diğerlerini Kiss'in Hörbiger'in Kozmik Buz Teorisi'ne dayanarak Mısır uygarlığını Nordik Atlantislielerin kurduğunu kanıtlamak için tarihöncesi takvim üstüne yaptığı çalışmanın kapsamı konusunda aydınlatır. Bölgede temas kurdukları kişiler, Bolivya'nın sarışın ve mavi gözlü Quecha yerlileri arasında Aryan soyundan olanların gerçekten var

olduğunu onaylayınca, sohbetler Latin Amerika’da eski çağlarda ve ortaçağda, “yarı Yahudi” Christopher Columbus’un göklere çıkartılan keşfinden çok daha önceleri kurulmuş olan başka Avrupa kolonilerine kayar.⁴⁰

Kiss’in Bolivya’da yaptığı araştırmalar başka gelişmelere de yol açmıştır. Kiss, And Dağları’nın batı tarafında Atacama Çölü’nden Ekvator’a kadar uzanan çok ayrıntılı bir tünel sistemi bulmuş, bu sistemi binlerce yıl önce yaşamış ve hayal dahi edilemez bir teknolojiye sahip olan gizemli bir halkın kurduğunu düşünmüştür. Oradaki sık ormanların içinde, And labirentinin derinliklerinde, yüzlerce Alman askeri ve teknik personeli Antarktika’daki Point 211’a kardeş, gizli bir üs olarak Mime’nin Demirhanesi’ni kurmuşlardır. (Nors mitolojisindeki bir karakter olan Mime, Wagner’in *Rheingold*’unda (Ren Altını) Siegfried’in kılıcını döven demircidir.) Eyken ve yoldaşları birkaç ay geçirdikleri bu üste, Amerikan ve Sovyet ağlarından kaçarak Üçüncü Reich’in mucize silahları için araştırmalar yapan Alman bilimadamlarının getirdiği ileri teknolojiye hayranlık duyarlar. And Dağları’nda, Brezilya ormanlarının içinde ve Beni Vadisi’nin yanında kurulmuş olan daha küçük bir gizli üs daha vardır. Savaş sonrasındaki dünyanın karanlık güçleri 1946 Ekimi’nde Nuremberg’de Nazi liderlerini ölüme mahkûm ederken, Andlar’ın derinliklerinde yeni bir Thuleli Reich, geçici bir “Kuzey Agarth’a’sı” büyümektedir.⁴¹

Bu arada, Landig eski Siyon Bilgeleri mitiyle ilgili yeni ve meşum bir hikâye anlatır. 1948 Mayıs’ında İsrail devletinin kurulmasının ardından, Amerikalı Yahudi elitlerin oluşturduğu grubun üyeleri dünya hâkimiyetlerinin gidişatını tartışmak için sıcak bir temmuz günü Manhattan-Riverside Drive’daki gözlerden uzak bir villada buluşmuşlardır. Önderlerin 1787 yılında Prag Yahudi mezarlığında yaptığı gece toplantısından beridir –Goedsche’nin *Biarritz* romanındaki bu hikâye, ünlü *Protokoller*’e esin kaynağı olmuştu– Yahudilerin altını ve basını kontrolleri altına alma hırslarının farkındadırlar. Şimdiyse komünizm ve liberalizm yoluyla beyaz elitlerin dünya üzerindeki etkisini yok etmektedirler. “Nazizm” sloganıyla Alman olan her şeyi gözden düşürmüşlerdir ve planlarına karşı olan her şeyi zararsız

hale getirebilmektedirler. Bir bankacı Yahudilerin Federal Rezerv Bankacılığı sisteminde nasıl güç kazandığını anlatır. 1944 yılındaki Bretton Woods anlaşması Yahudilere olan devlet borçlarının uluslararası bir boyuta taşınmasını sağlamıştır. Marshall Planı'ysa savaş sonrasında yüksek ideallerini unutmuş, yardımsever ve materyalist bir Almanya yaratacaktır. Daha sonra bir bilimadamı genetik mühendisliği, elektronik aygıtlar ve ilaçlarla yapılan zihin kontrolü, robot polisler yoluyla Yahudi dünya devletinin her istediğini yapan bir dünya nüfusunun yaratılacağı, şok edici bir gelecek tablosu çizer.⁴²

Landig'in gözüpek direniş savaşçıları dikkatlerini Uzakdoğu'daki komünizm karşıtı güçlerin savaş sonrasında oluşacağı bir ittifaka yoğunlaştırırlar. Tibet'le olan eski bağlantılar Kızıl Çin'in güç kazanmasıyla zayıflamaya başlamış ve umutları Moğolistan'dan Japonya, Kore ve Tayvan'a kaçan insanlara bağlanmıştır. Üçlü eskiden Almanya'daki Thule ile bağlantısı olan Çin milliyetçilerinin oluşturduğu bir birlik olan, Yeşil Ejderha ile temas kurmak için V-7 uçan daireleriyle Pasifik'i geçerek Hong Kong'a gider. Eyken komünistler adına çalışan Alman bir ajan olarak kullanılmak amacıyla Maocu Kızıl Ejderha düzeni tarafından kaçırılınca, Yeşil Ejderha imdadına yetişir. Yolda dost bir İngilizle karşılaşır ve Pentagon'un kabalacı tasarımı, Britanya İsrailizmi, Dış İlişkiler Konseyi (CFR) benzeri gizli düşman elitler gibi çeşitli konularda sohbetler edilir. Eyken, ezoterik misyonlarını yeni dostlarına anlatır:

SS içindeki bir grup Thule'nin gizli işareti Kara Güneş'i taşıyor. Bu simyadaki sol nigra'dır... Yunan gizemciler Atlantis'in altın diskisi yanında gizli bir güneş olduğunu kabul etmişlerdi. Bu Akrep burcundaki Antares yıldızıydı... Kara Güneş morun en koyu renginde olsa da, ışıksız değildir ama her yere yayılan bu görkemli ışık sadece inisiye olanları aydınlatır. Eski Cermen geleneğine göre, Tanrı her şeye kadir ve görünmez olandır. İnsan gözünün algılayabildiği ışık Kurt Çağı'nda hâlâ Thule'nin etrafında parıltıyan minik bir kıvılcım, görünmeyen ruhani ışığın ve ateşin bir gölgesi olan maddeleşmiş bir ışıktır ve yeniden alevlendirilmeyi bekler... Kara Güneş

görünmeyen Tanrı'nın, Atlantis'in altın güneşine Mammon ve masonların hizmetkârları tarafından el konulduktan sonra, güneşin maddesel altın parıltısı üzerinde duran işaretidir. Bu koyu mor disk altının varsayıma dayalı gücüne ve efendileriyle kölelerine karşı yüce irade ve yasanın galibiyetini temsil eder... Gizli bilgilerle yüklü olan bu sembol İkinci Dünya Savaşı'nın bitiminden hemen önce SS'lere ait askeri uçakların üzerinde görülmeye başlanmıştı. Kara Güneş yeni bir Reich'ı aydınlatacak ve bir daha asla batmayacaktır.⁴³

Yeni dostları Britanya'nın bu Aryan mirasından habersiz olmasından ve hâlâ Davud'la Musa'nın yıldızlarına hizmet ediyor olmasından üzüntü duymaktadır. Almanların duyduğu ruhani güvene şahit olmuş ve inisiye olmayanların (yani eski Müttefiklerin) bir kıyamete kurban gideceğinden korkmaya başlamıştır.

Eyken Güney Kore'de, Rusların kendi vatanında bir kukla rejim kurması üstüne ülkesinden kaçan ve Moğol ordusunun eski bir subayı olan Güsda Menen Tudun'la görüşür. Ona Gobi Çölü'nün ve Şambala'nın gizemlerine duydukları ilgiden bahsederek, Blavatskyci teozofinin –Tibetli inisiyelerin 10.000 yıl önce de bildiği– antropogenetiğini anlatır. Tibet geleneğindeki Atlantis mitinde aynı zamanda Aryanların da içinde olduğu yedi alt ırk vardır: Aryanlar, Akadlılar, Toltekler, Turaniler, Rmoahallar, Tlavatlianlar ve Moğollar. Gamalı haç sembolü Atlantis'te Aryanların hâkim olduğu zamanda, tarihöncesinde Himalayalar'a yaptıkları göçün öncesinde ortaya çıkmıştır. Aryanlar o zamandan beri Meru Dağı'na ve Hyperborea'ya, Uzakdoğu'daki ilk vatanlarına gizliden gizliye bir özlem duymuştur. Güsda, Eyken'i ezoterik Nazilerle Doğu'nun gizemlerini birleştiren gizli öğretinin bir üyesi olarak görür. Özgür Moğollar Kartal Ülkesi'nin (Almanya) Batı'daki müttefikleri olduğuna inanmaktadırlar çünkü Hitler'in Cengiz Han'ın maiyetindeki büyük bir savaşçının soyundan geldiğine inanılmaktadır. Stalin ise "sarı gözler" kabilesinin ve kara büyücülerin desteklediği bir Yafetik rahipler ailesinin bir bebeği alıp yerine koydukları şeytani bir varlıktır. Ayrıca Moğolistan'daki kırmızı şapkalı lamaların yaşayan Budası Bogdo

Hutuchtu'nun komünistler tarafından tahtından indirildiğini ve artık hiç kimsenin Agarth'a ya da Dünya'nın Kralı'ndan bahsetmeye cesaret edemediğini anlatır. Ama kral ortaya çıkıp kötülere karşı iyilerin önderliğini yapacağı günü beklemektedir.⁴⁴

Almanlar kısa süre sonra Koreli komünistler tarafından Kuzey'de yakalanıp, bir Amerikalı, bir Çekoslovak ve bir Japonla aynı hücreye atılır. Esirler dünyadaki yeni Soğuk Savaş düzeninde komünizme karşı çıkmak için ortak nedenleri olduğunu görürler. 25 Haziran 1950'de Kore Savaşı'nın patlak vermesinin ardından, Almanlar kaçmayı başarıp Hadong'a giderler. Uzakdoğu'daki görevleri artık tamamlanmıştır. Kara Güneş savaşçıları yayılan Sovyet ve Çin komünizminin kurbanlarıyla ortak bir ezoterik mirasları olduğunu keşfetmekle kalmamış, aynı zamanda potansiyel müttefikler de bularak, Landig'in Uzakdoğu'da güçlü bir tabanı olan Komünizm Karşıtları Dünya Birliği'ne (WACL) olan ilgisini yansıtmışlardır. WACL 1954'te Çin milliyetçisi Kuomintang tarafından kurulan Asyalı Halkların Komünizm Karşısı Birliği'nin, 1966 yılında Doğu Avrupalı ilticacılar ve örgütlerle birleşmesi üzerine kurulmuştu ve genel merkezi Güney Kore'deydi. Thule Tayvan ve Kore'de yandaşlar arayarak, Batı ile komünist dünyası arasında üçüncü bir güç olmayı hedefliyordu.

Bu arada And Dağları'ndaki üsle yeniden bağlantı kurmayı başaramayan Almanlar Avrupa'ya dönmeye karar verirler. 1950 yılının sonlarında Müttefiklerin işgali altındaki Viyana'ya geldiklerinde, Hellfeldt'in mülklerine el konulduğunu ve ailesine ait apartmana yabancıların yerleştiğini görmeleri, Landig'in savaş sonrasındaki rejimde ve rejimin eski Nazilere karşı sert tutumu yüzünden yaşadığı acı deneyimleri yansıtır. Yenilgi, işgal ve kısıtlamaların kasveti altında, eski askerler ideallerine ölümsüz bağlılığı olan bir çevre oluşturur. Bir kez daha Thule'nin ve Uzak Kuzey'in eski bilgilerini ve bu bilgilerin Alman Reich'i'ni müjdeleyişini hatırlarlar. Demokrat güruhun yönetiminin kısa ömürlü olacağını düşünerek teselli bulurlar. Hitler bir Thule üyesi olmasa da, Kuzey'in gizli bilgilerini SS içindeki özel çevrelere bırakmış ve bu çevreleri korumaya altına almıştır. Eyken Evola'nın Kâse efsanelerinde gördüğü

ezoterik sembolizmi, güçlü kök ırklar, Atlantis ve her yeri fethe-
den Aryanlar mitleriyle, Kuzey'deki Hyperboreali gizli merkez
öğretisiyle aynı kefeye koyar. Kâse arayışı, Aryanların Gece Yarısı
Dağı'na ulaşma arzusuyla aynı şeydir. Nors mitolojisindeki tanrı-
ların şafağında, her şey kurt Fenrir'in pençelerine düşmekte, kaos
ve karanlık getirmektedir. Thuleliler şimdi Kurt Çağı'na göğüs ger-
mek zorundadır çünkü Üçüncü Reich alevler içinde yerle bir oldu-
ğunda, Kuzey'e karşı cephe kuran bütün güçler zafer kazanmış ve
kötülük iyiliğe galip gelmiştir.⁴⁵

Landig *Rebellen für Thule* (1991) romanında Kara Güneş'in köke-
nini Babil dinine kadar götürür. Çivi yazısıyla yazılmış eski bir ya-
zıtta "içimizde parlayan, bize anlayabilme gücünü veren" denilerek
açıkça Kara Güneş'ten bahsedilmektedir. Landig, Marduk'un impa-
ratorluğun düşüşü ardından tuttuğu yası ve tanrıça İştâr'ın yıldızla-
ra görünmeyen yeni bir ışık yaymalarını emredişini hatırlatır. Bunu
Üçüncü Reich'in geçici yenilgisini ve Kara Güneş'in ezoterik ışığıyla
yeniden dirilişini haber veren bir kehanet olarak görmektedir. "Kara
Güneş Gece Yarısı Dağı'nın üzerinde parlıyor. İnsan gözü onu gö-
remese bile, yine de orada: Işığı içeriden parlıyor. Cesur ve dürüst
olanlar yalnız olsalar da, Tanrı onlardan yana."⁴⁶ Kara Güneş'in
bilgisi Hristiyanlık yüzünden kaybolmuş, Tapınakçılar tarafından
Doğu Akdeniz'de yeniden bulunmuştur. Onların bilgisi de mason-
lar tarafından gizlenmiş ve sonunda sadece SS içindeki küçük bir
grup Kara Güneş'in "içten parlayan" ışığını yeniden kazanmıştır.
Tapınak Şövalyeleri ve Katharlar gibi, Landig'in mitolojisindeki
SS'ler de savaştan sonra her şeyden önce Hristiyanlığa karşı olmak-
la suçlanmış ve zulüm görmüşlerdir.⁴⁷

Almanların Babil'e duyduğu bu *völkisch* ilginin geçmişi yüzyıl
başına, ünlü Asur uzmanı Friedrich Delitzch'in (1850-1922) Eski
Ahit'in ve Yahudi tek tanrıcılığının kökeninin Babil dininde oldu-
ğunu savunduğu zamana kadar götürülebilir. Delitzch'in ilk ko-
nuşması "Babel und Bibel" (Babil ve İncil, 1902), Yahudiliğin Tanrı
tarafından gönderilmiş bir din olduğu iddialarına açıkça meydan
okuduğu için geniş tartışmalara yol açmıştı.⁴⁸ Houston Stewart

Chamberlain ve Herman Wirth. Babil kültürünün Sümerlerden, yani Mezopotamya'da ilk koloniyi kuran Aryanlardan miras kalan bir kültür olduğunu söyleyerek, bu tartışmaları bir adım daha ileriye taşımışlardı. Landig'in Gilgamiş Destanı ve Babil yazıtları yorumu bu Nordik-Sümer hattını takip ederek, Eddalar ve eski Nors kaynaklarıyla aralarındaki uyuşmaya dikkat çeker. Landig ayrıca Peter Jensen'in bir akademisyen olarak yaptığı, Gilgamiş'in Boğa takımıyıldızıyla en parlak yıldızı Aldebaran'a yoğunlaşan bir Babil kozmolojisi olduğu yorumuna da değinir.⁴⁹ Sümerli-Babililerle Almanların aynı Aryan atalara sahip oldukları varsayımı, 1990'lar da eski Babil, Almanların uçan daire teknolojisi ve Aldebaran'dan gelen uzaylı atalarla ilgili, çok eğlenceli bir ezoterik söylemin oluşmasına yol açacaktır.

Landig'in ariozofist renkler taşıyan bu romanları Aryan mitolojisinin ve okült antisemitizmin yaygınlaşmasında büyük bir rol oynamıştır. Julius Evola, Herman Wirth, Edmund Kiss ve Hans Hörbiger'in isimleriyle öğretileri, Üçüncü Reich'in oraya buraya serpiştirilmiş anılarıyla ustaca bir araya getirilerek heyecanlı hikâyelere dönüştürülmüş ve çağdaş bir okur kitlesine yeni bir paket halinde sunulmuştur. Landig'in Thule üçlemesindeki romanlarda Kara Güneş SS içindeki ezoterik bir düzenin, geçici bir tutulma yaşasa da, savaş sonrasında güç kazanan Yahudilere ve onların süper güç kuklalarına karşı hâlâ iktidara sahip olan saf ve damıtılmış bir Nazi ruhunun mistik sembolüdür. Bu Neonazi mitolojisine göre, kaybedilen 1939-45 savaşı daha da büyük bir metafizik çekişmenin başlangıcıdır sadece.⁵⁰ Yine de, bütün güçlü semboller gibi, Kara Güneş'in de birçok yüzü vardır. Thule'nin Nazilerin güç kazanmak için biraz daha beklmeleri gerektiğini söyleyen simya oklüzyonu mitine rağmen, Landig Kara Güneş'i aynı zamanda ruhani ışık ve esinin kaynağı, aydınlanmanın ve yakın olan kurtuluşun sembolü olarak da kullanır.⁵¹ Landig'in Gilgamiş destanı, gizli Tapınakçı efsaneleri ve Otto Rahn, Katharlar ve kutuptaki Luciferik merkezini içeren ezoterik SS bilgileri gibi çok çeşitli kaynaklardan alınmış olan Kara Güneş'i, yenilginin karanlığında Nazi bilgeliğini uyandıran çok güçlü bir mittir.

Kara Güneş miti bir başka okült-Nazi gerilim romanında, Russel McCloud'un yazdığı *Die schwarze Sonne von Taschi Lhunpo*'da (Taschi Lhunpo'nun Kara Güneşi, 1991) biraz daha geliştirildi. Roman 21. yüzyılın ilk yıllarında geçer. Avrupa Birliği ile Birleşmiş Milletler demokrasi ve ekonomik refaha adanmış Yeni Dünya Düzeni'ni birlikte yönetmektedir. Avrupa Bankası'nın başkanına ve Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin önde gelen bir üyesine düzenlenen suikastlar arasında bağlantı vardır çünkü kurbanların alınına Kara Güneş damgası basılmıştır. Bu romandaki sembol bir güneş çarkı, on iki tane zikzaklı Sig Rünü'nden oluşan siyah bir yuvarlaktır.⁵² Bir benzeri olmayan bu güneş çarkı tasarımı, Heinrich Himmler'in 1934 yılında, SS subaylarına Alman ırkı ve Nordik dini konularında eğitim verecek bir okul olarak kullanmak üzere el koyduğu, Paderborn yakınındaki Wewelsburg Kalesi'nde gerçekten de vardı. Himmler 1936-1942 yılları arasında bu kaleyi yeniden inşa ettirerek, gözdesi olan SS subaylarıyla birlikte sözde dini törenler gerçekleştirdiği bir ayin merkezine dönüştürmüştü. Kaleyi Cermen dünyasının büyü merkezi olarak gören Himmler, sonunda onu çevresindeki topraklarla birlikte Aryan ruhaniliğinin SS'lere ait bir Vatikan'ına dönüştürmeye karar vermişti. On iki tane Sig Rünü'nden oluşan büyük ve yuvarlak güneş deseni kuzey kulesindeki *Gruppenführer* salonunun mermer zeminini süslemektedir.⁵³

Wewelsburg'daki güneş çarkını Kara Güneş mitiyle özdeşleştiren, böylece Wiligut'un ezoterik etkisine ve SS'in –Himmler'in hayal dünyasının merkezindeki– Aryan-teozofi bilgilerinden aldığı mirasa dikkatleri çeken ilk yazar McCloud oldu. Ancak bu on iki parmaklı çarkın ortaçağ başındaki Merovenjlerin dekoratif disklerinden geldiği ve görünen güneşi ya da güneşin yılın on iki ayından geçişini temsil ettiği söylenmiştir. Bu diskler Üçüncü Reich dönemindeki akademik yayınlarda da tartışılmıştır ve Wewelsburg tasarımcılarının onları model almış olması pekâlâ mümkündür.⁵⁴ Dahası, Perty Shou ve Wilhelm Landig'in Kara Güneş'in koyu mor olduğunu söylemiş olması, Wewelsburg'daki desenin beyaz üstüne alacalı yeşil olmasıyla çelişmektedir. Ama eğer Kara Güneş evrendeki bütün yaratıcı

enerjinin kozmik kaynağıysa, Wewelsburg'daki sembolün evrenin yaratılış anındaki patlama gücünü çok iyi yansıttığı da ortadadır.

Romanın gazeteci kahramanı bir ipucunu takip ederek Wewelsburg'dan Tibet'e gider ve orada Panchen Lama ve sarı şapkalı rahiplerin yaşadığı yer olan Himalayalar'daki Tashi Lhunpo manastırına yürüyerek bir gün uzaklıktaki bir inziva yerinde, Karl Steiner adında eski bir SS'le karşılaşır. Steiner genç görünse de, doksan yaşının üstündedir ve Tibet'e 1942 yılında yapılan en son (hayali) Ahnenerbe gezisine katılarak gelmiştir. Steiner'ın anlattığı tarihi Nazi-Tibet bağlantısını bilindik Thule ve Moğol miti bağlamına yerleştirir. Tarihöncesindeki Thuleliler tanrılarının çocuklarıdır: Bunların bir bölümü dünyadan uzak kalıp ölümlüleri sığır gibi kullanmak isterken, diğer taraf da insanoğlunu eğitip geliştirmeye karar vermiştir. Bunlar Agartha ve Şambala olarak iki kampa ayrılmıştır. McCloud Şambala'yı "Yeni Dünya Düzeni," Birleşmiş Milletler Gizli Servisi, Avrupa Birliği ve masonların gizli yöneticileriyle ilişkilendirerek Nazilere sempati duyduğunu belli eder. Ama okuyucuya Nazilerin Agartha ile ittifak kurduğu çünkü bir dönüşüm gerçekleştirerek üstün insanı yaratmayı planladıkları söylenir. Üçüncü Reich, İkinci Dünya Savaşı ve ardından gelen suikastlar, Agartha ve Şambala arasında insanlığın kaderini belirlemek için yapılan kadim savaşın olaylar zincirindeki birer halkadır sadece. Romanın doruk noktasına Wewelsburg'da yapılan ve Steiner'la birlikte Agartha'dan Nazilerin dünya hâkimiyetini yeniden kurmayı amaçlayan kıdemli ajanların da katıldığı bir kış dönümü ayiniyle ulaşılır.⁵⁵

Landig'in 1971 yılında Thule'de güneş tutulması yaşayan Nazi gücünü sembolize eden Kara Güneş'i böylece, 1991 yılında Wewelsburg'daki SS'lerin Nazi, Tibet ve teozofi mitlerinde yer bulan ve Himalayalar'daki gizli bir âlem olan Agartha ile bağlantılı güneş çarkına dönüşmüştür. Wewelsburg'un uzaklardaki gizli güç ve inisiyasyon merkezlerine ait bu egzotik referanslarla yüklü Kara Güneş'i, 1990'larda Avusturyalı genç neonaziler arasında ezoterik bir sembol olmuş ve buradan dünyaya yayılmıştır. Engendera'daki (eski

Demokratik Alman Cumhuriyeti'nde) Arun Yayinevi, McCloud'un kitabının sonraki baskılarıyla birlikte bir de senaryolaştırılmış halini yayınlarken, postayla kitap siparişi alan *Nation Europa* kataloğunda Kara Güneş rozetleri ve kadranında Wewelsburg'un güneş çarkı desenini olan bir kol saati de yer almaktadır. Viyana'da endüstriyel müzik yapan Kadmon (Gerhard Petak'ın takma adı) pagan geleneklere ve neofaşist avangarda adanmış *Aorta* (1991-95) isminde bir dergi yayınlamaktadır. Müzik şirketi Allerseelen'den çıkan *Gotos=Kalenda* (1995) isimli CD'de, Wiligut'un pagan takvim döngüsünden uyarlayarak yazıp 1937 yılında Himmler'e sunduğu şiirler yer almaktadır. Wewelsburg'un Kara Güneş'i Petak'ın antetlerinde ve Allerseelen'in logosunda da göze çarpar.⁵⁶

Rüdiger Sünner Almanya'daki aşırı sağ ezoterizmini incelediği çalışmasında, Wewelsburg'un Kara Güneş'i'nin Neonazi kültlerinde önemli bir sembol haline geldiğini savunur. Hint-Avrupa kültürünü araştıran bir birlik olan Kassel merkezli Thule-Seminar'ın dergisi *Elemente*'de yer alan bir resimde, savaşçının elinde tuttuğu kalkanın üstünde Wewelsburg'un güneş çarkı vardır. Savaşçının havaya kaldırdığı kılıç "çokırlıklık sunağında gerçekleşen soykırım"a karşı "Avrupa'nın yeniden doğuşu"nu ilan eder. Alman *völkisch* dergi *Sol Invictus* künyesinde bu sembolü kullanır. "Gece Yarısı"na (Kara Güneş) adanan sayıda, ara dönemin bütün o kasveti, soğuğu ve acısına karşı görünmez gücünü yayan güneş çarkı sembolünün altında nöbet tutan iki vakur şövalyenin resmi vardır. Resme şöyle bir şiir eşlik eder: "Biz güneşin şövalyeleri yuvaya dönüyoruz / yeni soylular biz olacağız / kendi sınıfımızın seçkin mirasçıları / öksüz kaldık ve uzun bir yoldu / güneşin çocukları, bizi gördüklerinde / ateşin kelâmını anlayacak!"⁵⁷ Wewelsburg'un güneş çarkı aynı zamanda 1992 yılından beridir Avrupa ve Amerika'daki aşırı sağcı ve ırkçı internet sitelerine geniş çaplı bir ulaşım sağlayan, Alman Thule-Netz'in de sembolüdür. SS'in güneş çarkı sembolü Almanya'daki Neonazi yeraltı dergilerinde ve onların uluslararası bağlantılarında kapsamlı olarak tartışılmaktadır. Kara Güneş rozetleri artık Yeni Zelanda'daki bir grup tarafından da satılıyor.⁵⁸

Rüdiger Sünner nasyonal sosyalizmin okült arka planıyla ilgili bir de belgesel film yaptı. Konuyu mistik nazizmin habercileri olarak ariozofistlerden, Himmeler'in SS ayinleriyle birlikte Thule Cemiyeti'ne ve bugünkü Neonazi kültürüne kadar geniş bir yelpazede ele aldı.⁵⁹ Sünner, Wewelsburg'da film çekerken, Kara Güneş dövmeli yumruğunu havada sallayan bir dazlak tarafından tehdit edildi. Dazlak Sünner'in film çekerek kutsal bir şeye saygısızlık yaptığını düşünüyordu. Landig'in romanlarında savaştan sonraki ilk aylarda buzlar altındaki Kuzey Kutbu'nda Thulelilerin oluşturduğu "son müfreze" Point 103'yi simgeleyen bu amblem, genç neonaziler arasında kayıp bir vatanın büyümlü sembolüne dönüşmüş durumda. Kara Güneş Thule'nin uzak ideallerinin, çokırlı Avrupa'ya tamamen karşıt alternatif bir dünyanın esrarlı sembolü.

Nazi UFO'ları, Antarktika ve Aldebaran

Savaş sonrasındaki ilk yıllarda görülmeye başlanan uçan daireler, kısa sürede popüler mitolojinin başlıca ikonlarından birisi haline geldiler. İnanılmaz hızlara ve manevra kabiliyetine sahip, disk şeklindeki bu fütürist hava araçları, halkın dikkatini ilk kez 24 Haziran 1947'de gerçekleşen bir olayla çekti. Kendi özel uçağıyla Washington eyaletindeki Cascade Dağları'ndan geçen Kenneth Arnold, yaklaşık 9.000 fit yükseklikte yan yana uçan dokuz cisim gördü. Hızlarının saatte 2.900 km civarında olduğunu tahmin ediyor –ki bu ultrasonik uçuşlardan önce inanılmaz bir rakamdı– ve bu garip araçların “suyun üstünde sektirilen bir fincan tabağı gibi” yukarı aşağı seyrettiğini söylüyordu. Arnold uçan daireleri gözlemleyen ilk kişi değildi çünkü o yıl daha önce yaklaşık kırk kayıtlı gözlem gerçekleşmişti. Ancak basının uçan dairelere büyük bir ilgi duymasını sağlayan şey bu olay oldu ve sadece o yaz boyunca kırk sekiz eyaletten daha gözlem raporları alındı. Amerikalıların komünizden ve olası bir Rus saldırısından duyduğu korku –Doğu Avrupa'da komünist rejimlerin kurulmasıyla birlikte, Soğuk Savaş daha yeni yeni canlanmaya başlıyordu– bu olaylara daha fazla ilgi duyulmasını sağlayarak kaygıyı tetikliyordu. Uçan daire görme olayları gitgide artarak bütün Batı dünyasına yayılınca, bu dairelerin performansının bilinen bütün teknolojileri ve insanın dayanma sınırını kat kat aştığı anlaşıldı. Çok geçmeden bu uçan dairelerin uzaylılara ait olduğu inancı da yaygınlaştı.¹

Halkın Sovyetler'in süper silahlarından ve uzaylıların dünyayı ziyaret etme olasılığından duyduğu korkuya resmi bir yanıt alması gerektiği çok açıktı. Amerikan hükümetiyse uçan dairelerle ilgili çelişkili bir tavır sergiliyor, bir yandan sahte olduklarını kanıtlamaya çalışırken, bir yandan da ısrarla bu dünyaya ait olamayacaklarını söylüyordu. 1947 Aralığı'nda kurulan Project Sign isimli bir

izleme ve araştırma grubu, o zamanlar Northwestern Üniversitesi'nin astronomi bölümünde öğretim görevlisi olan Allen Hynek'in yönetiminde 237 gözlem olayını inceledi. 1949 Şubatı'nda, Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri tarafından Project Grudge başlatıldı. 1952 Martı'nda Project Blue Book adını alan ve danışmanlığını Hynek'in yaptığı bu proje, 1969 yılında kapatılana kadar Amerika'nın UFO (o tarihte bu cisimlerin tercih edilen ya da daha tarafsız olan teknik ismi "Unidentified Flying Objects Tanımlanamayan Uçan Cisimler" di) üzerine yaptığı resmi araştırmayı temsil etti. Bu arada, Amerika, Britanya ve Avrupa'da sivil araştırma grupları da kuruldu. Uçan daire görme olayları hiç kesintiye uğramadan devam etti. 1950'ler boyunca Amerika ve Avrupa'da hızla gelişen bilimkurgu türünde çıkan dergi ve kitaplar da uçan daire imgesinin ve uzaylıların dünyayı ziyaret edebiliyor olacağı inancının daha çok yerleşmesine katkıda bulundu.² Uzaylılarla yüz yüze görüşüldüğü iddialarıyla birlikte, fenomen yeni bir boyut kazandı. George Adamski'nin 1952 Kasımı'nda Kaliforniya Çölü'nde bir uzaylıyla karşılaşmasını anlattığı kitabından sonra, edebiyatta bu türden temalara sıkça rastlanırdı.³

UFO fenomeni elli yıl içinde ulusal sınırları aşan küresel bir mitolojiye dönüşmüş durumda. Stephen Spielberg'ün muazzam bir başarıya ulaşan filmi "Üçüncü Türden Yakınlaşmalar" (1977), hükümetin UFO'lar ve uzaylılarla ilgili bilgileri sakladığına dair yaygın bir inancın ve komplo teorisinin başlamasına neden oldu. Günümüzde artık gerçek bir UFO sanayisi var. Her yıl uçan daire görme olayları, uzaylılar tarafından kaçırılmalar, UFO'ların yaptığı kazalar, hatta uzaylılara yapılan otopsilerle ilgili yüzlerce kitap yayınlanıyor. Bu konuda uzmanlaşmış birçok dergi, verileri özenle analiz ederek, söylentileri, iddiaları, fotoğrafları ve uçan daire görenlerin anlattıklarını değerlendiriyor. Arka planına 1947 Temmuzunda New Mexico-Roswell'de gerçekleştiği söylenen kazayı yerleştirerek, uzaylıların dünyayı istila edişini anlatan "Bağımsızlık Günü" (1996) filmi ve paranormal araştırmaları temel alan televizyon dizisi "The X Files" çok büyük kârlar elde ederek,

uzayda yaşam, kıyamet beklentileri, dini umutlar ve devletin halktan bilgi gizleyişi gibi temalar içeren çok karmaşık bir mitolojiyle UFO'lara karşı müthiş bir ilgi yarattı. Posterler, tişörtler ve başka ürünler, reklamlar ve popüler medyadaki görsel unsurlarla birlikte, UFO'lara dair herkesin ulaşabileceği bir söylem oluştu.

Bu güçlü ve evrensel mitoloji içinde nazizm de kendine bir yer buldu. Daha 1950'lerden başlayarak, bazı Alman milliyetçi çevrelerde savaş sonrasında görülen bu uçan dairelerin Üçüncü Reich sırasında geliştirilen ve denemeleri yapılan, Almanlara ait süper silahlar olduğu söylentileri dolaşmaya başlamıştı. Almanya'nın 1945 Mayıs'ında resmi olarak teslim oluşu sırasında, bu teknoloji güvende olması için güya Kuzey Kutbu'na, Güney Amerika'ya ve Antarktika'ya sevk edilmişti. UFO'ların bu kadar sık görülmesi de, bu yüzden, Nazilerin dünyanın uzak ve ulaşılamayan bölgelerinde gizlendiği şeklinde yorumlanıyordu. 1970'lerin sonlarında, Neonazi yazarlar çok gelişmiş UFO'lara sahip dev bir Nazi askeri gücünden oluşan "Son Müfreze"nin Antarktika'nın çok geniş bir bölümüne sahip olduğunu iddia ediyorlardı. Nazi UFO'larından oluşan bu filo her an yerinden fırlayıp karanlığa gömülmüş dünyayı iki süper gücün boyunduruğundan ve savaş sonrasındaki demokrasi ve liberalizm belasından kurtarabilirdi. 1990'ların başlarındaysa bu gelişmiş Nazi teknolojisi miti, alternatif enerji kaynakları ve uzaklardaki Aldebaran güneş sisteminde yaşayan uzaylı bir uygarlıkla kurulan ittifak mitleriyle birleşti. Ünlü Alman komplo teorisyeni ve antisemit Jan van Helsing, gizli cemiyetler ve 20. yüzyıldaki etkileri üstüne yazdığı, çok satan kitaplarında Kara Güneş'le birlikte bu mitleri de kullanır.

Nazi UFO'ları mitinin kökeni, kendisiyle yakından bağlantılı olan Hitler'in hâlâ hayatta olduğu rivayetindedir. Almanların intikam alacağına dair ilk mitler Adolf Hitler'in savaşın bittiği günlerde sığınaktan kaçtığı ve yurtdışında güvende olduğu fikriyle bağlantılıydı. Yeraltı sığınağında neler yaşandığına dair çelişkili anlatılar, dolaylı kanıtlar ve Sovyetler'in ilk başlarda Hitler'in hayatta olduğunu savunması, onun kaderine dair geniş kapsamlı spekülasyonların

doğmasına neden olmuştu.⁴ Hitler'in son anda Eva Braun'la evlendiği ve birlikte yeni bir hayata uçtukları söylentisi 1945 yazında uluslararası basında yer almaya başladı. 16 Temmuz'da *Chicago Times*'ta yayınlanan bir haberde Hitler'le Eva Braun'un Arjantin'e gittiği ve Patagonya'da Almanlara ait bir yerde yaşadığı yazıyordu. Bu hikâye aralarında *New York Times*, *Baltimore Sun*, Londra'daki *The Times* ve *Le Monde* da dahil olmak üzere, Amerika ve Avrupa'nın bütün büyük gazetelerinde yer aldı. Hikâye kaynağı büyük ihtimalle U-530 Alman denizaltısının Arjantin'in Mar del Plata limanında temmuz başında, yani biraz geç teslim olmasıydı. Buenos Aires'te çıkan birçok gazete sahil şeridinde daha önce gizli olarak birçok lastik botun geldiğini bildiriyordu. Ancak *Critica* gazetesi 17 Temmuz'da Führer'le Eva Braun'un U-530 denizaltısından Antarktika'da indiğini, karaya çıktıkları yerinse büyük ihtimalle Almanların 1938-39 yıllarında keşif gezisi yaptıkları Queen Maud Land olduğunu söyledi.⁵

Alman denizaltılarının 1945 yazında Arjantin'de gecikmeli olarak teslim oluşu basın ilgisinin Hitler'in Güney Yarımküre'ye kaçışına odaklanmasında kilit rol oynadı. U-530 10 Temmuz'da elli dört kişilik aşırı kalabalık bir mürettebat, çok fazla yiyecek stoğu ve tuhaf bir kargoyla –içleri sigarayla dolu beş yüzün üstünde büyük varil– Mar del Plata'da teslim oldu. 17 Ağustos 1945'te, Üçüncü Reich'ın silah bırakmasından üç ay sonra, Mar del Plata'da başka bir Alman denizaltısı, U-977 de teslim oldu. Kaptan Heinz Schäfer'in komutası altında sadece otuz dört adam vardı. Denizaltıların seyir defterlerinde ikisinin de 2 Mayıs 1945'te Norveç-Kristiansund'dan ayrıldığı yazılıydı. U-530'un mürettebatı dikkat çekecek derecede genç ve bekâr erkeklerden oluşuyordu. Bu arada, 5 Haziran'da, Portekiz sahilindeki Leixoes'te üçüncü bir denizaltı daha teslim olmuştu. Denizaltıların yaptığı uzun yolculuklar, genç mürettebat, taşıdıkları ilginç yükler ve aradaki aylarda nerede olduklarının bilinmeyişinin yarattığı gizem, Hitler ve öteki Nazi büyüklerini Antarktika'daki gizli bir yere götüren bir "hayalet konvoy" oluşturduklarına dair spekülasyonlar yapılmasına neden oldu.⁶

Amiral Richard E. Byrd'ün 1946-47 yıllarında Antarktika'da çıktığı dev uluslararası görev, Müttefiklerin savaş sonrasında Nazi-lerin orada gizlendiğinden kaygılandıklarını açıkça gösteren bir kanıttı. 2 Aralık 1946 tarihinde Birleşik Devletler'e ait 13 gemilik bir filo, 4.000 kişilik mürettebat, amfibi tanklar, helikopterler ve 200 uçakla birlikte, görünüşte bilimsel araştırmalar yapmak ve buradaki sınırlarını belirlemek için, İngiliz-Norveç ve Sovyet özel birlikleriyle birleşmek üzere Virginia-Norfolk'tan yola çıktı. Antarktika'ya ulaşıldıktan kısa süre sonra sorunlar başladı. Byrd dört uçağını kaybedince hemen geri çekilip bütün operasyonu iptal etti. Byrd'ün kendi sözlerini aktaran Şilili bir gazeteci, Lee Van Atta, onun kutupta gizlenen ve bir kutuptan diğerine uçabilen gizli düşmanların ABD'nin güvenliğini tehdit ettiğinden korktuğunu yazdı.⁷ Macaristan'dan Arjantin'e iltica etmiş bir yazar olan Ladislo Szabó, *Hitler esta vivo* (Hitler Hayatta, 1947) kitabında yarım kalan bu Antarktika görevini ve yakalanan denizaltıları Hitler'in Antarktika'daki gizli bir Nazi üssüne kaçtığı şeklinde yorumladı. Kitap hemen Fransızcaya çevrildi ve 1947'den 1950'lerin başlarına kadar dergilerde birçok sansasyonel yazının yayınlanmasına neden oldu.⁸

Nazi UFO'ları mitolojisindeki bir sonraki aşama Üçüncü Reich sırasında Alman mühendislerin uçan diskler üzerinde çalıştığı'nın açıklanmasından sonra, savaş sonrasında görülmeye başlanan uçan daireler ve bu açıklama arasında bir bağlantı kurulmasıydı. *Flüglkapitän* Rudolf Schrier (d. 1910) 1950 Martı'nda Alman haber dergisi *Der Spiegel*'e bir röportaj verdi. Röportajda 1942 yılında Eger'de (şimdiki Cheb) baş pilotken, dikey havalanma için çözümler üretmeye çalıştığını anlattı. Mürettebat ve kontroller için aracın ortasında kubbeli bir kabin tasarlamıştı. Bu kabinin etrafı, alta monte edilmiş üç jet motorunun çevirdiği döner türbin kanatlarının bulunduğu yuvarlak bir hava aracıyla çevriliydi. Diskin çapı toplamda 14.4 metreydi. Türbinler 1.650-1.800 rpm'ye kadar ulaşabiliyor, saniyede 100 metrelik itme kuvveti sağlayabiliyordu. Schrier bu 3 tonluk diskin 6.000 kilometrelik bir menzille, saniyede 4.200 kilometrelik bir hıza ulaşabileceğini hesaplamıştı. 1942 yılında Messerschmitt

jet i çıktığında, projeyi ekibiyle birlikte BMW'nun Prag'daki fabrikasında Shriever geliştirmeye başlamıştı. 15 Nisan 1945'e kadar burada tasarımları üstünde çalıştıktan sonra, Ruslar Çekoslovakya'ya girmeden önce kaçmıştı. Röportajda Bremerhaven-Lehe'de kayın-pederi ve kayınvalidesiyle birlikte yaşarken, 1948 Ağustosunda atölyesinin soyulduğunu, uçan disk için yaptığı çizimlerin ve bir modelin çalındığını anlatıyordu. Uçan diskinin daha sonra Çek mühendisler tarafından yabancı bir güç için yeni baştan yapıldığından emindi.⁹

Çok geçmeden bu hikâyenin başka ayrıntıları da ortaya çıktı. Sonradan alınan bir habere göre, Schrier'in uçan diskini aslında yapılmış ve 1945 Nisanı'nda test uçuşu için hangardan çıkartılmıştı: "Yaklaşık 15 metre çapında, ortasındaki pleksiglasdan yapılmış kubbe kontrol odası güneş altında parıltıyan, müthiş bir tasarımdı." Küçük bir teknik aksaklık ve hava baskını uyarısı nedeniyle uçuş belirsiz bir tarihe ertelenmişti. Fabrika 9 Mayıs'ta bir Çek isyanının ortasında kapatılınca, Schrier ve iş arkadaşları uçan diskini havaya uçurup kaçmışlardı. BMW'suyla Amerikan bölgesindeki Bavyera Ormanı'na giden Schrier, burada bir süre tarım makinelerinin tamirini yapmış ve sonunda tasarımlarıyla birlikte bütün eşyaları da talan edilmişti.¹⁰

Kanada'daki A. V. Roe Company 1953 başında saatte yaklaşık 2.550 km yapabilen daire biçiminde bir jet uçağı geliştirdiğini ilan etti. Başka bir Alman mühendis, eskiden Albert Speer'in Silah ve Mühimmat Bakanlığı'nın özel komisyonunda yer alan Georg Klein da, bu türden tasarımların Üçüncü Reich'da çok yaygın olduğunu söyledi. Klein'a göre, Alman uçan diskleri en az iki sınıftan oluşuyordu. İlki V-2 roket mühendisi Richard Miethe tarafından geliştirilmişti ve 42 metre çapındaki dönmeyen bir diskti. Bu disk Rusların eline geçmiş, Miethe de Fransa kanalıyla Birleşik Devletler'e kaçarak A. V. Roe Company'ye girmişti. Rudolf Schrier ve Klaus Habermohl'un Prag'da geliştirdiği ikinci model, sabit ve küre şeklindeki bir pilot kabinini çevreleyen geniş ve düz bir çemberin içindeki hareketli türbin kanatlarından oluşuyordu. Çarpıcı

olan şey, Klein'ın bu testin 14 Şubat 1945 tarihinde gerçekleşen ilk insanlı uçuşunu izlediğini söylemesiydi. Araç o gün üç dakika içinde 12.400 metrelik irtifaya ve yatay uçuşta saatte maksimum 2.200 kilometrelik bir hıza ulaşmıştı.¹¹

Wilhelm Landig'in grubunun bir üyesi olan Erich Halik *Mensch und Schicksal* dergisindeki yazılarını 1951-1955 arasındaki dönemde yayınladı. Savaş sonrasında görülmeye başlanan uçan dairelerin Almanlara ait araçlar olduğundan emindi. George Adamski'nin anlattığı puro şeklindeki ana gemi ve 1952 Kasımı'nda bu gemiden çıkan uçan daire hikâyesini dikkatle analiz etmişti. Halik naif bir Amerikalı olan Adamski'nin Kara Güneş sembolünü ya da "uzaylı" yazısıyla yazılmış gamalı haçları yorumlayabileceğini zannetmiyordu. Adamski kendi zamanının bilimkurgu jargonuna uyararak hem aracın hem de mürettebatının Venüs'ten geldiğini söylemiş ve bu yorum yetkililere de gayet uygun gelmişti. 7. bölümde gördüğümüz gibi, Halik Alman uçan dairelerinin operasyonlarını artık Kuzey Kutbu'ndaki gizli üslerden yürüttüğü sonucuna varmıştı. Halik'in o günlerde Avusturya'da çıkan ezoterik bir dergide yayınlanan yazıları pek fazla dikkat çekmese de, Nazi UFO'ları mitinin özü ana hatlarıyla budur: Uçan daireler Almanların 1945 sonrası da Müttefiklere yeniden saldırmadan önce ülke sınırları dışında bir devlet kurma planının önemli bir parçasıdır. Daha sonra göreceğimiz gibi, Nazi UFO'larını inceleyenler 1980'lerin sonunda Halik'in yazılarını yeniden gündeme getirecek ve Adamski'nin fotoğraflarını savaş zamanında yapılmış ve yeni yeni "keşfedilen" SS tasarımlarıyla eşleştireceklerdir.¹²

1955 yılında Güney Afrika'da yayınlanan bir kitap Miethe'nin diskine ait yeni ayrıntılar veriyordu. V-7 olarak bilinen bu diskin dönen bir parçası yoktu ve –beş tanesi ileriye doğru uçuş için arka- da, öteki yedisi farklı yönlere dönebilmek için uygun yerlerde olan- ayarlanabilen on iki jet motoruyla hareket ediyordu. 22.000 km menzili olan V-7, saatte 2.500-3.000 km bir hıza ulaşabiliyordu. Bu araçlardan bir tanesi Peenemünde'deki V-roket üssünden havalanmış ve Spitsbergen'e düşmüştü. Başka bir araç Breslau'da Rusların

eline geçmiş ve iki teknisyenle beraber Sibirya'da bir yere gönderilmişti. 1953 Temmuzunda Pomeranya'ya üzerindeki Rusça yazılar olan bir uçan diskin indiği rapor edilmişti. A. V. Roe tasarımıdaysa itiş gücü için V-7 model alınmıştı. Bu hikâyeler Almanların İkinci Dünya Savaşı'nda uçak mühendisliğine yaptığı büyük katkıya dikkat çekmenin yanı sıra, yabancı güçlerin Alman teknolojisini ele geçirmiş ve gizlice uçan diskler geliştirdiklerini de ima eder; uçan daire görme olaylarının nedeni de, işte budur.¹³

Savaş tarihi gömülürken, Almanların İkinci Dünya Savaşı sırasında gizlice yaptığı araştırmalar ve geliştirdiği silahlar hakkında, sayıları gün geçtikçe artan Alman ve İtalyan teknik uzmanlar tarafından birçok kitap yayımlandı. Alman Patent Ofisi'nde çalışmış olan Binbaşı Rudolf Lusa, savaşın bitiminden önce kullanılmaya başlanmış olan, olağanüstü çeşitlilikteki füzeleri, uçan bombaları ve uzun menzilli roketleri, 1959 yılında uzun uzun anlattı. Ayrıca Schrier, Habermohl ve İtalyan fizikçi Bellonzo ile birlikte çalışan Miethen'in uçan disklerini de ele aldı.¹⁴

Bu İtalya bağlantısı İtalyan bir uçak mühendisi olan, Fiat'ın Garda Gölü'ndeki dev yeraltı tesisinde Almanlarla birlikte çalışarak, Riva del Garda'daki Hermann Goering Enstitüsü'nde test edilmek üzere havacılıkta kullanılacak ileri teknoloji ürünü araçlar üretmiş Renato Vesco tarafından da doğrulandı. Vesco savaş sırasında Almanya'nın geliştirdiği, aralarında patlayıcı gazlar, basınçlı topraklar, TV güdümlü bombalar ve pilotsuz savaş uçaklarının da bulunduğu inanılmaz çeşitlilikte gizli silah bulunduğundan söz ediyordu. Bunların en önemlileri ve daha sonraki UFO spekülasyonlarına konu olanları, jiroskopik kararlılığa sahip ve mürettebatsız bir uçan disk olan *Kugelblitz* ile düşman bombacıları takip edebilen ve küre biçiminde zırhlı bir gülle olan, anti radar aracı *Feuerball*'du. Bu gülle çevresindeki kızgın ışık halesiyle uçağın yakınındaki atmosferi aşırı iyonize ediyor, radarını etkisiz hale getiriyor ve bazen de motorunun ateşlenmesine etki ediyordu. Alman gecelerinde peşlerinden gelen bu dev ateş topları, Müttefik uçaklarını kullananları ilk kez 1944 sonbaharında korkutmuştu. Radarların göremediği bu ateş

toplari yüksek hızlarda bir arada uçabiliyor, uçağa yaklaşıp kaybolabiliyor ve yeniden gruplaşabiliyordu. Vesco'ya göre, *Feuerball* uçan dairelerin ilk atalarından birisiydi.¹⁵

Vesco ayrıca Üçüncü Reich'in çökmek için 1944-45 yıllarında yaptığı büyük sanayi girişimini de belgeler. Hitler 1944 Ağustosunda yeni silahların tasarlanıp yapılması işini SS'e devretmiş, Himmler de bunun üzerine SS-*Gruppenführer* Hans Kammler'ı gizli silah üretiminin başına getirmişti. SS kendi özel araştırma ve test merkezlerinin yanı sıra, artık başka devlet tesislerine de tam erişim hakkına sahipti. Müttefiklerin stratejik bombardımanları yoğunlaşınca, çoğu köle gücüyle, hızla dev yeraltı tesisleri kuruldu. Bunların içinde Harz-Thuringia Ormanı bölgesindeki muazzam Nordhausen ve Kahla yeraltı kompleksleri de vardı. Nordhausen yakınındaki Dora'da yer alan Mittelwerke fabrikaları altmış iki yatay tünelle birbirine bağlanan birer mil uzunluğundaki iki ana tünelle toplamda on iki millik bir yeraltı tesisiydi. Baltık sahilindeki Peenemünde'de bulunan ünlü V-silahları merkezi 1945 Şubatı'nda kısmen boşaltılarak komşu köy Bleicherode Ost'a taşınmıştı. Dora'daki kompleks Almanların teslim oluşundan kısa süre önce V-2 roketlerinin ve V-1 uçan bombalarının büyük ölçekli üretimine başlarken, Bleichrode'deki tesis de Birleşik Devletler'i bombalamak için dev roket-torpedo A-9/A-10'u geliştirmişti.¹⁶

Savaş sonrasında görülen uçan dairelerle Güney Yarımküre'deki kaçak Naziler arasında ilk kez Michael X. Barton'ın yazdığı ve Los Angeles'ta yayımlanan iki sansasyonel kitapta bağlantı kuruldu. İlk kitap *We Want You: Is Hitler Alive?* (Seni İstiyoruz: Hitler Hayatta mı?, 1960) 1950'lerin başında *Police Gazette* dergisinde çıkan U-530 ve U-977 ile ilgili hikâyeleri temel alıyordu. Barton, Hitler'in Arjantin'de olduğunu ve buradaki gizli yeraltı tesislerinde Alman bilimadamları tarafından UFO'lar geliştirildiğini iddia ediyor, ayrıca Batı Almanya'daki neonazilerle Lincoln Rockwell'in Birleşik Devletler'deki American Nazi Party'sine de değiniyordu. Ancak iddiaya göre, bu UFO'lar Avusturyalı bir mucit olan Victor Schauburger'in 1940 yılında Viyana'da yaptığı çan şeklindeki, sessiz,

“elektromanyetik,” bakır uçan daireleri model almıştı.¹⁷ Barton, *The German Saucer Story* (Alman Uçan Dairelerinin Hikâyesi, 1968) isimli ikinci kitabında Schrier-Habermohl ve Bellonzo-Schrier-Miethe’nin disklerini anlatıp, Alman bilimadamlarının şimdi de Güney Amerika, Güney Afrika ve büyük ihtimalle Antarktika’daki, Nordhausen ve Bleicherode’dekilere benzeyen yeraltı fabrikalarında büyük uçan diskler yapmakla meşgul olduğu sonucuna varıyordu.¹⁸

Her ikisi de Neonazi yayıncı ve yazarlar olan Wilhelm Landig ve Ernst Züdel, 1970’lerde bu hikâyeleri, ipuçlarını ve iddiaları bir araya getirerek, Nazilerin yeniden dirileceğine dair güçlü ve ayrıntılı bir mit yarattılar. Kitaplarında Üçüncü Reich’in savaş sırasında Kuzey ve Güney Kutuplarında gizli üsler kurmayı nasıl başardığını anlattılar. Nazilerin Avrupa’da yenilgiye uğraması durumunda saldırılara devam edilebilmesi için uçan daireler üretmek amacıyla dev yeraltı fabrikalarının kurulduğu kutup bölgelerinin buzlar altındaki ıssız bölgelerine deniz konvoylarıyla işgücü, uzmanlar ve malzemeler götürülmüştü. Bu kitaplarda buzullar ve fırtınalı denizlerle çevrili uzak kutup bölgelerinin elverişsiz koşulları, teknokratik bir ütopyayla birlikte veriliyordu. SS ve Luftwaffe subayları burada, savaş sonrası dönem boyunca sıkı bir disiplin altında çalışırken, gitgide daha çok gelişen uçan daireleri de dünya üzerinde gizli sortiler yapıyordu. Dev uçan daireler buzlar altındaki bir Shangri-La’nın bembeyaz karları üzerinde yükselirken, Üçüncü Reich’in ürkek doğası ve yenilginin ağırlığı, Almanların teknik ve ırk üstünlüğünü yansıtan bir bilimkurgu vizyonu ile hafifletilmiş oluyordu.

Wilhelm Landig 1971 yılında Thule üçlemesinin ilk kitabı olan *Götzen gegen Thule*’yi yayınladı. Daha önce de gördüğümüz gibi, üç Alman askerinin savaştan sonra bütün dünyayı dolaştığı bu epik macera, Julius Evola, Herman Wirth ve Edmund Kiss’in çalışmalarından alınan Aryan mitlerini Nazilerin intikam alacağı rivayetiyle birleştiriyordu. Landig “Gerçeklerle Dolu Bir Romans” alt başlığını verdiği bu romanında neredeyse rutin olarak Nazi UFO’larına da yer verir. Adamlar Kuzey Kutbu’nun Kanada’ya ait bölümünde SS içindeki Kara Güneş grubunun kurduğu gizli bir üs olan

Point 103'ye V-7 uçan diskiyle gelir. Prag ve Breslau'da benzeri disk geliştirme projeleri olduğundan söz edilir. Adamlar ayrıca metafizik ve yerçekimsiz bir enerjiyle hareket eden farklı türden bir disk, bir "manisola" görürler. Her yeri projektörlerle aydınlatılan, çalışma ve yaşama alanları olan bu gizli üs, roket fırlatma rampaları ve çevredeki sıradağlara ileri teknoloji ürünü hava araçlarının duracağı hangarlar olarak kazılan mağaralarıyla çok büyük bir tesistir.¹⁹ Adamlar daha sonra bir Çek isyanının ve Sovyet tanklarının ortasından BMW fabrikasındaki Schrier'le adamlarını ve uçan disk kurtarmak için Prag'a giderler.²⁰ Landig ilk romanında sadece savaşın sonlarındaki bu uçan disklerden ve Kuzey Kutbu'ndaki bir ana üstün söz etse de, Ernst Zündel'in çok daha ayrıntılı olan Nazi UFO'ları mitolojisine esin kaynağı olduğu açıktır.

Zündel, Toronto'da bütün dünyaya, özellikle Batı Almanya'ya dağıtılmak üzere Neonazi kitaplar basan Alman-Kanadalı bir yayıncı olarak oldukça tanınmış birisiydi. 1970'lerin sonunda Alman Nazi yeraltı örgütleri için Hitler'i ve Üçüncü Reich'ı yücelten, Holokost'u inkâr eden ve dikkatleri Müttefikler'in savaş suçlarına çeken çok sayıda kitap, broşür, kaset ve video-kaset yayınladı. 1939 yılında Karaorman'da dünyaya gelen Ernst Christof Friedrich Zündel, Almanya'da grafik tasarım eğitimi aldıktan sonra, 1958'de Kanada'ya göç etti. 1961 yılında Fransız-Kanadalı emektar faşist Adrien Arcand'la dostluk kurarak, onun etkisiyle Üçüncü Reich'ın itibarını iade etmek isteyen ateşli bir Alman milliyetçisi oldu. Toronto'da kendi yayınevi Samistad Yayınları'nı kurarak, Thies Christophersen'in Holokost'u reddeden ve bir önceki yıl Almanya'da yayınlanmış olan ünlü *The Auschwitz Lie* (Auschwitz Yalanı, 1974) kitabının bir çevirisini yayınladı. Aşırı sağcı ve Antisyonist gruplar arasında çabucak çok satan bir kitap haline gelen *The Auschwitz Lie* Samistad'ın yeraltı Nazi yayıncılığı dünyasının büyüyen şirketlerinden birisi olmasını sağladı. 1979 yazına gelindiğinde, kitabın beş dilde 100.000'i aşkın kopyası satılmıştı.²¹

Zündel şimdi de yenilenmiş bir Hitler ve nasyonal sosyalizm imajıyla daha geniş bir kitleye ulaşmak istiyordu. 1973-74 yıllarında

petrol fiyatlarındaki artışı takiben yaşanan ekonomik bunalım döneminde, sol devrim umutları ruhani yenilenme, fantezi ve okülte dayalı “Yeniçağ” fikirlerinin doğmasına yol açmıştı. Bu dönem Nazi okültizminin modern mitleriyle ilgili kitaplarda büyük bir patlama yaşandı. O günlerde Erich von Däniken, Robert Charroux, Raymond Drake gibi yazarların tanrılar, eskiçağ astronotları ve uçan dairelerle ilgili kitapları birçok dile çevrilmiş ve bütün dünyada büyük satış rakamlarına ulaşmıştı.²² Yaygın UFO fenomeni İngilizce konuşan dünyada yüce öğretmenlerin kanıtı olarak Aetherius Society gibi dini tarikatların inanç sistemlerinin bir parçası haline geliyordu.²³ Zündel bu ortamı Neonazi revizyonizminin çıkarına kullandı. Hitler’in hayatta olduğu miti, UFO’lar ve Antarktika’daki gizli üsler, daha sonra çıkacak olan Samisdat kitaplarının fantastik ve sansasyonel konularını oluşturdu. En sonunda, milli kurtuluşa ve Hitler’in bütün dünyaya gönderilmiş bir mesih olduğuna dair güçlü bir mite dayanarak, Nazilerin kökenlerinin dünya dışında olduğunu ya da dünya dışından rehberlik aldıklarını iddia edecekti.

Bu kitapların ilki, *UFOs: Unbekanntes Flugobjekt? Letzte Geheimwaffe des Dritten Reiches* (UFO’lar: Tanımlanamayan Uçan Cisimler Mi? Üçüncü Reich’in Son Gizli Silahı, 1974), Santiago de Chile’de yaşayan Alman bir mülteci olan Willibald Mattern tarafından yazılmıştı. Kitap Hitler’in *Kavgam*’ından yapılan uzun alıntılar ve Yahudilerin dünyayı ele geçirmeyi planladığı iddialarıyla Üçüncü Reich’a düzülen çekincesiz bir methiyeydi. Ama Hitler’in ölmediği çok açıktı. Hitler 24 Şubat 1945’te şöyle demişti: “Bu savaşta ne galipler ne de mağluplar, sadece ölenler ve hayatta kalanlar olacak, ama “Son Müfreze” Alman olacak!” Bu, aktif dünya savaşına yeniden girişmeye hazır Alman savaş gücü miti, savaş sonrasında bol bol görülmeye başlanan uçan dairelerle doğrudan ilişkilidir.²⁴ Güney Amerika basınında ve Ladisla Szabó’nun *Hitlere esta vivo* (1947), Michael X.’in *We Want You: Is Hitler Alive?* (1960) kitaplarında yer alan hikâyeleri yeniden gündeme getiren Mattern, kitapta uzun uzadıya Almanya’nın resmi olarak teslim oluşundan daha sonra, 1945 yazında Mar del Plata’da teslim olan iki denizaltıdan

söz ediyordu. Mürettebatın tam bir listesini vererek, askerlerin bu kadar genç oluşu ve yaşayan akrabalarının olmayışı üstüne yorumlar yapıyordu. Mattern'e göre, U-530 ve U-977 Hitler'i ve önde gelen diğer Nazi liderlerini Norveç'ten Antarktika'daki kalıcı UFO üslerine götüren bir hayalet konvoydan en sona kalan deniz araçlarıydı.²⁵

Ernst Zündel, 1975 yılında Mattern'in metninin genişletilmiş İngilizce çevirisini yayınladıktan sonra, sıra kendi yazdığı *Secret Nazi Polar Expeditions* (Nazilerin Gizli Kutup Keşifleri, 1978) ve *Hitler am Südpol* (Hitler Güney Kutbu'nda mı?, 1979) isimli kitaplara geldi. Almanların 1938-39 yıllarında yaptığı resmi Antarktika Keşif Gezisi uzun vadeli stratejik bir öneme sahipti. Tecrübeli bir Kuzey Kutbu kâşifi olan Kaptan Alfred Ritscher liderliğinde yapılan bu bilimsel keşif gezisinde, Norveç'in 1930 yılından beri üstünde hak ettiği bölgenin bir bölümünü oluşturan Queen Maud Land'de oldukça ayrıntılı coğrafi, meteorolojik ve zoolojik araştırmalar yapılmıştı. Keşif gemisi *Schwabenland*'dan her gün Dornier-Wal tipinde iki büyük deniz uçağı kalkmış, bu uçaklar 600.000 kilometrekarelik bir alanı kapsayan uçuşlarda, arada yere de inerek, 11.000'in üstünde fotoğraf çekmiş ve 350.000 kilometrekarelik bir alanın fotoğraflı haritasını çıkarmışlardı. Yüksek dağ doruklarının (Mühlig-Hofmann Dağları) ve buzların ortasındaki bir grup sıcak su vahasının (Schirrmacher Gölleri) keşfedilmiş olması özellikle ilgi çekiciydi çünkü buzlar altındaki kıtada yaşamaya elverişli mikro iklimler olduğunu akla getiriyorlardı. Uçaklar yeni incelenen bu bölgenin Almanya'ya ait olduğunu göstermek için, 20 kilometrelik düzenli aralıklarla üzerlerinde gamalı haç bulunan metal işaret bayrakları dikmişti. Bu bölgeye Neuschwabenland adı verilmişti. 1939 Nisanı'nda Hamburg'a dönen kâşifler Hitler ve Himmler'den tebrik mesajları almıştı.²⁶

Zündel ve Mattern bu geziyi, kutup kıtasını hem gelecekteki bir sığınağa hem de Nazilerin Avrupa'da yenilgiye uğradıktan sonra bile savaşa devam edebilmesi için bir üsse dönüştürmeyi amaçlayan uzun vadeli bir Alman politikasının ilk ayağı olarak görüyordu. Dahası, ilk olarak 1947'de başlayan küresel uçan daire fenomeni, Antarktika'da çok ileri teknolojiye sahip bir Alman kolonisi

olduğunun kanıtıydı. Bohemya ve Silezya'daki uçan daire projeleri ilerler, Avrupa'daki askeri durum kötüye giderken, yer değiştirme planları devreye sokulmuştu. Uçan daire fabrikaları ve test sahaları boşaltılarak denizaltı konvoyları tarafından düzenli seferlerle Antarktika'ya taşınmıştı. Bu güçlü milli kurtuluş mitinde, her iki yazar da Almanların savaşın sonuna doğru Neuschwabenland'ın sıcağı vahalarında dev ama gizli yeraltı komplekslerinden oluşan fabrikalar, uçan daire depoları ve silahlı garnizonlar kurmuş olduğunu söylüyordu.²⁷

Üçüncü Reich'in düşüşünden sonra, Antarktika'daki gizli Nazi kolonisi üç mil kalınlığındaki buz tabakasının altında, tam bir güvenlik içinde uçan daireleri geliştirmeye devam etmişti. Küresel UFO fenomeninin ortaya çıkışı, zafer dolu Müttefikler kampında dehşet yaratmıştı. Amiral Richard E. Byrd'ün 1946-47 yıllarında Amerikan, İngiliz ve Sovyet kuvvetleriyle birlikte çıktığı "Operation Highjump" isimli Antarktika görevini, hem Mattern hem de Zündel, Nazilerin "Son Müfrezesi"ne dair kesin bir kanıt olarak görüyordu. Byrd'ün kendi sözlerinden yapılan alıntı şöyleydi: "Adolf Hitler'in... Queen Maud Land bölgesinde.... umutsuzca yaptığı son direnişi de kırmak... ya da onu yok etmek için."²⁸ Üsler kurulmuş, uçaklar harita çıkarmak için uçmuş ve binlerce fotoğraf çekilmişti. Almanların tepkisiyse ani ve ölümcül olmuştu. Amerikan uçaklarının cihazları gizli üssün yakınlarında çalışmamıştı. Kırk sekiz saat içinde dört uçak kaybolmuştu. Byrd operasyonu hemen yarıda kesmiş ve bütün filo Birleşik Devletler'e dönmüştü.²⁹ Antarktika'daki Nazi gücü 1947'den sonra rahat bırakılmıştı. Çokırlılığın yarattığı kaos ve ekonomik felaketler artmaya başladığında, kıyamet benzeri bir kurtuluş gününde yerlerinden fırlayıp dünyayı yeniden Alman hâkimiyetine almaya hazır binlerce uçan daire vardı.³⁰

Landig'in ilk romanı gibi, Samisdat kitapları da Batı Almanya'daki neonaziler arasında en çok okunan kitaplar arasına girdi. Zündel ayrıca Mattern'in kitabının kısaltılmış, İngilizce bir baskısına ezoterik fikirler katarak, Almanların binyılcı mitlerini uzaylıların dünya ziyaretleriyle birleştirerek, farklı bir çeşni kattı.

Antarktika'daki Naziler Nordik efsane ve destanlarda anlatılan ve Thule Cemiyeti'nin harıl harıl incelediği "İç Dünya"ya ulaşmanın bir yolunu mu bulmuştu? Naziler Himalayalar ve Tibet'e yapılan keşif gezilerinde uzun süredir gizlenen sırları mı keşfetmişti? Belki yeni teknolojileri algılama kabiliyetlerini takdir eden başka galaksilerden gelmiş uzaylılar uçan daire projelerinde Almanlara yardımcı olmuştu. Belki de bu işbirliğinin nedeni ortak atalara sahip olmalarıydı. Zündel, Reinhold Schmidt'in anlattığı Almanca konuşan ve Alman askerleri gibi davranan "Satürnlü" UFO mürettebatı olayını aktararak, Alman ulusunun uzun zaman önce dünyaya yerleşmiş bir Satürn kolonisi olabileceği tahminini yürütüyordu. Almanlar neden bu kadar "farklıydı?" Almanların asker, mühendis ve teknologlar olarak diğer milletleri her zaman gölgede bırakmasının nedeni bu olabilir miydi? Hitler Batı uygarlığını kendi kendisini yok etmenin eşliğinden geri çekmek için mi dünyaya gönderilmişti?³¹

Landig ise Viyana'da hiç vakit kaybetmeden bu fikirleri geliştirerek, Thule üçlemesindeki ikinci macera romanı *Wolfszeit um Thule*'yi (1980) yazdı. 7. Bölüm'de de gördüğümüz gibi, bu romanda Alman denizaltılarından oluşan büyük bir "hayalet konvoyun" 1945 Mayıs'ında Norveç'ten Antarktika'ya gidişi anlatılır. Kuzey Kutbu'ndaki eski Point 103 üssündeki bütün adamlarla malzemeler boşaltılmış ve üs yok edilmiştir. Güney Atlantik'e doğru giderken, konvoyu V-7 uçan diskleri eşlik eder.³² Alman denizaltılarının çoğu Bouvet Adası'ndan, Ümit Burnu ile Antarktika kıtasının arasından Neuschwabenland'a, 1938-39 yıllarında Ritscher liderliğinde yapılan keşif gezisinde Alman toprakları olarak işaretlenen 600.000 kilometrekarelik bölgeye doğru ilerlemeye devam ederler.³³ Bu yolculuğun görgü tanıklarından birisi Almanya kadar büyük olan bu kara parçasında Kara Güneş güçlerinin, Üçüncü Reich'in mucize silahları ve uçan daireleri tarafından korunan, nasıl da zaptedilemez bir kale inşa ettiklerini anlatır. Gizli üsler sınırlarını sıcak su vahası Schirmacher Gölleri'nin yakınındaki Wohlthat Masif, Conrad Dağları ve Ritscher Doruğu'nun çizdiği bölgede yoğunlaşmıştır.

Point 103'den çok daha büyük ve zaptedilemez olan bu Güney üsleri, (geçici bir) zafer kazanmış olan Müttefikler ile Almanlar arasında aslında devam etmekte olan bir savaşta "Son Alman Müfrezesi" işlevini üstlenecektir.³⁴

Antarktika'daki bu yeni üsler bir sis perdesinin ardında kalırken, Landig'in romanı sona kalan Alman denizaltısını Arjantin'e kadar takip eder. Rio del Plata'da küçük bir komando grubu geceleyin lastik bir botla kıyıya çıkar. Romanda verilen tarih, "hayalet konvoy"un sona kalan başka bir denizaltısı olan U-977'den daha önce, yani 1945 Temmuzunda teslim olan U-530'un teslim tarihinden birkaç gün sonrasındır.³⁵ Üç adam daha sonra dost Arjantin'deki Buenos Aires'ten Bolivya'daki La Paz'a gider. Temas kurdukları insanlar onları Şili'deki And Dağları'nın batı tarafındaki, Mime'nin Demirhanesi olarak bilinen, Edmund Kiss'in keşfetmiş olduğu tarihöncesinden kalma muazzam bir tünel sisteminin içinde bulunan, dev bir yeraltı fabrikasına yönlendirir. Burada Almanların yönetimindeki yüzlerce mühendis ve bilim adamı V-7 uçan dairelerini geliştirmekte ve bu uçan daireler sayesinde Antarktika'daki Point 211 üssüyle düzenli olarak temas kurulmaktadır.³⁶ Landig Brezilya'da başka gizli Alman üslerinin olduğundan, Rio Rupus'un başladığı yerde de bir koloni olduğundan söz eder. Bu koloniyi 1942 yılında savaş hâlâ sürerken, Panama Kanalı'nı durdurma planıyla denizaltılarla oraya gitmiş olan iki bin kişilik bir Waffen-SS keşif gücünden geriye kalanlar oluşturmuştur.³⁷ Mime'nin Demirhanesi'ndeki koloni 1947 yılında Neuschwabenland'deki yoldaşlarının Amiral Byrd'ün askeri müdahalesini çabucak püskürtmüş olmasını coşkuyla kutlar.³⁸

And Dağları ve Antarktika'daki Alman uçan daire üslerinin yarattığı bu güçlü mit tamamıyla 1950'lerin başlarından 1970'lere kadar bütün dünyaya yayılmış olan UFO merakına dayanır. Bu dönemde Kuzey ve Güney Amerika, Avrupa ve Asya'da binlerce UFO görme olayı rapor edildi. Dergi ve kitaplarda net olarak görülen uçan dairelerin fotoğrafları yayınlandı.³⁹ Soğuk Savaş, süper güçler arasındaki uzaya gitme yarışı ve bol bol bilimkurgu, basında böyle

haberlerin yer alması için bir talep yaratmıştı. Hükümetin UFO'larla ilgili bilgileri örtbas ettiğine dair, tekrar tekrar nükseden korkular – acaba yetkililer açıkladıklarından çok daha fazlasını mı biliyordu?– UFO fenomeninin komplo teorisine dönüşebileceği psişik bir alan yaratıyordu. Bu yüzden, hem ABD hem de Sovyetler UFO'ların kaçak Alman Nazi güçleri tarafından kullanılan insan yapımı araçlar olduğunu inkâr etmeye pek hevesliydi. Antarktika'daki Nazi UFO'ları Almanların süper güçlerin hegemonyasından intikam alacağına dair güçlü bir mit yaratıyordu.

Nazi UFO'ları fikri hızla popülerlik kazandı. Belfast doğumlu Britanyalı yazar W. A. Harbinson'ın bu konuda yazdığı *Genesis* (1980) romanı üç yılda beş baskı yaptı.⁴⁰ Romanda Amerikalı bir havacılık dehası totaliter devletin kaynaklarından faydalanmak için 1935 yılında Üçüncü Reich'a göç eder. Nazilere ait köle gücü Harz ve Thuringia'daki dev yeraltı fabrikalarını yontmak için gece gündüz çalışırken, onun ahlak kurallarını tanımayan teknik başarıya ulaşma çabası hiçbir sınır tanımaz. Kahla'daki muazzam taş tünellerde SS'in desteğiyle büyük bir uçan daire yapar. Savaşın sonu yaklaşırken, trenler her gün Kiel'e köle ve malzeme taşır ve bunlar "vahşi ormanın" içinde kaybolur. Üçüncü Reich sonunda düşer ve acımasız dâhi de üst rütbeli kaçak SS'ler Hans Kammler ve Arthur Nebe ile Antarktika'da uzun zamandır hazırlanan kalelerine kaçır. Savaş sonrasındaki yıllar geçerken, bütün işleri "insanların içine yerleştirilmiş robotların" yaptığı bir Yeni Düzen Devleti kurulur. Toplama kampları, SS muhafızlar, kırbaçlar ve havlayan köpekler artık geçmişte kalmıştır. Karlı dorukların üzerinden gelip geçen fütürüstik uçan daireler zafer kazanan faşist zulmünün güçlü birer sembolüdür.⁴¹

1980'lerde, Hugin Cemiyeti ve Teut Yayınevi'ni küçük Wetter kasabasında hazırladığı, mucize silahlar, Nazi UFO'ları ve Antarktika'daki gizli Alman üsleriyle ilgili Neonazi yayınlar bu mitolojiyi daha da geliştirdi. D. H. Haarmann'ın üç ciltlik *Geheime Wunderwaffen*'ı (Gizli Mucize Silahlar, 1983-1985) artık herkes için tanıdık olan Ritscher keşif gezisi, "hayalet konvoy" ve Operation

Highjump gibi konuların ayrıntılarına giriyordu. Harrmann'a göre, Müttefikler 1955-56 yıllarında, 1958 yılının Uluslararası Jeofizik Yılı olması bahanesiyle, yine bölgeyi istila etmeye kalkmış, gizli Alman düşmanlara karşı kullanılan atom silahları hiçbir işe yaramamıştı. 1959 Nisanı'nda imzalanan Antarktik Antlaşması'nı Birleşmiş Milletler Örgütü'nün, tohumları 1942 yılında atılmış olan ve Müttefiklerin Mihver Devletleri bastırma amaçlarıyla birlikte dünyayı ele geçirme komplosunu da gerçekleştirmeyi hedefleyen bir oyunu olduğunu düşünüyordu.⁴² Haarmann kitabın sonraki ciltlerinde 1950'lerde tüm dünyada görülmeye başlanan uçan daireleri, özellikle 20 Temmuz 1952'de Washington'daki Beyaz Saray üstünde görülen yedi diski ve Reinhold Schmidt'in 1957 Kasımı'nda karşılaştığı Almanca konuşan uçan daire mürettebatını ele alıyor, bunları Almanların bir güç gösterisi olarak yorumluyordu. Ayrıca UFO'larla ilgili bilgilerin örtbas edildiği ve dünya dışından geldikleri varsayımını da, görünmez elitlerin oluşturduğu –Dış İlişkiler Konseyi gibi– örgütlerin “gizli hükümet” komplolarına bağlıyordu.⁴³

Bu komplo sadece Nazilerin varlığını değil, alternatif enerji teknolojilerinin de gizlenmesini amaçlıyordu. Yoksa modern uçan daireler nasıl olur da böylesine dudak uçuklatan hızlara ulaşabilir, sessizce uçarak ve hiç kirli gaz bırakmayarak anında yön değiştirebilirdi? Bu noktada Viyanalı mucit Viktor Schauberger'in savaş zamanında üzerinde çalıştığı elektromanyetik uçan dairelerden söz ediyor, bunların yerçekimi karşıtı gücün prototipleri olduğunu söylüyordu. Alman uçan daire sanayisinin ekolojiye zarar veren atıklarıyla “dışa doğru patlayan” fosil yakıtları değil, dünyanın yerçekimsel ve manyetik alanlarının “içe doğru patlayan” bedava enerjisini kullandığı ortadaydı. Nazi uçan dairelerine ve onların bedava enerji kaynaklarına ait bilgiler savaş sonrası dünya ekonomisinde (Yahudi) bankalar, petrol ve araba sanayilerinin oluşturduğu gizli bir ittifak tarafından gizleniyordu. Haarmann bu “içe doğru patlayan” teknolojinin mistik kaynaklarını bile ele alıyor, Miguel Serrano'nun ileri sürdüğü, Katharların Güney Fransa'ya gizlediği Kâse hazinelerinin SS'ler tarafından bulunduğu fikrini aktarıyordu. Bu, Erich Malik'in

“manisolalar” hakkındaki düşünceleriyle, Kâse’yi Aryan-Nordik bir gizemcilik geleneği olarak yorumlayan Julius Evola’nın düşüncelerini birleştiren bir fikirdi.⁴⁴ Alternatif enerji kaynaklarına karşı kurulan dünya çapında ilgi 1990’lardaki Yeniçağ yazınında yaygın olarak kullanılan temalardan birisi olacaktı.

Teut Yayınevi’nin sahibi Richard Schlepman, eski bir SA kurmay subayı olan Wilhelm Schlepman’ın oğluydu. 1983 yılında aldığı altı aylık hapis cezası şartlı olarak tecil edilmiş, ırkçılığı teşvik etmekten de ağır para cezasına çarptırılmıştı. Almanların intikam alacağı mitini ezoterik bir bağlamda ele alan kitaplar yayımlamaya devam eden Hugin Cemiyeti ve Teut Yayınevi, 1987 yılında Miguel Serrano’nun *Ezoterik Hitlercilik* üçlemesinin ilk kitabını Alman okurlarla tanıştırdı. Serrano Güney Amerika’da İspanyolca yayınlanmış, Şili’deki Neonazi grupların geliştirdiği, Hitler’in hayatta olduğu ve Nazi OVNI (UFO’ları) mitleriyle ilgili kitapların hepsine ulaşabiliyordu. Nazi UFO’larının yarattığı alt kültür ezoterik köklerini Serrano sayesinde gizli cemiyetlerin tarihine, Kâsecilere, Tapınakçılara, Gül Haçlılara kadar uzatabildi. Hugins’in yayın programında ayrıca O. Bergmann’ın iki ciltlik çalışması *Deutsche Flugscheiben und U-Boote überwachen die Weltmeere* (Alman Uçan Diskleri ve U-Botları Dünya Denizlerini Gözetliyor, 1988-89) ve 1950’lerden itibaren gazetelerde yayınlanmış UFO görme olaylarından oluşan eksiksiz bir dosya da vardı. Bütün yayınların ardındaki binyılcı milliyetçi ideoloji büyük puntolu bir duyuruda açıkça görülüyordu: “Alman halkı uyan! Uzun tarihinin sonunda değil, eşsiz bir altın çağın eşiğindesin.”⁴⁵

Nazi UFO’ları mitolojisinin tarihte geriye doğru giden bir karakteri vardır. İlk örnekler sürekli olarak yeni kavram ve fikirlerin ayırtısına girerken, 1990’ların başlarında Avusturyalı Norbert Jürgen-Ratthofer ve Ralf Ettl eski Babil, Vril enerjisi ve Aldebaran güneş sistemindeki uzaylı bir uygarlığı kapsayan yeni bir Nazi UFO’ları mitolojisi geliştirmiştir. Bu renkli fikirler Ralf Ettl’in Viyana’daki Tempelhofgesellschaft (Tapınak Cemiyeti) sayesinde yeniden canlandırdığı düalist Marcionculuk dininin bütünleyici öğeleriydi. Tapınak Cemiyeti kendini Doğu Akdeniz’in Hristiyanlığa aykırı

ve gnostik fikirlerini bünyesinde toplayan Tapınak Şövalyeleri'nin gizli mirasçısı olarak tanımlıyordu. Marcion MS üçüncü yüzyılda Roma'da kendi dini cemaatini kurmuş, ardından kardeş kiliseler, imparatorluğun doğusuna ve batısına doğru yayılmışlardı. Marcion'un düalist bir teolojisi vardı. İncil'de iyilik ve sevgiden oluşan, insanlardan da inanç ve sevgi bekleyen bir Tanrı bulmuştu. Eski Ahit'teyse hizmetkârlarından itaat etmelerini, kendisinden korkmalarını ve kurallarına birebir uymalarını bekleyen, mağrur, sert, kıskanç ve gazabını esirgemeyen bir Tanrı görüyordu. Marcion'un öğretisine göre, insan bu acımasız ve gazap dolu Tanrı tarafından maddeden yaratılarak Demiurgos'un lanetine kapılmış, sonra daha yüce bir Tanrı zavallı insanoğlunun haline acıyarak onları kurtarmak için oğlunu yeryüzüne göndermişti.

Marcioncu öğretinin temelini İncil'deki Hristiyan Tanrı ile Eski Ahit'teki Yahudi Tanrı arasındaki bu kesin ayrım oluşturuordu. Marcion İncil'i anlayan tek insan olarak gördüğü Pavlus'u göklerle çıkartmıştı. Esas havarilerin Judaizm yanlısı öğretilerinin karşısında bir tek Pavlus vardı. Marcion, Pavlus'un ayak izlerini takip ederek düzmece kanonik İncilleri bir kenara itmiş, Luka İncili'ni Yahudileştirmek için sonradan yapılan eklemeleri temizlemiş, Pavlus'un mektuplarını elden geçirmişti. Marcion'un öğretisine göre, herkes iyi Tanrı'ya güvenmeli ve Demiurgos ile olan bağlarını koparmalıydı. Gerçek bir Hristiyan tensel ve fani olan her şeyden vazgeçmeliydi. Bunlar şeytani Demiurgos'un oyunlarıydı. Tanrı ancak insanın ruhunu affederdi çünkü maddesel olan her şey yok olurdu (çağdaş gnostisizmin bir etkisi). Marcioncu kiliseler Kilise'ye karşı vahim bir tehdit oluşturdıkları MS 150 ve 250 yılları arasındaki dönemde altın çağlarını yaşadılar. Daha sonra düşüşe geçtiler ve birçok Marcioncu doğudaki Manicilere katılarak gnostik Pavlikyanları, Bogomilleri ve en sonunda da batıdaki Katharları etkiledi. Düalist bir kozmoloji içinde Yahudileri şeytani rakipler olarak tanımlayan modern Marcioncular da, elbetteki antisemitikti.

Jürgen-Ratthofer ve Ralf Ettl, Rudolf von Sebottendorf'un Ortadoğu'ya yaptığı gezilerde, İsa'nın iblis olduğunu söylediği

(Yuhanna 8:44) Eski Ahit tanrısı El Şadday'ın (Yahve) düalizme dayalı bu reddine ilişkin eski metinler ve sözel gelenekler keşfetmiş olduğunu iddia eder. Sebottendorf sözüm ona İran ve Babil'de binyıl başında iyi ve kötü arasında gerçekleşecek bir savaşla ilgili kaynaklar da bulmuş, (düzmece) *Der interkosmische Weltenkampf* (Kozmik Dünya Savaşı, 1919) kitabının ilham kaynağı da bu olmuştu. Aynı zamanda Babilli kadın kâhin Sajara'nın (MÖ 650 civarı), korkunç acıların yaşanacağı ve bütün değerlerin altüst olacağı bir dönemin ardından, kuzeyden (Gece Yarısı) gelecek olan imparatorun bütün kötülüğü ateşle yok ederek intikam alacağını söyleyen "Üçüncü Sargon" kehanetinden de haberdar olması gerekirdi. İsa'nın Yahudilere Tanrı'nın krallığının onlardan alınarak meyvesini verecek bir ulusa devredileceğini söyledikten sonra (Matta 21:43), Roma lejyonunda görev yapan Almanlara da, onların seçilmiş insanlar olduklarını söylediğini öğrenmişti.⁴⁶ Jürgen-Ratthofer'in kurgusal anlatımında, karanlığın ve ışığın güçleri arasındaki bu kozmik savaşın 21. yüzyılda Kova Çağı'nın gelmesiyle birlikte doruk noktasına ulaşacağını anlayan ilk insandı.

Jürgen-Ratthofer ve Ettl'e göre, Rudolf von Sebottendorf, Karl Haushofer, Zagrepli medyum Maria Orsic ve pilot Lothar Waiz 1917 Ağustosunda Viyana'daki bir kafede Societas Templi Marcioni'nin eski piskoposu Gernot ile görüşmüşlerdir. Burada yapılan tartışmalar sonunda iş gelip astrolojiye ve Hint, Alman ve Babil geleneklerindeki kıyamet öngörülerine dayanır. Konuşmalardan çok etkilenen Gernot da Sebottendorf'u Bavyera-Marktschellenberg'deki "Die Herren vom Schwarzen Stein" (Kara Taş Efendileri, DHvSS) olarak bilinen Tapınakçı düzeninin gizli binasına davet eder. DHvSS sözüm ona Şövalye Komutan Hubertus Koch tarafından 1221 yılında Marcioncu-Tapınakçı bir düzen olarak kurulmuştur. Düalist ve gnostik "Babilli" öğretisi, tanrıça İştâr'ın söylediklerini temel alarak dünyada kötülüğün hâkim olacağından ve ışıkla El Şadday arasında gerçekleşecek savaştan bahseder. Kara Güneş ruhani araçlardan oluşan bir hiyerarşi yoluyla sadece inisiye olanların ulaşabileceği yüce enerji kaynağıdır. Sebottendorf DHvSS sayesinde Marcioncu

Judaizm karştı öğretilerin, sonuçta bütün Aryanların ortak öğretisi olan, kendisinden çok daha eski Babil öğretisinden geldiğini anlar. ağın kozmik mücadelesi El şadday ve Yahudilerin yenilgisini gerktirmektedir.⁴⁷

Jürgen-Ratthofer ve Ettl daha sonra Louis Pauwels ve Jacques Bergier'in okült Nazi mitolojisindeki Vril güçlerini ele aldı. Bu glerden, hatırlanacağı gibi, Willy Ley'in Berlin'de bir Vril Cemiyeti olduğundan söz ettiği kitabında bahsedilmişti. Alman araştırmacılar son zamanlarda astrolojik yayınlar yapan Wilhelm Becker'e bağlı böyle bir grubun gerçekten de var olduğunu belirlediler. Tamamen muğlak bir grup olan "Reichsarbeitsgemeinschaft 'Das Kommende Deutschland'" Atlantislilerin modern bilimin mekanik kavramlarından daha üstün olan ruhani bir "dinamo-teknolojiye" sahip olduğunu söyleyen *Vril: Die kosmische Urkraft* (Vril: Kozmik Element, 1930) adında kısa bir broşür yayınlamıştı. Vril enerjisine dayanan bu teknoloji aynı zamanda Mısırlılarla Azteklerin piramitlerini yapabilmelerini de sağlamıştı. Broşürde eski insanların bildiği bu enerjinin artık modern insanlığın yararına kullanılabileceği iddia ediliyordu. Grubun yayınladığı ikinci broşür *Weltdynamismus*'ta (Dünya Dinamiği, 1930) dışa doğru patlayan enerji reddediliyor ve bedava enerjinin serbest bırakılmasından söz ediliyordu. "Dünya Elması" başlıklı bir bölümde ortadan ikiye ayrılmış bir elmanın evrensel bedava enerji alanının haritası olduğu söyleniyordu. Willy Ley'in kitabında sözü geçen Vril grubunun meditasyon nesnesi olarak elmayı kullanmasının nedeni de büyük ihtimalle buydu.⁴⁸

Jürgen-Ratthofer ve Ettl'in anlatisında, Atlantis ve bedava enerjiyle ilgilenen bu ezoterik grup güçlü bir UFO araştırma ajansına dönüşür. Sebottendorf 1917-1919 yılları arasında gizli Aryan-Babil öğretisine sadık kalarak Germanenorden ve Thule Cemiyeti'ni kurmuştur. Thule 1919 Mayıs'ında Bavyera Devrimi'ne karıştığında, ruhani ve ezoterik araştırmalar için ayrı bir bölüm olarak Vril Cemiyeti kurulur. 1919 Aralık'ında Thule ve Vril içinden bir grup Berchtesgaden yakınındaki Ramsau'da bir toplantı yapar ve medyum Maria Orsic bu toplantıda telepatik olarak algıladığı Tapınak

Şövalyeleri'ne ait eski bir yazının deşifrelerini sunar. Deşifrelerin en eski Babil kültürünün kurucuları olan Sümerlerin dilinde yazıldığı anlaşılır. Kanal vasıtasıyla alınan bu bilgiler sözüm ona dünyadan altmış sekiz ışık yılı uzaklıktaki Boğa takımyıldızının en parlak yıldızı olan Aldebaran güneş sistemindeki Sumi-Er gezegeninden gelmiştir. Jürgen-Ratthofer ve Ettl, DHvSS ve onun modern mirasçısı Vril Cemiyeti'nin medyum aracılığıyla Sümerlerin 500 milyon yıl önce Aldebaran'dan dünyaya gönderilmiş olan üstün varlıkların oluşturduğu bir koloni olduğuna dair teyit aldığını iddia ederler. Aldebaran dili yalnızca Sümerceye değil, iki ulus da aynı Aldebaranlı atalardan geldiği için, Almancaya da benzemektedir.⁴⁹

Vril Cemiyeti heyecan içinde DHvSS'nin eski arşivlerini incelemiş ve Hubertus Koch'la takipçilerinin ortaçağda Aldebaranlılarla bağlantı kurduğu sonucuna varmış olsa gerektir. Koch'a görünen Babil tanrıçası İsais bile büyük ihtimalle Aldebaranlı bir kadındır. DHvSS'nin mühründeki kanatlı boğa elbette ki Aldebaran'ın Boğa Takımyıldızı'ndaki yerini gösterirken, İsais de Aldebaran imparatoriçesidir. Bütün Aldebaran gelenekleri "teokratik temelli bir nasyonal sosyalizme" işaret etmektedir. Vril Cemiyeti'nin vardığı sonuç, Alman Marcioncu düzen, kendileri ve Aldebaran arasındaki bu özel bağlantının, Aldebaran halkının "Boğa burcunun Almanları" ve bu nedenle de karanlık Yahudi güçlere karşı yapılacak kozmik savaşta Almanların müttefiki olduğudur.⁵⁰ Gezegenler arası bir ittifakın gerçekleşmesi için, Maria Orsic'in aracılığıyla bir zaman makinesi yapılması için talimatlar alınır. Vril'in önde gelen üyelerinden Dr. W. O. Schumann, elektromanyetik alanlardan faydalanan döner diskler geliştirilmesi işine öncülük eder ve 1922 yılında Münih'te bir prototip yapılır. Sonraki on yıl boyunca da, bu araştırma ve geliştirme faaliyetleri yerçekim karşıtı havalanma prensibine dayalı çeşitli Alman uçan dairelerinin yapılmasıyla sonuçlanır.⁵¹

Lothar Wiaz 1934 Haziranı'nda Brandenburg'da ilk RFZ 1'i (Rundflugzeug) uçurur. Askeri teknolojiye yenilikler yaratma heyecanı kısa sürede çok gelişmiş araçların yapılmasını sağlar. Daha sonra, Thule Cemiyeti ileri uçan daire teknolojileri için SS E-IV

Geliştirme Departmanı'nın kurulmasında rol oynar. Daha büyük ve çok daha güçlü olan bu araç serisine "Haunebu" adı verilir. Bir "Thule Takiyonatörü" nün hareket ettirdiği Haunebu 1'in çapı 25 metre, hızı saatte 4.800 kilometre, menzili on sekiz saattir ve dokuz kişilik bir mürettebat taşıyabilmektedir. 1943 Kasımı'nda geliştirilen ve eskisinden biraz daha büyük olan Haunebu II elli beş saat boyunca saatte 6.000 kilometre hızla seyahat edebilmektedir. Muazzam Haunebu III 71 metre çapındadır ve saatte 40.000 kilometre hıza ulaşarak sekiz hafta boyunca seyahat edebilmekte, otuz üç kişilik mürettebat taşıyabilmektedir. Schumann grubu da Vril-1 ve Vril-2 adlarında, iki savaşçı uçan daire üretmiştir. Jürgen-Ratthofer ve Ettl, SS'in E-IV departmanı ve Schuman'ın Vril grubuna ait gibi görünen teknik çizimlere de yer verir. Söylendiğine göre Haunebu III'ten yedi, öteki Haunebu'lardan birer, Vril-1 aracından da 17 adet üretilmiştir.⁵² SS E-VI 1944 sonlarında 139 metre uzunluğunda ve 30 metre yüksekliğinde olan Andromeda uzay gemisini de tasarlar. Dört adet "Thule Takiyonatörü" ve dört adet "Schumann Levitatörü" nün hareket ettirdiği, uzun mesafeli uçuşlar için tasarlanmış bu gemi içindeki hangarlarda bir Haunebu II ve iki Vril 1 uçan dairesi taşıyabilmektedir. Ünlü George Adamski'nin 1952 yılında Kaliforniya'da gördüğü UFO da, puro şeklindeki bu dev ana gemi ve içinde taşıdığı uçan dairelerdir.⁵³

Jürgen-Ratthofer ve Ettl Sümer-Aldebaran bağlantısını içeren bu ayrıntılı mitolojide Alman uçan daire teknolojisinin uzaydaki bir uygarlıkta yaşayan yarı-tanrı varlıklardan geldiğini söylerler. Ayrıca nasyonal sosyalizm ve antisemitizmin etnik olarak Almanlarla ak-raba olan ve Üçüncü Reich'a benzer bir siyasi model uygulayan çok gelişmiş bir toplumdan kanal yoluyla alınan bilgilerle yakından bağlantılı olduğunu iddia ederler. Alınan bu bilgilere göre, Aldebaran güneş sistemindeki nüfus uzun zamandır ırk temelinde yapılanmıştır. Üstün ırk "ışık tanrı insanlar" (Alfa-Aldebaranlılar) Sumi-Er gezegeninde yaşarken, alt ırkların yaşam alanı Sumi-An gezegeniyle sınırlıdır. Irklar arasındaki bu ayrımlar farklı iklimlere sahip gezegenlerin sömürgeleştirilmesinden doğmuştur.

Atom savaşları da sömürge toplumlar da mutasyonlar yaratarak onları “maymun insanlara” dönüştürmüştür. (Yapılan bir yorumda eski Asurluların zencilerin tarihöncesindeki büyük bir yangın sonrasında ortaya çıktığını düşündüğü eklenir ve ırkların karışması yüzünden Amerika’da yaşanan entelektüel çöküşün yası tutulur.) Aldebaran aynı zamanda nüfusları kendisinden daha fazla ama kültürel açıdan gelişmemiş olan Capella ve Regulus imparatorluklarıyla da savaş halindedir. (Yapılan yorumda belki dünyada da bu güneş sisteminden gelen koloniler olduğu; beyaz, sarı ve siyah ırkların bu yüzden ortaya çıktığı söylenir.)⁵⁴ Almanların Alfa-Aldebaranlarla doğrudan akraba olduğu fikri, Lanz von Liebenfels’in ariozofisindeki “ario-kahraman” tanrı-insan kavramının modern bilimkurgudaki uzak bir yıldızın dünyada kurduğu koloni temasına aktarılmış halidir.

Jürgen-Ratthofer ve Ettl ayrıca, Müttefikler’in zaferinden yıllarca sonra bile, Nazilerin Mihver Devletlere dünya dışından destek bulabilmek amacıyla uzaya açıldığı bilimkurgu bir binyılcılık örneği sergilerler. Vril ve Thule 1943 Noeli’nde Baltık kıyısındaki Kolberg’de (şimdiki Kolobrzeg) büyük bir konferans düzenleyerek acilen alınması gereken askeri tedbirleri tartışır. Vril personeli şimdi de başka bir boyuta geçerek 68 ışık yılı uzaklıktaki Aldebaran’a ulaşabilecek bir uzay gemisi üstünde çalışmaktadır. Hitler ve Himmler’le yapılan görüşmelerden sonra, 1945 başlarında, Vril grubu saniyede 900.000 kilometre (ışık hızının üç katı) ilerlemeye olanak tanıyan “boyutlar ötesi kanala” bir Vril-Odin (Vril-7 ya da Vril-8) uçan dairesi sokar. (Araç içinde) Sadece birkaç hafta süren bir yolculuktan sonra, Vril-Odin 1967 yılında Aldebaran güneş sistemine ulaşır. Aldebaran rejimi uzunlukları bir buçuk ile altı kilometre arasında değişen ve tanesi dört ila 810 uçan daire taşıyabilen, çeşitli sınıflardan 280 savaş gemisinden oluşan, yıldızlararası bir donanma görevlendirir. Bu donanma asteroid kuşağıdaki “boyutlar ötesi kanal”dan hangi hızda çıkacağına bağlı olarak, 1992-2005 yılları arasındaki bir zamanda dünyaya ulaşacak ve İkinci Dünya Savaşı’nı yeniden başlatacaktır.⁵⁵

Günümüzde, Neonazi ve Yeniçağ çevrelerinde Nazi UFO'larına dair iki video dolaşmaktadır. *UFO-Das Dritte Reich schlägt zurück?* (UFO-Üçüncü Reich Geri mi Geliyor?) isimli videoda eski Babil'den rölyefler ve heykeller kullanılarak Kara Güneş'in öyküsü anlatılır. Filmde ayrıca yeni gözlemlenen ve üzerlerinde Alman sembollerini bulunan UFO'ların çarpıcı görüntüleri, Haunebu'ların teknik çizimleriyle ve Habermohl-Schrier uçan dairesinin tasarımıyla karşılaştırılır. Film Almanya ve Japonya'nın 1945 Nisanı'nda askeri yardım bulmak için son çare olarak Mars'a gidişinin acıklı bir anlatımıyla sona erer. Sekiz buçuk aylık bir yolculuğun ardından, 1946 Ocakı'nda Mars'a inen Haunebu III sadece terk edilmiş piramitlerden oluşan bir şehir ve "Yüz" ile, geçmişe gömülmüş yüksek bir uygarlığın kalıntılarıyla karşılaşır. "Bütün çabaların boşuna olduğunu gördüklerinde, bu adamlar kim bilir nasıl bir hayal kırıklığı yaşadılar!"⁵⁶ Metnini yine Rürgen-Ratthofer'ın yazdığı ikinci video, *UFO-Geheimnisse des Dritten Reichs* (UFO-Üçüncü Reich'in Sırları) Sebottendorf'un Marcioncu Tapınak Şövalyeleri ile buluşmasını temel alarak Thule-Vril hikâyesini anlatır. Thule, SS içinde gizli Kara Güneş cemiyetini kurmuştur. Medyumların gerçekleştirdiği seansları oyuncular canlandırır, genç Hitler kütüphanede çalışırken gösterilir ve Amerikalı UFO uzmanlarıyla söyleşiler yapılır. Arşivlerden alınan kaynaklarla kurgu arasındaki çizgi sürekli bulanıklaştırılarak, filme bir belgesel havası verilir. Acaba Alman uçan daireleri savaşın sonunda nereye gitmiştir? "Boyutlar ötesi kanal"dan geçip zamanda seyahat ederek eski Babil'e gitmiş olabilecekleri, orada güven içinde yaşayan Alman mürettebatın başka bir dünyadan gelen "beyaz tanrılar" olarak el üstünde tutuluyor olabileceği olasılığını da dikkate almak zorunda olduğumuzu öğreniriz.⁵⁷

Jürgen-Ratthofer ve Ettl'in kitapları ilk olarak, Cermen mitolojisi, run bilgileri ve astrolojiyle ilgili yazılar yayınlayan *Pen Tuisko*, "Alman paganlardan mektuplar" dergisinin editörü Michaël Dämbock tarafından yayınlandı. Jürgen-Ratthofer'ın zaman makineleri ve Aldebaran'daki galaktik imparatorlukla ilgili başka kitapları da yayınlandı. Son kitaplarından birisi ve en önemlisi olan

Lichtreiche auf Erden'da (Reich'in Dünyadaki Işığı), 1991 yılındaki Körfez Savaşı'nda Büyük Alman Reich'ı ve Irak arasında bir ittifak olduğunu ileri sürdü. Irak Mezopotamya'da olduğu için, elit sınıfı da Sümerlerden geliyordu ve dolayısıyla Almanlarla akrabaydı. Alman toprakları 1945 sonrasında Müttefiklerin nükleer esaretinde olduğundan, Nazi UFO'ları ancak seçilmiş hedeflere karşı sınırlandırılmış ve gizli bir savaş sürdürebiliyordu. Soğuk Savaş ve Stratejik Savunma Girişimi de Müttefiklerin savaş sonrasında bu tehdite verdiği bir tepki olarak yorumlanabilirdi. Yine de, Avrupa'da olduğu kadar, Kore, Vietnam, Falkland Adaları ve İran Körfezi'nde de bir atom savaşı yaşanmasını önleyen unsur ancak Nazi UFO'ları, "Işığın Reich'ları" olabilirdi.⁵⁸ Jürgen-Ratthofer ve Ettl'in kitapları Nuremberg'de postayla kitap satışı yapan Andromeda tarafından büyük bir okur kitlesine ulaştırılıyor. Andromeda ayda bir benzeri kitapların yanı sıra, komplo teorisi, Yeniçağ ruhaniliği ve kurtuluşla ilgili kitaplarla kanal yoluyla yazdırılan kitapların da bulunduğu bir katalog yayınlıyor.

Ariozofiyeye çok yakın duran bu Aldebaran-Alman bağlantısı 1990'ların ortalarında uluslararası UFO piyasasına da girdi. Komplo teorisyenlerinin önde gelenlerinden birisi olan Alman Jan van Helsing çok satan kitaplarında Vrıl uçan dairelerinin hayali tarihini, Aldebaran'dan gelenlerin Sümer topraklarında kurduğu koloniyi ve Almanların Aldebaran'a gidişini yeniden gündeme getirdi.⁵⁹ Helsing'in açıklamaları UFO konferanslarında yeni bir Aldebaran dalgası yarattı. Helsing yeni kitabı *Unternehmen Aldebaran*'da (Operasyon Aldebaran, 1997), hipnoz altındayken uzaylılar tarafından kaçırıldıklarını ve vücutlarına çipler yerleştirildiğini hatırlayan Bavyeralı bir ailenin öyküsünü anlatır. Karin ve Rainer Feistle UFO komutanının kendilerine insanlığın geleceğini garanti altına alacak "yeni bir ırk" yaratmak için kurulan dev "embriyo çiftlikleri" gösterdiğini anlatırlar.⁶⁰ Helsing bu ipucunu dünya tarihiyle ilgili yorumlar yapmak için kullanır. Dünyaya 735.000 yıl önce gelmiş olan Aldebaranlı sömürgeciler sıradan işleri yaptırmak için "köleler" üretmiş (Helsing burada Liebenfels'in *Tschandale* terimini kullanır) ama bu alt ırklar isyan ederek başka

ırklarla karışmışlardır. Aldebaranlılar bir sonraki dünya seyahatlerinde ırkları karıştıran bu kölelerin savaşa, devrime ve siyasi karmaşaya neden olduğunu görmüşlerdir. Sonra da dünyadaki en yakın akrabaları olan Almanları kullanarak dünyada yeni bir ırk yaratmaya karar vermişlerdir. Bu yüzden 1930'larda Almanların ileri bir teknoloji geliştirmesine yardım etmişlerdir. Feistle'lerin yaşadığı olaysa Alman bir üstün ırk yaratma projesinin hâlâ devam ettiğine işaretler.⁶¹ Alt ırkların isyanından, ırkların karışmasının yarattığı felaketten ve Aldebaranlı-Alman üstün bir ırkın yaratılmasından oluşan bu tablo, ariozofinin uzayda yaşayan yarı-tanrı varlıklarının rehberliğini içeren modern bir mitolojiyle güncellenmesi anlamını taşır.

Nazi UFO mitolojisine yapılan Anglo-Amerikan katkılarının bir örneği olarak, W. A. Harbinson'ın gerilim ve macera romanlarından oluşan "Projekt Saucer" serisinin başarısına bakmak yeter. İngiltere'deki bağımsız televizyon kanalı *Anglia* 1977 Haziranı'nda dünyadaki ekolojik felaketten kaçmak için Mars'ta kurulan kolonilerle ilgili *Alternative 3* adında parodi tarzında bir program yaptı. Bundan yaklaşık 20 yıl sonra, emektar komplo teorisyenlerinden olan Amerikalı Jim Keith, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Atış Operasyonu altında Amerika'ya getirilen Alman bilimadamları ve sanayicilerin, nüfus patlaması yaşayan ve kirlenmiş dünyadaki elitlerin gelmesini bekleyen gizli üsler kurmuş olabileceğine dair karmaşık bir hikâye anlattı. (Bu senaryonun gizli doğası Nazilerin gizlice Antarktika'da toplanmasını anımsatır.) Bu proje ABD'nin himayesinde gerçekleştirilmiş olsa da, Üçüncü Reich'in Almanya'nın *Lebensraum*'unu (yaşama alanı) elde etme politikasının sürdüğünü ve sonunda gerçekleştiğini gösteriyordu. Keith, Almanların savaş sonrasında istihbarat, güvenlik, psikiyatri ve genetik mühendisliği gibi alanları kullanarak totaliter kontrol elde etme çabalarını hatırlatarak, Nazilerin de "eski Kâse ve Aryan efsanelerindeki saf ırkı yok olmaya mahkûm gördükleri dünyadan kaçırmak için Mars ya da ayda gizli üsler kurarak" son zaferlerini kazanmak adına hâlâ gizli dolaplar çeviriyor olabileceğini düşünüyordu.⁶²

İngiliz ve Amerikalıların Nazi UFO'larının misyonuyla kendilerini özdeşleştirdikleri durumlar daha nadirdir. Kaliforniya-Gorman'da bulunan, Henry Stevens yönetimindeki Alman Araştırma Projesi, Nazi UFO'larıyla ilgili mükemmel belgeler toplamış ve bunları yayınlamıştır. Yayınlarda SS'e yapılan övgüler, Karanlık Güç'ten (Yahudilerden), Yeni Dünya Düzeni'nden ve demokrasinin dönecliğinden söz edilmesi, grubun Üçüncü Reich'a sempati duyduğunu göstermektedir.⁶³ Nazi UFO'ları miti kendine İngiliz aşırı sağından da destek bulmuştur. Örneğin, 1984 yılında Milli Cephe'nin "Siyasi Askerler" fraksiyonuna katıldıktan sonra, 1986'da Britanya Ulusal Partisi'ne geçen Tim Hepple (d. 1967). Orta sınıftan gelmesine ve üniversitede müzik öğrencisi olmasına rağmen sıkı bir sokak savaşçısı olan Hepple, 1989 Haziranı'nda Dewsbury isyanını örgütledi.⁶⁴ 1992 yılında soyadını Matthews olarak değiştirdi ve İngiltere'deki ufoloji çevresine sızmaya başladı.⁶⁵ İlk başlarda UFO'ların uzaydan geldiği görüşünü savunan çoğunluk arasında yer aldıktan sonra, Üçüncü Reich'ın öncü başarılarına methiyeler düzerek insan yapımı olduklarını savunmaya başladı. Yazdığı kitapta Alexander Lippisch'in (1893-1976) delta kanat tasarımlarından, Reimar ve Walter Horten'ın "siyah üçgenler"inden ("hayalet" uçakların prototipleri), "feuerball"lardan ve Schrier, Habermohl ve Miethe'nin uçan disklerinden söz etti.⁶⁶ Matthews'un uçan dairelerin Nazilere ait olabileceği fikri yüzünden bu kadar heyecanlanması, teknolojilerine duyulan hayranlıktan öte, ideolojik bir bağlılığı çağırıştır.

Uçan daireler çok anlamlıdır. C. G. Jung mandala formlarını ben'in ve mutlak bütünlüğün bir sembolü olarak yorumlamıştır.⁶⁷ Ama parlak çelik yüzeyleri ve şimşek hızıyla hareket edişleri aynı zamanda zırlı, yenilmez bir kimliğin estetiğini de yansıtır. Uçan dairelerin bu imajı faşizmin derinlerine yerleşmiş teknoloji, cinsiyet ve cinsellik kavramlarını da yansıtır olabilir. Teknolojiye duyulan hayranlık, kurucusu F. T. Marinetti'nin hız ve şiddetin hâkim olduğu, kadınların dışlandığı, insanla makinenin iç içe geçtiği bir dünya arzuladığı İtalyan fütürizminin kilit unsurlarından birisidir.

“Fütürist kahraman demirden bir adam, havacı ve mühendisti.”⁶⁸ Ernst Jünger, Birinci Dünya Savaşı’ndan sonra yaptığı edebi çalışmalarda ve fotoğraflı metinlerde makine, askeri teknoloji ve verimliliği pürüzsüz ve parlak bir estetikle göklere çıkarmıştı. Metalik, zırlı ve yüksek hızlı bombalar, tanklar ve uçaklar simetrik düzenin tensel, vejetatif doğal dünya üzerindeki tehditkâr izdüşümleridir.⁶⁹ Nazi UFO’ları mitolojisi bu özelliğiyle, tamamen erkeklerden oluşan askeri toplulukların dünyayı fethetmek için uçan daire hangarlarında çalıştığı Antarktika’nın parıltılı, yaşamsız, buzlu boşluklarıyla kuşkusuz aynı sembolizmi paylaşmaktadır.

Bu sembolizmi koltuğunun altına alan Nazi UFO’ları mitolojisi üstün ırk olarak hep Almanları görmüştür. 1950’den 1970’e kadar olan ilk dönemde en çok Nazilerin hâlâ var olduğu, Almanların teknolojik başarısı, Antarktika ve Güney Amerika’daki üslerde yapılan mucize silahlar üzerinde durulmuştur. Nazilerin binyıl başında intikam alacağını vaat eden bu hikâyeler Üçüncü Reich’in yenilgisi ve Almanya’nın savaş sonrasında ikiye bölünmesiyle hayal kırıklığı yaşayan Nazi yanlıları için bir teselli kaynağı olmuştur. Ama UFO’lar aynı zamanda fütüristik bir Aryan kültünün de araçlarıdır. 1970-85 arasındaki dönemde, Wilhelm Landig ve Ernst Zündel bu teknik senaryoyu Thule-Yahudi çekişmesiyle ve Kara Güneş mitiyle süsler. 1990’lara gelindiğinde, Miguel Serrano, Norbert Jürgen-Ratthofer, Ralf Ettl ve Jan van Helsing Nazi UFO’larını yarı-tanrı Aryan kökenli yeni bir ariozofi, kanal aracılığıyla gelen bilgiler, komplo teorileri ve Yeniçağ inançlarıyla birlikte sunarlar. Sümerlere ve Tapınakçılara ait sırlar, uzaylı bilge rehberler, ruhsal saflık ve parıldayarak dönen dairelerin baş döndüren kusursuzluğu pozitif arketipik semboller sunar. Bunlar Üçüncü Reich’in zalim anılarını silmekle kalmaz, aynı zamanda Nazileri ilginç ve ruhani insanlar gibi gösterir. UFO’lar nazizmi 21. yüzyıl için yeniden şekillendirecek kadar güçlü bir mitolojidir.

Miguel Serrano ve Ezoterik Hitlercilik

Şilili diplomat, kâşif ve şair Miguel Serrano, 1970'lerden sonra olağanüstü güçlü bir mitolojiyle yeni bir Hitler kültü geliştirdi. "Nazi Gizemleri"nden etkilenen Serrano'nun Neonazi mitolojisi Hitler'e ve antisemitizme hayranlık duyduğu, Şili'de meditasyon, yoga ve tantrizm uygulamaları yapan ezoterik bir düzenin üyesi olduğu savaş yıllarında şekillenmeye başladı. Serrano'nun gnostik öğretisi ışığın taşıyıcıları olan Aryanların ilahi kökenlerini ve dünya ile fani olan her şeyin hükümdarı olan şeytani bir Demiurgos'un onlara karşı kurduğu küresel komployu anlatır. Serrano'nun Hindu-Nordik esin kaynağı Aryanların kutuptaki vatanı mitini, Sanskrit terminolojiyi ve yogayı, rünleri ve Cermen mitlerini benimseyişinde kendini açıkça belli eder. Serrano'nun kültü özellikle Jung'un arketipler kuramına çok şey borçludur ve Savitri Devi gibi, o da Hitler'in bir avatar olduğunu söyler.

Miguel Serrano'nun ayrıksı bir fenomen olmanın çok uzağında duran mistik nazizmi, Thule mitolojisinin savaş sonrasındaki dönemde Güney Amerika'ya başarıyla göç edişinin başlıca örneklerinden biridir. Mussolini ve Franco yönetimdeyken, Latin Amerika'daki parti ve hareketler de –Juan Perón'un Arjantin'de, Getúlio Vargas'ın Brezilya'da yaptığı gibi– yerel popülizmi faşist modellerle birleştirtiyordu. Ama Şili ve Arjantin'de önemli bir Alman azınlık bulunsa da, savaş öncesinde bu ülkelerdeki Nazi örgütleri Alman nüfusa oranla daha küçüktü. 1945'ten sonra Latin Amerika'ya gelen çok sayıda Nazi mülteci, Almanların buraya yerleşmesini haklı çıkartacak yeni bir *völkisch* kimlik miti aradı. Serrano'nun mitine göre, Nazilerin kaçıışı Aryan atalarının tarihöncesine yapmış olduğu keşif gezilerinin bir tekrarıydı. Yurtsuz Naziler kendilerini Şili ve Arjantin'de zaten var olan Aryan nüfusa ait hissedebilirlerdi. Nazi mülteci örgütleri bu ülkelerdeki elitlerden, işadamlarından, Hitler ve Mussolini

hayranlarından destek aldılar. Geleneklerinde yerlilere ve karışık ırklara karşı ırkçı bir tavır bulunan Avrupa kökenli Şilili ve Arjantinliler, kendilerini Nordik kökenli mitlere yakın hissediyorlardı. Latin Amerika'nın çokırklı yapısı bu yüzden antisemitik Nazi ırkçılığıyla etkileşime girerek, Aryanların Güney Yarımküre'ye yerleşmesine dair yeni bir Thule miti geliştirmişti.¹

Miguel Juaquin Diego del Carmen Serrano Fernández, 10 Eylül 1917 tarihinde Santiago'da dünyaya geldi. Anne tarafından, güneydeki Las Condes civarında geniş topraklara ve mülke sahip olan Sierra Bella kontesiyle akrabaydı. Serrano ailesi de yetenekli şairleri, idealist siyasetçileri ve diplomatlarıyla ünlü bir aileydi. Annesi Berta Fernández o beş yaşındayken, babası Diego Serrano Manterola ise annesinden üç yıl sonra vefat etti. Serrano kendisinden küçük olan iki erkek ve bir kız kardeşe birlikte, Santiago'daki bir kır evinde ve Claro Vadisi'nde, And Dağları'nın eteklerinde bulunan, 17. yüzyıldan kalma romantik bir malikânede, babaannesi Fresia Manterola de Serrano tarafından büyütüldü. 1929'dan 1934'e kadar, Internado Nacional Barros Arana'ya devam etti. Bu okul, Bismarck'ın Büyük Pasifik Savaşı'nda (1879-82) Peru ve Bolivya'ya karşı Şili'yi desteklemesinin ardından Prusya ordusundan eğitimcilerin ülkeye akın edişinden beridir, Almanlara yakın duruşuyla ünlü olan bir okuldu. Serrano Alman olan her şeye duyduğu hayranlığı bu okulda okumuş olmasına bağlar. Mavi gözleriyle sarı saçlarının da Kuzey İspanya'daki Bask ve Cro-Magnon ırklarından gelen atalarından aldığı Aryan kanının özellikleri olduğunu söyler.²

Serrano ve arkadaşları okulda, ilk başta siyasetle ilgisi olmayan edebi çevreler oluşturdu. Ancak, Şili'deki bir siyasi kutuplaşma dönemi olan 1930'ların sonlarında, ümit vaat eden bir şair olan yakın dostu Hector Barreto yoksullara duyduğu yakınlık yüzünden sosyalistlere katıldı ve üniformalı sağcı Şili Nazileriyle (Nacistas) yaşanan bir çarpışmada, on sekiz yaşındayken öldürüldü. Serrano'nun bu trajediye verdiği tepki Marksist görüşlere kucak açmak ve sol görüşlü *Sobre la marcha*, *La Hora* ve *Frente Popular* dergileri için yazılar yazmaya başlamak oldu. Diplomat-şair amcası Vicente Huidobro,

İspanyol İçsavaşı sırasında Serrano'yu cumhuriyetçilere katılmaya teşvik etti. Ancak Serrano çok geçmeden Marx'ı reddederek, Moskova ve CIA ile ilişki kurdukları iddiasıyla Şili'deki komünistleri dışladı.³

Daha sonra, 5 Eylül 1938 tarihindeki başarısız darbe girişimlerinin ardından Nacistas'a (Movimiento Nacional Socialista de Chile) yakınlık duymaya başladı. Bu olayda Santiago'daki başkanlık sarayı La Moneda'nın yakınındaki sosyal güvenlik binasını işgal etmeye çalışan örgüt üyesi altmış iki genç vurularak öldürülmüştü. İlk olarak 1932 yılında kurulan bu Şili Nazi Partisi Avrupa'daki faşist partileri, özellikle Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi'ni model almıştı. Yerinde duramayan Alman kökenli bir Şilili olan Jorge González von Mareés'in (1900-1962) yönetimindeki parti özellikle Orta Şili'nin güney tarafındaki Alman kökenli nüfusun ilgisini çekiyordu ama başka kesimlerden de üyeleri vardı.⁴

Öteki faşist partiler gibi, Nacistas da üniformalı fırtına birliklerine geçit törenleri yaptırıyor, Nazi selamı veriyor, savaş şarkıları söylüyor, bayraklar ve semboller kullanıyordu. *El Jefe*'nin (lider) karizmatik kişiliği hareketin güçlü bir unsuruydu. Şilili Naziler arasındaki erkeksi yoldaşlık havası, kendinden emin vatanseverlik ve faşist mitler Serrano'yu derinden etkiledi. 1938 Eylülü'nde kahramanca şehit olan gençlere duyduğu hayranlık, arkadaşının öldürülmesine duyduğu tepkiye galip geldi. 1939 Temmuzunda Nacistas'tan olduğunu ilan edip partinin dergisi *Trabajo* için yazılar yazmaya ve çıktığı miting turlarında parti liderine eşlik ederek bütün ülkeyi dolaşmaya başladı.⁵

İkinci Dünya Savaşı patlak verip Şili tarafsız kaldığında, Nacistas Mihver Devletlere olan bağlılığını özgürce ifade etmekte serbestti. Ancak reform geçiren parti gücünü yitiriyor, başarısız darbe girişiminin ardından aldığı hapis cezası yüzünden süngüsü düşen Jorge González von Mareés artık liberal-burjuva politikacılara karşı daha ılımlı davranıyordu. Serrano Almanya'nın Sovyetler Birliği'ni işgal edişinin ardından kendini Nazi yanlısı propaganda yapmaya adanarak, 1941 Temmuzundan itibaren iki hafta da bir kendi edebiyat ve siyaset dergisi *La Nueva Edad*'ı çıkarmaya başladı.

Derginin sürekli yazarları arasında Oswald Spengler'a ilgi duyan René Arriagada, sadık bir Hitler hayranı olan General Francisco Javier Diaz ve İtalyan Büyükelçiliği'nin kültür ataşesi Hugo Gallo da vardı. Dergide Alman felsefesi ve ideolojisinden Alman askeri seferlerinin epik anlatımlarına, Sovyet komünizminin yok edilmesine kadar çeşitli konularda yazılar yer aldı. Üçüncü Reich sürekli göklere çıkarıldı. Serrano'nun yakın ilişkiler kurduğu Alman elçiliğinin Nazi personeli de dergiye destek verdi. Berlin'deki Reich Kançılıyası'nın idarecisinin eski emir subayı olan bir SS'ten, gizli cemiyetlerin gücüne dair ayrıntılı Nazi belgeleri olduğunu öğrendi. Bu belgeler işgalden sonra Paris'teki eski mason localarında Alfred Rosenberg tarafından bulunmuştu. *Le Nueva Edad* dergisinde bu belgeler de yayınlandı ve üzerlerinde tartışıldı.⁶

Serrano gizli cemiyetlere dair elde ettiği bu ilk ipuçlarından sonra, 1941 sonbaharında Yahudilerin dünyayı ele geçirmeyi planladığı mitiyle tanıştı. Dergisinin okuru olan Şilili iki sanatçı Serrano'ya *Siyon Bilgelerinin Protokolleri* metninin İspanyolca bir çevirisini getirdiler. Yaptığı bu keşif Serrano'nun geliştireceği nazizm için bir dönüm noktasıydı. 1941 yılından önce, Serrano ve Şilili Naziler antisemitizmi ırkçı milliyetçi ve faşist ideolojilerinin bir parçası olarak görmüyor, en büyük düşmanlarının komünizm olduğunu düşünüyorlardı. Şimdiyse, Serrano tek bir okumada bütün düzeni, geleneği ve ulusal bağımsızlığı yok etmek için kurulmuş uluslararası bir komplonun ardında Yahudilerin olduğuna sonuna kadar inanmıştı. Bu inanç temelinde ateşli bir Yahudi düşmanına dönüştü ve 1941 Kasımı'nın başından itibaren dergisinde *Protokeller*'den bölümler yayınlamaya başladı.⁷ Serrano geliştirdiği Hitler kültürünün daha sonraki bu gnostik versiyonunda, Yahudilerin dünyayı ele geçirme mitini şeytani bir Demiurgos'a, düşmüş gezegenimizin üzerinde hüküm süren karanlığın efendisine dönüştürdü.

Serrano bu kıyamet habercisi antisemitizmin yanında, kendi nazizm görüşünü ezoterizm, Hinduizm ve kundalini yogadan aldığı fikirlerle de birleştirdi. 1941 sonunda, savaşın daha başka, iç âlemlerde de yapılabileceğini söyleyen Hugo Gallo, Serrano'yu Şili'deki ezoterik bir

cemiyetle tanıştırdı. Sözüm ona Himalayalar'daki seçilmiş Brahmanların oluşturduğu gizemli bir grupta bağlantıda olan bu cemiyet, Şili'de yüzyıl başında "F.K." lakaplı Alman bir göçmen tarafından kurulmuştu. Üyeler mistik bağlantılar kurmak ve vizyonlar görmek amacıyla büyü ritüelleri gerçekleştiriyor, tantrik ve kundalini yoga yapıyorlardı. Cemiyetin üstadı ritüeller ve ruhani alıştırmalar yoluyla uyandırılabilcek olan astral ya da enerji bedene çok önem veriyordu. Yılan gücü (*kundalini*) yoga meditasyonu sayesinde kuyruk sokumundan başlayıp astral bedendeki birkaç enerji merkezinden (çakra) geçirilerek başın en tepesine ulaşılabilir, böylece üst bilince ulaşılabilirdi. Bu aşkın deneyim Nietzsche'nin güç istemi kavramı ve faşist aktivizmle ilişkilendiriliyordu. Üstadın ezoterik bilgeliğinden çok etkilenen Serrano, 1942 Şubatı'nda inisiye olarak bu mistik-savaşçı cemiyete girdi.⁸

Cemiyetin ezoterik ruhaniliği doğrudan Hitler ve nazizm ile bağlantılıydı. Uzaklardaki Brahman liderleri grubun Vedik-Aryan kökenlerini ifade ederken, kült üyeleri Aryan (Hint-Avrupalı) ırkının kurtarıcısı olarak gördükleri Hitler'e duydukları hayranlık temelinde bir araya gelmişlerdi. Astral seyahat ve yüksek bilinç düzeyleri safkan ("iki kez doğmuş") Aryan atalardan alınan bir miras olarak görülüyordu. Cemiyetin üstadı Hitler ve İkinci Dünya Savaşı ile birlikte yarattığı küresel karmaşayla ilgili kehanetlerde bulunuyordu: Hitler inisiye edilmiş, sınırsız ve eşsiz bir irade gücüne sahip bir varlık (*shudibudishvabhava*) olarak tanımlanıyordu. Çok gelişmiş bir varlık olduğu için (*boddhisatva*) karanlık çağı, yani Kali Yuga'yı sona erdirmek için dünyada gönüllü olarak bedenlenmişti. Üstat birkaç kez Hitler'le astral bağlantı kurmuştu: Bir seferinde Almanya'nın sömürge taleplerinden söz etmişler, bir seferinde de onu Berchtesgaden'daki Kehlstein'ın yükseklerindeki Kartal Yuvası'nda görmüştü. Savaş bittikten sonraysa, üstadın dünyanın derinliklerinde Hitler'le karşılaşmış olması, onun Berlin'deki sığınaktan kurtulmuş ve hâlâ hayatta olduğunun kesin kanıtıydı.⁹ Serrano bu açıklamaların ışığında Adolf Hitler'i ve Üçüncü Reich kültürünü, tarihe yaptıkları müdahaleyle yeni bir çağa doğru nitelikli bir sıçrayış vaat eden arketipik güçler olarak görmeye başladı.

Serrano, Üçüncü Reich'in yenilgisinden sonra da, Hitler'in Berlin'deki yıkıntılardan kurtularak Antarktika'daki sıcak vahalar-da ya da buz tabakasının altındaki derinliklerde kendine bir sığınak bulduğuna inanmaya devam etti. Üstadından zaten duymuş oldu-ğu bu fikir, 1945 yazında Latin Amerika basınında da geniş bir yer aldı.¹⁰ Serrano, Hitler'in bir denizaltı konvoyuyla ilk olarak 1938'de yapılan Ritscher keşif gezisinde keşfedilen Queen Maud Land'in sıcak vahalarına götürüldüğünü ve orada güvende olduğunu ileri süren Ladislao Szabó'nun *Hitler esta vivo* (1947) kitabını yalayıp yut-tu. Ani bir dürtüyle, Şili ordusu ve donanmasının 1947-48 yıllarında Antarktika'ya yaptığı keşif gezisine gazeteci olarak katıldı. Kutup bölgesinin kasvetli ve ıssız boşlukları, üzerinde kalıcı bir etki yap-tı. Carl Gustav Jung'un toplu bilinçdışıyla ilgili kitaplarını okuyup idolüne ne kadar yakın olduğunu düşünerek hayallere daldı. Geri döndüğünde, *La Antártica y otros Mitos* (Antarktika ve Diğer Mitler, 1948) isminde kısa bir kitap yayınlarak, Szabó'nun iddialarını bir kez daha tekrarladı.¹¹ Hitler'i bir saplantı haline getirmeye devam etti. 1951 yılındaki ilk Avrupa seyahatinde, Hitler'in dünya tarihi sahnesinden yok olduğu, Berlin'deki sığınağın yıkıntılarını ziyaret etti; uzun uzun Rudolf Hess ve diğer Nazi liderlerinin hapsedildiği Spandau Hapishanesi'nin duvarlarına baktı; tam olarak yıkılmayı ve Savitri Devi'nin yapacağı hac yolculuğunu bekleyen, Hitler'in Bavyera'daki sığınağı Berghof'un yıkıntıları üzerinde dolaştı.¹²

Ama bu Avrupa seyahati önünde yeni ufuklar da açtı. Serrano İsviçre'deyken, 1946 yılında Nobel ödülünü kazanan, tanınmış Alman romantik yazar Hermann Hesse ile tanıştı ve dostluk kur-du. Daha sonra tanışarak, yine dost olduğu C. G. Jung'la araların-da mitler ve arketiplerle ilgili ateşli bir fikir alışverişi başlayacaktı. Serrano aile geleneğini bozmayarak, 1953 yılında Şilili diplomatlar arasına katılıp ezoterik gerçeğin önemli bir kaynağı olarak gördü-ğü Hindistan'a tayin edildi. En sonunda büyükelçiliğe terfi ettiği Hindistan'da 1962 yılına kadar kaldı ve bu arada Hindistan'ın zengin ruhani mirasını araştırmaya daldı. Bu Hindistan döneminde sık sık Şili'deki üstadının bağlı olduğu gizli Brahmanları bulmaya çalıştı.

Himalayalar'daki uzak tapınaklara giderek sayısız guruyla tanıştı. Ancak, Brahmanların oluşturduğu gizli düzenin Kailas Dağı'nda olması gerektiğinden ve bu bölge Çin'in yönetiminde olduğu için, oraya hiçbir zaman ulaşamadı.¹³ Diplomatik görevi sayesinde önde gelen birçok kişiyle tanıştı ve Nehru, Indira Gandhi ve Tibet'in Dalai Laması ile dost oldu. Artık önsözünü C. G. Jung'un yazdığı *The Visits of the Queen of Sheba* (Saba Kraliçesi'nin Ziyaretleti, 1960) ve Hindistan macerasını anlattığı *Serpent of Paradise* (Cennetin Yılanı, 1963) gibi mitolojik ve ruhani temalar içeren kitaplar yayınlıyordu.

Miguel Serrano daha sonra Yugoslavya'da (1962-64), eşzamanlı olarak Bulgaristan ve Romanya'da, Avusturya'da (1964-70) Şili büyükelçiliği, her ikisi de Viyana'da bulunan Uluslararası Atom Enerjisi Komisyonu ve Birleşmiş Milletler Endüstriyel Kalkınma Örgütü temsilciliği gibi prestijli görevlerde bulundu. Ancak 1970 yılının sonlarında, Şili'nin seçimleri yeni kazanan Marksist başkanı Salvador Allende tarafından diplomatlık görevinden alındı. O da çareyi İsviçre'nin Ticino kantonundaki Montagnola'da bulunan Casa Camuzzi'de, 1919-1931 yılları arasında Hermann Hesse'nin yaşadığı küçük daireyi kirayarak sürgün hayatı yaşamakta buldu. Sonraki birkaç yıl Avrupa'da, ormanlarda ve dağlarda gezerek, bir yazar gibi yaşamanın tadını çıkardı. Yaşamının bu gamsız döneminde zamanını ilk olarak dini mitlerin şiirli anlatımına adadı. Bu dönemde yazdığı ilk kitap *El/Ella: Book of Magic Love* (Kadın/Erkek: Büyülü Aşkın Kitabı, 1973) insanın bütünlenme arayışını anlatan bir alegoriydi. Tantrizm, katharcılık ve eril animus ile dişil anima'nın yeniden birleşmesi temaları, kitabın birçok dile çevrilmesini garanti ediyordu. İkinci kitap *Nos: Book of the Resurrection* da (Nos: Dirilişin Kitabı, 1980) benzeri temaları ve Nietzsche'nin sonsuz dönüş fikrini temel alan Jungcu bir otobiyografiydi.¹⁴

Ancak kamu görevinin ani ve beklenmedik bir şekilde sona ermiş olması, Şili yönetimini komünistlerin ele geçirmesiyle birleşince, Serrano'nun nazizme duyduğu ilgi yeniden yoğunlaştı. 1940'ların başında Yahudilerin dünyayı ele geçirme planları, gizli cemiyetler ve komünizmle ilgili bir miti benimsemişti. Şili'deki yeni rejim

bu fantezileri doğrular gibiydi. İsviçre’de yaşadığı günlerde, katharcılık, antisemitizm ve Jung’un bilinçli yaşantıya yansıyan “gölge” fikrinin ima ettiği düalizm üstüne gitgide daha çok kafa yorar oldu. Şiirimsi metinlerinde birlik ve ruhsal bütünleşmeden söz ederken, ışık ve karanlığın karşıt arketipleri fikrinin esiri oldu. Olağanüstü Hitler üçlemesi üstünde çalışmaya başlayarak, sonunda *El Cordón Dorado: Hitlerismo Esotérico* (Altın Sicim: Ezoterik Hitlercilik, 1978), *Adolf Hitler, el Último Avatāra* (Adolf Hitler, Son Avatar, 1984) ve *Manú: “Por el hombre que vendra”* (Manú: “Geri Gelecek Olan Adam İçin”, 1991) kitaplarını yayınladı. Serrano Şili nazizmi, *Protokoller* ve Brahmanların gizli düzeniyle olan eski bağlarından ilham alıp, 1960’larla 1970’lerin gaipten haber veren okült “Nazi Gizemleri” edebiyatının bir sentezini oluşturarak, kendi politik “Ezoterik Hitlercilik” mitografyasını oluşturuyordu.

Cemiyetteki üstadının rehberliğinde yaptığı yoga çalışmaları ve başka ritüeller sayesinde yaşadığı aşkın deneyimler ve gördüğü vizyonlar, Serrano’nun gnostik dininin ezoterik özünü oluşturur. Serrano bilincin sihirli bir yükselişle birlikte insana ve doğaya yabancı olan ilahi varlıklarla temas kurmanın mümkün olduğuna inanır. Bunun bilinçsiz zihin sayesinde gerçekleşmediğini, eski Yunanlıların hayal ettiği gibi, egonun herhangi bir tanrı tarafından “teslim alınmasıyla” ulaşılan bir çeşit üst bilinç olduğunu ileri sürer. Bu fikirlerin odağında okuduğu C. G. Jung kitapları ve 1957-1961 yılları arasında İsviçreli bu seçkin psikoanalistle yaptığı yoğun sohbetler ve yazışmalar vardır. Serrano için çok önemli olan bu ilişki *C.G. Jung and Hermann Hesse: A Record of Two Friendships* (C. G. Jung ve Hermann Hesse: İki Dostluğa Ait Kayıtlar, 1965) adıyla kitaplaştırılmış ve birçok dile çevrilmiştir.

Jung arketipler ve toplu bilinçdışı kuramını Birinci Dünya Savaşı sırasında geliştirmeye başladı. Sonraki çalışmalarında arketipler için bilimsel terimler kullanarak, onları insanlığın toplu bilinçdışından gelen ve kökleri insanoğlunun uzun filogenetik evriminde olan “ilkel imgeler,” “içgüdüsel bir eğilim,” ya da “arkaik kalıntılar” olarak tanımlayacaktı. Ancak ilk başlarda daha dini bir lisan

kullanarak arketiplerin “Yöneten Güçler, Tanrılar” olduğunu söylemişti.¹⁵ Jung nazizmin yükselişi ve Alman halkının Hitler’e duyduğu kitlesel hayranlık karşısında, 1936 yılında “Wotan” başlıklı bir makale yazmış ve Almanların bir kez daha fırtına ve taşkınlığı temsil eden Cermen tanrısı Wotan arketipine kapıldıklarını öne sürmüştür. Friedrich Nietzsche, Alfred Schuler ve Ludwig Klages’in Dionysosçu, mantık dışı felsefelerini ve Stefan George’un şiirlerini bu pagan coşkunun müjdecileri olarak görür. Wandervögel gençlik hareketi, *völkisch* milliyetçilik ve Hristiyanlığı “Almanlaştırma” çabaları, Haç’ın tılsım özelliğinin azalmasına ve eskiden baskın bir arketip olan *furor teutonicus*’in (Töton Öfkesi) geri gelmesine neden olmuştur.¹⁶

Almanya’da kitleler Wotan arketipinin etkisine kapılmışsa, Hitler de Wotan’ın nihai temsilidir. Jung savaşlar arası dönemde yazdığı başka yazılarda ve yaptığı söyleşilerde Hitler fenomeni üstünde yoğunlaşmıştı. Hitler’in Aryanların toplu bilinçdışına ait olan bu arketipin etkisinde olduğunu ve duyduğu bir iç sese itaat etmeden yapamadığını söylüyordu. 1936-1939 yılları arasında yaptığı bir dizi söyleşide, Hitler’i genel olarak kendi kişiliğinin tamamen dışında davranan bir arketip olarak tanımladı. “Hitler ruhani bir aracı, yarı tanrı; hatta daha da iyisi, o bir mit. Mussolini ise bir insan.” Jung iki liderin bizzat şahit olduğu bir görüşmesinde, Hitler’in kendisine elbise giydirilmiş ahşap bir iskele, maskeli bir makine, bir robot ya da robot maskesi takmış birisi gibi göründüğünü söyler. “Hitler gerçek birinin kopyası (*Doppelgänger*) gibi görünüyordu. Sanki insan Hitler bir organ gibi içeriye gizlenmiş, mekanizmayı bozmamak için kasten oraya kapatılmıştı... Bu adamla hiçbir şey konuşulmayacağını anlıyordunuz çünkü orada hiç kimse yoktu... O bir birey değildi, bütün bir ulustu.” Hitler’i Muhammed’e, Almanlara kılıcın erdemini öğreten mesihe benzetiyordu. “Konuşurken en az 78 milyon Almanın sesiyle konuşuyordu. Özel sohbetlerde bile bağırarak zorundaydı... Duyduğu ses ırkının toplu bilinçdışının sesiydi.”¹⁷

Serrano özellikle Jung’un her ırkın kendi toplu bilinçdışına ve arketiplerine sahip olduğu savıyla ilgileniyordu çünkü bu Hitler’in

bütün Aryan ırkı için bir esin kaynağı olabileceği anlamına geliyordu. Ancak yine de, Jung'un toplu bilinçdişi ve arketipler gibi kavramlarla çok eski ve kutsal bir gizemi psikolojik terimlere indirgediğini düşünüyordu.¹⁸ Serrano'ya göre, arketipler tanrıların ta kendisi, kendilerine ait ırkların üzerinde hüküm süren ve bazen de o ırktan olanları ele geçiren, bağımsız ve metafizik güçlerdi. Onun görüşüne göre, Aryanların toplu bilinçdişi "Aryan kanının belleği," biyolojik ırkçılığın ezoterik yapılanmasıydı. Üstadının da iddia ettiği gibi, bireyler astral düzlemde seyahat edebilir, bu sırada boş kalan beden arketiplerin eline geçebilirdi. Serrano bunun Hitler'in başına sıkça gelen bir şey olduğunu ileri sürüyordu. Aryan arketipi kendisine dünyaya en etkili şekilde ulaşabilmesini sağlayacak aracıyı seçmişti. Hindu mitolojisinden ve Savitri Devi'nin *The Lightning and the Sun* kitabından aldığı etkiyle, Hitler'in Vişnu, Şiva ya da Wotan'ın kahraman Aryanları uzun zaman önce yitirdikleri tanrısal konuma yeniden kavuşturmak için bedenlenmiş avatarı olduğunu söylüyordu.¹⁹

Ama bu tanrılar kimdi ve insanlıktan tam olarak ne istiyorlardı? Serrano, Hitler avatarının amacını anlatmak için, yarı-tanrı uzaylılarla evrensel bir düşman arasındaki galaktik rekabeti anlatan görkemli bir bilimkurgu kozmolojisi geliştirdi. Tanrılar galaksinin, bizim altın güneşimizin ötesinde olan ve dünyadan görünmeyen Kara Güneş'in aydınlattığı çok uzak bir yerinde, belki de daha ötesinde yaşıyorlardı. Serrano bazen bu yerin zaman ve mekânın ötesinde, var olmayan bir evrende, Yeşil Parıltı'da olduğunu söyler. Bu tanrılar sahip oldukları *vril* gücü ve Üçüncü Göz sayesinde ölümsüz, her şeye kadir, her şeyi bilen tanrılardır; eterik bedenlerinden çıkan plazmik emanasyonlar yoluyla, aseksüel olarak ürerler; damarlarında Kara Güneş'in kutsal ışığı akar.²⁰ Serrano bu varlıkların Hyperborealı, Nordik ve Aryan ırklarının yüce ataları olduğunu ileri sürer.

İkinci sınıf bir tanrıçık olan Demiurgos yüzbinlerce yıl önce yaratımın düşük bir formunu maddeyle taklit edip dünya gezegeninde kendi âlemini kurmaya başlayarak tanrıların kozmik hâkimiyetine meydan okumuştur. Tanrılardan bazıları (ki Serrano bu tanrı-insanlar için sık sık tantrik *divya* terimini kullanır) dünyaya inip bu kozmik

başkaldırıyla savaşmak için ruhani ve kahramanca bir maceraya girişmişti. *Divya*’lar bu diğer evrenden Venüs’teki kozmik deliği kullanarak dünyaya gelmiş, maddeye bürünerek Kuzey Kutbu çevresindeki daire şeklindeki kıtaya yerleşmiş, Yeşil Parıltı’daki Kara Güneş’in yanında bulunan vatanlarının anısına buraya Hyperborea adını vermişlerdi. *Divya*’lar madde içinde yaşadıkları bu sürgünde garip ve korkunç bir dünyayla karşılaşmışlardı. Demiurgos’un bu sahte yaratısı bozulmaya ve çürümeye mahkûmdu. İlahi bir esin kaynağından yoksun olan Demiurgos’un, “robotlar,” “golem,” “Atlantis’in köleleri” gibi çeşitli şekillerde tanımlanan hayvani varlıkları fiziksel düzlemde sürekli çoğalırken, bu arada sadece soysuzlaşıyorlardı. Demiurgos’un dünyasında hapsolup kalmış olan bu canavarlar maddesel boyutta boş yere kendilerini üretmeye, sürekli bir Döngüler Döngüsü yaratmaya mahkûmdu.²¹

Serrano tanrıların çağlar döngüsünün başlangıcına rastlayan bu müdahalesinin bozulma ve çürüme sürecini tersine döndürmeyi amaçladığını söyler. Artık Hyperborealılar olarak bilinen tanrılar Demiurgos’un renkli ırklarını bir kast sistemi içinde eğitmeye başlamış ve dünya ile bütün doğaya bir ruh vermeye çalışmışlardır.²² Ancak “insanların kızlarıyla” (yani Demiurgos’un canavar insanıyla) düşüp kalkarak kendi ırklarına ihanet eden bazı Hyperborealılar yüzünden bu çabaların üzerine gölge düşer. Irkları karıştıran bu gühahkârlar Demiurgos’un kozmik muhalefetini yeniden güçlendirir. Artık dünyada piç ırklar türemiş, kutsal kan kirletilmiş, ilahi kökene dair farkındalık azalmış, bozulma ve çürüme hızlanmıştı.²³ Bir ay ya da kuyruklu yıldızın dünyaya çarpmasıyla felaketler devam eder, kutupların yeri değişir ve seller başlar; safkan Hyperborealıların çoğu Güney Kutbu’nda sığınacak bir yer arar. Hyperborea kıtası içi boş olan dünyaya gömülerek gözden kaybolur ve geride kalan Hyperborealılar buradaki yeraltı şehirleri Agarta ve Şambala’da ilahi düzenlerini yeniden kurarlar.²⁴

Serrano, Tekvin’in *Nephelin*’inde insanın uzaydan geldiğine dair mitolojik kanıtlar bulur. Irkların karışmasının ilk günah olduğu hikâyesi de Hanok’un Kitabı’ndan gelmiştir. Bir Yunan mitine

göre Apollo bedenini ve bilgeliğini tazelemek için on dokuz yılda bir Uzak Kuzey'deki Hyperborea'ya gitmektedir. Aztek kozmolojisinde Quetzalcoatl'ın Venüs'ten inişi anlatılırken, İrlanda ef-sanelerinde Tuatha dé Danann'ın kutsal ataları anlatılmaktadır.²⁵ Serrano, Demiurgos'un yarattığı ucube Neanderthal insanının sınır tanımayan bayağılığı yanında, tarihöncesi Avrupa'da sanat ve kül-tür alanlarında büyük başarılar imza atan Cro-Magnon insanının birdenbire ortaya çıkışının, *divya*'lardan gelen bir ırkın varlığını kanıtladığını ileri sürer.²⁸ Hint-Aryanların Kuzey Kutbu'ndaki vatanı, göçleri ve daha sonra kanlarının saflığını kast sistemi sayesinde ko-rumaları konusunda özellikle Lokamanya bâl Gangadhar Tilak'tan alıntılar yapar.²⁷ Dünyadaki bütün ırklar arasında bir tek Aryanlar, hâlâ Kara Güneş'in ışığını taşıyan kutsal kanlarında kutsal ataları-nın anısını korumaktadır. Öteki bütün ırklar gezegenin yerlisi olan, Demiurgos'un canavar insanının soyundan gelmektedir.²⁸

Serrano'nun insanoğlunun nasıl yaratıldığıyla ilgili hikâyesi bir çeşit gnostisizmdir. *Divya*'lar dünyanın –bir parçası yeryüzüne inerek maddeye hapsolmuş olan– bozulmaz ruhunu temsil eder. Yarattığı kozmoloji ruhun Tanrı'dan ayrı kalışını ve maddenin esaretinde sürgüne gidişini anlatır. Bu arada Hindu çağ döngüsünün yugala-rından geçerken gitgide yozlaşan bir dünyada ilk baştaki ilahi esi-nin gücü de gün geçtikçe azalır. Ama *divya*'lar şeytani Demiurgos'la savaşılmaya geldiklerinden, bu düşünüş ve maddeye hapsolma bir son değil, bir kurtuluş projesinin parçasıdır. Hyperborealı Aryanlar ya da *vira*'lar (yarı-tanrı kahramanlar için kullanılan tantrik terim) kan-larını temizlediklerinde kurtuluş gerçekleşecek, o zaman kutsal ata-larını hatırlayacaklardır. Aryan *vira*'lar kutsal miraslarını yeniden elde edip yine *divya*'lara dönüştüklerinde, Demiurgos'u yenecek ve bütün dünyayı cennete çevireceklerdir.²⁹

Şeytanın kökeni birçok din için temel bir sorundur. Serrano Demiurgos'un Yaratılış'ın ardından gelen bir düşünüş, savaş ya da isyanla, İyi ve Kötü'nün birbiriyle akran ve eşit karşıtlar olduğu, tamamen Manici bir düalizmde ortaya çıktığı fikrini tercih eder. Serrano burada şeytani Demiurgos'u Eski Ahit'in Tanrı'sı Yehova

ile özdeşleştirerek Katharların (1025-1244) gnostik geleneğini takip eder. Ortaçağda yaşamış heretikler olan 11. yüzyıl düalistleri, bizim dünyevi âlemimizin çok ötesindeki gerçek Tanrı'nın karşısında sahte bir tanrı, basit bir zanaatkâr olarak gördükleri Yehova'yı reddetmişlerdir.³⁰ Bu gnostik öğretinin Yahudiler için tehlikeli şeyler ima ettiği açıktır. Yehova Yahudi kavminin tanrısı olduğundan, bunun ardından da şeytana taptıkları fikri gelecekti. Yahudileri şeytanın çocukları durumuna düşüren Katharların bu fikri antisemitizmi geniş bir kozmolojinin desteklediği teolojik bir öğreti statüsüne yükseltebilirdi.³¹ Hyperborealı Aryanlar Serrano'nun Kara Güneş'ten gelen *divya*'larının arketipi ve torunlarıysa, o zaman Karanlığın Efendisi'nin de bir karşı ırka ihtiyacı vardı. Demiurgos da kendi arketipi için en uygun aracı aramış ve Yahudileri bulmuştu.³²

Serrano'ya göre, Yahudiler Hyperborealıların doğuştan gelen ilahi haklarını çalmıştı. Bütün tarihlerinde onların düzenbazlığını, taklitçiliğini ve gerçek bir ırk geleneğini kafalarına göre saptırdıklarını görüyordu. İlkel ve cahil bir kavim olan Yahudiler ilk ruhani eğitimlerini –mitlerini çalıp Tekvin haline getirdikleri– Ur kentindeki Kaldeli zanaatkârlardan almıştı. Ne İbrahim ne de Musa Yahudiydi ve İbraniler geleneklerine yine Yahudilerin el koyduğu Hyperborealı bir halktı. Serrano'ya göre, Yahudiler biyolojik bir ırk bile değil, Kenanlılar, Edomlular, Aramlılar, Moablılar, Hititler, Amoritler, Samaryalılar, Galileliler, Fenikeliler ve Filistinlilerin yüz-yıllar boyu karışmasından meydana gelmiş piç bir ırktı. Irk kimliklerini ancak Babil'den geri dönüp ikinci tapınağı yaptıktan sonra, Tevrat'ın beşinci kitabındaki binlerce kanun ve düzenlemeyle birlikte oluşturmaya çalışmışlardı. Aynı zamanda, Ezra'nın Yehova ile yaptığı yeni anlaşmaya dayanarak diğer bütün halkların üstünde ilahi bir yer talep etmişlerdi.³³

Yahudilerin kendilerini Tanrı'nın planının ve dünya tarihinin merkezine yerleştirme çabaları ancak sahtekârlıkla ve gerçeği bilinçli olarak saptırmakla başarıya ulaşabilirdi. Aryanlarla Yahudiler arasındaki nefretin nedeni de buydu: Serrano Yahudileri kendi ulusal tarihlerini ve sentetik sözde dinlerini bütün insanlığa yutturmaya

çalışmakla, bu dinin köklerinin Hypeborea ve uzayda olduğunu inkâr ve örtbas etmekle suçluyordu. Bunun nedeni de ırkları karıştırarak işledikleri korkunç günahın etkisini hafifletmekti, ki bu canavarlıklarında da ritüelleşmiş bir şeydi.³⁴ Bu proje bütünüyle Demiurgos'un karanlık kozmik amacıyla özdeşleştirilmişti:

Yahudilerin uyguladığı yöntemin anlamı şudur: Özdeki *Minne* belleğini uyandırmak amacıyla kanın saf kalmasını engellemek... böylece maddeleşmeyi en yüce âlemlere taşımak ama yalnızca canavar insana, onun nefret dolu kızgınlığına ve intikam arzusuna uygun olan maddeleri ve imgeleri kendine çekmek. [Yahudiler] bunları bir golemden başka bir şey olmayan... bir incubus olarak kendi varlığını ebedileştirmek için bir grup dünyalıyı ele geçirmiş olan bir "tanrıya" atfeder... İnsanlık tarihinin gidişatını değiştirmiş olan karşı girişim budur.³⁵

Serrano'ya göre, Yahudiler karşıt arketiplerin savaşıyla yapılanmış bir kozmoloji içindeki antagonistin somut ve bedenlenmiş halidir. Özellikle İspanya ve Amerika'ya yoğunlaşarak, bütün tarih boyunca Yahudilerin Hyperborealı Aryanlara kurduğu bu komp-
lonun izini sürer. MÖ 600 civarında İsveç'ten Doğu Avrupa'ya göç etmiş olan Gotlar "En yüce Cermen Aryan topluluğu" temsil etmektedir. Ostrogotlar MS ikinci ve altıncı yüzyıllar arasında Rusya ve Orta Avrupa'ya yerleşirken, Vizigotlar (Serranoya göre, "beyaz tanrıların" soysuzlaşmış bir türü) MS 418'den 713'e kadar İspanya'ya hâkim olmuş ama Kuzey'deki ırkları ve siyasi etkileri Arap fethine kadar sürmüştür.³⁶ Doğu Akdeniz'deki birçok Yahudi de çok geçmeden onların peşinden gitmiştir. Serrano Yahudilerin İspanya'daki tarihlerinin izini sürerek, hızla servet kazanmalarını ve Kilise ile devlette yüksek mevkilere gelmelerini, çıkar için din değiştirmelerini ve tekrar tekrar sınır dışı edilmelerini anlatır. Vizigot seçkinler İspanya'daki Yahudilere karşı sonunda Engizisyon'u kurarak, 1492 yılında hepsini ülkeden atarlar. Birçoğu din değiştirir ve "gizli Yahudiler" (Marranolar) olarak ülkede kalmayı başarır.

Bu arada, mülteci Yahudiler ve Marranolar Akdeniz'e ve Kuzey Avrupa'ya yayılarak kapitalist çağın başında buralardaki yeni tüccar elit sınıfı oluşturmuştur. Serrano İspanya'daki Yahudilerin öyküsünü Almanların 20. yüzyılda, Üçüncü Reich döneminde Yahudilerle yaşayacağı çatışma için eğitici bir prova olarak görür.³⁷

Serrano Avrupa kökenli bir Şilili olarak Hyperborealıların izini özellikle Amerika'da bulmaya çok hevesliydi. İlk Hyperborealılar nasıl Kuzey Kutbu'na kaçmışlarsa, Serrano'ya göre, Aryan ırkından olan başka gruplar da Kolomb'tan çok önce Amerika'ya gitmişlerdi. Serrano, Cro-Magnon insanının ve Truvalıların tarihöncesi zamanlarda Amerika'ya gitmiş olduklarını ileri sürer. Ayrıca Frizler ve Vikinglerin ortaçağda Orta ve Güney Amerika'ya nasıl yerleştiklerini, İnkalar ve diğer Kızılderililerle aralarında neler yaşandığını anlatır. Sözümlerine Tapınak Şövalyeleri de 1272-1294 yılları arasında Amerika'da sömürgeler kurmaya başlamıştır. Tarikatın 1307 yılında Avrupa'da ortadan kaldırılmasından sonra, Tapınakçıların filosu Fransa'daki La Rochelle'de ortadan kaybolmuş ve Meksika'ya gitmiştir.³⁸ Güney Amerika ve Şili'nin daha sonra İspanyollar tarafından sömürgeleştirilmesinin ardındaysa Vizigotlar ve Serrano'nun aynı soydan olmakla gurur duyduğu, mavi gözlü-sarışın Aryan özelliklerinin ve "kan belleğinin" onlardan geldiğine inandığı, Bask-Cro-Magnon kanını taşıyan ataları vardır.³⁹ Onun Amerikası Beyaz Tanrıların Amerikası'dır.

Serrano'nun mitolojisi burada doğrudan Güney Amerika'daki Alman Nazilerin ideolojisiyle etkileşim halindedir. Aryanların çok önceleri Güney Amerika'ya yerleşmiş olduğu fikri, Jacques de Mahieu'nün Kolombiya öncesi Güney Amerika'da bir Viking imparatorluğu olduğu fikrinin uzantısıdır. 1915 yılında Paris'te dünyaya gelen De Mahieu savaştan sonra Arjantin'e göç etmiş, Buenos Aires'teki Antropoloji Enstitüsü'nün başkanı olmuştu. Yapay antropoloji, arkeoloji ve dilbilim uygulamalarıyla, Latin Amerika'daki birçok yeri Vikinglerin yerleşim bölgesi olarak belirlemişti. De Mahieu'nün hikâyesi Jarl Ullman adında bir Vikingin 967 yılında Schleswig'den Meksika Körfezi'ne gelmesiyle başlar.

Yerlilerin beyaz tanrı Quetzalcóatl zannettiği Ullman, daha sonra Toltec İmparatorluğu'nu fetheder. Ordusu bölge nüfusuyla karışmaya başlayınca, Ullman Venezuela ve Kolombiya'ya doğru ilerlemeye çalışır. Ondan sonra gelen Naymlap adındaki Viking lider Peru'yu sömürgeleştirir ve burası daha sonra Nordik seçkinlerin hâkimiyetindeki İnka İmparatorluğu'nun merkezi olur.⁴⁰ Viking işgalcilerin sayısı ilk başta 500 civarındadır ama De Mahieu 1290 yılına gelindiğinde 80.000 kişilik bir nüfusa ulaşıldığını hesaplar. Açık tenli, mavi gözlü ve sarı saçlı çok sayıda Kızılderilide, rünik olduğu varsayılan yazıtlarda, hatta gamalı haçlarda tarihe gömülmüş olan bu Vikinglerin izlerini görür.⁴¹ İlk olarak Fransızca basılan kitapları, Goebbels'in savaştan sonra Buenos Aires'e kaçan eski yardımcısı Wilfred van Oven tarafından Almancaya çevrilmiştir.

Serrano, Yahudilerin ya bilgeliklerini çalmak ya da Nordik mirası çarpıtmak için sürekli Aryanların peşinde olduklarını iddia eder. Levi ve Ruben'in kayıp kabileleri eski zamanlarda Amerika'ya gelmiştir ve bazı ilkel Kızılderili kabilelerinde onların habisi Yahudi etkisi gözlemlenmektedir.⁴² Amerika'nın daha sonra Kolomb tarafından "keşfedilmesi" Yahudilerin Tapınak Şövalyeleri'nin ve onların Kâse hazinelerinin peşine düşmek için düzenlediği bir operasyondur: Yahudiler bilinmeyen Batı Yarımküresi'nde ve Güney Kutbu'nda yeni bir Hyperborea'nın kurulmakta olduğundan korkmuştur. 16. ve 17. yüzyıllarda, hem Marranolar hem de Hollanda'daki Ortodoks Yahudiler Amerika'ya girerek ticari şirketlerinin ve *Kahal Kadosh*'un (Kutsal Dernekler) paravanası altında Brezilya'dan New York'a kadar gizli cemiyetler kurmuşlardır.⁴³ Serrano Amerika'daki bu Yahudi diasporasını Amerika'nın Beyaz Tanrıları'na karşı girişilmiş şeytani bir savaş olarak görüyordu. Hristiyan ve mason "beyaz hainlerin" de yardımıyla, Amerika kıtası modern zamanlardaki "canavar melezlerin fokur fokur kaynayan erime potasına" dönüşmüştü. Beyaz Tanrılar sadece Andlar'daki gizli şehirlerde, Antarktika'nın düşmanın asla giremeyeceği sıcak su vahalarında ve dünyanın içindeki boşlukta güven içindelerdi.⁴⁴ "Beyaz tanrıların siyah gölgesi" olan Yahudiler, Serrano'nun inanılmaz Amerikan tarihindeki gnostik

rakiplerdi. Serrano burada da yerel Latin Amerika ırkçılığıyla Nazi fikirleri arasındaki karşılıklı etkileşimi sergiler.

Serrano'nun okült Yeni Dünya tarihi Fransız Devrimi'nden itibaren dört bir taraftan modernliğin hızlı değişimleriyle kuşatılmış olan endişeli monarşistler, aristokratlar, papazlar ve birçok başka sosyal grup tarafından kucak açılan, masonların ya da Yahudilerin dünyayı ele geçirmeyi planladığı mitinde doğal bir müttefik buldu. *Siyon Bilgelerinin Protokolleri* Yahudilerin var olan bütün taht ve din kurumlarını devirme, uluslararası bankacılık, savaşlar, yapay ekonomik krizler, anarşi ve devrim yoluyla Yahudi olmayan bütün halkları manipüle etme ve köleleştirme planlarına dair korkunç ayrıntılar içeriyordu. Eğer demokrasi, liberalizm ve sosyalizm Yahudilerin geleneksel otoriteyi yıpratabilmesi için birer araçsa, demek ki nihahi amaçları –o zaman Deccal olacak olan– Davut'un Evi'ndeki bir monarşi tarafından yönetilecek olan bir dünya imparatorluğu kurmaktı.⁴⁵ Serrano, Yahudilerin modern zamanlardaki gücünü anlatırken, *Protokoller*'den kelimesi kelimesine alıntılar yapar: Yahudiler dünyayı yönetmek istiyorlardır; spekülasyonlar, fahiş faizlerle borç verme ve yapay ekonomik krizler yaratma yoluyla Yahudi olmayan bütün halkları kendilerine itaat etmeye zorlayacaklardır; uluslararası mason locaları ağı onların bu amaçlarına hizmet etmektedir; kısıkaçlarından kurtulmaya çalışan ulusların başkaldırılarını, komşularıyla aralarında savaş çıkmasını sağlayarak bertaraf edeceklerdir.⁴⁶

Protokoller'i okuyan birçok antisemitik gibi, Serrano da Yahudilerin dünyayı ele geçirme planlarının ilk kez 1897 Ağustosunda Basel'da gerçekleştirilen Siyonist Kongresi'nde dışarıya sızdığına, ardından Paris yoluyla Rusya'ya geçtiğine ve 1905 yılında Sergei Nilus tarafından yayına hazırlandığına inanıyordu. Kongre delegelerinin toplu bir anı fotoğrafını ve Dreyfus Brodsky malikânesindeki toplantılarının tehditkâr fotoğraflarını yayınlamıştı.⁴⁷ *Protokoller*'i 1880'lerde Odessa'da yayına hazırlayan kişi olarak Achad Ha'am'ı, diğer adıyla Asher Ginzberg'i göstermesi, kökeni 1920'lerde kitaplar yazan Amerikalı Rus bir kadın yazara, Leslie Fry'a (Mrs. Shishmarev) kadar götürülebilecek bir spekülasyondur.⁴⁸ Ginzberg Kudüs'ü Yahudi

dünyasının gelecekteki kültür odağı olarak gören ve Theodore Herzl'in seküler milliyetçiliğine karşı çıkan, mistik bir Siyonistti. Bu onu Serrano'nun gözünde daha da meşum kılıyordu: Böylesine gizli ve sembolik bir Siyonizm İsrail'in birleşmesi ve karşıt avatar Karanlığın Efendisi sayesinde evrenin fethedilmesi için "dünyevi bir çakra" yaratma mücadelesini temsil ediyordu.⁴⁹ Serrano'nun Ginzberg'i Siyonist önderlerden birisi, her zaman için tamamıyla gizli ve anonim kalmış olan bu grubun bir üyesi olarak gördüğünü söylemeye bile gerek yok; bugünlerdeyse yeraltına saklanmış, insanlığın üzerinde her an kullanabilecekleri atom silahlarının yaratacağı katliamda uzak ve güven içinde bekliyorlardı.

Serrano ayrıca muhafazakâr *Kreuzzeitung* gazetesinin editörler kadrosunda yer alan Hermann Goedsche'nin, Sir John Redcliffe takma adıyla yazdığı *Biarritz* (1868) romanından da son derece etkilenmişti. Romanın "Prag'daki Yahudi Mezarlığı'nda" başlıklı bölümünde, Yahudi kabilelerinden her yüzyılda bir bu "Kabalist Sanhedrin"de buluşup dünyayı hâkimiyetleri altına alma planlarının nasıl gittiğini rapor eden 12 temsilcinin mezarlıkta yaptığı gizli bir gece toplantısı anlatılır. Bu kurgusal anlatının tüyler ürpertici arka planı, gece yarısı kasveti ve satanik göndermeleri yüzünden, bu komplocu açıklamaların üzerinde tekinsiz bir hava vardır. Delegeler sırayla bütün Avrupa başkentlerinde Yahudi sermayesinin hızla yoğunlaştığından bahseder. Gelecekteki planlar arasında toprak ve şehirlerden emlak edinmek, zanaatkârlığı ortadan kaldırarak toplu üretimi destelemek, eşit yurttaşlık hakları elde etmek ve Goyim (Yahudi olmayanlar) ile evlilik yaparak aristokrasiye ve nüfuzlu ailelerin içine sızmak, yasaları, tıbbı ve basını kontrol altına almak vardır. "Dünyaya ne düşüneceğinin ve neye inanacağını, neyi yüceltip neyi yereceğinin reçetesini biz yazacağız... Düşmanlarımızın değer verdiği her şeye karşı inancını yıkacağız."⁵⁰

Bu kitabın, çıkış tarihi ve içeriğiyle, 1848 devriminden sonra Yahudilerin Alman toplumunda gitgide daha çok özgürlük kazanması ve kabul görmesi, 1867'den 1871'e kadar tam özgürlük kazanmış olmaları karşısındaki muhafazakâr endişeyi yansıttığı neredeyse

kesindir. Bu hakları elde etmeye çok hevesli olan Yahudiler bu dönemde siyasi liberalizmden yana olmuş, çok geçmeden Almanya ve Avusturya'daki nüfuslarına oranla aşırı yoğun bir şekilde, çeşitli mesleklerde, iş dünyası, bankacılık, akademi çevresi ve basında kendilerine önemli bir yer edinmişlerdi. Bu hızlı ilerlemenin nedeni Yahudilerin sivil yaşamdan uzun zamandır uzak tutulmuş, sonra birdenbire kariyer yapmakta ve her iki imparatorlukta da gelişmekte olan ticaret alanında yeteneklerini göstermekte özgür kalmış olmalarıydı.⁵¹ Ardından gelen liberalizm karşıtlığı da Yahudilerin dünyayı ele geçirmeyi planladığı gibi bir fantezi için uygun zemin hazırlamıştı. Goedsche'nin macera romanının ardından *Hahamın Konuşması* olarak bilinen düzmece bir metin ortaya çıktı ve bu metin 1872 yılından 1900'lerin başlarına kadar Rusya, Avusturya-Macaristan ve Almanya'da sıkça yayınlandı. 1890'ların sonlarında düzmece Biarritz'in *Protokoller*'i hazırlayan Çarcı gizli polisler için örnek oluşturmuş olması bile mümkün. Öyle olmasa da, sık sık bu kitaplarla birlikte yayınlanmış ve gerçekliklerinin kanıtı olarak gösterilmiştir.⁵² Biarritz'teki bu çarpıcı bölüm Nazi antisemitizmine destek vermeye devam etti: Johannes von Leers 1933 yılında romanın cep kitabı baskısını yaptı ve Serrano'nun kaynak olarak kullandığı kitap Üçüncü Reich döneminde yapılan üç ayrı baskıdan biriydi.

Serrano *Protokoller*'e yapılan sahte suçlamalarının, Maurice Joly'nin -III. Napolyon'un despotizmine karşı liberalizmi savunan- siyasi kitapçığı *Dialogue aux Enfers entre Montesquieu et Machiavel*'den (Montesquieu ve Machiavelli Arasında Cehennemde Sohbet, 1864) çalıntı olduğu söylentilerinin farkındadır. Yine de, Demiurgos'tan esinlenen evrensel bir Yahudi komplosu olduğuna dair sarsılmaz inancı hiçbir kuşkuyla yer bırakmaz. Goedsche'nin bu bilgileri nereden bulmuş olabileceğini merak eder ve Goedsche ve *Hahamın Konuşması*'ndaki ana malzemeyi ne Joly ne de *Protokoller*'in kullanmadığını düşünür. 1984 yılından önce ortaya çıktığı için bu ikincisinin bütün metinlerin kaynağı olması gerektiğine karar verir. Bu belgeler var olduğuna göre, bilinmeyen ama özgün bir kaynak metin de olsa gerektir. Bu metnin çok eskiden beri Simferopol'deki

Rus hahamların elinde dolaştığını ve Odessa'daki saray arşivlerinde tutulduğunu iddia eder. Serrano'nun *Protokoller*'i izleri neredeyse tamamen silinmiş muğlak bir geleneğin bilinen tek kanıtıdır.⁵³ Serrano'nun gnostik kozmolojisinin temel taşı olan Yahudilerin dünyayı ele geçirme planı, bütün sahtecilik ve çalıntı olma suçlamalarına karşı dirençlidir.

Serrano bu paranoyakça komplo fantezilerinin yanı sıra, Otto Weininger ve Julius Evola'nın metafizik antisemitizmini de benimsemişti. Claudio Mutti'nin *Protokoller*'e yazdığı önsözden alıntı yapıyor, Yahudiliği modernliğe ait "entelektüel bir eğilim" ya da "psşik bir yapılanma" olarak gören Weininger'in bu "Platoncu" Yahudiliğini Hyperboreali kahramana kökten karşı olan bir arketip olarak görüyordu. Yahudi ruhunu soyutlama, hesap kitap ve mekanik düşünce olarak tanımlayan Evola'ya katılıyordu. Evola'nın *Tre aspetti del problema Ebraico*'sundan (Yahudi Sorununun Üç Veçhesi, 1936) feyz alarak, Albert Einstein'ın görecelik kuramını "bütünlenmiş Aryan evrenini dağıtıp patlatarak ışığı yansıtan binlerce ayna parçası haline getiren" bir Yahudi kozmolojisi olarak görüyordu. Serrano ayrıca Evola'nın kuantum teorisini geliştiren Yahudi matematikçi ve fizikçiler –Tullio Livi-Civita, Hermann Weyl, Max Born–listesini de alıntılar. Bu adamlar matematik ve cebir formülleriyle bütün varoluşu atomaltı parçacıklara indirgeyerek yaşamı anlam ve ruhtan yoksun bırakmışlardır.⁵⁴ Serrano bu noktada "Yahudi" modernliği Aryan kahramanları daha yüce bir kozmosta doğuştan sahip oldukları ruhani mirastan yoksun bırakan şeytani bir ilke olarak algılar.

Serrano günümüz kültürü konusunda tam bir karamsardır. Demiurgos'un ve onun Yahudi araçlarının büyüüne kapılmış olan modern dünya, Kali Yuga'nın karşılığı olan ileri bir yozlaşma içindedir. Serrano Hıristiyanlığı, Aydınlanma'yı ve rasyonalizmi reddeder. Sanat ve gelenek ölmüştür; insan nüfusu canlı silolarda ve çimentodan karınca yuvalarında gitgide artmaktadır. Alt ırkların zoolojik seks düşkünlüğü, Güney Amerika'daki ırk karmaşası, kitlelerin ve pazarların yönetimi, materyalizm ve sanayi, her şeyden çok

niceliğe önem verilmesi, çağdaş uygarlığın parçalanmışlığı ve beyhudeliği, Serrano'nun hışmından kurtulamazlar. Para, elektronik bilimi ve sayılar her yerde değerlerin ve hiyerarşinin yerini almıştır. "Dördüncü Kuvvet kolektif, makine-kölelerin, otomasyonun, küresel bürokrasinin, robotların ve karınca insanların hâkimiyeti olacaktır."⁵⁵ Serrano kurtuluş ile –hepsini de Hyperborea irfanının karanlık bir çağdaki gizli araçları olarak gördüğü– gnostikler, Druidler, Katharlar, Tapınak Şövalyeleri ve Kâse arasında bağlantı kurar.

Yahudilerin dünyayı ele geçirme planı ve savaş ezoterik Hitlercilik'te sık sık tekrarlanan motiflerdir. Hyperborea'nın düşüşünü ve altın çağın bitişini ancak dünyalar arasındaki büyük bir kozmik savaş telafi edebilir.⁵⁶ Ama savaşların aynı zamanda kurtarıcı güçleri de vardır. *Mahabharata*'daki Koravalarla Pandavaların büyük savaşları, Nors mitolojisindeki Vanir ve Aesir'lerin savaşları, her şeyin ötesinde 1939-45 arasındaki Büyük Savaş kutsal kanlarını başka kanlarla karıştırıp bozanlar için bir ceza niteliğindedir.⁵⁷ Serrano, Savitri Devi'nin izinden giderek Adolf Hitler'i bir avatar, Hyperboreali tanrılar ve insanlar (sadece Aryan ırkı) arasındaki yüce bir aracı olarak görür. Ayrıca Hitler'i bir *bodhisattva* ya da *tulku*, yani Mahayana Budizminde nirvanaya ulaşmayı başarmış ve insanlığın kurtuluşuna yardımcı olmak için yeryüzüne dönmeye karar vermiş yüce bir varlık olarak tanımlar. Demiurgos'u yenilgiye uğratmak için Hitler'de vücut bulan Aryan-Hyperboreali arketipi Döngüler Döngüsü'nü kıracak ve beyaz ırkı kurtaracaktır. Hitler Batı'da ve İskandinavya'da kazandığı zaferlerin ardından, İngiltere'ye uçan Rudolf Hess'in başarısız girişimiyle İngiltere ile anlaşma yapma umutları suya düşünce, Sovyetler Birliği'ne saldırmış ve ABD'ye karşı savaş ilan etmiştir, ki bu ülkelerin her ikisi de sözüm ona Yahudi gücünün modern dünyadaki kaleleridir. Bir avatar olarak amacı Kali Yuga'nın şeytani temsilcilerine karşı topyekûn bir savaş yürüterek karanlık çağı bitirip yeni altın çağı başlatmaktır.⁵⁸

Serrano Nazi vahşetine doğrudan tanık olmamış bir Latin Amerikalı olarak, Üçüncü Reich'ı binyılcı gözlerle görür. Hitler'in 1933 yılında iktidara geçmesiyle, Almanya birdenbire başka bir

boyuta, “*Vira*’ların Ezoterik Reich’ı” nageçiş yapmıştır. Serrano, Hitler’i hiyerarşik bir piramidin tepesindeki bir despot değil, arketipik enerji alanının merkezi olarak görür ve Evola’nın nasyonal sosyalizmin halkçı bir doğaya sahip olduğu eleştirisini reddeder. Özellikle Hyperborea kanının Kutsal Kâse’sini arayan ezoterik bir düzen olarak gördüğü SS’e büyük bir değer verir. Himmler’in Parsifal ve Kâse şövalyelerinin ruhunu yaşattığı Wewelsburg’un sembolik mimarisi üstüne uzun uzadıya kafa yorar. SS’ler burada büyü Aryan kanının anısını uyandırabilmek ve simya yoluyla “Büyük Dönüşüm”lerini geçirip tanrı-insanlar olabilmek için yoga yapmış ve gizli ritüeller gerçekleştirmiştir. Serrano’ya göre, SS’in kanlı eylemleri gökyüzünde gerçekleşen kozmik bir savaşın sembolik izdüşümleridir. Holokost’un altı milyon Yahudi kurbanı olmasının dikkat çekici olan tarafı, altı rakamının Yahudilerin toplu bilinç dışının arketiplerinden birisi oluşudur. Serrano altı milyon rakamının insan icadı değil, kökleri Yehova’nın gezegeni ele geçirme planının “kabalacı” yorumunda olan bir sembol olduğunu söyleyerek Holokost’u reddeder.⁵⁹

Serrano’ya göre, Üçüncü Reich’ın 1945’teki yenilgisi dış dünyadaki geçici bir yenilgidir. Naziler çoktan Antarktika’daki buz tabakasının altında, büyük ihtimalle içi boş olan dünyanın içinde çok eskiden koloniler kurmuş olan Hyperborealılarla birlikte gizli bir sığınak kurmuştur. İçeride doğru patlamaya ve yer çekimi karşıtı güce dayanan ileri teknolojileri, savaş sonrasında sıkça görülen UFO’ları açıklamakta, aynı zamanda dünyayı mahvetmektense yüceltecek yeni bir uygarlığı müjdelemektedir. Hitler bir süre Antarktika’nın sıcak vahalarında kalmışsa da, herhalde bir UFO ile çok zaman önce Venüs’teki “pencereden” geçmiş ve galaksinin ötesindeki Yeşil Parıltı’da bulunan Kara Güneş’in yanındaki arketipik vatanına dönmüştür.⁶⁰ Serrano, Hitler’in başka bir boyutta yaşamaya devam ettiği ve dünyadaki dönüşümün çok yakın olduğu inancını haklı göstermek için sık sık “paralel evrenler”den ve “astral solucan delikleri”nden söz eder.

Serrano Hitler avatarının yeniden başlayacak kozmik bir savaşa müdahale etmesini beklerken, bilincin iç düzlemlerinde gnostik bir

kurtuluş yaşanabileceğine inanır. Bireyin Demiurgos'a karşı içinde vereceği bu savaş için büyü ritüelleri ve tantrik yoga uygulamaları yoluyla bir Aryan *vira*'ya dönüşmesi gerekir. Serrano yogadaki çakraları, mudraları ve mantraları, Nordik runlarla birleştirerek bir astral beden fizyolojisi yaratır. Ona sorarsanız, yoga ve meditasyon sayesinde bireysel kurtuluş gerçekleşebilir. Sonuçta kan yeniden saflaşarak ilk baştaki kutsal ışığa dönüşecek, çakralar açılacak ve "uyumlanacak," Aryan kahramanı tanrı-insana dönüştürecektir. Serrano bir dizi karmaşık çizimle, sağ el havaya uzatılarak verilen Hitler selamını kozmik enerjiyi –dönen gamalı haç enerjisinin merkezleri olarak gösterilen– çakralara çekmek için yapılan bir yoga mudrası olarak yorumlar.⁶¹ Bedende gerçekleşen bu kurtuluş doğanın cennete dönüşmesiyle ödüllendirilir. Serrano bu sürecin –Demiurgos'un büyüğü bozulduğunda açılan– paralel bir dünyada ya da başka bir boyutta yaşandığını söyler. Uzun zamandır madde-nin yanılmasına hapsolmuş olan Aryanlar Hyperboreali *divya*'ları, "duyularının öteki tarafındaki" Kara Güneş'i ve Yeşil Parıltı'yı, uzay-zaman süreminde her an gerçekleşebilecek olan bir geçişle yeniden görebilecektir.⁶²

Serrano Demiurgos'un kısılcından kurtularak bilincini yükseltmek ve yüce Aryan varlıklarla temas kurmak amacıyla uzun zamandır yoga ve meditasyon yapıyordu. Arkadaşlarıyla birlikte dini Nazi ritüelleri gerçekleştirmek için Westphalia'daki Wewelsburg kalesini en az bir kez ziyaret ettiği biliniyor. Kalenin büyük kuzey kulesinin mahzeninde, arkadaşlarıyla birlikte runlarda bahsedilen pozisyonları deneyip "Nordik" mantralar söylemişti. Serrano bu ritüellerden bahsederken derin titreşimlerin fani gerçekliği askıya alıp başka bir evrene geçmelerini sağlamak için "Aryan metamatiği" prensiplerine dayanarak tasarlanmış olan akustikli mekânı nasıl doldurduğunu anlatır. Serrano kendisi de kutlama mantralarını söylemiş, eski düzeninin Brahmanlarını savaş zamanında olduğu gibi SS liderleriyle birleşmeye ve karanlığa, Gölgeleğin Efendisi'ne ve onun dünyadaki destekçilerine karşı vereceği savaşta Hitler'e yardımcı olmaya davet etmişti. Hatta bu savaşla –SS Vatikanı'nın ve

Cermen dünyasının merkezi olan- tamamlanmış kuzey kulesinin projelerindeki ezoterik sembolizm arasında bağlantı kuruyordu. Roma'daki San Pietro Bazilikası'nın garip bir parodisi gibi, yüksek cam kubbenin altındaki küçük bir taht odasında 13 numaralı koltuk duracaktı. "Führer-Parsifal" Demiurgos'a ve onun tüm gezegende- ki lejyonlarına yapılacak olan son saldırıyla ilgili emirleri örgütüne buradan verecekti.⁶³

Serrano'nun Nazi mitolojisinin son derece kişisel ve eklektik doğası göz önüne alındığında, hareket içinde nasıl algılandığını ve fikirlerinin ne kadar etkili olduğunu sormak gerekir. Serrano Avusturya (1964-70) ve ardından İsviçre'de Şili büyükelçisi olduğu yıllarda, aralarında Léon Negrelle, Otto Skorzeny, Hans-Ulrich Rudel ve tanınmış kadın havacı Hanna Reitsch'ın da bulunduğu tanınmış Nazilerle güçlü bağlar kurmuştu. Roma'da Julius Evola'yı, Batı Almanya'da Himmler'in SS Ahnenerbe'sinin eski yöneticisi Herman Wirth'i, Viyana'da Wilhelm Landig'i ziyaret etmişti. Amerikalı şair ve faşizm sempatizanı Ezra Pound'la yakınlık kurmuştu. Otto Rahn, Montségur ve Skorzeny'nin Kâse'yi bulma misyonunun anlattığı kitaplarıyla kendisine esin kaynağı olan eski Waffen-SS askeri, Fransız Saint-Loup'la dostluk kurmuştu. Savaş sırasında, Fransa'daki Vichy hükümetinin bakanlarından ve Fransız fantastik edebiyatının önde gelen yazarlarından birisi olan Robert Charroux'nun kitaplarını dikkatle incelemişti. İspanya'da çıkan ve ikisinin birlikte çekilmiş bir fotoğrafını yayınlayan faşist bir dergiye verdiği röportajda göklere çıkardığı Léon Negrelle ile özellikle yakın bir ilişkisi olmuş gibi görünüyor.⁶⁴

1973 Eylülü'nde gerçekleşen askeri darbenin ardından Şili'ye dönen Serrano, Pinochet rejimi sırasında fikirlerine pek fazla yandaş bulamadı. Bundan böyle, hem Şili'de hem de yurtdışında Nazi ideolojisine sonuna kadar sadık kalan inatçı entelektüeller arasında yer alacaktı. 1984 Mayıs'ında, Alman mahkemelerinden kaçıp uzun zaman önce Şili'ye sığınmış olan SS Albayı Walter Rauff'un cenazesinde herkesin görebileceği şekilde Hitler selamı verdi.⁶⁵ Savaş sırasında SS Reich Güvenlik Merkezi'nde görev yapan Rauff, Holokost'un

ilk safhalarındaki mobil öldürme operasyonlarında kullanılan gaz tanklarının fikir babasıydı. 97.000 Yahudinin ölümünden sorumlu tutulmuş, Das Reich ağının finansal ve yasal desteğiyle ülkesine iade edilmemeyi başarmıştı. Serrano aynı zamanda Şili'deki bir kır evinde, her yıl 20 Nisan'da, Hitler'in doğum günü için kutlamalar düzenlemektedir. 1986'da Güney Amerika ülkelerinin kurtuluşunun nasyonal sosyalizmden geçtiğini yazdığı siyasi manifestoyu yayınladı.⁶⁶ Halkın üstünde görmeye alışık olduğu siyah deri pal-tosuyla, 5 Eylül 1993'te Santiago'da gamalı haçlı bayraklar ve geçit törenlerinin yapıldığı bir Nazi mitingi düzenledi. Bu olay Rudolf Hess'in onuruna ve 1938 yılında ölen Şilili Nazilerin anısına gerçekleştirildi. Serrano denizaşırı ülkelerdeki Neonazi liderlerle sürekli bağlantı halinde. Lincoln Rockwell'in Amerikan Nazi Partisi'nin devamı olan Yeni Düzen'in lideri Matt Koehl'a, istediği zaman telefon açabilecek kadar yakın. Eski Naziler Serrano'nun bu nazizm tutkusunu ve kahramanları Hitler'e duyduğu sarsılmaz sadakati takdirle karşılasalar da, herhalde bu mitolojinin hayal ürünü olduğunu düşünüyorlar.

Serrano'nun daha genç neonazilerden oluşan bir nesil arasındaki imajı düşünüldüğünde, ortaya daha farklı bir resim çıkıyor. Bu nesil için Üçüncü Reich tarihi bağlamından çoktan soyutlanmış, beyaz üstünlüğüne dayalı küresel, ırkçı bir ideoloji olarak yeniden yapılanmış durumda. Popüler mitoloji, Hinduizm ve uzaydan gelen Aryan tanrılar, güçlü elitizm, gezegenin kaderi ve Yahudilerin kozmik komplosu mitlerine renk katarak müthiş bir çekicilik kazandırmış durumda. Richard Schlepman'ın Ahnenerbe'nin yayınevi Nordland Yayınevi'den çıkan kitapları ve Nazi UFO'larına ait dosyaları yeniden basan Batı Almanya-Wetter'deki yayınevi Teut Yayınevi 1987 yılında *El Cordón Dorado*'nun Almanca çevirisini yayınladı. Birleşik Devletler'deki Wotansvolk'un yayınevi 14 Kelime Yayıncılık da kitabın İngilizce baskısını yaptı (bkz. 13. Bölüm). Yunanistan'da çıkan aşırı sağcı *TO ANTIDOTO* dergisi Serrano ile uzun, kapsamlı ve resimli bir röportaj yaptı. Britanya, Birleşik Devletler, İtalya, İsveç, Avustralya ve Yeni Zelanda'da localara sahip, uluslararası küçük bir

Neonazi örgütlenmesi olan Kara Düzen'in yeraltı yayınlarında da Serrano'ya yer verildi. Kara Düzen Batı uygarlığının Hıristiyan köklerini Nordik pagan bir duruşla reddeden, Hitler yanlısı mitolojiyi Nazi satanist öğelerle birleştiren bir örgüt.⁶⁷

Serrano bu söyleşilerde kendi büyüğü ve binyılcı nasyonal sosyalizm görüşünü, yozlaşmış ve miadını doldurmuş bir modern liberalizm imajıyla yan yana getirerek genç bir okur kitlesinin ilgisini çekmeye çalışır. Kahramanlığa ait, epik metaforlar kullanarak, kendisini "savaşçı ozan" (Katharizme yapılan bir gönderme), çalışmalarını "yıldızlar ötesi şiir" diye niteleyerek, Yahudilerin para, ekonomik istismar, nükleer güç ve ekolojik bozulmadan oluşan "kara büyüünün" karşısına eski Cermen tanrılarından, kayıp ülkelerden, kutup mistisizminden ve uzaydan gelen tanrılardan oluşan bir Aryan mitolojisi yerleştirir. Serrano'nun dünyadaki yabancılaşma ve zalimliğin esas nedeni olarak Yahudileri gösteren antisemitizmi kozmik bir işlev üstlenir. Soyutlanma, niceliğin saltanatı, bilgisayarın yaşamın bütün alanlarına girişi, doğaya yapılan saldırı –gitgide otomatikleşen, denetim altına alınan bir toplumda birçoklarını rahatsız eden eğilimler– şeytani Yahudi ruhuna atfedilir.⁶⁸ Serrano'ya göre, bütün günahlar, acılar ve düzensizlikler, dünyayı ve üzerindeki yaratıkları köleleştirmek ve en sonunda yok etmek niyetinde olan Yahudilerin işidir. Serrano bu şekilde, SS kahramanların, görkemli şehirlerin ve büyüğü Aryan binyılının bir karışımıyla, Üçüncü Reich dönemindeki zorbalık, işkence ve baskının üzerini örten mistik bir nazizm yaratıyor. Dünyanın gnostik bir bakış açısıyla reddedilişi ve bütün hatalarla günahın nefret edilen bir düşmana yüklenişini içeren bu mitler yeniçağ kostümleriyle nazizmin damıtılmış ve güçlü bir yorumu olarak genç zihinlerde yer ediyor.

White Noise ve Black Metal

Batı ekonomileri gelişmekte olan ülkelerden gittikçe artan sayılarda göçmen ve mltesi almaya devam ediyor. Bu arada, zaten var olan etnik azınlıklar da ev sahibi ülkelerden daha fazla siyasi ve ekonomik hak talep ediyor. Bunun, ülkelerdeki düşük gelirli beyaz gruplar üstünde yarattığı baskı yeni bir beyaz kimlik siyaseti yaratarak, beyaz g müziğinde kendine şiddet dolu bir ifade alanı buluyor. Bound for Glory, Skullhead, Svastika, Battle Zone, Violent Storm ve Celtic Warrior Avrupa’da düzenli olarak turnelere çıkararak Valencia, Stockholm, Roma ve Bremen gibi şehirlerde yüzlerce dazlağın doldurduğu salonlarda konser veren beyaz g gruplarından sadece birkaçı. İngiliz grup No Remorse’un *Barbecue in Rostock* (Rostock’ta Izgara) albümünün adı, 1992 Ağustosunda Almanya’ya iltica eden mültecilerin kaldığı bir hostelde düzenlenen ünlü kundaklama eylemini kutlayan bir gönderme. Grubun, vücudu yılan, örümcek ve gamalı ha dvmeleriyle kaplı dazlak vokalisti Jacko, zencileri, “pakileri” ve Yahudileri öldürmekle tehdit eden nefret dolu sözler haykırıyor. Batı ve Doğu Avrupa’daki, topluma yabancılaşmış gençleri ırk aşırı sağa çekmeye çalışan belki yüzlerce grup var. Büyük ihtimalle bir o kadar grup da Birleşik Devletler, Avustralya ve Yeni Zelanda’da vardır.

şehirlerde yaşıyan iş sınıfından beyaz gençlerin oluşturduğu bazı kesimlerde şiddetli bir aşırı ırklık, tahammülsüzlük ve nefret havası hâkim. Bu saldırganlık daha çok kişisel yetersizlik ve başarısızlık duygularını dindirmeye yarıyor. Dazlakların büyük bir çoğunluğu parçalanmış ailelerden gelen, eğitim seviyesi düşük, dazlak grupların içinde kendilerine bir kimlik arayan ve kendilerini bir gruba ait hissetmek isteyen gençlerden oluşuyor. Gitgide daha çok beceri kazanan ve otomasyona geçen bir toplum içinde aşağılık hislerine kapılan gençler başka ırklara, göçmenlere, hatta yaşlı ve

engellilere kötü davranıp, onlara saldırarak rahatlayabiliyorlar. Liberal seçkinlerin etnik azınlıklara açıkça hoşgörü göstermesi hayal kırıklığı yaşamalarına ve kinlenmelerine neden oluyor. Onlara göre siyasetçiler, suçluluk duygusu içindeki liberal bir toplumdan diyet parası talep ediyor, asimile edilemeyen bir alt sınıfın bağımlılığını sürekli kılıyorlar. Liberal topluma yabancılaşmış olan bu yeni nesil Birleşik Devletler'deki siyahları, Avrupa'daki renkli göçmenleri, hatta engelli insanları, gitgide kalabalıklaşan ve kirlenen dünyanın kaynaklarını azaltan büyük bir yük olarak görüyor. Hitler kültürleri ve Aryan kimliğine dair fikirler çokırkl Batı toplumlarında doğuştan gelen haklarının ellerinden alındığını hisseden beyaz ve işçi sınıfından gençler arasında kendilerine yeni takipçiler buluyor.

Hem dazlak hareketi hem de beyaz güç müziği ilk olarak, 1950'lerden bu yana kentli gençlik hareketlerinin sürekli revaçta olduğu İngiltere'de ortaya çıktı. Teddy Boy'lar, Mod'lar, Rocker'lar ve Cehennem Melekleri Britanya'da kendilerine has bir giyim tarzıyla dikkat çeken, çete savaşları yapan ve bir önceki nesle karşı çıkan kültürler yaratmış akımlardan sadece birkaçı. Dazlak hareketi de 1968-69 yıllarında saçlarını kazıtan genç erkeklerin pantolon askısı, paçaları kıvrılmış kot pantolonlar ve çelik burunlu botlardan oluşan yeni bir üniformayı benimsemeleriyle birlikte ortaya çıktı. Dövmeler de yaygın olarak kullanılıyor, şok edici ve ürkütücü desenler tercih ediliyordu. Tahammülsüzlük ve yıkıcılık, tehditkâr tavırlar ve fiziksel saldırılar dazlakların belirleyici özelliklerindendi. İlk başta Neonazi gruplarla bağlantıları olmasa da, 1970'lerde hem Milli Cephe (NF) hem de Britanya Hareketi (BM) sokak savaşlarında dazlaklardan oluşan birlikler kullanmaya başladı.

Britanya'da kurulan Nazi müzik grupları da bu işbirliğinin meyvesiydi. Solcu ve faşizm karşıtı gruplar 1970'lerin ortalarından itibaren gençliği NF'ye karşı seferber etmek için popüler müziği kullanmaya başlamıştı. Bu "İrkçılığa Karşı Rock" hareketinin başarısından etkilenen NF de, konserler ve büyük organizasyonlar, fan dergileri ve yıldız müzisyenler sayesinde dazlaklara propaganda yapmak amacıyla "Komünizme Karşı Rock" (RAC) adıyla karşı

hücuma geçti. Stuart Donaldson ve grubu Skrewdriver (Tornavida) kısa sürede NF'nin bu ırkçı ve antisemitik müziği yayma amacına hizmet eden önemli araçlardan birisi haline geldi. 1958 yılında Blackpool'da dünyaya gelen Stuart orta sınıf bir aileden geliyordu. İlk olarak 1975'te The Tombling Dice adıyla kurulan grubun adı, 1977'de Skrewdriver olarak değiştirilmişti. Sık sık aynı konser salonlarını paylaştığı punk gruplarının solcu görüşlerini reddeden Stuart, 1979 yılında NF'ye katılsa da, ilk başlarda izleyicilerini kaybettğini gördü. Ama 1979 seçimlerindeki yenilgisinden sonra seçim siyaseti yapmaktan vazgeçmesiyle birlikte, NF'nin daha marjinal ve şiddet içerikli bir destek sağlamasının önü de açılmış oldu.¹

Skrewdriver 1981 yılında yenilenerek çok sayıda hayran kazandı ve RAC'nin canlı bir gençlik örgütüne dönüşmesine katkıda bulundu. Ertesi yıl, NF'nin Nick Griffin, Derek Holland ve Patrick Harrington liderliğindeki "Siyasi Askerler" fraksiyonu Skrewdriver'ın prodüktörlüğünü yapmak ve albümlerini pazarlamak için White Noise (Beyaz Gürültü) adında bir plak şirketi kurdu. Kaçak İtalyan teröristlerin taktiklerine ve Julius Evola'nın öğretilerine inanan NF liderlerinin oluşturduğu bu yeni elit grup dazlakları yasal açıdan NF'den bağımsız ama gerçekte sokak savaşları, futbol holiganizmi ve şehir merkezlerinde gerçekleştirilecek ırkçı saldırılarda kullanılabilecek bir düzensiz milis kuvvetler havuzu olarak görüyordu. NF bu ittifakı geliştirmek için ilkbahar ve yaz aylarında Griffin'in Suffolk-Huntingfield'daki aile çiftliğinde düzenli olarak Skrewdriver ve başka grupların katıldığı konserler düzenliyor ve bu konserleri yüzlerce dazlak izliyordu. Beyaz Gürültü Kulübü'nün Güneybatı Londra'nın Morden mahallesindeki büyük bir pubda düzenlediği yıllık Noel konserleri 1980'lerin ortasında Nazi müziği takviminin en önemli olaylarından biriydi ve bütün Avrupa'dan gelen geniş bir izleyici kitlesine hitap ediyordu.²

Müzik ve şarkılar mitleri ve duyarlılıkları ifade etmekte her zaman için olağanüstü bir güce sahip olmuştur. Öfke, saldırganlık ve yabancı düşmanlığı gibi içgüdüsel duyguları kutsayan bu militan gençlik hareketi faşizmin milliyetçi devrim, komünizm karşıtlığı ve

ırk kimliğine dayanan mitlerine karşı her zaman duyarlıydı. Stuart kendisi de bir seferinde kitapçıların sadece bir kez okunduğuna, şarkılarınsa insanın içine işleyip binlerce kez tekrarlandığına şahit olmuştu. Stuart'ın şarkı sözleri bu rolü üstlenmiş ve tüm dünya-daki binlerce dazlakla neonazinin ortak marşları haline gelmiştir: "Biz Avrupa Ana'nın oğulları... Ben özgürlüğümü bu dünyada, bu-gün istiyorum" [*Mother Europe's Sons* (Avrupa Ana'nın Oğulları)]; Almanya'nın yeniden birleşmesi üstüne, "Savaşa kadar onurlu ve özgür bir ülkeyken, utanca gömülen Almanya-Deutschland, şim-di yine tek bir ülkesin; yeniden özgürsün" [*One Land* (Tek Ülke)]; "Onca yaşam boşa gitti... Avrupa'nın yarısını kızıl canavar yö-ne-tirken, öteki yarısı budalalar gibi özgür olduğunu düşündü, bütün ziyafetleri Kaşerut kurallarına göre düzenlenirken" [*Europe on My Mind* (Aklımda Avrupa Var)]; "Yeni düzen, bizim zamanımız da ge-lecek" [*Our Time Will Come* (Bizim Zamanımız da Gelecek)].³

Ancak, 1987 yılının sonuna doğru Stuart ve Nicky Crane'in önderliğinde BM'ye bağlı olan dazlaklar para konusundaki anlaş-mazlıklar ve siyasi görüş ayrılıkları nedeniyle NF'den ayrıldılar. Stuart ve dazlaklar NF'nin kendilerini küçümseyen tavrından git-gide daha çok rahatsız olmaya başlamıştı. Ayrıca NF'nin gruplarla plak şirketine binlerce pound borçlu olduğu iddiaları vardı. Stuart ve Crane daha sonra ırkçı dazlaklarla beyaz güç gruplarının takip-çilerini bir araya getirmeyi amaçlayan Kan ve Şeref ağını kurdular. Bu ağ Britanya'da yeni albümlerin, şarkı kitaplarının ve fan dergi-si *Blood and Honour*'ın yapımını ve dağıtımını üstlenerek, Stuart'ın kendi müzik şirketi görevini üstlendi. Ancak, Kan ve Şeref son-ra-ki beş yıl boyunca, Stuart ve Skrewdriver'in gitgide artan ulusla-rarası şöhretinin de desteğiyle, hem Birleşik Devletler hem de kıta Avrupası'ndaki faşist dazlaklar için güçlü bir esin kaynağı olacaktı. Stuart 1993 Eylülü'nde bir araba kazasında ölünce, Sargent kardeş-ler ve Neonazi milis grupları Savaş 18, bu örgütü hemen devralarak Norveç, İsveç, Fransa ve Doğu Avrupa'daki yeni ülkeler olan Çek Cumhuriyeti, Slovakya, Slovenya ve Sırbistan'a Kan ve Şeref "acen-telikleri" verdiler.⁴

Skrewdriver'ın yenilenmesinin üstünden on beş yılı aşkın zaman geçtikten sonra, 1995 yılına gelindiğinde Britanya'da beyaz güç müziği yapan en az on iki grup ve bu grupların yaklaşık 500 Nazi dazlakтан oluşan sıkı bir takipçi kitlesi vardı. Konser organizasyonlarında büyük bir rol üstlenen Combat 18, No Remorse (Londra), Sudden Impact (Londra), Chingford Attack (Londra), The Order (Londra), Warlord (Londra), Razor's Edge (West Bromwich), Avalon (Coventry), Celtic Warrior (Cardiff) ve Storm Section (West Country) gruplarının konser ve albümlerinden önemli bir gelir elde etti. 1991 yılında Birleşik Devletler'deki NSWPP'nin lideri Harold Covington tarafından Pannazi bir girişim olarak kurulan Savaş 18, bu kârlı işi Britanya, İsveç, Fransa ve Birleşik Devletler'de kontrolü altında tutabilmek için, haraç toplama taktiklerini organize suçla birleştirmişti. Savaş 18, Kan ve Şeref ağının yanı sıra I.S.D. Plakçılık isimli bir müzik şirketi kurarak *Blood and Honour*, *Blood and Honour Scotland*, *British Oi!* ve *Rampage* gibi çeşitli dazlak dergilerinin yayınlanmasını destekledi. English Rose (Leicester), Squadron (Güney Londra) ve Paul Burnley'nin İsveçli Svastika ile ortak kayıtlar yapan grubu No Remorse, C18'in bu haraç sisteminin dışında kaldılar.⁵

Almanya'daki militan neonazizmin en önemli unsurlarından olan dazlaklık, duvarın yıkılmasından sonra da büyük ölçüde gelişmiştir. Nazizme sadık olan yaklaşık 2.000 civarında dazlak ve bir o kadar da destekçinin bulunduğu Almanya, Nazi müziğinin Avrupa'daki belki de en büyük ve en iyi organize olmuş pazarı. Almanya'da halkın tanıdığı en az 50 grup var ve bunlardan bazıları on yılı aşkın bir süredir müzik piyasasında. 1984'te kurulan Endstufe şimdiye kadar 10.000 CD'lerinin satıldığını ileri sürüyor. Asgard, Holsteiner Jungs, Kraftschlag, Noie Werte, Radikahl ve Störkraft'ın uluslararası bir dinleyici kitlesi var. Nazi dazlakların fanzini *Rock Nord* 10.000 kopya basılıyor ve baskı adetleri 100 ila 10.000 arasında değişen en az 30 fanzin daha var. Albümlerin dağıtımı 1980'ler boyunca Köln'deki Rock-A-Rama Plakçılık tarafından yapılıyordu. Şirket 1993 yılında resmi olarak kapatıldıktan sonra bu görevi Düsseldorf'taki Funny Sounds üstlense de, ülkede en az altı

plak şirketi daha var. Almanya'daki Nazi müzik şirketleri her yıl yüzü aşkın CD'nin yapımcılığını üstlenerek 1.000.000 markın üzerinde ciro yapıyorlar.⁶

Almanya'daki dazlak hareketinin büyümesi ülke içindeki farklı sorunlarla ilişkiliydi. Eski Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin ihmal edilen bölgelerinde artan bir kitlesel işsizlik ve ekonomik sıkıntıyla birlikte, kapitalizm ve rekabete uyum sağlamanın zorlukları yaşanıyordu. Ama bu sorunların üzerine binen başka bir gerilim kaynağı daha vardı: İngiltere ve Fransa'nın göçmenlik politikalarında tedbirler alma yoluna gittiği bir dönemde Almanya'nın liberal yapılanmasını fırsat bilerek karışıklık içindeki gelişmemiş ülkelerden Almanya'ya iltica eden yüzbinlerce mülteci. 1980'lerin ilk yıllarında Batı Almanya'ya yapılan iltica başvurusu 30.000 ila 50.000 civarında kalırken, daha sonra bu rakam hızla artarak 1989'da 121.318'e, 1990'da 194.063'e, 1991'de 256.112'ye çıktı ve 1992 yılında 400.000'e ulaşarak tavan yaptı.⁷ Siyasetçiler çaresiz kalırken, ülkenin her yerinde mülteci kabul merkezleri ve sığınmacıların kaldığı hosteller mantar gibi çoğalmaya başladı ve bazı yerlerde bu insanların sayısı yerel nüfusun iki katına çıktı. Doğudaki ekonomik belirsizlik ve birçok fabrikanın kapanması yabancı düşmanlığını körüklerken, ülkeye gelen mültecilerden kendi paylarına düşeni almak zorunda olan yeni bölgelerde bu tepki iyice kızıştı.⁸

Almanya 1991-1994 arasındaki dönemde çirkin yüzünü gösterdi ve dazlak gruplar göçmenlerle mülteciler arasından kurbanlar bulmak için şehirlerde kol gezmeye başladı. Mültecilere (Çingeneler, Kürtler, Romenler, Afrikalılar, Tamiller) yönelik şiddet çok geçmeden uzun zamandır ülkede yaşayan Türk ve Yugoslav misafir işçilere (ve eski Demokratik Almanya'da onlardan çok daha küçük birer azınlık olan Kuzey Vietnamlı, Moğol ve Mozambiklilere) de sıçradı. Hoyerswerda (1991 Eylülü), Rostock (1992 Ağustos), Mölln (1992 Kasımı) ve Solingen'deki (1993 Mayıs) toplu saldırı ve kundaklama eylemleriyle cinayetler bu karışıklığın sadece en göze çarpan olaylarıydı. Aşırı sağa atfedilebilecek, rapor edilmiş şiddet olayları 1990'dan 1991'e kadar yüzde 400 oranında artmış, sayıları 270'ten

1.483'e çıkmıştı. 1992 yılında bu sayı 2.639'a çıkararak, bir önceki yıla oranla yüzde 77'lik bir artış gösterdi.⁹ Neonazi ve aşırı sağcı örgütlerin sayısı 65 olarak sabit kaldı ama örgütlere üye olanların sayısı 1990 yılında 4.300 iken, 1992'de 5.600'e yükseldi. Resmi örgütler dışındaki militanların, özellikle dazlakların sayısıysa 1992 yılında 6.400'e ulaştı ve aşırı uçtaki görüşleri savunan bu insanların çok genç oldukları da bilinen bir gerçektir. Aşırı sağcı şiddet olaylarına karışanların ortalama yaşı 1985 yılına kadar 27 iken, 1991-1993 yılları arasında 19 yaşın biraz üstündeydi. Dazlak hareketinin içindeyse 15 yaşının altında olanlar bile vardı.¹⁰

Gençler arasındaki şiddetin hızla artması ve bu denli acımasız olması Alman polisini, sosyal hizmet uzmanlarını ve öğretmenleri hayrete düşürmüştü. Dazlaklar çaresiz kurbanlarını beyzbol sopalarıyla, çoğu zaman öldürünceye kadar dövüyorlardı. Hostellerde yapılan kundaklama eylemleri, patlamalar, adam vurmalar, neden oldukları ölümler, ortalama üç haftada bir gerçekleşerek sıradan olaylar haline geldi.¹¹ Saldırganların sayıca polisi geçmesi, Alman vatandaşlarının üstü örtük olarak yabancılara yapılan saldırıları onaylamasıyla da birleşince, devleti Neonazi çocuk suçlarının salgın haline gelmesini engellemek için tedbirler almak zorunda bıraktı. Alman hükümeti dazlak ve Nazi müziğinin küçük yaşta-kileri aşırı sağcı çevreyle ilk kez tanıştırmakta oynadığı kritik rolü hemen fark etti. *White Power, Glorreiche Taten, Möh-der Glatzenreport, Proissens Gloria* ve *Skinhead-Zeitung* gibi fanzinler başka ırklara karşı nefreti ve şiddeti körüklerken, örgütlenme ve kanunlardan kaçma konularında da ipuçları veriyordu. Bu arada, Nazi müziği yapan gruplar da yabancılarla yapılacak bir ırk savaşının kışkırtıcılığını yapıyordu: "Savaş köpeği, Alman kanından canavar, pislikleri kötü zamanlar bekliyor," diyordu Störkraft bir şarkısında.¹²

İsveç'teki Nazi dazlak hareketi de, İngiltere'den aldığı esin sayesinde oldukça aktiftir. NF çevresinden Liverpoollu bir dazlak olan Tommy Edwards, 1985 yılında Stockholm'ün doğusundaki Södertälje kasabasında RAC'nin bir şubesinin kurulmasında yardımcı oldu. Edwards'ın İsveç'teki bağlantıları Peter Rindell ve

Göran Gustavsson, İngiliz dazlaklara ve onların müzik gruplarına, özellikle Ian Stuart'ın Skrewdriver'ına geniş bir yer ayıran, "vatan-sever" dazlak fanzini *Streetfighter*'ı çıkarmaya başladı. Skrewdriver 1987'de ve 1989 Nisan'ında İsveç turnesine çıktı. Daha sonra Kan ve Şeref İsveçlilerle beraber *Vit Rebell* adında yeni bir aşırı sağcı fanzin çıkarmaya, dergideki yazılarda "acımasız bir beyaz devrim" in propagandasını yapmaya başlayarak, İsveçlilerin kuracağı fırtına birlikleri Siyonistlere, kapitalistlere ve komünistlere karşı savaşmaya davet etti. Derginin ikinci ve üçüncü sayılarında bu ırklar savaşının İsveç'te başlamak üzere olduğu tehditleri savruldu. Ben Klassen'in Church of the Creator (Yaratıcının Kilisesi) örgütüyle ilgili yazılarda, Ian Stuart'ın her iki kitabın da "beyaz devrimci milliyetçiler için gerçekten birer esin kaynağı" olduğu gerekçesiyle, William Pierce'in *The Turner Diaries*, Ernst Zündel'in biyografisini yazan Michael Hoffman II'nin *A Candidate for the Order* (Düzen İçin Bir Aday) kitaplarını şiddetle tavsiye etmesinde, Amerikalı neonazilerin ve Hristiyan Kimliği hareketinin kıyamet haberciliği açıkça görülüyordu.¹³

Vit Rebell'in 1989 yılında İsveçli yetkililer tarafından kapatılmasına rağmen, İsveç'teki Nazi dazlakların sayısı 1991'de 500 iken, 1995'te 3.000'in üstüne çıktı. Naziler o sene sekiz kişiyi öldürdü ve ülkedeki huzursuzluk yüksek bir boyuta ulaştı. Storm, Odium, Totenkopf, Division S, Spandau ve Vit Aggression gibi beyaz güç müziği yapan gruplar daha çok Stockholm ve Gothenburg'dan çıktı. 1994 ve 1995 yıllarında, Stockholm ve Alingsås'ta büyük konserler düzenlendi. Alingsås'taki konser 1945 yılından sonra İsveç'te düzenlenen en büyük Nazi gösterisinin bir parçasıydı ve İskandinavya, Almanya ve Britanya'dan gelen 600 civarında destekçi 30 Nisan 1994 tarihinde burada toplanıp Svastika, No Remorse ve Celtic Warrior'ı dinledi. Aynı yıl ağustos ayında aynı ülkelerden ve Birleşik Devletler'den gelen yaklaşık 500 kişi de Stockholm'ün merkezindeki en büyük rock café'lerden birinde Asar, Swastika ve Squadron'ın konserlerini izledi. 1995 Şubatı'nda başkentte dört grubun katıldığı bir konser daha düzenlendi. Bu konserlerin ve daha birçoklarının video

kasetleri Britanya'daki Freedom Videos tarafından piyasaya sürüldü. Kasetlerin satın alınabilir olması propaganda değerlerini zaman içinde fazlasıyla artırdı.¹⁴

İsveç'te dazlak pazarı için ırkçı müzik gruplarının yapımcılığını yapan en az beş müzik şirketi var. Bunlar Stockholm'deki Last Resort, Nepöking'deki Ultima Thule (aynı isimli müzik grubu 1994 yılında geniş bir dinleyici kitlesine ulaşmıştı), Askersund'daki Svea Music, Helsingborg'daki Ragnarock ve kendi fanzini *Nordland*'in yanı sıra 88 adıyla albüm ve video kasetler de yayınlayan Nordland. Hareketin diğer dergileri arasında *Valhall* (Gothenburg), *Viking Order* ve *Skinzine Norr* da var. Hem *Nordland* hem de *Valhall*, Birleşik Devletler'deki en büyük Nazi müzik şirketi olan Resistance Plakçılık'la yakın işbirliği içinde. Almanya'da olduğu gibi, İsveç'te de yetkililerin büyümekte olan bu Nazi gençlik hareketiyle mücadeleye giriştiğine dair belirtiler var. 1996 yılında birçok kişi tutuklandı. Ardından İsveçli dazlaklar arasında iç çatışmalar baş gösterdi ve bu arada sayıları da 200 civarına düştü.¹⁵

Fransa ve İtalya'da da fazlasıyla etkili Nazi dazlak hareketleri gelişti. Fransa'da da Bifrost, Stormcore ve All SPyz gibi müzik grupları var. Savaş 18 ile birlikte çalışan ve İngiltere'de yaşayan Hervé Guttuso'nun yönettiği Charlemagne Hammerskins (CHS) ülkenin en önde gelen dazlak örgütü. CHS bir dizi ulusal ve yerel fanzin çıkardı. Bunlar arasında W.O.T.A.N. [Will of the Aryan Nation (Aryan Ulusunun İradesi)], *Terreur d'Élite*, 88/14 (Gironde) *Death before Dishonour* (Calais) ve *Une Balle dans la Tête* (Montpelier) dergileri de var. Fransa'daki Nazi müziği piyasasının tanınmış isimlerinden birisi olan Greg Reemers de *Viking* fanzinini çıkarttı. Reemers Savaş 18'den ayrıldıktan sonra, Kan ve Şeref'in Fransa'daki bağımsız bir şubesinin sancağı olarak *Sang et Honneur*'ü de çıkarttı. Fransa'da *Un Jour Viendra*, *Militants Blancs*, *Blitzkrieg*, *Rêve de Glorie* ve *Eostre* gibi fanzinler de yayınlandı.¹⁶ 1980'lerin sonunda Fransa'da binlerce Nazi dazlak vardı ama artık sayıları çok daha az ve bunların çoğu için Black Metal müzik çevresi Nazilerin politize olmasında tercih edilen bir araç.

1980'lerin ortasında Veneto Fronte Skinheads'in kurulmasından sonra, İtalya'da da birçok Nazi dazlak müzik grubu ortaya çıktı. ADL 122, Peggior Amico, Corona Ferrea, Nomina Dresda, Legione dell'Odio, Soluzione Violenta ve Supremazia Bianca bunlardan birkaçı. 1993 yılında ırkçı nefretin kışkırtılmasına karşı çıkan Mancino Yasası ile süngüsü düşen dazlak gruplar, kuzeyde Azione Lombarda Skinhead 88 adı altında bir şemsiye örgütün kurulmasıyla birlikte yeniden ön plana çıktılar. Ayrıca Roma, Milano ve Bologna'da, rozetler, tişörtler, albüm ve videolar satan birçok mağaza var. İtalya aynı zamanda Avrupa'da düzenlenen en büyük uluslararası beyaz güç konserlerine de ev sahipliği yapan bir ülke. 1991 Ağustosundaki bankalar tatilinde, 1939-45 savaşının son aylarında komünizm taraftarlarının bölgesi olan Bassano del Grappa yakınlarında bütün kıtadan gelen yüzlerce milliyetçi toplanarak Peggior Amico ve Skrewdriver'ın "Camelot'a Dönüş" isimli ortak konserini izledi. Peggior Amico ve Tyneside-Consettli Skullhead grubu 1992 Mayıs'ında Roma yakınındaki Grottaferrata'da dazlaklardan oluşan büyük bir izleyici kitlesine konser verdi.¹⁷

Birleşik Devletler'den ilk kez 1984 yılında ortaya çıkan Nazi dazlaklar, giyim ve davranış tarzlarında İngilizleri model almıştı. 1980'lerin sonlarında bütün Amerika'daki sayıları 1.000 civarında olsa da, 1990'larda bu sayı 4.000'e ulaştı ve yaklaşık 1.000 kişilik büyük bir sempatizan kitleleri vardı. Antisemitik ve Nazi yanlısı faaliyetleri izleyen bir grup olan İftira ve Karalamayla Mücadele Birliği, bu büyüyen tehdit üstüne 1987 Kasım'ında yayınladığı ilk rapordan sonra altı rapor daha yayınladı. 1993 yılının raporunda Nazi dazlakların işlediği cinayetlerde belirgin bir artış olduğu, önceki üç yıl boyunca 22 cinayet işlendiği ve kurbanların daha çok Latin Amerikalı, siyahi ve Asyalı olduğu görülüyordu. Dazlaklar ayrıca bıçaklama, adam yaralama, hırsızlık, sinagoglara saldırma, sokak çatışmaları gibi binlerce küçük suç da işlemişti. Ülkede tek bir dazlak örgütü olmasa da, American Front (Amerikan Cephesi), Northern Hammerskins (Kuzeyli Hammerskinler), Aryan Resistance League (Aryan Direniş Birliği) ve SS of America (Amerikan SS'leri) gibi isimler altında

birleşen çetelerin oluşturduğu dağınık bir ağ var. Bu gruplarda ara sıra kendi bölgelerindeki Ku Klux Klan, Beyaz Aryan Direnişi, Yaratıcının Kilisesi ve –Aryan Uluslar gibi– bazı Hristiyan Kimliği gruplarıyla işbirliği yapmakta.¹⁸

Beyaz güç müziği, plaklar, CD’ler, şarkı kitapları ve –gruplarla yapılan röportajlara, Nazi kahramanlara düzülen methiyelere, sembol ve ideolojiler hakkında bilgilere yer veren– fanzinler yoluyla, Amerikan dazlak kimliğinin oluşmasında itici kuvvet oldu. Detroit merkezli plak şirketi Resistance Plakçılık yüksek kaliteli prodüksiyonları ve her sayısı en az 60 sayfa olan kuşe kâğıda basılı dergisi *Resistance* ile (1984–) Nazi dazlak piyasasına büyük bir hareketlilik kazandırdı. Resistance Plakçılık’la çalışan gruplardan bazıları şunlar: Aggravated Assault (Atlantic City), The Voice (Pennsylvania); Centurion (Milwaukee), Bound for Glory (St. Paul), Max Resist and Hooligans (Detroit), Nordic Thunder (Delaware ve Besekr (Oklahoma). Şiddet ve nefret dolu rock albümleri *Crush the Weak* (Zayıf Ez), *Born to Hate* (Nefret Etmek İçin Doğmuşum), *Behold the Iron Cross* (Bak Demir Haç), *The Voice of Our Ancestors* (Atalarımızın Sesi) gibi isimler taşıırken, kapak tasarımlarında Viking savaşçıları, İkinci Dünya Savaşı’ndan savaş manzaraları ve Alman askerleri, Nazi mitingleri yer alıyor. Resistance Plakçılık seçilmiş albümlerden görsel malzemelerin ve ses dosyalarının yer aldığı bir internet sitesinden kredi kartıyla satış yaparak akıllıca bir pazarlama taktiği uyguluyor.

Resistance Plakçılık’ın kurucusu şu anda otuzlu yaşlarında, İtalyan kökenli bir Kanadalı ve gerçek adı George Burdi olan George Eric Hawthorne. Bir Katolik olarak yetiştirilen Hawthorne Hristiyanlığın evrenselciliğini erken yaşlarda reddetmiş, Nietzsche’nin bütün kitaplarını okumuş ve beyaz üstünlüğüne dayalı bir ideolojiyi benimsemişti. Toronto’daki Samisdat Yayınevi’nde Holokost’u reddeden Ernst Zündel’in yardımcılığını yaptı. Ukrayna doğumlu Ben Klassen tarafından 1973 yılında kurulan ve beyaz Aryan ırkını tanrılaştıran radikal dinci bir örgüt olan Yaratıcının Kilisesi’nin bölgedeki lideri oldu. Skrewdriver’ın *Hail the New Dawn* kasetinin

şans eseri eline geçmesi, Hawthorne'un beyaz devrim hareketi algılayış şeklinde bir kırılma oldu. Popüler müzik, kendi neslinin sesi, daha önce orta yaşlı ve yaşlı gericilerin desteklediği bir harekete gençlik, canlılık ve saldırganlık kazandıracaktı. 1990 yılında, adını Yaratıcının Kilisesi'nin mottosu "RAcial HOLy WAR"dan alan (Kutsal Irk Savaşı) kendi grubu RAHOWA'yı kurdu. Grubun ilk önemli albümü 1996'da çıkan *Cult of the Holy War* (Kutsal Savaş Kültü) oldu.¹⁹

Resistance dergisi müzik fanlarından oluşan ve sayıları gün geçtikçe artan bir okur kitlesine beyaz güç ideolojisini tanıttı. Derginin 5.000 adet basılan ve 1994 ilkbaharında çıkan ilk sayısında Aryan, Svastika, Centurion, Nordic Thunder, Bound for Glory ve Das Reich gibi Avrupalı ve Amerikalı gruplarla yapılan röportajlara yer verildi. İkinci sayıda baskı adedi 10.000'e çıktı ve Hawthorne derginin editörü olarak yazdığı yazılarda yaklaşan beyaz devrimi ve beyaz ırkın güç istemini anlattı. Bu sayıda ırkçılık karşıtlığı, siyaseten doğruluk, "beyaz ırka uygulanan soykırım," David Duke'un Hindistan izlenimleri, İsveç'teki beyaz güç müziği gibi çok çeşitli konularda yazılar, bir de terörist Sessiz Kardeşlik grubunun (ya da Düzen) kurucusu, 1984 yılında FBI tarafından öldürülen Robert Jay Matthews için yazılmış bir anma yazısı vardı.²⁰ Bir Kelt sevinciyle kutlanan milli ve kültürel gelenekler, geçmişsiz bugünün "yapay, hazır paketlenmiş, sabun köpüğü pop kültürüyle" karşılaştırılıyordu. RAHOWA Aryan soyunun güneş tutulması olarak gördüğü çokırlıklılığa karşı "eski Avrupa'nın ruhunu" yeniden canlandırıyor. Hawthorne ve grup üyeleri İskoç, Cermen, Baltık ve Slav kökenleriyle gurur duyuyor.²¹ Jack London'ın ırkçı ve popülist fikirleri ve Charles Lindbergh'le ilgili yazılar, Rus cephesinde çarpışmış Hollandalı bir Waffen-SS'in yetmişli yaşlarında yazdığı gençlik anılarıyla, dergide tarihe de önemli bir yer ayrılıyor.²² Nordik imgeler ve Üçüncü Reich'a ait imgeler zenci ve Yahudi karşıtı karikatürlerle birlikte yayınlanıyor.

Hawthorne'un beyaz devrimi savunan ırkçılığı ve Amerika'daki Nazi dazlak hareketi Birleşik Devletler'de hızla değişen nüfus yoğunlukları karşısındaki umarsız bir reddedişi temsil eder. Pozitif

ayrımcılık 1980'lerin başından itibaren Avrupa dışındaki ülkelerden alınan göçün hızla artmasına neden olmuş, siyahlardan oluşan bir alt sınıf bir zamanlar beyazların baskın olduğu Anglo-sakson Amerika'nın imajını bir hayli değiştirmiştir. Hawthorne ve diğer beyaz güç grupları Batı ülkelerinde ırk ayrımına son verilmesini ve çokırklılık politikalarını Hristiyanlığın zayıf olanları, yoksulları ve alt sınıfları kayırmasının seküler alandaki bir yansıması olarak görür. Bu grupların beyaz yanlısı ırkçılığı Hristiyanlığın şiddetli bir eleştirisi üstüne kuruludur ki, bu Yaratıcının Kilisesi'nin öğretisinde yer alan biyolojik tekçilik ve "doğanın kanunları" kavramlarına uygun bir görüştür. Hawthorne ve dazlak destekçileri hem bütün dünyadan gelen renkli ırkların akınına karşı hem eskiden beyaz olan ama artık renkli nüfusları gün geçtikçe artan ülkeler adına, Avrupalı ırkların kurtuluşu için savaştıklarına inanıyorlar.²³

Hawthorne'a göre, beyaz ırk artık diğer ırkların sayıca artmasına ve güç kazanmasına izin vererek kendi çıkarına karşı davranmasına neden olan Hristiyanlığın "sahte ahlakından" vazgeçmek zorunda. Beyaz güce karşı olan bütün liberal ve insancıl düşmanlık, tolerans, bütünleşme ve ırklararası uyumu öğütleyen dönek (Yahudi) medyanın beslediği bir zayıflık, korkaklık ya da suçluluk duygusu olarak yorumlanıyor. Bu ideoloji Friedrich Nietzsche'nin üstün insan mitiyle ve sosyal Darvinizmin "orman kanunu" kavramıyla destekleniyor. Nietzsche'nin 1888 yılında yazdığı, Hristiyanlığın şiddetli bir reddi olan *Deccal*, Amerika ve Avrupa'daki beyaz güç aktivistlerinin Hristiyanlık karşıtı manifestosu olarak bir kez daha gündemde. Nietzsche bu kitapta güç istemini Hristiyan ahlakıyla karşılaştırır: "İyi nedir? –Güçlü olma hissini çoğaltan her şey... Kötü nedir? –Zayıflıktan ileri gelen her şey. Bütün erdemsizliklerden daha zararlı olan şey nedir? –Hastalıklı ve zayıf olana karşı iyi niyet beslemek –Hristiyanlık." Kitabın her sayfasında, Hristiyanlık yaşam hissini çoğaltan güçlü duyguların zavallı bir antitezi, somut kazanımlar yerine ruhani teselliler sunan bir mit, kendini kanıtlamak ve zafer kazanmak isteyen bütün doğal içgüdülere karşı olan bir ikilem olarak insafsızca çarmıha gerilir.²⁴

Birleşik Devletler, Avustralya ve Yeni Zelanda'daki beyaz güç hareketinin en büyük esin kaynaklarından biri de Ragnar Redbeard. Redbeard ilk olarak 1896 yılında Şikago'da yayınlanan klasikleşmiş kitabı *Might Is Right; or the Survival of the Fittest*'ta (Kudret Haklıdır; ya da Güçlü Olan Hayatta Kalır), Hristiyanlık, demokrasi ve sosyalizme şiddetle saldırarak, ana hatlarıyla sosyal Darwinizmi anlatmıştı.²⁵ Redbeard'a göre, doğal dünya aralıksız bir mücadelenin dünyası, doğal insan bir savaşçı, doğanın kanunuysa göze göz diş diş bir savaştır. Her şeyin her şeyle mücadele içinde olduğu bu savaşta, zafer elde edip kuralları koyacak kadar güçlü olanlar çok azdır. İnsanlığın büyük çoğunluğu inisiyatif sahibi değildir ve tebaa olmak için, köle olmak için doğmuştur. Redbeard Hristiyanlığa öfke kusan: "Kapı kapı dolaşıp ekmek dilenen bir tanrı! –Başını koyacak yeri olmayan bir tanrı! –Bir sulh hâkiminin emriyle idam edilen tanrı!" Kitlelerin duyarlılığına hitap eden bütün kolektivist politikalar, Devlet sayesinde yönetime geçip zenginleşmek isteyen kışkırtıcıların dümenidir. Bir zamanlar rahiplerin Kilise'yi kullanarak yapmaya çalıştığı gibi.²⁶

Beyaz güç müziği yapan gruplar, solcu ve liberal değerlerin hoşgörüsüne karşı bu keskin sosyal Darvinci görüşleri seferber ediyor. Beyaz Amerika'nın artık renkli nüfusun elinde tutsak olduğuna, refah içindeki bir toplumun gitgide büyüyen alt sınıfını memnun etmeye çalışan bir kuklaya dönüştüğüne inanıyorlar. Büyük ailelere sahip bekâr siyah annelere devlet yardımı yapılmasına karşı çıkıyor, bu uygulamanın siyahların çoğalmasını teşvik ettiğini düşünüyorlar. Hayatın kısıtlı kaynakları elde etmek için yapılan acımasız bir mücadele olduğunu savunuyorlar. Onlara göre her birey, klan ve kabile kendi sınırlarını korumalı ve hayatta kalmak için çoğalmalıdır; pozitif ırk ayrımcılığı uygulayan ve düşman ırklara, zayıf ve güçsüz olanlara sonuna kadar prim veren liberal toplumlar da yok olmaya mahkûmdur. Hawthorne bir röportajında Redbeard'ın savaş, silahlar ve güçle ilgili bir şiirini övgüyle anar.²⁷

Sezar Roma'nın taşları üstünde kan dökerken Kudret Haklıydı
Yeşu kendi aşiretini Ürdün Nehri'ne doğru sürerken Kudret
Haklıydı

Kudret Haklıydı Alman birlikleri Paris'e akarken mutlu mesut;
Eski Dünyanın İncili ve Bugünün Mantiğı budur.

Güçlü Zayıfı her zaman yönetmelidir Kadim Yasa'ya göre –
Dünya denen geniş harman yerinde, boyun eğenler samana döner –
Öyleyse hiçbir şeye boyun eğmeden düşmanlarının boynunu
kes ve Güce ulaş:

Güçlüysen yönetir ve saltanat sürersin, Bugünün Mantiğı bu-
dur.²⁸

İrkçilik, aşırı sağcılık ve şiddet başlangıçta beyaz güç müziğiyle sınırlıyken, bu insan sevmez *zeitgeist* daha sonraları black metal müziğinin vahşi perküsyonlarıyla kulakları sağır eden kreşendolarına da kucak açtı. Bu müziği yapan gruplar albüm, konser ve fan dergilerinde ırkçı nefret, insan sevmezlik, kıyamet habercisi bir yıkıcılık, faşizm ve nazizm temalarını hiç çekinmeden kullanıyor. Black metal müziğinin kökeni 1970'lerden bu yana müzik yapan Black Sabbath, Iron Maiden, AC/DC, Kiss ve Motörhead gibi tanınmış grupların heavy metal müziğine dayanıyor. "Gotik" ölüm ve karanlık temalarını bu gruplar da hiç çekinmeden kullanmıştı ama black metal söz konusu olduğunda bu "gece" sembolizmi daha çok tam bir olumsuzlama felsefesine hizmet eder. 1981 yılında kurulan Danimarkalı Mercyful Fate grubu black metal müziğinin ilk temsilcilerinden biridir. Aktif bir satanist olan grup lideri King Diamond, sahneye yüzünü beyaza boyayıp siyah bir şeytan maskesi takarak çıkar. 1980 yılında Newcastle'da kurulan İngiliz Venom grubu hayranlarına Hristiyanlık karşıtı küfürler ve satanist pozlardan oluşan inceliksiz bir ziyafet sunuyor. İsveçli grup Bathory (grup adını 17. yüzyılda yaşamış sadist bir katil olan Macar kontesten almış) 1983'te kuruldu. Bu müzik türü 1980'lerin sonlarına doğru şok unsurları taşıyan satanizmelerini, Hristiyanlık öncesine ait "karanlık" bir yerel gelenek olarak gördükleri Nors mitolojisiyle birleştirmeye başladı.²⁹

1980'lerin ortalarında Norveç'te yeni dalga bir satanist black metal ortaya çıktı. Venom ve Bathory'den esinlenen Øystein Aarseth, 1984 yılında Oslo'da Mayhem grubunu kurdu. Aarseth ismini Euronymous olarak değiştirip kendi plak şirketini kurdu ve "Helvete" (Norveç dilinde Cehennem) isminde bir müzik dükkânı açtı. Euronymous şarkıları ve yaşam tarzıyla, daha çok İskandinav psişesinin karanlık yönüyle ilişkilendirilen kasvetli, depresif bir marazilikle renklenmiş, nihilist bir nefret felsefesi geliştirdi. Black Metal fanları ve müzisyenlerinden oluşan bir çevre bu şeytani dekorlu mahzenin cazibesine kapıldı ve Emperor, Immortal, Enslaved, Arcturus isminde yeni Norveçli gruplar kuruldu. Ardından, 1990'larda kurulan Satanel ve Darkthrone grupları geldi. İskandinav folkloru, grotesk canavarlar ve kötücül bir atmosfer, bu grupların satanist ve nihilist şarkı sözleriyle kakofonik müziklerine tekinsiz bir arka plan oluşturdu. Siyah giysiler giyip yüzünü beyaza boyanmış Euronymous'un antisosyal sayıklamaları, öteki grupların şoka susan seyircilerin karşısında gerçekleştirdiği, kutsal sayılan şeylere küfür eden ve saldırgan gösterileriyle uyum içindeydi. Bu katliam ve kıyamet fantezileri çok geçmeden gerçek şiddet olaylarına, intiharlara, çatışmalara ve cinayetlere yol açacaktı.³⁰

1991'de dağılan Satanel'in üyeleri, Burzum ve Immortal adlarında iki grup kurdu. Burzum Norveçli eski bir dazlağın, genç Kristian Vikernes'in (d. 1973) kendini müzikle ifade etme aracıydı. Vikernes J. R. Tolkien'in *Yüzüklerin Efendisi* üçlemesindeki kötü "ork" karakterlerden birisi olan Kont Grishnackh'ın adını almıştı. Burzum ise ork dilinde "karanlık" anlamına geliyordu. Ayrıca mahkeme kararıyla gerçek ismini de değiştirmiş, Norveç dilinde kurt anlamına gelen Varg ismini almıştı. CD olarak piyasaya sürülen *Filosofem* albümü için gece, İsa'nın ölümü ve kuzeyli kahraman halkların üzerine yıkıcı bir salgın gibi gelen Hristiyanlık üstüne marazi şarkı sözleri yazdı. Norveç black metal müziğini şeytana tapan bir külle tanıştırmış olan Euronymous ve Vikernes saldırılar gerçekleştirmeye hazır olduklarını ilan etmeye başladılar. 6 Temmuz 1992 günü, Norveç mimarisinin 12. yüzyıldan kalma bir hazinesi olan ahşap Fantoft

Kilisesi yakılarak yerle bir edildi. 1993 Ocakı'nda, Norveç'teki ahşap kiliselerin en önemlilerinden en az yedisine kundakçılık girişiminde bulunuldu. Vikernes 1993 Ağustosunda Euronymous'u öldürmekle ve üç kiliseyi yakmakla suçlanarak 21 yıl hapse mahkûm oldu. Mahkemeler sırasında basında yer alan sansasyonel haberler sayesinde, Vikernes medyanın baş satanisti oldu.³¹

Vikernes hapisteyken Nors mitolojisinden aldığı malzemeleri ırkçılık ve okült nasyonal sosyalizmle birleştirerek kendi kâfir ideolojisini oluşturmaya başladı. Yazdığı yazılar birçok yeraltı dergisinde ve Burzum'un Fransa'ya göç eden bir üyesi olan Vidar von Herske'nin çıkardığı *Filosofem* dergisinde yayımlandı. Vikernes bu yazılarda Edda'lardaki mitlerin ezoterik yorumlarına, Odin'e, onun sihirli yüzüğüne, kuzgunlara ve kurtlara yer vererek, kendisini Odin ile özdeşleştiriyordu: "Ben onun kanı ve eti, ruhu ve özüyüm; çünkü ben onun soyundanım, ırkımızın arketipleri de ona ait." Vikernes bazı yazılarda da Nors kozmolojisi ve büyü uygulamalarına yoğunlaşıyordu.³³ Irkçı milliyetçiliği gitgide güçlenen Vikernes, kendini İkinci Dünya Savaşı sırasındaki işbirlikçi hükümetin başında olan Norveçli politikacı Vidkung Quisling'in halefi olarak görmeye başlamıştı. Özellikle Quisling'in panteizmi Nietzsche'nin güç istemiyle birleştiren mistik "Universism" öğretisine ilgi duyuyordu. Ayrıca National Heathen Front'un başbuğu rolünün altını çizdiği *Vargsmål* isminde bir de kitap yazdı.³³

Black metal müziği bugün uluslararası bir fenomene dönüşmüş durumda. Norveç, İsveç, Finlandiya, Fransa, Almanya, Avusturya ve Birleşik Devletler'de yüzlerce müzik grubu var. Bathory, Possessed, Slayer, Sodom, Enslaved, Moonfog, Soulgrind, Ragnarok ve Helhemim gibi isimler altında kurulan bu gruplar, siyah giysiler, uzun saçlar ve yüzlerine sürdükleri beyaz "ceset boyasıyla" ürkütücü bir görünüm sergiliyor. Konserleri vahşi ve çılgınca. Dergileri kafatasları, kuzgunlar, kurt adamlar, runlar ve büyü sigilleriyle dolu. Amerika'nın Seattle'da yayınlanan en büyük black metal dergisi *Descent* karanlık ve okült konular üstünde yoğunlaşırken, bir yandan da Storm, Blood Axis, Allerseelen ve Sol Invictus gibi gruplarla

yapılan röportajlara yer veriyor. Norveç'teyse, Andrea Meyer-Haugen'in yayınladığı *Horde of Hagalaz* dergisi "kuzeydeki pagan kalmış soğuk toprakların mitleriyle büyüünü, insan doğasının karanlık yanını" ifade eden, "kuzeyli cadıların, büyücülerin ve savaşçıların sesi." Bu dergilerde Nazi fikirlerine sık sık ve açıkça göndermeler yapılıyor. Avustralyalı bir grup olan Spear of Longinus (grubun ismi Trevor Ravenscroft'un *Spear of Destiny* kitabından geliyor) yaptığı müziği "Nazi okült metal" olarak tanımlıyor ve afişlerinde Himmeler'in Wewelsburg kalesini kullanıyor. Yeni Zelanda'da çıkan *Key of Alocer* fanzininde nazizm ve satanizmle ilgili yazılar yer alırken, Hollanda'daki *Trumpeteer of Evil* dergisi Hollanda SS'ini göklere çıkartıyor.³⁴

George Eric Hawthorne black metal ve beyaz güç müziği arasındaki bağları geliştirmeye önem veriyor, Burzum, Storm, Moonspell ve Graveland gibi gruplarla özel olarak ilgileniyordu. *Resistance* dergisinde Norveç'teki black metal grupları ve Polonyalı grup Graveland'le ilgili yazılar yer aldı. *Descent* dergisinin editörü Stephen O'Malley İskandinav grupları, bu grupların kişiliklerini ve okült Nordik bakış açılarını incelediği yazısının başında Vikernes'ten yaptığı bir alıntıyı kullandı: "Bizim arketipik değerlerimizin üstüne kurulu olduğu için, doğal olarak nazizme bağlıyım... Holokost'un gerçek olmaması çok yazık... İstemediğini yak, hayat mücadeledir. Yahudilerin dünyasını yerle bir et."³⁵ Graveland grubunun lideri Darken, ortaçağdaki Polonyalı savaşçılar gibi giyiniyor, Hitler'i göklere çıkartıyor ve "Aryan Pagan İmparatorluğu"nun yeniden doğacağını müjdeliyor. Darken'in sakınmasız ve faşist görüşleri var: Pagan ruhu Hristiyanlığa, paranın bütün tanrıların yerine geçtiği demokrasiye ve teknolojik uygarlığa duyulan tepkinin tamamını temsil ediyor. Holokost bu tepkinin doruk noktası. Darken modern siyasetçilerin Avrupa'yı gerçek geleneklerinden ve kimliğinden yoksun bırakmaya çalıştıklarını iddia ediyor. Graveland gömülmüş arketiplerin yeniden dirilmesini ve alacakları korkunç intikamı bekliyor: "Her birimizin içinde uykuya yatmış, çok güçlü ama atıl durumda olan bir Pagan Ruhu var. O ruh uyandığında, yüzyıllardır

yaşamını elinden almış olan herkes öfkesinin gazabına uğrayarak yok olacak.”³⁶

Almanya’daki black metal dünyasının da bir de Nazi kanadı var. Absurd grubu, on altı yaşındaki Hendrik Möbus (diğer adıyla Jarl Flagg Nidhoegg) ve iki arkadaşı tarafından eski Doğu Almanya’daki Sondershausen’da kuruldu. Kendilerini bölgedeki satanist bir grubun liderleri olarak gören üçlü 1993 Nisanı’nda bir sınıf arkadaşlarını, Sandro Beyer’i öldürdü. Möbus cinayetten sekiz yıl hapis yatarken, Graveland *Thuringian Pagan Madness* isimli kasetini piyasaya sürdü ve kasetin kapağında Beyer’in mezarının bir fotoğrafına yer vererek, grubun Nazi black metal dünyasında daha da ünlenmesini sağladı. 1998 Ağustosunda şartlı olarak tahliye edilen Möbus, Beyer’in “beyaz ırkı kirlettiği” için öldürüldüğünü söyleyerek grubun Nazi görüşlü olduğunu doğruladı.³⁷ Möbus, Varg Vikernes’in Heathen Front örgütünün Almanya’daki şubesinin başına geçerek Norveç’teki black metal Nazi hareketiyle daha da yakınlaştı. Heathen Front’un artık Norveç, İsveç, Finlandiya, Almanya, Rusya, Hollanda ve Birleşik Devletler’de de şubeleri var. Möbus ayrıca Darker than Black Plakçılık (DTB) şirketini kurarak Saxonian Hammerskins ile bağlarını geliştirdi ve bunun sonucunda Avrupa’nın en büyük beyaz güç müziği şirketlerinden birisi olan Hate Plakçılık ile dağıtım anlaşması imzaladı. Alman yetkililer 1999 Ekimi’nde DTB Plakçılık’a bir baskın düzenledi. Möbus o sırada Nazi sembolleri kullanmaktan aldığı kısa bir hapis cezasını çekiyordu. DTB ile ilişkisi yüzünden, 18 aylık bir hapis cezası daha aldı. Möbus bu cezayı da aldıktan sonra kaçtı ve ertesi yaz Amerikan yeryüzünde yeniden ortaya çıktı.³⁸

Bu nihilist, satanist alt kültürün zamanla ne kadar geniş bir etkiye sahip olduğu, nasyonal sosyalist black metal gruplarının oluşturduğu dağınık bir ağ olan Black Circle’da (Kara Çember) açıkça görülmektedir. Absurd grubu Hitler’in 1999 yılındaki doğum gününü kutlamak için, adını Nazi imhakampından alan Amerikalı grup Birkenau ile ortak bir CD çıkardı. Möbus da SS1488 (Avusturya), Kristallnacht (Fransa), Fullmoon, Wineta ve Thunderbolt (Polonya) gruplarıyla birlikte

karışık bir albümde yer aldı. Wineta “zencilere, Yahudilere ve bütün melez ırklara” karşı olduğunu ilan ederken, Kristallnacht’ın lideri “inançları yüzünden ve bir kadavraya saygısızlık ettiği için ZOG kontrolündeki hapishanelerde” zaman geçirmişti. Dissection grubunun solisti Jon Nodtveidt Gothenburg’da bir Cezayirliyi öldürmekten hapse atıldı. Bu arada, Doğu’da ortaya çıkan The Russian Black Metal Brotherhood da işlenen birçok suçun kendisine ait olduğunu iddia etti.³⁹ 1993 yılında İngiltere-Suffolk’ta kurulan Misanthropy Plakçılık on civarında black metal grubunun yapımcılığını, 50 grubun da dağıtımını yapıyor. Varg Vikersen’in Burzum’la yaptığı çalışmaların esas dağıtımcısı olan Misanthropy’nin Heathen Front ve Almanya’daki Neonazi Thule Netz ile bağlantılı bir internet sitesi var. *Descent*’in editörü Stephen O’Malley ile de yakın bağlantıda olan Misanthropy, aynı zamanda Amerikalı Blood Axis ve Avusturyalı Allerseelen gruplarının endüstriyel müzik albümlerinin dağıtımını yapıyor.⁴⁰

Endüstriyel müzik yapan Oregon kökenli müzisyen Michael Jenkins Moynihan (d. 1970) grubu Blood Axis ile birlikte *The Gospel of Inhumanity* (1995) isminde bir albüm yayınladı. Albümün kapağında 19. yüzyılda yaşayan Alman ressam Franz von Stuck’ün *Der Krieg* tablosu yer alıyor. Bu tablo siyah bir atın üstünde, omzunda bir bayrakla insan cesetleriyle dolu bir alandan geçen çıplak bir savaşçının resmi. Grubun müziği ve şarkı sözleri şiddet dolu bir güç isteminde başarıya ulaşmanın kutlaması niteliğinde. Friedrich Nietzsche’nin *Böyle Buyurdu Zerdüşt*’ünden okumalar, Charles Manson ve faşist şair Ezra Pound’un yazılarından yapılan alıntılar albümü ilgi çekici kılıyor. Yapılan eleştiriler albümü acı kuvvetle, ezoterik bilgelikle ve silahlara çağrıyla dolu bir eser olarak kutluyor: “Pagan Avrupa’nın cehennemlik gölgesi.” Müzisyen-yazar Kadmon’un yayınladığı ezoterik faşist bir kitapçık serisi olan *Aorta*’da yer alan bir söyleşisinden, Moynihan’ın politik görüşlerine dair biraz da olsa bilgi edinmek mümkün. Moynihan bu söyleşide, “mücadelenin keskin gerçeğini ruhani ışıkla birleştiren” Romalı lejyonerler arasında yaygın olan savaşçı din Mitraizme duyduğu

ilgiden söz eder. Hıristiyan bir aziz değil, şiddet dolu bir güneş tanrısı olarak gördüğü başmelek Mikail'e duyduğu hayranlığı anlatarak, Charles Manson'ın bir gnostik ve Nazi filozof Alfred Rosenberg'in eş ruhu olduğu yorumunu yapar. "Yaratım ve yıkım arasındaki kutsalsal ortaklığı" anlayarak ikisinin de büyük bir iş başarmış olduğunu öne sürer.⁴¹

Moynihan'ın vahşi elektronik kayıtlarla resimli kitapçıkları birlikte piyasaya sürdüğü ilk projesi Coup de Grace 1984'ten 1989'a kadar sürdü. 1988 yılında Nietzsche'nin *Deccal* kitabının özel bir baskısını satın aldı ve Charles Manson ile Kaliforniya'daki Şeytan Kilisesi'ne ilgi duymaya başladı. Doğa, ırk ve kan gizmine dayalı bir pagan felsefesini keşfederken geçtiği duraklar bunlar. 1989'da Blood Axis'i kurdu ve grubun sembolü olarak *Kruckenkreuz*'u seçti. Bu haç Jörg Lanz von Liebenfels tarafından Yeni Tapınak Şövalyeleri'nin sembolü olarak da kullanılmıştı. Aynı haç Avusturya'daki Anavatan Cephesi tarafından da kullanılmış, Şansölye Dolfuss rejiminde Avusturya'nın simgesi haline gelmişti. Moynihan ayrıca Boyd Rice'la da işbirliği yaptı. Endüstriyel müzik yapan bir müzisyen olan Rice, hem Şeytan Kilisesi'nin rahibi hem de Bob Heick'in Amerikalı Nazi dazlaklar için kurduğu American Front'un (Amerikan Cephesi) bir üyesiydi. Moynihan, 1992 yılında Rice'ın yayınevi Storm için James N. Mason'ın *Siege* için yazdığı militan yazıların eksiksiz bir antolojisini hazırladı. Nasyonal Sosyalist Özgürlük Cephesi'nin dergisi olan *Siege*, Birleşik Devletler'de yapılan "Yahudi gücüne" karşı terörist saldırılar düzenlenmesi çağrısında bulunan bir yayındı.⁴²

Mason birçok Amerikalı Nazinin de uzak durduğu, tuhaf bir kült olan Evrensel Düzen'de Manson'ı Hollywood ünlülerini öldürerek uzun zaman önce sisteme savaş açmış olan kanunsuz bir kahraman olarak idealize etmişti. Manson birçok kişiyi öldürmekten hapis yatan ünlü bir katil, "kurumsallaşmış" bir iblis ya da tabu kişilik olarak black metalci satanistlerin de ilgisini çekiyordu. Moynihan'ın daha sonra Charles Manson'la yaptığı kapsamlı bir röportaj popüler metal dergilerinden birinde

yayınlandı.⁴³ Moynihan'ın Avrupa'da da çok fazla bağlantısı var. Coup de Grace projesiyle ilgilenirken Antwerp'te de yaşamış, Almanya ve Hollanda'da turnelere çıkmıştı. Aynı zamanda Vidar von Herske'nin Fransa'da çıkardığı *Filosofem* dergisinin de yardımcı editörü. Dergide yayınlanan yazıları arasında Hermann Hesse'nin *Demian* romanına gnostik ve faşist bir bakış açısıyla yaklaştığı bir yazının yanı sıra, runlarla ve "Wolfsangle" ya da Eiwhaz rununun kozmik önemiyle ilgili bir araştırma yazısı da var. Bu run uluslararası bir Neonazi birliği olan Kara Düzen'in amblemiydi ve birliğin adı sonradan White Order of Thule (Beyaz Thule Düzeni) olarak değiştirilmişti.⁴⁴ Moynihan, Didrik Söderlind ile birlikte hazırladığı, Norveçli ve Alman gruplarla yaktıkları kiliseler, işlenen cinayetler, neopaganizm ve Nazi fikirler üstüne yapılan kapsamlı röportajlara yer veren *Lords of Chaos* (Kaosun Efendileri, 1998) kitabında black metal dünyasındaki aşırı sağcı ve ırkçı görüşlere vurgu yaptı.⁴⁵

Endüstriyel müzik yapan Avusturyalı müzisyen Kadmon da (Gerhard Petak) *Aorta* serisinin paganizm, gizemler ve faşizm temalarını işleyen kitapçıklarıyla İngilizce ve Almanca konuşan ülkelerden bir okur kitlesi kazandı. Seride Kenneth Anger'ın İngiliz majisyen Aleister Crowley'den esinlenerek çektiği *Lucifer Rising* (Şeytan Yükseliyor) filmi, Romanyalı faşist lider Corneliu Codrenau, Alfred Schuler'in 1900 civarında Münih'te kurduğu kan lambası kültü, Otto Rahn'ın Montségur'da Kutsal Kâse'nin izini arayışı ve SS'in mistik yönü, eski Mitraizm kültü, Heinrich Himmler'in eski Cermen ruhaniliği konusundaki özel danışmanı Karl-Maria Wiligut gibi konular ele alınıyor. Ayrıca Moynihan ile Blood Axis'e ve Kadmon'un İskandinav folklorundaki korkunç Oskorei mitine bağladığı Norveç black metaline ayrılmış kitapçıklar da var. *Aorta* serisinin ardından yayınlanan *Ahnstern* serisinde de Avusturyalı UFO mühendisi Viktor Schauburger (1885-1958), Ernst Jünger ve onun Büyük Savaş romanlarıyla ilgili kitapçıklar yer alıyor.⁴⁶ Kadmon esin kaynağını karanlık bir romantizmde, Avrupa kültürünün okült ve mitolojik unsurlarında, ölümler diyarında bulan birisi.

Kadmon kendi müzik şirketi Allerseelen'den Wiligut'un 1937 yılında Himmeler'e sunduğu Gotos=Kalenda şiirlerinden oluşan bir albüm çıkardı. Kadmon'un logosu "Kara Güneş," Wewelsburg'daki on iki sig runundan oluşan güneş  arkı. Bu sembol gamalı ha tan daha ezoterik bulunduğu için Almanya ve bütün dünyadaki Neonazi gençler arasında yaygınlaşmış durumda. Moynihan ve Kadmon *Walked in Line/Ernting* adında, uygun adım yürüyen askerlerin ayak sesleriyle Wiligut'un şiirlerini birleştiren ortak bir albüm çıkardılar. Kadmon, Moynihan'a Wehrmacht'ın yaptığı sa-vaşlardan sahneler, Ernst Jünger'in şiirleri, üzerinde run harfleri olan Waffen-SS mezarları ve Lanz'ın Yeni Tapınak şövalyeleri'nin *Kruckenkreuz'u* gibi, Alman faşizmi ve militarizmine dair birçok fikir verdi. Moynihan'ın, Julius Evola'nın *Gli Uomini e le Rovine* kitabının çevirisini ve Wiligut'un runik yazılarından oluşan bir seçki yayınlamay  planlaması da, Kadmon'un Avrupa'da ne kadar etkili olduğunu gösteriyor.⁴⁷

Amerika'daki diğer grupların referansları pek o kadar ezoterik değil. Amerika'daki yüzlerce black metal gurubu arasında Nazi yanlısı ve faşist fikirlerle flört eden önemli bir azınlık var. Ethnic Cleansing grubunun yayınladığı EP'ler, *Piles of Dead Jews* ( l  Yahudi Yığınları) ve *Hitler Was Right* (Hitler Haklıydı), beyaz olmayanlara ve ulusun durumu hakkında haykırılan nefret şarkıları-yla dolu. Vincent Crowley'nin liderliğindeki satanist grup Acheron, *Hail Victory* adında bir albüm yayınladı; Crowley aynı zamanda *Order of the Evil Eye* fanzininin editörü ve şeytan Kilisesi'nin bir  yesi. American Front'un lideri Bob Heick da Robert X. Patriot adıyla White Devil Conspiracy ile birlikte kasetler çıkardı. Boyd Rice'ın grubu NON'un CD albümü *Might!* Ragnard Redbeard'ın klasikleşmiş kitabının elektronik bir kakofoni ve kulak tırmalayan titreşimlerle dolu bir yorumu. Amerika'daki black metal müziğinin tanıtımını, gruplarla satanist ve Nazi yanlısı felsefeleri üstüne yapılan uzun röportajların yanında, yayınlanan albümlerin ve yeraltı fanzinlerinin eleştirilerine de yer veren, Aaron Garland'ın çıkardığı *Ohm Clock* (Las Vegas) ve Beau Lippicott'un çıkardığı *Warcom*

Gazette (San Jose) gibi birkaç dergi yapıyor. Bu dergilerde inceliksiz bir sosyal Darwinizm, müstehcenlik, nihilizm ve kitle imha hayalleriyle birlikte yer alıyor.

Black metal yeraltının topluma yabancılaşan gençler üzerindeki güçlü etkisi 20 Nisan 1999 tarihinde Colorado-Denver yakınındaki Littleton'da gerçekleşen okul katliamında çarpıcı bir biçimde gözler önüne serildi. İki de on sekiz yaşında olan Eric Harris ve Dylan Klebold, Hitler'in doğum gününde otomatik silahlar ve boru bombalarıyla Columbine Lisesi'ni kan gölüne çevirdi. Rastgele ateşlerin açıldığı ve bombaların atıldığı dört saatlik bir cinnetin ardından on iki öğrenci ve bir öğretmen öldü, çok fazla sayıda insan yaralanırken, iki saldırgan kendilerini vurdu. Sonradan bu iki genç katilin okuldaki Trençkot Mafyası adında bir gruba üye olduğu ortaya çıktı. Bu gruptakiler uzun deri paltolar giyiyor, black metal dinliyor, okültizme, şeytana, nazizme ve Hitler'e ilgi duyuyorlardı. Bu davranış tarzının okulda geçerli olan, okulun yıldız futbol takımında ("jock'lar") ve gözü büyük üniversitelerde olan öğrencilerinde kendini gösteren, para, popülerlik ve başarı kültürüne duyulan bir tepki olduğu çok açık. Katillerin en sevdiği müzisyen Charles Manson'ın adını alarak, bu adın çağrıştırdığı isyan, cinayet ve saldırganlık temalarını üzerinde toplayan travesti şok-rockçı Marilyn Manson'dı. Manson "Antichrist Superstar" (Süperstar Deccal) gibi şarkıların yer aldığı albümlerinde patlayan el bombalarını, intiharı ve kötülüğü yüceltiyor.

Bu gruptaki çoğunluğu okulun parlak öğrencileri oluştursa da, bu çocuklar yabancılaşmışlıklarını ve geçerli kültür normlarına duydukları nefreti ifade edebilmek için bu türden aykırı davranış kodlarını benimsemişlerdi. Grup üyeleri yıllık yazılarında şu mesajı yer vermişti: "Kim demiş çılgınlık deliliktir diye. Çılgınlık sağlıklı bir şeydir." Trençkot Mafyası'nın marjinal kimliği black metal ve "Gotik" (karanlık) müzikte güçlü bir ifade şekli bulmuştu. Bazı üyeler deri paltoların dışında, aşırı sağcı ve pagan semboller taşıyan tişörtler de giyiyordu. Silahlara, ölüme ve Hitler'e duydukları ilgi, Denver'ın yörekentlerindeki liberal ve rahat Amerikan ahlakını

şiddetle reddedişlerinin bir yansımasıydı. Okuldaki öğrenciler Harris'in önceki sene Gotik tarzında siyah giysiler giydiğini, Almanca öğrenmek istediğini, Naziler ve İkinci Dünya Savaşı ile ilgili her şeyi saplantı haline getirdiğini anlattılar. Harris ayrıca kendine ait bir internet sitesi kurmuş ve bu sitede boru bombası yapımını anlatarak, "gelecekteki rahat bir günden" söz etmiş, ayrıca bir de "Sevmediğim şeyi yapmam. Sevmediğim şeyi harcarım" diyen Alman grup Kein Mitleid mit der Mehrheit'in (Çoğunluğa Hoşgörü Yok) şarkısını yüklemişti. Bu okul katliamı hiç kuşkusuz Harris ve Klebold'un başarısızlık hissiyle tetiklenen ve Marilyn Manson'ın kader anı, satanizm ve intiharla ilgili şarkı sözleriyle desteklenen, antisosyal, yıkıcı hayallerinin gerçek hayata geçişini temsil ediyordu.⁴⁸

Nazi fantezileri ve silah saplantısıyla ilgili bir başka olay da Amerika'ya giden üç İngilizin 1996 Şubatı'nda intihar edişiydi. Jane Greenhow ve Ruth Fleming Leicester Üniversitesi'nde öğreniyken, şehirdeki bir şirkette çalışan genç Stephen Bateman'le tanıştılar. Aralarında bir aşk üçgeni oluştu ve sonradan Hampshire-Andover'da aynı evi paylaştılar. Üçlü ocak ayında Detroit'e uçtu. Fleming ve Bateman Amerika'yı boydan boya kat ederek, 21 Şubat günü Arizona-Mesa'daki bir atış poligonunda önceden planladıkları gibi kendilerini öldürdüler. Greenhow ise birkaç saat sonra başka bir yerde, Kuzey Kaliforniya'daki Shasta Gölü'nün kıyısında kendisini vurarak intihar etti. Olay sonrası yapılan araştırmalarda bulunan gizemli ipuçları kurbanların Neonazi gruplarla bağlantıda olduğunu ortaya çıkardı. Andover'daki tanıdıkları Birleşik Devletler'deki bir Neonazi eğitim kampına gittiklerini söylüyorlardı. Komşuları Nazi tarzı üniformalar ve çizmeler giydiklerini ve aşırı sağcı müzik gruplarını dinlediklerini anlattı. Evlerinde bir SS şapkası, Gestapo pantolonu ve iki tane oyuncak Alman tankı bulunurken, Londra'daki otellerinde de silah katalogları ve asker tarzı siyah üniformalar giymiş bir takım insanların fotoğraflarını bıraktıkları görüldü. Greenhow'a ait seksen-yüz sayfalık yazılarda, genç kız Neonazi ve sivil ordu mücadelelerine ne kadar bağlı olduğunu anlatırken, İkinci Dünya Savaşı'ndaki Alman yenilgisinin yasını

tutuyordu. Resistance Plakçılık'ın Detroit'te olması dolaylı bir kanıt oluştururken, Savaş 18 dergilerinden birisinde de üçlü için bir ölüm ilanı yayınlandı. Ortada işlenen bir suç olmasa da, bu genç insanları ölüme götüren hastalıklı fantezileri ve yabancılaşmayı hayal edebilmek pek zor değil.⁴⁹

Nazi müzik gruplarının ırklararası nefret ve şiddeti kışkırtabilme gücü yetkililer tarafından gün geçtikçe daha çok fark ediliyor. George Eric Hawthorne 1995 Nisanı'nda verdiği Ottawa konserinde yaşanan karışıklıktan sonra ırkçılığa karşı olan bir protestocuya saldırmaktan suçlu bulunarak bir yıl hapse mahkûm edildi. Resistance Plakçılık işe devam etse de, 1997 Nisanı'nda İftira ve Karalamayla Mücadele Birliği'nin yaptığı baskılar sonucunda Michigan Eyalet Polisi ve Kanada Polisi Detroit ve Ontario'daki ofisleri kapatarak bütün CD ve kasetlere el koydu. İflas yoldayken, Milli İttifak'ın lideri William Pierce duruma el koyarak şirketi satın aldı ve işi yeniden finanse ederek West Virginia-Hillsboro'daki kendi üssünde, Erich Gliebe'nin yönetimindeki bir şirket haline getirdi. Pierce beyaz güç müziğinin genç nesli çokırıklılığa karşı seferber etme kampanyasında kullanacağı önemli bir unsur olduğunu düşünüyor. "Genç ve yaratıcı müzisyenlerimizin gittikçe güçlenen devrimci bir ruha," diyor Pierce, "ve kendilerini ifade edecek bir ortama ihtiyaçları var."⁵⁰ Pierce'ın Birleşik Devletler'de yaşanacak ırklararası savaşın canlı betimlemelerini içeren, şiddet dolu romanı *The Turner Diaries*'de kendini nasıl da yaratıcı bir şekilde ifade ettiği göz özüne alınırsa, *Crush the Weak, Born to Hate, Behold the Iron Cross* ve *The Voice of Our Ancestors* gibi albümlerin dağıtımını üstlenerek ne türden bir mesaj vermek istediği daha iyi anlaşılabilir.

William Pierce aynı zamanda beyaz güç müziği ve black metal arasındaki yakın etkileşimi de gözler önüne seriyor. Resistance Plakçılık için yaptığı planlardan bahsederken, "Beyaz direniş müziğinin" skalasını Gotik ve black metali de içerecek şekilde genişletmek istediğinden bahsetmişti. *Resistance* dergisinin 2.000 ilkbahar sayısında da "Black Metal Beyaz Bir Gürültü mü?" başlıklı bir yazı yer aldı. Bu yazıda Absurd grubunun cinayetten beş yıl hapis

yatmış ve Alman adaletinin gözünde bir kaçak olan lideri Möbus'tan söz ediliyordu. Sonradan anlaşıldığına göre Möbus 1999 Aralık'ında Birleşik Devletler'e uçmuştu. Daha sonra Washington-Spokane'de çıkan ve ezoterik nazizm ile paganizmi birleştiren bir fanzin olan *Fenris Wolf*'un yayıncısı Nathan Pett ile Virginia-Richmond'daki benzeri bir örgüt olan Beyaz Thule'nin Beyaz Düzeni arasında gidip gelmişti. 2000 yılının başlarında, Pett fanzinini Nazi black metal yeraltını destekleyen plak şirketleri, müzik grupları ve bireylerin oluşturduğu bir koalisyon olan Pagan Front'la (Pagan Cephesi) birleştirdi. 2000 Haziranı'ndaysa, Möbus West Virginia-Hillsboro'daki Milli İttifak merkezine giderek iki ay boyunca Pierce'ın yanında kalmıştı. Bu süre boyunca Pierce'ın Birleşik Devletler ve Avrupa'daki black metal dünyasına kolaylıkla girmesini ve popüler müzik dağıtım kanallarıyla sağlam bağlantılara sahip Amerikalı-İsveçli bir black metal şirketi olan Cymophane Plakçılık'la anlaşma imzalamasını sağladı. Möbus 29 Ağustos 2000'de federal polis tarafından tutuklanınca, Pierce hiç zaman kaybetmeden siyasi sığınma talebinde bulunmasına ve Almanya'ya iade edilmemek için savaşmasına yardımcı olmaya başladı.⁵¹

Dazlak çeteleri, beyaz güç ve black metal grupları yaşları 15'ten başlayan ve 20'li yaşların sonuna kadar ulaşan genç erkeklerin yoğunlukta olduğu bir gençlik fenomeni. Durum böyle olunca, bu gençler istikrarsız, sürekli oluşum halinde olan, parçalanmış ve yenisinden oluşmaya başlayan sosyal gruplar oluşturuyorlar. Büyümelerini ve gelişimlerini daha çok, güçlü liderler, kişilik çatışmaları ve çıkarıcı ittifaklar yönlendiriyor. Neonazi partiler ve gruplarla olan örgütsel bağlantılar da aynı şekilde sağlam temellere dayanmayan ve her an kopabilecek türden ilişkiler. Ian Stuart'ın Milli Cephe'den ayrılması ve bağımsız Kan ve Şeref ağının oluşması da dazlak ve Nazi müziği dünyasındaki sürekli bölünmenin ve özerklik taleplerinin bir göstergesiydi. Ancak, neonazizmin bu gençlik alt kültürüne sızması ve el koyma çabaları hiçbir zaman kartı olmayanların giremeyeceği bir kulüp yaratma adına örgütlenmiş bir strateji olmamıştır. Amaç sadece topluma yabancılaşmış gençlerden oluşan yeni bir kesim

içinde ırkçılığı, liberalizm ve demokrasi karşıtlığını yaymaktır. Bu açıdan bakıldığında, dazlak hareketi, konserleri, albümleri ve fanzinleriyle, uluslararası Nazi yeraltı için fazlasıyla etkili, ideolojik bir kazanç olmuştur. Nietzscheci bir Hristiyanlık karşıtlığı, sosyal Darwinizm, farklı ırklara karşı tahammülsüzlük ve beyaz üstünlüğü inancı, artık Kuzey Amerika, Avrupa ve Avustralya'ya yayılmış olan aşırı sağcı bir gençlik hareketinin parolaları haline gelmiştir. Neonazizm müziği ve dergileriyle kısa sürede kendi medyasını yaratan bir gençlik hareketine dahil olarak, genç nesil içinde uluslararası bir ölçekte popülerlik kazanmayı başarmıştır.

Nazi Satanizmi ve Yeni Aeon

Black metal müziği, Hristiyanlığa, ırklararası hoşgörüyü ve demokraseye yaptığı ayrıkçı saldırılarla gençler arasında faşizm ve nazizmin yayılması için çekici bir paravan. Kakofonik kreşendolar ve pagan şarkı sözleri beyaz gücün ve kan mitlerinin dışarıdan şık görünmesini sağlıyor. Ama müzik grupları ve konserler uygarlık değerlerine yapılan bu nihilist saldırının yalnızca görünen yüzü. Topluma yabancılaşmış olan gençleri kendilerine çekmeye çalışan daha gizli gruplar da var. Vahşi grupların ve galeyana gelmiş hayranlarının arkasında kendilerini Nazi satanizmine, Nordik kozmolojiye, büyü ve okültizme adanmış radikal görüşlü küçük gruplardan oluşan uluslararası bir ağ pusuya yatmış bekliyor. Gölgele içindeki bu yeraltı dünyasında Nazi fikirleri Nietzsche ve Ragnar Redbeard'ın sert üsluplarıyla birlikte paketlenmiş, Kara Ayin ve Aleister Crowley'nin majisiyle özgürce birleşmiş olarak sunuluyor. Bu Nazi satanizminin özündeki inançlardan biri üstün insanlardan oluşan yeni bir seçkin sınıfın geleceği ve bu insanların "köle dinleri ve ahlaklarıyla" birlikte bütün alt sınıfları ortadan kaldırıp gezegenin evriminde yeni bir çağ başlatacağı.

İngiliz majisyen Aleister Crowley'nin yazdıklarında bu otoriter ve özgürlüksüz öğretiyeye dair birçok ipucu vardır. Aiwass isimli bir varlık 1904 yılında Kahire'de Crowley'ye kendi kutsal kitabını, *The Book of Law*'u (Kanun Kitabı) yazdırdı. Bu vahiy kitabına göre, can çekişen Hristiyanlık dininin hâkim olduğu eski çağdan sonra, gücün hâkim olacağı, küresel savaşlar ve evrensel katliamların yaşanacağı yeni Horus Aeonu başlayacaktı. Kitaptaki bir cümle Crowley'nin yaşam düsturuna dönüşecek ve kurduğu Thelema (irade) dininin temelini oluşturacaktı: "Ne istersen onu yapmak, bütün kanun budur." Daha sonra bu Nietzscheci buyruğu, ilk olarak 1912 yılında, Almanya'daki marjinal bir mason örgütü olan

Ordo Templi Orientis'e (OTO) katıldığında keşfettiği yoga ve tañtik seks büyüsünün güç edinim kavramlarıyla birleştirdi. Crowley 1920 yılında bir avuç müridiyle birlikte Sicilya'daki Celifü'da Thelema Tapınağı'nu kurdu. Daha sonra Almanya ve Birleşik Devletler'den de destekçiler buldu.¹ Crowley'nin Alman müritlerinden birisi olan Martha Künzel, Hitler'in de Crowley'nin öğre-tisini takip ettiğine inanarak ateşli bir Naziye dönüştü. Sonraları Crowley de *The Book of Law*'daki kehanetlerle Rauschning'in tartışmalı kitabı *Hitler Speaks*'teki görüşler arasında paralellikler bulmakla övünecekti.² Okültistlerden oluşan genç bir nesli bu spe-külasyonlarla tanıştıran kişi, İngiliz gerilim romanı yazarı Gerald Suster oldu. "Nazi Gizemleri" tarzı romanlar yazan Suster, iki dünya savaşını ve 20. yüzyılın otoriter devletlerini Aiwass'ın haber verdiği yeni bir çağın acımasız gerçekleri olarak görür.³

Çağdaş satanizm Anton Szander LaVey'in (1930-1997) 1966 yılında, San Francisco'da, Şeytan Kilisesi'ni resmi olarak kuruluşuyla birlikte başladı. LaVey daha önce sirklerde, karnavallarda ve vod-villerde aslan terbiyecisi ve müzisyen olarak çalışmış bir adamdı. Yaşamın ölüme yakın ve karanlık yönüyle daha çok ilgilenmiş, vampirler, varlıkların eline geçen insanlar ve Aleister Crowley'nin majisi gibi konuları araştırmaya, okültizmi öğrenmeye dalmıştı. LaVey 1940'ların sonlarında Crowley'nin Pasadena'daki loca lideri Jack Parson'la yazışıyor, 1951 yılında Thelema Kilisesi'nin (kuruluşu 1934) Kaliforniya-Berkeley'deki şubesine devam ediyordu. Ancak en çok *Inauguration of the Pleasure Dome* (Zevk Kubbesinin Açılışı, 1954) gibi yeraltı filmleriyle Hollywood'da bir külte dönüşmüş olan Kenneth Anger'dan etkilenmişti. Anger'ın bu filmi Crowley ile ve Celifü'daki Thelema Tapınağı'na yaptığı kişisel ziyaretiyle ilgiliydi. LaVey ve Anger 1961 yılında San Francisco'da büyü ve doğaüstüyle ilgilenen arkadaşları için düzenli partiler yapmaya başladılar. Bu "Büyü Çevresi" kendini hazzata teslim etme, kişisel güç ve başarıyı yü-celten rasyonalist Şeytan Kilisesi'nin habercisiydi. LaVey kazınmış saçları ve başlıklı siyah cübbesiyle Mefisto'ya benzer bir görünüm sergilerken, tapınağı ters pentagram ve keçi kafatasları, kuru kafalar

ve siyah mumlarla süslenmişti. Sansasyonel gece ayinleri 1960'ların sonlarında Kaliforniya'da hâkim olan yenilik arayışı yüzünden büyük ilgi çekti.⁴

LaVey'in satanizminin kaynakları hem geleneksel hem de modernidir. "Şeytan'ın Dokuz İlkesi" şeytanı egoizme, tenselliğe, haza teslim olma prensibi olarak tanımlarken, Ragnar Redbeard'ın *Might Is Right*'ından (Güç Haklıdır) yapılan alıntılarının yer aldığı "Şeytan'ın Kitabı"nda sosyal Darwinizmin etkisi görülür.⁵ Lavey'in esas ayini –çıplak kadın sunağı, siyah mumları, Hristiyanlıktan geriye kalmış olabilecek inanç ve suçluluk duygularını yok etme amaçlı bir psikodramayla şeytana sunulan kutsal şarap ve ekmeğiyle Hristiyanların Aşai Rabbani ayininin bir parodisi olan– 17. yüzyıl Fransası'nda gerçekleştirilen Kara Ayin'in bir taklididir. Tapınak Şövalyeleri'ne ait olduğunu iddia ettiği "Boğucu Hava Ayini" inisiyasyon ritüellerinden birisiydi. 18. yüzyılda ortaya çıkan, ruhban sınıfına karşı olan Illuminati'ye ait olduğunu iddia ettiği "*Das Tierdrama*" ritüeliyse insanın hayvani doğasını kutsuyordu. Anger'ın kiliseye katkılarında Crowleyci majinin genel bir etkisi görülebilir. Ama LaVey aynı zamanda Üçüncü Reich'in şeytani aurasına da kapılmıştı. Şeytan Kilisesi'nin "Trapezoid Kanunu"nun önsözünde Dietrich Eckart'ın yazdığı Nazi marşı "*Deutschland Erwache*" kullanılmıştı. LaVey Vril, Thule ve Ahnenerbe'ye yaptığı karmaşık göndermelerin yanında, "*Die elektrischen Vorspiele*" ritüellerinin aynı isimli dışavurumcu Alman filminin çarpık açıları temel alınarak yaratıldığını ve Nazi Almanyası'nda seçkin SS'ler tarafından kullanılmış olduğunu öne sürer.⁶

Şeytan Kilisesi 1967'den 1970'e kadar hızla büyüyerek, bütün Amerika'daki gruplar ya da "grotto'lar" içinde yer alan yaklaşık 2.000 kişilik bir üye sayısına ulaştı. 1970'lerin başında, *The Cloven Hoof* bülteninin düzenli olarak çıkabilmesini sağlayan yaklaşık 500 kişilik üyesiyle, hâlâ Amerika'daki büyük örgütlerden birisiydi. Ama çok geçmeden örgütten ayrılıp, Ordo Templi Satanis ve Church of Satanic Brotherhood (Şeytan Kardeşliği Kilisesi) gibi kısa ömürlü ve küçük kültler yaratan bazı grotto liderlerinin rekabeti

yüzünden gücünü yitirmeye başladı. Yine eski bir Şeytan Kilisesi lideri olan Douglas Robbins'ın Detroit'te kurduğu Kara Koç Tarikatı de bu küçük gruplardan biriydi. Bu grup James Madole'un faşist görüşlü Ulusal Yeniden Doğu Partisi'yle yakın bir ilişki kurdu. Sonra 1975 yılında, ana kültün Magister Templi'lerinden birisi olan ABD Kara Kuvvetleri İhtiyat Teşkilatı binbaşısı Michael A. Aquino (d. 1946), Anton LaVey'in otoritesine karşı büyük bir başkaldırının liderliğini üstlendi. New York'taki grotto lideri Lilith Sinclair ile birlikte, Kilise üyelerinden büyük bir çoğunluğu kendi kurduğu yeni dini örgüte, Temple of Set'e (Seth'in Tapınağı) çekti. Aquino'nun Hıristiyanlık inancındaki Şeytan'a model oluşturduğuna inanılan eski Mısır tanrısı Seth'e adanmış olan kültü, üyelerine teatral bir imajı olan Şeytan Kilisesi'nden daha okült ve entelektüel bir satanizm sunuyordu.

LaVey şeytanı sadece insan egoizminin bir sembolü olarak görürken, Aquino şeytanın nesnel gerçekliğine inanıyordu. Seth'in Tapınağı büyülü ritüelleriyle Karanlıklar Prensi'ni doğaüstü, kötücül bir güç olarak yardıma çağırıyordu. Michael Aquino 21 Haziran 1975 tarihinde Şeytan'dan bizzat vahiy aldı ve bu bilgileri *The Book of Coming Forth by Night* (Geceyle Gelenlerin Kitabı, 1985) adıyla kitaplaştırdı. Gelen vahiylerle göre, yirminci yüzyıl şeytanın hâkim olacağı yeni bir dönemin başlangıcıydı. Aleister Crowley'ye daha önce bildirilen, güç politikalarının ve kitlesel yıkımların hâkim olacağı Horus Aeonu'ndan da bahsediliyordu. Aquino'nun ritüelleri Crowley'nin maji uygulamalarını kullanarak zeki ve kötü varlıkları yardıma çağırmayı içeriyordu. Üçüncü Reich'in gücünden ve fetihlerinden etkilenen Aquino, Nazi okültizmiyle de flört ediyordu. Antisemitizmi reddetmeye özen gösterse de (Seth'in Tapınağı üyeleri arasında birçok Yahudi vardı), Heinrich Himmler'i şeytanın el verdiği birisi olarak görüyordu. SS'i gizli bir okült düzen olarak sunan popüler mitin etkisiyle, 1981 yılında şeytani güçlerin yeryüzündeki en büyük odağı olarak gördüğü Wewelsburg'a giderek satanist bir çalışma gerçekleştirdi. Himmler'in kurduğu SS imparatorluğunun kara kalbinde Şeytan'dan daha yüksek bir mertebeye ulaşmayı

dileyen Aquino, daha sonra *The Wewelsburg Working* (Wewelsurg Çalışması, 1982) kitabını yayınladı.⁷

Nazizmin sarsıcı yüzünü gözler önüne seren bu denemelerden sonra, 1990'larda, Amerika'da paganizmi Hitler ve Üçüncü Reich hayranlığıyla birleştiren Nazi satanistlerin oluşturduğu kültler ortaya çıktı. Bir zamanlar İngiliz Nazi Colin Jordan'ın korumalığını yapmış, 1970'lerin başında onun Britanya Hareketi için sokaklarda çalışmış olan David Myatt, İngiltere'de Order of the Nine Angles'ı (Dokuz Açı Düzeni, ONA) kurdu. ONA Hristiyanlık karşıtı, seçkinci ve sosyal Darvinci öğretileri kullanarak yaşamın karanlık ve yıkıcı yönünü yücelten bir örgüttü. Neonazizmle bağlantısı, Myatt'ın "nasyonal sosyalizmin dini ve ruhaniliği" üstüne yazdığı ayrıntılı yazılarda üstü örtük olarak ima ediliyordu. Fransa'daysa, Christian Bouchet, Aleister Crowley'nin majisine duyduğu ilgiyi, Francis Parker Yockey'nin antisemitik ve faşist fikirleriyle birleştirdi. Yeni Zelanda'daki Ordo Sinistra ve Kara Düzen tüm dünyadan üyeleri olduğunu iddia ediyor ve *The Heretic*, *The Flaming Sword*, *The Nexus* (şu anda *Western Destiny*) dergilerini yayınlıyor.

Nazi Satanist grupların ortak özelliği Hristiyanlığın ve liberal toplumun değerlerini tümenden reddedişleri. En büyük övgüleriyse pagan barbarlara, özellikle Kuzey ve Batı Avrupa'nın yerlileri olan Tötonlar ve Keltlerin Hristiyanlığa geçmeden önceki savaşçı ruhuna, cesur kahramanlıklarına ve onuruna saklıyorlar. Deccal'ı kutsayan ve Hristiyanlığı "kölelerin dini" olmakla suçlayan Nietzsche'yi bir peygamber gibi görüyorlar. Hristiyan ahlakının zayıf, mütevazı, suçluluk duygusuyla yüklü olduğunu düşündükleri doğasıyla sürekli alay ediyorlar. Acımasız ve güçlü olanlara karşı demokrasi ve liberalizmin korumasından medet uman alt ırklardan ve güçsüz korkaklardan oluşan zavallı insanlığın bu kadar büyümesinden Hristiyanlığın seküler mirasını sorumlu tutuyorlar. İnsanlığın çoğunluğunu gezegenin kaynaklarını israf eden gereksiz bir yük olarak görüyorlar. Homojen bir tek-dünyanın at gözlüğü takılmış vatandaşlarının itaatkâr bir şekilde standart ürünler tükettiği, pasifist, materyalist ve kozmopolit bir toplum (yani Yeni Düzen'i) yaratmaya

çalıştıkları için Hristiyanlığı ve Yahudileri sürekli boy hedefi olarak gösteriyorlar. Cinsiyetler, ırklar, milletler ve kültürler arası bütün farklılıkların erozyona uğramasının, ancak mücadele ve savaş yoluyla ilerleyebileceğini öne sürdükleri insan evrimi için ciddi bir tehdit olduğunu düşünüyorlar.

Düşünceleriyle bu uluslararası kült üstünde büyük bir etki yaratmış olan David Myatt, Nazi satanizminin Britanya'daki önde gelen temsilcisi. 1952 yılında dünyaya gelen Myatt, çocukluğunun geçtiği Doğu Afrika ve Singapur'da ruh dansı ve dövüş sanatlarına büyük bir ilgi duymaya başladı. 1967'de lise öğrenimini tamamlaması için babası tarafından İngiltere'ye getirildi ve babası daha sonra Afrika'ya döndü. Küçük Myatt ertesi yaz Fenland'daki bir cadılar meclisiyle bağlantı kurdu. Daha sonra Londra'da Altın Şafak ve Aleister Crowley'nin maji uygulamalarıyla ilgilenen gizli gruplara katıldı. O sıralarda Anton LaVey ve Şeytan Kilisesi'nin faaliyetleri bütün dünyada duyulmaya başlamıştı. Ama Myatt büyü ritüelleri ve okültizm olarak gördüğü bu akımlardan pek fazla etkilenmemişti. O daha heyecanlı, tehlikeli ve gerçekten şeytani bir şeylerin arayışındaydı. Aynı zamanda, satanizmi yepyeni ve korkusuz bir bireyin, Nietzsche'nin söz ettiği üstün insan tipinin yaratılması için bir araç olarak görmeye başlamıştı.⁸

Myatt, Colin Jordan'ın bir önceki yıl başlattığı Britanya Hareketi (BM) hareketiyle ilk kez 1969 yılında tanıştı. Bir gün gizli cemiyetlerden birinin tapınağına giderken, bir dazlak mitinginin ardından patlayan sokak çatışmasına şahit oldu. Sayıca kendilerinden çok fazla olan sol görüşlü protestoculara karşı mücadele veren bu genç savaşçılar arasındaki yoldaşlık hissi, zaten sürekli cesaretini test edebileceği maceralar arayan Myatt'a çok çekici geldi. Hemen harekete katılıp düzenli olarak BM mitingleriyle toplantılarına katılmaya, arada bir Colin Jordan'ın korumalığını yapmaya başladı. Jordan'ın nasyonal sosyalizm üstüne yazdıklarından çok etkilenen Myatt, yine Jordan sayesinde Savitri Devi'nin çalışmalarıyla tanışmış, Nazi değerlerini göklere çıkartan *The Lightning and the Sun* kitabına hayran kalmıştı.⁹ Myatt'a göre, hem nazizm hem de satanizm

Nietzsche'nin kendini aşma, cesur ve korkusuz bir savaşçı olma kavramlarını temsil ediyordu: "Adolf Hitler ve hareketi, o zamanlar, benim için majiyle ulaşılabileceğini düşündüğüm bazı ideallerin somutlaşmış hali gibiydi – Şeytani bir ruhu, fethetme, keşfetme, büyüme istemini temsil ediyorlardı sanki... insana keyif, yaşama zevinci veren bir dinamizm ve karizma."¹⁰

1970 yılında liseyi bitirip Hulls Üniversitesi'nde fizik okuduktan sonra Leeds'e taşınan Myatt, BM'yi desteklemeye burada da devam etti. 1974 yılında, takipçileri Joe Short ve Eddie Morrison ile birlikte kendi radikal örgütü National Democratic Freedom Movement'ı (Nasyonal Demokratik Özgürlük Hareketi, NDFM) kurarak, bölgedeki aşırı sağın önde gelenleri arasına katıldı. NDFM aynı yılın ekim ayından başlayarak, kısa süreliğine *British News* adında, "İrk ve Ulus İçin" ve "Beyaz Gücün Gazetesi" alt başlıklarını kullanan aylık bir bülten yayınladı. Bültende çekincesiz bir ırkçı ve antisemitik propaganda yer alırken, NDFM üyelerinin adı beyaz olmayan insanlara ve solculara yapılan saldırılara karıştı.¹¹ Bu süre boyunca propaganda yazıları yazan, toplantı ve mitingler düzenleyen, sık sık halk önünde konuşmalar yapan Myatt, bir seferinde Hyde Park Corner'da bile konuştu. Sokak çatışmaları sırasında iki kez tutuklanarak kamu düzenini bozmaktan suçlu bulundu ve iki seferinde de altı aylık hapis cezasına çarptırıldı.¹²

Siyasetin aşırı sağ kanadındaki eylemleri sürerken, Myatt'ın kara büyüye olan ilgisi de gün geçtikçe artıyordu. 1973 yılında, geleneği ve uygulamalarıyla içinde büyük bir merak uyandıran satanist-wiccaların oluşturduğu küçük bir grup olan ONA'nın lideri bir kadınla tanıştı. ONA grubu MÖ 4000 civarında Albion'da (İngiltere) hüküm sürmüş, karanlık ve şiddet yanlısı bir tanrıçaya tapınan eski bir kültün mirasçısı olduğunu iddia ediyordu. Pagan bir doğa dini oldukları için, ritüelleri kozmik enerjinin gelgitlerine, ilkbahar ve sonbaharda yükselen bazı yıldızlara bağlıydı. Ayinler eski taş anıtlarda ve taş çemberlerde gerçekleştiriliyordu. Kökeni sözüm ona cilalı taş devrine kadar uzanan bu kült, Hristiyanlığın gelişiyile birlikte gizli bir geleneğe

dönüşmüş, ortaçağdan itibaren özellikle tarihöncesindeki vatanı olduğu söylenen İngiltere ve Galler arasındaki bölgede (Welsh Marches) bir avuç insanın yaşattığı ve bir sonraki nesle aktardığı küçük bir kült olarak kalmıştı. ONA'nın modern tarihine 1960'larda, bu kadının Camlad, The Noctulians ve Temple of the Sun isimli ne olduğu belirsiz üç neopagan tapınağını yeni bir düzen içinde birleştirmesiyle başlamıştı.¹³

Kült liderinin Avustralya'ya göç etmesinin ardından, örgütü Myatt devraldı ve öğretilerini düzenleyip inisiye edilen çıraqları üstatlara dönüştürebilecek oturmuş bir sisteme dönüştürme işine girişti. Geliştirdiği ilk ONA ritüelleri yüce bir kurtarıcı olarak Adolf Hitler'i yardıma çağıran ritüellerdi.¹⁴ Bazı uygulamalardaysa kristaller ve Ezoterik İlahiler olarak bilinen ses titreşimleri kullanılıyor, kişiliği ve liderlik yeteneğini geliştirmek için tasarlanmış tehlikeli görevlerin ve zor işlerin başarıldığı zorlu sınavlardan (İçgörü Roller) geçiliyordu. Ayinler bireysel psişe ve doğal düzen arasındaki astrolojik ve simyasal bağları kullanan yedili bir sistem olan Kader-Yaşam Ağacı'nı (Tree of Wyrđ) temel alan büyü uygulamalarıydı. Myatt 1976 ile 1990'ların başı arasında ONA ritüellerini anlatan, aralarında *The Black Books of Satan*, *The Defoe Quartet*, *Naso*, *Hostia* ve *Hysteron Proteron*'un da yer aldığı ondan fazla kitap yazdı. ONA 1988 yılında ismini Nors mitolojisindeki kurttan alan *Fenrir* dergisini de yayınlamaya başladı.

Myatt Şeytan Kilisesi'nin, Seth'in Tapınağı'nın ve diğer satanist grupların din benzeri yapılanmasını ve gösterişçi ayinlerini reddeder. Geleneksel satanizmin hazza teslim olma ilkesinin çok ötesinde bir şey olduğuna, Nietzscheci bağlamda bir kendini aşmayı, kendi kendinin efendisi olmayı ve sonunda kozmik bilgeliğe ulaşmayı amaçlayan meşakkatli bir yol olduğuna inanır. Onun satanizmi eyleme dayalı, yaşamın riske atıldığı cesaret ve dayanıklılık sınavlarıyla elde edilen bireysel gelişim yoluyla karanlık ve tehlikeli âlemlere dalmayı öngören bir kavramdır. Çelişki, mücadele, ölüm ve hayatta kalma yoluyla evrimsel gelişimi sağlayan Doğa –hem aydınlık hem de karanlık– kaotik, töre dışı güçlerin sahnesidir.

Gerçek bir satanist geçici, fiziksel dünyadaki sınırlarını aşarak kozmosun kadim, şeytani güçlerinin benlik üstü âlemiyle doğrudan teması geçmeli ve onlarla bir olmalıdır. Bu kadim âleme geçiş, düzene ismini veren Kader Ağacı'ndaki kapılar ya da açılar ("nexion") sayesinde gerçekleşir. Nexion'larsa şeytani eylemlerle ve tanrıyı hiçe sayan ritüellerle yaratılır.

Myatt kötücül-şeytani ("evil") sözcüğünün Gotçada "genelgeçer olanın ötesine geçmek" anlamına gelen "ubils" sözcüğünden türediğini, kendini aşma öğretisinde de bu anlama geldiğini söyler.¹⁵ El alacak olan kişi kötücül güçlerin ahlakın ötesindeki kadim âlemlerini deneyimlemek istiyorsa, satanizme göre genel olarak yasak, yasadışı ve kötü olduğu düşünülen eylemlerin gerçekleştirilmesi gerekir. Myatt'ın ONA öğretisinin başlıca örneklerinden birisi bir çeşit inisiyasyon ve insani ahlakın reddi olarak insan kurban edilmesidir. Myatt infaz ritüelinden önce bu "opfer"lerin (kurbanlar) nasıl seçileceği ve test edileceğini anlatan talimatlar yazmıştır. Bu türden bir "ayıklamanın" satanistin karanlık ve kadim güçlerle kurduğu teması güçlendirmesi gerekir çünkü savaş, cinayet ve kan akıtmanın çok güçlü, kötücül ve evrimsel bir değeri vardır. Seçilecek kurbanların toplum tarafından zaten dışlanmış olduğunu ileri sürmesine karşın, potansiyel adaylar olarak Hristiyanlardan ve gazetecilerden bahsetmesi bu sözlerini yalanlıyor. İnsan kurban etmek tarihöncesinden kalma bir ONA geleneğine, ilkbahar dönümünde ve sonbaharda Arcturus yıldızı yükselirken, tanrıça Baphomet'in gönlünü almak için kurbanlar sunulması âdetine dayanır.¹⁶ Myatt'ın insan kurban edilmesini savunması, satanizmin sosyal kabul görmesi için çalışan Aquino ve başka satanistlerle arasında polemik yaratmış ve kınanmasına neden olmuştur.¹⁷

ONA'nın satanistlerin eğitimi için Myatt tarafından tasarlanmış olan kademeli bir hiyerarşisi –Yedi Katlı Yol– vardır. Düzene yeni girenler kitapları incelemeye ve kendi kişisel gelişimlerine odaklanır. Üyeliğe kabul edilenler kendilerine karşı cinsten bir ortak seçer ve *Naos* kitabında yer alan ritüelleri takip ederek ONA'nın Kader Ağacı'ndaki âlemler ve yollardan oluşan sistemini uygular.

Bu sistem Myatt'ın Altın Şafak'taki maji ayinlerinden aşına olduğu Kabala'nın Hayat Ağacı'na dayanır. Bazı istek ve hedeflere büyü yoluyla ulaşmak için, okült bağlantılardan oluşan üç boyutlu bir sistem olan Yıldız Oyunu kullanılır. Fiziksel güç ve dayanıklılık sayesinde geçilebilen zorlu sınavlar kararlılığı ve azmi artırır. İnisiyasyonun bir sonraki aşamasında, Harici Üstat'ın kendi grubunu ya da tapınağını kurup liderlik rolünü üstlenerek müritleri üzerinde otorite kurması gerekir. Bu safhada insanları yönlendirme, karizmatik güç, cinsel ve maddi haz bizzat görev başındayken deneyimlenir. Daha sonra Dahili Üstat olan satanist Ezoterik İlahileri öğrenir ve başkalarına öğretir. Yıldız Oyunu'nun (Aeonics olarak bilinen) uzun çağlar boyunca tarih ve siyaset üzerindeki etkisini de içeren daha geliştirilmiş bir versiyonunu oynar. Boşluk aşamasında bir inziva ritüeli gerçekleşir ve satanist üç ay boyunca ıssız ve doğal bir ortamda, sadece temel besin maddeleri tüketerek bir barınakta yaşar. Daha sonraki üç üst aşama Tapınağın Sahibi/Yeryüzünün Sahibesi, Magus/Magistra ve Ölümsüz'dür.¹⁸

Amerikan satanizminin eklektik doğasına kıyasla, ONA'nın fikirleri ve ritüelleri daha çok yerel bir wicca ve pagan geleneğini anımsatır. Anglosaksonların kader anlamında kullandığı "wyrd" kavramına sıkça değinilmesi, Hristiyanlık öncesi yerel bir gelenek havası yaratır. Gün dönümlerine, yıldızların yükselişine ve başka astronomik olaylara uygun olarak yapılan ayinler mevsimlerin ritmini yansıtır. Fındık, kayın ve yöreye özgü başka ağaçların dal ve yapraklarından yapılan tütsülerin yakılması da aynı şekilde İngiliz kökenli bir gelenek olduğunu düşündürür. Geleneğin bir sonraki nesle kırsal bölgede yaşayan birkaç yaşlı tarafından sözlü olarak aktarıldığı söylenir. "Kara haclar" için bu türden ayinlerin tarihöncesinde de yapılmış olduğu yerler, özellikle Shropshire ve Herefordshire tercih edilir. Myatt 19. yüzyıl ve daha öncesindeki kırsal toplumlarda yaygın olan "geleneksel satanizmi" anlatırken, cadılarla, kanundan kaçan köylü büyücülerle, 1980'lerin başından beri yaşadığı bu bölgenin ormanları ve vadilerindeki gözden uzak kulübelerde yaşanan orjiler ve kanlı kurban törenleriyle dolu bir dünya yaratır.¹⁹

“Aeonics” doğrudan tarih ve siyasetle bağlantılı bir ONA büyü-südür. Myatt’ın bu konudaki fikirleri, *A Study of History* (Bir Tarih Araştırması, 1933-61) kitabında bütün büyük uygarlıkların büyüme, mücadele, olgunlaşma ve çürümeyi içeren organik bir yaşam döngüsünden geçtiğini söyleyen Arnold Toynbee’den etkilenmiştir. Bu şemayı kendi büyümlü dünya görüşüne uygulayan Myatt, her bir uygarlığın kendi arketiplerinde, değerler sisteminde ve dini kültürlerinde kendini ifade eden kadim enerjinin maddeye yansıması olan “aeon” kavramını ortaya atar. Toynbee’nin analizi ışığında, Mısır, Sümer, Helenistik dönem, Hindistan, Japonya, Çin ve Batı’daki büyük uygarlıklarda ortak bir döngü görür. Bütün uygarlıklar yaklaşık 1.500-1.700 yıl devam etmiştir. 800 yıllık bir büyüme sürecinden sonra, hepsi de zorluklarla karşılaşmış ve yaklaşık 398-400 yıl süren bir Sıkıntı Dönemi’ne girmiştir. Tipik örneği askeri rejim ya da imparatorluk rejimi olan son dönem de bir 390 yıl sürmüş ve uygarlık sonunda çökmüştür. Evrensel Devlet ya da Batı’nın Egemenliği de –ki Myatt bunu nazizmin yeniden doğuşuyla ilişkilendiriyordu– 1990-2011 yılları arasında başlayacak ve MS 2390 yılına kadar sürecektir.²⁰

Bu görkemli gelecek, Batı aeonuna hem yabancı hem de düşman olan bir büyü enerjisinin müdahalesi yüzünden tehlikeye girmiştir. Myatt burada Oswald Spengler’ın “Mecusi ruhu” ve Francis Parker Yockey’nin “kültürel bozulma” olarak Yahudilik fikirlerini ödünç alır. Mecusi ruhunun Faustçu kültüre müdahalesi sonucunda kahramanca, güven dolu, capcanlı tavırların, endişe ve suçluluk duygusu yüklü, alt ırklara ve rakiplere itaati öğütleyen duygu ve fikirlerle dönüşmesine yol açmıştır. Myatt “Nasrani/Mecusi” değerler sisteminin eyleme ve gerçek dünya deneyimine kucak açmaktansa, Hristiyan inancı ve dogmasını, ahlaki ve siyasi soyutlamaları yaratıldığını öne sürer. Ona göre olumsuz olan bu ruh Batı uygarlığını kötü yönde etkilemiştir: Batı uygarlığı “elitist değerlerle dolu, savaşçı yaşamı yücelten (ve bu yolla bir efendi ahlakını kutsallaştıran) öncü bir varlıkken, temelde nevrotik, içe dönük ve saplantılı bir şeye” dönüşmüştür. “İrkların eşitliği dogması”, “demokrasi sahtekârlığı” ve

“Holokost mitinin,” hümanizm, komünizm ve kapitalizmle birlikte, Batı’nın mutlak hâkimiyetini kurmasına engel olan Nasrani (yani Hıristiyan) arketipleri olduğunu söyler.²¹

George Dietz’in yayınevi Liberty Bells tarafından yayınlanan, bu mutlak hâkimiyet kehanetini anlattığı *Vindex: The Destiny of the West* (Vindex: Batı’nın Kaderi, 1984) kitabında, Myatt modern Yahudilerin Avrupa ve Amerika’da oynadığı rolü ifşa ederken Yockey’nin izinden gider. Myatt’a göre, Marksist komünizm ve Freudcu psikoanalizde, sosyal bilimlerin yükselişe geçmesinde, modern sanatın soyutluğu ve çirkinliği, atonal müzik ve 1960’ların karşı kültüründe, ortak olan iki unsur vardı: Bunların hepsi de, dolaylı ya da dolaysız olarak, Batı’nın Faustçu ve kendinden emin değerler sistemiyle ters düşüyordu ve hepsi de Yahudilerin, “çürümüş Mecusi ruhunun son temsilcilerinin” başının altından çıkmıştı.²² Myatt “Aeonics”in bu durumu tersine çevirebileceğini savunuyordu. Kadim, kötücül enerjiyi bugünün siyasetine kanalize edebilmek için satanist ritüelleri kullanarak, aslında Nasrani arketiplerini ve değerlerini yok etmeyi amaçlıyordu. Hıristiyanlık ve çürümüş Mecusi ruhu geri çekilecekti. Batı’nın eski ve gerçek değerlerine dönüşle birlikte, Sezar’ın intikamını almak isteyen (Savitri Devi’nin Kalki’sini hatırlatan) bir kişilik olan Vindex gelecek ve Batı’nın mutlak hâkimiyetini kuracaktı. Bu çağdan sonra yeni bir Galaktik Aeon –zaman yolculuğunun yapılacağı ve yıldızlar arası sömürgelerin kurulacağı bir Prometheus macerası– başlayacaktı.²³

Myatt’a göre, savaşlar arasındaki faşist hareketler Sol Elin Yolu üstatlarının (yani kara büyücülerin) Nasrani / Mecusi yapıları bozup satanist bir imparatorluk kurarak Batı’nın kaderini gerçekleştirme girişimlerini temsil ediyordu. “Ezoterik bakış açısında, Nasyonal Sosyalist Almanya satanist ruhun somut bir ifadesiydi: Önderi [Hitler] kadim enerjiyi kullanarak siyasi emellerine ulaşmak amacıyla bu enerjiyi “topraklayabilmişti” Nasyonal Sosyalist Almanya, Nasrani, pasifize olmuş ve sıkıcı bir dünyada, Lucifer’in –gücün ve canlılığın– patlayan ışığıydı.”²⁴ Üçüncü Reich Nasrani hâkimiyetine karşı öyle ağır bir hakaretti ki, suçluluk duygusuyla yüklü Holokost

mitinin yaratılması ve “Batı’nın psişesinden sökülüp atılması” gerekmişti. Ancak Myatt’ın söylediğine göre Nazilerin başta olduğu dönem sayesinde kadim ve kötücül enerji için bir nexion açılmış, bu arketipin enerjisi depolanmış ve gelecekte kullanılmayı bekliyordu. Myatt’ın Hitler’e duyduğu hayranlık ve ilk başta Jordan’ın Britanya Hareketi’ne katılmış olması, işte bu mantığa dayanıyordu.

Mutlak hâkimiyetin ve yeni çağın gelişini hızlandıracak şey, ancak bir Neonazi devrimi olabilirdi. Myatt, Toynbee’nin sözcüklerini kullanarak, renkli göçmenleri Batı uygarlığının sınırları içindeki dev bir “barbar sürüsü” olarak tanımlıyordu. Dazlakları da göçmenlerin varlığından rahatsız olan ve sınırları korumak için savaşçı topluluklar ve klanlar oluşturan “içteki barbarlar” olarak görüyordu. Bu “genç Aryanlar” liberal burjuva ahlakını ve yaşam tarzını reddediyordu. Dazlak klanların hasta ve çürümekte olanı yok etme ve yeni bir çağ başlatma potansiyeli vardı. Myatt’a göre Nazi metal grupları ve dazlaklar “ırkımızın en iyi örneklerinden... ‘kanlarıyla düşünen’ gerçek savaşçılar”dı.²⁵ Onlar Vindex’in ve yaklaşan mutlak hâkimiyetin habercileriydi.

Myatt 1970’lerin sonlarından itibaren, Norfolk’taki karavan üsünden Britanya’da birçok ONA tapınağı kurulmasını teşvik etti. Kendi yaşam çizgisinde serseri gibi yaşadığı bir dönem, küçük bir Afrika savaşında paralı askerlik, Ulster’daki bazı eylemler ve kira-lık katillik gibi şiddet dolu ara dönemler yer aldı. Bu arada, ruhani arayışında İngiltere’deki Benedict manastırında çıraklık, Kuran’ı Arapça okumak, Taoizm ve dövüş sanatlarını keşfetmek, Buddhist Society’ye (Budist Cemiyeti) katılmak gibi çok çeşitli deneyimlere kucak açtı.²⁶ Yollarda geçen yaşam, aşk ve savaş deneyimleriyle ilgili küçük şiir kitapları yayınladı. Eski Yunanistan’ın pagan ve savaşçı değerleri de düşüncelerinde yer aldı. Homeros, Sofokles ve Aiskhulos’un özgün çevirilerini yaptı. Evlenip Shropshire’daki Church Stretton’a yerleştikten sonra, 1983 yılında, Colin Jordan’ın *Gothic Ripples* dergisinde söz ettiği Neonazi ütopyalarını gerçekleştirmek için geliştirdiği “Öncü Kol Projesi” kapsamında kırsal bir komün kurma girişiminde bulundu.²⁷ ONA’nın fazlasıyla gizli bir

doğası olduğu için, üye sayısını ve ne kadar etkili olduğunu kestirebilmek çok güç. Ancak hücre yapısıyla büyümeye izin verdiği ve genç liderleri kendine çekmeye devam ettiği biliniyor. Aktif neonazizme daha çok zaman ayırabilmek için, Myatt 1990 yılında Christos Beest'i vârisi olarak gösterdi. Myatt'ın yeni siyasi gruplaşması için, ONA'nın da özellikle genç ve sert erkek üyelerden bir aday havuzu oluşturmuş olması mümkün.

David Myatt 1990'larda Neonazi dünyasında yeniden faaliyet göstermeye başlayarak, Savaş 18'e ve İngiliz aşırı sağının en uçtaki kanadı olan Nasyonal Sosyalist İttifak'a destek verdi. 1993'te Thormynd Yayıncılık'tan Nasyonal Sosyalist Seri'yi çıkarmaya başladı. Bu seriden şimdiye kadar nasyonal sosyalizmin "soyluluğu", "bilgeliği", "doğaüstülüğü", "aydınlanmışlığı", "dini" ve "kutsal devrimci savaşı" gibi konularda 15 kitapçık çıktı. Hitler'in "aydınlanma anı", "halk ve anavatan", kökleri toprak ve doğada olan geleneksel bir yaşam, liberal ve kapitalist toplumdaki izole olmuş tüketicilerin yaşamına karşı, nasyonal sosyalizmin "onurunu, sadakatini ve görev hissini" yansıtmaktadır.²⁸ Myatt yine de Vindex'in önderliğindeki otoriter-askeri mutlak hâkimiyeti, ardından başka galaksilerdeki uzak gezegenlerin keşfini ve sömürgeleştirilmesini hayal etmektedir.²⁹

Myatt 1995 yılının başlarında iki ayda bir *The National Socialist* dergisini çıkarmaya, liberal beyaz hainlerin verdiği cesaretle güçlenen alt ırklar yüzünden yok olmamak için bütün Aryanları mücadeleye çağırmaya başladı. Burada Hitler'i tanrılaştırma, elitizm ve ırkçı milliyetçilik, Myatt'ın tüketim, ırkların karışması ve çokkültürlülük üzerine kurulu, Aryan karşıtı ve zorba bir toplum olarak gördüğü şeye karşı kıyamet habercisi, silahlı bir devrim çıkırtkanlığıyla birleşmiştir. Dergi, Nasyonal Sosyalist İttifak'ı ve onun sadece beyaz ırka ait bir yerleşim bölgesi, bir "Aryan ülkesi" kurma politikasını destekliyordu.³⁰ Myatt dazlaklara ve Kan ve Şeref gruplarına seslenerek, "Aryan anavatanlarımızı" işgal eden zenci ve Asyalılara karşı kutsal bir savaş çağrısı yapıyordu. Bütün renkli ırkları, Amerika'daki ırkçıların nefret ettikleri "sisteme" uygun

gördükleri isimle, Siyonist İşgal Hükümeti'nin (ZOG) resmi yetki verdiği işgalci güçler olarak görüyordu: "Topraklarımıza yerleşen başka ırklardan işgalcilerle savaşmalıyız. Irkımıza ihanet eden, kendi içimizdeki Aryan hainlerle savaşmalıyız. İşgalcilerle dost olan herkesle savaşmalıyız. Düşmanın yanında olan, düşmanın zorba, Aryan karşıtı kanunlarına destek veren herkesle savaşmak zorundayız."³¹

Myatt 1996 yılında Reichsfolk isimli militan bir Nazi örgütü kurdu. Merkezi İngiltere-York'ta olan bu ulusal örgüt "Adolf Hitler'in Lejyonu"nu kurarak yeni bir Aryan seçkin sınıfı oluşturmayı, "sefil değerleri ve zayıf bireyleriyle hâlâ devam eden mide bulandırıcı, yozlaşmış" çağın ardından gelecek olan altın çağa hazırlık yapmayı hedefliyordu.³² Savaşçılar hapse atılmayı ve ölümü göze almak, yoldaşlarıyla birlikte yaşayacakları koğuşları ve savaş alanlarını evleri gibi benimsemek zorundaydı. Yayınlanan başka bir kitapçık serisinde "Aryan devrimi," gizli savaş taktikleri, silahlar ve yasadışı eylemler gibi konular ele alındı. Reichsfolk yine bir masaüstü yayını olan, adını Nazi Almanyası'ndaki 2. SS tümeninden alan ve SS değerlerini –"onurlu, sağlıklı, ırksal farkındalığa sahip Aryan savaşçısı"– yüceltmeyi hedefleyen *Das Reich* dergisini çıkarıyor. Myatt küresel çevre kirliliğini de şiddetle eleştiriyor: Ona sorarsanız, insanlığın çoğu gezegeni yağmalayıp soyan "değersiz parazitler," hatta doğa ve evrim bile tehlike altında. Üstün Aryanlar –hepsi de doğanın kanunlarına aykırı, evrim karşıtı dogmalar olan– Hristiyanlık, pasifizm, liberalizm ve ırkların karışmasına neden olan sosyalizm "hastalıklarından" kurtulup, sert ve doğayla uyumlu, alt ırklara rağmen gelişen, refaha erişen ve büyüyen bir ırk olmak zorunda. İngiltere'nin nüfusu 55 milyondan 10 milyona düşürülmeli ve ülkeye sığmayan beyazlar dünyada yeni bir Aryan fethi başlatmalı.³³

David Myatt'ın İngiliz aşırı sağının ruhani lideri olarak 1990'ların ortasında birdenbire yeniden ortaya çıkması, aşırı sağın fazlasıyla radikalleşmiş, militan bir yeraltı hareketine dönüşmüş olmasıyla bağlantılıydı. Milliyetçi partilerin seçimlerdeki başarısızlığından, sansürden ve ırkçılık karşıtı yasaların gün geçtikçe daha sıkı

uygulanmasından usanan genç neonazilerin çoğu BNP'den ayrılmıştı. 1994 Haziranı'nda Savaş 18 ve dergileri *Putsch*, *The Order* ve *Thor-Would*; Kan ve Şeref'in Nazi metal grupları; British Nationalist Socialist Movement ve dergileri *Sigrun* ile *Europe Awake*; Myatt'ın eski National Socialist Movement'ı ve Adrian Blundell'in Beyaz Aryan Direnişi'yle birleşerek, Nasyonal Sosyalist İttifak'ı kurdu. *The Turner Diaries*'in ve Amerikan aşırı sağ terörünün izinden giden NSA, ZOG "sistemine" karşı yürütülecek bir devrim mücadelesi adına seçim stratejilerinden vazgeçti. Amerikalıların beyaz ırka ait topraklar fikri de, yine Myatt'ın üstlendiği bir projeyle benimsenerek Essex'teki Chelmsford ve Maldon yakınlarında (East Saxon Kindred) bir Aryan vatani kurma planları yapıldı.³⁴ Hareketin gitgide marjinalleşmesi ve liderlerin hapse atılması, Myatt'ın "Aryan dini" ve her şeye rağmen gerçekleşecek Manici savaş fikirleyle de güçlenen, idealist bir kendini feda etme ve kıyamete hazır olma havası yarattı.

The Order of the Jarls of Bælder (Bælder Şeflerinin Düzeni,OJB) İngiliz aşırı sağındaki bütün dünyadan üyeleri olan bir başka pagan-satanist hareket. 1990 Eylülü'nde Stephen Bernard Cox tarafından Berkshire-Reading'de kurulan OJB, majiyi ve milliyetçiliği, dövüş sanatları ve fiziksel dayanıklılığa bağlı maceralarla birleştirerek, Panavrupalı bir bilgi kardeşliği oluşturan genç erkeklere sunuyor. Avrupa Birliği'nde yöresel kimliklerin gitgide daha çok öne çıkması, Sovyetler Birliği'nin düşüşü ve Doğu Avrupa'daki eski ulusların yeniden ortaya çıkışından esinlenerek, farklı gelenekleri ve "Avrupalı kavimlerin yeniden canlanmasını" destekliyor. Üyeler "Eski Tanrıların," kadim bilgilerin ve yerel değerlerin varlığını kabul etmek, yeni bir savaşçı elit sınıfın Nietzsche'nin kendini aşma kavramına dayanan eğitiminden geçmek zorunda. Bu alt kültürde zaten sıkça kullanılan terimleri kullanan OJB, Avrupa'nın "aeonik" kaderini ve Batı'nın mutlak hâkimiyetini gerçekleştirmek, sonunda Homo Galactica'yı yaratmak amacıyla yeni liderler yetiştirdiğini iddia ediyor. Bu eğitimde "yabancı ve mesih kökenli" bütün biçimler (yani Judeo-Hristiyanlık) reddedilerek, kadim ve şeytani enerjilerle

seçkin üstün insana ulaşılmaya çalışılıyor. OJB'nin sembolü kırık ve kavisli kanatları olan bir gamalı haçın içindeki birbirine geçmiş üç üçgenden ve İkizler burcunun işaretinden oluşuyor.

Stephen Cox Töton, Kelt, Viking tarihi ve kültürü, maji, runlar ve "Aryan Yaşamı" ile ilgili dersler ve aşamalı olarak uygulanan ritüeller geliştirmiş olsa da, Bælder'in gençlere çekici gelmesinin asıl nedeni yaşadığı maceralar. Cox'un bu aktiviteleri kullanma amacı liberal toplumdaki gençlerin rekabet ve askeri değerlerden yoksun oluşunu erkeklere ait yeni bir değerler sistemi yaratarak telafi etmek. Bunlar arasında, Sör Robert Baden-Powell'ın anısını yaşatan Panavrupalı bir izci hareketi olan European Pioneer Youth (Avrupalı Öncü Gençler), Almanya'daki Wandervögel ve Bündische Jugend gibi gruplarda yapılan sporlar, ormancılık, ağaç bilgisi, halk dansları ve müziği, okçuluk ve sopayla dövüş, işaretleşme, hedef bulma, kampçılık ve zor koşullar altında hayatta kalma faaliyetleri de var. Spartan Sports League (Sparta Spor Birliği) Yunan, Sparta ve Alman *bündisch* (birlik, ittifak) modellere dayanan, erkeklerin yakınlaşmasını gerektiren güçlü bir homoerotizm içeren sporlar yapma fırsatı ve vücut geliştirme teknikleri (Gymnos, Kouros, Runik Vücut Çalışması) sunuyor. Uzak yerlere yapılan keşif gezilerinde, satanist ritüellerde ve şamanik "şekil değiştirmelerde" büyü'nün etkisi çok bariz. Bælder'in kendi içinde, Fraternitas Loki (FL) isimli, şeytani güçler ve Aeonik misyonla ilgilenen gizli bir grup daha var. ONA'da olduğu gibi, FL'nin misyonları da kişisel risk ve tehlike içeriyor. Savaş 18'in yer aldığı şiddet olaylarıyla ilişkili olmaları bile mümkün.³⁵

Cox günümüz Batı kültürünün uysallığına, konformistliğine ve siyaseten doğruluğuna ateş püsküyor. Ona göre liberalizm amaçsız, köksüz ve disiplinsiz bir gençlik yaratmış durumda. Genç erkeklerin tabiatında olan dinamik enerji yönelecek olumlu bir mecra bulamayınca futbol holiganizmine, çete savaşlarına, sokak şiddetine, uyuşturucu düşkünlüğüne ve suç oranlarının artmasına neden oluyor.³⁶ Bælder pagan büyü'sü ve Aryan kimliğine yaptığı vurguyla, Dartmoor kampları, yetenek ve güç sınavlarıyla, bu gençlere yeni ve

ortak bir amaç kazandırmaya çalışıyor. Yeni seçkin sınıf bu sayede kendinden olanlara karşı güçlü bir sadakat, ırk onuru, fiziksel güç ve atletik beceriler kazanmış olacak. OJB, üyelerine aynı zamanda mektupla eğitim olanağıyla birlikte, büyü ve okültizm, paganizm, mitoloji, Nordik ve Greko-Romen kültürü üstüne 4.000'in üstünde kaynak içeren bir de kütüphane sunuyor. Kütüphanede ayrıca ONA, Ordo Sinistra Vivendi, Kara Düzen ve James M. Martin'in liderliğindeki eşcinsellerin oluşturduğu Ordo Templi Baphemetis gibi başka Nazi-satanist düzenlerin ritüellerini de bulabiliyorsunuz. Ayrıca iki ayda bir iki nüsha olarak basılan, İrlanda'daki taş anıtlarda yapılan gündönümü ayinleri gibi haberlerin, mitoloji ve antik yerlerle ilgili yazıların, kitap eleştirilerinin, kütüphaneye yeni gelen kitapların, dersler, aktiviteler ve burslarla ilgili ayrıntıların yer aldığı, *Bælder* isminde bir dergi yayınlanıyor.

Bælder'in aktiviteleri daha çok pagan büyüleri ve tarihöncesiyle ilgili olsa da, Cox'un siyasi görüşü kendi yazdığı kitaplardan net olarak anlaşılabilir. Avrupa halklarının Nordik kökenini mistik açıdan yeniden değerlendirdiği *Freyr's Oceanic Western Kingdom* (Freyr'in Okyanusun Batısı Krallığı, 1995) ve *The Aryan Arctic Atlantis* (Aryan Arktik Atlantisi, 1995), Edmund Kiss'in Aryan-Atlantisli romanlarını ve Alfred Rosenberg'in spekülasyonlarını anımsatır. Başka bir Cox kitabı olan *Sleepwalkers versus the Übermenschen*'de (Uyurgezerler Üstün İnsanlara Karşı, 1996), kahramanlık çağı Atlantis'ten günümüzdeki tek tanrıcılık, materyalizm ve liberalizm krizine kadar, ana hatlarıyla aenoik çağ döngüsünü anlatır. Bölgecilik, Yeşil fikirler ve yeniçağ akımı ırk belleğine ve gezegenin şifa bulması, Avrupa'nın geleceği için, seçkin bir pagan sınıfın ortaya çıkışına bağlanır. *The Occult Cycle of the Third Reich*'ta (Üçüncü Reich'in Okült Döngüsü, 1997) faşizmi yerden yere vuran "eski aeon" klişelerini reddederek, "Nazi Gizemlerini muazzam bir vizyon ve yenilikle ırk arketiplerine yaratıcılık getiren" bir tarz olarak sunar: Kitapta Vrıl gücü, Kara Güneş, UFO'lar, Hitler ve Himmler'in "aeonik içgörüsü" ve Darré'nin kan ve toprak ekolojisi gibi tanıdık konular ele alınır. OJB'nin kütüphanesinde Üçüncü Reich ile ilgili, Holokost'u reddeden birçok kitabın

yani sıra, Reichsfolk yayınlarının çoğu ve David Myatt'ın "nasyonal sosyalizm dini" üstüne sayıklamaları da mevcut.³⁷

1990'dan bu yana hızla büyüdüğü iddia edilen OJB'nin Britanya ve İrlanda, Fransa, Hollanda, Belçika, Almanya, Avusturya, Norveç, İsveç, Danimarka, Finlandiya ve İtalya'da yüzlerce üyesi var. Ayrıca Kanada, Birleşik Devletler, Avustralya, Güney Afrika ve Yeni Zelanda vatandaşı olan üyeleri de var. Polonya, Litvanya ve Orta Avrupa ile Doğu Avrupa'da da aktif şubelerinin olduğunu söylemekte yarar var (kamplarda yabancı dil olarak İngilizce de öğretiliyor). Başarıyla politize edilmiş sağcı gençlik gruplarından ve dazlak gruplardan OJB'ye üyeler alınıyor. Aralarında kendi ülkelerinde black metal yapan birçok müzisyen ve fanzin editörü de var. Maji ve satanizmi yem olarak kullanan, sporun ve açık havada yapılan zorlu aktivitelerin çekiciliğini de göz ardı etmeyen Cox, topluma yabancılaşmış olan gençler için uluslararası bir proje geliştirerek milli onuru, halk geleneklerini ve Aryan ırk bilincini yerleştirmekte çok başarılı bir adam.

Fransa'da da aktif bir Nazi-satanist-pagan hareketi gelişti. Kundakçılık ve cinayetden hüküm giyen Varg Vikernes'in yakın ortağı Vidar von Herske Norveç'ten Metz'e giderek grubu Burzum ile kayıtlar yapmaya ve Danimarka Nazi Partisi'nin Nordland Forlag'ının desteğiyle pagan Nazi dergisi *Filosofem*'i (1994-) yayımlamaya başladı. Aryanların kökenleri, Nors dini, Viking değerleri ve Üçüncü Reich'in zaferleriyle ilgili yazılara yer veren dergiye kendisi dışında Vikernes, Hawk Helsson, Michael Moynihan, Kerry Bolton, Stephen Cox ve David Myatt katkıda bulunuyor. Christian Bouchet (d. 1955) 1991 yılında devrimci milliyetçi bir hareket olan Nouvelle Resistance'ı (Yeni Direniş) ve Francis Parker Yockey'nin faşist bir blok kurma fikirlerini yeniden canlandıran Avrupa Kurtuluş Cephesi'ni kurdu. Daha önce Hindistan'a giderek Savitri Devi'yi ziyaret etmişti. Şimdiyse Libyalı milliyetçiler ve Meksikalı milli devrimcilerle temaslar kurmakla meşgul. Bu arada dergisi *Lutte du Peuple* Britanya, İspanya, İtalya, Almanya ve Rusya'daki Üçüncü Yol hareketleri arasında bir ittifak kurulması gerektiği fikrini aşıyor. Yockey, D'Annunzio, Thiriart, Blanqui,

de Rivera, Drieu La Rochelle ve Brasillach gibi yazarların kitaplarını yayınlıyor. Ama Bouchet aynı zamanda maji, marjinal masonluk ve gnostisizmle derinden ilgilenen birisi. Julius Evola'yı okurken Aleister Crowley ile ve Ordo Templi Orientis'in Batı tantrizmiyle tanıştı. *Thelema* isminde ezoterik bir dergi yayınlıyor ve derginin künyesinde Aleister Crowley, Jack Parsons, Frater Achad, Austin Osman Spare gibi kişilerin isimleri yer alıyor.³⁸

İşlerini Yeni Zelanda-Welington'dan yürüten Kerry Raymond Bolton'ın faaliyetleri çevresinde de uluslararası bir Nazi satanist ağı var. Beyaz üstünlüğü ve otoriter yönetimi savunan aşırı sağcı Milliyetçi İşçi Partisi'nin eski liderlerinden birisi olan Bolton, aşırı uçtaki partilerin 1980'lerin sonlarında boş yere seçimlere katılmalarından usanmıştı. ONA'nın Nietzscheci görüşleri satanizmle birleştirmesinden etkilenerek yeni sosyal Darvinizme kucak açtı. *The Realist*, *The Watcher* ve *The Heretic* adlarında okült-siyasi fanzinler çıkarmaya başlayarak, bir Charles Manson röportajı, Yukio Mishima'ya yazılmış bir övgü yazısı ve Norveçli Varg Vikernes'in satanist kundakçılık eylemleriyle ilgili bir yazı yayınladı. Bolton 1992 yılında Sol El Yolu Düzeni'ni kurdu ve düzenin adı 1994 yılında Ordo Sinistra Vivendi (OSV) olarak değiştirildi. Batı'nın toplu bilinçdışındaki –"Zerdüşt-Judeo-Hıristiyan inancından" kaynaklanan– "manevi düalizmi" tümenden reddeden OSV, satanist ritüeller gerçekleştirirken, yaratım ve yıkım arasında bir denge sağlanması için kutsal şeylerin hiçe sayılmasını ve kötülüğü savunuyor. Onlara göre, insan bedensel hazların peşinde olan bir hayvan ve satanistler kendilerini bütün dogmalardan soyutlayarak bu hayvani doğanın içgüdülerine sahip çıkmalı. Bolton, Hıristiyanlığa ve "insanlığı eşitlikçi, tek tip bir sürüye indirgeyecek olan bütün köle dinlerine, ahlakına ve ideolojilerine" saldırdıkları için LaVey, Crowley ve Nietzsche'yi göklere çıkartıyor. Bu değerlerin toplu olarak gerçekleşmesini sağladığı için, nasyonal sosyalizmi kutsuyor.³⁹

Bolton 1994 Ocakı'nda Britanya, Fransa, İtalya, Finlandiya, İsveç, Almanya ve Birleşik Devletler'deki ulusal "localardan" oluşan küresel bir ağa sahip olduğunu iddia eden, nasyonal sosyalizm,

faşizm, satanizm, paganizm ve “Avrupa’nın Karanlık Yönü”ne ait diğer özelliklerini” yaymayı amaçlayan Kara Düzen’i kurdu. Bolton bu düzenin uluslararası bir “okült-faşist mihver,” satanizm, Yeni Sağ ve (uluslararası takipçi kitleleriyle hareketin itici gücü olan) “endüstriyel” müzik çevresinde toplanmış gençlerin yarattığı yeni bir kültürel devrim olduğunu öne sürüyor. Bu yeni sentezi 80 yıl önce faşizmin ortaya çıkması için gerekli koşulları hazırlayan fütürizme benzetiyor ve (her ikisi de Şeytan Kilisesi’nin rahipleri olan) Boyd Rice’ın grubu NON’dan, Michael Moynihan’ın grubu Blood Axis’ten (Kan Eksen), Avustralyalı müzisyen-yazar Kadmon’dan, bu avangart hareketin liderleri olarak övgüyle söz ediyor. Kara Düzen sadece bir çalışma grubu ya da yayıncılık girişi mi değil, aynı zamanda “Uygarlığımızın Wyrd’ini” gerçekleştirmek için müzik gruplarını ve siyasi grupları da seferber etmeyi amaçlayan aktivist bir cephe. Sembolü Iwaz runu; Yaşam ve Ölümün Porsuk Ağacı; çevresinde kendini yiyen Midgard yılanı var. Bolton’ın Kadmon’dan esinlenerek Kara Düzen için Wewelsburg’un Kara Güneş sembolünü de benimsemiş olması, bu Alman Neonazi sembolünün dünyaya nasıl bir hızla yayıldığıнын göstergesi.⁴⁰

Bolton Kara Düzen’in üç ayda bir çıkan bülteni *The Flaming Sword*’un (1994-95) ve ardından gelen, “Kültür Kavgası, Reelpolitik, Ezoterörizm Dergisi” alt başlıklı *The Nexus* (1995–) fanzininin sayfalarında, satanist-Nazi-metal hareketinin çok farklı ilgi alanlarına değiniyor. Amerika kanadındaki Charles Manson, James Mason, Robert N. Taylor, George Eric Hawthorn ve Michael Moynihan, ayrıca David Myatt, Christos Beest, Kadmon, Christian Bouchet ve Miguel Serrano ile yapılan kapsamlı röportajlar yayınlıyor. Dergilerde pagan Nors mitolojisi, runlar, Hela, Loki ve Fenriswolf gizemlerinden, Himmler’in Wewelsburg’una ve SS liderleri William Dudley Pelley, James Madole, Céline, Marinetti ve D’Annunzio’ya kadar çeşitli konularda yazılar yer alıyor. ONA’nın bir Nazi yemini, Münih çatışmalarının 1994’teki yıl dönümü için yapılan bir ritüeli, Himmler portresi, kafatası, siyah mumlar, Iwaz runlu bayrak ve Wewelsburg’daki Kara Güneş sembolünü de içeren Kara

Ayin'inin (Mass of Heresy) eksiksiz bir yeniden basımı da dergilerde yer alan belgeler arasında. David Myatt galaktik imparatorluk, aeonik strateji ve nasyonal sosyalizmin kozmolojik büyüyle ilgili yazılarıyla dergilere katkıda bulunuyor. Holokost'un reddi ve sosyal Darwinizm, "şeytani" yıkım tanrıçası Şiva'ya ve *Manvantara*'nın sonunda hüküm sürecektir olan kastsız *chantala*'ya (dokunulmazlar) ilişkin Hint-Aryan mitolojisiyle birlikte sunuluyor.

Kerry Bolton Hıristiyanlığı Nietzsche'nin seçkinciliğine karşıt bir "köle dini" olarak kınıyor. Üstün İnsan'ın gücünü ve tek başlılığını kutsarken, demokrasiye ve "sürüye" ateş püskürüyor. "21. Yüzyılın Temelleri" yazısının bazı bölümleri bu düşüncelerini açıkça ortaya koyuyor; Seçkincilik üstüne: "İnsanoğlu da diğer bütün hayvanlar gibi besin zincirinin bir halkasıdır: Av olmaktansa, avcı olmalıdır"; "Üstün İnsan'ın ahlakını içgüdüleri belirler"; "Güçlendiren şey 'iyidir,' zayıf düşüren her şey 'kötüdür'"; "sürünün ahlak yargıları ve boş inançları Üstün İnsan'ı bağlamaz." Demokrasi üstüne: "Güçsüzlerin ortak dini eşitlik ve Refah Devleti'dir: Bunlar [onlara] gerekçesiz bir değerli olma hissi ve hak edilmemiş bir güven hissi kazandırır"; "cahil sürünün verdiği oylar, bilinçli oy veren azınlığı kendi haklarından mahrum etmektedir"; "Batı'da yaygın olan ahlak ve dinin ortak bir temeli var: Evrensel eşitlik; demokrasi ve sosyalizm dogmalarının kaynağı burası"; " 'insan hakları' için savaşıyorlar... yok olması gereken bir şeyi hayatta tutmaya çalışıyorlar." Bolton epik bir kahramanlık, yeni peygamber ve tanrılarla dolu, insanlığın daha yüksek evrim aşamalarına doğru ilerlemesini gerektiren Faustçu kaderini gerçekleştirecek, yeni bir çağın gelmesini istiyor.⁴¹

Bolton'ın son zamanlarda yeniden keşfettiği şeylerden biri de Aleister Crowley'nin Nietzsche'den aldığı güven mektupları. *The Book of the Law*'daki "aeonik" modelden, Hıristiyanlığa, demokrasiye ve hümanizme karşı yapılan sert çıkışlardan çok etkilenmiş durumda. Bolton için, Crowley'nin Horus Aeon'u (gerçek iradelerini fark eden) güçlülerin (zayıflıklarıyla kendilerini köleleştiren) güçsüzleri yöneteceği bir "güç ve ateş" çağı. Bolton'ın 1996 yılında kurduğu Thelemic Society (Thelema Cemiyeti), Crowleycilere

rakip olarak kurulan maji düzenlerinden birisi değil, Thelema'nın "savaşçı bir öğreti" olduğu fikrini yaymak için kurulmuş faşist görüşlü öncü bir grup. Kıyamet haberciliğinin o tanıdık terimleriyle yazılmış olan grup manifestosunda, küresel değişimlerden ve çığır açacak gelişmelerden söz ediliyor: "Thelemacıların şu anda yapması gereken, Eski Aeon'un kalıntılarına karşı kutsal savaşı başlatmak, Yeni'ye, Ateş ve Gücün Aeonu'na, Taçlandırılmış ve Fatih Çocuğa yol açmak." Bu Crowleyci faşizmi desteklemek için yayınlanan kitaplar, her ikisini de Frater Scorpio'nun kaleme aldığı, *Aleister Crowley and the Conservative Revolution* (Aleister Crowley ve Muhafazakâr Devrim, 1996) ve İngiliz Faşistler Birliği üyesi General J. F. C. Fuller'ın kısa bir biyografisi olan *The Warrior Mage* (Savaşçı Büyücü, 1996); bir de Siatris'in *Thelema Invictus'u* (1996). Bolton, Crowley'i bu şekilde yücelterek, bu İngiliz majisyeni Nietzscheci satanizm için önemli bir esin kaynağı olarak gören LaVey, Anger ve Aquino'nun izinden gidiyor.

Ama Bolton aynı zamanda, Whig liberalizminin ve dizginsiz serbest piyasa ekonomilerinin uzantısından başka bir şey olmadığını söyleyerek, bencil satanizmin bu abartılmış bireyselliğine de şiddetle karşı çıkıyor. Bolton'a göre, "Püriten-Yahudi plütokrazi" vahiy-le inmiş gibi görünen "Yeni Dünya Düzeni" vizyonunun peşinden gidiyor çünkü bu düzende kendi seçkinleri uysal, itaatkâr kitleler üzerinde hâkimiyet kuracak. Bu seçkinler bütün milli, kültürel ve etnik farklılıkları ortadan kaldırarak "insanlığı bir Dünya Devleti'nin değiş tokuş edilebilir ekonomik birimlerine, 'üret-ve-tüket' robotlarına indirgemeyi" amaçlıyorlar. Bolton insanlığı cinsiyet, kültür ve ırk farkı gözetmeyen küresel bir tüketim pazarına indirgeyen kapitalizmi evrimin karşıtı olarak görüyor. Faşizm ve nazizm ise bu indirgemeci güçlerin, demokrasinin, Marksizm ve plütokrazinin, hamburger ve Coca-Cola'nın karşısındaki tek gerçek başkaldırı. Faşizm ve nazizmin ırka dayalı kolektivist insanlığın Nietzsche ve Faust'un öngördüğü gibi biyolojik ve kültürel açıdan yükselişini garanti altına alıyor. Bolton Rus milliyetçisi Vladimir Jirinovski'nin "Siyonizm" ve "Amerikanlaşmadan" yoksun Yeni Avrupa Düzeni

hedefini ayakta alkışlıyor. Ona göre, Nazi satanist kriz yaratma amaçlı şeytani bir diyaletik kullanarak tek dünyacılığı savunan bütün gökten inme eğilimlere artık bir dur demek gerekiyor.⁴²

Bolton Realist Yayınları ve Renaissance Yayıncılık'tan bu "şeytani diyaletik" fikrini destekleyen çeşitli metinler yayımlandı. Listede karanlık konulara ve bilimkurguya ilgi duyan genç bir okur kitle-sine ulaşmayı amaçlayan, Kara Düzen'in eski Büyük Üstatlarından Wulf Grimwald'un yazdığı *Dietrich Eckart: Hitler's Occult Mentor* (Dietrich Eckart: Hitler'in Okült Danışmanı, 1995), *Lovecraft's Fascism* (Lovecraft'ın Faşizmi, 1995), *Blood and Soil: A Heathen Manifesto* (Kan ve Toprak: Kâfir Bir Manifesto, 1996) kitapları da var. Bolton kendisi de bir tanesi James Madole, diğeri Marinetti ve fütürizmle ilgili iki kitabın yanı sıra, kendi Hristiyanlık karşıtı nazizm yorumu *Hitler, Christianity and the Third Reich*'ı (Hitler, Hristiyanlık ve Üçüncü Reich, 1993) yayımladı. Ayrıca Savitri Devi'nin *The Lightning and the Sun* kitabının yeni bir baskısıyla birlikte, Miguel Serrano ve ezoterik Hitlercilik ile ilgili bir kitap da yayımladı. David Myatt'ın ONA'sının ve Thormynd Yayıncılık'ın nasyonal sosyalist serisinin uluslararası dağıtımını yapıyor. Oswald Mosley, Arnold Leese, William Joyce ve Francis Parker Yockey'nin kitaplarının yeni baskıları yanında, Nazi ve Kara Düzen kolyeleri, rozetleri, bayrakları, faşist müzik gruplarının albümleri, run alfabesi ve Kelt ogham alfabesi setleri de üretimini yaptığı şeyler arasında. Nietzsche ve Ragnar Redbeard'ın yazdıkları, bu yeni sosyal Darwinizmi ve Hristiyanlık karşıtlığını destekliyor.

Bolton'ın yayıncılık girişimi aynı zamanda uluslararası satanist-Nazi-metal dünyası için bir ilan tahtası ve iletişim rehberi niteliğindedir. *The Nexus* dergisinin her sayısında dazlak, endüstriyel metal müzik ve Nazi fanzinlerinin kısa tanıtımları yer alıyor. *Resistance*, *Greystorm*, *Revolutionary Nationalist*, *The New Order*, *Power* (Enrst Zündel), *Gambanreidi Statement* (Odinist/NS), Kuzey Amerika'dan *Rise*, *Ohm Clock* ve *Warcom Gazette* (Gotik-endüstriyel/Nietzscheçi/Darvinci-faşist) dergileri her sayıda düzenli olarak ele alınıyor. Birleşik Devletler'deki satanistleri *The Order of the Evil Eye* (Acheron),

Devilcosm, *The Devil's Advocate*, *The Scapegoat*, *The Black Flame* ve *The Cloven Hoof* (son ikisi Şeytan Kilisesi'nden) temsil ediyor. Fransa'daki Nazi-satanist ve endüstriyel müzik dünyasını temsil eden dergilerse, *Filosofem* ve *The Burning Ground* (NS/pagan/satanist), *Napalm Rock* (müzik/pagan/Üçüncü Yol), *Lutte du Peuple* (Bouchet'nin Yeni Direniş'inden) ve *Ravens Chats* (paganist/satanist/endüstriyel). Avrupa'da çıkan öteki dergiler arasında *The Scorpion* (Michael Walker), *Aorta* ve *Ahnstern* (Avusturya'dan endüstriyel/kan gizemciliği), *Trumpeter of Evil* (Hollanda'dan metal/satanist/NS), *Sabbath Stone* (Belçika'dan okült/satanist), *Mimer* (İsveç), *Horde of Hagalaz* ve *Sepulchral Noise* (her ikiside Norveç'ten satanist metal fanzinleri), *Revenge of Metal* ve *Golden Dawn* (Yunanistan'dan NS/pagan dergiler) var. Britanya'da *Compulsion* (endüstriyel müzik), *Fenrir* (ONA), *Bæelder* (OBJ) ve David Myatt'ın *N.S. Review*, *The National-Socialist* ve *Das Reich* dergileri yayınlanıyor. Avustralya ve Yeni Zelanda'da ise *Renewal* (Odinist), *Key of Alocer* (satanist/Nazi) ve *Suspire* (Ordo Sinistra Vivendi) var. 1996 Kasımı'nda hem OSV hem de Kara Düzen interneti kullanmaya başladı.

Bolton, *The Nexus* dergisini yayınlamaya devam etti. Derginin birçok sayısı Savitri Devi, Julius Evola, Ezra Pound gibi kişiliklere adandı. Bolton'ın bir "Üçüncü Yol" teorisyeni olarak Francis Parker Yockey'e gitgide daha çok ilgi duymaya başlamasının ardından, dergi de komünist devrimciler Mao Zedung ve Che Guevara'yı "Amerikan Plütokrasisinin Dünya Hegemonyası" olan küresel kapitalizme karşı birer müttefik olarak görmeye başladı.⁴³ "Yeni Dünya Düzeni"ne karşı verdiği savaşta hem sağ hem de soldan müttefikler bulma arayışında olan Bolton, komünizm sonrası Rusya'daki yeni "milliyeçi sosyalist" ya da kızıl-kahverengi gruplar, Bouchet'nin Yeni Direniş'i, İngiltere'deki Troy Southgate'in Ulusal Devrimci Fraksiyon'u gibi çevrelere duyduğu yakınlığın altını çiziyor.⁴⁴ Ayrıca Stalin'i milliyetçi ve güçlü bir lider olarak görüyor. Batı'nın büyük otoriter liderleri listesine Stalin'i de sokmaya çalışan Bolton, onun Bolşevik devrimini yapan eski seçkinleri yok ederek "Siyonistleri" ve "uluslararası kapitalizmin ajanlarını" yok etmiş

olduğunu ileri sürüyor.⁴⁵ “Yeni Dünya Düzeni”ne karşı birlikte başkaldıracağı müttefikler ararken, Uluslararası Para Fonu’ndan borç alabilmek için serbest ticaret politikalarını kabul etmeyi reddeden Hindistan ve Malezya gibi gelişmekte olan ülkeleri göklerle çıkarıyor. Batı’nın Kosova’da yaptığı müdahaleyi, “Yeni Dünya Düzeni”nin küreselleşme ve çokırıklılığa karşı kendi etnik homojenliğini korumak isteyen bağımsız bir ulusa boyun eğdirme çabası şeklinde değerlendirerek yerden yere vuruyor.⁴⁶

Bolton Yockeyci ideolojisini yansıtmak için adını 2000 yılında *Western Destiny* (Batı’nın Kaderi) olarak değiştirdiği *The Nexus* dergisini, küreselleşmeye karşı kolektivist ve milliyetçi bir tepki olarak “Üçüncü Yol” ittifakı fikri çerçevesinde yayınlamaya devam ediyor. Bu arada, Nazi satanist projelerini de başkaları devralmış durumda. OSV’nin başına Yeni Zelandalı genç bir takipçisi olan Harri Baynes geçti. Uluslararası Kara Düzen ise 1997 yılında Beyaz Thule Düzeni adını aldı ve merkezi Virginia-Richmond’a taşındı. İlk liderleri Peter Georgacakaros ve Michael L. Lujan olan Beyaz Thule Düzeni (WOT) Judeo-Hristiyan dinine karşı Nietzsche’nin üstün insan kavramlarını, pagan kuzey ruhunun “şeytani” ve “karanlık” yönlerini savunuyor. *Crossing the Abyss* dergisi insanın cesaretini kullanıp risk alarak evrimin ileri safhalarına ulaşması temasıyla Nietzscheci bakış açısını vurguluyor: Dergi kapaklarından birinde, çekiç ve keski kullanarak ham kayadan kendisini yaratan bir Nordik kahramanın çarpıcı bir resmi var. Dergide Savitri Devi, ölüm tanrısı olarak Odin ve “bir Aryan bilimi” olarak paganizm ile ilgili yazılar yayınlanıyor.⁴⁷ Black metal müziğiyle ilgili sayısız yazı ve reklam da yer alıyor. Kılıçların, kafataslarının, kuzgunların, runların ve Nors savaşçılarının yoğunlukta olduğu grafikler Gotik ve kasvetli. WOT şu anda merkezini Washington-Deer Park’a taşımış durumda.

Nazi satanizmi elbette faşizmin bir kült olarak yeniden canlanışının en uç örneği. LaVey ve Aquino’dan esinlenen bu Neonazi grupları satanist ritüellerle büyü uygulamalarını Hitler’e tapınma ve Nazi ideolojisiyle birleştiriyor. Nazi satanistlerin Hristiyanlığa antisemitizmlerinden daha da şiddetli bir tepkiyle saldırımları,

Nietzsche'nin üstün insan kavramını ve sosyal Darwinizmin güç, ele geçirme ve eski Nasyonal Sosyalist öğretide de yer alan güçlü olanın hayatta kalması kaygılarını daha da pekiştiriyor. Ancak, sosyal açıdan, bu eylemler kendi marjinalliklerine sınırsız sarılan aşırı uçtaki tarikatların sosyal normlara karşı çıkışını temsil ediyor. Nazizmin şeytani olan her şeyle bilinçli olarak özdeşleştirilmesi, aslında Nazilerin Tanrı'ya başkaldırmış olduğunun altını çizmek amacını taşıyor. Nazi satanistler Hitlerci referanslar içeren şeytani ritüellerini gerçekleştirirken, karanlık bir güç istemine kucak açıyor ve düşmanlarına yönelik cinai amaçlarının provasını yapıyorlar. Bu sapkın inanç ortamında, Hitler ve Şeytan'ı anımsatan her şey "Yeni Dünya Düzeni," kapitalizm, Hıristiyanlık, demokrasi, öteki ırklar ve genel olarak insanlığa ("sürüye") yönelik öfke ve saldırganlıkla yüklü birer sembole dönüşüyor. Genelgeçer normlara karşı ve toplumdan ayrı olmayı temsil eden ritüellerden oluşan bir tablo içinde, gamalı haç ve Üçüncü Reich'in simgeleri, siyah mumlarla, kafataslarıyla, ters pentagramlarla bir araya geliyor.

Hıristiyan Kimliği ve Yaratıcılık

Pasifik Kuzeybatı'nın Idaho ile birleştiği sınırın yüksekliklerinde, ormanlarla çevrili büyük göllerin üzerinde görkemli dağlar yükselir. Ücra şehir Hayden Lake'ten çıkan toprak bir yol "Beyazlardan Başkası Giremez" tabelalarıyla dolu, Alman çoban köpeklerinin devriye gezdiği, silahlı muhafızlarca korunan bir bölgeye gider. Üçüncü Reich döneminde kullanılan eşyalarla dolu olan bu sekiz hektarlık arazi yüksek çitlerle ve dikenli tellerle çevrili askeri bir kampı andırır. En göze batan özelliği gamalı haçlı dev bir Nazi bayrağıyla kaplanmış olan, altı metre yüksekliğinde, ahşap bir gözcü kulesidir. Ama Hitler'in Almanyası'ndaki bir toplama kampına benzeyen bu tekinsiz görünümlü yer, aslında beyaz bir dünyada yaşamaya ant içen sayısız aile ve çiftin yuvası. Yakındaki köylerde yaşayan sempatizanlar arazi içindeki kilisede yapılan ayinlere katılmak için her pazar günü burada buluşuyor. Ayinleri yöneten kişi, Aryan Nations (Aryan Uluslar) olarak tanınan bu beyaz ırk ütopyasını 1974 yılında kurmuş olan Rahip Richard Butler. Butler ayini sağ elini havaya uzatarak verdiği bir selamla başlatıp renkli ırkların ve zencilerin ayrıcalıklı vatandaş muamelesi görmeleriyle, beyazların kendi vatanlarında nesli tükenmekte olan bir azınlığa dönüştüğüyle ilgili bir vaaza başlıyor.

Butler beyaz ırkı yok eden siyasi sınıfa verip veriyor. Ona sorarsanız, Amerika Yahudiler, siyahlar, Meksikalı ve Asyalılar tarafından fethedilmiş değil, kendi zayıflığının kurbanı olmuş ve 19.000.000 beyaz bebeğin kürtajla katledilmesine izin vermiş durumda. Pozitif ayrımcılığın Birleşik Devletler'deki beyaz erkeklerin vatandaşlık haklarından tam olarak yararlanmasını engellediğini ileri sürüyor. Bütün dünyada, Almanya, İngiltere ve Kanada'da beyaz ırk sayıca azalırken, renkli göçmenlerin nüfusu artırmaları teşvik ediliyor. Nüfus artışının kontrol altına alınması gerektiği

uyarlarına kulak asanlar yalnızca beyazlar. Beyaz kadınlar kariyer yapmak ve para kazanmak adına çocuk doğurmaktan kaçınıyor. Reklamlar, medyada kullanılan imajlar ve televizyon beyaz kadınların siyah erkeklerle evlenmesini teşvik ederken, eğitim, kitaplar ve anıtlar beyaz çoğunluğun mirası ve kültürüne zarar verecek bir şekilde etnik azınlıkları ön plana çıkartıyor. Butler vaazlarını düstur edindiği şu sözlerle bitiriyor: “Bu yabancı, zorba şeytan ülkemizi işgal etmeye devam ettikçe, yaşamız nefret, görevimiz intikamdır.”¹

Vaazdan sonra, aileler Latin Amerikalı göçmenlerin 1980’lerden itibaren bölgedeki fabrikalarda düşük maaşlarla çalışmak için gelmeye başladığı eski memleketlerindeki etnik bataklıktan kaçmayı nasıl da istediklerinden söz ediyorlar. “Meksikalılarla siyahların sayısı beyazları geçti,” diyor genç bir kadın. “İrklerin karışmaması gerekir. İncil’de böyle yazar. Ama insanlar zenci müziği dinliyor; zenciler gibi dans ediyor. Artık kimsenin umurunda değil.” Yeni kocası ekliyor: “Nereye baksanız zencilerle gezen beyaz kızlar görüyorsunuz; ırkımızın saflığını bozuyorlar.” Çocuklar bu arazi içinde, çokırklı metropol yaşamından uzakta, güvenli bir komün hayatı yaşayarak büyüyor. Beyaz olmayan birini hemen hemen hiç görmüyorlar. Çağdaş Amerikan toplumunda hâkim olan siyaseten doğruluk ve pozitif ayrımcılıktan da habersizler. Aryan Uluslar’da cinsiyetlerin rolü tamamen geleneksel. Kadınlar yemek pişirip ev kadınlığı yaparken, erkekler de kadınlarla çocukların geçimini sağlıyor, onları koruyor ve ailelerine saygıyla yaklaşıyor. Karşıt görüşlü grupların geçmişte yaptığı saldırılar yüzünden, erkekler artık çiftlerle saldırı tüfekleri taşıyor ve mavi üniformalar giyiyor.²

Aryan Uluslar beyaz üstünlüğüne inananların dünyasında 1970’lerin ortasında, Ku Klux Klan’ın etkisini yitirmeye başladığı bir dönemde öne çıktı. Beyaz güç devrimini savunması ve Pasifik Kuzeybatı’da beyaz ırka ait bir ülke kurma çağrısında bulunması, Birleşik Devletler’de çokırklılığın hızla yayılmasına karşı uygulanabilir tepkiler geliştirme arayışında olan ırkçı aşırı sağ için yeni bir gündem oluşturdu. İrkçi ve antisemitik Hristiyan Kimliği hareketinden ateşli bir rahip olan Richard Butler, Aryan Uluslar

arazisindeki Hristiyan İsa Kilisesi'nde verdiği vaazlarda radikal bir öğreti oluştuyordu. Müritlerine Hristiyan Kimliği'nin beyazlara "nefret etmek için" Tanrı'dan tasdikli bir izin verdiğini söylüyordu. Nazi Almanyası'nın sembollerini benimseyen Butler'ın Hayden Gölü'nde yılda bir düzenlediği Aryan Dünya Kongresi, Birleşik Devletler'den, hatta denizaşırı ülkelerden gelen Ku Klux Klancılar, vergi ödemeyi reddeden militanlar, neonaziler ve Kimlik taraftarlarından oluşan geniş yelpazeli bir katılımcı kitlesini kendine çekmeyi başarıyordu. 1980'lerin başına gelindiğinde, Aryan Uluslar'ın etki alanı Teksas'ın eski Ku Klux Klan lideri Louis Beam, Milli İttifak lideri William Pierce ve Beyaz Aryan Direnişi'nin kurucusu Tom Metzger gibi, ünlü aşırı sağcı liderleri de içine alacak kadar genişlemişti.

Aryan Uluslar sonrada en vahşi ırkçı radikallerin mezun olduğu bir ilahiyat fakültesine dönüştü. 1983 yılında Sessiz Kardeşlik isimli bir grup 18 ay sürecek bir soygun ve suikast maratonuna girişti. Grup üyelerinin çoğu Aryan Uluslar üyesiydi ve esin kaynakları Butler'ın verdiği vaazlardı. Grup lideri Robert Jay Mathews 1984 Aralık'ında federal ajanlarla girilen silahlı çatışmada öldürülürken, 24 grup üyesi haraç kesmek ve başka suçlardan hüküm giydi. Aryan Uluslar ile bağları olan bir başka grubun, Aryan Republican Army'nin (Aryan Cumhuriyet Ordusu) üyeleri de 1990'ların ortasında beyaz devrimi finanse etmek amacıyla 22 banka soygunu gerçekleştirdi. Yine terörist bir grup olan Yeni Düzen'in de Aryan Uluslar ile bağlantıları vardı. 1998 yılında bu grubun dört üyesi, ABD'deki şiddet yanlısı grupları izleyen bir örgüt olan Southern Poverty Law Center'in binasını havaya uçurmayı, yöneticisi Morris Dees'i öldürmeyi, şehrin su rezervlerine zehir atmayı ve eyaletteki hükümet binalarını bombalamayı planladıklarına dair suçlamaları kabul ettiler.

Peki, Butler'ın vaazlarında genç erkeklerin çokırlıklı Leviathan'a böylesine gözü kara eylemlerle başkaldırmasını sağlayacak ne vardı? Genelde karamsarlık ve umutsuzluk içinde resmedilen ırkçı sağ, Birleşik Devletler'in nefret ettikleri siyasi ve sosyal düzenine karşı yapılacak aktif bir binyılcı savaş vizyonuna neden böylesine hevesle

kucak açmıştı? Bu soruların cevabı Hıristiyan Kimliği'nin –Nazi kültürünün çağdaş toplumda bulunduğu en güçlü dogmatik ifade şekillerinden birisi olan– benzersiz öğretisinde yatıyor. Kısaca söylemek gerekirse, Hıristiyan Kimliği beyaz Aryanları dünyaya Tanrı'nın işini yapmak için gelmiş olan (İncil'deki) İsrail kavminin torunları olarak görür. Yahudilerse, tam aksine, İsraililerle hiç ilgisi olmayan Şeytan'ın çocukları, Şeytan ile Havva'nın Cennet Bahçesi'nde yaşadığı haram ilişkinin meyveleridir. Bu düalist kavramların yanında, Kimlik öğretisi aynı zamanda dünyanın iyiyle kötü arasında gerçekleşecek, kıyamet benzeri son bir savaşa sahne olacağına inanan, binyılcı yönü güçlü olan bir öğretilerdir.

Hıristiyan Kimliği Anglosakson halkların 19. ve 20. yüzyıldaki küresel hâkimiyetini yansıtan bir hareket. Britanya İmparatorluğu'nun sömürgecilikteki başarısı ve beyazların Birleşik Devletler'e hızla yayılması, Avrupalı beyaz ırkların İncil'deki "seçilmiş halklar" olduğu inancını yerleştirmiştir. Bunun yanında, İsraililerin Aryan olduğu görüşü, Yahudilerin sürülmüş olmasıyla da birleşerek, İncil kökenli bir Aryan gizemciliğinin gelişmesine neden olmuştur. Seçilmiş kavim ve ayrıcalıklı ırk olarak israiloğullarını öne çıkaran Eski Ahit, Yeni Ahit'teki evrenselciliğe tercih edilmiş, Aryanlar Tanrı'nın seçilmiş ırk olmayı Yahudilere değil kendilerine lütfettiğine inanmışlardır. Bu yorum doğal olarak şiddetli bir antisemitizm yaratmıştır. Yahudiler doğuştan gelen bu hakkı çaldıkları, ekonomik kölelik, renkli göçmenler ve ırkların karışması yoluyla Aryanların hakkından gelmeye kararlı oldukları için, kozmik düşmanlar olarak görülmektedir. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Amerika'da gelişen Hıristiyan Kimliği hareketi, Amerikalıların vaat edilen topraklara gidip yerleşecek hac yolcuları ve öncüler olma statülerini garanti altına alan Hıristiyanlığa ne kadar bağlı olduklarının bir göstergesidir.

Hıristiyan Kimliği iki bin yıllık Hıristiyan antisemitizmi geleneğini kullanarak beyaz üstünlüğü inancına çağdaş bir görünüm kazandırmıştır. Yahudilerin Âdem öncesi renkli ırklar ya da "çamur insanlarla" birlikte, zamanın başlangıcından beridir Âdem'in beyaz

çocuklarına karşı komplo kurduğu fikri, dünyanın artık neredeyse tamamen bu Aryan karşıtı güçlerin pençesinde olduğu inancıyla birleşerek daha da güçlenmiştir. Kimlik yandaşlarının daha çok ZOG (Siyonist İşgal Hükümeti) olarak bildiği Birleşik Devletler hükümeti bu şeytani tiranlığın tezahürüdür. Merkezi bir örgütlenme olmayan Hıristiyan Kimliği birçok küçük kiliseden, İncil okuma grubundan ve kendisine bağlı siyasi gruplardan oluşur. Kimlik taraftarlarının sayısı bu yüzden belirsiz olsa da, 2.000 ila 50.000 arasında oldukları düşünülüyor.³ Kimlik'in Amerikan toplumundaki marjinal siyasi statüsü, yine de, çokırklı topluma karşı binyılcı bir şiddetle her an patlayabilecek militan bir muhalefetin teolojik gerekçesini sunabilme yeteneğini maskeliyor.

Hıristiyan Kimliği kökenlerini 19. yüzyıl İngilteresi'nde John Wilson (?-1871) ve Edward Hine (1825-1891) gibi insanların liderliğinde başlamış tarikatçı bir dini hareket olan Britanya İsrailizmine kadar götürüyor. Wilson *Lectures on Our Israelitish Origin* (İsrail Kökenimizle İlgili Konuşmalar, 1840) kitabında İngilizlerin kuzeydeki İsrail krallığının "kayıp on kabilesi" ile aynı soydan geldiğini, seçilmiş ırktan olduklarının Anglosakson ve Keltlerin dünyada gitgide daha çok hâkimiyet kurmalarında açıkça anlaşıldığını yazmıştı. İngilizler Efraim'in torunlarıyken, Kuzey Amerika'ya yerleşenler Menâşe kabilesindendi. Ancak bu hareket aslında Yahudi yanlısıydı. Yahudilerin de Yahuda'nın güneydeki krallığının iki kabilesinden geliyor olması gerekirdi ve binyılcı bir gelecek vizyonunda, kaderleri Britanyalı İsraililerle bağlantılıydı. Son Günler'in ön şartlarından birisi olan, bütün İsrailoğullarının yeniden birleşmesi için İsrail'in on kabilesinin, yani İngilizlerin Kutsal Topraklar'da bir kez daha geriye kalan kabilelerin torunlarıyla –yani Yahudilerle– birleşmesi gerekiyordu. 20. yüzyılın başlarında, İngiliz ve Yahudilerin birlikte yeniden Filistin'e yerleşmek için ortak bir çaba göstermeleri gerektiği fikri Britanya İsrailizminin binyılcı görüşünü oluşturan önemli unsurlardan birisi olmuştu.⁴

Britanya İsrailizminin Amerika'ya yayılması New Havenlı yüzbaşı Charles Totten'ın faaliyetleri ve Edward Hine'in 1884-1888

yılları arasında Amerika'ya yaptığı misyonerlik gezileri sayesinde oldu. Hareket 1920'lerde Howard B. Rand'ın (1889-1991) liderliğinde kurulan Anglo-Saxon Federation of America (Amerikan Anglosakson Federasyonu) adlı ulusal bir örgüte sahip oldu. Rand Britanya İsrailizmi ile sonradan ortaya çıkan Amerikan uzantısı Hıristiyan Kimliği arasında hayati bir bağlantıydı çünkü Birleşik Devletler'deki hareketi bir araya toplamakla kalmamış, aynı zamanda savaş sonrası dönemde baskın olan sağcı ve antisemitik etkilere de açık olmasını sağlamıştı.

Bu gelişimdeki önemli kişiliklerden birisi de, Rand'ın 1930 yılında Detroit'te yapılan federasyon toplantılarına dahil ettiği William J. Cameron'dı (1878-1955). Cameron kariyerine Henry Ford'un haftalık gazetesi *Dearborn Independent*'ta yazar olarak başlayan, ünlü bir antisemitti. 1921 yılında gazetenin editörü olmuş ve her hafta yayınlanan antisemitik yazılardan oluşan bir seriyi, daha sonra *Beynelmiel Yahudi* adı altında ve dört cilt halinde kitaplaştırmıştı. Amerikan halkı Çar'ın gizli polisinin icadı, 20. yüzyılın en ünlü antisemitik kitabı *Siyon Bilgelerinin Protokolleri* ile bu yazılar sayesinde tanıştı.⁵ Cameron 1920'lerin ortasında Henry Ford'un basın ilişkileri danışmanı oldu ve 1940'ların başına kadar bu görevde kaldı. 1933 yılında ulusal yürütme kurulu üyesi olan Cameron, 1937'de Aryan Cumhuriyet Amerikan Anglosakson Federasyonu'nun başına geçti. Henry Ford'la yakınlığı sayesinde elde ettiği prestij, medya becerileri ve güç sahibi iş bağlantılarından oluşan sağlam ağıla harekete çok şey kazandırdı. Cameron'ın Yahudilerin dünyayı ele geçirme planı mitiyle Britanya İsrailizmini birleştirmesi, hareketin rotasını ve üye tabanını sağa ve antisemitizme doğru çevireceğinin habercisiydi.

Ama Britanya İsrailizminin ilk başlarda Yahudilere kardeşçe davranmış olması daha çok tepeden bakan bir tavırla karşılaştı. John Wilson Yahuda'nın Yahudi kabilelerinin Tanrı'nın gözünde daha aşağı bir ırk olan Edomlularla evlilik yaptıklarını ileri sürdü.⁶ Cameron 1934 yılında "günümüze kadar ayakta kalmış İsrail karşıtı bir güç" olan "Esau ırkına" dikkat çekerek, bu Yahudileri dışlama kampanyasını bir adım daha ileriye götürdü. Cameron'a göre, daha

önce ayrı bir ırk olan Esau ırkı “Yahudilerle karışmaya başlamış ve Yahudi dinini içeriden çökertmek gibi korkunç bir işe” girişmişti. Esaular Edomlulara, daha sonra Idumeanlara, Herod’un atalarına dönüşmüşlerdi. Bütün bunlar, Yahuda’nın kabilelerinden geriye Yahudi olarak her ne kalmışsa, Esau ırkının kanıyla bunun da bozulduğunu ve sonunda Yahudilerin İsa’yı öldürenlerle biyolojik akraba olduklarını ima etmektedir. Britanya İsrailcisi bir başka yazar, Frederick Haberman da, Yahudilerin Edomlular, Idumeanlar ve Suriyelilerle evlenerek bu insanların koyu tenlerine sahip olduklarını, “Aryan ırkının kaymak tabakası” olan uzun boylu ve açık tenli İsraililerle hiçbir benzerlikleri olmadığını yazmıştır.⁷

Britanya İsrailizminin coğrafi olarak Batı’ya doğru kayması da, hareketin radikalleşmesinde önemli bir unsur oldu. 1937 yılında Vancouver’daki Kanadalı bir grup Toronto ve Londra ile bağlarını kopartarak Batı Sahili ile ilişkiler kurmaya başladı ve 1939-1947 yılları arasında Vancouver, Portland (Oregon) ve Los Angeles’ta düzenlenen yıllık konferanslarla bu ilişkileri sağlamlaştırdı. Vancouverlı yazarların benimsediği komplocu ve antisemitik fikirlerin, Kaliforniya’da da büyük bir etkisi oldu. Takma isimle yazılmış bir roman olan *When? A Prophetic Novel of the Very Near Future* (Ne Zaman? Çok Yakın Tarihe Dair Kehanetlerle Dolu Bir Roman, 1944) Yahudilerin Şeytan’ın çocukları olduğunu söyleyen ilk örneklerden birisi oldu. Kıyamet habercisi bir başka kitap, *When Gog Attacks* (Yecüc ve Mecüc Saldırdığında, 1944) Hristiyan Kimliği’ne ait fikirlerin çoğuna yer veriyordu: “Şeytan’ın sinagogunun” kurucusu olarak Kabil, Aşkenaz Yahudilerinin “Türk-Moğol” kökenleri ve *Siyon Bilgelerinin Protokolleri*’ndeki tarihi gerçekler. 1947 yılında Los Angeles bu yeni Britanya-İsrail hareketinin merkezi haline gelmiş, gitgide radikalleşerek Amerika’nın en ünlü antisemitik kışkırtıcılarından birisi ve 1930’larda Huey Long’un sağ kolu olan Gerald L. K. Smith’in kariyeriyle çakıştı. Smith hareketin Kaliforniya’daki liderleriyle yakın ilişkiler kurdu. Bunların içinde Bertrand Comparet, William Potter Gale ve Wesley Swift de vardı. Bu adamların etkisi ve liderliğiyle, Britanya İsrailizmi sonunda Hristiyan Kimliği’ne dönüştü.⁸

Amerika'daki Britanya İsrailizminin Yahudileri İsrail ırkından soyutlama eğilimi daha çok Amerika'ya göç eden Yahudilere ve siyasi Siyonizme bağlanabilir. Britanya İsrailizmi 19. yüzyılın sonlarından başlayarak Doğu Avrupa'dan ülkeye çok sayıda Yahudinin göç etmesine verilen yaygın yerli tepkisini içine dahil etmiştir. Şiddetli bir tepki yaratan ve asimile edilemeyeceğine inanılan bu Aşkenaz Yahudileri, ırklarının kökenlerine dair saldırgan teorilerin üretilmesine neden olmuştur. Savaşlar arasındaki dönemin önde gelen ırk kuramcısı Lothrop Stoddard iki ayrı Yahudi ırkı olduğunu söylemişti. Akdeniz ülkelerine yerleşmiş olan "aristokrat" Sefarad Yahudileri gerçek Samilerdi. Aşkenazi Yahudilerse, Hitlerlerle yapılan evlilikler yüzünden onların özelliklerine de sahip olan, farklı kanların bir karışımıydı. Bu doğulu Yahudiler daha sonra Rusya'ya göç etmiş, Stoddard'ın Türk ve Moğol karışımı olduklarını söylediği Hazarlarla karışmıştı.⁹ Stoddard'ın Britanya İsrailizmi ile hiçbir bağlantısı olmasa da, hareket Yahudilerin İncil'deki İbraniler olmadığının yeni bir kanıtı olarak bu Hazar kimliğini canıgönülden benimsedi.

Hristiyan Kimliği'nin aşırı sağda kurumsallaşmış bir güç olduğu 1960'larda, Yahudilerin Hazar soyundan geldiği fikri katı bir inanç sorunuydu. Kimlik çevresi tarafından çok okunan iki kitabın bu konuda güçlü bir etkisi oldu. John Beaty'nin yazdığı *Iron Curtain Over America* (Amerika'nın Üstündeki Demir Perde, 1951) özellikle Rus Yahudilerinin kökenine odaklanmıştı. Beaty Çar II. Alexander'ın yaptığı reformların, yedinci yüzyılda din değiştirmiş olan "Yahudileşmiş Hazarlara" Rusya'yı içeriden çökertme fırsatı verdiğini ileri sürüyordu. Wilmot Robertson'ın *Dispossessed Majority* (Mülksüzleştirilmiş Çoğunluk, 1972) kitabıysa, Stoddard'ın Hazar tezini tekrarlıyordu. Hristiyan Kimliği öğretileri Rus Yahudilerine yakıştırılan bu olumsuz imajı hemen benimsese de, Yahudilerin Hazarlarla evlilik yapmaya başlama tarihini İncil zamanına kadar götürdü. Vancouverlı yazar C. F. Parker *A Short History of Esau-Edom in Jewry* (Esau-Edomlu Yahudilerin Kısa Tarihi, 1972) kitabında, "gerçek Yahudalılardan" kalan bir avuç kişinin, İbrahim'in gerçek

soyuymuş gibi davranan ve Yakup'un neslinden olanları sürmeye çalışan Idumean-Hititlilerden oluşan daha büyük bir gruba karşı kışkırtıldığını öne sürdü. Bu Esau-Hititliler Doğu ve Batı Avrupa ile Amerika'da yoğunlaşmış olan Aşkenazilerdi. Parker eski dini lisanı da yeni bir siyasi bağlamda ele alıyordu. Edom "kırmızı" demekti ve Rusya'daki komünist devrimcilerin çoğu Esau-Edom soyundan-
dı. Bu görüş daha sonra, Howard Rand ve Wesley Swift de dahil olmak üzere, birçok kişi tarafından tekrar tekrar dile getirildi.¹⁰

Britanya İsrailizminin Siyonizme karşı takındığı düşmanca tavır Yahudilerin ırk kirliliğiyle özdeşleştirilmelerine de hizmet etti. İngiliz ordusu 1917 yılında Filistin'i işgal ettiğinde, ünlü Balfour Bildirgesi yayınlandı ve İngilizlerin Filistin'de Yahudilere bir yurt verilmesini kolaylaştıracağına sözü verildi. 1922 yılında Birleşmiş Milletler'in bu hedefe ulaşmak için İngiltere'nin Filistin'de manda yönetimi kurmasını onaylamasıyla birlikte, Britanya İsrailizminin kehaneti bir kez daha onaylanmış gibiydi. Ancak, İncil'deki kehanetin gerçekleşmesi için Yahudilerin vaat edilmiş topraklara yerleşmeleri zorunluyken, bağımsız bir Yahudi devletinin kurulması fikri aforoz edilmişti. Siyonizm tamamen Yahudilere ait bir devlet kurma talebini dile getirdikten sonra, İngilizlerin geri çekilmesi ya da ülkeden atılması Filistin'in Yahudalıların eline geçmesi anlamına gelecek ama bu devlette İsraililer yer almayacaktı. *When?* romanında İkinci Dünya Savaşı'nın Filistin'de yaşanan kıyamet benzeri bir doruk noktası anlatılır. İngilizlerin Kudüs'ten geri çekilmesinin ardından, şehir Siyonistlerin desteğiyle Yecüc ve Mecüc'ün –yani eski çağlarda saf olmayan ırklarla yapılan evlilikler sonucunda ortaya çıkan sahte Yahudilerin– şeytani güçlerinin eline geçer. Romandaki kahramanın haber kaynaklarından birisi Sefaradların gerçek Yahudiler olduğunu, Aşkenazların aslında Yahudi olmadığını söyler. "Gerçek Sami Yahudilerle, Yahudi olmadıkları halde haklarını zorla gasp eden Siyonistlerin çoğunluğu arasında büyük bir düşmanlık" vardır.¹¹

İsrail devletinin kurulduğu 1948 yılında, C. F. Parker iki ayrı Yahudi ırkı olduğu fikrini bir kez daha gündeme getirdi. Siyonistlerin neredeyse tamamının Aşkenazi, yani "Esau-Edomlu"

olduğunu düşünüyordu. Sefaradlar dindar ve apolitik bir ırkken, Aşkenazi Siyonistler Avrupa ve Amerika'daki Yahudilerin ekonomik ve siyasi etkisini kendi bağımsız devlet hedeflerinin çıkarı için yüz­süzce seferber ediyorlardı: "Kuruluşu yeni ilan edilen Yahudi 'İsrail' devleti de atası olan Herodcu-Yahudi ulus kadar sahte ve içi boş bir devlettir çünkü İsa'yı hâlâ reddetmektedir... Yahudiler Kutsal Topraklar'ı gerçek sahiplerinin [İsrailli İngilizlerin] elinden almıştır."¹² Howard Rand de bu yeni devlete ateş püskürerek, "gerçek İsrailli Yahudilerin" değil, "dönek Yahudilerin" devleti olduğunu söyledi. Bu "döneklerin" otuz yıl önce Rus Devrimi'ni yapan aynı sahtekârlar olduğunu ileri sürdü. Daha sonra yazacağı bir yazıda, Siyonistleri "Büyük Komplo" ve "şeytani planla" özdeşleştirerek, Yahudilerin Hristiyanları aldattığını, kendilerini İsrail devletinin gerçek sahipleri gibi gösterdiklerini iddia etti. Bu büyük sahtekârlığın Rusya'daki nihilistler, İlluminati, Fabianlar ve Rothschild ailesi içinde de geniş uzantıları olduğunu savundu.¹³

Hristiyan Kimliği aşamalı olarak Yahudileri insanlık sahenesinden tamamen silmiştir. Gördüğümüz gibi, hareketi etkileyen kitap ve yazılar 1930'lardan itibaren gitgide artan bir şekilde Yahudilerin dindeki gerçekliğini ve Yahudi ırkının homojenliğini masaya yatırmıştır. İlk başlarda Yahudi yanlısı olan İngiltere'deki hareket bile Yahudileri Yahuda'nın kabileleriyle sınırlarken, İsrail'in Anglosakson-Kelt kabilelerine Yahudileri Hristiyanlaştırmak göreviyle birlikte, yeni binyılın başlaması için bütün İsrailoğullarının yeniden Kutsal Topraklar'a yerleşmesinde en büyük rolü veriyordu. Daha sonra Yahudilerin Esau ırkıyla evlilikler yaparak Edomlulara dönüştüğü öne sürüldü. Kenan ülkesi halkının ve Hititlerin kanı ırksal kimliklerini daha da karıştırmış, en sonunda sahip oldukları Sami mirası Hazarların Asyalı gen havuzunda boğulmuştu. Michael Barkun'un da gözlemlediği gibi, Anglosaksonlar kendilerinin İncil'deki İsrailliler olduğunu iddia ederken, Yahudilerin talepleri zamanla meşruluğunu yitirmişti. İlk önce Avrupalı Hristiyan İsrail kabilelerinin korumasına ihtiyaç duymuş, sonra garip halkların peşine düşerek onların yabancı kanıyla kendi kanlarını kirletmiş,

en sonunda da İncil'deki Yahudiler olduklarını iddia eden sahtekârlara dönüşmüş ve *Siyon Bilgelerinin Protokolleri*'ne uygun kompolar ve devrimlerle özdeşleştirilmişlerdir.¹⁴

Ancak Britanya İsrailizmi Yahudileri şeytanlaştırmakta bir adım daha ileriye gitti. Bu dünya görüşü, Tanrı'nın oğlu ve ilk beyaz insan olarak görülen Âdem'den apayrı, hayvani yaratıklardan oluşan, Âdem öncesi bir ırk olduğuna dair, 19. yüzyılda geliştirilmiş olan kuramları temel alıyordu. Âdem'in çocuklarından oluşan ırksa Şeytan'ın tehditi altındaydı. Bu anlatıda, Şeytan insana benzeyen bir "yılan" şekline bürünerek Havva'yı baştan çıkarmış ve onunla cinsel ilişkide bulunmuştur. Bu ilk günah sadece ilk çiftin Cennet Bahçesi'nden kovulmasına değil, Kabil isminde melez bir yaratığın doğmasına da neden olmuştur. Kabil'in doğumuyla birlikte babaları Şeytan olan bir insan nesli başlamış, Kabil de doğuya kaçarak Âdem öncesi renkli ırkın temsilcileriyle birlikte bir koloni kurmuştur. Kabil burada –tercih edilen bölgelerden birisi de Doğu Türkistan'dı– kendi takipçilerini Şeytan'ın dünyayı ele geçirme planına dahil eder. Bu mit daha net bir hale geldikçe, Yahudiler de Edomlulardan çok, Kabil'in soyundan geldiği varsayılan Kenanilerle özdeşleştirilmeye başlandı. Eğer Yahuda'nın kabileleri Kabil'in soyundan olanlarla evlilik yapmışlarsa, o zaman Yahudiler de "yılanın" tohumu sayesinde resmen Şeytan'ın çocukları, aynı zamanda Âdem öncesi karakuru, siyah ve kahverengi ırkların bir karışımıydı.¹⁵

Bu fikirler 1940'ların ortalarında mantıklı bir teoloji içinde bütünleşmeye başlamıştı ama Gerald L. K. Smith ile bağlantılı Hristiyan Kimliği vaizlerinden oluşan ilk nesli temsil eden Conrad Gaard, Bertrand Comparet, William Potter Gale ve Wesley Smith'in yazdıklarıyla bir bütün olarak ele alınmaları 1960 civarına rastlar. Daha önce yayınlanmış olan *When?* romanında, Şeytan'ın dünyadaki işlerini yapmak için Kabil tarafından kurulan gizli bir cemiyyetin Aşkenaz Yahudilerce devam ettirildiği anlatılmıştı.¹⁶ Conrad Gaard "yılanın" Kabil'in babası olmak isteyen Şeytan'ın emirlerini yerine getiren Âdem öncesi bir yaratık olduğunu söyledi.¹⁷ William Potter Gale *The Faith of Our Fathers* (Babalarımızın Kaderi, 1963)

kitabında lafı o kadar dolandırmadı: “Şeytan Havva’yı baştan çıkardı ve Havva’nın ondan Kabil ismini verdiği bir oğlu oldu.” Kabil Yaratan’ın kabul edemeyeceği bir yaratık olduğu için, o da gidip Şeytan’ın ev sahiplerine katılmış, Lucifer’in ve onun düşmüş meleklerinin soyundan gelen ve dünyada yaşayan Âdem öncesi, beyaz olmayan bir toplumun üyesi olmuştu. Gale, Yahudileri Kabil’in soyundan gelen ve Yahuda’nın kabileleriyle evlilik yapan yaratıkların çocukları olarak görüyordu. Yahuda’nın oğlu Şela Kenani bir kadından olmuştu ve “Yahuda’dan gelen beyaz tohumun siyah ve Asyalı karışımıyla birleştiği melez bir çocuktu.” Gale, Tanrı ve Şeytan arasındaki savaşın Âdemoğulları ve Yahudiler arasında gerçekleşeceği yeni binyılı bekliyordu.¹⁸

Richard Butler üstünde çok büyük etkisi olan Wesley Swift de, insanlığın kökenine dair Âdemoğullarını Tanrı’nın güneş sisteminde daha önce yaratılmış evlatları olarak gören yarı gnostik bir kuram geliştirdi. Beyaz olmayan Âdem öncesi ırkların kökeni de dünya dışındaydı ve Tanrı’ya başkaldırıp düşmüş melekleriyle birlikte galaksinin bir yerlerinden dünyaya gelen Lucifer’in soyundan geliyorlardı. Swift Lucifer’in Havva’yı baştan çıkardığını, bunun sonucunda Kabil’in doğduğunu, Kabil’in soyunun, “Lucifer’in kızlarıyla oğullarının, bugün Yahudi olarak bildiğimiz insanlar” olduğunu öne sürüyordu. Orta Asya’daki Aryanlar olan Âdemoğullarının –ilk baştaki beyaz olmayan Âdem öncesi ırklarla Kabil’den gelen Şeytan’ın tohumunun bir karışımı olan– Lucifer’in çocuklarıyla savaşmak gibi ilahi bir görevi vardı. Beyazların Yahudiler tarafından yönlendirilen renkli bir sel altında kaybolduğu korkunç imgelerle dolu olan bu şeytan tanımı, sonuçta beyazların dışındaki dünyanın tamamını kapsıyordu. Yahudiler şekilden şekile girebilen, şeytanın her çeşit ırkın içine sızabilecek plastik bir tezahürüydü: “Yahudiler Hititli, Amalekli ve Kenanidir. Kırmızı, siyah, sarı, kahverengi, aynı zamanda soluk beyazdır.”¹⁹

Swift’in binyılcılığı Vahiy Kitabı’nın 17. bölümünde anlatılan, yedi başlı ve on boynuzlu bir canavarın üstünde oturan Babil fahişesini temel alan şeytani bir hâkimiyet panoraması çizer: “Kadın

kırmızı ve mor giysilere bürünmüş, altınlar, değerli taşlar ve incilerle süslenmişti. Elinde iğrenç şeylerle ve cinsel ahlaksızlığının çirkefleriyle dolu altın bir kâse vardı. Alına şu isim yazılmıştı: GİZEM, BÜYÜK BABİL, DÜNYADAKİ FAHİŞELERİN VE İĞRENÇLİKLERİN ANASI.”²⁰ Swift bu kıyamet habercisi imgeyi Yahudilerin dünyayı ele geçirme planını anlatan bir metafor olarak görüyordu. Bu “Babil Gizemi” sisteminin başında ekonomiyi kullanarak beyaz Aryan dünyasını köleleştirmiş olan Yahudiler, yani Lucifer’in evlatları vardı. Ancak Swift gelecek binyılı, gerçekleşecek bir başkaldırının bu komployu ve dünya Yahudilerinin korkunç gücünü ortadan kaldıracağı bir dönem olarak hayal ediyordu. “Güçlü Babil düştüğünde, bu bütün pagan dinlerini ve sahte teolojileri, felsefeleri, ekonomiyi kontrol eden sembolik gizem sisteminin de çöküşü olacak - Lucifer’in krallığını yaşatan her şeyin; bu krallığın çöküşü muhteşem olacak.”²¹

Wesley Swift (1913-1970) Hristiyan Kimliği’nin savaş sonrası ilk dönem tarihindeki en önemli isimdi ve Richard Butler’ı hareketle tanıştıran da oydu. New Jersey’de Metodist bir papazın oğlu olarak dünyaya gelen Swift, 1930’ların başında Kaliforniya’ya taşındı ve Britanya İsrailizmi ile ilk kez büyük ihtimalle Los Angeles’taki Kingdom Bible College’da tanıştı. 1946 yılında, Kaliforniya-Lancaster’da, Anglo-Saxon Christian Congregation (Anglosakson Hristiyan Cemaati) adı altında kendi kilisesini kurdu ve yetenekli bir vaiz olarak isim yaptı. Dini görevinin yanında, yakın işbirliği içinde olduğu Gerald L. K. Smith’in Christian Nationalist Crusade’inde (Hristiyan Milliyetçi Mücadele) yaptığı çalışmalarla siyasi alanda da aktifti. 1956 yılında tanıştığı William Potter Gale ile birlikte, Hristiyan Kimliği’nin bir aracısı olarak, Christian Defense League’i (Hristiyan Savunma Birliği, CDL) kurdu. CDL’nin ilk başkanı ve ulusal lideri, Wesley Swift’in kilisesine Gale tarafından getirilen Richard Butler oldu. Butler, Swift’le tanışmasının ancak bir aydınlanma ânıyla kıyaslanabileceğini yazıyor: “O [Swift] hayatımın dönüm noktası oldu. Birden her şey aydınlandı. Bulmaya çalıştığım bütün cevapları, o biliyordu.”²²

Richard Girnt Butler 23 Şubat 1918 tarihinde, Alman-İngiliz kökenli bir makinistin oğlu olarak, Colorado-Bennet'ta dünyaya geldi. Gençliğinde *Liberty Magazine*'in tefrika halinde yayımladığı, Birleşik Devletler'in ırkları karıştıran Bolşevikler tarafından işgalini ve fethedilmesini anlatan *The Red Napoleon* (Kızıl Napolyon) romanından çok etkilendi. Ailesi Büyük Buhran yıllarında Los Angeles'a taşınınca, Butler City College'da havacılık mühendisliği okudu ve Consolidated Vultee Aircraft Şirketi'nde yarım günlük bir işe girdi. 1941 yılında Hint Kraliyet Hava Kuvvetleri'ne ait uçakların bakımını yapmak için şirket tarafından Bangalore'a gönderilen Butler'a, burada onursal yüzbaşılık ünvanı ve Hindu bir uşak verildi. Butler Hindistan'dayken kast sisteminden ve bu sistemin saf ırk kavramından çok etkilendi. Japonların Pearl Harbor'a saldırmasından sonra Los Angeles'a dönüp Hava Kuvvetleri'ne katılan Butler, burada teknisyenleri yönetse de, aktif olarak savaşa katılmadı.²³ Komünizm karşıtlığı ve ırkçı eğilimleri yüzünden, Nazi Almanyası'nı Amerika'nın düşmanı olarak görmek onun için çok zordu. Sonraları sinemalarda uygun adım yürüyen Almanları gördüğünde nasıl heyecanlandığını, Hitler'in komünizm nefretini nasıl da ateşli bir şekilde paylaştığını anlatacaktı.

Butler'ın siyasi görüşleri savaştan sonra olgunlaşarak aşırı sağa doğru yöneldi. Senatör Joseph McCarthy'nin komünizm karşıtı duruşundan çok etkileniyor, kampanyasını destekliyor ve Amerika'nın "Yahudi komünizminin" kuşatması altında olduğuna inanıyordu. Amerikalı eski kahramanlarından vazgeçmiş, artık Hitler'in İsa'dan sonra yaşamış en büyük adam olduğunu düşünüyordu. Kaliforniya Komünizmle Savaş Komitesi için bir imza kampanyası hazırlarken, General Douglas MacArthur'un eski kıdemli subaylarından, Swift'in 1956 yılında Kimlik rahibi ünvanını verdiği William Potter Gale'le tanıştı. Gale 1961 yılında Butler'ı Swift'in Lancaster'daki Anglosakson Hristiyan Cemaati kilisesine götürdü. Butler burada Kimlik öğretilerini öğrenip, Swift'le yoğun çalışmalar yaptı ve kendi Nazi görüşlerine bu ırkçı-binyılcı teolojiiyi de kattı. Bu dini ve siyasi çevreler, Kimlik'ten bazı isimlerin 1958 yılında Ulusal Eyaletlerin

Hakları Partisi'ni kurmak için Lincoln Rockwell'le işbirliği yapması yüzünden, zaten iç içe geçmiş durumdaydı. Rockwell'i 1960'ların başında Kimlik ile tanıştıran kişi de Butler oldu. Amerikan Nazi Partisi'nin daha çok üye kazanabilmek için sözde Hristiyan bir teolojiye ihtiyaç duyduğu görüşünde olan Rockwell, yakın bir işbirliğine girmeyi tartışmak için, 1964 yılında Swift'le buluştu.²⁴

Butler 1946-1964 yılları arasında, CDL başkanlığı ve Kimlik vazalarının yanı sıra, otomotiv makineleri ve uçak yedek parçaları üretecek bir fabrika kurdu ve fabrikanın başına geçti. 1968 yılında Kaliforniya-Palmdale'deki Lockheed Aircraft Şirketi'nin baş pazarlama mühendisi oldu ve L-1011 jumbo jet uçaklarının üretiminde yer aldı. Bu zaman zarfında tüpsüz uçak lastiklerinin daha hızlı tamir edilmesini sağlayan bir sistemin yaratıcıları arasında da yer alarak, bu sayede kazandığı parayla maddi durumunu oldukça düzeltti. Swift 1970 yılında vefat ettikten sonra, Lancaster'daki kilisenin rahipliğini Butler devralsa da, cemaat gitgide azalmaya başladı. Butler çokırlık Kaliforniya'dan uzakta yeni bir başlangıç yapılması gerektiğini düşünüyordu. Özel pilot lisansına sahip olduğu için, Pasifik Kuzeybatı'ya uçuşlar yapmaya ve ülkenin bu kısmında sadece beyazlara ait bir vatan yaratmayı planlamaya başladı. 55 yaşında Lockheed'den emekli olarak, 1974 yılında Idaho-Coeur d'Alene yakınındaki Hayden Lake'e taşındı ve burada eski bir çiftlik evi satın aldı. 1977 yılında da Aryan Uluslar olarak bilinen bir siyasi kanadı olan Hristiyan İsa Kilisesi'ni kurdu.

Aryan Uluslar literatürü Britanya İsrailizminin modern Hristiyan Kimliği'ne dönüşmesinden itibaren içine düştüğü, İncil ile ilgili kaygıları yansıtır. Butler'ın öğretisi şöyle der: "İncil Tanrı'nın gerçek kelâmıdır... Beyaz Irkın, Âdem'in tohumlarıyla dünyaya yerleştirilen, Yehova'nın çocuklarının aile tarihidir." Âdem sadece beyaz ırkın babasıdır. Butler'a göre, İncil'in gerçek, öz çocukları dünyaya dağılmış olan ve Anglosaksonlar, Tötonlar, Keltler, Basklar, Lombardlar, Slavlar ve onlara dost olan halklar olarak bilinen, İsrail'in On İki Kabilesi'dir. Bir tablo İsrail'in eski kabilelerinin bugünkü Aryan uluslara nasıl tekabül ettiğini gösterir:

Büyük Britanya Efraim, Kanada ve Birleşik Devletler Menaşe, İsveç Aşer, Danimarka Dan, Fransa Zebulun, İtalya Gad kabilesinin devamıdır. Yahudilerin bu tablodan tamamen silinmesi için, on iki kabile de tamamlanır ve güney krallığını oluşturan Yahuda ve Bünyamin kabileleri de Almanya ve İzlanda'nın ataları olur. Öğreti Yahudilerin Şeytan'ın tohumu olduğu suçlamasını tekrarlar: "Bugün dünyada Şeytan'ın öz çocukları var... Havva'nın işlediği ilk günahın, Şeytan tarafından baştan çıkarılmasının ürünü olan Kabil'in soyu."²⁵

Butler'ın öğretisine göre, Tanrı'nın İncil'de beyan ettiği amacı "dünyayı kendi ırkından olanların yönetmesidir." İsa'nın kurtarıcılık görevi çarmıha gerilmesiyle son bulmuş, dünyada yaşanacak son bir binyılın gereklerinin yerine getirilmesi olarak ortaya koyduğu ilahi amacı ve planlarına hizmet etmek işi Aryanlara kalmıştır. Butler siyasi manifestosunda Aryan ırkına ait ulusal bir devlet kurulması için gerekli olan on iki unsuru açıklar. Söze "Âdemoğlu Aryan ırkının" şu anda bir devleti olmadığını söyleyerek başlar. Aryanların kendi ırklarını, kültürlerini ve insanlarını koruma görevi göz önüne alındığında, kurtuluş soy artırımını savunan yasalara geri dönmeyi gerektirmektedir. Şimdiki nesillerin safkan Aryanlardan oluşmasını sağlamak, bir tek bu bile Âdemoğlu Aryanların yaratıcı "yaşam ruhunu" korumalarını sağlayacaktır. Beyaz ırkın devleti ancak "Aryan ulusunun ortak iradesiyle" kurulabilir ve böyle bir devlette "ruhani" ibadet ile devlet siyaseti arasında bir ayrım olamaz. Aryan Uluslar ise "Beyaz ırkın üstünlüğüne dayalı 'teo-politik' bir hareket... Aryanların işgal altındaki yerleşim bölgelerinde Beyaz Aryan hâkimiyetini yeniden kuracak 'jeopolitik' bir hareket" olarak tanımlanır.²⁶

Aryan Uluslar katalogunda E. Raymond Capt, Wesley Swift, Bertrand Comparet ve Howard Rand'ın yazdığı birçok kitapçıktan oluşan, geniş yelpazeli bir Hıristiyan Kimliği literatürü var. Hepsi de Yahudilerin, Âdemoğlu Aryanlarla yaptığı kozmik savaşta gerçekleştirdiği çeşitli saldırıları anlatan, komünizm, İlluminati, Federal Rezerv Bankacılığı sistemi ve *Siyon Bilgelerinin Protokolleri*

ile ilgili bu kitapçıklarda Deccal teması öne çıkar. Adolf Hitler ve Reinhard Heydrich'e düzülmüş methiyeler, Nazi ilkeleri, sanatı ve kültürünün parıltılı anlatımlarıyla dolu, Leon Degrelle'nin *Story of the Waffen SS* (Waffen SS'in Hikâyesi) kitabını da içeren bir bölüm tamamıyla Üçüncü Reich ve nasyonal sosyalizme ayrılmıştır. Richard Harwood'un *Did Six Million Really Die?* (Gerçekten de Altı Milyon Kişi Öldü mü?) kitabı ve Wilhelm Staeglich ile Thies Christophersen'in Auschwitz'le ilgili kitaplarında Holokost'un inkârı da vardır. Richard Butler'ın yazdığı *The Aryan Warrior* (Aryan Savaşçısı) bütün Aryan Uluslar üyelerinin okuması gereken bir kitaptır. Butler bu kitapta Hristiyanlık ve ırkın "Âdemoğullarının taşıdığı tohumun ruhunda var olan güç istemi ve dünya liderliğini" oluşturan ikiz temeller olduğunu söyler. Aryan gençliğinin ruhani, zihinsel ve fiziksel eğitimine ayrılmış sayfalarda Hitler Gençliği ve League of German Maidens'ın (Alman Genç Kızlar Birliği) 1930'lardan, Üçüncü Reich'dan kalma afişlerine de bol bol yer verilmiştir. Bütün topraklar ve endüstriyel sermaye kamunun kontrolünde olacak, ulusun ve ırkın çıkarına hizmet edecektir. Uluslararası Yahudi kapitalizminin ekonomik sistemi sona erecek, artık faize dayalı borçlar olmayacaktır.

Butler'ın 1981 yılında Hayden Gölü'nde düzenlediği ilk Aryan Uluslar Dünya Kongresi'ne bütün Amerika'dan, Kimlik hareketinden olan ve olmayan, çok sayıda ırkçı katıldı. Artan göçler, beyaz olmayan ırklar arasındaki yüksek doğum oranları, beyaz çocukların siyahlarla aynı otobüslere binmeye zorlanması ve beyazların şehirlerden kaçması yüzünden, Hristiyan Kimlik'in binyılcı görüşü artık tırmanışa geçmişti. Dan Gayman'ın Church of Israel'i (İsrail Kilisesi, COI), James Ellison'ın Covenant, Sword and Arm of the Lord'u (Akit, Kılıç ve Tanrı'nın Silahları, CSA) gibi gruplar, büyük şehirlerdeki artan suç oranlarından ve ırk karmaşasından uzakta kırsal komünler kurup yaklaşan kıyameti (Tanrı'nın seçilmiş ırkının kurtuluşuyla sonuçlanacak bir sıkıntı dönemini) beklemeye karar vermişlerdi. Gayman kendi başına hayatta kalabilen gruplar oluşturma planını uygulamak için, Missouri'deki Schell City'de yaklaşık yüz

kişilik bir COI grubu toplamıştı. Ellison'sa 1974 yılında Arkansas'ın kuzey sınırındaki Bull Shoals Gölü'nde kurduğu Zarephath-Horeb isimli doksan hektarlık CSA arazisiyle, Kimlik yerleşim birimlerinin en korunaklısının lideri olmuştu. Dışarıdaki topluma karşı gün geçtikçe daha militan bir tavır takınması, Ellison'ı yetkililerle karşı karşıya getirdi ve bu gerilim 1984 yılında gerçekleşen bir FBI baskınıyla patlak verdi. Baskında bulunan büyük silah stoğuna el konulurken, Ellison yirmi yıl hapse mahkûm edildi.²⁷

Reagan'ın başkanlığı döneminde Sovyetler Birliği ile ilişkilerin gitgide gerginleşmesi de, Kimlik'in binyılcılığının 1980'lerin başında yenilenmesinde büyük bir rol oynadı. Bernard Comparet 1982 yılında *When?* romanındaki dini-askeri senaryoya benzer bir şekilde, Son Günler'in yeni bir Soğuk Savaş versiyonunu oluşturdu. Rusya'daki Yecüc-Mecüc "Beyaz Adam'ın topraklarında tecavüzcülük ve yağmacılık yapabilme fırsatını vaat eden her şeyle ittifak kurabilecek olan... Asya, Afrika ve Hindistan'daki melez ırkların" yardımıyla, İslam Dünyası ile büyük bir koalisyon kuracaktı. Daha sonra çok ırklı Yecüc-Mecüc iki koldan saldırıya geçerek doğu Akdeniz'i ve Süveyş Kanalı'nı işgal edecek, petrol geçişini engelleyerek füzeler, denizaltılar ve uçaklarla Bering Boğazı tarafından Birleşik Devletler'i işgal edecekti. "Asyalı sürüler kuzeybatı eyaletlerine akın ettikten" sonra, Tanrı duruma müdahale edecek ve bütün doğal afetleri kullanarak işgalcileri yenilgiye uğratacaktı. Burada, Britanya İsrailizminin Filistin odaklı teolojisinin, ülkenin Asyalı güçler tarafından işgalinin çokırlı bir sel felaketine benzetildiği, Birleşik Devletler merkezli dev bir çatışmaya dönüştüğünü görüyoruz.²⁸

Kıyametten sonra ayaktan kalma miti çok geçmeden yeni binyıl için savaşma fikrine dönüştü. 1983 Eylülü'nde, Washington-Metaline Şelaleleri'nde Düzen adında militan ve ırkçı bir grup kuruldu. Brüders Schweigen ya da Silent Brotherhood (Sessiz Kardeşlik) olarak da bilinen bu terörist grubun lideri, John Birch Society (John Birch Cemiyeti) ve vergi direnişi de dahil olmak üzere, aşırı sağda uzun bir geçmişi olan Robert Jay Mathews'tu (d. 1953). Mathews'un

planları “Siyonist İşgal Hükümeti”ne (ZOG) saldırıacak ve hükümeti devirecek güce ve kaynaklara sahip küçük bir hücre kurmaktı. Bunun için, beyaz nüfusu içine alan kitlesel bir başkaldırıya neden olması beklenen gerilla savaşında kullanılacak silahları alacak parayı bulması gerekiyordu. Düzen operasyonlarına büyük ölçekli kalpazanlık ve silahlı soygun eylemleriyle başlayarak, 1984 Temmuzunda, Kaliforniya-Ukiah’ta zırhlı bir Brinks arabasından 3,8 milyon dolar çaldı. Gerçekleştirdikleri şiddet eylemleri içinde, aşırı sağcı gruplara karşı olduğunu gizlemeyen Denverlı radyo sunucusu Alan Berg’e düzenlenen suikast de vardı. Mathews 1984 Aralık’ında Washington-Whidbey Island’da FBI kuşatması altında öldürülürken, grubun diğer üyeleri de 1984-1985 yıllarında tutuklandı.²⁹

Mathews, Butler’ın kilisesini 1982 başında keşfetmişti. Evlat edindiği oğlunu orada vaftiz ettirmiş ve kiliseyi arkadaşlarına da tavsiye etmişti. Aynı yıl “White American Bastion” (Beyaz Amerika’nın Kalesi) grubunu kurdu ve Pasifik Kuzeybatı’ya kendisi gibi düşünen yeterli sayıda insan çekebilirse, beyazların bu bölgedeki en baskın siyasi ve ekonomik güç olacağı inancıyla aşırı sağcı basına reklamlar vermeye başladı. 1983 Haziranı’nda, Butler’ın Washington-Spokane’de düzenlediği bir Aryan Uluslar mitinginde, Mathews karşıt protestoları bastıran lider rolündeydi. Bir ay sonra, Hayden Gölü’nde, Louis Beam’in beyazların çocuklarının geleceğini garanti altına almasıyla ilgili dokunaklı bir konuşma yaptığı yıllık Aryan Uluslar Dünya Kongresi’ne katıldı. Kongrede yapılan çeşitli konuşmalarda sık sık Aryan vatanını kurmanın “zamanının geldiğinden” bahsedilse de, harekete geçmeye hazır olan yok gibiydi. William Pierce’in 1983 Eylülü’nde Virginia-Arlington’da düzenlediği Milli İttifak kongresinde, Mathews Aryanların Pasifik Kuzeybatı’da yeniden dirilişiyle ilgili etkileyici bir konuşma yaptı. Sonra Metaline Şelaleleri’ndeki evine dönerek bu hedefe ulaşmak için kendi gizli grubunu kurdu.

Mathews, Düzen’in ilk dokuz üyesini gruba alırken, mum ışığında katılımcılardan birinin beyaz geleceği sembolize eden kız bebeğinin etrafında bir daire oluşturup ellerini birleştirerek şu

yemini etmişlerdi: “Ben, özgür bir Aryan erkeği olarak, atalarımızın yeşil mezarları, eşlerimizin rahimlerindeki doğmamış çocuklarımız, Yüce Tanrı’nın krallığı üstüne... bu daireyi oluşturan kardeşlerimle kutsal bir birliktelik içinde birleşmeye ve şu anda itibaren ne ölümden ne de düşmandan korkmamaya geri dönüşü olmayan bir ant içiyorum; çünkü insanlarımızı Yahudilerin elinden kurtarmak ve Aryan ırkına tam bir zafer kazandırmak, benim kutsal görevimdir.” Mathwes’un kendi dini eğilimi son dönemde Hristiyan Kimliği’nden çok Odinizme yakındı ama Order üyelerinden dördünün Aryan Uluslar ve Hristiyan İsa Kilisesi aracılığıyla Kimlik ile bağlantıları vardı. Berg suikastinden kaçılan arabayı süren David Lane Kimlik kilisesinin üyesi ve 14 kelimelik mottosu tüm dünyadaki beyaz kimlik hareketlerinin mantrası haline gelen 14 Kelime Yayıncılık’ın da kurucusuydu (“İnsanlarımızın varoluşunu ve beyaz çocukların geleceğini garanti altına almalıyız”).³⁰

Mathews sayıları sonradan 20’ye çıkan, zamanı geldiğinde Düzen’in operasyonlarında yer aldıkları için hepsi de tutuklanan adamları arasında güçlü bir sadakat bağı oluşturabilen, karizmatik ve vizyon sahibi bir liderdi. Hayatını kaybettiği kuşatmadan birkaç gün önce Birleşik Devletler’in önde gelen bütün gazetelerine gönderdiği “savaş ilanında,” Mathews’un bu kıyamet haberciliği ve tutkulu binyılcılığı açıkça görülebiliyor:

İrkımızın tarihinde karanlık ve kasvetli bir zaman yaşıyor. Etrafımız atalarımızın yeşil mezarlarıyla çevrili ama bir zamanlar bize ait olan bir ülkede, artık her şeyi elinden alınmış bir ırkız...

Milyonlarca Meksikalının topraklarımızı işgal etmesine izin verirken, onlara eşit sayıda bebeği de katlediyoruz. Alamo Savaşı sadece bir efsane miydi? İster silah gücüyle, ister bele kuvvet yapılmış olsun, bu işgalin sonucu değişmiyor. Ama insanlarımız hâlâ buna direnmiyor.

Kahramanlarımız ve kültürümüz aşağılanmış, küçük düşürülmüş durumda. Bu melez sürüler bizi mirasımızdan mahrum bırakmak için yaygara kopartıyor. Ama insanlarımızın umurunda değil.

Bütün ülkede çocuklarımız idol, arkadaş, en kötüsü de eş olarak beyaz olmayanları seçmeye zorlanıyor. Bu yol bizi dosdoğru unutulmaya doğru götürecektir. Ama insanlarımız bunu görmüyor...

Ülkemiz göz göre göre ölüyor. Şehirlerimiz esmer sürülerle doluyor...

Suyun tadı buruk; hava leş gibi. Çiftliklerimize faizci sülükler tarafından el konuluyor ve insanlarımız topraklarını terk etmeye zorlanıyor.

...Diyoruz ki: "Ayağa kalkın ve bize katılın! ...Aryan toprak sahipleri uyanmakta. Uzun zamandır unutulmuş bir rüzgâr yeniden esmeye başlıyor. Yaklaşan gök gürültüsünü duyuyor musunuz? Bu uyanan Saksonların sesi. Artık savaş başladı. Tiranın kanı yerlere akacak."³¹

Mathews yerel gazeteye yazdığı son bir açık mektupta kendi politize olma sürecini anlattı. Oswald Spengler'ın *Decline of the West*, William Gayley Simpson'ın *Which Way Western Man?* (Batılı Adam Ne Yöne Gidiyor?) kitaplarının üzerinde yarattığı derin etkiden, Beyaz Amerika'nın çöküşü konusunda kaygı duyan, abonesi olduğu sayısız dergiden söz etti:

Kendi insanıma olan sevgim güçlendikçe, ırkımı, mirasımı yok ederek çocuklarımın geleceğini karartacak olanlara karşı nefretim de derinleşti. Oğlum geldiğinde, beyaz adamlar ayağa kalkıp bu akıntıyı tersine çevirmedikçe, Beyaz Amerika'nın, hatta bütün ırkımın unutulmaya doğru gittiğini fark ettim. Oğluma olan sevgim arttıkça, gidişatın kökten bir şekilde değişmediği takdirde, o benim yaşıma geldiğinde kendi topraklarında bir yabancı, nüfusunun çoğunluğunu Meksikalıların, Beyaz-Zenci melezlerinin, siyahların ve Asyalıların oluşturduğu bir ülkede mavi gözlü, sarışın bir Aryan olacağını daha iyi anladım. Geleceği gün geçtikçe daha çok karanlığa gömülüyordu.

Bunun bir tesadüf olmadığını, bu ulusun kendi içinde bu iş için gece gündüz çalışan küçük, sınıfsız kenetlenmiş bir grup olduğunu

öğrendim. Bu kültür bozguncularının siyasi partileri, Kongre'yi, medyayı, yayınevlerini ve Hristiyan mezheplerin çoğunu kısıvrak ele geçirmiş olduklarını öğrendim; ama bu yabancılar Hristiyanlığa taban tabana zıt bir dine inanıyordu...

Bu yüzden başka seçeneğim yok. Beyaz bir erkek gibi ayağa kalkıp savaşmalıyım.

Son bir yıldır Washington'daki rejimle atalarımızın bulduğu, keşfettiği, fethettiği, yerleştiği, kurduğu ve korumak adına öldüğü toprakları geri kazanmaya kararlı olan ve sayıları hızla artan Beyaz insanlar arasında gizli bir savaş geliyor...

...Çocuklarımın geleceği için yapabileceğim en büyük fedakârlığı yaptığımı bilerek gideceğim.

Her zamanki gibi, kan, toprak, şeref, inanç ve ırkımız için.³²

Spengler, Simpson ve Yockey'nin kültürel karamsarlığı burada doğrudan beyaz Aryan ırkının çöküşüne bağlanıyordu. Beyaz dünyanın kurtuluşunu ancak ZOG'a karşı çalınacak bir savaş borusu sağlayabilirdi.

Mathews'un okları beyaz bir devrimi tetiklemek ve ırklar arası bir savaş için radikal sağ seferber etmek hedefinin çok uzağına düştü. ZOG'a karşı yapılan bu binyılcı çıkışın yanıtı FBI kurşunları ve Whidbey Adası'ndaki evde yanıp küle dönüşmek oldu. Bu başarısızlık en yakın takipçilerinin tutuklanıp ağır suçlardan yargılanması ve çoğunun 100 yıldan daha fazla hapis cezasına çarptırılmasıyla taçlandırılmış oldu. Ancak, Brüders Schweigen'in ZOG'a karşı savaş ilan edişinin önemli sonuçları da vardı. İlk olarak, Hristiyan Kimliği yandaşlarına ve diğer radikal ırkçılara zorba bir düzene karşı terörist saldırıların gerçekleştirilebileceğini göstermiş oldu. Sonra, en nihayetinde, Mathews artık aşırı sağ kültürünün en büyük kahramanı ve şehidi olmuşken, Brüders Schweigen'in diğer üyeleri de yeraltı dergilerinde birer sembol haline gelmişti. Aynı zamanda, aşırı sağ bu türden şiddet ve terör eylemleri gerçekleştiren bazı gruplarla, şiddetten uzak duran gruplar arasında ikiye bölündü. Richard Butler Sessiz Kardeşlik üyelerinin "torunlarımızın kahramanları"

olacağını söyledi ama hareketten uzaklaşanlar ve devletin pek göz açtırmaması yüzünden Aryan Uluslar 1980'lerin sonunda, o eski güçlü hareketin gölgesine dönüştü.

Butler Aryan Uluslar'ı aşırı sağda yine öncü bir konuma oturtabilmek için, çok geçmeden yeni ittifaklar kurdu. Aryan Uluslar büyümekte olan Neonazi dazlak hareketinden faydalanmak için, 1989-1996 yılları arasında Hayden Gölü'nde her yıl bir Aryan Gençlik Festivali düzenledi. Tarih olarak Hitler'in doğum gününe en yakın hafta sonunda yapılan festivallerin ilgi odağı beyaz güç müziği yapan gruplardı. Butler dazlak fenomenini "kendilerine beyaz olmayan çocukların harika, beyaz çocuklarınsa pislik olduğu öğretildikten sonra tek vücut olan beyaz gençlerin verdiği 'doğal ve biyolojik bir tepki'" şeklinde açıklıyordu.³³ Butler aynı zamanda beyaz üstünlüğüne inanan diğer grupları da Aryan Uluslar çatısı altında toplamak için aşırı sağcı gruplarla yeniden diplomatik ilişkiler kurmaya başlamıştı. Aryan Uluslar 1994 yılında Gary Lauck'un Nebraska-Lincoln'daki National Socialist German Workers' Party-Overseas Organization'ı ile (Nasyonal Sosyalist Alman İşçileri Partisi-Yurtdışı Organizasyonu, NSDAP-AO) bir ittifak kurdu. Neonazi kitap ve dergilerin en etkin uluslararası dağıtımcısı olan NSDAP-AO, Aryans Nations'ın daha önce elde edemediği uluslararası bir destek kazanmasını sağladı. 1995 yılına gelindiğinde, Aryan Uluslar yirmi altı eyalette faaliyet göstermeye başlamış, İtalya, Finlandiya ve Danimarka'da Avrupa şubeleri açmış durumdaydı. Aryan Uluslar Hristiyan Kimliği'nin ırkçı teolojisini de Nazi gruplarının ve aşırı sağdaki diğer grupların daha geniş ölçekte kabul edebilecekleri bir bağlamda sunuyordu elbette.

Aryan Uluslar'ın şansı 2000 Ekimi'nde, Butler'ın 1998 yılında Aryan Uluslar'ın güvenlik görevlileri tarafından vurulan ve saldırıya uğrayan Victoria ve Jason Keenan'ın açtığı dava sonucunda aldığı 6.3 milyon dolarlık para cezasının bir kısmını ödeyebilmek için Hayden Gölü'ndeki toprağından vazgeçmek zorunda kalmasıyla tersine döndü. Butler ve destekçileri zararın bu kadar fahiş bir miktar olarak hesaplanmasındaki amacın Butler'ı ve Aryan Uluslar'ı

iflas ettirmek olduğunu öne sürüyor. Ancak, Butler yine de siyasi arenada aktif olmaya kararlı. Bu olaydan sonra, varlıklı bir destekçisi olan Vincent Bertollini'nin Hayden Gölü yakınlarında ona tahsis ettiği bir eve taşındı. Bertollini ortağı Carl Story ile birlikte, Hristiyan Kimliği'nin antisemitik ve Aryan üstünlüğüne dayalı teolojisini de savunan, Eleventh Hour Remnant Messenger isminde bir örgütü yönetiyor. Silikon Vadisi'ndeki bilgisayar işinden gelen parayı postayla tanıtım ve diğer kilise faaliyetleri için kullanıyorlar. Mahkeme kararı yüzünden Butler artık Aryan Uluslar ismini de kullanamadığından, örgütün adı Aryan National Alliance (Ulusal Aryan İttifakı) olarak değiştirildi.³⁴

Lanz von Liebenfels'in savaş öncesi Avusturya ve Almanya'da yaygın olan ariozofisi gibi, Hristiyan Kimliği de beyaz Aryan milliyetçiliğini ve ateşli gericiliğini köktenci bir Hristiyan öğretisiyle birlikte sunuyor. Irkçı sağın bakış açısına göre, ABD federal hükümetinin uyguladığı bütün politikalar Aryan ırkının yok olmasına yönelik. Beyaz çoğunluğun alın teriyle kazanılan vergileri kullanarak oluşturulan sosyal yardım programları ve baskı gruplarına (yani, etnik gruplara) verilen ayrıcalıklar beyaz olmayan bir Amerika'nın yaratılmasını finanse ediyor. Hristiyan Kimliği yandaşları siyaset ve medyada sürekli ırkların bütünleşmesinin, ırkların karışmasının, kürtaj ve eşcinselliğin savunulmasının ardında, Yahudiler ile Âdem öncesi "çamur insanların" kitaba sığmayan ittifakının olduğunu düşünüyor. Uyuşturucu bağımlılarına destek olmak, göçmen ve mültecilere yardım etmek, AIDS korkusu yüzünden cinsel eğitim vermek için oluşturulan hükümet programları, Amerikan halkının gücünü elinden alıp yozlaştırarak Yeni Dünya Düzeni üzerinden hüküm sürecektir olan Yahudi elitlere tam bağımlı bir hale getirmek için düzenlenmiş komplolar olarak algılanıyor.

Hristiyan Kimliği yandaşları liberal ve çokırklı toplumun ırklar arasındaki eşitsizliğin göstergeleri olan konuların, siyahların eğitimdeki başarı oranı, suç oranlarının ırklararası dağılımı ve hapse giren siyahların beyazlara göre oranı gibi konuların tartışılmasını yasakladığına inanıyor. Bu türden eşitsizlikler beyaz üstünlüğünün

haklılığını kanıtlayan örnekler olarak görülüyor. Bu arada, siyahlara ve diğer etnik gruplara özel ayrıcalıklar tanıyan bütün uygulamaları şiddetle kınıyorlar. Yetkililerin etnik azınlıkların ırk kimliklerini özgürce ifade etmelerine hoşgörü gösterdiğini, hatta beyazlara antipati duydukları için ayrımcılık uygulayarak beyaz güç liderlerine şiddetli cezalar verdiğini düşünüyorlar. Onlara göre, sürekli ırkların karışması ve bütünleşmesi gerektiği, kürtajın ve eşcinselliğin kabul edilebilir olduğu mesajlarını veren medya da, Hıristiyan Kimliği yandaşlarını hedef tahtası haline getirerek, bağnaz yaftası yapıştırmayı âdet haline getirmiş durumda. Demokratik toplumun hoşgörüsünü Yahudilerin Âdemoğlu Aryanları Tanrı'nın yolundan çıkartarak köleleştirme planlarının açık bir kanıtı olarak görüyorlar. Hıristiyan Kimliği yandaşları liberal ve eşitlikçi politikaları Şeytan'a kanmak olarak görüyor çünkü asıl tehlike beyazların üstünlüğünü yitirmesi değil, Tanrı'nın seçilmiş ırkının, yani Beyaz İsrail'in, Âdem öncesi "çamur ırkların" kara gen havuzunda kaybolma ihtimali. Hıristiyan Kimliği yandaşlarının siyasi görüşünün tanımlayıcı unsuru, şeytani bir rakibe olan mutlak inançları.

Teolojik açıdan Hıristiyan Kimliği'nden çok farklı olsa bile, Yaratıcının Kilisesi (COTC) da Üçüncü Dünya ülkelerinden büyük göçler alan Amerika'da beyaz ırkın nasıl hayatta kalacağına dair benzeri korkularla kuruldu. Yaratıcının Kilisesi beyaz ırkı yok olmaksızın kurtulmak için Birleşik Devletler'deki beyaz olmayan ırklara ve beyazları yok etmek için siyahları, Latin Amerikalıları ve diğer "çamur" ırkları kullanan Yahudilere karşı "Kutsal Savaşa" davet ediyor. Irkların karışması ve evrenselcilik yoluyla Roma İmparatorluğu'nu yozlaştırmak ve sonunda çökertmek için Yahudilerin uydurduğu, "intihar anlamına gelen bir din" olan Hıristiyanlığı reddediyor. COTC'nin militan, Hıristiyanlık karşıtı ve ırkçı ideolojisi Birleşik Devletler'deki şiddet yanlısı dazlak grupları bir mıknaş gibi kendine çekerek, onu Kanada, Güney Afrika, Avustralya ve Avrupa'da yaklaşık 3.000 kişilik bir üye sayısına ulaştığını iddia eden, daha çok şehirlerde yaygın olan bir harekete dönüştürmüş durumda. Etnik

grupların liderlerine düzenlenen birçok suikast ve cinayetle sonuçlanan birçok ırkçı saldırıda, örgütün “daha beyaz ve daha parlak bir dünya için” savaş çağrısından etkilenen COTC üyelerinin parmağı olduğu düşünülüyor.³⁵

COTC 1973 yılında zengin bir emlakçı olan Ben Klassen (1918-1993) tarafından, beyaz ırkın dirilişi ve kurtuluşuna adanmış yeni bir din olan “Yaratıcılık” dinini yaymak amacıyla kuruldu. Irk üstünlüğüne dayalı bir din kurmak, ulusun hastalıklarına bir çare bulmak isteyen Klassen’in yaptığı Amerika’nın aşırı sağında bir doruk noktasıydı. 7 Şubat 1918 tarihinde, Almanca konuşan Ukraynalı çiftçilerin oluşturduğu büyük bir Mennoncu cemaatin içinde dünyaya gelen Klassen’in çocukluğu Bolşeviklerin başlattığı devrimin, içsavaşın ve kıtlığın sıkıntılarını çeken bu ülkede geçti. 1924 Haziranı’nda göç etmeye karar veren aile, Birleşik Devletler’in o dönemde göçlere getirdiği sınırlamalar yüzünden ilk önce Meksika’ya, 1925 Aralıkı’nda da Kanada-Saskatchewan’a yerleşti. Klassen gençliğinde çoktan bir Alman sempatizanı olmuştu. 1938 yılında Hitler’in *Kavgam*’ını büyük bir beğeniyle okumuş, Heidelberg’de mühendislik okumaya karar vermişti. Ancak araya savaş girince, 1939’dan 1943’e kadar Saskatoon’daki Sakatchewan Üniversitesi’ne gitti. 1945’te Birleşik Devletler’e göç ederek, icat ettiği elektrikli konserve açacağı sayesinde bir servet kazandı ve Kaliforniya, Nevada ve Florida’da emlakçılık şirketleri kurdu.³⁶

Klassen’in siyasi bilincindeki ilk kıpırdanmalar, Joseph McCarthy’nin 1953-54 yıllarında hükümetteki komünistleri ortaya çıkarmak için yürüttüğü kampanyaya yapılan liberal saldırılar sayesinde başladı. 1957 yılında hükümete ait birliklerin Arkansas-Little Rock’daki okullara zorla beyaz olmayan çocukların da alınmasını sağlaması, 1961 yılında Mississippi Üniversitesi’nde yaşanan benzeri bir olay, Alabama Valisi George Wallace’ın 1962 yılında okullardaki ırk ayrımcılığını savunması, Klassen’in sivil haklar hareketinden tedirgin olmasına ve Hitler’in ırkçı öğretisini hatırlamasına neden oldu.³⁷ Klassen 1963 yılında John Birch Cemiyeti’nin Florida şubesine üye oldu. 1966 Kasımı’ndaki seçimlerde başarılı

olarak Cumhuriyetçilerin Florida eyalet temsilcisi olsa da, “Yahudi sorunu” yüzünden duyduğu kaygının ve sivil haklar hareketine karşı oluşunun basın tepkisini çektiğini, hatta Birch cemiyetindekiler tarafından bile eleştirildiğini gördü. Ertesi yıl bölgelerin yeniden belirlenmesi yüzünden koltuğunu kaybedince, ırk ayrımcılığını savunan George Wallace’ın üçüncü bir partiden başkanlığa aday olduğu 1968 seçimlerinde, Wallace’ın seçim kampanyasında aktif rol aldı.³⁸

İlişki kurduğu siyasi gruplardan hiçbirinin, Amerika’yı yok etme planlarının arkasında komünistlerin ya da liberallerin değil, Yahudilerin olduğu görüşünü paylaşmaması, Klassen’i tekrar tekrar hayal kırıklığına uğratacaktı. Birch’teki üst düzey yöneticiler bunu özel sohbetlerinde kabul etseler de, antisemitizm ile suçlanmanın cemiyetin sonu olacağı görüşündeydiler.³⁹ Arayışlarını Ku Klux Klan, Matt Koehl’un National Socialist White People’s Party’si (Nasyonel Sosyalist Beyaz Halklar Partisi), Gerald L. K. Smith’in hareketi ve Ulusal Eyaletlerin Hakları Partisi içinde de sürdürdükten sonra, Klassen 1970 Kasımı’nda kendi Nationalist White Party’sini (Milliyetçi Beyaz Partisi, NWP) kurdu. Bu vatansever üçüncü partiyi kurarken, “Amerika’yı keşfeden ve ikinci sınıf vatandaş konumuna düşürülmeyi reddeden Beyaz Hıristiyanların” hareketi olarak tanımladı.⁴⁰ Bir dinin temellerini oluşturduğu gizlenmeyen on dört maddelik NWP programında, Tanrı’nın en soylu ve en yüce yaratısı olan beyaz ırkı kendi suretinde yarattığı öne sürülür. Ancak, Yahudilerin Talmud’unda, *Siyon Bilgelerinin Protokolleri*’nde ve Karl Marx’ın *Komünist Manifesto*’sunda öngörüldüğü gibi, beyaz ırk artık “dünya çapındaki şeytani bir komployle melezleştirilmek ve köleleştirilmek” gibi hayati bir tehlike içindedir.

Programın Henry Ford’un *Beynelmiel Yahudi* kitabından etkiler taşıdığı çok açık:

Yahudiler tarihin başlangıcından bu yana beyaz insanların üstündeki kan emici parazitler gibi, beyaz adamın kurduğu bütün uygarlıkların çöküşüne ve yok olmasına neden olmuştur. Beyaz İrk şu anda

yeryüzünde en çok zulme, en çok suistimale uğramış, en çok yağmalanmış ve mağdur edilmiş ırktır... Şimdiye kadar askeri yenilgiyi tatmamış olan Amerikalı beyazlar bile, yabancılara yardım, sosyal yardım ve bu gibi başka aldatmacalar kullanılarak, Yahudilerin kontrolündeki hain hükümetleri tarafından ülkedeki ve yurtdışındaki düşman ırklara, yeryüzünden gelip geçmiş olan bütün ulusların, fatihlerine ödediklerinden çok daha ağır bir bedel ödemeye zorlanmaktadır. Beyaz adam kendi ülkesi, hükümeti, okulları ve parası üstündeki bütün kontrolünü yitirmiş durumdadır.

Bu geleneksel Yahudi komplosu söylemi, Yahudilerin sivil haklar hareketi ve artan göçler yoluyla beyazları ve Yahudi olmayan Amerikalıları çökertmek için renkli ırkları kullandığı iddiasıyla güncelleştirilir:

Afrikalı zencilerin çoğu Amerika'ya Yahudi köle tacirleri tarafından getirilmiş, o zamandan beri Beyaz Amerika için ciddi bir sorun, Yahudilerin Amerika'yı melezeleştirme isteğiyle azan bir kanser olmuşlardır. Amerika'daki varlıkları Beyaz Irk'ın devamı için korkunç bir tehdittir. Durum böyle devam ettiği takdirde, Amerika yüzyılın sonunda aşağılık ayak takımıyla karışarak melezeleşmiş kirli kahverengi bir ulusa, Beyaz uygarlığımızın çöküşüne neden olacak kadar kokuşmuş bir topluma dönüşecektir. Tanrı'nın en iyi ve en soylu yaratımına –Beyaz Irk'a– bunu yaşatmamaya kararlıyız.⁴¹

Klassen ilk başlarda Yahudilere ve siyahların sivil haklarına karşı “beyaz Hristiyanlığa” odaklansa da, çok geçmeden Hristiyanlığı sorunun büyük bir parçası olarak görmeye başladı. NWP'nin potansiyel destekçileriyle yaptığı yazışmalarda, aynı dini mirası paylaştıkları için, Hristiyanların Yahudileri eleştirmekten kaçındıklarını belirtiliyordu. Çok geçmeden daha da ileriye giderek, Hristiyanlığı tümünden reddetti. İsa'nın “yargılama,” “düşmanlarını sev,” “öteki yanağını çevir,” “neyin varsa sat ve fakirlere ver,” “kötüye karşı direnme” dediği Dağ Vaazı'nı (Matta 5-7), Yahudilerin kendilerinden

olmayanları harcamak için uydurduğu, “intihar anlamına gelen” öğütler olarak görüyordu. Klassen Yahudileri Roma uygarlığını yıkmak için Hristiyanlığı kullanmakla suçlayarak, Evola’nın Hristiyanlığın Roma İmparatorluğu üzerindeki etkisi eleştirisinin basitleştirilmiş, antisemitik bir yorumunu yapmış oluyordu. Dinin doğaüstü boyutunu yok sayıp, Hristiyanlığı Avrupalı beyazların rekabetçi ve doğal bir dünyaya uygun şekilde davranmalarını engelleyerek güçlerini elinden alan doğa karşıtı bir ideoloji olmakla suçluyordu. Klassen beyaz ırkın “Yahudilerin yalama olmuş nakaratlarının yeniden ısıtılıp önlerine sunulmasına değil, Beyaz Irk’ın kurtuluşunu sağlayacak kavramlardan oluşan yeni bir dine” ihtiyacı olduğuna karar vermişti.⁴² Sadece beyaz ırkın çıkarlarını gözeticek olan bu türden bir “Aryan Judaizmi” Yahudilerin kavimsel kimliğinin ve ev sahibi toplumlar üstündeki güçlü etkilerinin karşısını oluşturacaktı.⁴³

Klassen 16 Ağustos 1973’te Florida-Lighthouse Point’te Yaratıcının Kilisesi’ni kurdu. Darwin’in doğal seçim ve evrim fikirleri üzerine kurduğu yeni Yaratıcılık (Creativity) dinini anlattığı ilk kitap olan *Nature’s Eternal Religion* (Doğanın Daimi Dini, 1973) daha önce yayınlanmıştı. Klassen bu kitapta bütün doğanın güçlü olanın hayatta kalması yasasına boyun eğdiğini söyler. Doğa türleri sürekli alt türlere ayırıp aralarında rekabet yaratarak, güçsüz olanların azalmasını ve yok olmasını, güçlü olanlarınsa gelişmesini sağlayarak üstün türler yaratır. Beyaz ırk doğanın en yüce yaratımı olduğundan, Yaratıcılık beyaz ırk için iyi olan her şeyin en yüce değerler, kötü olan şeylerinse en büyük günah olduğu dini bir etik önerir. Daha önceki Aryan mitleri gibi, Yaratıcılık da beyaz ırkı dünya tarihindeki kayda değer kültür ve uygarlıkların tek yaratıcısı, kendilerine ev sahipliği yapan toplumları parazit gibi yağmayalan Yahudileriyse onların ölümcül düşmanı olarak görür. Klassen hem Mısır hem de Aryan-Hint uygarlıklarının beyaz ırkın gurur duyabileceği yaratımları olduğunu söyler. Sonunda çokırkl bir kasa ve sefalette düşmüş olmaları, Klassen’in yeni dinini kabul edip ırkların karışmasını engellemediği takdirde, Birleşik Devletler’i de bekleyen kaderdir.⁴⁴

Klassen (yazılarında hep büyük harfle yazdığı) beyaz ırkı sürekli tanımlayarak, bütün yaratımların en tepesine yerleştirir. COTC logosunda yer alan “W” harfi beyaz ırkı, üstündeki taç doğadaki yerini, tacın üstündeki haleyse kutsallığını temsil eder. Beyaz ırkın kaderi düşmanlarının –yaratıcı olamayan, renkli alt ırkların– sayısını ve topraklarını azaltarak sürekli büyümek ve bütün dünyaya yayılmaktır. Klassen’in içinde tembel, miskin ve aptal bulduğu siyahılara karşı nefretten başka bir his yoktur. Siyah Afrikalıların ne bir şey icat ettiğini, ne bir hayvanı evcilleştirdiğini ne de yazılı bir dil yaratabildiğini iddia eder. Yahudilerin yönetimindeki medya siyahların ırk bilincini dürtüklerken, beyazlara da sürekli “kardeşlik” nutukları çekmektedir. Siyahların Amerikan toplumundaki düşük başarı düzeyi Yahudi medyanın daha fazla eşitlik çağrılarıyla karşılaşmakta, siyahların beyazlarla aynı mahallelere yerleştirilmeleri ve karma okullara aynı otobüslerle gitmeleriyle ödüllendirilmektedir. Klassen okulların artık suç, bıçaklama, kavga, kanunsuzluk ve anarşiyle dolu kötülük yuvalarına dönüştüğünü söyler. Yahudiler ırklar arası evlilikleri teşvik etmek için sivil haklar hareketini kullanmaktadır çünkü beyaz ırkın melezleşmesinin gücü elinden alınmış bir dünya üzerinde hâkimiyet kurabilmek için elzem bir unsur olduğunu düşünmektedirler.⁴⁵

Klassen “Beyaz ırkın çıkardığı en büyük lider” olarak, Hitler’i tekrar tekrar göklere çıkartır. Hitler’in Yahudi komplosunu neredeyse çökerterek, beyaz ırk için büyük bir adım attığına inanır.⁴⁶ Ama aynı zamanda Yaratıcılık ve nasyonal sosyalizm arasında bir ayrım yapar. Milliyetçiliğin ve Pancermenizmin beyaz ırkarasında ayrımcılık yaptığını, Yaratıcılık’ınsa bütün beyazları kapsaması gerektiğini düşünür. Ayrıca çağdaş Amerika’daki durumun Weimar Almanyası’ndan çok farklı olduğunu düşünür. Her yerde biten etnik azınlıklar, suç, sosyal yardım ve ırkların bütünleşmesi gibi sorunlar için, sadece siyasi bir ideolojiye değil, beyaz *Volk*’unu temel alan yeni bir dine ihtiyaç vardır. Klassen ırk sorununu küresel bağlamda ele alır. 1920’lerde beyaz ırktan olanların sayısı diğer ırklara göre yarı yarıya azalmıştır. 1973 yılında bu oran yediye bire çıkmıştır ve Birleşmiş Milletler bir

yirmi yıl içinde bu oranın kırk dokuzda bire çıkacağını tahmin etmektedir. Klassen geleceğe dair “Yahudilerin kontrolündeki” renkli ırkların, yine onların “kışkırtmasıyla”, beyaz ırkı kendi topraklarında katledecek fiziksel güce ulaştığı, korkunç bir tablo çizer.⁴⁷

Klassen 1980’lerin başında Yaratıcılık’ın ikinci kitabı olan *White Man’s Bible*’ı (Beyaz Adamın İncili, 1981) ve Arnold DeVries ile birlikte yazdığı bir sağlık kitabı olan *Salubrious Living*’i (Sıhhatli Yaşam, 1982) yayınladı. Daha 1974 yılında, bütün dünyadaki COTC yandaşları için bir merkez kurmayı düşünmeye başlamıştı. Kübalı, Haitili ve Latin Amerikalı göçmen sayısının gitgide artması, siyah ve Yahudi nüfusun da gün geçtikçe yoğunlaşması yüzünden Güney Florida’dan nefret etmeye başladığı için, Kuzey Carolina’dan arazi satın almaya karar verdi. Yeni COTC merkezi 10 Mart 1982 tarihinde, Georgia eyalet sınırının birkaç mil ötesinde, Otto yakınındaki Blue Ridge dağlarının vadilerinden birinde kuruldu. Klassen Amerikalıların beyaz sömürgeciliğinin öncü değerleriyle “Batıyı kazanmış” ve Amerikalı Kızılderililere boyun eğdirmiş olmasını, Colorado, Arizona ve Kaliforniya’daki Batı şehirlerinin mimarisini yansıtan ahşap bir binayla kutladı. Birbiri ardına göreve gelen birkaç editörle birlikte, Amerikan şehirlerini hızla sömürgeleştirmekte olan “çamur” ırklara karşı şiddet çağrısı yapan ateşli diliyle şehirlerdeki dazlak gruplarını COTC’ye çeken, *Racial Loyalty* (Irk Bağlılığı) isimli bir dergi yayınlamaya başladı. Kendini kilisesinin Pontifex Maximus’u ilan eden Klassen, yazdığı mektuplarla bütün ülkede COTC rahipleri atayarak kendi posta kilisesini kurdu. COTC şubelerinin sokaklarda broşür dağıtarak, afişler asarak, yürüyüş ve gösteriler yaparak bu ırkçı dini yaymaları bekleniyordu. Amerikan şehirlerindeki etnik gruplara karşı çıkmak için yapılan açık davete beyaz gençliğin ilgisini çekebilmek için, özel olarak “Operation Skinhead” (Dazlak Operasyonu) adı altında bir girişim başlatıldı. Siyah çoğunluğun yönetime geçmesini engellemek amacıyla, Güney Afrika’da da bir COTC girişimi başlatıldı.⁴⁸

Dünyada beyaz hâkimiyetini kurmak isteyen COTC’nin savaş çılgılığı olarak “Rahowa” [Racial HOLy WAR (Kutsal Irk Savaşı)]

sözcüğünü kullanan Klassen'in kıyamet habercisi vizyonu, *Rahowa! This Planet Is All Ours* (Rahowa! Bu Gezegen Sadece Bizimdir) kitabında da açıkça görülür:

RAHOWA! Tek bir sözcükte sadece Yaratıcının Kilisesi'nin değil, bütün Beyaz Irk'ın ortak amacını ve programını özetliyoruz; ki o da şudur: Meydan okuyoruz. Yahudilere ve dünyadaki bütün lanet olası çamur ırklara –siyasal, askeri, finansal, ahlaki ve dini– tam bir savaşa hazırız... Bunu sonuna kadar gidecek kutsal bir savaş, kutsal bir ırk savaşı olarak görüyoruz. Rahowa! KAÇINILMAZ. En Son ve Tek Çözüm.

Siyahların ve öteki renkli ırkların seli altında kaybolma tehlikesiyle karşı karşıya olan beyaz ırk için, yeniden dirilişe ve kurtuluşa giden tek yol “çamur” ırklara karşı “kutsal savaştır”:

Artık çamur ırklarla Beyaz Irk aynı gezegende bir arada yaşayamaz. Artık ya onlar ya da biz. Hayatta kalan taraf olmak için elimizden ne gelirse yapmaya hazırız. Bu gezegen artık sadece bizim ve gelecekteki bütün nesillerimizin vatanı burası olacak.⁴⁹

Klassen'in bu militan kehaneti tekinsiz bir şekilde Lanz von Liebenfels'in 1914 öncesindeki *völkisch* ariozofisi ile “maymunsu” alt ırklara karşı Aryanlara yaptığı savaş çağrısını anımsatmaktadır.⁵⁰

Klassen 1980'ler boyunca Kaliforniya-Fallbrook'taki Beyaz Aryan Direnişi'nin kurucusu Tom Metzger, Yeni Düzen ve Matt Koehl, Milli İttifak'tan William Pierce ve Amerikan Nazi Partisi'nin ilk yıllarında George Lincoln Rockwell'in yakın ortaklarından birisi olan DeWest Hooker gibi, beyaz ırk hareketinin içindeki birçok liderin nabzını yokladı. Ancak en büyük endişesi kendisinden sonra COTC'nin liderliğini üstlenecek ve kiliseyi finanse edebilecek bir hami bulabilmekti. 1990-1992 yılları arasında adaylıkları kısa ömürlü olan Rudy Stanko, Charles Altvater ve Mark Wilson'ı denedikten sonra, 1993 Ocakı'nda Rick McCarty'de karar kıldı. Ben Klassen'in

1993 Ağustosundaki vefatından sonra, hareket bir süre için dazlak grupları bir araya getiren dağınık bir ağ olarak can çekti. 1996 yılındaysa Matt Hale kiliseden geriye ne kaldıysa devraldı ve örgütün adını World Church of the Creator (Yaratıcının Dünya Kilisesi, WCOTC) olarak değiştirdi.

27 Temmuz 1971 doğumlu olan Matt Hale, 1990 yılında hâlâ öğrenciyken kurduğu American White Supremacist Party (Amerika Beyaz Üstünlüğü Partisi) sayesinde zaten tanınmış bir kişilikti. 1992 yılında National Socialist White Americans Party'yi (Nasyonal Sosyalist Beyaz Amerikalıların Partisi) kurarak, Illinois-East Peroia'daki belediye seçimlerinde oyların yüzde 14'ünü kazandı. 1993 yılında Bradley Üniversitesi'nden siyasal bilimler diploması aldıktan sonra hukuk eğitimini de tamamlayan Hale, 1998'de avukatlık sınavını da geçti. Çıkardığı *The Struggle* (Mücadele) dergisinin yanında, önemli bir internet sitesinin de sahibi olan Hale, düzenli olarak radyo programlarına çıkıyor ve WCOTC kasetlerinden, video kasetlerinden, Klassen'in yazdığı "kutsal yaratıcılık kitaplarını" da içeren kitaplardan oluşan geniş bir ürün yelpazesinin pazarlamasını yapıyor. *The Struggle* dergisine yazdığı başmakalelerde göç, siyah suçluların gün geçtikçe artması ve pozitif ayrımcılığın beyazlar üzerindeki etkisi gibi güncel konuları ele alıyor.⁵¹ Dine geçenlerin internet sitesinde yayınlanan yazılarında da aynı şekilde medyanın beyazlara durmadan pompaladığı suçluluk duygusu ve çokırklılık propagandasına meydan okuyan bir hareket bulmuş olmanın onları ne kadar da rahatlatmış ve bir amaç duygusu yaratmış olduğundan söz ediliyor. Hale organizasyon yeteneği ve akıllı bir lider oluşu sayesinde, WCOTC'nin aktif eyalet şubelerinin sayısını sekizden otuzun üstüne çıkarmayı, Belçika, Fransa, İsveç, Kanada ve Avustralya'da da şubeler açmayı başarmış durumda.

Hıristiyan Kimliği kiliseleri ve Yaratıcının Kilisesi çok farklı öğretiler oluşturmuş olsalar da, beyaz ırk hareketinin savaş sonrasındaki gelişiminde önemli bir eğilimi temsil ediyorlar. Bu grupları inceleyen yazılarında Jeffrey Kaplan'ın da ustaca gösterdiği gibi, kendilerini bir din olarak sunmak, tarikat şeklinde örgütlenmek ve beyaz ırk ütopyasına dayalı binyılcı umutlara kucak açmak gibi çok

kendilerine has bir tavırları var.⁵² Üçüncü Reich'in yaşattığı vahşetten sonra ırk ayrımcılığı bütün dünyada lanetlenmiş olsa da, savaş sonrasında Amerika ve Britanya'da kurulan Nazi partileri 1950'ler ve 1960'larda hâlâ sivil haklara ve renkli göçmenlere karşı çıkabilecekleri siyasi bir platform arayışı içindeydi. Ancak, liberal elitlerin bu toplumlarda gitgide daha çok nüfuz kazanmış olması, eğitim, medya ve hükümette, ırkçılık karşıtı, eşitlikçi, şimdi de çokırklılığın savunan ideolojik bir program çerçevesinde, bu grupların siyasi alanının sistematik olarak daraltılmasına yol açmıştı. Avrupa'daki milliyetçi partiler ırk ayrımcılığına, ırklar arasındaki nefreti körüklemeye, antisemitizme ve Holokost'un reddine karşı çıkartılan özel kanunlarla, yasal olarak kapatılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Liberal toplumdaki çokırklılık ve pozitif ayrımcılık engeliyle karşı karşıya olan bazı beyaz milliyetçiler kendilerini o kadar yalnız bırakılmış ve patlamaya hazır hissediyorlardı ki, ideolojilerini ancak kutsal, mutlak olumlamalar şeklinde ifade edebilmişler, bu yüzden de beyaz kimliği ve üstünlüğüne dayanan ırkçı teolojiler üzerine kurulu tarikatçı "kiliselere" sığınmışlardı. Nasyonal sosyalist yaftalı siyasi partilere rağbet etmeyişleri, hatta kendi görüşlerine böylesine derin bir düşmanlık besleyen liberal toplumda bütün siyasi eylemlerden vazgeçişleri, tarihteki benzerleriyle aralarında bir paralellik olduğunu düşündürüyor. Nasyonal sosyalist fikirlerin kökeni yüz yıl başında Avusturya ve Almanya'da kurulmuş, milliyetçi ve antisemitik öğretileri benimsemiş olan Alman *völkisch* gruplarına ve tarikatlarına kadar götürülebilir. Liberal siyasi kurumlardan bikan bu gruplar da kuluçkaya yatarak Alman ırkının kimliğini temel alan tepkici ideolojiler geliştirmiş, bu ideolojiler kaybedilen Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra yaşanan yokluklar döneminin ardından siyasi arenada çok açık bir şekilde ifade edilebilmişti. Etnik azınlıkların gitgide büyüdüğü Birleşik Devletler ve diğer beyaz uluslarda gelişen, siyasi arenadan dışlanmaları ve baskı altına alınmaları yüzünden gün geçtikçe daha çok kinlenen, beyaz ırkın kimliğine dayalı bu yeni dinler de benzeri bir kuluçkaya yatma dönemini temsil ediyor olabilir.

İrkçi Nordik Paganizmi

Birleşik Devletler'deki Hristiyan Kimliği hareketi Aryan ırk kimliğinin dinde bulduğu en önemli ifade şekli olarak kalırken, Amerikan aşırı sağında Batı'nın Hristiyanlıktan aldığı mirası tümünden reddeden ırka dayalı birkaç tane de küçük din var. Kökleri Ortadoğu'da olan Hristiyanlığı Yahudi kültürünün bir ürünü olarak gören Odinizm hareketi, Nors ve Töton panteonlarının tanrılarına tapınarak çekincesiz bir ırkçı paganizm uyguluyor. Eski Hint-Avrupa halklarının bayramlarını, ritüellerini ve geleneklerini yeniden canlandırarak, yabancı bir din olarak gördüğü Hristiyanlığın zorla kabul ettirilmiş olan hâkimiyetini iki bin yıl sonra ortadan kaldırmayı istiyor. Aryan ataların tanrılarını yeniden keşfederek beyaz ırkları bir kavim oldukları hissini ve insanlığa bakış açılarını destekleyecek, kutsal bir dünya görüşü içine yerleştirmeye çalışıyor.

Avrupa, Güney Afrika ve Avustralya'daki şube ve kollarıyla, Odinizm bugün Birleşik Devletler'deki Aryan devrimi yolunu destekleyen ırkçı paganizmin savaş alanı. Beyaz üstünlüğü ve nasyonal sosyalizm ideallerini benimseyen Odinstler Nors ve Cermen modellerine dayalı hayali büyü ritüelleri ve kardeşlik törenleri gerçekleştiriyor. Bu bölümde Odinizmin Alman kökenlerine ve İngilizce konuşulan ülkelerdeki tarihine baktıktan sonra hareketten birkaç örneği inceleyeceğiz: Odin'in savaşçı yönüne odaklanan ve şiddeti savunan Wyatt Kaldenberg ve Pagan Revival (Pagan Uyanış) ağı; Aryan gizemciliğine adanmış bir kült içinde meditasyon ve yoga uygulamaları yapan, Odin'i bir gizem ustası olarak gören Jost Turner ve NS Kindred (Nasyonel Sosyalist Akrabalık); David ve Katja Lane'in Ron McVan ile birlikte nesli tükenmekte olan Aryan ırkının kurtuluşu için kurduğu, binyılcı ve tam teşekküllü Wotanist bir kült olan Wotansfolk hareketi.

Hristiyanlık öncesi Töton inançlarının yeniden yapılandırılması şeklinde ortaya çıkan Odinizminkökleri 19. yüzyıl Almanyası'ndadır. Milliyetçiliğin filizlendiği bir ortamda, *völkisch* yazarlar Almanların Roma'nın ülkeyi fethetmesine direnmelerini sağlayan ruhani kaynakları ve Şarlman'ın yönetimi altında istemeden Hristiyan olduklarıyla ilgili yorumlar yapmaya başlamışlardı. Tarihçi Felix Dahn çok okunan romanı *Ein Kampf um Rom*'da (Roma'da Bir Kavga, 1867) Hristiyanlığın tevazusu, pişmanlığı ve günah duygusuyla taban tabana zıt olan yiğitlik ve kahramanlıkları, cesaretleri ve itaatsizlikleri yüzünden eski Almanlara övgüler yağdırmıştı. Cermen tanrıları Odin, Donar ve Thor 1880'lerden itibaren G. E. Doepler ve F. W. Heine'nin litografileriyle sanatta da popüler temalar arasına girdi. Viyanalı halkbilimci Guido von List, 1893 yılında Wotan rahipleri hakkında yazmaya başlayarak bu eski dini Nors sagalarından kurtarıp yeniden canlandırma çabasına girdiğinde, özellikle Odin'e (Wotan) ve onun runlara dayanan bilgeliğine ağırlık vermişti. List'in yazdığı kitaplar ve High Armanist Order (Yüksek Armanist Düzeni, HAO) yoluyla Wotanizmi yeniden canlandırmak için giriştiği bu ilk çabalar, 1912 yılında eski Cermen mitolojisinin figürlerine dayalı yarı-masonik ritüeller gerçekleştiren gizli bir milliyetçi grup olan Germanenorden tarafından devam ettirildi.¹

Otto Sigfrid Reuter, 1911 yılında ulusal kimliğe yakın bir tanrıya tapınan dini gruplar olan Deutsche Orden ve Deutschereligiöse Gemeinschaft'ı (bu grubun ismi 1918 yılında Deutschgläubige Gemeinschaft olarak değiştirildi) kurdu. Bu grupların üyeleri 1924 yılında Alman Gençlik Hareketi içindeki bir birlik olan Jungborn ile birleşerek, "Die Nordungen" adı altında Weimar döneminin en önde gelen Neocermen cemaatini oluşturdu. Gençlik Hareketi'nin liderlerinden birisi olan Otger Gräff, eski Cermen mitolojisinin bu yeni dindeki rolünü şöyle açıklar: "Donar ve Baldur, Loh ve Froh, yalnızca Tötonların içlerindeki ilahi gizemi tanımlayabilmek için kullandıkları isimlerdir." Eski Cermen tanrıları değerli antikalar değil, ruhani kimliklerinin farkına varmış çağdaş Almanların ulaşabileceği arketiplerdi. *Nordungen* dergisinin ilk sayısında şunlar

yazıyordu: “Balder-Sigfrid insanlarımızın içinde bugün de hâlâ yaşıyor, onun aydınlık ve hür özü, arzu ve tutkularımızda hâlâ capcanlı. Daimi gezgin ve Faustçu deneyimlerin avcısı Wotan’ın, Nordik erkeğinin içinde hâlâ yaşadığını kim inkâr edebilir?”²

1920’ler boyunca birçok *völkisch* ve Gençlik Hareketi grubu gündönümü kutlamaları yaparak, Cermen tanrısı arketiplerle doğa güçlerine edilen inançlı dualarla bu neopagan kültüne katıldı. Yeni *deutschgläubige* inancı, aralarında Jakob Wilhelm Hauer, Bernhard Kummer, Alfred Conn ve Adolf Kroll’un da bulunduğu birçok yazar tarafından geliştirildi. Bu yazarlar Cermen dinini insanın kendi ırkından olan atalarından miras aldığı ruhaniliğin, vatanın, kanın, duyguların ve düşüncelerin canlı bir tezahürü olarak tanımladılar.³ Ancak Weimar döneminin Alman neopaganizmi eski Wotan kültürünü naif bir şekilde yeniden canlandırmanın modern insan için imkânsız olduğunu biliyordu. Daha çok Nors sagaları ve İzlanda Edda’larındaki Cermen ruhaniliğini Almanya’nın gizemcilik geleceğiyle ve Kant, Schelling ve Fichte’nin idealist felsefeleriyle sentezleme çabası içindeydi.⁴ Carl Gustav Jung, Neocermen ruhaniliği üstüne yazdığı ünlü yazısında, bu hummalı yeni bir Cermen inancı bulma çabalarını “Wotan” arketipinin Birinci Dünya Savaşı sonrasındaki Almanya’da “bir kavmin yaşayan ve yenilmez tanrısı” olarak patlama yaptığı şeklinde yorumlamıştır.⁵

Modern Amerika’daki ırkçı paganizmi anlatacağım bu kısım için, Duke Üniversitesi Yayınları tarafından yayınlanacak olan *Gods of the Blood: Race, Ethnicity and Pagan Revival*’dan (Kanın Tanrıları: Irk, Etnik Köken ve Pagan Uyanış) kitabından bir bölümü kullanmama izin veren Mattias Gardell’a çok şey borçluyum. Gardell’ın araştırmalarına göre, modern Odinizm 1969 yılında Else Christensen’in kurduğu Odinist Fellowship (Odinist Kardeşlik) ile başladı. 1913 yılında, Danimarka’nın batı sahilindeki Esbjerg’de dünyaya gelen Else Oscher, 1930’larda Kopenhag’da devrimci sendikalaşma ve siyasetle ilgilendi. Sonunda yeni kurulmakta olan Danimarka Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi’nin sol kanattaki Strasserite koluna katıldı ve 1937 yılında Alex Christensen ile evlendi. Alex Christensen,

1933 yılında ayağı kaydırılan parti liderinin yardımcılığını yapmıştı. Nazilerin 1940 yılında Danimarka'yı işgal edişinin ardından, karşıt görüşte olduğu için kısa süreliğine hapse atıldı. Christensen'ler 1951 yılında Kanada'ya göç ederek Toronto'ya yerleşti. Else Christensen radikal ırkçılığa duyduğu ilgi yüzünden Amerika'daki aşırı sağın önde gelen isimlerinden Willis Carto ve Rockwell'in Amerikan Nazi Partisi'nin New York sorumlusu olan James K. Warner'la tanıştı. Carto onu Oswald Spengler'in hayranı ve *Imperium* kitabının yazarı olan Francis Parker Yockey'nin kitaplarıyla tanıştırdı. Amerika'daki nasyonal sosyalizmin dini karşılığı olarak Odinizmi kullanma fikrini coşkuyla karşılayan Warner'sa, elindeki Nors kültürüyle ilgili bütün malzemeyi, Alexander Rud Mills'in kitaplarıyla birlikte Christensen'e verdi.⁶

Mills, 1920'lerdeki İngiliz İmparatorluğu'nda ırkçı bir pagan dinini yaymaya çalışan, Avustralyalı bir avukat ve Nazi sempati-zanıydı. Çok okunan kitabı *The Odinist Religion: Overcoming Jewish Christianity*'de (Odinizm Dini: Yahudi Hristiyanlığının Üstesinden Gelmek, 1930) Nordik ırkların Sümer, Mısır, İran, Yunan ve Roma uygarlıklarını nasıl kurduklarını anlatmıştı. "Yabancıların göçü ve ırklar arası evlilikler" yüzünden zayıflayan bu mükemmel ırklar, daha sonra Platoncu-Yahudi aşkın Tanrı fikrini benimsemiş ve en sonunda Hristiyanlığın bütün insanların eşit yaratıldığı fikrini kabul etmişlerdi.⁷ Mills, bütün İngiliz-Anglikan-Hristiyan kurumların yerine Anglosakson ırkının dinini koymayı amaçlayan Anglecyn Church of Odin'iyile (Odin Kilisesi) İngilizlerin Hristiyanlık öncesindeki ırk bilincini yeniden canlandırmak istiyordu. 1920'ler ve 1930'lar boyunca, Avustralya, Büyük Britanya, Güney Afrika ve Kuzey Amerika'da küçük çok eşli komünlerin kurulmasına yardım etse de, bu topluluklar büyük ihtimalle çok geçmeden dağılmıştı. Mills'in 1950'lerde kurduğu First Church of Odin de (İlk Odin Kilisesi) fazla başarılı olmadı.⁸ Odinizmi okült ve masonik kavramlarla birleştiren kitapları Mills'in ardında bıraktığı tek somut miras oldu; Else ve Alex Christensen de bu kitapları Yockey ve Spengler okumaya daldıkları 1960'ların başında keşfettiler.

Spengler'ın izinden giden Yockey, bütün kültürlerin doğum, büyüme, olgunlaşma, tamamlanma ve ölüm aşamalarından geçen organik bir model izlediğini söyler. Her kültürün bu yaşam sürecindeki dinini, bilimini, sanatını, siyasetini ve ahlak yargılarını belirleyen bir ruhu vardır. Irklar kültürel ifadenin hammaddesidir; güç istemlerinin seviyesine göre kültürde yer bulurlar. Yockey, Batı kültürünün gelecekte güçlü bir Avrasya hâkimiyeti şeklinde tamamlanmasını, sağlam ve beyaz bir Batılı ırkın ortaya çıkmasını bekliyordu.⁹ Ancak bu sonuca ulaşmanın önü şu anda –Yockey'nin belirtilerini kültürel parazitlenme, kültürel bozulma ve kültürel gerileme olarak belirlediği– ruhsal hastalık tarafından kesilmişti. Kültürel parazitlenme, bir kültürün içinde, tarihi kaderine katkıda bulunamayacak yabancı grupların var olduğu anlamına geliyordu. Yockey, Batı'daki Asyalıların ve siyahların kültürün gerçek sahipleri olacak, hiç doğmamış, beyaz bir nüfusun yerine geçtiğine, bu yüzden Batı kültürünün kaderini gerçekleştirecek olan hammadde-den yoksun kaldığına inanıyordu.¹⁰

Yockey, Yahudileri Batı'daki parazitlenmenin en tehlikeli biçimi, “yabancı yaşam formlarının Kültür’ü gerçek Yaşam Çizgisi’nden saptırdığı” kültürel bozulma olarak görüyordu.¹¹ Yahudiler, ortaçağ boyunca kendi gettolarında, Batı'nın genel gelişiminin dışındaki bir organizma olarak atıl kalmışlardı. Ama Batı, 1750 civarında, mantık çağında olgunluk dönemine girince, Yahudiler fırsatın kokusunu hemen almışlardı. Materyalizm, ekonomi ve faize dair bozguncu fikirleriyle, mutlakçılığa karşı durarak, Batı'nın ruhunu ve geleneksel elitlerini içeriden çökertmişlerdi. 19. yüzyıl boyunca kendi çıkarları ve kurtuluşları için demokrasiyi, eşitliği, feminizmi, kapitalizmi ve sosyalizmi yaymışlardı.¹² Batı kültürünün bir kolonisi olan Amerika da, Yahudilerin 1880'lerden itibaren başlayan yoğun göçüyle birlikte, bu etkiye fazlasıyla açık olmuştu. Bu kültürel bozulmaya direnemeyip tarihi kaderinden uzaklaşarak, Hitler yeni otoriter Imperium'un ilk aşamasını başlattığında Avrupa'ya müdahale etmeye zorlanmıştı.¹³

Yockey, Mihver Devletlerin yenilgisini Batı'nın yeniden güç kazanması için kaçırılmış bir fırsat olarak görüyordu. 1948 yılında

şöyle yazmıştı: “Batı dünyasında parti politikaları, sınıf savaşları, faiz, tefecilik ve kahramanlık ruhundan tamamen yoksun oluşun yarattığı kirlilikten özgürleşmek için derin bir arzu var.” Gelecekteki devlette otoritenin yeniden kurulması gerektiğinden emindi. Onur, din ve katı bir sosyalizm, demokrasi, paranın gücü ve kapitalizmin yarattığı bozulmayı silip süpürecekti. Bu yeni ırk devleti Batı uygarlığının yaşaması için dev bir savaşa girişirken, “yeni, mutlak, örgütlenmiş, otoriter Emperyalizm’i [...] Batı’nın bayrağını en yüksek zirvelere ve en uzak yarımadalara” dikecekti.¹⁴

Else Christensen’in Aryan kültürünün Odinist bir dirilişi için geliştirdiği fikirler doğrudan Yockey, Mills ve Jungcu psikoloji okumalarıyla bağlantılıydı.¹⁵ Hristiyanlık, kapitalizm ve komünizm yüzünden gerilemiş olan Batı uygarlığının, yozlaşmanın ileri bir aşamasında olduğu konusunda Yockey ile aynı fikirdeydi. Yockey’nin “bir kültürün hastalığı ancak *ruhsal* bir fenomen olabilir” görüşü doğrultusunda, Aryan Batı’nın çöküşünü ancak dini bir panzehirin durdurabileceğine ve tersine çevirebileceğine inanıyordu.¹⁶ Bu ilaç Mills’in Nors paganizminde ve Aryan Ruhu’nun yeniden canlanması fikrinde yatıyordu: “Odinizmin rolü çok açık: Patojenler yok edilmeli ve Aryan ruhunun özgürleşip tam olarak gelişmesine hizmet edecek sağlıklı organizmalar yaratılmalı.”¹⁷ Christensen, Aryan kültürünün yeniden canlanması için gerekli tohumların, Jungcu psikolojide toplu bilinçdışının genetik aktarımı şeklinde yorumlanan “Urd’un bilinçaltı unsurlarında” bulunduğunu düşünüyordu. Beyaz insanlar ırklarının bilinçdışındaki arketipleri bulup çıkartarak atalarının bilgeliğini yeniden keşfedebilirlerdi. Yani ırk ve din, organik olarak bağlantılıydı. Odinizmin kaynağı da biyolojikti ve “ilkeleri genlerimize” kodlanmıştı. “Odinizm [...] (düşmanlarımızı yenmek için ve) kaderimizi gerçekleştirmek için verilen çok yönlü mücadelenin gerçekliğini” temsil ediyordu.¹⁸

Gardell’a göre, Else Christensen düzenli olarak yayınladığı *The Odinist* bülteni ve Florida-Crystal River’daki üssünden yaptığı seyahatlerle, 1970’lerden itibaren Odinizmin Birleşik Devletler’deki en tanınmış temsilcisi olmuştur. Christensen 1980’lerde hapishanelerdeki

insanlara ruhani liderlik yapmaya başlasa da, Odinist Kardeşlik ayin ve ritüellerden çok yayınlara ve fikirlere odaklanan bir grup oldu. Hitler'in doğum günü kutlamalarının yanında, her mevsim sadece bir kez Norsların sumbel ritüelinin (içki ayini) gerçekleştirildiği toplantılar yapıyordu. Christensen yetkinin Aryan bireylerden oluşan küçük, yerel ve kendi kendini yöneten birimlere dağıtıldığı bir "yeni-den kabileleşme" programı çerçevesinde, yeni bir Aryan dini, özgürlük, farkındalık ve kaderini kendi ellerine alma çağrısı yapıyordu.¹⁹ Mussolini'nin ilk başlarda sola yakın olan milliyetçiliğini ve nasyonal sosyalizm içindeki Strasserite unsurunu göklere çıkartıyor, totaliter devletin her iki hareketin de ilk başta vaat ettiği devrime ihanet olduğunu düşünüyordu. Anarşist eğilimleri her zaman için ırkçı bir kolektivizmin etkisi altındaydı. Kavmin iyiliği, bireysel ihtiyaçlardan önce gelirdi. Ona göre, "İnsan kendisini ancak kendiyle aynı ırktan ve etnik kökenden olanların oluşturduğu bir toplum içinde gerçekleştirebilecek" sosyal bir hayvandı.²⁰

İrksal saflık en önemli gereklilik olduğundan her türden ırk melezlemesi bu özgür Odinist komünlerde kesin kurallarla yasaklanmıştır.²¹

Christensen 1970'lerde kendi ırkçı Odinizmini geliştirirken, Steve McNallen da Teksas'ta daha çok ritüellere ve Nors majisine yoğunlaşan alternatif bir hareket olarak Ásatrú'yu kurdu. Ásatrú "Æsir'e (tanrılar) olan inanç" anlamına gelen İzlandaca bir kelime. Bu iki grubun çok sayıda ortak üyesi olsa da, 1970'lerin sonuna gelindiğinde, Odinizm ile McNallen'in Ásatrú Free Assembly (Ásatrú Özgür Topluluğu, AFA) grubu arasındaki siyasi ayrım iyice belirginleşti. Ruhani gelişimi ırk onurlarının önünde tutan McNallen ve AFA üyeleri için, grup içinde ırkçı ve Nazilerin bulunması bir utanç kaynağıydı. McNallen 1978 yılında hiçbir AFA üyesinin Nazi üniforması ve sembollerini kullanmamasını talep etti ama örgüt içindeki siyasi gerilim 1987 yılında grubun dağılmasına neden oldu. Daha sonra Mike Murray tarafından Ásatrú Alliance (Ásatrú Birliği), Edred Thorsson tarafından Ring of Troth (Sadakat Çemberi) kuruldu. Rockwell'in Amerikan Nazi Partisi'nin genç bir üyesi olan Mike

Murray, daha sonra Christensen'in Odinist Kardeşlik'ine katılmış, başkan yardımcılığına kadar yükseldikten sonra AFA'nın ritüellere dayanan tarzına ilgi duymaya başlamıştı. Ásatrú Alliance ırkçı söylemleri reddetse de, *Vor Trú* dergisi ve Althing'ler (yıllık toplantılar) yoluyla grupla etkileşimini sürdüren Odinistler de yok değil. Ring of Troth'un adıyla, tam aksine, çokırklılığın sorun edilmediği wicca ve neopaganların oluşturduğu gruplarla birlikte anılıyor.²²

McNallen'in AFA içindeki Nazileri ayıklama çabası Odinist hareketinde daha radikal girişimlere yol açtı. Gruptan ayrılanlar arasında, kurduğu Nasyonel Sosyalist Akralalık örgütünden daha sonra bahsedeceğimiz Jost Turner da vardı. AFA'dan ayrılan diğer Aryanistler Sigi Hubbard, Tom Paget, Wyatt Kaldenberg, birkaç kişiyle daha birleşerek Odinist Kardeşlik'in Greater Los Angeles şubesini kurdu. Tom Paget o zamanlar White American Political Association'ın (Beyaz Amerikan Siyasi Derneği) başındaki ünlü bir ırkçı olan Tom Metzger'ı şubenin halk meclislerinden birinde konuşma yapması için davet ettikten sonra, Metzger Odinist toplantıların gediklilerinden birisi oldu. Ancak Else Christensen onu aşırı ırkçı buluyor, Arizona Akralalık üyeleri de Kardeşlik'in beyaz yandaşı olmasını ama renkli ırklarla Yahudilere fazla düşmanca davranmamasını istiyordu. Christensen'in kısıtlamalara gitmesi ve ırkçılığın fazla vurgulanmamasını istemesi yüzünden, Los Angeles şubesindeki ırkçı Odinistler daha cesur müttefikler aramaya başladı: Redbeard, ırkçı Thor's Hammer Akralalık'ı kurdu; Elton Hall, Arizona Akralalık'tan ayrılıp Jomsviking Akralalık'ı kurdu; Tom Paget ve Wyatt Kaldenberg de Metzger'ın yeni kurduğu Beyaz Aryan Direnişi'ne (WAR) katıldı. Wyatt Kaldenberg, Metzger'ın dergisi WAR'un editörü oldu ve yazdığı yazılarla Odinizmi tanıtmaya devam etti.²³

Gardell'ın verdiği bilgiye göre, Wyatt Kaldenberg 1957 yılında, Mormon bir ailenin oğlu olarak Kaliforniya'nın küçük bir kasabasında dünyaya geldi. İlk başlarda sola ilgi duyarak Young Socialist Alliance'a (Genç Sosyalistler Birliği) katılsa da, çok geçmeden güçlü bir ırk bilinciyle içlerinde Siyah Müslümanlar'ın da olduğu

zenci öğrencilerle yapılan kavgalara karışmaya başladı. Nation of Islam'ın siyahları yücelten öğretisinden çok etkilenen Kaldenberg, beyaz ırka ait bir din arayışına girdi. 1970'lerin sonunda AFA'ya katıldı ama McNallen'in Nazi sempatizanlarına karşı olmasından midesi bulanarak, Tom Metzger'in mücadeleci ırkçılığına doğru yöneldi. Kaldenberg'in WAR dergisindeki yazılarında küfür dolu bir nefret ve beyaz devrimi kışkırtmak için kullanılan şiddet dolu bir retorik vardı. Pagan dünya görüşü temelde, tarih ve siyaseti yüce Aryanlarla Judeo-Hristiyanlığın şeytani, doğal olmayan güçleri arasındaki kozmik bir savaş olarak algılayan, Manici bir görüştü. Aryanlar bir zamanlar doğayla uyum içinde yaşıyor ve altın çağ hüküm sürüyorken, Judeo-Hristiyanlık dünyayı karanlık bir çağa sokmuştu. Aryan ırkı Dünya, yaşam ve doğayla özdeşleşmişken, çamur ırklar "ölüm", "kışın getirdiği çürümeyle" özdeşleşen "yaşamla beslenen" kurtçuklardı. Aryanlar bu karanlığı yenmek zorundaydı, yoksa kış sonsuza dek sürecekti.²⁴

Pagan Revival 1990'ların başında düzensiz olarak yayınlanan, isimsiz, daktiloyle yazılıp dostlara ve pagan tanıklara dağıtılan bir mektuptu. Kısa bir süreliğine internete yayınlanan bir fanzine dönüştükten sonra, Kaldenberg 1998 yılında dergiyi saman kâğıdına basılı bir tabloid şeklinde yayınlamaya başladı. Dergi, Nors panteonunun yaşayan tanrı ve tanrıçalarına, Odin'e, Thor'a ve Frigga'ya tapınan Ásatrú dinini yaymayı hedefleyen "Avrupa merkezli, çoktanrılı toplulukların sesi" şeklinde tanıtılıyor. İçinde Cermen, Zerdüş ve Vedik pagan dinlerinin akademik karşılaştırmalarından, Birleşik Devletler'in güneyinde hızla artan Latin Amerikalı nüfusun ekonomiye etkisine kadar çok çeşitli konularda yazılar yer alıyor. Bu tekrar basımların ve dışarıdan gelen katkıların arasına beyaz güç müziği, endüstriyel ve metal müzik ve müzik fanzinleriyle ilgili popüler yazılar serpiştiriliyor. Bir de Kaldenberg'in din, siyaset ve seks üzerine yaptığı uzun e-posta ve mektup yazışmalarına ayrılan ve çok ilgi gören bir bölüm var.

Kaldenberg'in saldırgan tiradlarının ve yazılar ile yayınlanan mektuplardaki maço dilin, topluma yabancılaşmış ve Yahudilerle

renkli ırklara uygulanan şiddetin açıksözlü bir onaylamasına ihtiyaç duyan gençleri hedef aldığı çok açık. Kaldenberg üstüne basa basa, "Yaşamımızı tehdit eden her şeyi öldürmeliyiz. Muhalefeti ezip geçmeliyiz," diyor. "Kitlesel katliam üzücü bir şey ama Doğa, Aryan ırkına zor bir görev vermiş. Eğer kara ırkları topraklarımızdan çıkarmazsak, er ya da geç, bütün Beyaz uluslar Hindistan kadar kara olacak."²⁵ Saldırganlığı, şiddeti ve savaşı reddettiği için, Hristiyanlığı yerden yere vuruyor. Kaldenberg'e göre, beyaz dünyaya Yahudilerin soktuğu yabancı bir unsur olan Hristiyanlık, Aryanları kendi tanrı ve tanrıçalarının yaşam veren gücüne yabancılaştırarak Aryan paganları hadım eden bir kurum. "Beyazlar o kadar sefil bir duruma düştü ki, kendi inanç sistemimizi şeytana dönüştürüp yabancıların masallarıyla mitolojilerini göklere çıkardık... İsa termitinin sayıklamaları iç benliğimizin yapısını içeriden kemiriyor. Hristiyanlık kendinden nefret etmenin teolojisidir. Var olsun İsa ve onun evrensel kardeşlik kültü. İsa'nın yüzünden, çok yakında Beyaz ırk diye bir şey kalmayacak."²⁶ Kaldenberg, 2000 yıl boyunca 300 milyon Avrupalı paganın ölümüne neden olan Hristiyanlığın, Yahudilerin başının altından çıktığına inanıyor. Böyle bir düşman karşısında, Holokost'u reddetmekle falan uğraşmıyor ve "Bu Yahudileri yakmakta neden bu kadar geç kaldık ki?" diye soruyor. Ona sorarsanız, Holokost aslında kutlanması gereken bir şey: "Auschwitz ve Dachau birer tapınak olmalı çünkü şeytan orada öldü."²⁷

Kaldenberg gençliğinde sol görüşlü olmasına rağmen beyazlardan oluşsalar bile, çoğunluklardan umudunu kesmiş durumda. Onun ideal toplumu "Volk'u savunmak için savaşacak ve ölecek cesarete sahip" Jarl'lardan, yani savaşçılardan oluşan bir kastın başta olduğu, eski bir Viking meritokrasisinin yapısına sahip. Bu sistemde, kraliyet ailesi ve soylulardan seçilen en yetenekli Aryan erkek ve kadınları toplumun en üst kademelerine kadar yükselebiliyordu. Orta kastı savaştan kaçınan ve kendi zamanlarının sessiz beyaz çoğunluğunu, "akılsız Beyaz koyun sürüsünü" oluşturan Karl'lar, yani işçiler oluşturunuyordu. Onların altında da suç eğilimli kölelerin

oluşturduğu Thrall'lar vardı.²⁸ Kaldenberg'in Aryan devriminde samimi, eşitlikçi tartışmalara yer yok. Güç, aristokrat savaşçı elit sınıfın elinde toplanmak zorunda: "Beyazların kurtuluşu için yapacağımız savaşta en büyük düşmanımız Beyaz çoğunluktur... Bu koyunların kendi zorbalıklarından ancak en iyi, en aktif ve mücadeleye en sadık olanlardan oluşacak bir kavim konseyi kurtarabilir... Kitleler her zaman birisi tarafından güdülmeyi bekleyen koyunlar gibi davranacaktır... Bu Beyaz koyun sürüsü Aydınlanmış Olanlar'a hizmet etmek için yaratılmıştır."²⁹

Kaldenberg'in Odinizmi, uzaklığı Ásatrú hareketinin aksine ruhaniliğe ve törenlere daha az yer verir. Onun Judeo-Hiristiyan geleceğini hem siyasi hem de cinsel başlıklarda ateşli bir şekilde reddetmesi Odinizmin esasen bir aristokrasi, güç ve beyaz ırk yayılmacılığı kültü olarak kutsanmasına yol açar. "Pagan diş ve pençe kanunu ırkımızı yüceltiyor," diyerek eleştirilerini çalışmaya, toprak için savaşmaya ve ırkın üremesi için uygun Aryan elde etmeye hazır olmayan liberal, korkak ve pısırık beyazlara yöneltir. Hiristiyan Kimliği'ne Aryan uyanışının enerjisini yanlış yorumlanmış bir Yahudi kültüne kanalize ettiği gerekçesiyle karşı çıkar. Ne var ki, mevcut otoritenin üstün silahlı gücü karşısında *The Turner Diaries*'deki binyılcı ayaklanmayı da bir intihar olarak görür. Yakın bir zamanda Aryan devrimcilerin yeni bir korporatist elit oluşturması gerektiğini ve Odinistlerin kapitalizmle ilgilenerek, borsada yatırım yapmalarını ve böylece kitleleri kontrol eden araçları kontrol etmelerini savundu. "Mavi Çip şirketlerini elinde tutan Amerika'yı da kontrol eder. Amerika'yı kontrol eden Avrupa'yı, NATO'yu ve Birleşmiş Milletleri kontrol eder. Birleşmiş Milletleri kontrol eden dünyayı kontrol eder."³⁰ Son tahlilde Kaldenberg'in tek umursadığı güç ve sayılar.

Komüncü ve öncü bir Odinist olan Jost Turner, ruhaniliğe ve yüksek bilince ulaşmaya önem veren ırkçı bir Odinizm yorumu yapmıştır. Mattias Gardell'a göre, Nasyonal Sosyalist Akrabalık'ı 1980'lerde, Kuzey Kaliforniya dağlarındaki Volksberg isimli "doğaya dönüşü" savunan Odinist bir komünde kurmuştu. Jost, Aryan Kriya olarak bilinen öğretisinde, Aryan bireyinin evrimini ırkının

arketiplerine uygun olarak yönlendirmek için, Aryo-Vedik inançları, Nors mitolojisini ve Hindu tantrizmini bir araya getirir. 1946 yılında dünyaya gelen Jost, Vietnam Savaşı'nda iki yıl boyunca 101. Hava İndirme Tümeni'nin bir keşif birliğinde savaştı. 1967 yılında, hayattan bezmiş ve travma geçirmiş bir halde memleketi Kaliforniya'ya döndü ve "çiçek çağının" ortasında okültizmle doğu dinlerini keşfetmeye koyuldu. Bu dönemde, 1920'lerde Birleşik Devletler'de bir Hindu misyonunu yönetmiş olan, Hintli Swami Parmahansa Yogananda'nın *Autobiography of a Yogi* (Bir Yoginin Otobiyografisi) kitabını okudu. Jost, Yogananda'nın Self Realization Fellowship (Kendini Gerçekleştirme Kardeşliği) grubuna katılarak Kriya yoga öğrendi ve iki yıl boyunca Kuzey Kaliforniya'daki bir aşramda yaşadı.³¹ 1970'lerin ortasında Nors paganizmi ve okült nas-yonal sosyalizmle ilgilenmeye başlayarak Ásatrú Free Fellowship grubuna katıldı. Stephen McNallen'in baldızıyla evlendi ve aileler Jost'un AFA'dan ayrılışının ardından da görüşmeye devam etti.

Jost, hippilerin "her şeyi bırakmak" ve katkıda bulunmayarak sistemi yok etmek fikrine yakınlık duyuyordu. Hippiler ülkede kendi kendine yeten komünler kurmaya başladığında, Jost onların doğada evler yapma, hayvancılık ve el işçiliği yeteneklerinden çok etkilenmişti. Şehir hayatından uzaklaşmaya karar verip komün-cülük hareketine katılan Jost ve ailesi de aynı becerileri öğrendi. Hippilerin komünlerinde sol görüşlü bir dayanışmaya, doğu din-lerine ve uyuşturucu kullanımına hoşgörüyü bakmaya dayalı bir idealizm hüküm sürüyordu. Jost'a göre, hippilerin disiplinsizlikleri ve kolay kâr getiren marihuana yetiştiriciliğine yönelmeleri, sonun-da hem ideallerinin hem de komün ruhunun yıkıma uğramasına neden olan başlıca unsurlardı. İlk başlardaki ütopyacılık dışarıdan gelecek müdahalelere silahlarla karşı koymaya her an hazır olmaya dönüşünce, silahlanan hippie yetiştiricilerle sağcı devrimciler arasın-da ittifak kurulmasına neden olan savunmacı bir tavır gelişmişti. Jost, kırsal bölgelerdeki bu dışa kapalı ve yasadışı işler yapan ko-münlerde, ırk bilincine sahip beyazların katılabileceği bir doğaya dönüş hareketinin tohumlarını görmüştü:

Dağlar bugün gerçek bir idealizm ve sağlam bir ruhani felsefeyle donatılmış, yeni bir doğaya dönüş hareketini bekliyor. Doğaya dönüş hareketini tetikleyecek olan şey, bu kez Beyaz orta sınıfın materyalizmi olmayacak. Bu kez neden, beyaz olmayanların kitlesel göçü ve Beyazların ikinci sınıf vatandaş konumuna düşürülmesi olacak.

Aryan yaşam tarzını koruyan bir komün kurulması için gerekli bütün şartlar hazır. Artık zamanı geldi. Beyaz gençlik için hiçbir şehirde fazla gelecek yok. Şehirlerdeki Beyaz nüfus gün geçtikçe azalıyor. Ekonomik açıdan, şehirlerde yaşamak gün geçtikçe zorlaşıyor. Sosyal yardım sistemi Beyazları gün geçtikçe daha çok dışlıyor. Okullar Beyazlara şiddetle karşı. Haklarından mahrum edilen Aryan gençliği artık kıpırdanmaya başlıyor. Dazlak hareketi, Beyazlara karşı uygulanan terörün hızla artmasına ve kayıtsızlığa verilen bir tepki. Bu ezici baskıya boş yere karşı koymak için birkaç soysuzun kafasını kırdılar diye, gençlerimizin devlet hapishanelerine tıklandığını görmek bana acı veriyor. Enerjilerini kendilerine bir ev yapmaya ve gayrimeskûn dağlarda bir Aryan komünü yaratmaya harcasalar, çok daha faydalı olurdu... Biz neden hippilerin eski sloganını benimseyip “her şeyi bırakmayalım” ve işe beyaz karşıtı sisteme katkıda bulunmayarak onu yok etmekle başlamayalım?³²

Jost, iki yıl boyunca hippilerin dağınık ambarlarıyla kızılderili çadırları arasında yaşasa da, 1980’lerin ortasında Odinist ilkelere bağlı halkçı bir ütopya olan Nasyonal Sosyalist Akrabalık’ın (NS Akrabalık) temellerini atmaya başladı. Kuzey Kaliforniya’nın ormanlık dağlarında, sembolik olarak 88 acre’lik (35 hektar)’ bir arazi üstüne kurulan Volksberg, çiftçilik ve el işçiliği sayesinde ekonomik olarak kendi kendine yeten bir komüne dönüştü. Komünde yaşayan çocuklar için bir Wotan okulu da vardı. Jost’a göre, nasyonal sosyalizm Aryan kabileciliğinin merkezi olmayan bir komüncülük şeklinde yeniden canlanan modern bir tezahürüydü. Ama bu kolektif vizyon sadece bir köy yaşamı hayali değildi çünkü Jost bu türden

Nazi dazlakların “Heil Hitler” için kullandığı kod. H’nin alfabenin sekizinci harfi olmasına dayanıyor. (ç.n.)

halk topluluklarının daha yüksek bir evrim seviyesine ulaşmış Aryan insanına giden köprüler olduğunu düşünüyordu. Dünyanın yeniden Doğa ile uyum sağlamasını ve Hitler'in hayal ettiği altın çağa ulaşılmasını ancak bu *Übermenschen* (üstün insanlar) sağlayabilirdi.³³ Jost böylece Else Christensen'in yoga ve Hinduizmden alınan yeniçağ kavramlarıyla arketipleri yeniden uyandırma fikrini geliştirmiş oluyordu. NS Akrabalık, Volksberg yılları boyunca nasyonal sosyalizm ve ırkçı Odinizm üstüne sayısız kitapçık yayınlayarak, özellikle kişisel gelişim üzerinde durdu.

Savitri Devi'nin Hitler'i göklere çıkaran *The Lightning and the Sun* kitabının etkisiyle, Jost da Hitler'i Aryanların ruhani geleceğinin halkın toplu bilincinde olduğunu gösteren, yarı-tanrı, dini bir lider olarak görüyordu. Savitri Devi gibi, Jost da Hitler'e sevgiyi yaymaya çalışan bir misyoner gözüyle bakıyordu. "Onun söyledikleri, yaptıkları, bütün varoluşu, kendi halkına duyduğu özverili sevginin bir kanıtıydı... Yaptığı her şeyi halkının iyiliği için yaptı. Nasyonal sosyalizmin tek amacı halkın iyiliği ve daha yüksek bir evrim seviyesine ulaşmasıdır."³⁴ Jost'un halkı her şeyin önüne koyan bir din olarak göklere çıkardığı nasyonal sosyalizmine, Hristiyanlık ya da Hindu Vedantası'nın idealize edilmiş bir şekli de denebilir. Nasyonal sosyalizmin başarısızlığa uğramasının suçunu Yahudilerden çok günahkâr Aryanların bencilliği ve materyalistliğine yüklüyor ve kendini bu olumsuz güçlere kurban eden Hitler'e, yaptıklarıyla Aryanların gerçek kaderlerine uyanmalarını sağlayan bir şehit gözüyle bakıyordu. Aryanlar gerçek sevgiyi keşfettikçe, renkli ırkların, uluslararası ekonominin ve Yahudilerin temsil ettiği düşmanın "sadece ölümcül bencillik hastalığının semptomları" olduğunu da daha iyi göreceklerdi.³⁵ Nasyonal sosyalizmin özverili bir dine dönüştüğü bu denklem, Jost'un Odinizmi Yogananda'nın öğretileriyle birleştirmede ne kadar başarılı olduğunu gösteriyor.

Volksberg komününe katılanların kendisini pek heyecanlandırmaması yüzünden, Jost 1995 yılında "NS Akrabalık" isminden vazgeçerek Aryan Kriya üstüne kitaplar yayınlamaya yoğunlaştı. Aryanların ruhani gelişimi için geliştirdiği bu sistem, Yogananda'nın

tantrik Hinduizmi, Nors mitolojisi ve fikirleri, Savitri Devi ve Miguel Serrano'nun 1990'larda pagan yeraltında yayılmaya başlayan Hindu-Nordik görüşleri üstüne kuruluydu. Jost, Yogananda'nın otobiyografisi ve fikirlerinin Amerika'da kabul görmek isteyen müritleri tarafından değiştirildiğini iddia etti. Yogananda'nın Hitler'e karşı olmadığını ve İkinci Dünya Savaşı sırasında Amerika'nın müdahalesine karşı olan America First Movement'ı (Önce Amerika Hareketi) desteklemiş olduğunu söyledi. Komünizme karşı Kore Savaşı'nı desteklemiş ve çokırıklılığın "yaratacağı dev sorunları" önceden görmüştü.³⁶ Jost, Savitri Devi'nin Aryan Hinduizmi ile ilgili yazdıklarını okuduktan sonra, Kriya'nın da aynı soydan türemiş bir öğreti olduğundan artık emindi. Öğretisi Odinizmi yansıtırken, "hızlandırılmış evrim yolu Wotan, Thor ve Yggdrasil alegorileriyle sembolize edilen şeyin" ta kendisiydi.³⁷

Gardell'ın yazdığına göre, Jost, Yogananda'nın gurusu olan ve ölümsüz bir Aryan *siddha* (kendini gerçekleştirmiş yüce varlık) olduğu söylenen Babaji Nagaraj'ın hikâyesini de araştırmıştı. Bir Kundalini üstadı olduğu için "yılanların kralı" ünvanını kazanmış olan Nagaraj, efsaneye göre, MS 230 yılında dünyaya gelmiş, Kundalini yoga yaparak, on altı yaşında insanın ulaşabileceği en yüksek evrim seviyesine, fiziksel ölümsüzlüğe ve aydınlanmaya ulaşmıştı. Bugün de hâlâ hayatta olduğu ve diğer ölümsüzlerle birlikte Himalayalar'daki bir aşramı yönettiği söyleniyor. Jost'a göre, Miguel Serrano'nun Hindistan'da yaşadığı dönemde aradığı gizli merkez de bu aşram.³⁸ Yogananda ile birlikte, insanlığa Kriya yoganın bilinci yükselten tekniklerini öğretmek için Nagaraj tarafından görevlendirildiklerini iddia eden birçok guru var. Jost da kendi Kriya çalışmaları sonucunda, karanlık çağın ya da Kali Yuga'nın güçlerine karşı savaşıması için, artık Nagaraj tarafından yönlendirildiğini hissetmeye başlamış. Nagaraj'ın Amerikalı başka bir müridinden 144 Kriya (uygulama) konusunda eğitim aldıktan sonra, kendisine "özellikle Aryanistler, Odinistler, Nasyonal Sosyalistler ve Aryanlara ait bu eski hızlandırılmış evrim biliminin diğer mirasçıları için" bir Aryan Kriya yolu açması söylenmiş.³⁹

Savitri Devi gibi, Jost da tarihi, Hindu Puranalarındaki çağlar döngüsüne göre değerlendirir ama karşılıklı etkileşim içindeki iki döngüyü kapsayan daha karmaşık bir sistem kullanır. Ekinoksal döngü 24.000 yıllık bir dönem içinde önce düşüşe, sonra yükselişe geçen, dört yugalık iki setten oluşurken, galaktik döngünün tamamlanması için dört milyon yıl gibi muazzam bir zaman dilimi gerekir. Satya Yuga ya da altın çağ Norsların Balta Çağı'na, Treta Yuga Kılıç Çağı'na, Dvapara Yuga Rüzgâr Çağı'na, Kali Yuga ya da karanlık çağ da Kurt Çağı'na tekabül eder. Jost'a göre, en son ekinoksal Satya Yuga'nın doruk noktası, üstün Aryan insanların piramitler ve megalit anıtlarla temsil edilen Mısır, Avrupa ve Güney Amerika uygarlıklarını kurduğu MÖ 11.500 civarında yaşanmıştır. Son Kali Yuga MS 500'den 1.600'e kadar sürmüş, Rönesans bir sonraki Dvapara Yuga ile birlikte gelen yükselişi temsil etmiştir. Ancak bu yükseliş galaktik çağ döngüsünün ekinoksal döngü üzerine binmesiyle kesintiye uğramıştır. Bu yüzden şu anda 400.000 yıl sürecek olan çakışık bir galaktik Kali Yuga'ya girmekteyiz. Bunun etkisi gezegenin evrimini dört yüzyıl geciktirmek olacak. Bu nedenle bencillik ve materyalizm bir yükselme çağı olan Dvapara Yuga'da olacağından daha baskın bir durumda.

Ekinoksal döngünün kesintiye uğramasının yaratacağı bu sonuç, Savitri Devi'nin kıyamet benzeri olaylarla sona erecek Kali Yuga yorumunu andırıyor. Ama Jost, aynı zamanda Babaji Nagaraj'ın daha önceki bir altın çağda geliştirdiği hızlandırılmış insan evrimi bilimi sayesinde, Aryanların geleceğe uzanarak Kali Yuga'nın getireceği değişikliklerle baş edebileceklerini savunuyor. "Yeterli fiziksel gelişimi sağlamış olan kadın ve erkekler, kendi yaşam sürelerinde ve kendi çabalarıyla, bu dünyanın karanlık çağlarında bile süper bilince ulaşabilmişlerdir." Galaktik Kurt Çağı'nı bekleyen Nagaraj ve ölümsüz *siddha*'lardan oluşan kardeşliği de, ırkın gelecekte ayakta kalabilmesi için, bu "eski Aryan bilimini" korumak amacıyla yeryüzünde kalmışlar ve bu görevi şimdi Jost devralmış.⁴⁰

Aryan Kriya klasik yoganın doğru beden duruşları (*asana*) ve meditasyon (*dhyana*) yoluyla beden ve zihni saflaştırmayı amaçlayan

ahlaki ilkeleri üzerine kuruludur. Patanjali'nin Yoga Sutraları'nda bu ilkeler sekiz "kol" şeklinde özetlenmiştir: (1) Sakınma, şiddete başvurmama (*ahimsa*), doğruluk, çalmama, cinsel ilişkiden uzak durma ve açgözlü olmama; (2) izleme, kendini temiz tutma, hoşnutluk, azla yetinme, kendini tanıma ve Tanrı'ya kulak verme; (3) duruş; (4) nefes kontrolü; (5) duyuları geri çekme; (6) yoğunlaşma; (7) meditasyon; (8) derin düşünme. Ancak, Jost Patanjali ve birçok yoga üstadından ayrılarak, cinsel ilişkiden uzak durmanın karanlık çağlarda gerçek Aryan Kriyası'ndan uzaklaşılmasını sağlayan Hristiyan bir unsur olduğunu iddia ediyordu. *Ahimsa* da hiçbir canlıya zarar verilmemesi gerektiği şeklinde, yanlış yorumlanmıştı. Jost'un iddiasına göre, zorbalara karşı silahla karşı koymaya hazır olmak gerekiyordu. *Bhagavad Gita*'nın ruhuna uygun olarak "misyonumuz yüzünden zarar vermek ya da öldürmek" zorunda kalabilirdik "ama zihnimizi nefretten, kinden ve intikam arzusundan uzak tutmak" çok önemliydi.⁴¹

Aryan Kriya sisteminde her gün banyo yapmak, makrobiyotik bir beslenme düzeni uygulamak ve şehir dışında doğayla uyum içinde yaşamak gerekir. Aryan birey Miguel Serrano'nun çakraları dönen gamalı haç enerjisinin merkezleri olarak gösteren Hindu Aryan yogasına benzeyen çeşitli yoga teknikleri uygulamak zorundadır. "Gamalı haç duruşunda" (*swastikana*) oturan kişi runlara ve gamalı haça yoğunlaşarak ve Wotan'ın Gözü denilen altıncı çakra için *om* benzeri mantralar söyleyerek, kundalini enerjisini kuyruk sokumundan yükselterek çakralar boyunca dolaştırabilir. Bu teknikleri düzenli olarak uygulamak ve doğal ve bir beslenme düzeyine sahip olmak bütün hastalıkları yok edecek, yaşlanmayı önleyecek ve bilinç düzeyini artıracaktır.⁴² Amaç, "Wotan'la Bir Olan," kendini gerçekleştirmiş, Aryan insan-tanrıya ulaşmaktır. Kendini geliştirerek insan evriminin en üst seviyesine ulaşmanın kozmolojik bir önemi de vardır. Aryan insanı, güneşin ve zodyaktaki on iki evin oluşturduğu makrokozmosun tezahürü olan bir mikrokozmostur. Mikrokozmosun ruhani gelişimi, Kurt Çağı'nda bütün ırkın ve dışarıdaki dünyanın üzerinde de olumlu bir etki yaratacaktır.

Jost eski Aryan *siddha*’ların “gezegenin karanlık çağlar boyunca kaosa düşmesine ve tamamen yok olmasına engel olabilmek için, yüksek evrim düzeyine ulaşmış olan insanların kesinlikle gerekli olduğunun” bilincinde olduklarını anlatır.⁴³

Jost beyaz üstünlüğü kavramlarını ruhsal evrim, yoga ve eski Hindu-Aryan üstatların öğretileri söylemine oturtarak yeniçağ dininin binyılcı sofuluğuna çok yakın, ırkçı bir Odinizm sunuyor. Onun Odinizminde, bireylerin ve ırkların eşit olmadığı, ölümsüz Aryan üstatların insan evriminin en üst seviyesini temsil ettiği gibi kozmik bir gerçeğin üstünü ancak Kurt Çağı örtebilir. Jost, Aryan Kriya ile Aryan bireylere daha yüksek bir ruhsal evrim düzeyine erişebilmeleri ve böylece hüküm süren karanlık çağın üstesinden gelebilmeleri için bir yol gösteriyor. “Siddhalar bu tekniği kullanarak evrimimizi ilerleteceğimize, böylece dünyanın evrimini de hızlandırarak, gezegeni dörtmala gittiği yozlaşmanın içinden çekip çıkartacağımıza güveniyor.”⁴⁴ Jost, 1966 yılında kanserden öldüğünde, Aryan Kriya uygulamaya geçmiş sayılmazdı. Ancak Birleşik Devletler, Kanada, Batı Avrupa ve İskandinavya’daki bazı küçük gruplar Odinizmin bu gizemci yorumunu hâlâ yaşıyorlar. İsveçli ateşli ve genç bir nasyonal sosyalist, aynı zamanda COTC’nin eski destekçilerinden olan Tommy Rydén, Jost’un kitaplarını İsveççeye çevirdi ve (ismini Ben Klassen’ın *Salubrious Living* kitabını birlikte yazdığı Arnold DeVries’ten alan) DeVries Institute aracılığıyla dağıtımlarını yapıyor.⁴⁵

David ve Katja Lane’in 1995 yılında dostları Ron McVan’le birlikte kurdukları Wotansfolk da, bugün Birleşik Devletler’in önde gelen ırkçı Odinist gruplarından biri. David Lane, Brüders Schweigen üyesiyken Alan Berg cinayetinden suçlu bulunarak 190 yıl hapse mahkûm edildi. Grubun şöhreti ve aldığı cezanın ağırlığı, hapisteyken yazdığı yazıların çokluğuyla birleşince, onu belki de “dünyanın en tanınmış Beyaz siyasi mahkûmu” yapmış durumda. David Lane aynı zamanda, renkli ırkların küresel nüfustaki artışına karşı bir slogana dönüşen, 14 kelimelik “İnsanlarımızın varoluşunu ve beyaz çocukların geleceğini garanti altına almalıyız,”

mottosunu da yazan adam. Bütün Wotansfolk yayınlarında kullanılan bu slogan, artık ırkçı yeraltının dergileri ve müziği sayesinde bütün dünyaya yayılmış durumda. Müzik ve sanat geçmişi olan, çiftin Idaho-St. Maries'deki 14 Kelime Yayıncılık'a 1994 yılında katılan Ron McVan'ın de o günden beri Wotansfolk'un dini felsefesinin gelişiminde büyük bir etkisi oldu. Katja Lane yorulmadan yaptığı yazışmalar ve 14 Kelime Yayıncılık yayınları yoluyla, Amerikan hapishanelerindeki yüzlerce yandaşıyla birlikte başarılı bir program geliştirdi. 1995 yılında kurulan ve daha sonra geliştirilen bir internet sitesi sayesinde, Wotansfolk birçok yabancı ülkeden de yandaşlar kazandı.

David Eden Lane, 1938 yılında gezgin bir tarım işçisinin dört çocuğundan birisi olarak Iowa-Woden'da dünyaya geldi - pagan takma adı Wodensson buradan gelir. Çocuklar babanın aileyi terk etmesi ve ailenin fakirliği yüzünden 1942 yılında bir yetimhane-ye verildi ve küçük David burada gezgin bir Lüteryen rahiple eşî tarafından evlat edinildi. Hiç durmadan ayinlere katılmak, dualar etmek ve İncil okumak zorunda kalan Lane, Hıristiyanlığı küçük yaşlarda reddederek üvey babasını "aşağılık bir soytarı" olarak görmeye başladı. 1960'larda büyük siyasi partiler ve Amerika'nın Vietnam Savaşı'ndaki yenilgisi yüzünden inancı iyice sarsıldı. John Birch Cemiyeti ile kısa süren teması sayesinde siyaset ve medyanın gücüne dair komplo teorileriyle tanıştı. 1978 yılına gelindiğinde, Batılı ulusların beyaz Aryan ırkını yok ederek alt ırklar üzerinde hâkimiyet kurmayı amaçlayan Siyonist bir düzen tarafından yönetildiğine artık inanmıştı. Yani Yahudilerin dünya üzerinde hâkimiyet kurma ve Aryanları yok etme amacına bir tepki olarak, Lane'in görüşleri temelde ırkçı görüşlerdi. Colorado'da beyazların yaşadığı bölgelerde başka ırklardan olanlara ev satmayı reddettiği için emlakçılık lisansının elinden alınmasını, gücün Yahudilerin elinde olmasına bağladı. 1981 yılında, Denver ve çevresindeki kasabalarda "The Death of the White Race" (Beyaz Irkın Ölümü) broşüründen binlercesini dağıtarak, İftira ve Karalamayla Mücadele Birliği'nin dikkatini çekti.⁴⁶

David Lane'in siyasi eğitiminde Hristiyan Kimliği'nin güçlü bir etkisi vardır. Gerçek kız kardeşi Jane Eden, Aryan Uluslar'ın Pennsylvania eyaletindeki lideriyle evliydi ve Richard Butler'ın Idaho'daki kilisesi için çalışıyordu. Lane de sonradan Aryan Uluslar'a katılarak Butler'ın "enformasyon bakanı" oldu. Lane'in yazdığı "The Death of the White Race" broşürüyle *Under This Sign You Shall Conquer* (Bu İşaret Altında Fethedeceksin) kitapçığının dağıtımını Aryan Uluslar yapıyordu. Aynı zamanda Colorado-Fort Collins yakınındaki önemli bir Kimlik cemaati olan, Pete Peters'in yönettiği Laporte Church of Christ (Laporte İsa Kilisesi) kilisesine de devam ediyordu. Robert Jay Matthews'la ilk kez Aryan Uluslar'ın 1983 Temmuz'undaki dünya kongresinde tanıştı ve 23 Eylül 1983'te kurulan Brüders Schweigen'in ant içme törenine katılarak grubun üyelerinden biri oldu. Mathews'u sonradan metresi olacak Zilla Craig'le tanıştıran ve Peters'in kilisesine ilk kez götüren de Lane'di.⁴⁷ Aşırı sağcı gruplara yaptığı sözlü saldırılarla tanınan, radyoda bir sohbet programı sunan, Yahudi kökenli Alan Berg, 1984 Haziranı'nda Denver'daki evinde Brüders Schweigen üyeleri tarafından öldürüldü. İlk şüphelilerden birisi olan Lane, 31 Mart 1985 tarihinde yakalandı. Seattle'da diğer Brüders Schweigen üyeleriyle birlikte kalpazanlık ve Berg'ün cinayeti suçlarından yargılanarak, haraç kesme ve suikast suçlarından 40 yıl hapis cezasına çarptırıldı. 1987 Kasımı'nda Denver'daki bir mahkemede Alan Berg'ü öldürerek sivil haklarından mahrum etmekle suçlandı ve 150 yıl daha hapis cezasına çarptırıldı.⁴⁸

Irkların birleşmesi ve federal yetkililere karşı verdiği mücadeleyle gitgide radikalleşen Lane, dünyayı kıyameti bekleyen ve Manici gözlerle görüyor. Seattle davasından sonra, Kimlik'in terimlerini kullanarak, Düzen'in misyonunu Tanrı'nın çocuklarıyla Şeytan'ın soyu arasındaki savaşın sürdürülmesi olarak tanımladı.⁴⁹ Berg'ün öldürülmesiyle ilgisi olmadığını söyleyerek aldığı cezaya itiraz eden Lane, hükümetin bulduğu yalancı tanıkların kurbanı olduğundan ve aynı suçtan iki kez hüküm giydiğinden emin. Ohio-Marion, Kansas-Leavenworth ve Colorado-Florence'taki yüksek

güvenlikli hapishanelerde geçirdiği zaman boyunca, Aryan devrimini savunmak için, Amerika'daki Siyonist kurumların beyaz ırkı yıldırma ve yok etmek amacıyla ırkların birleşmesini, medyayı, eğitimi ve ceza hukuku sistemini nasıl kullandıklarını gösteren kitaplar kaleme aldı. Bu yıllarda yazdıkları Kimlik hareketinden gitgide uzaklaşarak, evrenin doğal kanunlarını kutsal sayan, ırkçı pagan bir dünya görüşüne doğru kaydı. Bu kanunlar temel olarak kendi ırkını korumak gerektiği, bir ırkınsa hayatta kalma arzusu ve yeteneği ölçüsünde üstün ya da aşağı olarak tanımlanabileceğiydi. Yabancı ırkları arasına alan bir halk, ırkların karışması yüzünden yok olmaya mahkûmdu, "çünkü kendi türünü çoğaltabileceği, koruyup geliştirebileceği bölgesel sınırlar olmadan hiçbir ırk sonsuza kadar" ayakta kalamazdı.⁵⁰

Lane bu natüralist deizmin yanı sıra, Batı'nın ezoterik geleneği hakkında da yazdı ve bu yazılarda numeroloji ve gizli cemiyetler gibi okült araçları kullanarak dinler tarihindeki gizli bir mirasın izini sürmeye çalıştı. Druidler, Mısırlı rahipler, Pisagor ve Platon, Hristiyan gnostikler, Katharlar, Tapınak Şövalyeleri, Gül-Haçlılar ve diğer Hermetik filozoflar, MÖ ilk binyılda Odinizm, Mitraizm, Zerdüştlük ve gnostisizm olarak ortaya çıkan gizemci dinlerin üyeleri ya da mirasçılarıydı. Bu gizemci ya da pagan dinler doğa kanunlarının soyut ilkelerini içeren daha derin bir bilginin izini sürmüş, evrenin yaşam veren güçleriyse kendi panteonlarındaki tanrı ve tanrıçalarla simgelenmişti. İmparator Konstantin yönetimindeki Romalıların 325 yılında imparatorluğun evrensel Hristiyanlık dinini benimsemesi için Yahudilerle işbirliği yapmaları tam bir felaket olmuştu. Yahudiler eski gizemci ekollerin bilgeliğine zorla el koyup bilgileri çarpıtarak her zaman ve her yerde "Tanrı'nın seçilmiş halkı" olarak tanınmalarını sağlayacak ruhani bir tiranlık kurmuşlardı.⁵¹ Lane, evrensel düzenin İncil'de ve pagan mitolojilerinde gizli gerçek şifresini çözmek için (Sör Francis Bacon tarafından yazıldığı söylenen) Kral James İncili'nin "kodlama sistemi" olan numerolojiyi ve sihirli kareleri kullanır.

Lane'in en büyük kaygısı her zaman için beyaz ırkın sürmesi ve

haklarının korunması. Renkli ırklar dünya nüfusunun yüzde doksanını oluştururken, Kuzey Amerika, Avrupa ve Avustralya'daki beyaz ulusların hâlâ çokırklılığı ve ırkların birleşmesini savunan liberal politikalar uygulaması onu küplere bindiriyor. Dünya nüfusunun sadece yüzde sekizinin beyaz olduğunu, çocuk doğurma yaşında ve bu yaşın altında olan beyaz kadınlarınsa sadece yüzde ikisini oluşturduğunu, bunun ırkın üremesi açısından vahim bir rakam olduğunu söylüyor. Küresel nüfus dağılımı bağlamında bakıldığında, beyazlara kalan topraklarda sözde etnik azınlık olan bu ırklara uygulanan pozitif ayrımcılık ve ırkların birleşmesi politikasının kaçınılmaz sonucu, beyazların yeryüzünden silinmesi olacak.

Lane'e göre, biyolojik ve kültürel kimliklerini koruyacak beyaz okullardan, beyaz mahallelerden ve bütün beyaz örgütlenmelerden yoksun bırakılan beyaz ırkın beyaz devletler kurması engelleniyor. Irkların bütünleşmesi politikaları ırklararası evliliklerin kaçınılmaz olarak her yıl artmasına neden oluyor ve kontrol altına alınmadığı takdirde, bu beyaz ırkın sonu olacak.⁵² Beyaz ırka yapılan bu planlı saldırıya karşı ısrarla verdiği yanıt, 14 kelimelik sloganı. Militan ırkçılığı ona, Colin Jordan'ın övgüsünü ve "bu dünyadaki Beyaz insanların uyanışı ve kurtuluşu için yapılacak savaşın [örnek] savaşçısı" olma onurunu kazandırmış durumda.⁵³

Lane'e göre, yabancı ırkların işgaline her zaman için karşı koymuş olan Aryan ırkı, daha önce kurduğu Roma İmparatorluğu ile kıyaslanabilecek bir uygarlık yaratmıştır. "Beyaz ırk binlerce yıldır Afrika ve Asya'nın işgali ve barbarlığıyla karşı karşıya," diyor Lane, "bu yüzden uygarlığın cellatları tarafından Beyaz ırka yüklenmeye çalışılan suçluluk duygusunun tarihi bağlamda ve türlerin birbirini sevmesini öğütlemeyen doğa kanunlarında hiçbir dayanağı yoktur... Aryan halkının yaratıcı dehasından bütün ırklar sonuna kadar faydalanmıştır."⁵⁴ Lane Amerika'daki Siyonist İşgal Hükümeti'ni (ZOG) beyazlara karşı yıllardır kasıtlı olarak bir soykırım politikası uygulamakla suçlar. İkinci Dünya Savaşı'nı "Avrupa'daki eski topraklarımızın ırk temelini [yok etmek amacıyla]... Amerika ve Avrupa'daki beyazları" kullanan Yahudilerin bir oyunu olarak

görür. Almanlar ortaçağda işgalci Moğol ve Mağribileri nasıl geri püskürttüyse, Nazi Almanyası da Aryan ırkını savunarak tarihteki işlevini yerine getirmeye çalışmıştır.⁵⁵ Ardından gelen Soğuk Savaş “Amerika’nın ırksal bütünleşmeye ulaşmış ordusunu Avrupa ve Amerika’daki üslerin yakınlarında ırkların karışmasını sağlamak amacıyla kullanmak için düzenlenmiş” bir komplodur.⁵⁶

Lane sık sık Birleşik Devletler’de zorla dayatılan ırksal bütünleşmeye dair –101. Hava İndirme Tümeni’nin Güney’deki okullara beyaz olmayan çocukları da sokmak için süngüler kullanması, polisin mahallelerindeki okullara beyaz olmayanların alınmasını protesto eden Güney Bostonlu beyaz anneleri sopayla dövmesi gibi– hazin örnekler verir. Hükümetin beyaz çocuk doğumlarını azaltmak için eşcinselliğe ve kürtaja olumlu baktığı söylenmektedir. Beyaz genç kızlar ırkların karışması için yapılan bir propaganda bombardımına tutulmakta, pozitif ayrımcılık beyazların işlerini ellerinden almakta, vergiler beyazları yoksullaştırırken renkli ırkların çoğalmasını finanse etmektedir. Kanunsuz siyahların gettolarına otobüslerle götürülen masum beyaz çocuklara, Amerikan şehirlerindeki yozlaşmışlığa ve artan suç oranlarına, beyazların banliyölere ve küçük kasabalara kaçışına dair imgeler yaratarak, Amerika’nın artık beyaz bir ülke olmadığı sonucuna varır. Hükümet ülke nüfusunun yüzde 70’ini beyazların oluşturduğunu ilan etmiştir ama Lane, Latin Amerikalılar, Yahudiler ve kaçak göçmenler de hesaba katıldığında, bu oranın en fazla yüzde 50 olduğunu düşünmektedir. Ama bir nesil sonra Amerika’nın da Afrika’dan ve renkli ırkların yaşadığı diğer bölgelerden bir farkı kalmayacaktır. “Eğer çok yakında bir devrim olmazsa, Yahudilerin yönetimindeki, zencilerden, Meksikalılardan, Doğululardan ve bizimle aynı ırktan olan hainlerden oluşan Amerikan polisi ve askeri kuvvetlerinin geriye kalan son gerçek Beyaz adamı da öldürmeye kalkışacağı o gün artık çok yakın.” Lane, ortaçağdaki Moğol sürülerinin beyaz kadınları esir aldığı kıyamet benzeri bir tabloda, “geriye kalan son gerçek beyaz kadınlarla çocukların da biraz eğlence ve spor olsun diye” alınıp götürüleceklerini öngörür.⁵⁷

Birleşik Devletler küresel temeldeki ekonomik ve askeri gücünün desteğiyle dünyayı kendi çokırklılık suretinde yeniden yaratmakta hızlandırıcı bir işlev üstlenmiştir. Lane, Amerikan devletinin mühründeki aşikâr Siyonist sloganlara, “E pluribus unum” (birlikten kuvvet doğar) ve “novus ordo seclorum” (çağların yeni düzeni ya da Yeniçağ Düzeni) sözlerine dikkat çekerek, Amerika’nın bu düzeni güçlendirmek için Güney eyaletlerinde, Latin Amerika ülkelerinde, İtalya’da, iki kez Almanya’da, Kore, Vietnam, Libya ve Irak’ta nasıl askeri müdahalelerde bulunduğunu anlatır. Komünist Doğu Avrupa uzun zaman önce Batı’nın bu liberal ve çokırklılık deneyinden soyutlanmışsa da, şimdi de aynı müdahale Yugoslavya’da başlamıştır. Lane, “Sırbistan’da masum beyazların katledilmesini” kınayarak, NATO’nun Kosova Savaşı’ndaki başkomutanı General Wesley Clark’ın sözlerini nakleder: “Sorunun kökeninin nerede olduğunu unutmayalım. Modern Avrupa’da tek bir milletten oluşan devletlere yer yok. Bu, 19. yüzyıldan kalma bir fikir. Bizse 21. yüzyıla geçmeye hazırlanıyoruz ve bu işi çok milletli devletlerle yapacağız.”⁵⁸ Lane, Amerika’nın Yeni Dünya Düzeni’ni yaratmak için dünyadaki bütün ırkları ve milletleri birbirine karıştırarak bütünlüklerini bozmaya kararlı olduğunu açıklamanın bir Yahudiye düşmesini çok anlamlı buluyor.

Din konusuna dönersek, Lane beyaz ırkın öteki ırklarla aynı tanrılara ya da dinlere inanabilmesinin mümkün olmadığını düşünüyor. Ona göre, yabancı tanrılar bir ırkın hem eşsiz olduğu hissini hem de ayakta kalma yeteneğini elinden alır. Hıristiyan Kimliği’nden vazgeçerek, Wotanizmin bugün beyaz ırk için en iyi din olduğuna inanıyor. Jungcu psikoloji ve mitolojiden ödünç aldığı deyimlerle, Wotan’ı yaratıcı gücün ve *völkisch* ihtiyaçların en iyi temsili ilan ediyor. “Wotan ırkımızın ruhunu ve genetik hafızamızı canlandırıyor. Kanımızı hareketlendiriyor.” Lane’e göre, din nihai amaç olan ırkın hayatta kalması amacına hizmet etmelidir. Yeni Ahit’teki “İrkin İntiharı İçin On Buyruk”u, Wotansvolk’un Aryanlara sunduğu bilgelikle kıyaslar. “Ne mutlu yumuşak huylu olanlara: Çünkü onlar yeryüzünü miras alacaklar” (Matta 5:5)

sözüne, “Şans cesur, gözü kara ve kararlı olanların yüzüne güler” yanıtını verir. Seksle ilgili, “Bir kadına şehvetle bakan her adam, yüreğinde o kadınla zina etmiş olur,” (Matta 5:28) sözüne Wotansvolk cevabı yapıştırır: “Eğer erkeklerimiz kadınlarımıza, kadınlarımız ve topraklarımız için ölümüne savaştık kadar çok şehvet duymazlarsa, o zaman ırkımız yok olur.” “Düşmanlarınızı sevin, size kötülük yapana iyilikle karşılık verin,” (Luka 6:27) sözüne karşılık, Lane şöyle der: “Düşmanlarınızı ve halkınızın düşmanlarını Thor’un çekiciyle gebertin. Cesetlerini pazar yerinde akbabalara atın ki, öteki düşmanlarınız korkup kaçsın.” Lane için, din en nihayetinde siyasi bir silahtır: “Sezar’ın hakkını, Sezar’a verin,” (Markos 12:10) sözünaysa, Wotansvolk’un cevabı şöyle olur, “ZOG’un kellesini uçurup köpeklerle yedirin. Yönetilenlerin rızasına karşı olan bir hükümet zorba ve hırsızdır.”⁵⁹

David Lane, Wotansvolk’un siyasi ideolojisini geliştirirken, Gardell’in araştırmaları artistik, dini ve felsefi içeriğini de Ron McVan’in geliştirdiğini ortaya çıkarmış. 1950 yılında Philadelphia’da dünyaya gelen Ron McVan, rock müzik dünyasına girerek, aynı zamanda ressam olarak çalışmıştı. Dini bir arayışı içerisinde olan McVan, Ben Klassen’in *Nature’s Eternal Religion* (Doğanın Ebedi Dini) ve *The White Man’s Bible* (Beyaz Adamın İncili) kitaplarını okuyana kadar bir süre Budizme ilgi duymuştu. Bu karşılaşma beyaz ırkçılığına ilgi duymasına neden oldu. Yazılar yazarak ve resimler yaparak Yaratıcının Kilisesi’ne (COTC) katkıda bulunurken, daha sonra kilisenin dergisi *Racial Loyalty*’nin editörü ve COTC’nin Kuzey Carolina-Otto’daki genel merkezinde bulunan milis kuvvetleri Beyaz Bereliler’in dövüş sanatları eğitmeni oldu. Klassen’in Hristiyanlık karşıtı misyonunu onaylamasına rağmen, Yaratıcılık dinini yüzeysel bularak, 1992 yılında Pasifik Kuzeybatı’da kendi grubu Wotancı Akrabalık’ı kurdu. McVan, 1994 yılında Lane’lerin yeni kurduğu 14 Kelime Yayıncılık’ta çalışmak için Idaho-Maries’e taşındı ve 1995 yılında üçü birlikte Aryan kimliği ve kaderine dair ruhani bir farkındalık yaratmayı amaçlayan Odinist hareket Wotansvolk’u kurdu.

McVan'e göre, Wotanizmin kökeni beyaz ırkın karakterinde ve toplu bilincindedir. "Eski, Beyaz atalarımız, mirasımızı korumak ve ırkımızın hayatta kalmasını, büyüyerek gelişmesini garanti altına almak için milli bilincimizi harekete geçirecek yollar bulmamız gerektiğinin farkındalardı. Alegoriler ve mitlerle birlikte, Doğa'nın Kanunu'nu ve halkın toplu bilinçdışını en iyi şekilde temsil edecek arketipik tanrılar yarattılar. Bütün bu arketiplerin en önde geleni ve en tutarlısı Töton tanrısı Wotan'dı."⁶⁰ Wotanizmi "Aryan ruhunun iç sesi" olarak tanımlayan McVan, Wotan ruhunun yaptığı hücumun 1930'larda "muhteşem ve neredeyse anında etki eden çelik bir irade ve verimlilikle" Alman halkını nasıl birleştirip dönüştürdüğünü anlatır. Wotan ruhu 1945'ten sonraki dönemde hissedilir derecede atıl kalmış, çokırklık devletlerde beyaz ırka, beyaz ırkın kültürüne ve geleneklerine karşı kasıtlı bir soykırım uygulanmaya başlanmıştı. Ancak, McVan zamanımızda "tanrıların değişim geçirdiğini, kanın bizi çağırıldığını" düşünür. Çünkü bütün Aryanlar, az ya da çok, Wotan bilincine hâlâ sahiptir ve bu ruh onların koruyucusu ve gücü, "ortak hedefimiz ve kaderimiz için birleşmemizi sağlayacak" en emin yoldur.⁶¹

Wotansvolk, Aryanları güçlü toplu bilinçdışlarına yeniden ulaştırmayı amaçlamış olan Richard Wagner, Friedrich Nietzsche, Guido von List ve Carl Gustav Jung gibi insanların misyonunu devam ettirdiğine inanır. McVan, 14. yüzyılda Kilise'nin baskısına uğrayıncaya kadar, Tapınak Şövalyeleri'nin ariozofiyi koruyan silahlı muhafızlar olduğunu söyleyen Lanz von Liebenfels'in sözlerini aktarır. Ancak 19. yüzyılın sonunda "Tötonlara ait eski, gnostik bilgeliği ve ritüelleri" yeniden canlandırmayı amaçlayan birçok *völkisch* grup türemiştir. Töton mitolojisinin yeniden canlanması, "uzun zamandır baskı altında tutulmuş Aryan bilincine" yeni bir ışık tutan Wagner'in ilham veren müziği ve Nietzsche'nin cesur felsefesiyle daha da güçlenmiştir. McVan, Wotanizm ve ariozofinin Guido von List ve Jörg Lanz von Liebenfels tarafından yeniden keşfedilişini, onların izinden giden Karl Maria Wiligut, Rudolf von Sebottendorf, Theodor Fritsch ve Dietrich Eckart'ın Alman Aryanlara yeni bir farkındalık kazandırarak nasyonal sosyalizmin önünü açışını anlatır.⁶²

Wotansvolk'un Carl Gustav Jung'un çalışmalarından aldığı ilham, Jung'un 1936 yılında yazdığı ünlü makalesinde açıkça görülebilir. Jung bu yazısında Wotan arketipini Almanların toplu yaşamında şiddet ve huzursuzluk yaratan özerk ve psişik bir unsur olarak tanımlar. Bu arketipin ilk patlayışını 1914'ten önce ortaya çıkan, güneşe tapan, gündönümü ayinleri yapan ve pagan sembolizmini kullanan Alman Gençlik Hareketi'ne kadar götürür. 1933 yılından sonraysa, Üçüncü Reich dönemindeki coşkulu kitlelerin asırlarca baskı altında kaldıktan sonra tüm gücüyle patlayan Wotan arketipinin etkisine kapılmışlardır.⁶³ Jung, 1960 yılında Miguel Serrano'ya yazdığı bir mektupta, Wotan arketipinin bu daimi gücünden ayrıntılı olarak bahseder:

Örneğin, tanrı Wotan'a olan inanç yok olduğu ve insanlar artık onu düşünmediği zaman bile, ilk başta Wotan olarak adlandırılan fenomen hayatta kaldı; nasyonal sosyalizmin de görkemli bir şekilde kanıtladığı gibi, isminden başka hiçbir şey değişmemiştir. Wotanizmin semptomlarını gösteren ve Wotan'ın aslında hiç ölmediğini, ilk baştaki canlılığını ve özerkliğini korumuş olduğunu kanıtlayan milyonlarca kişinin oluşturduğu toplu bir hareket. Bilincimiz Tanrılarını yitirdiğini sadece hayal eder; gerçekteyse onlar var olmaya devam eder ve bütün güçleriyle geri gelmeleri için yalnızca belli koşulların oluşması gerekir.

Savaş sonrasındaki bugüne gelince, Jung, Ortodoks Hristiyanlığın zayıflığı ve komünizmin verdiği gözdağı sayesinde dünyanın 1920'lerdeki Nazi Almanyası öncesi dönemdekine benzer bir durumda olduğu yorumunu yapar: "Yeni bir Wotanist deney riskine daha girme eğilimindeyiz. Bunun anlamı görüşlerin salgın haline gelmesi ve savaştır."⁶⁴

Wotansvolk yayınlarında Jung'dan görüşlerini destekleyen alıntılar yapılırsa da, Nazi döneminden sonra yaptığı vahim uyarılardan hiç söz edilmez. Bu bakımdan, Wotansvolk kendini esin kaynağını sözde çağdaş usdışıcılık ve *völkisch* milliyetçilikte bulan daha genç bir Jung'la özdeşleştirir. Richard Noll, tartışmalı kitaplarında Jung'un

ilk dönemdeki entelektüel gelişimini, karamsar düşüş ve yozlaşma kavramlarının Nietzscheci yeniden doğum ve yenilenme çağrılarıyla boy ölçüştüğü, yüzyıl sonundaki Almanya’da hâkim olan neoromantik entelektüel ortamla ilişkilendirmişti. Jung ruhanilik ve teozofiyi keşke çıktıktan sonra, Aryan-Mitracı dine ve Alman völkisch milliyetçilerinin kullandığı güneş gizemciliğine ilgi duymuştu.⁶⁵ Kendi evrimci bilinçdışı teorisini desteklemek için, bireyin gelişiminin insan ırkının evrimini yinelediğini söyleyen Ernst Haeckel’in kuramını ödünç almıştı. Jung’a göre, fanteziler ve rüyalar insanlığın tarihöncesindeki ve eski çağlardaki dini deneyiminin kayıtlarıydı. 1909 yılında eski gizemci Aryan dinlerinin ve onların güneş sembollerinin ışığında İsveçli ve Alman hastalarının bilinçdışlarında kazılar yapmaya girişmişti. İlk başlarda zihnin bilinçdışı katmanlarındaki patlamaları patoloji olarak değerlendirse de, 1916 yılında bilinçli zihnin ancak Avrupa uygarlığının baskıcı Hristiyan katmanını delip altındaki Hristiyanlık öncesi arkaik katmanlara ulaşarak mümkün olduğuna inanmaya başlamıştı.⁶⁶

Wotansvolk, Jung’u Noll’un gördüğü şekilde yüceltir: Avrupalı halkların, özellikle de Almanların, yabancı ve Yahudi Hristiyanlığın zorla kabul ettirilip, en eski yaşam kaynaklarından, tanrılarından, mitleri ve arketiplerinden yoksun bırakılmadan önceki Aryan gizemlerini yeniden keşfeden adam olarak. Jung’un arketipik patlama imgesini kullanan McVan’in iddiası şudur: “Jung Aryan ırkının Wotan’ın yeniden dirileceği bir çağa gireceğini, Wotan’ın uyuyan bir volkanın bir kez daha patlayışı gibi kendi halkının bilinçli zihninde yükselişe geçeceğini önceden görmüştü.” Aryan insanı bir tür olarak ancak “Beyaz ırkın kendi mitini ve efsanesini yeniden keşfedeceği” ruhani bir eylemle var olmaya devam edebilirdi.⁶⁷ Gardell, McVan’in çoğu çalışmasının bu yeniden keşfe yönelik olduğunu gösterir. McVan, blot (tören) ve sumbel (içki içmek) ritüellerine dayalı eksiksiz Wotan ayinleri yarattı. Sanatsal yeteneği sayesinde boynuz şeklinde kadehler, pirinç ve gümüşten Thor çekiçleri, meşe ve geyik boynuzundan runlu değnekler, spiral pazıbentler ve runlu başka takılar yapıyor ve bunların hepsi 14 Kelime Yayıncılık yoluyla

tüm dünyadaki Wotansvolk yandaşlarına satılıyor. Viking savaşçıları, Wotan'ı ve megalitik anıtları betimlediği kendine has resimleri 14 Kelime Yayıncılık yayınlarının, aylık bülten *Focus Fourteen*'in sayfalarını süslüyor. Ahşaptan yaptığı etkileyici heykeller, Nors tanrılarıyla tanrıçaları, kurtlar, ejderhalar ve kuzgunlar, Guido von List'in anısına adanmış ahşap bir kiliseyle (*Hof*) birlikte St. Maries'deki genel merkezin arazisine yayılmış durumda.

McVan, Wotansvolk geliştirdiğinin bir özeti olan *Creed of Iron* (Demir Beşiği, 1997) kitabının yanı sıra, kan gizemciliği, Eski Nors şiirleri, Wagner ve Jung'la ilgili sayısız kitapçık yazdı ve resimledi. Wotansvolk dini Lane'in Aryanların gücü, çoğalması ve hayatta kalmasına yaptığı güçlü vurguyu destekleyen ruhani ve ayinsel bir boyut sunuyor, ki bu noktada 14 Kelime Yayıncılık'ın Ragnard Redbeard'ın *Might Is Right* kitabının bir baskısını yayınladığını söylemekte yarar var. Ama Wotansvolk aynı zamanda kozmik enerjilerle uyum sağlamaları için Aryan kadın ve erkeklere dans etmelerini, şarkı söylemelerini ve meditasyon yapmalarını da tavsiye ediyor. McVan ayrıca Aryanlara yaratıcı potansiyellerini tam olarak nasıl kullanabileceklerini göstermek için, ilk olarak Karl von Reichenbach (1788-1869) tarafından keşfedilen Odik güç kavramını da yeniden gündeme getiriyor.⁶⁸ McVan'ın yayınladığı son kitap olan *Temple of Wotan: Holy Book of the Aryan Tribes* (Wotan'ın Tapınağı: Aryan Kabilelerinin Kutsal Kitabı, 2000) Wotanist ayinlerin, sanatın, şiirlerin ve runların yer aldığı bol resimli, büyük formatta basılmış bir başvuru kitabı. Kitapta ayrıca C. G. Jung'un "Wotan" makalesinin eksiksiz bir metni de yer alıyor. Bu Wotanist "İncil," önsözünü yazan Miguel Serrano'ya adanmış. Serrano önsözde uzun uzun yüce Aryanların ilk dini olan Wotanizmi anlatıyor. Almanya'daki Externsteine'in bu dine ait büyük bir tapınak olduğundan, tapınağın yakınındaki Wewelsburg'da bu kültü yeniden canlandıran Alman SS'in öneminden söz ediyor. Kitapta ayrıca Jung'la Serrano'nun yazışmalarına, az önce alıntı yaptığım kehanetin yapıldığı mektuba da yer veriliyor.⁶⁹ Serrano, Wotansvolk'ta İngilizce konuşulan ülkelere sesini duyurabileceği önemli bir destekçi bulmuş gibi. 14 Kelime Yayıncılık

Serrano'nun *The Golden Chain: Esoteric Hitlerism* (Altın Zincir: Ezoterik Hitlencilik) kitabının ilk İngilizce çevirisini de yayınladı.

Göçe ve beyazların kayboluşuna yaptığı ırkçı vurguyla, son dönemlerdeki Wotanizm, beyaz etnik kimliğin yok oluşunun en büyük sorumlusu olarak küreselleşmeyi görür. Wotansvolk, nüfus yoğunlaşmasının, göçün, ırkların karışmasının ve artan suç oranının nedeni olarak gördüğü metropolleşmeyi ve büyük ölçekli sanayiye reddeder. Rasyonalizm ve materyalizm sayesinde doğru yoldan ayrılmış olan modern insan, kendisini köleleştiren makinelerin büyümesi için, kendini üretilen ürünleri hiç durmaksızın tüketmek zorunda hissetmektedir. Wotansvolk nüfus patlaması yaşayan çok dilli şehirlerin karmaşasına karşı tek panzehir olarak komünler halinde yaşamayı savunurken, ekonomik liberalizmden duyduğu kabileci hoşnutsuzluğu gözler önüne serer. İşbirliği, kardeşlik ve yapıcı duygular, sade ve stressiz bir yaşam, sağlıklı bir ırkın gelişmesinde en önemli unsurlardır. "Dünyanın gelecek mücadelesi daha yeni başlıyor. Bu kayıp toplumun hastalığı azdıkça, neokabilecilik ve halkımızın gerçek tanrılarına dönme ihtiyacı da daha çok belirginleşecek. Aryan Wotanizmi bu yolda [...] atalarımızdan miras aldığımız bilgiler ve etnik kimliğimize dair dinamik bir hazinedir."⁷⁰ Wotansvolk şehirlere, liberalizme ve uluslararası kapitalizme karşı çıkarken, 20. yüzyılın başlarındaki Alman paganlar gibi, kırsal *völkisch* ütopyaların romantizmini yeniden canlandırıyor.

Komplo Teorisi İnanışları ve Yeni Dünya Düzeni

1990'lar hem Amerika hem de Avrupa'da büyük devlet ve korporatizm korkularını haklı çıkartan siyasi gelişmelere sahne oldu. 1990 yılında Sovyetler Birliği'nin çöküşü, Birleşik Devletler'in dünya hegemonyasında, hem Başkan Bush hem de Rus liderlerden sık sık duyulan "Yeni Dünya Düzeni" çağrılarıyla desteklenen yeni bir dönemin başladığına işaret ediyordu. Körfez Krizi ve Irak'taki savaşa ABD'nin liderliğindeki bir Birleşmiş Milletler gücünün yollanması (Şubat 1991) uluslarüstü devlet tartışmalarını ateşlendirdi. George Bush'un cumhuriyetçi yönetiminde zaten hızla artan resmi kısıtlamalar, Bill Clinton'ın 1992 yılında kazandığı Demokrat zaferle birlikte daha çok ivme kazandı. Sovyet komünizminin yarattığı dış tehlike ortadan kalktıktan sonra, hükümetin gitgide güçlenen demokratik tavrı pusuda bekleyen sosyalizm ve bürokratik yetkecilikten korkan milliyetçilerin odak noktası haline geldi. Amerikalı vatanseverler özellikle Başkan Clinton'ın 1993 yazında silah sahibi olma konusunda daha sıkı kısıtlamalar getirilmesi için başlattığı kampanya yüzünden kaygılandı ve 1994 Şubatı'nda silah alımlarına Brady Kanunu ile kısıtlama getirildi. Hükümetin zorbalığa başladığı korkuları bürokrasiden ve artan kısıtlamalardan bezmiş bağımsız sosyal gruplar arasında komplo teorilerine dayalı mitlerin oluşmasına neden oldu. 1993 yılında imzalanan Maastricht Anlaşması'nın da gösterdiği gibi, Avrupa Birliği'ndeki federal bütünleşmenin hızla gelişmesi, Avrupa devletlerinde de yönetimin merkezileşeceği ve ulusal egemenliğin yok olacağına dair benzeri korkular yarattı.

19 Nisan 1995 tarihinde, Oklahoma City'de, içinde 500'den fazla insanın çalıştığı dokuz katlı bir federal hükümet binası olan Alfred P. Murrah binasında patlayan 3.200 kiloluk dev bir bomba binayı yerle bir etti. 27 yaşında bir Körfez Savaşı gazisi olan James McVeigh,

iki gün sonra tutuklandı ve 168 kişinin ölümüne, 500’den fazla insanın yaralanmasına neden olarak, o güne dek Birleşik Devletler tarihinde yaşanmış en korkunç terörist saldırıyı gerçekleştirmekle suçlandı. McVeigh’ın 1992 yılı civarında oluşmaya başlayan, uzak ormanlarda silah ve “hayatta kalma” eğitimleri alan yurttaş milisler hareketiyle bağlantısı olmuştu. Kendilerini Amerikan değerlerinin savunucusu olarak gören bu milisler artan vergilere, hükümetin gitgide sıkılaştıran tedbirlerine ve nüfus kâğıdı verme planlarına karşıydı. Her şeyin ötesinde, Başkan Bill Clinton’ın silah kanununu sıkılaştırma çabalarına direnç gösteriyorlardı. Anayasa’nın İkinci Maddesi’nde kutsal bir yeri olan silah edinme hakkını özgürlüğün garantisi ve hükümetin yetkisini kötüye kullanmaması için caydırıcı bir unsur olarak görüyorlardı.

Özellikle Kuzey ve Orta Batı’da yoğunlaşmış olan yurttaş milisler, Kaliforniya’dan Pennsylvania’ya kadar 40’tan fazla eyalette faaliyet gösteriyordu. Ancak bu milisler sadece vergiye karşı olan protestocular, “bağımsız” yurttaşlığı savunanlar (ABD’nin federal yetkisini reddedenler), kökten dinci Hristiyanlar ve kürtaja karşı olanların oluşturduğu, belki beş, hatta 12 milyona yakın daha geniş bir kitleyi içine alan bir vatanseverlik hareketinin silahlanmış kanadıydı. Büyük devlet ve onun gizli emellerine duydukları derin şüphe temelinde birleşen bu vatanseverlerin ideolojisi gizli elitlere, bankalara, gizli cemiyetlere ve uluslararası örgütlere dair tuhaf komplo teorileriyle şekillenmişti. Bu fikirler Clinton döneminde federal hükümetin giderek artan müdahalesi ve kısıtlamalarına duyulan düşmanlıkla daha da alevlendi. İşte McVeigh da silah kulüplerinin, milis güçlerin, aşırı sağın etrafında dolaşırken, hükümetin halka savaş açtığına inanan bu paranoyakça fikirlerle zehirlenmişti. Oklahoma’daki bombalama olayı bu türden fikirlerin katliama yol açabilecek korkunç bir güce sahip olduğunu kanıtlarken, aynı zamanda 1990’ların Amerikası’nda böyle kült benzeri inançların ne kadar yaygınlaşmış olduğunu da gözler önüne sermişti.¹

Bu komplo teorileri UFO’lardan sıkılaştıran silah kanununa, masonluktan AIDS’e, CIA’in zihin kontrolü deneylerinden Birleşmiş

Milletler'in kuracağı "tek dünya hükümetine" kadar her şeyin ardındaki gizli emelleri ortaya çıkarıyordu. 1990'ların başına gelindiğinde, komplo teorisi sektörü yayıncılık dünyasında küçük ama hızla büyüyen bir dal yaratmış durumdaydı. Christian Broadcasting Network'ün kurucusu Pat Robertson'ın yazdığı *The New World Order* (Yeni Dünya Düzeni, 1991) kitabı yarım milyondan fazla okuruna Yeni Dünya Düzeni'nin (NWO) Birleşmiş Milletler birliklerinin yardımıyla Amerika'nın bağımsızlığını nasıl ortadan kaldıracığını anlattı. Tanrısız komploculardan oluşan elit bir sınıf dünyayı yönetmek istiyordu. Bilgisayar teknolojisi ve mikroçipler NWO'nun insanları köleleştirme planının bir parçasıydı. Jack McLamb de *Operation Vampire Killer 2000* (Vampir Katiller Operasyonu 2000, 1992) kitabında, Amerika'nın yabancı BM birlikleri tarafından nasıl ele geçirilip sosyalist bir polis devletine dönüştürüleceğini anlattı. McLamb'in vampirleri, karışmış ırklardan oluşan uysal bir toplumu yönetmek için anayasayı hiçe sayan kan emici elitlerdi. Çok okunan kitaplardan ikisi de Gary Kahl'ın anayasayı askıya alarak tek dünya hükümetini kurmak için yapılan gizli çalışmaları anlattığı *Route to Global Occupation*'ı (Küresel İşgale Giden Yol, 1991) ve Jeffrey Baker'ın köleleştirilmiş bir dünyayı yönetmek için bankacılar, şirket başkanları ve büyük aileler tarafından yapılan planları ayrıntılı olarak anlattığı *Cheque Mate: The Game of Princes* (Şah Mat: Prenslarin Oyunu, 1993) kitabıydı. John Coleman *Conspirators' Hierarchy* (Komplocuların Hiyerarşisi, 1992) kitabında dünyayı ele geçirmeye niyetli uluslararası bankacılar, sanayiciler ve petrol zenginlerinin oluşturduğu güçlü bir grup olan 300'ler Komitesi'nin içyüzünü anlattı. Jim Keith Guyana-Jonestown katliamıyla CIA'in zihin kontrolü çalışmaları arasında bağlantı kurduğu *Secret and Suppressed* (Gizliden Gizliye, 1993) kitabında beyin implantına, AIDS'e, Pentagon'un ve Vatikan kütüphanesinin sırlarına bölümler ayırdı. Alex Constantine'se *Psychic Dictatorship U.S.A* (Psişik Diktatörlük ABD, 1995) kitabında hükümet ajanlarının Amerika'da durumdan habersiz kişiler üzerinde gerçekleştirdiği zihin kontrolü deneylerine dair korkunç ayrıntılar verdi.

Komple teorilerinin yarattığı bu alt kültür, aralarında *The Free American*, *USA Patriot Magazine*, *Patriot Report* ve Don McAlvany'nin *Intelligence Advisor*'ının da bulunduğu bir dizi derginin yanı sıra, internet ile bağımsız ve küçük kısa dalga ve FM radyo istasyonları aracılığıyla da hızla yayıldı. Los Angeles'taki Radio Free World'den yayın yapan Anthony J. Hilder, hükümetin ABD vatandaşlarını tamamen ele geçirdiği korkunç bir tablo çizerek halkı uyarıyor: "Kurban sensin! Ganimet sensin! Evini, aileni, anneni, çocuklarını istiyorlar; çocuklarının bedenine bir numara enjekte etmek istiyorlar!" Hilder UFO'lardan ABD Savunma Bakanlığı'nın bir oyunu, "bir kriz yaratma projesi," "gezegen nüfusunu paniğe sevk edip Amerika'nın bağımsızlığının küllerinden doğacak küresel hükümeti kabul etmesini sağlamak için tasarlanmış sahte bir işgalin" girizgâhı olarak söz ediyor. Adolf Hitler'in "Tek Reich, Tek Halk, Tek Lider" sloganına Yeni Dünya Düzeni'nin habercisi gözüyle bakıyor. Wall Street bankerleri daha önce nasıl hem nazizmi hem de Sovyet komünizmini finanse ettilerse, günümüz elitlerinin hedefi de kontrol altına alınmış yurttaşların yaşadığı totaliter ve köle bir devlet yaratmak.²

ABD milis hareketinin yasal sözcüsü olan avukat Linda D. Thompson, Yeni Dünya Düzeni'nin gizli saldırısının ne şekilde ilerlediğini uzun zaman önce çözmüş bulunuyor.³ Komple teorilerinin ilk müritlerinden birisi olan Thompson, Waco'daki Branch Davidian tarikatının Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosu (BATF) üyeleri tarafından kuşatılmasına şahit olduktan sonra daha da ateşli bir komple teorisini olmuş. Thompson'ın yapımcılığını üstlendiği *Waco: The Big Lie* (Waco: Büyük Yalan, 1993) belgeselinde tarikatın geçmişiyse hükümetin Waco'daki araziye yaptığı saldırıyı haklı göstermek için yaptığı yasal hazırlıklar ve 1993 yılında şubat ayından nisan'a kadar süren vahşet belgeleniyor. Film boyunca, tarikat hak edilmemiş bir saldırının talihsiz kurbanı olarak gösterilirken, BATF Nazi zamanının uzun çizmeli fırtına birliklerini andırıyor. Silahlı çatışma, gazla saldırılar ve çiftliğin sonunda yakılarak yok edilmesi sonucunda içerideki herkesin ölmesi, "Nazilerin Avrupa'yı

işgal edişlerinden beridir, hiç kimsenin kendi devletlerinin elinden Waco'dakiler kadar vahşi ve kanunsuz bir saldırıya uğramamış olduğunu," gözler önüne seriyor.

Linda Thompson, Waco katliamıyla ilgili araştırmalarına başladıktan sonra takip edilmeye başlandığını ve evinin üzerinde dolaşan "simsiyah helikopterlerin" ultrasonik silahlarla ofisine de saldırarak kendisini ve çalışanlarını hareketsiz hale getirdiğini iddia ediyor. Bu gizemli "siyah helikopterler" sonradan Yeni Dünya Düzeni'ne dair üretilen komplo teorilerinin ayrılmaz bir parçasına dönüşerek UFO'larla, Amerika'daki BM birlikleriyle ve polis devletinin paravan örgütü olduğu düşünülen Federal Acil Durum Yönetimi Teşkilatı ile (FEMA) ilişkilendirildi.⁴ Linda Thompson aynı zamanda demiryolu sistemiyle bağlantı kuran toplama kamplarının kurulduğundan da endişe ediyordu. Oklahoma City yakınındaki El Reno'da bulduğu böyle bir kampın, McVeigh'ın federal hükümet binasını bombalamaktan yattığı hapisane olduğu anlaşıldı.

Timothy McVeigh bu türden yayınları bol bol okumuş ve federal hükümetin totalitaryenizmini, Birleşmiş Milletler'in kontrolü ele geçirmesini konu alan paranoyakça fantezilerden fazlasıyla etkilenmişti. Waco katliamı onu derinden sarsmış ve hem kuşatma sırasında hem de daha sonra bölgeyi iki kez ziyaret etmişti. Şahitlerin söylediğine göre, Thompson, Waco belgeselini defalarca izlemiş ve bir hükümet binasına intikam saldırısı düzenlemekten söz etmişti. Oklahoma City'deki bombalı saldırının Waco kuşatmasının yıldönümüne rastlaması tesadüf değildi. McVeigh aynı zamanda insanlara numaralar enjekte edilip barkodlar verilerek, yurttaşların şeytani bir sosyal düzen içinde tamamen kontrol altına alınacağını söyleyen karanlık öngörülerden de çok etkilenmişti. Hatta kendisinin de zihin kontrolü projesinin kurbanlarından biri olduğuna inanıyor, federal hükümetin askerliği sırasında kendisini izleyip kontrol altında tutabilmek için kalçasına bir mikroçip yerleştirdiğini iddia ediyordu. Komplo teorisyenlerine göreyse, bu bombalı saldırı da FBI'ın halkı paniğe sevk ederek hükümete daha fazla güvenmesi için uyguladığı bir kriz yaratma projesiydi.⁵

Komplo teorileri Amerika'nın radikal sağında uzun zamandır yaygın. John Birch Cemiyeti ve diğer aşırı sağcı gruplar, ünlü İngiliz komplo teorisyei Nesta Webster'ı (1876-1960) yeniden keşfedişlerinin ardından, Fransız Devrimi'nin ve modern çağda geleneksel otoriteye yarattığı zorlukların arkasında 18. yüzyıl Avrupası'ndaki gizli cemiyetlerle masonları görmeye başladılar.⁶ Bu spekülasyonların merkezinde Cizvit bir öğretim üyesi olan Adam Weishaupt'un (1748-1830) Mayıs 1776 tarihinde Ingolstadt'ta kurduğu gizli cemiyet Bavyeralı İlluminati var. Weishaupt'un rasyonal, eşitlikçi ve ruhban sınıfına karşı bir dünya görüşü vardı. Fikirlerini yaymak için var olan mason localarını kullanan düzen, Almanya, Avusturya, İtalya ve Fransa'da bu amacına ulaştı. Bavyeralı yetkililer 1786 yılında cemiyeti kapatarak yüzlerce belgeye ve Weishaupt'un mektuplarına el koyunca, İlluminati'nin çalışmaları ortaya çıkmış oldu. Ardından bir dizi itiraf, kendini kurtarma ve resmi yazışmalar geldi. Fransız Devrimi patlak verdiğinde, Avrupa tarihinde bir dönüm noktası olan bu olayla gizli cemiyetlerin faaliyetleri arasında bağlantı kuracak birçok dolaylı kanıt vardı.⁷

Nesta Webster'ın etkisi olmasa, bugün çoğu Amerikalı İlluminati'nin ismini bile duymamış olacaktı. Kitaplarının yeniden yayınlanması ve fikirlerinin radikal sağda yaygınlaşması sayesinde, İlluminati 1960'lardan itibaren Amerika'daki komplo teorisi edebiyatının ana temalarından birisi haline geldi. Örgütün üyesi oldukları söylenen Benjamin Franklin, Thomas Jefferson ve John Adams yüzünden, İlluminati'nin Amerika'nın kurucuları üstünde kötü bir etkisi olduğuna dair yaygın bir inanç var. Tasarımı kurucular tarafından yapılan ABD devletinin mühründeki ve dolarların üstündeki okült piramit ve göz sembollerinin bu etkiyi yansıttığı söyleniyor.⁸ İlluminati Robert Anton Wilson'ın yazdığı *The Illuminatus Trilogy* (İlluminati Üçlemesi, 1975) ve *The Illuminati Papers* (İlluminati Belgeleri, 1980) gibi İlluminati klasikleri sayesinde popüler kültüre bile girmiş durumda. 1980'lere gelindiğinde, devrim öncesinde kurulmuş olan Bavyeralı İlluminati artık bütün ulusal para sistemlerini ve hükümetleri kontrol etmeye kararlı, uluslarüstü ve içe sızmış bir şebekeye dönüşmüştü.⁹

1970'lerden itibaren, Yahudi bankacı aileleri, Amerika'nın yönetici sınıfını, devlet kurumlarının ve özel kurumların gizli amaçlarını ifşa eden komplo teorileriyle dolu bir sürü kitap radikal aşırı sağcı okurlara ulaştı. Gary Allen, *None Dare Call It Conspiracy* (Kimse Komplo Teorisi Demesin, 1971) kitabında Rothschildlerden, Warsburglardan ve Federal Rezerv Bankacılığı'ndan söz ettikten sonra, dış siyaset konusunda fikir üretmek için 1921 yılında kurulmuş özel bir kurum olan Dış İlişkiler Konseyi'ni (CFR), seçilmeden iş başına geçecek bir dünya hükümetinin baş temsilcisi olarak hedef gösteriyordu. Amerika'nın önde gelen bir başka komplo teorisyeni olan Des Griffin, çok okunan kitabı *Fourth Reich of the Rich*'de (Zenginlerin Dördüncü Reich'ı, 1976) İlluminati'nin köklerini Cecil Rhodes'a, Yuvarlak Masa'ya ve Rockefeller ailesine kadar takip ediyordu. Bu fikirler komplo teorisi meraklıları tarafından kitap, bülten ve dergilerde yeni kombinasyonlar yaratılarak geliştiriliyordu. Ulusal Güvenlik Teşkilatı, Merkezi Haber Alma Örgütü, Federal Soruşturma Bürosu ve Amerikan Vergi İdaresi, tabii ki başta gelen hedeflerdi. Kapalı kapılar ardındaki elitlerin üzerinde durularak, Dış İlişkiler Konseyi ve Üçlü Komisyon'un ortak üyeleri açıklandı, Federal Rezerv'in, önde gelen enerji şirketlerinin, çokuluslu şirketlerin, bankaların, medya gruplarının yönetim kurullarında, devletin ve akademi dünyasının en üst kademelerinde aynı adamların olduğu iddia edildi. Amerika ve Avrupa'da politika üretenler ve önde gelen sanayiciler için yılda bir dışarıya kapalı uluslararası kongreler düzenleyen, Hollanda Prensi Bernhard'ın başkanlığını yaptığı prestijli Bilderberg Grubu da derin şüphe yaratan konulardan biri. Komplo teorisyenlerine sorarsanız, bütün bu gizli elitlerin esas amacı bütün insanlığı yönlendirip kontrol altına alabilecekleri bir "Yeni Dünya Düzeni" yaratmak.¹⁰

1990'ların başında, ABD'deki komplo teorisi kültürünün duayeni olan Arizona-St. Johnslu Milton William Cooper'ın yazdığı, ismiyle kıyameti anımsatan *Behold a Pale Horse* (İşte Beyaz Bir At, 1991) kitabı bu komplo teorici-binyılcı hareketin bir özeti. 1943 yılında bir hava subayının oğlu olarak dünyaya gelen Cooper'ın çocukluğu

birçok yabancı ülkede geçti. 1961 yılında Japonya’da liseden ayrılarak Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri’ne katıldıktan sonra, 1965’te Deniz Kuvvetleri’ne transfer oldu. Pasifik Okyanusu’nda bir denizaltıda görevliyken, hayatında ilk kez okyanustan çıkıp bulutların içine dalan bir uçan daire gördü. Uçan dairenin diğer mürettebat ve subaylar tarafından da tekrar tekrar görülmesine rağmen, gördüklerini anlattığı takdirde hapse atılmakla her nedense bir tek Cooper tehdit edildi. 1968 yılında yüksek güvenlikli konulara ulaşım hakkıyla Deniz Kuvvetleri İstihbarat’a atandı. Burada Amerikan vatandaşlarına karşı yüksek düzeyde bir komplo kurulmuş olduğunu keşfetti. Deniz Kuvvetleri İstahbarat’ın John F. Kennedy suikastında parmağı olduğuna emindi. 1972 yılına kadar UFO’lar, deniz kuvvetleri, gizli devlet, yaklaşan buz çağı, Galileo Projesi ve Yeni Dünya Düzeni planlarıyla ilgili birçok rahatsız edici gizli bilgiye ulaşmıştı.¹¹

1975 yılındaki şerefli terhisinden sonra, Cooper bu bilgileri basına sızdırmaya çalıştı. Ardından gizli güçlerin onu susturmak için hemen harekete geçtiğini iddia etti. Güya Kaliforniya’da, arabası siyah bir limuzin tarafından bir tepeden aşağı yuvarlandıktan sonra, arabadaki iki adam hurdaya dönen arabanın yanına inmişti. Bir tanesi çömelip boynundan nabzına bakarken, öteki ölüp ölmediğini sormuştu. Adam yakında öleceğini söyleyince, öteki işlerini hallettikleri için memnun olmuştu. Cooper bir ay sonra aynı esrarengiz araba tarafından bir kez daha kaza yapmaya zorlandığını ileri sürdü. Bu kez bacağını kaybetmişti. Hastanede ziyaretine gelen iki adam, gizli bilgileri duyurmaya devam ettiği takdirde, başına son bir kaza geleceğini söyleyerek onu tehdit etmişti. Askerin ve hükümetin gizli faaliyetleriyle ilgili sarsıcı keşifler, ölümle burun buruna geldiği bu olaylarla birleşince, Cooper küresel bir komplonun varlığından ve birçok bilginin gizlendiğinden iyice emin oldu. Bir yandan malzeme toplamaya devam ederken, Yeni Dünya Düzeni’nde insanlığı köle haline getirme planlarının gerçek olduğunu dünyaya duyurmaya karar verdi. Bu kararını da, “gerçeğe daha önce yazılmış olan her şeyden daha yakın” olduğunu söylediği kitabını yayınlayarak gerçekleştirdi.¹²

Behold a Pale Horse, anayasayı alçakça çiğneyerek Amerikan halkına zorla kabul ettirilecek bir dünya devletinin çok da uzakta olmadığını göstermek için araya serpiştirilmiş resmi belgeler, raporlar ve başka gereksiz malzemelerle, komplo teorilerinin oluşturduğu mitlerle dolu bir karmaşa. İlk bölüm sözde hükümetin yayınladığı “Sessiz Savaşlar İçin Sessiz Silahlar” isimli gizli bir duyuruya ayrılmış. İlk olarak 1986 Temmuz’unda, ihtiyaç fazlası malzemelerin satıldığı bir satışta, IBM marka bir fotokopi makinesinin içinde bulunan bu belge, daha sonra komplo teorisi kültlerinin en gözde konularından birisi haline gelmişti. Bu bölümde sermayeyi disiplinsiz ve sorumsuz çoğunluktan, hakkını verecek ve zeki bir azınlığa geçirmeyi amaçlayan elitlerin 1954 yılında sürprizleri olmayan ve yönlendirilebilir bir toplum yaratmak için yöneylem araştırmasını, bilgisayar teknolojisini ve finansmanı kullanmaya karar verdiklerini öğreniriz. Bu plana göre, bayağı yaygın olan eğitim sistemi insanların disiplinsiz ve cahil kalmalarını sağlarken, medyanın yarattığı havadan sudan kaygılar ve basit eğlenceler akıllarını karıştırıp aptallaşmalarını sağlayacaktı. Bulunan bu belge sosyal ve ekonomik mühendisliği elektroniğe benzeterek bir toplumdaki tüm bireylerin programlanabileceğini söyleyen teknik bir jargonla yazılmıştı, çünkü “zekâsını kullanmayan insanların (zekâsı olmayan) hayvanlardan” farkı yoktu. “Böyle insanlar birer yük hayvanı, kendi rıza ve istekleriyle masaya gelen birer biftekti.”¹³

Bill Cooper bu belgenin İlluminati’nin Birleşik Devletler yurttaşlarına savaş açmış olduğunun resmi ilanı olduğunu söyler. Barışsever yurttaşların, şiddet de dahil olmak üzere, her türden tedbiri almaya, düşmanı belirlemeye, karşı saldırıya geçip yok etmeye hakkı olduğunu savunur.¹⁴ “Gizli Cemiyetler ve Yeni Dünya Düzeni” başlıklı ikinci bölümde, Cooper bağımsızlık ve özgürlüğe karşı kurulan bu komploya dair yaptığı kendi araştırmalarını ve düşüncelerini aktarır. İlluminati komplosunun kökenlerini eski Yılan Kardeşliği’ne, oradan Tapınak Şövalyeleri’ne ve masonlara kadar götürür. Cooper, modern gizli cemiyetlerin aslında tek bir amacı olan, tek bir cemiyet olduğuna inanmaktadır. İnsanlığı

köleleştirmek için hep bir elden kurdukları komployu çeşitliliklerinin ardında gizlemektedirler:

Arayış Düzeni, JASON Derneği, Roshaniya, kabala, Tapınak Şövalyeleri, Malta Şövalyeleri, Columbus Şövalyeleri, Gül Haçlıların Antik ve Mistik Düzeni, İlluminati, Nazi Partisi, Komünist Parti, Dış İlişkiler Konseyi'nin Yönetici Üyeleri, The Group, Ejderha Kardeşliği, Gül-Haçlılar, Uluslararası İlişkiler Kraliyet Enstitüsü, Üçlü Komisyon, Bilderberg Grubu, Vatikan, Russell Trust, Skull & Bones, Scroll & Key [Harvard ve Yale Üniversitelerindeki gizli cemiyetler], Order; bunların hepsi aynı ve aynı nihai amaç için, Yeni Dünya Düzeni için çalışıyorlar.¹⁵

Cooper bu grupları saplantılı bir şekilde analiz ederek, birbirine kenetlenmiş olan bu elitlerin dünya üzerindeki korkunç gücünü kanıtlayacak, hem hayali hem de gerçek pek çok ayrıntı verir. Garry Allen'ın izinden giderek onur köşesini Dış İlişkiler Konseyi'ne ve Bilderberg Grubu'na ayırır. Cooper'a göre, ABD hükümetini Dış İlişkiler Konseyi kontrol etmektedir. Üyeleri yürütme organının, Dışişleri Bakanlığı'nın, Adalet Bakanlığı'nın, CIA'in ve askeriye'nin içine sızarak en yüksek mevkilere gelmiştir. CIA'in bütün başkanları ve Roosevelt'ten sonraki hemen her başkan CFR üyesidir. Amerika'nın en büyük gazetecilerinden çoğu ve basın patronları CFR üyesidir. Amerikalıların İngilizlere duyduğu geleneksel güvensizlikle CFR ile Uluslararası İlişkiler Kraliyet Enstitüsü arasında da bağlantı kuran Cooper'ın, Oxford Üniversitesi ve All Souls College konusunda da derin kuşkuları vardır. Ancak, yine de, dünyadaki en güçlü gizli örgüt üyelerini İlluminati'den, masonlardan, Vatikan'dan ve Avrupa'nın eski soylu aileleri arasından seçen Bilderberg Grubu'dur: "Bunlar dünyayı GERÇEKTEN yöneten adamlar."¹⁶

Cooper 3, 7, 9, 11, 13 ve 39 rakamlarının İlluminati için önemli olduğunu söyler. Bu rakamların anayasa maddelerinde, eyaletlerin ilk sayısında, Anayasa Konvansiyonu'nun üye sayısında ve Bağımsızlık Bildirgesi'nin tarihinde tekrarlandığını bulmuştur.

Birleşik Devletler'in Büyük Mührü'nde de İlluminati'nin kabalacı etkisini görür. Piramitteki her şeyi gören göz Lucifer'i temsil etmektedir ve eski Yılan Kardeşliği'nin sembolüdür. "Novus Ordo Seclorum" mottosu İlluminati'nin Yeni Dünya Düzeni projesini ele verirken, zeytin dalının üstündeki yapraklarda, bayrağın üstündeki çizgilerde, oklarda, "E pluribus unum," sözündeki harflerde, arma'nın içindeki yıldızlarda, piramidin taşlarında ve "Annuit Coeptis" sözündeki harflerde 13 sayısının tekrarlanması dünyadaki bu en güçlü gizli cemiyetin imzasıdır. En kötüsü, Bilderberg Grubu'nun on üç üyelik üç gruptan oluşan kurul yapısında da aynı sayıların tekrarlandığını keşfetmiş, grubun İlluminati'den etkilenmiş olduğundan şüphesi kalmamıştır.¹⁷

Cooper başkanlık gücünün kötüye kullanımını ABD hükümetinin totaliter sosyalizm rejimini zorla kabul ettirme planının en büyük kanıtı olarak görür. Ne rapor edilen ne de halka duyurulan Ulusal Güvenlik Karar Yönergesi sayesinde birçok tüzüğün yürütme organı tarafından çıkartıldığını savunur. Cooper'a göre, başkan (o günlerde George Bush) bu "gizli kanunlar" sayesinde gizli eylemler başlatma, savaş ilan etme, terörizmle savaşma ve acil durumlarda Kongre'ye danışmadan anayasayı askıya alma gücüne sahiptir.¹⁸ Cooper daha sonra Federal Acil Durum Yönetimi Teşkilatı'ndan söz ederek, bu kurumun acil durumlarda medyanın, yiyecek stoklarının, enerji ve ulaşımın kontrolünü eline alma, yurttaşları hükümetin gözetimindeki birlikler halinde seferber etme yetkisi olduğunu söyler. Houston'dan William R. Pabst, Savunma Bakanlığı'nın ülkeyi tamamen ele geçirme ve bir polis devleti kurma planlarıyla ilgili paranoyakça bir raporla birlikte, siyasi mahkûmları alıkoymak için çoktan kurulmuş olan çok sayıda toplama kampının yerleri hakkında ayrıntılı bilgiler verir. "Aileniz dağılıp köleler gibi çalıştırılmak için Birleşik Devletler'in çeşitli yerlerine yollandığında, onları bir daha hiç göremeyeceksiniz ve bu sizin suçunuz olacak çünkü bunu engellemek için hiçbir şey yapmadınız."¹⁹

Yönetimdeki elitler çağın sorunlarının ancak gizli ve totaliter bir hükümet tarafından çözülebileceğine inanmaktadır. Görünüşe

göre, en büyük kaygıları aşırı nüfustur. ABD hükümeti nüfus artışını kontrol altında tutabilmek için kendi yurttaşlarına savaş açmış, onları yeni yeni hastalıklar, zararlı kimyasallar ve radyoaktif maddelerle tanıştırmıştır. Yönetici elitler özellikle toplumun istenmeyen kesimlerini, zencileri, Latin Amerikalıları ve eşcinselleri hedef almaktadır. Afrika'daki siyah nüfusu azaltmak için çiçek aşısı kullanılmıştır. ABD'deki nüfus Hepatit B aşısıyla hasta edilmiştir. AIDS virüsü hükümetin geliştirdiği bir silahtır; tütün tarlalarına akciğer kanserinin yayılması için nükleer atıklar boşaltılmaktadır; dioksin ve diğer zararlı maddeler resmi inkârlarla birlikte her yere yayılmaktadır.²⁰ Virginia-Bluemont yakınındaki federal kurum Mount Weather, acil durum ilan ederek Amerika'yı ele geçirmeye hazır bekleyen gölge hükümetin yeraltı şehridir. Bu baskıcı tedbirlerin başlıca hedefi, milliyetçiler ve aşırı sağcı gruplardır. Cooper çok yakında toplanacaklarını söyleyerek bunları uyarır ve biraz akılları varsa tatil dönemlerinde evlerinden uzak durmalarını tavsiye eder - çünkü tutuklamalar büyük ihtimalle böyle bir zamanda yapılacaktır.²¹

William Cooper'ın komplo teorisi kültünde UFO'lar ve dünya dışı varlıklar da kıyameti hazırlayan unsurlardan. Uzay araçlarının 1947 yılının başından 1952 sonuna kadar giderek artan bir sıklıkta dünyayı ziyaret ettiklerini söylüyor. Cooper'a göre, New Mexico-Roswell ve daha birçok yerde yere çakılan UFO'lar, canlı ve cansız ele geçirilen uzaylılar, Hava Kuvvetleri'nin ve CIA'in gözetiminde en iyi bilimadamları tarafından incelenmiş. Ancak dev bir güvenlik perdesi, çelişkili söylentiler ve yanlış bilgilendirme yüzünden halk hâlâ bu konuda gerçek bir bilgiye sahip değil. Cooper insana benzeyen uzaylıların kendi türlerini devam ettirebilmek için genetik malzeme bulmak amacıyla dünyaya geldiklerine inanıyor. Başkan Eisenhower 1954 Şubatı'nda uzaylılarla resmi bir görüşme yapmış ve Birleşik Devletler hükümetiyle uzaylılar arasında resmi bir anlaşma imzalanmış: Onların ileri teknolojilerine karşılık, uzaylılara da sınırlı sayıda insanı kaçırıp genetik projelerinde kullanmak üzere inceleme izni verilmiş. Devletin uzaylılarla her türden ilişkisini, Cooper'ın 1970'lerin başında ABD Pasifik Filosu'nda görevli bir

istihbarat subayıken gizli brifinglerini okuduğu, MAJESTIC-12 olarak bilinen bir komite yürütüyormuş. Nevada Çölü'nün yakınındaki Dreamland ya da Area 51'da uçan daireler için uzaylı-hükümet işbirliğiyle kurulmuş dev hava üsleri varmış.²² Area 51, bir süredir ufologların ve komplo teorisi meraklılarının gözde mekânlarından birisi. Anthony Hilder, Dreamland üssündeki UFO'larla ilgili *The Panic Project* (Panik Projesi) isimli bir kaset yayınladı.²³ Komplo teorisyenleri yönetimdeki elitlerin dünya nüfusuna karşı uzaylılarla ittifak kurduğuna inanıyor.

Bill Cooper'ın dolaysız bir binyılcılığı var. Ona göre, 2000 yılı geldiğinde, hükümetin halka karşı gizlice aldığı tedbirler açık bir düşmanlığa dönüşecek. Aynı zamanda, UFO'ların ve uzaylıların varlığı bir tür İkinci Geliş şeklinde resmi olarak açıklanacak. Şu anda Jüpiter'e gitmekte olan Galileo isimli bir uzay aracı dev gezegenin kalbine taşıdığı plütonyum yükünü boşaltarak atomik bir reaksiyon ve ismi Lucifer olan yeni bir yıldız yaratacak. Medya manipülasyonuna dayalı dev bir program sayesinde bu fenomen muazzam bir dini olay olarak algılanacak. Bütün dünya eski kehanetin gerçekleşmesini beklemeye başlayacak. Bu noktada, Keops'un Mısır'daki büyük piramidinde dünyaya ait eski kayıtların bulunduğu bir mahzen açılacak ve George Bush'un da hazır bulunduğu okült bir kutlamaya yeni binyıl başlarken Yeni Dünya Düzeni ilan edilecek.²⁴

Bill Cooper anayasaya aykırı, cani ve despot bulduğu hükümete karşı anarşist ve özgürlükçü bir ruhla isyan eder. Anthony J. Hilder, Linda Thompson ve Amerika'daki komplo teorici-binyılcı kültürlerin birçok sözcüsü için de aynı şey geçerlidir. Bu kültürlerin diğer unsurlarla birlikte Alman nasyonal sosyalizmini de Yeni Dünya Düzeni'nin habercilerinden birisi olarak gördüğü göz önüne alınırsa, bütün bunların ezoterik nazizmle ne ilgisi olduğu merak edilebilir. Bunun cevabı, kültürlerin gizli planları saplantı haline getirmiş olmasında yatıyor. Komplo teorisyenleri masum insanları köleleştiren gizli bir yönetici sınıfa savaş ilan ederek, ölümcül bir yansıtma yapıyor. Elitler totaliterci, demokrasi karşıtı, halkı hor gören tarafken, halk da kötücül komploların, kendilerini kaçırın

uzaylıların, çip implantasyonlarının ve her türden eziyetin çaresiz, her şeyden habersiz kurbanı olarak gösteriliyor. Elitlerin böylesine feci bir okült tiranlıkla suçlanması, yalanlardan, aldatma ve baskılardan oluşan dev bir yapının yıkılması için şiddet kullanılması gerektiği imasını da haklı çıkartıyor. Bir zamanların uysal kurbanları gerekli her yola başvurarak elitleri yok etme iznini elde etmiş oluyor. Kurbanlar komplocuları yok edip bağımsızlıklarını yeniden kazanabilmek için gizli eylemlere, şiddete, teröre –elitlerin yapmakla suçlandığı her şeye– hak kazanıyor.

ABD’deki komplo teorisi kültleriyle Nazi düşünce tarzı arasındaki psikolojik paralellikler, *Behold a Pale Horse*’un on beşinci bölümünün tamamını *Siyon Bilgelerinin Protokolleri*’nin eksiksiz bir yeniden basımının oluşturduğunu gördüğümüzde daha da belirginleşiyor. Kitaptaki metin İngilizceye Victor E. Marsden’ın çevirdiği ve ilk olarak 1921 yılında, İngiltere’deki ünlü bir antisemitik grup olan Britons Publishing Society tarafından yayınlanan, ilk İngilizce baskıdan alınmış. Cooper, “Bir ulusun parasının kontrolünü elime verin, kanunlarını kimin çıkardığı umurumda olmaz,” diyen Mayer Amschel Rothschild’dan (1743-1812) alıntı yapsa da, *Protokoller*’i bir tek Yahudilerin dünyayı ele geçirme planı olarak görmüyordu. Komplocular olarak Yahudilerin adı geçen yerlere “İlluminati” sözcüğünün konulmasını öneriyordu. Yahudi olmayan safdilleri ve kurbanları anlatan “Goyim” sözcüğüse –masum ama saf insanları aşağılamak için tercih edilen deyimle– “sığır” olarak okunmalıydı.

19. yüzyılın sonlarında yazılmış olmalarına rağmen, protokollerin çoğu komplo teorisyenlerinin gizli devlet ve Yeni Dünya Düzeni korkularını destekler niteliktedir. Yahudiler (İlluminati) devletler arasında ihtilaf, çekişme ve husumet yaratarak borçlarını artıracak ve düşmanlarıyla savaşa girmelerini kışkırtacak (Protokol 7): İşte 1945’ten sonra sürekli küçük savaşlar olmasının nedeni budur. Yahudiler (İlluminati) çelişkiler yoluyla kamuoyunu şaşkına çevirir (Protokol 5); Yahudiler (İlluminati) eğlenceler, oyunlar, tutkular, halka mahsus eğlence yerleri yoluyla kitleleri gerçek meselelerinden uzaklaştıracaktır (Protokol 13). Bu stratejiler günümüzün yüzeysel

parti siyasetlerini ve gereksiz tüketim kültürünü yansıtır. Yahudiler (İlluminati) köleleri arasından kukla bir yönetici seçeceklerdir. Bu yöneticinin acil durumlarda yeni kanunlar önerme, anayasayı değiştirme ve savaş durumu ilan etme yetkisi olacaktır (Protokol 10): Ulusal Güvenlik Karar yönergeleri ve polis devleti kurmak için FEMA'nın seferber edilmesi. Yahudiler (İlluminati) tüm insanlığı kontrol altına almak için hükümeti merkezileştirecektir (Protokol 15): Yeni Dünya Düzeni.

Komplo teorileri, her zaman için insanların siyasi süreçten uzak tutulduklarını hissettikleri zamanlarda ortaya çıkar. Büyük hükümetin tüm dünyaya yayılması, siyasi bir sınıfın doğuşu ve elitlerle seçmenler arasındaki uçurumun gitgide genişlemesi komplo teorilerini kışkırtan şeyler. Avrupa Birliği'nin ve federal kurumlarının 1990'lar da gün geçtikçe daha çok bütünleşmesi, Amerika'da çok rağbet gören bu komplo teorilerinin Avrupa'dan da destekçiler bulmasına neden oldu. Özellikle güçlü devletten, büyük ölçekli sanayiden ve geleneksel tıptan kuşku duyan "alternatif hareket", komplo teorilerine karşı çok duyarlı oldu. Yeniçağ dünyasında büyük bir başarı elde eden *Nexus* dergisi (Kerry Bolton'ın *The Nexus* dergisiyle karıştırılmasın) bu trendin çarpıcı bir örneği. 1990 yılında Avustralya'da yayınlanmaya başlayan ve artık hem Birleşik Devletler hem de Britanya'da dağıtımı yapılan dergi, tüm dünyada 130.000'i aşkın okura ulaşıyor. *Nexus* "kehanetler, UFO'lar, Büyük Birader, açıklanamayan olaylar, gizlenen teknoloji, gizli tarih ve daha fazlasının" müthiş bir karışımını sunuyor. Dergide makrobiyotik yemekler pişirme, aromaterapi ve ozon deliği üstüne yazılar, suya florür karıştırılması, CIA'in zihin kontrolü deneyleri ve ilaç sanayiyle ilgili ifşaatlarla birlikte yer alıyor. *Nexus* sağlık, çevre ve doğru yaşamaya ilişkin kaygıların gizli istismarlar ve devletin gizli planlarından duyulan korku ve endişelerle nasıl bütünleşmiş olduğunu gözler önüne seriyor.

Nexus, aynı zamanda Amerikalı milislerin bir propaganda aracı. Eski sayılarından birinde Linda Thompson'ın kongre üyelerini vatan hainliğiyle suçlamak için Washington'a yürüme çağrısına yer verildi. Thompson milislerin savaş esiri muamelesi görmek için

silahlı ve rütbeli olmalarını söylemişti. McVeigh'ı çok etkilediği söylenen Waco kuşatması belgeselinin dağıtımını Avrupa'da *Nexus* yapıyor. Dergi 1995 Haziranı'nda filmin kapsamlı bir analiziyle birlikte kehanet benzeri bir yoruma yer verdi: "Şu anda Birleşik Devletler'de gelişmekte olan çok büyük bir yeraltı hareketi var. Amerika'da bir yerlerde, birileri her gece bir grup dostuna bu videoyu izletiyor. İzledikten sonraysa etkisinde kalmamak imkânsız. Dikkatli olun, bulaşıcıdır!"²⁵ Dergide ayrıca Linda Thompson'ın FEMA ile ilgili bir yazısı da yayınlandı. Thompson bu yazısında siyah helikopter trafiği ve FEMA'nın acil durumlardaki geniş yelpazeli sorumlulukları üstünde durdu. Thompson'a göre, FEMA bütçesinin sadece yüzde altısı acil durum yönetimine harcanıyor; ayrılan fonun geriye kalanıysa hükümetin gizli yeraltı tesislerine ve yeni toplama kamplarına harcanıyor. Anayasa askıya alındığında, FEMA'ya sivil hayatı bütünüyle ele geçirme yetkisi veren 14 adet başkanlık kararnamesinin listesini veriyor.²⁶

Dergide Michigan Militia grubunun önde gelen üyelerinden Mark Koernke'nin Amerika'daki gizli polis gücüyle ilgili bir yazısı da yayınlandı. Askeri istihbarat ve özel savaş birimlerinde komutanlık geçmişi olduğunu öne süren Koernke,²⁷ FEMA, Çoklu Yargılama Yetkisine Sahip Görev Gücü (MJTF), Finansal Suç Yaptırım Ağı (FINCEN) ve bu örgütlerin bütün Birleşik Devletler'de arama yapmak ve alıkoymak, kadın, erkek ve çocukları kategorilere ayırarak toplama kamplarına yollamak için ne şekilde hazırlandığına dair anlattıklarına inandırıcılık kazandırıyor. Koernke bu özel güçlerin kolluk kuvveti olarak sokak çetelerini ve canileri kullandığını öne sürüyor. Ona göre, Birleşmiş Milletler ve yabancı ülkelerin askeri personeli bütün ülkeye yayılmış, acil durum ilan edilmesini bekliyor. Hükümetin silahlanma ve uyuşturucu karşıtı kampanyalarıyla eylemleri halka karşı genel bir seferberliğin ön hazırlıkları.²⁸ BBC televizyonunda yayınlanan *Panorama* programı Koernke'yi ballandıra ballandıra politikacıları linç etmekten söz ederken gösteren görüntüler yayınladı. Oklahoma'daki bombalama olayından sonra FBI tarafından aranmaya başlandı ama sorgulanmadan kaçmayı başardı.

Britanya’da, geçmişte profesyonel futbol oynamış ve televizyonda spor spikerliği yapmış olan David Icke, *The Robots’ Rebellion* (Robotların İsyanı, 1994) kitabının yayınlanmasıyla birlikte Yeniçağ hareketinin yıldızı oldu. Kitapta “toplumdaki dönüştürücü değişimler üstüne elde edilmesi zor bilgiler” sunduğu için, *Nexus*’u eşsiz ve mükemmel bir kaynak olarak göklere çıkardı. Elitizm karşıtı, ekolojik ve ruhani bir öğretiyi, aşırı sağın komplo teorileri ve yurttaş milislerin kaygılarıyla birlikte sundu: Gizli cemiyetler ve masonlar, bankacılık ve gizli elitler, Yeni Dünya Düzeni, mikroçiple zihin kontrolü, uzaylılar ve silah kanunlarındaki kısıtlamalar. Ayrıca *Siyon Bilgelerinin Protokolleri*’ni yeniden gündeme getirip her bir protokolden uzun alıntılar yaparak, bu korkunç planların güncel siyasi gelişmelerde nasıl gerçekleştirilmiş olduğunu gösterdi. Icke, Hitler’in Nazi Almanyası’nda antisemitizmi yaymak için *Protokoller*’i kullandığını söylese de, metnin gerçek olduğuna dair sarsılmaz bir inancı var: “Hitler’in bilgiyi kötü amaçlar için kullanmış olması, bilginin gerçekliğini değiştirmez.” Icke, Hitler ve Nazileri başa getiren şeyin *Protokoller*’in öngördüğü aynı Kardeşlik planı olmasındaki ironiye de dikkat çeker.²⁹ Icke kitap tanıtımı için yaptığı konuşmalarla Britanya’nın bütün büyük şehirlerini dolaştı. *The Robots’ Rebellion* çıkışının üstünden daha bir yıl geçmeden üçüncü baskısını yaptı ve Icke 1994 Ekimi’nde Amsterdam’da düzenlenen, milis lideri Linda Thompson’ın da davetli olduğu *Nexus* konferansına katıldı.

The Robots’ Rebellion ruhani bir küresel sevgi ve aydınlanma mesajı verirken, Amerikan komplo teorisi kültlerinin bildik inançlarıyla paranoyak klişelerini tekrarlar. Amerikan Federal Rezerv bankacılığını İlluminati yaratmıştır. Bu elit Kardeşlik (Icke’in İlluminati yerine kullanmayı tercih ettiği terim), Rothschild ve Rockefeller imparatorluklarından oluşmaktadır. Önde gelen altı örgütü, Dış İlişkiler Konseyi, Üçlü Komisyon, Roma Kulübü, Bilderberg Grubu, Uluslararası İlişkiler Kraliyet Enstitüsü ve Birleşmiş Milletler’dir. İlluminati’nin amacı bütün kıtaları yönetecek bir dünya devleti kurmaktır. John F. Kennedy, Kardeşlik’in en önemli çıkarlarına karşı olduğu için öldürülmüştür: CIA, Federal Rezerv ve Vietnam Savaşı.

1968 yılında çıkan Amerikan Silah Kontrol Kanunu, Nazilerin 1938’de çıkardığı silah kontrol kanununun kelimesi kelimesine aynısıdır. Kitapta FEMA, MJTC, FINCEN ve uzaylıların rolüyle ilgili bölümler de var. Yeni Dünya Düzeni ile ilgili bilgilerin çoğunu Bill Cooper’dan alan Icke, kaynak olarak da zaten *Behold a Pale Horse* kitabını gösteriyor.³⁰

Icke’in kitabında, kendisinin bu bilgileri veren kişi değil, sadece bir aracı olduğu açıkça anlaşılıyor. Icke ruhani uyanış süreci boyunca, halka duyurulması gereken bilgilerle dolu bir alana doğru yönlendirildiğini hissetmiş. Bu durum özellikle Yeni Dünya Düzeni için geçerli. Icke daha önce pek duymadığını içtenlikle itiraf ettiği bu kavram hakkında kitabında yer alan bütün bilgileri üç haftalık bir süre içinde karşısına çıkan farklı insanların ona verdiğini anlatıyor. “Bana rehberlik eden yüksek mertebedeki varlıklar bu bilginin kitaba girmesini ve halka duyurulmasını istediler.”³¹ Öyleyse Icke’i ve Yeniçağcı müritlerini komplo teorici-binyılcı kültlerin inançlarına doğru yönlendiren bu rehberler kimdi? Icke, Bill Cooper’dan ve ABD’li yurttaş milislerin kaynaklarından neden uzun uzun alıntılar yaptı? Bu bilgileri ona vermek için karşısına çıkan insanlar kimlerdi? Matthew Kalman’ın ve *Open Eye* dergisinden John Murray’nin yaptığı son araştırmalar aşırı sağcı ve Neonazi grupların kendi fikirlerini Yeşil çevrelerde ve Yeniçağ dünyasında yayabilmek için kendilerine kolayca kanan Icke’i kullandıkları yönünde.

Londra’da yayınlanan Yeniçağ dergisi *Rainbow Ark*’ın Icke ile yakın bir ilişkisi ve üzerinde büyük bir etkisi var. Icke’nin komplo teorileriyle ilgili yazılarını yayınlayan dergi, aynı zamanda yapacağı konuşmaları ve toplantıları da organize ediyor. Ayrıca aşırı sağda şaşırıcı derecede çok destekçisi ve bağlantısı var. Bunlardan bazıları, derginin eski ev sahibi ve İngiliz kökenli bir İsraili olan Mary Stanton, C. H. Douglas’ın Sosyal Saygınlık hareketinin liderlerinden Anthony Chevasse, Bloomfield Books’un antisemitik sahibi ve British League of Rights’ın lideri Donald Martin. Martin’in –British Federation for European Freedom’ın ve Komünizm Karşıtları Dünya Birliği’nin İngiltere ayağının da aralarında olduğu– aşırı sağcı gruplara liderlik

yaptığı uzun bir geçmişi var. Britanya Ulusal Partisi lideri John Tyndall, Martin'i ve örgütlerini yabancı ırkların göçüne karşı mücadelede müttefikler olarak görüyor. Tyndall'ın dergisi *Spearhead*'de de Martin'in yazıları yayınlanıyor. *Rainbow Ark* dergisinin editörü Icke'in Amerikalı militan aşırı sağcılarla görüşmeler yapmasını sağlamış, komplo teorilerinin duyurulması ve isyana çağrı için mitingler düzenlemiş, bilgi kaynağı olarak Bloomfield Books yayınlarını salık vermiş. Aynı editör Icke'i yönlendirmiş olmakla da övünüyor. "Goyim" için yapılan tuhaf ve "gizli Siyonist" planlarla dolu, *Further Protocols* (Başka Protokoller) isimli bir belgede, "Icke henüz buna hazır değil," yorumunu yapıyor.³²

Nexus'un aşırı sağla bağlantısı Amerikalı milislerle ilgili yazıların ardından Avustralya'da ortaya çıktı. İlk başlarda Yeniçağ'a, sağlığa ve Üçüncü Dünya sorunlarına ilgi duyan Yeşil görüşlü ve alternatif bir dergi olan *Nexus*, şimdiki çizgisine yeni editörü Duncan M. Roads'tan sonra kavuştu. 1989 yılında Libya'da Kaddafi'yi ziyaret eden Roads, aşırı sağcı Libya dostu Robert Pash'in de yakın dostu. Sonradan İslam'a geçmiş bir adam olan Pash, Avustralya'nın aşırı sağıyla solu arasında bir bağ kurmaya çalışmıştı. 1970'lerin sonunda merkezi Amerika'da olan Aryan Uluslar'ın Avustralya'daki bağlantısı ve Ku Klux Klan yayınlarının dağıtıcısıydı. 1980'lerin sonunda Kaddafi'nin *Yeşil Kitap*'ının Avustralya'daki dağıtıcısı oldu ve Britanya'daki Milli Cephe'nin "Siyasi Askerler" fraksiyonunun Libya'daki rejimin üst düzey yetkilileriyle bağlantı kurmasına yardım etti.³³ Avustralyalı Halklar Kongresi'nin başkanı olan Pash'in, Britanya'da Donald Martin'in temsil ettiği aşırı sağcı antisemitik örgüt Avustralya Haklar Birliği'nde yakın bağlantısı var. Pash'in Libya'ya tanıttığı kişiler arasında tarih yorumcusu ve Avustralya Sivil Haklar Birliği'nin başkanı John Bennett da var. Bennett, David Irving ve Willis Carto'nun ortaklarından birisi. Holokost'un reddine adanmış bir dergi olan *Journal of Historical Review*'un yayın kurulunda yer alıyor. *Nexus*'un İngiliz temsilcisi aynı zamanda *Protokoller*'e inanan, David Irving'e hayran olan ve Auschwitz'deki gaz odalarının varlığını reddeden bir adam.

Amerika'daki komplo teorisi inançlarının etkisi, *Protokoller*'in okült Nazi cemiyetleri, uzaylılar ve zaman yolculuğunda oluşan bir söyleme oturduğu Almanya'da daha da çarpıcı olmuştur. Jan van Helsing'in 1993 yılında yayınlanan kitabı *Geheimgesellschaften und ihre Macht 20. Jahrhundert* (Gizli Cemiyetler ve Yirminci Yüzyıldaki Etkileri) ezoterik dergilerde dev bir reklam kampanyasıyla tanıtıldı. Kitap çabucak çok satanlar arasına girip Almanya, Avusturya ve İsviçre'de yüz binin üstünde satarken, İngilizce ve Fransızcaya çevrildi. Kitabın yazarı Jan Udo Holey, 1967 yılında Bavyera-Dinkelsbühl'de dünyaya gelmişti. Punk rockçı bir aktivist olarak beş kıtayı dolaşmıştı. Son olarak yardımcı tıp alanında uzmanlaşmıştı. Bir komplo teorisyeni olarak yazdığı ilk kitap için sembolik anlamı olan bir takma isim seçmişti. Jan van Helsing, Bram Stroker'ın ünlü *Dracula* (Drakula) romanındaki vampir avcısıdır. *Operation Vampire Killer 2000*'in Amerikalı aşırı sağcı yazarı Jack McLamb gibi, Jan van Helsing de kapalı kapılar ardındaki kan emici vampirleri ortaya çıkarmaya soyunur. İnsanlığın bu baş düşmanının tüm dünyaya yayılmış gizli bir cemiyet olan, savaşlar ve ekonomik kölelik yoluyla devletleri ve sıradan insanları baskı altında tutan İlluminati olduğunu söyler. Ancak Helsing'in insanlık ve Yeniçağ değerleri adına duyduğu endişe antisemitik güdülerini maskeler.³⁴

Helsing, insanlığa karşı kurulan komplonun köklerini MÖ 300.000 yılına, Mezopotamya'da kurulan Yılan Kardeşliği'ne kadar götürür. Düzenin yüksek mertebesindekiler Almanya'da 14. yüzyılda, İlluminati adıyla ortaya çıkar. Komplonun modern zamanlardaki kökleri de Mayer Amschel Rothschild'in Frankfurt'ta on iki varlıklı Yahudiyle (Siyon Bilgeleri) gizli bir toplantı yaptığı 1773 yılındadır. Burada dünyadaki bütün serveti kontrol altına almak için bir plan yapılır. Helsing burada *Siyon Bilgelerinin Protokolleri*'ni kitaba alarak, Bill Cooper'ın günümüzdeki yansımaları konusundaki yorumlarından da söz eder.³⁵ Rothschild bankası Bavyera İlluminati ismindeki gizli örgütü kurması için "Bavyeralı Yahudi" Adam Weishaupt'u görevlendirmiştir. "Şeytan'ın Yeni Ahiti" öğretisini yayan örgüt çok geçmeden finans ve sanayi dünyasının önde gelen

isimlerini üyeleri arasına katar. Monarşi ve Kilise'nin ezeli düşmanı olan İlluminati, Amerikan ve Fransız Devrimleri sayesinde bir "Yeni Dünya Düzeni" için birlikte çalışmak üzere masonlarla anlaşma yapar. Birinci Dünya Savaşı, Rusya'yı İlluminati'nin kontrolü altına almak için tasarlanmıştır; İkinci Dünya Savaşı, "Alman milliyetçileriyle 'Siyonist siyasilere' arasındaki fikir ayrılıklarını kullanarak Rusya'nın etki alanını genişletmiş ve İsrail devletini meşrulaştırmıştır; Üçüncü Dünya Savaşı'ysa insanlığın "Lucifer'in öğretisini" benimsemesini sağlayacaktır.³⁶

Helsing, İlluminati'nin çağlar boyunca gelişimini takip ederken çokça Gary Allen, Des Griffin ve Anthony C. Sutton'dan yararlanır. Amerika'da masonluk, Londra Şehri, Rus Devrimi ve Federal Rezerv ile ilgili kısa bölümler, perdelerin ardında her şeye Yahudilerin sahip olduğu ve her şeyin onların kontrolü altında olduğuna dair çarpıcı ayrıntılarla doludur. Güçlerin dans ettiği melodiyi Siyonizm çalmaktadır. İngiltere'nin Yahudilerin kendilerine ait bir vatan sahibi olmasını desteklediğini ilan edişinin, Amerika'nın İkinci Dünya Savaşı'na girişinin ardında Rothschildler vardır. Rothschildlerin ajanları Albay House ve Bernard Baruch 1919 yılında Versay Barış Konferansı'na katılmış, bunun sonucunda Rockefellerların kontrolündeki Dış İlişkiler Konseyi, "günümüz Amerikası'ndaki en etkili gönüllü kurum" doğmuştur. 1920'lerde Almanya'nın tazminat borçlarını ödeyebilmesi için Yahudi ve Amerikan sermayesi tarafından Dawes ve Young planları hazırlanmış ama tekel sermayeleri ancak Alman silah sanayisinin büyümesine yaramıştır. Bu karmaşık anlatıma rağmen, Helsing okuru her şeyin en ince ayrıntısına kadar planlanmış olduğuna ama bunu ancak içeridekilerin bildiğine temin eder.³⁷

Nasyonsosyalizm ve Üçüncü Reich'agelince, Helsing bu konuda Thule Cemiyeti, Vril Cemiyeti ve dünyadışı varlıklar arasındaki bağlantılara dair fantastik hikâyeler anlatan Jürgen-Ratthofer'in *Das Vril Projekt*'inden (Vril Projesi) çokça yararlanır. Sebottendorf, Marcioncu gnostik Tapınak Şövalyeleri'nden zodyakın Kara Güneş çevresindeki hareketine göre dünyanın çok yakında bir dönüşüm geçireceğini öğrenmiştir. Tanrı'nın Krallığı Yahudilerden alınıp Almanlara

verilecektir. Thule Cemiyeti'ne göre, Eski Ahit'in tanrısı Yehova, Yahudilere dünyayı cehenneme çevirmelerini buyurmuştur ve dünyada bu yüzden sürekli savaşlar ve çekişmeler vardı. Helsing, Thule Cemiyeti'nin en başından itibaren Yahudilerin komplosundan ve protokollerden haberdar olduğunu öne sürer. Nazi Partisi'nin ve SS'in öncüsü olan Thule, Yahudi bankalar ve cemiyetlerle savaşarak dünyada "bir ışık âlemi" yaratmaya ant içmiştir. Thule üyeleri Yeşaya'nın Babil açıklamalarına uygun olarak bir mesihin, "Üçüncü Sargon"un geleceğine ve yeni bir Aryan kültürüyle Almanya'yı yücelteceğine inanmıştır. Helsing, Hitler'in Aldebaranlı-Hyperboreali uzaylı Aryanların temasa geçmek için yeraltı âlemi Agartha'yı arayışını anlatan renkli bölümlerle devam eder.³⁸

Helsing, SS'in ve SS içindeki beyin takımı Kara Güneş'in Thule'nin ezoterik fikirlerini hayata geçirmeyi amaçlayan dini bir düzen olduğunu öne sürmeden önce, Karl Haushofer'in Tibet'le bağlantısından söz eder. "Kara Güneş, Wewelsburg'da sayısız genci eğiterek Tibet'e göndermişti ve onlar şimdi orada yüzyıl sonunda yaşanacak olan Armagedon'a hazırlanıyor." Helsing bu noktada Vril Cemiyeti'nin dünyadan elli sekiz ışık yılı uzaklıktaki Boğa takımıyıldızında da yer alan Aldebaran güneş sistemindeki uzaylılarla kurduğu telepatik temastan bahseder. Uzaylılar açık tenli tanrı-insanlardan oluşan üstün ırkın 500 milyon yıl kadar önce başka gezegenlerde koloniler kurmaya başladıklarını açıklamıştır. Bizim güneş sistemimizde (şu anda asteroid kuşağını oluşturmakta olan) Marduk'a, (büyük piramitlerin ve Cydonia'daki Yüz'ün kanıtladığı gibi) Mars'a ve dünyaya, Mezopotamya'ya yerleşerek Sümerlerin yönetici kastını oluşturmuşlardır. Aldebaranca-Sümerce ve Almanca dilleri arasındaki benzerlikler, Aryan Almanların uzaydan gelmiş olduğunu kanıtlamaktadır. Vril Cemiyeti Aldebaranlıların da yardımıyla yerçekimi karşıtı prensiplerine dayanan bir zaman makinesi yapar. Bu teknoloji SS himayesinde üretilen Haunebu ve Vril sınıfı muhteşem Alman uçan dairelerinin yapımında da kullanılır.³⁹

Helsing'in savaş sonrası anlatımı, Des Griffin'in güce susamış Enternasyonalistlerin dünya diktatörlüğü kurmak için bütün

ulusları nasıl sosyal ve mali çöküntüye sürüklediklerini anlatan *Descent into Slavery* (Köleliğe Düşmek, 1980) kitabının izinden gider. İkinci Dünya Savaşı'ndan kazançlı çıkanın İlluminati olduğunu öğrenmek bizi hiç şaşırtmasa da, Helsing yenilikçi bir tema sunar. 1933 yılında Yahudilerin Almanlara savaş ilan ettiği, Polonya'nın provokasyonu ve yenilgiye uğramış Almanya'yı bir tarım ülkesine çevirmeyi amaçlayan Morgenthau planına dair bildik Neonazi söylemlerini yeniden gündeme getirir.⁴⁰ Almanya ve Japonya'nın barış tekliflerinin her iki ülkeyi de birer moloz yığınınna dönüştürmek için sistematik olarak yok sayıldığını öne sürer. Bunun sonucunda gerçekleşen yıkım, dev yatırım fırsatları yaratmış ve küresel yenden örgütlenme Yeni Dünya Düzeni'ne doğru bir gidiş olmuştur.⁴¹ Helsing'in bu enternasyonalleşme sürecindeki Almanya anlatımı fazlasıyla milliyetçidir. İlluminati, demokrasi ve liberalizm maskesi altında Almanya'yı ulusal haklarından mahrum bırakma ve ahlaki çöküntü yaratma politikaları sürdürmüştür. Savaş sonrasında Alman tutumu ve kurumlarından nazizmi temizlemek adına yapılan "yeniden eğitim" (demokratik ve liberal talimatlar) anne-babalardan oluşan bir neslin adını lekelerken, gençleri isyana özendirilmiş ve ahlaki göreceliği teşvik etmiştir. Egoizm, tüketim kültürü ve müfredat programlarında tarihin ihmal edilmesi sonucunda kendi geçmişinden habersiz bir Alman gençliği yaratılmıştır.⁴²

Helsing sayfalar boyunca kontrol altındaki medyayı, gazeteleri ve sivil nüfusun beynini yıkamak için kullanılan parapsikolojik yöntemleri anlatır. Aralarında 300'ler Komitesi, Dış İlişkiler Konseyi, Skull & Bones, Yuvarlak Masa, Bilderberg, Üçlü Komisyon, Roma Kulübü ve Birleşmiş Milletler Organizasyonu'nun da (UNO) bulunduğu başlıca İlluminati örgütlerinin bir listesini verir. Bu örgütlerin en tepesinde Rothschild ailesi vardır. İlluminati'nin izini bulmak için, örgütlerle şirketlerin mühürleri ve sembollerini numerolojik olarak analiz eder. Birleşmiş Milletler'in Rockefeller ailesi ve CFR ile bağlantısı, örgütün her yerden karşımıza çıkan elitlerin dünyayı ele geçirme planlarındaki stratejik önemini göstermektedir. İngiliz kraliyet ailesine yakın olan Kudüs Şövalyeleri –Helsing burada John

Coleman'ın *Conspirators' Hierarchy* (Komplocuların Hiyerarşisi) kitabından yararlanır– içindeki kilit beyin takımını Garter Düzeni'nin oluşturduğu 300'ler Komitesi'nin liderleridir. Helsing cemiyetlerin içindeki daha da gizli cemiyetleri ortaya çıkarır ve isimler verir: Örneğin, İngiltere'nin Dışişleri Eski Bakanı Lord Carrington bir Garter Şövalyesi, NATO genel sekreteri ve Bilderberg Grubu'nun genel başkanıdır.⁴³

Helsing 1995 yılında röportaj sorularına verilen ayrıntılı cevapları içeren *Geheimgesellschaften 2* (Gizli Cemiyetler 2) kitabını yayınladı. Bu kitapta antisemitizm suçlamalarını reddederek, kendisinin de Yahudi arkadaşları ve meslektaşları olduğunu söyledikten sonra, Samiler ve –Rothschild'ler, Warburg'lar, İngiliz kraliyet ailesi (!), Marx, Lenin vs.'nin kendisi için temsil ettiği gerçek düşmanlar olan– Aşkenazi Yahudileri ya da Hazarlar'ın aynı ırk olmadığını söyledi. Bu taktiği Yahudileri İsrail mirasından mahrum bırakan Hristiyan Kimliği öğretisinden ödünç almıştı. Daha sonra 1943 yılında Nazi Partisi tarafından antisemitik propaganda amacıyla yayınlanan, Dr. Johannes Pohl'un korkunç Talmud çevirisinden seçtiği birkaç sayfaya yer verdi.⁴⁴ *Protokoller*'e gelince, Helsing gerçek olup olmamalarının bir önemi olmadığını düşünüyordu: Sonuçta protokoller vardı ve uygulanıyorlardı. Bu Yahudi düşmanı lafügüzafını, eski Şansölye Helmut Kohl'un gerçek adının Henoah Kohn olduğunu söyleyerek ve George Soros'un liberal ekonomik girişimleriyle Doğu Avrupa ekonomilerini nasıl mahvettiğini göstererek tamamlıyordu.⁴⁵ Helsing'in tartışmalı kaynakları, gizli cemiyetlerin ve kamu kuruluşlarının üyeleri olarak sürekli Yahudilerin isimlerini veriş, her şeyin ötesinde en tepedeki İlluminati ailesi olarak gösterdiği Rothschildlerin ekonomik ve siyasi gücüne vurgu yapması, bu komplo teorilerinin Yahudileri hedef aldığına dair şüphe bırakmıyor.

Helsing komplocuları ortaya çıkarma çabasına "Kara Soylular" –Avrupa'daki soylu aileler ve kraliyet aileleri– arasında da devam ediyor. Helsing'e sorarsanız, toprak sahibi olarak çıkarları göz önüne alındığında, bu ailelerin de sanayileşmeyi durdurma ve insan nüfusunu azaltma yoluyla yeni bir feodalizm kurma çabasında

olmaları gerekiyor.⁴⁶ Buradan Helsing'in İtalya-Bellagio'daki özel Rockefeller vakfında kurulan gizli bir grup olduğunu söylediği Roma Kulübü'ne geliyoruz. Grup üyeleri, hepsi de elitlerin yönettiği bir dünya devletini isteyen, Avrupa'nın en eski aileleri olan Siyah Soylular'dan ve Amerika'daki en büyük İlluminati ailelerinden oluşuyor.⁴⁷ Roma Kulübü'nün kurucusu Fiat'ın eski başkanı Dr. Aurello Peccei, nüfusun azaltılması için gizlice bir salgın başlatmayı önermiş. Helsing burada AIDS virüsünün bu amaç için Maryland-Fort Detrick'te yapay olarak nasıl üretildiğini anlatan Bill Cooper'ın sözlerini olduğu gibi aktarmış. Virüs Dünya Sağlık Örgütü'nün uyguladığı paravan bir çiçek aşısı programıyla Afrika'da denendikten sonra, 1978 yılından itibaren Amerika'daki "istenmeyen" gruplar, siyahlar, Latin Amerikalılar ve eşcinseller hedef alınarak kullanılmaya başlanmış.⁴⁸ Bill Cooper'ı şahsen tanıyan Helsing, onun kitabındaki MAJESTIC-12 komitesiyle ve ABD hükümetinin kötü amaçlı uzaylılarla yaptığı gizli anlaşmalarla ilgili bilgileri olduğu gibi aktarıyor. Bu bilgilere göre, Üçlü Komisyon ve CFR hem uzaylıların verdiği teknoloji hem de ekonomi üzerinde tam yetkiye sahip. İnsan-uzaylı ortak girişimi olan bu projenin amacı da insanlığı köleleştirmek.⁴⁹

Helsing'in İlluminati-Yahudi komplosu daha çok Amerika'daki aşırı sağcı hareketten ödünç alınmış olsa da, Alman milliyetçiliği bağlamında ele alınıyor. Helsing bu kozmik planın ancak Üçüncü Reich'in dirilişiyle mümkün olduğunu savunuyor. Antarktika'ya giden "hayalet konvoyu" ve Amerikalıların 1947 ve 1958 yıllarında Almanlara boyun eğdirme çabalarında başarısız oluşunu anlatan Mattern ve Landig'den alıntılar yapıyor. Savaş sonunda teslim olanın Üçüncü Reich değil, sadece Büyük Amiral Dönitz komutasındaki Alman Silahlı Kuvvetleri olduğunu söyleyip duran neonazilerin bu özdeyişini tekrarlıyor. Ona göre, Üçüncü Reich yasal olarak hâlâ ayakta ve Polonya, Avusturya ve Almanya Federal Cumhuriyeti'ndeki rejimler yalnızca geçici hükümetler. Üçüncü Reich şu anda Antarktika ve Arjantin'in San Carlos de Bariloche bölgesindeki muazzam büyüklükteki bağımsız bölgeleri yönetiyor.

Helsing ayrıca bazı Kara Güneş üyeleriyle temas kurduğunu iddia ediyor. Görüşme yaptığını öne sürdüğü bu kişilerden birisi Neuschwabenland'de dünyaya gelmiş ve şu anda üç milyon Reichçi Almanla birlikte bir yeraltı şehrinde yaşıyormuş. Ayrıca Kanaryalar, Bermuda Üçgeni ve Himalayalar'da da üsler varmış. Günümüzün Üçüncü Reich'ını oluşturan Almanlar göçmen Aldebaranlıların da yer aldığı, savaşa hazır 6 milyon askerden oluşan bir orduya ve 22.000 uçan daireden oluşan bir donanmaya sahipmiş. İlluminati'nin köleleştirme planlarına karşı, bu "Üçüncü Güç" insanlığın belki de tek savunması olacaktı.⁵⁰

Helsing, Birleşmiş Milletler'in Irak'a ve ardından Körfez Savaşı'na müdahale etmiş olmasının, İlluminati'nin Yeni Dünya Düzeni'ne karşı ne varsa yok etmeye kararlı olduğunu gösteren başlıca örneklerden birisi olduğunu düşünüyor. "Doğu'nun Almanları" olan Iraklılar, ülkenin savunmasını kurmuş olan ve şu anda da orada uçan daire üsleri bulunan Alman Reich'i'nin çok eski bir müttefiki. Birleşmiş Milletler'in Basra ve Kerkük'e aralıksız hava saldırıları düzenlemesinin asıl nedeni uçan daire üslerini yok etmektir. Helsing'in etnik sorunlar yaşayan ve milli kimliği koruma politikaları güden kökten dincilere ve devletlere (örn: Irak ve Sırbistan) hayran olması bir tesadüf değil çünkü bu devletlerin Amerikan hegemonyası altındaki liberal kapitalist devletlerin oluşturduğu küresel ekonomik düzene hiçbir katkıları yok. Hatta "faşist" bir sosyal sistem içinde eğitim, sosyal yardım ve diğer konularda elde ettiği başarılar yüzünden Irak'ı göklere çıkartıyor. Helsing'e göre, Irak bölgedeki büyük bir güç ve İlluminati'nin Ortadoğu'daki hedeflerine ulaşmasının önünde büyük bir engel. Saddam Hüseyin'i ise halkı tarafından demokratik ülkelerdeki hiçbir politikacının sevilmediği kadar sevilen bir lider ve "yeni Hitler" olarak göklere çıkartıyor.⁵¹

Helsing antisemitizmi ve Alman milliyetçiliğini uzaylılar, bedava enerji, zaman yolculuğu ve Yeniçağ dininden oluşan yepyeni bir söyleme oturtuyor. Nikola Tesla ve David Hatcher Childress'ın bedava enerji kitaplarından alıntılar yapıyor. Özellikle Preston B. Nichols, Peter Moon ve Alfred Bielek'in yazdığı kitaplarda yer alan

Montauk Projesi ile ilgileniyor. Bu Amerikalı yazarlar zaman yolculuğuyla ilgili, "Philadelphia Deneyi"ne dayanan bir kitap serisi yayınlamıştı. 1993 Ağustosunda yapılan bu deneyde USS Eldridge isimli bir destroyerin Philadelphia Askeri Limanı'ndan birkaç dakika için kaybolduğu, 250 mil uzaktaki Norfolk'da cisimlendiği, sonra Einstein'ın birleşik alan teorisinin uygulanması sayesinde tekrar Philadelphia'ya döndüğü iddia edilmektedir.⁵² Timothy Becley Green'in 1989 yılında Arizona-Phoenix'te düzenlediği UFO-Yeniçağ konferansına katılan Alfred Bielek, deneyde kullanılan geminin mürettebatında yer aldığını söylemişti. Konuşmasında eşzamanlı olarak yaşadığı iki yaşam olduğundan söz etti. Hikâyesi Beckley Green'in kendi kitaplarıyla birlikte Brad Steiger ve Commander X'in UFO'lar, uzaylıların dünyadaki üsleri ve hükümetin gizlediği bilgilerle ilgili kitaplarını yayımlayan yayınevi Inner Light Yayınları'nın hemen dikkatini çekti.⁵³

Nichols ve Moon 1992 yılında, zihin kontrolü tekniklerinin araştırılması için 1969-1983 yılları arasında Long Island-Montauk Point'te yürütülmüş olan hayali bir programla ilgili bir kitap serisi yazmaya başladı. Kitaplarda, bu programın ardından yapılan telepati ve boyutlararası transferle ilgili keşifler zaman ve maddenin manipüle edilebilmesini sağlamıştır. Sonunda 1943 yılına ve ilk Philadelphia Deneyi'ne giden bir zaman yolculuğu vorteksi açılır.⁵⁴ Gizli araştırmalar, resmi baskılar ve alternatif gerçeklikler arasında gidip gelen bu sansasyonel anlatım, Helsing'in kozmik komplolardan oluşan harikalar diyârına çok uyuyordu. Helsing Hawaii'de Bill Cooper'la tanıştıktan sonra, Timothy Beckley Green'in 1991 yılında Phoenix'te düzenlediği konferansa katılarak Alfred Bielek'le de tanışmış ve anlattığı zaman yolculuğu hikâyesinden çok etkilenmişti. *The Montauk Project*'in (Montauk Projesi, 1992) yayınlanmasının ardından, kitabın Almanca yayın haklarını satın almış, Peter Moon ve Philadelphia Deneyi'nden kurtulduğunu iddia eden başka birisiyle, Duncan Cameron'la tanışmıştı. Birleşmiş Milletler Örgütü (UNO) ve Rockefeller'ın ajanları tarafından, ağızlarını sıkı tutmadıkları takdirde öldürülmekle tehdit edildiklerini iddia eden bu çevreyle

yakın dostluklar kurdu. Azmini yitirmeyen Peter Moon, Montauk mitolojisini Helsing'in kitaplarında yer alan Thule Cemiyeti ve Kara Güneş'le ilgili bilgilere dayanarak Nazi ve Tibet bağlantılarını da içerecek şekilde genişletti.⁵⁵

Gizli cemiyetleri ve Yahudilerin dünyayı ele geçirme planını gezegenimizin kaderi üzerinde dünya dışı varlıklar tarafından oynanan bir oyun şeklinde sunan Helsing, Manici antisemitizmle Yeniçağ okuruna ulaşmayı başarmış bir yazar. Örneğin, Avusturya'daki kitapçılarda 1995 yılının sadece ilk çeyreğinde altmışın üstünde yeni ezoterik-komplo teorisi kitabı satılmaya başlandı. Helsing'in kitaplarının başarısı ayrıca ülkenin Avrupa Birliği'ne katıldığı 1992 yılından itibaren birçok Avusturyalının birliğe duyduğu şiddetli tepkiyle de aynı zamana rast geldi. Amerika'daki aşırı sağcı harekete gelince, devletin büyümesi ve dış müdahaleleri komplo teorilerine duyulan ihtiyacı artırmış durumdaydı. Bu tepki Jörg Haider'in popülist Avusturya Özgürlük Partisi'nin 2000 seçimlerinde kazandığı başarı üstüne AB'nin Avusturya'yı boykot etmesiyle daha da kızıştı. Daha önce de belirttiğimiz gibi, Almanya'dan postayla satış yapan Andromeda ve Yeniçağ kitapları satan benzeri şirketlerde, Helsing'in kitapları hâlâ en çok satanlar arasında. İsveçli yetkililer 1995 yılında çıkan yeni ırkçılık karşıtı yasayı çiğnediği gerekçesiyle Helsing'in kitaplarını yasakladılar. Mannheim Savcılığı Alman Yahudilerden gelen şikâyetler üzerine 1996 Eylülü'nde hem yazarı hem de yayıncısını antisemitik propaganda yapmakla suçladı ama her ikisi de savcılığın yetki alanında ikamet etmediği için, 1997 Ocakı'nda bu dava düştü. Bu arada, tedbir olarak Kanarya Adaları'nda bir ofis açan Ewert Yayınevi, suçlamaları reddeden bir de kitap yayınladı. Helsing sonradan Üçüncü Dünya Savaşı ve Almanların Aldebaranlılarla bağlantısıyla ilgili çok satan başka kitaplar da yayınladı.⁵⁶

Komplo teorilerinin Yeniçağ çevrelerinde yayılması rahatsız edici bir olgudur. CIA'in zihin kontrolü deneylerini, federal hükümetin gizli faaliyetlerini, UFO'lar ve uzaylılarla bağlantısını ortaya çıkarmak adına girişilen anarşist ve özgürlükçü bir çaba, birdenbire

gizli elitler, Dış İlişkiler Konseyi, Üçlü Komisyon, Bilderberg Grubu ve Rothschild ailesiyle ilgili karamsar bir söyleme oturup *Siyon Bilgelerinin Protokolleri*'nin tekrar tekrar yeniden yayınlanmasına neden olmuştur. Açık, otorite karşıtı ve eşitlikçi bir bakış açısının düşman elitler ve gizli tehditlerden endişe duyan mitlere dönüşmesi nasıl açıklanabilir? Bazı Yeniçağcılar kendini ruhani açıdan 1970'lerdeki beklentilerine uygun şekilde dönüştürememiş olan bir toplum adına mutlaka üzüntü duyuyordur. O dönemdeki seküler sosyal eleştiri sermaye yoğunlaşması ve kurumsal güç üstüne mantıklı açıklamalar içeren, Marksist bir eleştiriydi. Yeniçağcılarsa içsel dönüşüm adına bu söylemden kaçınıyorlardı ama şimdi, Thatcher'dan, Reagan'dan ve Bush'tan sonra, gün geçtikçe daha çok insan Yeniçağ'ın gelişini engelleyen ne olduğunu merak etmeye başlıyor. Küreselleşme ve otomasyonun getirdiği baskılar, artan emek ihracı, pozitif ayrımcılık ve siyaseten doğruluğun yarattığı tepki orta sınıflarda gün geçtikçe artan bir gerilim olduğunun göstergeleri. Mumlar yakmak, tarot, runlar ve Druidlikle ilgili atölye çalışmaları yoluyla ruha şifa verme çabaları, işleri neyin (ya da daha çok "kim"in) berbat ettiğine dair "anti" fantezilerle kolayca karışabiliyor.

Komple teorileriyle Yeniçağ fikirlerinin birbirini tamamlaması yeni bir şey değil. Savaşlar arası dönemde Almanya'da ortaya çıkan *völkisch*-ırkçı hareket ve Wandervögel grupları da doğaya tapınmayı, ekoloji ve sağlık konularını antisemitizm, ırkçılık ve milli uyanışla birleştirmişlerdi. Bugün de birçok Yeniçağ grubu ilkel olanı göklere çıkartarak *völkisch* düşüncenin doğalcı yönünü yeniden canlandırıyor: Amerikan Kızılderililerine, Güney Afrikalı yerlilere ve Avustralyalı Aborijinlere, Batı'nın rasyonel, teknolojik açıdan ilerlemiş insanların uzun zaman önce kaybettiği bir bilgelik atfediliyor. İdealize edilen gruplar marjinal, yabancı ve baskıya uğramış gruplar olduğu sürece, Yeniçağ duyarlılığı sola yakın ve liberal. Ancak bu modeller Batı kültürünün akıl öncesi ve mitik geçmişindeki, eve daha yakın modeller olduğunda, *völkisch* fikirler son moda bir geri dönüş yapabilir. Yeniçağ hareketinde artık eski

Keltlerle Tötonların geleneklerini yeniden canlandırmayı amaçlayan sayısız grup ve atölye çalışması var. Ogham, runlar, kehanetler ve pagan tanrılarıyla ilgili okuyamayacağınız kadar çok kitap yayınlanıyor. Şamanizm, büyü ve batıl inançlar çok moda. Kayıp bir altın çağa duyulan özlem ve yaşanacak bir kıyamet sonrasında yeniden böyle bir çağın başlayacağı umudu, geçmişte faşizmin yeniden canlanacağını öngörmüş olan ideolojileri hatırlatıyor.

Amerikalı yurttaş milisler, komplo teorisi kültleri ve Yeniçağ karamsarlığı modern siyaset ve toplumdaki liberalizme derin bir düşmanlık duyan popüler radikalizmin farklı şekilleri. Bazı Yeniçağ fikirleri doğayı ve ilkel insanları yaldızlı bir geçmişin hayaliyle göklere çıkartırken, uç görüşteki çevreciler insan uygarlığının değerini sorgulamakta. Bu fikirlerin kökeni muhalif sol görüşte olsa da, komplo teorilerine ve ümitsizliğe gitgide daha çok eğilim göstermeleri aşırı sağın binyılcı ve gizemci inançlarına da duyarlı olduklarını gösteriyor. Teknolojik modern toplumun ve küresel ekonominin önlenemez yükselişi yüzünden umudu tükenen birçok kişi her çeşit hayal ürünü ve tehditkâr komplonun *Protokoller*'e yeni okurlar kazandıracak derecede inanılır görüldüğü delice fikirlerle dolu alt kültürlerle sığınıyor. Yeniçağ hareketi şimdiye kadar Hitler'e tapınacak ya da Nazi UFO'larına inanacak kadar ileriye gitmemiş olsa da, *Rainbow Ark* dergisinde eski Nazilerden çoğunun geçmişteki nefretin yarattığı karmaların dengelenmesi için çağdaş İsrailliler olarak yeniden vücut bulduğu yorumunu yaptığını belirtmekte yarar var. Bu türden marjinal inançlar arasında, her türden yorumu yapmak da mümkün.

Daha önce gördüğümüz gibi, komplo teorilerinin kökeni insanlığın maddeyi ve süfli âlemi yaratan kötü ve bayağı bir tanrıya esir olduğunu söyleyen eski dini fikirlere kadar götürülebilir. İnsanlığın ruhsal kurtuluşu ancak daha yüce ve merhametli bir tanrının müdahalesiyle mümkündür. Bu düalist fikirler gnostisizmin, Marcionculuğun, Manihaizmin ve Hristiyanlığın ilk dönemlerindeki diğer ayrıksı hareketlerin ayrılmaz bir parçasıydı. Dini bakış açısında, bütün acılar, karmaşa ve kavgalar kötülüğün

varlığını gösteriyordu. Kötülüğü Şeytan ya da Deccal olarak kişileştiren, Yahudileri onun yeryüzündeki temsilcileri olarak gösteren bu türden düalist dinamikler ortaçağ Hristiyanlığı için güçlü bir Şeytanlaştırma kaynağıydı. Aşırı sağcı hareketin, AIDS virüsü yayan, kötü amaçlı uzaylılarla pazarlığa oturan ve şeytani bir Yeni Dünya Düzeni'nde mikroçipli zihin kontrolü yoluyla tüm insanlığı köleleştiren İlluminati söylemi, esin kaynağının ortaçağdaki antisemitik fikirlerin 19. yüzyılda yazılmış modern yorumu olan *Siyon Bilgelerinin Protokolleri* olduğunu açıkça ortaya koyuyor. *Protokoller*, Birinci Dünya Savaşı sonrasında yerinden yurdundan edilmiş ve yalnız bırakılmışlar arasında kendine nasıl dev bir okur kitle bulduysa, bu yeni komplo teorisi söylemi de yeni binyılın başlangıcında küreselleşmenin yarattığı sonuçlar yüzünden şaşkına dönmüş ve hayal kırıklığına uğramış olanlar arasından yeni müritler kazanıyor.

Bu bölüm Birleşik Devletler'deki, yurttaş milisler ve aşırı sağcılar arasında yaygın olan komplo teorileri bağlamında ele aldığımız, 1995 Nisanı'nda Oklahoma City'de gerçekleştirilen bombalı saldırı olayıyla başlamıştı. Bu inançların kökeninde daha çok antisemitik yargı kalıpları olsa da, daha geniş bağlamda bürokrasinin reddi ve ister siyaset, ister iş, isterse de finans dünyasından olsun elitlere duyulan güvensizlik de söz konusudur. Birleşik Devletler'de daha yakın bir geçmişte yaşanmış çok daha korkunç bir terörist saldırı, aşırı sağın topluma ve hükümete karşı nefretinin büyümeye devam ettiğini gösterdi.

11 Eylül 2001 tarihinde militan İslamcı intihar pilotları üç sivil havayolu uçağını kaçırıp New York'taki Dünya Ticaret Merkezi'nin ve Washington'daki Pentagon binasının üzerine sürdüler. 110 katlı iki gökdelen unutulmaz felaket görüntüleri eşliğinde yıkılırken, saldırılar sonucunda 5.700'ün üstünde sivil yaşamını kaybetti. ABD hükümeti Avrupa ülkeleri ve birçok Müslüman ülkeyle stratejik bir koalisyon kurarak bu olayların arkasındaki gruplara ve onları koruyan devletlere (özellikle Afganistan'daki Taliban rejimine) saldırdı. Dikkatler daha çok başlıca şüpheliler olan Usame bin Ladin ve El Kaide grubunun üzerinde olsa da, aralarında Mısırlı İslami Cihat,

Cezayirli Silahlı İslami Grup (GIA), İslami Direniş Örgütü (Hamas), Filistinli İslami Cihad ve Doğu Akdeniz'deki Hizbullah'ın da bulunduğu başka gruplar da hedef alınmıştı. 1983 yılında Beyrut'taki Amerikan Deniz Piyadeleri Karargâhı'na düzenlenen saldırıdan, 1997 yılındaki Luxor turist katliamından ve 1998 yılında Kenya ve Tanzanya'daki Amerikan büyükelçiliklerinin bombalanmasından bu grupların üyeleri sorumlu tutuldu. Bu gruplar bir Filistin devleti kurarak İsrail'i yok etme hedeflerinin ötesine geçerek, İsrail'i koruyan Amerika'ya yönelmişlerdi. Bu militan İslamcılar sekülerleşme ve materyalizmin şeytani temsilcisi olduğunu düşündükleri, "Büyük Şeytan" Amerika'ya karşı cihad çağrısı yaparlarken, Yahudi ve Hristiyanlara karşı bir rövanş talebindeler.

Aşırı sağ ise kendini Birleşik Devletler ile Britanya'yı kasıp kavuran öfkeden uzak tuttu. Hatta, Amerikalı Yahudilerin finans dünyasındaki nüfuzunun ve İsrail'i destekleyen dış politikaların kod adı olan "Doğu Sahili"ne karşı militan İslamcılara yakın durdu. Amerikalı neonazilerden bazıları bu saldırıları övecek kadar ileri gitti. Beyaz Aryan Direnişi'nden (WAR) Tom Metzger ikiz kuleler saldırısını Aryanların gözden kaçırmaması gereken bir "Zafer ya da Valhalla" olarak gösterirken, Milli İttifak üyelerinden biri, "düşmanımızın (yani Yahudilerin) düşmanı, en azından şimdilik dostumuzdur," dedi ve kendi yoldaşlarının da İslamcı intihar pilotları kadar yürekli olabilmelerini diledi. Önceki bölümlerde de gördüğümüz gibi, Amerikan, İngiliz ve Alman aşırı sağ "Yeni Dünya Düzeni"ne karşı müttefikler bulma arayışında, Yahudilere ve Batı'ya karşı sık sık Libya, İran ve Irak gibi devletlerle flört etmiştir. Lincoln Rockwell ve 1960'lardaki Neonazi gruplar ülkelerine sadık, ultra muhafazakâr aşırı sağcılardı. Bugünün aşırı sağıysa, tam aksine, kendini sadece ABD hükümetiyle değil, Amerikan halkıyla da savaş halinde görüyor. Neonaziler totaliter, teokratik ve binyılcı içgüdüleriyle kendilerini yansıtan düşmanları arasında bile müttefikler arıyor.

SONUÇ

Kimlik Politikaları

İrk, Aryan kültleriyle ezoterik nazizmi çeken mıknatıs, tarihi ve siyasi dünya görüşlerini yönlendiren ilkedir. George Lincoln Rockwell ve ardından gelenlerin temsil ettiği Amerikan neona-zizmi Yahudileri komünizmi, sivil hakları ve ırkların karışmasını savunan liberal toplumun katalizörü olarak gören Nazilerin görüşünü benimsemiştir. Ancak 1950'lerin sonlarında bu neonazizmin itici gücü beyazların siyahlara verilen sivil haklara, beyazlarla siyahların aynı otobüse binmesine ve pozitif ayrımcılığa duyduğu tepkiydi. Aynı şekilde, Britanya'daki Neonazi gruplar da 1950'lerden itibaren hızla artan renkli göçmen nüfusa duyulan tepkinin bir sonucu olarak ortaya çıkmışlardı. Amerikalı neonazilerin "beyaz güç" sloganı, "Britanya beyaz kalsın" çağrılarıyla paralel gitti. 1980'lerde, Amerikalı siyahlar sivil haklar yasasından yararlanmaya, İngiltere'deki renkli göçmenler kendilerini siyasi arenada kabul ettirmeye başlarken, Neonazi gruplar da beyaz ırkın hâkimiyetinin kendi atalarının vatanlarında tehdit altında olduğunu söylemeye başlamıştı.

Ama ırkçı aşırı sağ durduk yere gelişmedi. Birleşik Devletler ve Britanya'daki liberal kamuoyu ırkçılığa kesinkes karşıydı ama Batı siyasetindeki bazı unsurlar ırkın meşru bir grup kimliği olarak yeniden gündeme gelmesine katkıda bulundu. 1960'larda siyah güç grupları ve radikal muhalifler, "azınlık" grup statüsünün resmi olarak tanınmasını ve devletin memnu hakların iadesi için harekete geçmesini talep etmeye başladı. Bu taleplerin kurumsallaşması kamu hizmeti, iş ve eğitim alanlarında Amerikalı siyahların lehine kapsamlı eşit fırsat ve pozitif ayrımcılık programlarının uygulanmasını sağladı. Sivil haklar kanununun aşamalı olarak dönüşüme uğramasıyla birlikte, bu programlar eşit fırsatlardan ırk kotalarına uygun fırsatlara doğru yeniden yapılandı. Doğuştan üye olunan bir

grup temelinde tanınan bu ayrıcalıklar ve haklar Anglo-Amerikan birey hakları geleneğinden benzeri görülmemiş ve dikkate değer bir uzaklaşmayı temsil etmektedir.¹ Bu politikaların beyazlar üzerindeki –hem potansiyel hem de gerçek– ayrımcı etkisi, beyazların içinde tabii ki bir parça hınç yaratmıştır. Hükümetin himayesinde ve ırk bazında tanınan bu ayrıcalıklar, ırkçı aşırı sağın büyümesine neden olmuştur.

Ama pozitif ayrımcılığa gelen liberal destek, beyazlara suçluluk duygusu yükleyerek bir adım daha ileri gitmiştir. Siyahların yüksek suç oranı, uyuşturucularla ilişkisi ve sosyal yardıma muhtaç oluşu, beyaz ırkçılığının nedenini bulmaya çalıştığı şeylerdir. Siyahların beyazlara karşı işlediği cinayet, tecavüz ve şiddet zoruyla gasp suçları beyazların siyahlara karşı işlediği suçlardan kat kat fazladır. Ancak ulusal medya sürekli beyazların yaptığı ırkçı saldırı olaylarının üstüne giderken, siyahların işlediği suçlarla ilgili haberler genelde “renk körüdür” ve yerel basınla sınırlıdır. Siyahların ceza sisteminde muazzam bir yer kaplıyor olması siyahların işlediği suç oranının, siyah şiddetin ve düşük performansın açık bir kanıtıyken, bu durum liberal medya tarafından çoğunlukla göz ardı edilmekte ya da yine siyahların dezavantajına ve beyaz ırkçılığına yorulmaktadır.² Asyalı azınlıkların eğitim ve çalışma alanında siyahlara oranla daha yüksek bir performansla sahip olması ve hapisane istatistiklerinde siyahlardan daha az yer almaları, siyahların başarısızlığını ırkçılığa bağlamanın elle tutulur bir yanı olmadığını göstermektedir. Irklararası ilişkilerin başarısızlığını beyazlara yükleme alışkanlığı aynı zamanda etnik gruplar arasında işlenen suç oranının ve şiddetin de göz ardı edilmesine neden oluyor. Bireysel ve “kurumsal” ırkçılık suçlamalarıyla beyazların eleştiri hakkının ellerinden alınması, siyah kimliğine ödün veren bir tavırla da birleşerek, ırkçı aşırı sağın tahrik edilmesinde başka bir unsur olmuştur.

Aryan kültürleri ve ezoterik nazizm, beyaz gücün tüm dünyada düşüşe geçişini olumsuzlayacak güçlü mitolojiler yaratmıştır. Julius Evola, Savitri Devi ve Miguel Serrano’nun kültürel karamsarlığı alt ırkların hâkim olduğu yozlaşmış bir çağda (Aryan) beyazların

yok olacağı korkularını yansıtır. Hindu kronolojisini benimsemiş olmalarının nedeni bu çağlar döngüsünün Kali Yuga'ya düşüşten sonra yenilenmeyi ve binyılın yeni bir altın çağa başlayacağını vaat etmesidir. Francis Parker Yockey de aynı şekilde Avrupalı ırkların yabancı Yahudi etkisiyle (geçici olarak) etkisiz hale getirildiği ve kaderlerini gerçekleştirerek yeni ve güçlü bir Imperium ya da dünya imparatorluğu kurmalarının engellendiği mitolojik bir tarih felsefesi sunar. Almanca konuşan daha dar bir kesime hitap eden Wilhelm Landig, Nazi Almanyası'nın dirileceğini ve Aryanların kurtuluşunu öngörebilmek için, eski Aryanların Kuzey Kutbu'ndaki vatanı Thule'ye dair neo-*völkisch* bir mitoloji geliştirmiştir. Kara Güneş ve Nazi UFO'ları mitleri de İkinci Dünya Savaşı'ndaki yenilginin ve uluslararası düzende liberalizmin zafer kazanmış olmasının yasını tutan Alman neonaziler için sadece kendilerine yönelik olsa bile benzeri bir işlev üstlenir.

Ancak George Lincoln Rockwell, Colin Jordan, Wilhelm Landig ve Ernst Zündel savaş sonrası liberalizmine ve onun sözde mimarları Yahudilere karşı Nazi modellere ve İkinci Dünya Savaşı'nın epik bir anlatımına güvense de, özellikle Birleşik Devletler'deki yeni takipçileri beyaz kimlik ve Aryanların kaderine dair yarı-*völkisch* mitolojiler yaratma eğiliminde. Hristiyan Kimliği gruplarını, Yaratıcının Kilisesi'ni, ırkçı Nordik paganları incelerken, Alman nasyonal sosyalizminin dolaysız söyleminden daha dağınık ve savunmacı ideolojileri olduğunu gördük. Yorumcular yeni küreselleşme ve göç sorunlarına karşı bir direniş kültürü olarak yepyeni bir milliyetçiliğin doğduğundan söz ediyorlar. Bu yüzden beyaz kimlik üzerine kurulu Aryan kültürünün şu anda çokırlıklık ve Üçüncü Dünya ülkelerinden alınan göç sorunlarının en yoğun yaşandığı ülke olan Birleşik Devletler'de daha yaygın olması çok anlamlı bir durum.

Üçüncü Dünya ülkelerinden gelen göçmenler, mülteciler ve sığınmacılar uzun zamandır ırklararası ilişkilerin Amerikalı siyahlara verilen sivil haklar temelinde düzenlenmesi ve Yeni İngiliz Milletler Topluluğu'ndan gelen göçmenlerin Britanya'da asimile edilmesi

gibi sorunların önüne geçmiş durumda. Birleşik Devletler’de 1965 yılında çıkartılan Göç Reform Kanunu, 1924 yılında kabul edilmiş olan ulusal kökene bağlı kota sistemini kaldırmış ve büyük ihtimalle ABD’yi 20. yüzyılda çıkan bütün kanunlardan daha çok değiştirmiştir. Bu kanunun ilk baştaki çıkartılma amacı, 1920’lerde çoğunlukta Kuzey Avrupa’dan göçmen alındığı için, Kuzey ve Güney Avrupa’dan gelen göçmen sayısı arasındaki dengesizliği ortadan kaldırmaktı. Ancak 1970’lerin ortasına gelindiğinde, Avrupa’nın ekonomik olarak yeniden yapılanması sayesinde Güney Avrupa’dan gelen göç azalmıştı. 1980 yılında yasal göçmenlerin sadece yüzde beşi Avrupa’dan gelirken, Asyalı göçmenler (daha çok Filipinli, Koreli, Vietnamlı ve Hintliler) toplam göçmen sayısının neredeyse yarısını oluşturuyordu. Latin Amerika’dan (daha çok Meksika’dan) gelen göçmenlerse toplam göçmen sayısının yüzde 40’ını oluşturuyordu. Aileleri birleştirmeyi amaçlayan bir sistemin de desteklediği bu yeni göç modeli 1980’lerde rekor düzey ulaşırken, kaçak Latin Amerikalı göçmenler dalgası sınırlar üstündeki kontrolün yitirildiği şeklinde algılanmaya başlandı.³

Birinci Dünya Savaşı’ndan sonra yazmaya başlayan Amerikalı ırkçı teorisyen Lothrop Stoddard, göç tehditini hem ekonomik açıdan –maaş miktarlarının zorunlu olarak düşmesi– hem de din, toplumsal kurallar, kanunlar ve gelenekler üzerinde yaratacağı kültürel etkiler açısından ele almıştır. 1940 yılında –göçe getirilen büyük kısıtlamaların ortasında– *Time* dergisi Stoddard’ın “sarı tehlike” görüşüyle bir çeşit kaçıklık olarak dalga geçmenin çok şık bir davranış olduğunu düşünüyordu. Bugünlerdeyse, aynı dergi beyaz Batı dünyasının çöküşünün kaçınılmaz olduğu kehanetinde bulunuyor.⁴ Kaynak ülkelere göre kota sistemini kaldıran 1965 yasası, Üçüncü Dünya ülkelerinden gelen sürekli bir göç dalgasıyla sonuçlandı. Bugün Birleşik Devletler’e yılda yaklaşık bir milyon kişi göç ediyor. Bu rakamın 100.000’ini mülteciler, 100.000’ini siyasi sığınma hakkı talep edenler oluşturuyor. Bunun yanında, ülkeye her yıl iki-üç milyon arasında kaçak göçmenin geldiği tahmin ediliyor. Üçüncü Dünya’dan alınan bu kitlesel göçe karşı olan muhafazakârlar,

Avrupa dışındaki ülkelerden alınan göçün Amerika'nın yüzünü çarpıcı bir şekilde çoktan değiştirmeye başladığına dikkat çekiyor. 1870'ten sonraki göç dalgasıyla gelen ve 1924-1965 yılları arasında getirilen büyük kısıtlamalara neden olan Güney ve Doğu Avrupalı göçmenler, 1930 yılında ABD'deki toplam nüfusun sadece yüzde 13'ünü oluşturuyordu. 1970 yılından sonra gelen göçmenlerse 1990 yılında toplam nüfusun yüzde 80'ninden fazlasını oluşturuyordu ve bu sayı gün geçtikçe artmaya devam ediyor.⁵

Birleşik Devletler'in bu göçmenleri asimile etme sorunu, eğitim sisteminde çift dil ve çokkırklılık politikalarıyla çözülmeye çalışılıyor. İlk başta sivil haklar yasasıyla birlikte siyahlar için getirilen pozitif ayrımcılık da, beyaz Amerikalılara (pratikte siyalara da) karşı Üçüncü Dünya'dan gelen göçmenleri kayırarak asimilasyonu baltaladı. Uluslararası insan haklarının milli bağımsızlık fikirlerinin önüne geçmesi de yasadışı yabancılara sosyal yardım, eğitim, hükümet desteği, hatta oy verme hakkı tanınmasına ve yurttaşlık haklarının aşamalı olarak erozyona uğramasına neden oldu.⁶ Bu sorunlar, sonuçlarının tamamen öngörülemez oluşu yüzünden Birleşik Devletler'in nüfus dağılımını değiştirmek için geçerli bir neden göremeyen muhafazakâr gruplar açısından derin bir endişe kaynağı. Amerika'nın "bir dünya kolonisine" ya da "evrensel bir ulusa" dönüşmesi, modern dünyada benzeri görülmemiş bir şey. Benzeri güçler gittikçe büyüyen etnik azınlıklardan oy almak isteyen sol kanadın ve liberallerin çokkırklılığı savunduğu Avrupa'da, özellikle Britanya'da da iş başında. Çokkırklı Britanya'nın geleceği üstüne yazılan yeni bir raporda "Britanyalı" sözünde ırkçı bir tını olup olmadığı bile sorgulanıyor.⁷

Önceki bölümlerde gördüğümüz gibi, Birleşik Devletler ve Britanya'daki aşırı sağ 1980'lerden itibaren yeni bir ivme kazandı. Savaş sonrasında ortaya çıkan ilk nesil Neonazi liderler artık yaşlandı ve Mihver Devletler'in liberalizme meydan okuyuşu hızla tarihe karışan bir anı olduğu için, bu ilk başta şaşırtıcı gelebilecek bir eğilimdi. Ancak ırkçı dazlak çetelerinin ve beyaz güç müziğinin yükselişe geçmesi, Neonazi ırkçılığının beyaz kimliğini temel alan

pagan dinlere doğru bir dönüşüm geçirmesi, Batı ülkelerinin gün geçtikçe daha çok göçmen alışının ve ardından gelen çokırklılık politikalarının yarattığı baskıyı yansıtıyordu. Birinci Dünya Savaşı öncesinde Avusturya’da ortaya çıkan Alman milliyetçisi *völkisch* gruplarla bir kıyaslama yapmamın nedeni bu eğilimlerdi. Ama faşizmin 1920’ler ve 1930’lardaki yükselişini anlayabilmek için, nasyonal sosyalizmin bu habercilerinin izini sürmek pek yeterli olmayacaktır. Geleceğin Batılı çokkültürlü toplumlara neler getireceğini bilemeyiz ama Avusturya-Macaristan, Sovyetler Birliği ve Yugoslavya’daki deneyler pek de başarılı gitmedi. Çokırklılığın Batılı liberal devletlerde yarattığı zorluklar bundan daha da büyük ve pozitif ayrımcılıkla çokırklılığın liberalizme karşı daha da yaygın bir düşmanlık yarattığı ortada. 2020 ya da 2030 yılındaki, potansiyel olarak otoriter bir gelecekte geçmişe bakıldığında, bu Aryan kültürleri ve ezoterik nazizm belki de günümüz Batı demokrasilerinde gerçekleşen bölücü değişimlerin ilk belirtileri olarak görülecek.

NOTLAR

1. Bölüm

- 1 Bu biyografik bilgiler William L. Pierce'in "George Lincoln Rockwell: A National Socialist Life" yazısından [*National Socialist World*, No. 5 (Kış 1967) 13-6] ve Rockwell'in kendi otobiyografisi *This Time the World*'den (Arlington, Va.: American Nazi Party, 1962). Rockwell ve Amerikan Nazi Partisi hakkında geniş bilgi veren daha yeni iki kitap da: Frederick J. Simonelli, *American Fuehrer: George Lincoln Rockwell and the American Nazi Party* (Urbana ve Chicago: University of Illinois Press, 1999), s. 5-12; William H. Schmaltz, *Hate: George Lincoln Rockwell and the American Nazi Party* (Washington, D.: Brassey's, 1999), s. 5-11.
- 2 Simonelli, *American Fuehrer*, s. 16-17; Schmaltz, *Hate*, s. 12-14.
- 3 Simonelli, *American Fuehrer*, s. 18-197; Schmaltz, *Hate*, s. 15.
- 4 Simonelli, *American Fuehrer*, s. 19-21; Schmaltz, *Hate*, s. 15-18.
- 5 George Lincoln Rockwell, *White Power*, 2. baskı, (Reedy, W.Va.: Liberty Bell Publications, 1977), s. 130-133; Schmaltz, *Hate*, s. 19-21.
- 6 Rockwell, *This Time the World*, s. 154-55.
- 7 George P. Thayer'in kitabından alıntılanmıştır: *The Further Shores of Politics: The American Political Fringe Today*, 2. baskı, (New York, Simon and Schuster, 1968), s. 27.
- 8 Rockwell, *This Time the World*, s. 173; Simonelli, *American Fuehrer*, s. 23-24; Schmaltz, *Hate*, s. 23-24.
- 9 Simonelli, *American Fuehrer*, s. 24-26; Schmaltz, *Hate*, s. 25-29.
- 10 Simonelli, *American Fuehrer*, s. 27-28; Schmaltz, *Hate*, s. 29-34.
- 11 Rockwell, *This Time the World*, s. 296-302. Rockwell'in Atlanta olayının şüphelileriyle temasları Melissa Fay Greene'in *The Temple Bombing* kitabında da tartışılır, (Londra: Jonathan Cape, 1996) s. 219-23.
- 12 Rockwell, *This Time the World*, s. 309-10; Simonelli, *American Fuehrer*, s. 30-31; Schmaltz, *Hate*, s. 41.
- 13 Simonelli, *American Fuehrer*, s. 36-37.
- 14 Simonelli, *American Fuehrer*, s. 44-47; Schmaltz, *Hate*, s. 71-78.
- 15 Simonelli, *American Fuehrer*, s. 72-75; Schmaltz, *Hate*, s. 133-35.
- 16 Rockwell, *White Power*, s. 259-69.
- 17 Rockwell'in hayatına dair geniş bilgi ve Amerikan Nazi Partisi ile ilgili sayısız olay şu kitaplarda da yer almaktadır: Mark Sherwin, *The Extremists* (New York, 1963) s. 139-55; Thayer, *The Further Shores of Politics*, s. 13-33; Charles

- Higham, *American Swastika* (New York: Doubleday and Co., 1985) s. 274-80.
- 18 Simonelli, *American Fuehrer*, s. 86; Schmaltz, *Hate*, s. 146-50.
- 19 Schmaltz, *Hate*, s. 232-33.
- 20 Simonelli, *American Fuehrer*, s. 87-95.
- 21 Gottfried Feder, "The Twenty-Five Points," *National Socialist World*, No. 3 (İlkbahar 1967), 13-24; Matt Koehl, "Adolf Hitler: German Nationalist or Aryan Racist?" *National Socialist World*, No. 4 (Yaz 1967), 13-22; Robert F. Williams, "The Black Plague: Race War in America," *National Socialist World*, No. 5 (Kış 1967), 67-84).
- 22 "Baş Yazı," *National Socialist World*, No. 4 (Yaz 1967), 8-11.
- 23 Schmaltz, *Hate*, s. 304-5, 319.
- 24 Simonelli, *American Fuehrer*, s. 131-37.
- 25 Matt Koehl'un hayatına dair geniş bilgi için, Simonelli, *American Fuehrer*, s. 77-79. Matt Koehl'un kurduğu NSRP Atlanta grubunun üyelerinden bazıları Ekim ayındaki sinagog saldırısına katılmakla suçlandı. Greene, *The Temple Bombing*, s. 209-10.
- 26 Koehl, "Adolf Hitler," s. 15, 17.
- 27 Matt Koehl, "Some Guidelines for the Development of the National Socialist Movement," *National Socialist World*, No. 6 (Kış 68), s. 8-17 (s. 2, 14f).
- 28 Matt Koehl, "Resurrection," *NS Bulletin*, Nisan 1987'nin baş makalesini içeren Yeni Düzen broşürü.
- 29 Matt Koehl, "Hitler: Man and Symbol," 14 Ağustos 1991'de yapılan konuşmanın özetini içeren Yeni Düzen broşürü.
- 30 Matt Koehl, *Faith of the Future*, 2. baskı (Milwaukee, Wis.: New Order, 1995) s. 31. Kitabın ilk baskısı *The National Socialist*, İlkbahar 1982 sayısında, "Hitlerism: Faith of the Future" adıyla yayınlanmıştır.
- 31 "We fought on the wrong side," *NS Bulletin*, Second Quarter, 1995 sayısında yer alan başyazıyı içeren Yeni Düzen broşürü.
- 32 Orijinal NSFL propaganda malzemeleri ve broşürleri editörlüğünü Michael M. Jenkins'in [yani Moynihan'ın] yaptığı *Siege: The Collected Writings of James Manson* kitabında yayınlandı (Denver: Storm Books, 1992) s. xix, 7, 19, 24.
- 33 *Siege*, s. xi-xxvii.
- 34 *Siege*, s. 281-322.
- 35 Elizabeth Wheaton, *Codename GREENKILL: The 1979 Greensboro Killings* (Athens, Ga.: University of Georgia Press, 1979)
- 36 Frank P. Mintz, *The Liberty Lobby and the American Right: Race, Conspiracy and Culture* (Westport, Conn.: Greenwood Press, 1985), s. 129-31. Pierce'in ideolojisi ve kariyerine dair geniş bilgi için: Robert S. Griffin, *The Fame of a Dead*

- Man's Deeds: An Up-Close Portrait of White Nationalist William Pierce* (New York: Barnes and Noble e-kitap, 2000)
- 37 *Action: Internal Bulletin of the National Alliance*, No. 49 (Mart 1976), s. 2-3. Savitri Devi'den yapılan alıntı: "The Lightning and the Sun", *National Socialist World*, No. 1 (İlkbahar 1966), s. 13-90 (s. 61).
- 38 Bu ırkçı ve dinci hareketin standart anlatımı için: Michael Barkun, *Religion and the Racist Right: The Origins of the Christian Identity Movement*, yenilenmiş baskı, (Chapel Hill, N.C.: University of North Carolina Press, 1997).
- 39 Andrew Macdonald (yani William L. Pierce), *The Turner Diaries*, 2. baskı (Arlington, Va.: National Vanguard Books, 1980), s. 152, 160-167, 195, 112, 196, 210.
- 40 Macdonald, *The Turner Diaries*, s. 209.
- 41 Macdonald, *The Turner Diaries*, s. iii.
- 42 Macdonald, *The Turner Diaries*, s. 111.
- 43 Düzen, örgüt üyeleri ve operasyonlarıyla ilgili geniş bilgi için: Kevin Flynn ve Gary Gerhardt, *The Silent Brotherhood: Inside America's Racist Underground* (New York: Free Press, 1989)
- 44 Barkun, *Religion and the Racist Right*, s. 228-33.
- 45 Barkun, *Religion and the Racist Right*, s. 233-39.
- 46 Richard Abanes, *American Militias: Rebellion, Racism & Religion* (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1996), s. 147-53. Bkz. FBI binasının bombalanması, Macdonald, *The Turner Diaries*, s. 38-41.
- 47 "Lone Wolves and Live Wires," *Siege*, s. 189-225.
- 48 Macdonald (yani William L. Pierce) *Hunter* (Hillsboro, W. V.: National Vagurd Books, 1989)
- 49 Richard Kelly Hoskins, *Vigilantes of Christendom: The Story of the Phineas Priesthood* (Lynchburg, Va.: Virginia Publishing, 1990), s. 32.
- 50 "Special Report on the Meeting of Christian Men Held in Estes Park, Colorado, October 23, 24, 25, 1992, Concerning the Killing of Vickie and Samuel Weaver by the United States Government," raporunda Louis Beam'ın yazdığı "Leaderless Resistance," s. 20-23.
- 51 Savaş 18'in kuruluşu ve gelişimiyle ilgili geniş bilgi için: Editörlüğünü Luciano Cheles, Ronnie Ferguson ve Michalina Vaughan'ın yaptığı *The Far Right in Eastern and Western Europe* kitabı 2. baskıda (Londra ve New York: Longman, 1995), s. 258-71, Gerry Gable'ın yazdığı "Britain's Nazi Underground" bölümü.
- 52 Winston Smith, "Should We Hold Our Noses and Vote for Bill Clinton?" *Resistance*, No. 90 (30 Eylül 1996), s. 1; Winston Smith, "The Coming of the American Liberal Dictatorship," *Resistance*, No. 92 (14 Ekim 1996), s. 1.

- 53 Winston Smith, The Struggle That Dare Not Speak Its Name," NSWPP broşürü [tarihsiz].
- 54 Paul Hainsworth'ü editörlüğünü yaptığı *The Exreme Right in Europe and the USA* kitabında (Londra: Pinter, 1992) s. 286-309 (s. 300-302), Michael Cox'un yazdığı "Beyond the Fringe: The Extreme Right in the United States of America" bölümü.
- 55 Jim Saleam, "American Nazism in the Context of the American Extreme Right, 196-1978" (yayınlanmamış master tezi, Sydney Üniversitesi, 1985), s. 115-6.

2. Bölüm

- 1 Angelo del Boca ve Mario Giovana, *Fascism Today: A World Survey* (Londra: Heinemnn, 1970), s. 89-90.
- 2 Jordan'ın ilk dönemlerine ait biyografik bilgilerin alındığı kaynak: Colin Jordan, *Merrie England-2,000* (Harrogate, İngiltere: Gothic Ripples, 1993), arka kapak.
- 3 Colin Jordan, *Fraudulent Conversion: The Myth of Moscow's Change* (Londra: Britons Publishing Society, 1995). Jordan bu kitabı büyük ihtimalle Francis Parker Yockey'nin Sovyetler Birliği'nin Yahudi kontrolünde olmadığı iddiasını çürütmek için yazmıştır. Kevin Coogan, *Dreamer of the Day: Francis Parker Yockey and the Postwar Nazi International* (New York: Autonomedia, 1999), s. 510-11.
- 4 Arnold Leese, *Out of Step: Events in the Two Lives of an Anti-Jewish Camel Doctor* (Guilford, İngiltere: Yazar, [1951]), s. 52. Leese'in mesleği veterinerlikti. Sömürgelerde çalışırken, develerin tedavisinde uzmanlaşmıştı. Biyografisinde Britanyalı Faşistler Birliği'ne üye olduğu ilk günleri, Stamford belediye meclisine seçilişini ve Imperial Fascist League'i kuruluşunu anlatır.
- 5 David Baker, *Ideology of Obsession: A. K. Chesterton and British Fascism* (Londra: I. B. Tauris, 1996), s. 197.
- 6 1958-62 yılları arasında Colin Jordan'la bağlantılı aşırı sağcı siyasi grupların anlatımı için Martin Walker'ın kitabı temel alınmıştır: *The National Front* (Londra: Fontana, 1997), s. 25-50. League of Empire Loyalists, National Labour Party, White Defence League ve (ilk) Britanya Ulusal Partisi'ne içeriden bir bakış için: John Bean, *Many Shades of Black* (Londra: New Millenium, 1999), s. 119f, 126-30, 139-53 ve muhtelif sayfalar.
- 7 Ayrılmayı John Bean'in anlatımından okumak için, bkz. Bean, *Many Shades of Black*, s. 147-56.

- 8 John Tyndall, *The Eleventh Hour: A Call for British Rebirth*, 2. baskı (Londra: Albion Press, 19889, s. 7-8, 26-40, 49-56.
- 9 Colin Jordan, *Britain Reborn: The Policy of the National Socialist Movement* [Londra: National Socialist Movement, (1962)].
- 10 Tyndall ve Jordan'ın, Rockwell'i İrlanda yoluyla nasıl Britanya'ya soktuklarının ayrıntıları için, William H. Schmalz, *Hate: George Lincoln Rockwell and the American Nazi Party* (Washington, D.C.: Brassey's, 199), s. 146-48.
- 11 Kampla ilgili bazı gazete haberleri: "Home Office Ban Entry of Nazi Delegates," *The Times*, 2 Ağustos 1962, s. 10; "Foreign Nazis Banned," *The Daily Telegraph*, 2 Ağustos 1962, s. 1; "Secret Nazi Camp," *The Daily Telegraph*, 6 Ağustos 1962, s. 9; "Inquiry on Visit by U.S. Nazi," *The Times*, 7 Ağustos 1962, s. 8; "Yard Search for U.S. Nazi Leader," *The Daily Telegraph*, 7 Ağustos 1962, s. 1; "Jackboots in an English Glade," *The Daily Telegraph*, 7 Ağustos 1962, s. 1, 16.
- 12 "U.S. Nazi Caught in London," *The Daily Telegraph*, 9 Ağustos 1962, s. 1; "American Nazi Detainde in London," *The Times*, 9 Ağustos 1962, s. 8.
- 13 "2-Hour Yard Raid on Nazi HQ," *The Daily Telegraph*, 11 Ağustos 1962, s.1.
- 14 Richard C. Thurlow, *Fascism in Britain: A History, 1918-1985* (Oxford: Basil Blackwell, 1987), s. 268-69.
- 15 Colin Jordan, "National Socialism: A Philosophical Appraisal," *National Socialist World*, No. 1 (İlkbahar 1966), s. 5-7.
- 16 Richard Turlow, *Fascism in Britain*, s. 269f; Editörlüğünü Luciano Cheles, Ronnie Ferguson ve Michalina Vaughan'ın yaptığı *The Far Right in Eastern and Western Europe* kitabı 2. baskıda (Londra ve New York: Longman, 1995), s. 258-71 (s. 259), Gerry Gable'ın yazdığı "Britain's Nazi Underground" bölümü.
- 17 Stan Taylor, *The National Front in English Politics* (Londra: Macmillan, 1982), s. 18-49.
- 18 Thurlow, *Fascism in Britain*, s. 270.
- 19 Colin Jordan, "Party Time Has Ended," *National Review*, No. 45 (Haziran 1986). Yorumlar için, bkz. "Nazi Blueprint for 'Total War'," *Searchlight*, No. 133 (Temmuz 1986), s. 8-10.
- 20 "British Movement Reborn-Armed and Dangerous," *Searchlight*, No. 173 (Kasım 1989), s. 10-11; No. 174 (Aralık 1989), s. 10-11.
- 21 "Front's 'Fixer' with Paramilitaries Moves Full Time to Northern Ireland," *Searchlight*, No. 137 (Kasım 1986), s. 3-4; "1986-the Final Tie-Up with Loyalist Terror," *Searchlight*, No. 139 (Ocak 1987), s. 11-12.
- 22 "SS Man Is BM's Top Dog," *Searchlight*, No. 177 (Mart 1990), s. 11.

- 23 Colin Jordan, *National Socialism: World Creed for the 1980s* (Harrogate, İngiltere: Gothis Ripples, 1981), s. 6-8, 9f, 14. [İlk olarak *The National Socialist*, No. 3 (Kış 1981) sayısında basılmıştır.]
- 24 "1986–The Year of the Political Soldier," *Searchlight*, No. 139 (Ocak 1987), s. 9-10; "The New Axis," *Searchlight*, No. 147 (Eylül 1987), s. 3-4; "The Political Soldiers," *Searchlight*, No. 151 (Ocak 1988), s. 10; "1988–The Year of the Mad Dogs," *Searchlight*, No. 163 (Ocak 1989), s. 9-11; "Wales and the Northern Ireland: NF Heads 'Where Terror Is'," *Searchlight*, No. 166 (Nisan 1989), s. 9; "Smash The Cities" çıkartması, *Searchlight*, No. 215 (Mayıs 1993), s. 8.
- 25 Colin Jordan, "Hitler Was Right!" *Gothic Ripples*, No. 20 (1989) yazısının, Colin Jordan, *National Socialism: Vanguard of the Future* (Aalborg, Danimarka: Nordland Forlag, 1993), s. 13-23'teki tekrar basımı.
- 26 Colin Jordan, "Adolf Hitler: The Man Against Time," *NS Bulletin* (1989) ve "Adolf Hitler: Man of the Century," *League Sentinel*, No. 3 (1989). Her iki yazı da Jordan, *National Socialism*, s. 25-29, 31-34'te yeniden yayınlanmıştır.
- 27 "Top Nazi Poses an Early Problem for New M15 Boss," *Searchlight*, No. 204 (Haziran 1992), s. 3-5; "Covington: Mastermind of Terror," *Searchlight*, No. 214 (Nisan 1993), s. 12-13.
- 28 Gerry Gable'in, *The Far Right in Western and Eastern Europe*, s. 258-71 (s. 262)'de yer alan "Britain's Nazi Underground" yazısı.
- 29 Charlie Sargent'in Fransız Nazi dergisi *Terreur d'Elite*, No. 4 [Kış 105 (1994)] sayısında yer alan röportajında, *Searchlight*, No. 235 (Ocak 1995), s. 4'te yapılan alıntı.
- 30 "Nazi Terror Comes to Britain: The Inside Story of Combat 18," *Searchlight*, No. 214 (Nisan 1993), s. 3-11.
- 31 *Redwatch*, No. 1 (Mart 1992), alıntılar *Searchlight*, No. 215 (Mayıs 1993), s. 4.
- 32 *Redwatch*, No. 2 (Mayıs 1992), *Searchlight*, No. 214 (Nisan 1993), s. 3-4'te yeniden yayınlanmıştır.
- 33 *Redwatch*, No. 3 ve No. 6 (1992/93), alıntılar *Searchlight*, No. 213 (Nisan 1993), s. 4-7, 14. *Combat 18*, No. 3 (1994 sonları), alıntılar ve yorumlar *Searchlight*, No. 236 (Şubat 1995), s. 3.
- 34 "Invitation to Kill: C18 Urges Its Followers to Murder," *Searchlight*, No. 235 (Ocak 1995), s. 6-7.
- 35 *Putsch*, No. 11 (Nisan 1994), s. 12-13; No. 12 (Mayıs 1994), s. 16; No. 13 (Haziran 1994), s. 22, No. 14 (Temmuz 1994), s. 27; No. 15 (Ağustos 1995), s. 33.
- 36 *Putsch*, No. 10 (Mart 1994), s. 6-7; No. 11 (Nisan 1994), s. 11; No. 12 (Mayıs 1994), s. 16; No. 15 (Ağustos 1994), s. 32, 34, 38-39; No. 16 (Eylül 1994), s. 41.

- 37 *The Order*, No. 4, alıntılar ve yorumlar *Searchlight*, No. 223 (Ocak 1994), s. 3-5.
- 38 *Searchlight*, No. 226 (Nisan 1994), s. 5; "C18's Violence in Theory and Practice," *Searchlight*, No. 231 (Eylül 1994), s. 3-4; *Searchlight*, No. 232 (Ekim 1994), s. 5; *Putsch*, No. 18 (Kasım 1994), s. 55f; *Searchlight*, No. 234 (Aralık 1994), s. 3; "Britain in 1995: Watershed on the Far Right," *Searchlight*, No. 241 (Temmuz 1995), s. 2-4.
- 39 *The National Socialist*, özel sayı [Nisan 106yf (yani 1996)], alıntı *Searchlight*, No. 239 (Mayıs 1995), s. 1-2.
- 40 "Britain in 1995," s. 2-4.
- 41 *Searchlight*, No. 214 (Nisan 1993), s. 16-17; *Searchlight*, No. 223 (Ocak 1994), s. 6-10. Kopenhag zirvesi haberi: *The Order*, No. 11, s. 8, *Searchlight*, No. 240 (Haziran 1995), s. 10'da tekrar yayınlandı.
- 42 *The Times*, 20 Ocak 1997, s. 4.
- 43 "The Shape of Things to Come: An Interview with Troy Southgate," *The English Alternative*, No. 10 (1999), s. 4-8.
- 44 *The National Socialist*, No. 17 (9 Kasım 1996), s. 2.
- 45 "The Secret of Greatness: Part 2 Extracts from Savitri Devi's Gold in the Furnace," *Column 88*, No. 3 (Mayıs 1998), s. 17-18; "The Irish-American They Hanged for Being British," *Column 88*, No. 3 (Mayıs 1998), s. 23-26; "A Tiger Never Tamed: Michael Wittmann—Claws of Steel," *Column 88*, No. 4 (Ağustos 1998), s. 12-16; "Tony Williams Interviews Colin Jordan," *Column 88*, No. 4 (Ağustos 1998), s. 23-26.
- 46 Graeme McLagan ve Nick Lowles, *Mr Evil: The Secret Life of Racist Bomber and Killer David Copeland* (Londra: John Blake, 2000), s. 20-38, 51-56, 66f, 78-87.

3. Bölüm

- 1 Julius Evola'nın yaşamı, fikirleri ve etkisine dair daha ayrıntılı bilgi için, bkz. Richard Drake'in, editörlüğünü Peter Merkl'ün yaptığı *Political Violence and Terror: Motifs and Motivations* kitabı (Berkeley: University of California Press, 1989), s. 61-89'da yer alan, "Julius Evola and the Ideological Origins of the Radical Right in Contemporary Italy" yazısı; kendi yazdığı *The Revolutionary Mystique and Terrorism in Contemporary Italy* kitabındaki (Bloomington: Indiana University Press, 1989), s. 114-34'teki "The Children of the Sun" bölümü. Evola'nın felsefesi ve İtalyan aşırı sağında nasıl algılandığına dair bir analiz için, bkz. Roger Griffin, "Revolts against the Modern World: The Blend of Literary and Historical Fantasy in the Italian New Right," *Literature and History* 11 (İlkbahar 1985), s. 101-23; Franco Ferraresi, "Julius Evola:

Tradition, Reaction, and the Radical Right," *European Journal of Sociology* 28 (1987), s. 107-51.

- 2 Raimund Meyer, Judith Hossli, Guido Magnaguagno, Juri Steiner ve Hans Bolliger, *Dada global* (Zürih: Limmat Verlag, 1994), s. 65-69.
- 3 Bu eserler: *Saggi sull'idealismo magico* (Roma: Atanòr, 1935); *L'individuo e il divenire del mondo* (Roma: Libreria di Scienze e Lettere, 1926); *Teoria dell'individuo assoluto* (Torino: Bocca, 1927); *Fenomenologia dell'individuo assoluto* (Torino: Bocca, 1930). Felsefi idealizmindeki "koşulsuz olarak istediğimiz şey olabilme yeteneği" ve "dünya benim temsilimdir" fikirlerinde Schopenhauer, Hegel ve Nietzsche etkisi görülür.
- 4 Julius Evola, *The Yoga of Power: Tantra, Shakti and the Secret Way*, çevirmen Guido Stucco (Rochester, Vt.: Inner Traditions International, 1992), s. 16.
- 5 Evola, *The Yoga of Power*, s. 186-88.
- 6 UR grubu için, bkz. Renato del Ponte'nin yazdığı önsöz, Julius Evola/Gruppe von UR, *Magie als Wissenschaft vom Ich: Praktische Grundlegung der Initiation* (Interlaken, İsviçre: Ansata, 1985), s. 10-22; H. T. Hansen "Die 'magische' Gruppe von Ur in ihrem historischen und esoterischen Umfeld," Julius Evola/Gruppe von UR, *Schritte zur Initiation: Magie als Wissenschaft vom Ich*, Band II: *Theorie und Praxis des höheren Bewusstseins* (Interlaken, İsviçre: Ansata, 1997), s. 7-27'de ayrıca Guiliano Kremmerz, Arturo Reghini ve grup üyeleri hakkında biyografik bilgiler yer almaktadır.
- 7 Julius Evola, *The Hermetic Tradition: Symbols and Teachings of the Royal Art*, çevirmen E. E. Rehmus (Rochester, Vt.: Inner Traditions, 1995), s. 2-12.
- 8 Guénon ve fikirlerine giriş için İngilizce yazılmış en iyi kitap: Robin Waterfield, *René Guénon and the Future of the West: The Life and Writings of a 20th-Century Metaphysician* (Wellingborough, İngiltere: Aquarian Press, 1987)
- 9 René Guénon, *The Crisis of the Modern World*, çevirmenler Marco Pallis ve Richard Nicholson, 2. baskı (Londra: Luzac, 1962), s. 1-14.
- 10 Bu referanslar için, bkz. Julius Evola, *Erhebung wider die moderne Welt* (Stuttgart: Deutsche Verlag-Anstalt, 1935), s. 167-89 ve notlar, s. 438-45.
- 11 Julius Evola, *Revolt against the Modern World*, çevirmen Guido Stucco (Rochester Vt.: Inner Traditions, 1995), s. 3.
- 12 Evola, *Revolt against the Modern World*, s. 89-90.
- 13 Evola, *Revolt against the Modern World*, s. 7f.
- 14 Evola, *Revolt against the Modern World*, s. 35-37.
- 15 Evola, *Revolt against the Modern World*, s. 177-83.
- 16 Evola, *Revolt against the Modern World*, s. 188-89, 195-210.
- 17 Baselli bağımsız bir araştırmacı olan Johann Jakob Bachofen (1815-1887), *Das*

Mutterrecht (Anaerkillik, 1861) isimli çalışmasında insan ırkının üç aşamadan geçtiğini öne sürmüştü. İlk aşamada insanlar tarım, evlilik ve sosyal kurumların olmadığı ilkel ve göçebe topluluklar halinde yaşamıştı. Anaerkillik dönem olarak bilinen ikinci aşamada tarım gelişmiş ve toplum eşitlikçi değerlere inanmaya, Toprak Ana'ya tapınmaya başlamıştı. Bachofen, Yunan tanrıçası Demeter'in ve Eleusis gizemlerinin bu kültürel çağın ürünleri olduğunu düşünüyordu. Üçüncü ve şu anda yaşadığımız evrim aşamasıysa, yasaların ve aklın hâkim olduğu babaerkillik dönemdi. Bu dönemin baskın sembolü Yunan tanrısı Apollo'nun temsil ettiği güneşti. Bachofen'in fikirleri Nietzsche, Freud ve Jung'u olduğu kadar, sanayi toplumunu doğaya dönerek kurtarmayı isteyen bohem alt kültürü de etkilemişti. Richard Noll, *The Jung Cult: Origins of a Charismatic Movement* (Princeton, N.J.: Princeton University Press, 1994), s. 160-69.

- 18 Evola, *Revolt against the Modern World*, s. 211-17.
- 19 Dr. Moriz Rappaport'un yazdığı kısa bir Otto Weininger biyografisi için, bkz. Otto Weininger, *Über die letzten Dinge*, 6. baskı (Viyana: Wilhelm Braumüller, 1920), s. v-xxiv.
- 20 Otto Weininger, *Geschlecht und Charakter*, 19. baskı (Viyana: Wilhelm Braumüller, 1920), s. 106-11, 185-88, 232, 372-75, 381.
- 21 Weininger, *Geschlecht und Charakter*, s. 337-45, 378, 386, 391-93.
- 22 Evola, *Revolt against the Modern World*, s. 230f, 346-47.
- 23 Evola, *Revolt against the Modern World*, s. 249-52.
- 24 Richard Noll, *The Aryan Christ: The Secret Life of Carl Gustav Jung* (Londra: Macmillan, 1997), s. 134, 309.
- 25 Evola, *Revolt against the Modern World*, s. 263-75.
- 26 Evola, *Revolt against the Modern World*, s. 275.
- 27 Evola, *Revolt against the Modern World*, s. 286.
- 28 Evola, *Revolt against the Modern World*, s. 290-301. Evola 1937 yılında Hyperborea gizemlerine giriş olarak şövalyelik ve Kâse ile ilgili kapsamlı bir kitap yayınladı. Kâse'yi daha çok Ghibelline'lerin Batı'yı kutsal bir saltanat temelinde yeniden örgütleme projesinin bir sembolü olarak ele aldı. Julius Evola, *The Mystery of the Grail: Initiation and Magic in the Quest for the Spirit*, çevirmen Guido Stucco (Rochester Vt.: Inner Traditions, 1997). Evola'nın Hohenstauffen hanedanlığına duyduğu hayranlığın kaynağı, Ernst Kantorowicz, *Kaiser Friedrich der Zweite* (Berlin: Bondi, 1927). Kantorowicz şair Stefan George'un ruhani elitistlerden oluşan grubunun bir üyesi olarak, yazdığı bu kapsamlı biyografide "Gizli Almanya'nın" kahramanı olarak II. Frederick'i yüceltiyordu.

- 29 Evola, *Revolt against the Modern World*, s. 307-11.
- 30 Evola, *Revolt against the Modern World*, s. 312-20.
- 31 Evola, *Revolt against the Modern World*, s. 302-4.
- 32 Evola, *Revolt against the Modern World*, s. 306-9.
- 33 Evola, *Revolt against the Modern World*, s. 327-44.
- 34 Evola'nun irka dair fikirlerinin tam bir anlatımı için, bkz. H. T. Hansen, "Julius Evolas politisches Wirken," *Julius Evola, Menschen inmitten von Ruinen* (Tübingen: Hohenrain, 1991), s. 7-131 (s. 88-100)
- 35 Julius Evola, *Heidnisher Imperialismus* (Leipzig: Armanen-Verlag, 1993), s. 55; Julius Evola, *Grundriss der faschistischen Rassenlehre* (Berlin: Runge, 1943), s. 43-47.
- 36 Julius Evola, "Paradossi dei tempi: Paganesimo razzista=Illuminismo liberale," *Lo Stato* 6, No. 7 (Temmuz 1935), s. 530-32 ve "Osservazioni critiche sul 'razzismo' nazional-socialista," *Vita Italiana* 21, No. 248 (1933), s. 544-49, H. T. Hansen, "Julius Evolas politisches Wirken," *Julius Evola, Menschen inmitten von Ruinen*, s. 7-131 (s. 92-94)
- 37 Weininger, *Geschlecht und Charakter*, s. 416-18.
- 38 Weininger, *Geschlecht und Charakter*, s. 425-32.
- 39 Weininger, *Geschlecht und Charakter*, s. 441.
- 40 Evola, *Erhebung wider die moderne Welt*, s. 323-24, 480, 482.
- 41 Julius Evola, *Tre aspetti del problema ebraico* (Padua: Edizioni di Ar, 1994), s. 35-36 (ilk baskı 1936).
- 42 Julius Evola, "La tragedia della 'Guardia di Ferro,'" *La vita italiana* 309 (Aralık 1938), alıntı Franco Ferraresi, "Julius Evola: Tradition, Reaction, and the Radical Right," *European Journal of Sociology* 28 (1987), 107-51 (s. 129-30).
- 43 Hans Thomas Hakl, "Julius Evola und die deutsche Konservative Revolution," *Criticón*, No. 158 (Nisan-Haziran 1998), s. 16-32. Evola'nın Almanca yayınlanan kitaplarına ait Karlheinz Weissmann'ın hazırladığı biyografi için: *Evola, Menschen inmitten von Ruinen*, s. 403-6.
- 44 Evola'nın savaş dönemindeki kariyeri için, bkz. Richard Drake, "The Children of the Sun," *The Revolutionary Mystique and Terrorism in Contemporary Italy*, s. 119-20; H. T. Hansen, "Julius Evolas politisches Wirken," *Evola, Menschen inmitten von Ruinen*, s. 7-132 (s. 61-65)
- 45 Drake, *The Revolutionary Mystique and Terrorism in Contemporary Italy*, s. 77-78.
- 46 Drake, "Julius Evola and the Ideological Origins of the Radical Right in Contemporary Italy," s. 77-78.
- 47 Franco Ferraresi, "Julius Evola: Tradition, Reaction, and the Radical Right," *European Journal of Sociology* 28 (1987), 107-51 (s.135).

- 48 Giorgio Galli, *La Crisi italiana e la destra internazionale* (Milano: Mondadori, 1974), s. 20.
- 49 Adriano Romauldi, *Julius Evola: L'uomo e l'opera* (Roma: Volpe, 1971), s. 7, 92.
- 50 Ferraresi, "Julius Evola," 138-40.
- 51 Roger Eatwell, "The Esoteric Ideology of the National Front in the 1980s," *The Failure of British Fascism: The Far Right and the Fight for Political Recognition*, editör Mike Cronin (Basingstoke, İngiltere: Macmillan, 1996), s. 99-117.
- 52 "Evola: The Aryan Doctrine of Fight and Victory," *Rising*, No. 3 (1983), s. 4; "Freda: A Martyr for Our Cause," *Rising*, No. 4 (1983), s. 3.
- 53 Derek Holland, *The Political Soldier: A Statement*, 2. baskı (Londra: International Third Position, 1994), s. 10-11.
- 54 *Searchlight*, No. 163 (Ocak 1989), s. 10; *Searchlight*, No. 168 (Haziran 1989), s. 3; *Searchlight*, No. 247 (Ocak 1996), s. 11-14. Ayrıca bkz. *From Ballots to Bombs: The Inside Story of the National Front's Political Soldiers* [Londra: *Searchlight*, (1989)], s. 7-12.
- 55 Mario Aprile, "Julius Evola: An Introduction to His Life and Work," *The Scorpion*, No. 6 (Kış/İlkbahar 1984), s. 20-21.
- 56 Julius Evola, "American 'Civilization,'" *The Scorpion*, No. 7 (Yaz 1984), s. 17-19.
- 57 Julius Evola, "United Europe: The Spiritual Pre-Requisite," *The Scorpion*, No. 9 (İlkbahar 1986), s. 18-20. Evola ile ilgili diğer yazılar: Luis Chester, "Riding the Tiger," *The Scorpion*, No. 8 (İlkbahar 1985, s. 30-32; Marotta Salvatore, "Suum: Cuique: Evola's Notion of the True State," *The Scorpion*, No. 10 (Sonbahar 1986), s. 37.
- 58 Julius Evola, *Taoism: The Magic, the Mysticism*, çevirmen Guido Stucco (Edmonds, Wash.: Holmes, 1994); Julius Evola, *Zen: The Religion of the Samurai* (Edmonds, Wash.: Holmes, 1994).
- 59 H. T. Hansen, "Nachlese zum Evola-Jahr," *Criticón*, No. 161 (Mart 1999).
- 60 Guillermo Coletti, "Against the Modern World: An Introduction to the Work of Julius Evola," *Ohm Clock*, No. 4 (İlkbahar 1996), s. 29-31.

4. Bölüm

- 1 "A Salute to James Hartung Madole (Father of Post-war Occult-Fascism)," *The Nexus*, No. 2 (Kasım 1995), s. 22-27.
- 2 James Madole'un yaşamına dair ayrıntılı bilgi ve Ulusal Yeniden Doğuş Partisi'ne genel bir bakış için, bkz. William Gorin, *The National Renaissance Party: History and Analysis of an American Neonazi Political*

- Party," *National Information Center Newsletter* (Aralık 1969-Ocak1970). Bu dergi Massachusetts-Springfield'da yayınlanıyordu.
- 3 Goring, "The National Renaissance Party," s. 5.
 - 4 Charles B. Hudson ve savaş öncesi Amerika'da var olan milliyetçi ve Nazi yanlısı gruplarla bağlantısı için, bkz. John Roy Carlson, *Under Cover: My Four Years in the Nazi Underworld of America* (New York: Dutton, 1943), s. 132-53 ve muhtelif sayfalar.
 - 5 Kurt Mertig ve savaş öncesindeki siyasi faaliyetleri için, bkz. Carlson, *Under Cover*, s. 43-44, 266-68, 270, 389, 502.
 - 6 Goring, "The National Renaissance Party," s. 6.
 - 7 Kerry R. Bolton, *Phoenix Rising: The Epic Saga of James H. Madole* (Paraparaumu Beach, Yeni Zelanda: Renaissance Press, 1996), s. 2.
 - 8 Ulick Varange (yani Francis Parker Yockey), *Imperium: The Philosophy of History and Politics*, 3. baskı (Torrance, Calif.: Noontide Press, 1983), s. 578-86. Yockey'nin yaşamı ve yeraltında yürüttüğü siyasi faaliyetleri hakkında kapsamlı bilgi için, bkz. Kevin Coogan, *Dreamer of the Day: Francis Parker Yockey and the Postwar Fascist International* (New York: Autonomedia, 1999).
 - 9 Coogan, *Dreamer of the Day*, s. 48-73.
 - 10 Coogan, *Dreamer of the Day*, s. 92-100, 103. Bayan Walshburn ve National Liberty Party için, bkz. Carlson, *Under Cover*, s. 361-67.
 - 11 Coogan, *Dreamer of the Day*, s. 105-26.
 - 12 Oswald Spengler, *The Decline of the West*, 2 cilt (Londra: George Allen and Unwin, 1926-28), 1. cilt, s. 183-216.
 - 13 Spengler, *Decline of the West*, 2. cilt, s. 315-23.
 - 14 Varange, *Imperium*, s. 381-90.
 - 15 Varange, *Imperium*, s. 395-97, 493ff, 570ff, 533.
 - 16 Francis Parker Yockey, *The Proclamation of London of the European Liberation Front*, 2. baskı (Reedy, W.Va.: Liberty Bell Publications, 1981), s. 28-29; Coogan, *Dreamer of the Day*, s. 167-81.
 - 17 Coogan, *Dreamer of the Day*, s. 227, 230-36, 240, 378-90.
 - 18 Frederick Charles Weiss ve H. Keith Thompson'ın hayatları hakkında bilgi için, bkz. Coogan, *Dreamer of the Day*, s. 252-60. Weiss için ayrıca bkz. Arnold Forster ve Benjamin R. Epstein, *Cross Currents* (New York: Doubleday, 1956), 2. Bölüm, s. 201, devamı ve muhtelif sayfalar. Temaları için bkz. Kurt P. Tauber, *Beyond Eagle and Swastika*, 2 cilt (Middletown, Conn.: Wesleyan University Press, 1967), 2. cilt, s. 1091 (VII/40).
 - 19 Frederick Charles Weiss'ın makaleleri "Russia" ve "Kto Kovo-Who Kills Whom," dan yapılan alıntı için bkz. Coogan, *Dreamer of the Day*, s. 440-41.

- 20 Bolton, *Phoenix Rising*, s. 2.
- 21 John Hassan, "White Muslims: The Greenshirts," *The Nexus*, No. 4 (Mayıs 1996), s. 10-11.
- 22 Teozofinin kökenleri ve tarihi için, bkz. Bruce F. Campbell, *Ancient Wisdom Revived: A History of the Theosophical Movement* (Berkeley: University of California Press, 1980); Sylvia Cranston, *HPB: The Extraordinary Life and Influence of Helena Blavatsky, Founder of the Modern Theosophical Movement* (New York: G. P. Putman's Sons, 1993).
- 23 Helena Petrovna Blavatsky, *The Secret Doctrine*, 2. baskı, 2 cilt (Londra: Theosophical Publishing Company, 1888), 2. cilt, s. 6-12, 300f, 433-36. Lemuryalıların melezeleşmesinin tartışıldığı yer, 2. cilt, s. 184, 266f.
- 24 Blavatsky, *The Secret Doctrine*, 2. cilt, s. 318f.
- 25 Bolton, *Phoenix Rising*, s. 4.
- 26 Bu referanslar 1974 yılında *National Renaissance Bulletin*'da seri olarak yayınlanan "The New Atlantis: A Blueprint for an Aryan Garden of Eden in North America," yazı dizisindedir. 2, 3, 4, 7, 9, ve 10. bölümler Bolton, *Phoenix Rising*, s. 15-46, (s. 33-35, 37-39, 45-46)'da yeniden yayınlanmıştır. Bulwer-Lytton'un yaptığı alıntı, Nazi okültizminin modern mitolojisi için önemli bir kaynak olan *Vril: The Power of the Coming Race* (1871) romanında yer almaktadır.
- 27 James H. Madole, "The New Atlantis" (9 ve 10. bölümler), Bolton, *Phoenix Rising*, s. 32-39, 39-46 (s. 36-37, 45-46).
- 28 Madole, "The New Atlantis" (10. Bölüm), Bolton, *Phoenix Rising*, s. 39-46 (s. 40-41).
- 29 "A Salute to James Hartung Madole (Father of Post-war Occult-Fascism)," *The Nexus*, No. 2 (Kasım 1995), s. 22-27, tekrar basım Bolton, *Phoenix Rising*, s. 39-46 (s. 40-41).
- 30 Goring, "The National Renaissance Party," s. 7-8.
- 31 Coogan, *Dreamer of the Day*, s. 27.
- 32 Bolton, *Phoenix Rising*, s. 8.
- 33 Güvenlik Birliği, sokak savaşı kampanyaları ve gösterileriyle ilgili bu anlatımın alındığı yaz, "America's Ksyatrias," *The Nexus*, No. 4 (Mayıs 1996), s. 6-10, yeniden basım Bolton, *Phoenix Rising*, s. 7-14 (ek fotoğraflarla).
- 34 Bolton, *Phoenix Rising*, s. 9-11.
- 35 Bolton, *Phoenix Rising*, s. 10-11.
- 36 Bolton, *Phoenix Rising*, s. 7, 12-14.
- 37 Bolton, *Phoenix Rising*, s. 5.
- 38 Teozofinin Alman *völkisch* hareketine yaptığı katkı için, bkz. Nicholas

Goodrick-Clarke, *The Occult Roots of Nazism: Secret Aryan Cults and Their Influence on Nazi Ideology: The Ariosophists of Austria and Germany 1890-1935*, 2. baskı (New York: New York University Press, 1992). Kitabın Türkçesi "Nazizmin Gizli Kökenleri" ismiyle Kırmızı Kedi Yayınevi'nden çıkmıştır.

5. Bölüm

- 1 Savitri Devi'nin tam biyografisi için, Nicholas Goodrick-Clarke, *Hitler's Priestess: Savitri Devi, the Hindu-Aryan Myth, and Neonazism* (New York: New York University Press, 1998).
- 2 Savitri Devi, *Defiance* (Kalküta: A. K. Muerji, 1950), s. 12, 58.
- 3 Goodrick-Clarke, *Hitler's Priestess*, s. 19-25.
- 4 Léon Poliakov, *The Aryan Myth: A History of Racist and Nationalist Ideas in Europe* (Londra: Sussex University Press and Heinemann, 1974), s. 190-192.
- 5 Léon Poliakov, *The Aryan Myth*, s. 192-199.
- 6 Savitri Devi, *Gold im Schmelztiegel: Erlebnisse in Nachkriegsdeutschland*, çevirmen Lotte Asmus (Padava: Edizioni di Ar, 1982), s. 21.
- 7 Bâl Gangadhar Tilak, *The Arctic Home in the Vedas* (Poon: Kesari, 1903), s. 453-55, 464.
- 8 Aryanların Hindistan'daki yerleşim bölgeleriyle ilgili kısa ve öz bir anlatım için, bkz. Romila Thapar, "The Impact of Aryan Culture," *A History of India*, 1. cilt (Harmondsworth, İngiltere: Penguin, 1966), s. 28-49.
- 9 Savitri Devi, *L'Étang aux lotus* (Kalküta: 1940), s. 19-25 (s. 25).
- 10 Savitri Devi, *Defiance*, s. 69.
- 11 Goodrick-Clarke, *Hitler's Priestess*, s. 39-40.
- 12 Bu hareketlerin kökenleri ve gelişimi için, bkz. Christophe Jaffrelot, *The Hindu Nationalist Movement and Indian Politics: 1925 to the 1990s* (Londra: Hurst, 1996), s. 11-35.
- 13 Savitri Devi, *Souvenirs et réflexions d'une aryanne* (Yeni Delhi: Yazar, 1976), s. 35-40.
- 14 Alıntı yapıldığı kitap, Milan Hauner, *India in Axis Strategy: German, Japan, and Indian Nationalists in the Second World War* (Stuttgart: Klett-Cotta, 1981) (German Historical Institute Yayınları, Londra, 7. cilt), s. 66.
- 15 Savitri Devi, *Souvenirs et réflexions d'une aryanne*, s. 41, 241f; Jean Parvulesvo, *La spirale prophétique* (Paris: Guy Trédaniel, 1986), s. 99.
- 16 Goodrick-Clarke, *Hitler's Priestess*, s. 69.
- 17 Savitri Devi, *Defiance*, s. 149-51, 226.
- 18 Savitri Devi, *The Lightning and the Sun* (Kalküta: 1958), s. 18-19.

- 19 Savitri Devi, *The Lightning and the Sun*, s. 36-55.
- 20 Avatar kavramının karmaşık mitolojisi ve teolojisine dair kapsamlı bilgi için, bkz. Geoffrey Parrinder, *Avatar and Incarnation*, 2. baskı (New York: Oxford University Press, 1982).
- 21 Savitri Devi, *The Lightning and the Sun*, s. 229-49.
- 22 Bhagavad Gita, VI, 7 ve 8. kıtalar. Savitri Devi bu beyiti sık sık kullanır: *Pilgrimage* (Kalküta: Yazar, 1958), s. [v], 7, 28, 31, 52, 173, 188-189, 261; *The Lightning and the Sun*, s. 416 ve muhtelif sayfalar.
- 23 Savitri Devi, *The Lightning and the Sun*, s. 215-16, 222-24.
- 24 Savitri Devi, *The Lightning and the Sun*, s. 349-51. August Kubizek, *Young Hitler*, 2. baskı (Maidstone, İngiltere: George Mann, 1973), s. 64-66.
- 25 William L. Pierce, "George Lincoln Rockwell: A National Socialist Life," *National Socialist World*, No. 5 (Kış 1967), 13-36 (s. 26); Matt Koehl, *Faith of the Future*, 2. baskı (Milwaukee, Wis.: New Order, 1995), s. 28. Savitri Devi'nin *The Lightning and the Sun* kitabının kısaltılmış bir versiyonu Pierce'in dergisinde yayınlandı: *National Socialist World*, No. 1 (İlkbahar 1966), s. 13-90 (Kubizek anlatımı, s. 84).
- 26 Goodrick-Clarke, *Hitler's Priestess*, s. 131-32.
- 27 Bildirinin İngilizce metni için, bkz. Savitri Devi, *Defiance*, s. 1 ve devamı Almanca aslı için, bkz. Savitri Devi, *Gold im Schmeltztiegel*, s. 261.
- 28 Goodrick-Clarke, *Hitler's Priestess*, s. 137-38.
- 29 Savitri Devi, *Gold im Schmeltztiegel*, s. 239-46, 315-40 ve *Pilgrimage*, s. 244f.
- 30 Savitri Devi, *Defiance*, s. 188f.
- 31 Savitri Devi, *Defiance*, s. 169, 104, 190.
- 32 Kadın gardiyanlarla ilgili bilgi için, bkz. Savitri Devi, *Gold im Schmeltztiegel*, s. 128-30. Werl'deki en iyi dostu Hertha Ehlert'in Auschwitz'deki görevi için, bkz. Savitri Devi, *Defiance*, s. 273.
- 33 Goodrick-Clarke, *Hitler's Priestess*, s. 140-46.
- 34 Goodrick-Clarke, *Hitler's Priestess*, s. 140-46.
- 35 Savitri Devi, *Pilgrimage*, s. 318-54.
- 36 Savaş sonrasındaki ilk yıllarda ortaya çıkan bu aşırı sağcı partilerin siyasi görüşleri için, bkz. Martin Lee, *The Beast Reawakens* (Londra: Little, Brown and Company, 1997), s. 49-52, 115-17.
- 37 Hans Ulrich Rudel'in savaş sonrası 1945-1951 yılları arasındaki dönemde yaşadıklarını kendi kaleminde okumak için, bkz. *Trotzdem: Kriegs- und Nachkriegszeit* (Preussisch Oldendorf: Karl-Schultz-Verlag, 1987) ve *Mein Leben im Krieg und Frieden* (Rosenheim: Deutsche Verlagsgesellschaft, 1994).
- 38 Goodrick-Clarke, *Hitler's Priestess*, s. 176-79, 181-86.

- 39 Goodrick-Clarke, *Hitler's Priestess*, s. 190.
- 40 Goodrick-Clarke, *Hitler's Priestess*, s. 195-203.
- 41 Savitri Devi, "The Lightning and the Sun (kısaltılmış versiyon)," *National Socialist World*, No. 1 (İlkbahar 1966), s. 13-90.
- 42 Savitri Devi, "Gold in th Furnace," *National Socialist World*, No. 3 (İlkbahar 1967), s. 59-71; Savitri Devi, "Defiance" (bazı bölümler), *National Socialist World*, No. 6 (Kış 1968), s. 64-87.
- 43 Matt Koehl, "Adolf Hitler: German Nationalist or Aryan Racist," *National Socialist World*, No. 4 (Yaz 1967), s. 13-22 (s. 22) ve "Hitler and We," 20 Nisan 1992 tarihinde Midwestli yoldaşlara yaptığı konuşmanın metnini içeren Yeni Düzen broşürü.
- 44 Lotte Asmus ve Vittorio De Cecco, "La 'missionaria' del paganesimo ariano," *Risguardo* 4 (1984), s. 64-70.
- 45 Pierre Vidal-Naquet, *Assassins of Memory: Essays on the Denial of the Holocaust* (New York: Columbia University Press, 1992), s. 21, 43.
- 46 Savitri Devi, *L'India e il Nazismo* (Parma: Edizioni all'insegna del Veltro, 1979), (*Quaderni del Veltro* 11), s. 5-7.
- 47 Montreal'de çıkan *Arya* dergisi *Arya 2* olarak *Omaggio a Savitri Devi*'yi (1978) yayınladı. Tarsuslu Paul ile ilgili kitabının "Wittekind" in sunduğu İtalyanca çevirisi *Cristianesimo e Giudaismo* (Paolo di Tarso), adıyla yayınlandı, *Arya 5* (Ocak 1981).
- 48 *Searchlight*, No. 91 (Ocak 1983), s. 3; *Searchlight*, No. 97 (Temmuz 1983), s. 10.
- 49 Alfred Rosenberg, *Der Mythos des 20. Jahrhunderts* [Münih: Hoheneichen-Verlag (Franz-Eher-Verlag), 1934], s. 660-64.
- 50 Goodrick-Clarke, *Hitler's Priestess*, s. 219-22 (s. 220).
- 51 "Heart of Gold, Spirit of Light, Will of Steel," *The Order* [No. 14, 1996 başları?], kapak başlığı: "No Surrender to Zog!" [s. 5-7].
- 52 Savitri Devi, *The Lightning and the Sun*, 3. baskı (Paraparaumu Beach, Yeni Zelanda: Renaissance Press, 1994); başlık ve yazı "Priestess of Hitlerism: Savitri Devi," *The Nexus*, No. 9 Ağustos 197), s. 1-4.

6. Bölüm

- 1 Nazi kaçaklarla ilgili gerilim ve macera romanlarının 1960'ların başlarından itibaren gün geçtikçe artan popülerliğini kanıtlayan romanlar: Jack Higgins, *The Testament of Caspar Schultz* (1962); Philip K. Dick, *The Man in the High Castle* (1962); Helen MacInnes, *The Salzburg Connection* (1968); Frederick Forsyth, *The Odessa File* (1972); Norman Spinrad, *The Iron Dream* (1972);

Michael Sinclair, *A Long Time Sleeping* (1975); Ira Levin, *The Boys from Brazil* (1976); John Gardner, *The Werewolf Trace* (1977); Trevor Hoyle, *Through the Eye of Time* (1977); George Markstein, *The Goering Testament* (1978); Duncan Kyle, *Black Camelot* (1978); James Herbert, *The Spear* (1978); Robert Ludlum, *The Holcroft Covenant* (1978); Harold King, *Closing Ceremonies* (1980); Richard Hugo, *The Hitler Diaries* (1982); Gordon Stevens, *Spider* (1984); Pierre Salinger ve Leonard Gross, *The Dossier* (1984); Maurice Sellar, *The Front Man* (1985); Joseph Heywood, *The Berkut* (1987); Greg Iles, *Spandau Phoenix* (1993). Nazizmin mirasıyla ilgili daha ciddi kitaplar: George Steiner, *The Portage to San Cristobal of A.H.* (1979); William Styron, *Sophie's Choice* (1979); D. M. Thomas, *The White Hotel* (1981). Nazi gizemleri türünün eleştirel bir değerlendirmesi için, Saul Friedlander, *Reflections of Nazism: An Essay on Kitsch and Death*, çevirmen Thomas Weyr (New York: Harper and Row, 1982) ve Alvin H. Rosenfeld, *Imagining Hitler* (Bloomington: Indiana University Press, 1985). 1970'lerde, Latin Amerika'daki Nazi avıyla ilgili kurgu olmayan (özellikle Martin Bormann'ı ele alan) kitaplar: William Stevenson, *The Bormann Brotherhood* (New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1973) ve Ladislav Farago, *Aftermath: Martin Bormann and the Fourth Reich* (London: Hodder and Stoughton, 1975). Ünlü Auschwitz doktoru Joseph Mengele'nin nerede olduğu konusu içinse, bkz. Erich Erdstein, *Inside the Fourth Reich* (London: Robert Hale, 1977).

- 2 *Stern* olayının en iyi anlatımı için, bkz. Robert Harris, *Selling Hitler: The Story of the Hitler Diaries* (London: Faber and Faber, 1986).
- 3 Kayıp Reichsbank rezervlerinin gizemini belgeleyen kitaplar: Ian Sayer ve Douglas Botting, *Nazi Gold: The Story of the World's Greatest Robbery and Its Aftermath* (London: Granada, 1984), ve Arthur L. Smith, Jr., *Hitler's Gold: The Story of the Nazi War Loot* (Oxford: Berg Publishers, 1989). Avrupa'daki sanat koleksiyonlarının yağmalanması ve sonraki kaderi için, bkz. Charles De Jaeger, *The Linz File: Hitler's Plunder of European Art* (Exeter: Webb and Bower, 1981); Lynn H. Nicholas, *The Rape of Europa: The Fate of Europe's Treasures in the Third Reich* (New York: Alfred A. Knopf, 1994); *The Spoils of War: World War II and Its Aftermath: The Loss, Reappearance, and Recovery of Cultural Property*, editör Elizabeth Simpson (New York: Harry N. Abrams, 1997).
- 4 Bu spekülatif kitapların hepsi de Hitler'in karizmatik gücünün, eline geçtiği şeytani bir varlıktan geldiği, güya bütün gücü elinde tutan Münih'teki Thule Cemiyeti'nin (kuruluşu 1918) ve diğer gizli cemiyetlerin kara büyü merkezleri olduğu yorumuna katılır. Bu tarzın önde gelen örnekleri: Dietrich

- Bronder, *Bevor Hitler kam* (Hanover: Hans Pfeiffer, 1964); René Alleau, *Hitler et les sociétés secrètes* (Paris: Grasset, 1969); Werner Gerson, *Le Nazisme société secrète* (Paris: N.O.E., 1969); Jean-Michel Angebert [yani Michel Bertrand and Jean Angelini], *Les mystiques du soleil* (Paris: Laffont, 1971); Jean-Michel Angebert, *Hitler et la tradition cathare* (Paris: Laffont, 1971); Jean-Michel Angebert, *The Occult and the Third Reich* (New York: McGraw-Hill, 1971); Trevor Ravenscroft, *The Spear of Destiny* (Londra: Neville Spearman, 1972); Jean-Claude Frère, *Nazisme et sociétés secrètes* (Paris: Grasset, 1974); J. H. Brennan, *Occult Reich* (Londra: Futura, 1974); Francis King, *Satan and Swastika* (St. Albans, İngiltere: Mayflower, 1976); Dusty Sklar, *Gods and Beasts: The Nazis and the Occult* (New York: Thomas Y. Crowell, 1977).
- 5 Hans Thomas Hakl, *Unknown Sources: National Socialism and the Occult*, çevirmen Nicholas Goodrick-Clarke (Edmonds, Wash.: Holmes, 2000), s. 22-26. Alıntılanan referanslar: René Kopp, "Le secret psychique des maîtres du Monde: Bonaparte, Mussolini, Hitler," *Le Chariot: Revue Mensuelle de Psychologie Expérimentale et d'Occultisme*, No. 54 (Haziran 1934), s. 86, 111; Edouard Saby, *Le Tyran Nazi et les Forces Occultes*, 2. baskı (Paris: Editions de l'Ecole Addéiste, 1944), s. 98, 104. Kitap ilk olarak 1939 yılında *Hitler et les Forces Occultes* adıyla yayınlanmıştır.
- 6 Theodor Schieder, *Hermann Rauschnings "Gespräche mit Hitler" als Geschichtsquelle* (Opladen, Almanya: Westdeutscher Verlag, 1972); Wolfgang Hänel, *Hermann Rauschnings "Gespräche mit Hitler": Eine Geschichtsfälschung* (Ingolstadt, Almanya: Zeitgeschichtliche Forschungsstelle, 1984).
- 7 Hermann Rauschning, *Hitler Speaks* (Londra: Thornton Butterworth, 1939), s. 213, 240-43, 251.
- 8 Louis Pauwels ve Jacques Bergier, *The Morning of the Magicians*, çevirmen Rollo Myers (St. Albans, İngiltere: Mayflower, 1971), s. 149 dvm., 176-78, 195, 203. Fransız yazarlar Hitler'in sihirli bilinç ve türlerin gelecekte mutasyona uğrayacağı fikirlerini Hans Hörbiger'in Kozmik Buz Teorisi'nden duyduğu heyecana bağlar ve bu teoriyi s. 153-70, 176-79'da uzun uzadıya anlatırlar. Rauschning ise Hitler'in eski insanların mitlerine ve vizyonlarına, zamanı dolmuş algılama şekillerine, doğaüstü güçlere (Kiklop'un gözü) ve insan evriminin daha yüksek bir aşamasında yeniden canlanacakları fikrine duyduğu ilgiyi, Münihli bir jeolog ve paleontolog olan Edgar Dacqué'ın yazdıklarına bağlar. Dacqué bu varsayımları Hörbiger'in kuramına dayandırmıştır: Hermann Rauschning, *Hitler Speaks*, s. 240-41.
- 9 Trevor Ravenscroft, *The Spear of Destiny: The Occult Power behind the Spear Which Pierced the Side of Christ* (Londra: Neville Spearman, 1972), s. 38n, 159,

- 170-71, 175-76, 189-90, 244, 250; J. H. Brennan, *Occult Reich* (Londra: Futura, 1974), s. 58-59, 101-2.
- 10 Helena Petrovna Blavatsky, *The Secret Doctrine*, 2. baskı, 2 cilt (Londra: Theosophical Publishing Company, 1888), 1. cilt, s. xxiii-xxv; 2. cilt, s. 319.
- 11 Agarta ve Şambala mitlerinin farklı versiyonlarının geniş bir analizi için, bkz. Joscelyn Godwin, *Arktos: The Polar Myth in Science, Symbolism and Nazi Survival* (Grand Rapids, Mich.: Phanes, 1993), 7 ve 8. bölümler. Gobi bölgesindeki teozofist bir Şambala için kaynaklar: Annie Besant ve Charles Leadbeater, *Man: Whence, How and Whither: A Record of Clairvoyant Investigation* (Adyar, Hindistan: Theosophical Publishing House, 1913), s. 249-51; Alice A. Bailey, *Initiation, Human and Solar* (New York: Lucis Publishing, 1974), s. 33. (İlk baskı, 1922).
- 12 Joscelyn Godwin, *Arktos*, s. 81; Louis Jacolliot, *Le Fils de Dieu* (Paris: Lacroix, 1873), s. 237, 264, 309-11, 326-27.
- 13 Joseph Saint-Yves d'Alveydre, *La Mission de l'Inde en Europe* (Paris: Dorbon, 1910), s. 27. Saint-Yves'in yaşamı ve fikirlerine dair daha geniş bilgi için, bkz. Joscelyn Godwin, "Saint-Yves d'Alveydre and the Agarathian Connection," *The Hermetic Journal*, No. 32 (Yaz 1986), s. 24-34; No. 33 (Sonbahar 1986), s. 31-38; ayrıca *Arktos*, s. 83-86.
- 14 Ferdinand Ossendowski, *Beasts, Men and Gods* (Londra: Edward Arnold, 1926), s. 299-316 (s. 313-14)
- 15 Helena Petrovna Blavatsky, *Isis Unveiled*, 2 cilt (New York: Bouton, 1877), 1. cilt, s. 64, 125.
- 16 Willy Ley, "Pseudoscience in Naziland," *Astounding Science Fiction* 39 (1947), s. 90-98.
- 17 Pauwels and Bergier, *The Morning of the Magicians*, s. 146 dvm.
- 18 Pauwels and Bergier, *The Morning of the Magicians*, s. 148n.
- 19 Pauwels and Bergier, *The Morning of the Magicians*, s. 180.
- 20 Thule Cemiyeti için esas kaynak, üyelerin tam bir listesini de içeren: Rudolf von Sebottendorff, *Bevor Hitler kam: Urkundliches aus der Frühzeit der national-sozialistischen Bewegung* (Münih: Deukula-Verlag, Grassinger&Co., 1933). Thule'nin kökeni, tarihi ve faaliyetleri için, bkz. Reginald H. Phelps, "'Before Hitler Came': Thule Society and Germanen Orden," *Journal of Modern History* 25 (1963), s. 245-61; Nicholas Goodrick-Clarke, *The Occult Roots of Nazism Secret Aryan Cults and Their Influence on Nazi Ideology: The Ariosophists of Austria and Germany 1890-1935*, 2. baskı (New York: New York University Press, 1992), bölüm 11; Hermann Gilbhard, *Die Thule-Gesellschaft: Vom okkulten Mummenschanz zum Hakenkreuz* (Münih: Kiessling, 1994) ve

Detlev Rose, *Die Thule-Gesellschaft: Legende– Mythos–Wirklichkeit* (Tübingen: Grabert, 1994).

- 21 Dietrich Eckart'ın hayatı ve fikirleri, özellikle Nazi Partisi ile bağlantısı için, bkz. Ralph Max Engelman, "Dietrich Eckart and the Genesis of Nazism" (Doktora tezi, Washington University, St. Louis, Mo., 1970). Eckart'ın Hitler üstündeki etkisine dair kapsamlı bir inceleme için, bkz. Rose, *Die Thule-Gesellschaft*, s. 108-20.
- 22 Hitler'in Karl Haushofer'le kişisel ilişkisine dair kısa bir bilgi için, bkz. Hans-Adolf Jacobsen, *Karl Haushofer: Leben und Werk*, cilt 1 (Schriften des Bundesarchivs 24/1) (Boppard am Rhein: Boldt, 1979), s. 224-58. Ancak, Hitler'in 1920'lerin ortalarında Haushofer'in yazdıklarından ve jeopolitik ekolünden haberdar olduğu da bir gerçek: Woodruff D. Smith, *The Ideological Origins of Nazi Imperialism* (New York: Oxford University Press, 1986), s. 240, 305.
- 23 Louis Pauwels, *Gurdjieff* (Douglas, Isle of Man: Times Press, 1964), s. 62-65. İlk baskının adı: *Monsieur Gurdjieff* (Paris: Editions du Seuil, 1954) .
- 24 Jacobsen, *Karl Haushofer*, s. 86-89, 467.
- 25 Pauwels and Bergier, *The Morning of the Magicians*, s. 193. Eckart'ın ölüm yatağında söylediği iddia edilen sözler ilk kez bu kaynakta kullanılmaktadır ve bu iddianın hiçbir dayanağı yoktur. Ama "Nazi Gizemleri" edebiyatında sık sık tekrarlanan bir anlatıma adönüşmüştür.
- 26 Pauwels and Bergier, *The Morning of the Magicians*, s. 195-98 (alıntı yapılan pasaj, s. 198).
- 27 Johannes Hering, "Beiträge zur Geschichte der Thule-Gesellschaft," 21 Haziran 1939 tarihli daktilo metni, Bundesarchiv, Koblenz, NS26/865.
- 28 Bronder, *Bevor Hitler kam*, s. 234-44.
- 29 Robert Charroux, *Legacy of the Gods* (Londra: Sphere, 1979), s. 116-19, 123 dvm., 176 dvm., 178-97. İlk basımı: *Le livre des secrets trahis* (Paris: Laffont, 1965). Charroux'nun bu temaların çoğunu tekrarlayan kitapları: *One Hundred Thousand Years of Man's Unknown History* (Londra: Sphere, 1981) [ilk basımı: *Histoire inconnue des hommes depuis cent mille ans* (Paris: Laffont, 1963)]; *Masters of the World* (Londra: Sphere, 1979) [ilk basımı: *Le livre des maîtres de monde* (Paris: Laffont, 1967)]; *The Mysterious Unknown* (Londra: Neville Spearman, 1972) [ilk basımı: *Le livre du mystérieux inconnu* (Paris: Laffont, 1969)]; *Lost Worlds: Scientific Secrets of the Ancients* (Londra: Souvenir, 1973) [ilk basımı: *Le livre des mondes oubliés* (Paris: Laffont, 1971)]; *The Mysterious Past* (Londra: Futura, 1974) [ilk basımı: *Le livre du passé mystérieux* (Paris: Laffont, 1973)].
- 30 Trevor Ravenscroft'un askeri kariyeri ve Walter Johannes Stein'la ilişkisinin şüpheli doğası için, bkz. Ken Anderson, *Hitler and the Occult* (New York:

- Prometheus Books, 1995), s. 85-97 ve Alan Baker, *Invisible Eagle: The History of Nazi Occultism* (Londra: Virgin, 2000), s. 125-30, 132-39.
- 31 Walter Johannes Stein, *Weltgeschichte im Lichte des Heiligen Gral: Das Neunte Jahrhundert* (Stuttgart: Orient-Occident Verlag, 1928), s. 6-8, 381-94. Bu kitabın İngilizce baskısı: *The Ninth Century: World History in the Light of the Holy Grail*, çevirmen Irene Groves (Londra: Temple Lodge Press, 1991).
- 32 Ravenscroft, *The Spear of Destiny*, s. 47-55.
- 33 Ravenscroft, *The Spear of Destiny*, s. 57-88.
- 34 Hitler'in Linz ve Viyana'da gördüğü Wagner operaları için, bkz. August Kubizek, *Young Hitler: The Story of Our Friendship*, 2. baskı (Maidstone, İngiltere: George Mann, 1973), s. 138-44. Hitler'in Parsifal dinine dair söyledikleri için, bkz. Joachim Fest, *Hitler* (Londra: Weidenfeld and Nicolson, 1974), s. 499 ve Hermann Rauschning, *Hitler Speaks*, s. 227-28.
- 35 Ravenscroft, *The Spear of Destiny*, s. 25-31. Krş. Alan Bullock, *Hitler: A Study in Tyranny*, 2. baskı (Harmondsworth, İngiltere: Penguin, 1962), s. 35f.
- 36 Biyografisini yazan kişinin, Stein'in Viyana'da Hitler'le tanıştığına dair hiçbir bilgisi yok. Johannes Tautz, *Walter Johannes Stein: A Biography* (Londra: Temple Lodge Press, 1990). Ayrıca bkz. Goodrick-Clarke, *The Occult Roots of Nazism*, s. 223-24.
- 37 Ravenscroft, *The Spear of Destiny*, s. 88, 167-70, 186.
- 38 Ravenscroft, *The Spear of Destiny*, s. 230
- 39 Ravenscroft, *The Spear of Destiny*, s. 253-59.
- 40 Ravenscroft, *The Spear of Destiny*, s. 103-105.
- 41 Francis King, *Satan and Swastika* (St. Albans, İngiltere: Mayflower, 1976), s. 12-13, 108-9; Dusty Sklar, *Gods and Beasts: The Nazis and the Occult* (New York: Thomas Y. Crowell, 1977), s. 23 dvm., 47, 56 dvm., 63.
- 42 Howard A. Buechner ve Wilhelm Bernhart, *Adolf Hitler and the Secrets of the Holy Lance* (Metairie, Louisiana.: Thunderbird Press, 1988); *Hitler's Ashes: Seeds of a New Reich* (Metairie, Louisiana.: Thunderbird Press, 1989).
- 43 Pauwels ve Bergier, *The Morning of the Magicians*, s. 203-8. Krş. Hermann Rauschning, *Hitler Speaks*, s. 243-48.
- 44 A. de Saint-Loup, *Nouveaux cathares pour Montségur* (Paris: Presses de la Cité, 1967); "Entrevue avec Saint-Loup," *Le Nouveau Planète* (Paris), No. 9 (Temmuz 1969). Bu kaynaklardan alıntı yapan: Miguel Serrano, *El Cordón Dorado: Hitlerismo Esotérico*, 3. baskı (Bogota: Solar, 1985), s. 242.
- 45 Jean-Michel Angebert [yani Michel Bertrand ve Jean Angelini], *Les mystiques du soleil* (Paris: Laffont, 1971); Jean-Michel Angebert, *Hitler et la tradition cathare* (Paris: Laffont, 1971); Jean-Michel Angebert, *The Occult and the Third Reich* (New York: McGraw-Hill, 1971); Howard A. Buechner, *Emerald*

Cup-Ark of Gold: The Quest of SS Lt Otto Rahn of the Third Reich (Metairie, Louisiana.: Thunderbird Press, 1991).

- 46 SS Ahnenerbe için standart akademik bir çalışma: Michael H. Kater, *Das "Ahnenerbe" der SS 1935-1945: Ein Beitrag zur Kulturpolitik des Dritten Reiches* (Stuttgart: Deutscher Verlags-Anstalt, 1974).
- 47 Bu keşif gezisinin ayrıntılı kayıtları için, bkz. Ernst Schäfer, *Berge, Buddhas und Bären: Forschung und Jagd in geheimnisvollem Tibet* (Berlin: Paul Parey, 1933).
- 48 Final Intelligence Report (OI-FIR), No. 32, "The Activities of Dr Ernst Schäfer, Tibet Explorer and Scientist with SS-Sponsored Scientific Institutes," Third Army Interrogation Center, 12 Şubat 1946.
- 49 Çeşitli renkli resim ve fotoğraflar, Ernst Schäfer, *Geheimnis Tibet: Erster Bericht der Deutschen Tibet-Expedition Ernst Schäfer 1938/39* (Münih: F. Bruckmann, 1943).
- 50 Pauwels and Bergier, *Morning of the Magicians*, s. 207
- 51 Bronder, *Bevor Hitler kam*, s. 243-44.
- 52 Josef Ackermann, *Heinrich Himmler als Ideologe* (Göttingen: Musterschmidt, 1970), s. 60-62.
- 53 Brennan, *Occult Reich*, s. 120; King, *Satan and Swastika*, s. 172; Sklar, *Gods and Beasts*, s. 85; Ravenscroft, *The Spear of Destiny*, s. 311.
- 54 Karl Hüser, *Wewelsburg 1933-1945: Kult- und Terrorstätte der SS* (Paderborn: Verlag Bonifatius-Druckerei, 1982), s. 10-11, 20-34.
- 55 Hüser, *Wewelsburg 1933-1945*, s. 230-31, 274-75, 292-9.
- 56 Wewelsburg'daki sembolizm ve ayinler için, bkz. Ravenscroft, *The Spear of Destiny*, s. 309-11; Brennan, *Occult Reich*, s. 116 dvm.; Francis King, *Satan and Swastika*, s. 15, 174-76; Dusty Sklar, *Gods and Beasts*, p. 99. Bu hikâyeler aslında Wewelsburg'daki yerel sözel geleneğe dayanmaktadır ve kalenin 1960'lardaki muhafızı Rupprecht tarafından anlatılmışlardır. Heinz Höhne, *The Order of the Death's Head: The Story of Hitler's SS* (Londra: Pan, 1972), s. 139-40.
- 57 James Herbert, *The Spear* (Londra: New English Library, 1978), s. 192-94; Duncan Kyle, *Black Camelot* (Glasgow: William Collins, 1978), s. 216-18.
- 58 J. H. Brennan, *Occult Reich*, s. 130 dvm.
- 59 Baker, *Invisible Eagle*, s. 14-15.

7. Bölüm

- 1 Herman Wirth'ün yaşamı ve çalışmalarına dair özet bir bilgi için, bkz. Michael H. Kater, *Das "Ahnenerbe" der SS 1935-1945: Ein Beitrag zur Kulturpolitik des Dritten Reiches* (Stuttgart: Deutsche Verlags-Anstalt, 1974), s. 11-16, 41-43.

- 2 Eberhard Baumann, *Herman Wirth: Verzeichnis der Schriften, Manuscripte und Vorträge* (Toppenstedt, Almanya: Uwe Berg, 1994).
- 3 Claude Schweikhart [yani Erich Halik], "Um Krone und Gipfel der Welt," *Mensch und Schicksal* 6, No. 10 (1 Ağustos 1952), s. 3-5.
- 4 Erich Halik, "Das Phänomen der 'Fliegenden Untertassen,'" *Mensch und Schicksal* 5, No. 19 (15 Aralık 1951), s. 4-7, No. 20 (1 Ocak 1952) s. 5-8.
- 5 Claude Schweikhart, "Verkündigung des Pol-Reiches," *Mensch und Schicksal* 8, No. 7 (15 Haziran 1954), s. 3-6. Erich Halik, "Keine Invasion aus dem Weltraum!" *Mensch und Schicksal* 8, No. 9 (15 Temmuz 1954), s. 3-5.
- 6 Erich Halik'in "Kara Güneş" ile ilgili düşünceleri için, bkz. Rudolf J. Mund, *Vom Mythos der schwarzen Sonne* (Das andere Kreuz 2) (Viyana: Yazar, [1981]), s. 8-10, 41-43.
- 7 Hanns Hörbiger ve Philipp Fauth, *Glacial-Kosmogonie: Eine neue Entwicklungsgeschichte des Weltalls und des Sonnensystems* (Kaiserslautern, Almanya: Hermann Kayser, 1913), özellikle 25. bölüm.
- 8 Hörbiger'in Kozmik Buz Teorisi'ni inceleyen daha yeni bir kitap için, bkz. Robert Bowen, *Universal Ice: Science and Ideology in the Nazi State* (Londra: Belhaven, 1993). Naziler tarafından siyasete uygulanma girişimleri için, bkz. s. 130-52.
- 9 Kiss And gezisinin araştırma sonuçlarını içeren iki makale yayınlamıştır: "Die Kordillerenkolonien der Atlantiden," *Schlüssel zum Weltgeschehen* (1931), No. 8/9, 256 dvm. ve "Nordische Baukunst in Bolivien?" *Germanien* (Mayıs 1933), No. 5, 138 dvm. İkinci dergi sonradan SS Ahnenerbe'nin resmi yayın organına dönüşmüştür. Kiss'in Hörbiger'in kuramını destekleyen çalışmaları: *Die oft verlästerte, von vielen gepriesene, von manchen schon vernichtete, aber zäh und kampfbereit weiterlebende Welt-Eis-Lehre, allen Gelehrten und Ungelehrten nach Hans Hörbigers Lehre dargestellt* (Leipzig: Koehler und Amelang, 1933) ve *Die kosmischen Ursachen der Völkerwanderungen* (Leipzig: Koehler und Amelang, 1934). Titicaca Gölü'ndeki harabelere dair yorumu için, bkz. *Das Sonnentor von Tihuanaku und Hörbigers Welteislehre* (Leipzig: Koehler und Amelang, 1937).
- 10 Edmund Kiss, *Das gläserne Meer: Ein Roman aus Urtagen* (Leipzig: Koehler und Amelang, 1930); *Frühling in Atlantis: Roman aus der Blütezeit des Reiches Atlantis* (Leipzig: Koehler und Amelang, 1933).
- 11 Edmund Kiss, *Die letzte Königin von Atlantis: Ein Roman aus der Zeit um 12000 vor Christi Geburt* (Leipzig: Koehler und Amelang, 1931); *Die Singschwäne aus Thule* (Leipzig: v. Hase & Koehler, 1939).
- 12 Kiss'in Ahnenerbe'deki faaliyetlerine dair ayrıntılı bilgi için, bkz. Kater, *Das*

- "Ahnenerbe" der SS 1935–1945, s. 52, 97, 113, ve Rüdiger Sünner, *Schwarze Sonne: Entfesselung und Missbrauch der Mythen in Nationalsozialismus und rechter Esoterik* (Freiburg: Herder Verlag), s. 46-47. Ahnenerbe'nin Kozmik Buz Teorisi'ni benimseyişi ve Pyrmont Protokolü için, bkz. James Webb, *The Occult Establishment* (La Salle, III.: Open Court, 1976), s. 327-30.
- 13 Hitler's Table Talk, 1941–55, editör H. R. Trevor-Roper, 2. baskı. (Londra: Weidenfeld and Nicolson, 1973), s. 249, 324, 445.
- 14 Rudolf J. Mund, "Begegnung mit Edmund Kiss" (Das andere Kreuz) (Viyana: Yazar, [1983]).
- 15 Otto Rahn, *Kreuzzug gegen den Gral* (Freiburg: Urban-Verlag, 1933); *Luzifers Hofgesind: Eine Reise zu Europas guten Geistern* (Leipzig: Schwarzhäupter-Verlag, 1937). Otto Rahn'ın çok fazla belgeyle destelenen ve şimdiye kadar yayınlanmış en kapsamlı biyografisi: Hans-Jürgen Lange, "Der Gralssucher," *Otto Rahn: Leben und Werk*, edited by Hans-Jürgen Lange (Engerda: Arun-Verlag, 1995), s. 17-92. Ayrıca bkz. Christian Bernadac, *Le Mystère Otto Rahn: Du Catharisme au Nazisme* (Paris: Empire, 1978); Walter Birks ve R. A. Gilbert, *The Treasure of Montsegur: A Study of the Cathar Heresy and the Nature of the Cathar Secret* (Wellingborough, İngiltere: Crucible, 1987), s. 38-40; Nicholas Goodrick-Clarke, *The Occult Roots of Nazism: Secret Aryan Cults and Their Influence on Nazi Ideology: The Ariosophists of Austria and Germany 1890–1935*, 2. baskı (New York: New York University Press, 1992), s. 188-89. Howard A. Buechner, *Emerald Cup–Ark of Gold: The Quest of SS Lt. Otto Rahn of the Third Reich* (Metairie, Louisiana: Thunderbird Press, 1991) de "Nazi Gizemleri" geleneğine ait hayali bir çalışmadır.
- 16 Lanz von Liebenfels ve Ordo Novi Templi için, bkz. Wilfried Daim, *Der Mann der Hitler die Ideen gab: Die sektierischen Grundlagen des Nationalsozialismus*, 2. baskı. (Viyana: Hermann Böhlau, 1985) ve Goodrick-Clarke, *The Occult Roots of Nazism*, özellikle s. 90-122.
- 17 Rudolf J. Mund, *Jörg Lanz v. Liebenfels und der Neue Templar Orden: Die Esoterik des Christentums* (Stuttgart: Rudolf Arnold Spieth, 1976).
- 18 Rudolf J. Mund, *Der Rasputin Himmlers: Die Wiligut-Saga* (Viyana: Volkstum Verlag, 1982). Wiligut'un yaşamı ve etkisi için ayrıca bkz. Goodrick-Clarke, *The Occult Roots of Nazism*, s. 177-91. Daha fazla bilgi için, bkz. Hans-Jürgen Lange, *Weisthor: Karl-Maria Wiligut–Himmlers Rasputin und seine Erben* (Engerda: Arun-Verlag, 1998).
- 19 Mund, *Vom Mythos der Schwarzen Sonne*, s. 12-30; Emil Rüdiger, *Die Kraft der zwei Sonnen* (Ingelheim, 1994).
- 20 Guido von List ve teozofinin etkisi için, bkz. Goodrick-Clarke, *The Occult Roots of Nazism*, s. 49-55.

- 21 Helena Petrovna Blavatsky, *The Secret Doctrine*, 2 cilt (Londra: Theosophical Publishing Company, 1888), cilt 2, s. 240-41.
- 22 Guido List, *Die Rituale der Ario-Germanen* (Leipzig ve Viyana: E. F. Steinacker, 1908), s. 9-10; *Die Bilderschrift der Ario-Germanen* (Ario-Germanische Hieroglyphik) (Leipzig ve Viyana: E. F. Steinacker, 1910), s. 44-48.
- 23 Peryt Shou, *Das Mystorium der Zentralsonne* (Leipzig: Jaeger, 1910), s. 7, 39; *Deutschlands Zukunft im Gesetz kosmologischer Entwicklung* (Berlin: Pyramidenverlag Dr Schwarz, 1923), s. 269-76, 292 dvm.
- 24 Kurt P. Tauber, *Beyond Eagle and Swastika: German Nationalism since 1945*, 2 cilt (Middletown, Conn.: Wesleyan University Press, 1967), cilt 1, s. 231, 578, 627 dvm.
- 25 Wilhelm Landig, *Götzen gegen Thule: Ein Roman voller Wirklichkeiten* (Hanover: Hans Pfeiffer, 1971), s. 137-38. Romanın iyi bir özeti ve yorumu için, bkz. Joscelyn Godwin, *Arktos: The Polar Myth in Science, Symbolism, and Nazi Survival* (Grand Rapids, Michigan.: Phanes, 1993), s. 63-69.
- 26 Landig, *Götzen gegen Thule*, s. 158-65.
- 27 Landig, *Götzen gegen Thule*, s. 51-55, 472-75, 543-44.
- 28 Landig, *Götzen gegen Thule*, s. 250-61 (s. 259).
- 29 Landig, *Götzen gegen Thule*, s. 311-33 (s. 319).
- 30 Landig, *Götzen gegen Thule*, s. 169-71.
- 31 Landig, *Götzen gegen Thule*, s. 166, 367, 371, 472, 516. Krş. *Wolfszeit um Thule* (Viyana: Volkstum-Verlag, 1980), s. 459.
- 32 Landig, *Götzen gegen Thule*, s. 471-72.
- 33 Landig, *Götzen gegen Thule*, s. 169
- 34 Landig, *Götzen gegen Thule*, s. 140, 516 dvm.
- 35 Landig, *Götzen gegen Thule*, s. 619-20.
- 36 Landig, *Götzen gegen Thule*, s. 629-31.
- 37 Landig, *Götzen gegen Thule*, s. 727-30, 734, 745-48.
- 38 Landig, *Wolfszeit um Thule*, s. 40-42.
- 39 Landig, *Wolfszeit um Thule*, s. 63-66, 134.
- 40 Landig, *Wolfszeit um Thule*, s. 121-38.
- 41 Landig, *Wolfszeit um Thule*, s. 167-68, 171-76, 186.
- 42 Landig, *Wolfszeit um Thule*, s. 197-219.
- 43 Landig, *Wolfszeit um Thule*, s. 354-55.
- 44 Landig, *Wolfszeit um Thule*, s. 388-94.
- 45 Landig, *Wolfszeit um Thule*, s. 470, 476.
- 46 Landig, *Rebellen für Thule* (Viyana: Volkstum-Verlag, 1991), s. 509.
- 47 Landig, *Rebellen für Thule*, s. 569-70.
- 48 Ardından gelen Babil-İncil tartışmaları Kaiser'ın çok ilgisini çekerken,

- Chamberlain kendi görüşlerini yayınladı. Geooffrey G. Field, *Evangelist of Race: The Germanic Vision of Houston Stewart Chamberlain* (New York: Columbia University Press, 1981), s. 255-56.
- 49 Wilhelm Landig, *Rebellen für Thule*, s. 517-27. Landig'in söz ettiği öncü çalışma: Peter Jensen, *Das Gilgamesch Epos* (Strasburg: K. J. Trübner, 1906).
- 50 Landig, *Wolfszeit um Thule*, s. 31 dvm., 41.
- 51 Landig, *Wolfszeit um Thule*, s. 354-55.
- 52 Russell McCloud, *Die schwarze Sonne von Tashi Lhunpo* (Vilsbiburg, Arun-Verlag, 1991), s. 35, 94.
- 53 SS'in Wewelsburg'a el koyarak yeniden inşa edişine dair geniş bilgi için, bkz. Karl Hüser, *Wewelsburg 1933-1945: Kult- und Terrorstätte der SS* (Paderborn: Verlag Bonifatius-Druckerei, 1982). Resimli açıklamalar için, bkz. Stuart Russell ve Jost W. Schneider, *Heinrich Himmlers Burg. Das weltanschauliche Zentrum der SS: Bildchronik der SS-Schule Haus Wewelsburg 1934-1945* (Landshut: RVG, 1989). Güneş çarkının fotoğrafları için bkz. *age* s. 81-82.
- 54 Dorothee Renner, *Die durchbrochenen Zierscheiben der Merowingerzeit* (Mainz: Röm-German. Zentralmuseum, 1970). Wewelsburg'daki güneş çarkına çok benzeyen sembollerin görüldüğü yayınlar: *Mannus* 28 (1936), 270; Walther Veeck, *Die Alemannen in Württemberg* (Berlin ve Leipzig: DeGruyter, 1931); Hans Reinerth (ed.), *Die Vorgeschichte der deutschen Stämme*, 3 cilt (Berlin: Bibliographisches Institut, 1940), cilt 2, resim 219. Referanslar için, bkz. Rüdiger Sünner, *Schwarze Sonne: Entfesselung und Missbrauch der Mythen in Nationalsozialismus und rechter Esoterik* (Freiburg: Herder, 1999), s. 148, 245 (not 426).
- 55 McCloud, *Die schwarze Sonne von Tashi Lhunpo*, s. 156-58, 285-99.
- 56 Norbert Hess, *Die schwarze Sonne von Tashi Lhunpo. Das Drehbuch (Schatten der Macht: Polit-Thriller)* (Engerda: Arun-Verlag, 1995); "An interview with Kadmon (Allerseelen/"Aorta"), *The Nexus*, No. 2 (Kasım 1995), s. 1-6.
- 57 *Elemente*, No. 6 (Kassel, 1998), s. 8, 22; *Sol Invictus: Schriftenreihe des Freundeskreises für Brauchtum und Kultur*, Folge 2, "Mitternacht" (Texte zum Mythenkomplex Mitternachtstberg-Schwarze Sonne-Lichtbringer) (Ilvesheim [1997]), arka kapak; her ikisinin de alıntıldığı yayın, Sünner, *Schwarze Sonne*, s. 144.
- 58 Antony Parkin, "Wewelsburg-Himmler's Black Camelot," *The Flaming Sword*, No. 1 (Ocak 1994), s. 4-7; rozetli reklam, *[The] Nexus*, No. 1 (Ağustos 1995), s. 6-7.
- 59 *Schwarze Sonne: Mythologische Hintergründe des Nationalsozialismus*, yönetmen Rüdiger Sünner, yapımcı Elisabeth Müller Filmproduktion, Düsseldorf, 1996.

8. Bölüm

- 1 John and Anne Spencer, *Fifty Years of UFOs: From Distant Sightings to Close Encounters* (Londra: Boxtree, 1997), s. 12-17. Kenneth Arnold'un askeri yetkililere verdiği orijinal raporun yayınlandığı kitap: *UFOs 1947-1997: From Arnold to the Abductees: Fifty Years of Flying Saucers* (Londra: John Brown, 1997), s. 28-34. Ayrıca bkz. Kenneth Arnold ve Ray Palmer, *The Coming of the Saucers* (Amherst, Wis.: Yazar, 1952).
- 2 Spencer, *Fifty Years of UFOs*, s. 30-31.
- 3 Desmond Leslie ve George Adamski, *Flying Saucers Have Landed* (Londra: Neville Spearman, 1953).
- 4 Donald M. McKale, *Hitler: The Survival Myth* (New York: Stein and Day, 1981), s. 49-58. Yalnızca Nazilerin yeniden dirilme tehdidine karşı Sovyet gücünün Avrupa'daki varlığını haklı çıkartmak için değil, Hitler'in kendi etki alanlarında sığınak bulduğunu ima ederek Batılı Müttefikleri utandırmak için de, Stalin'in "canlı bir Hitler" istemiş olması çok mümkün.
- 5 McKale, *Hitler*, s. 62-64.
- 6 McKale, *Hitler*, s. 137-39.
- 7 Lee Van Atta, *El Mercurio*, 5 Mart 1947.
- 8 Ladislao Szabó, *Hitler esta vivo* (Buenos Aires: El Tabano, 1947), s. 161-63. Fransız dergisi *Bonjour*, Montevideo'da çıkan *El Dia* gazetesi ve ABD'de çıkan sansasyonel dergi *The National Police Gazette*'de de benzeri hikâyeler yayınlandı.; McKale, *Hitler*, s. 138, 222-23, 4 ve 6. notlar.
- 9 "Untertassen—sie fliegen aber doch," *Der Spiegel* (30 Mart 1950), s. 33-35.
- 10 "Fliegende Untertassen—eine deutsche Erfindung," *Die 7 Tage: Illustrierte Wochenschrift aus dem Zeitgeschehen*, No. 26 (27 Haziran 1952), s. 1; "Fliegende Untertasse=Deutsche Flugkreisel?" *Das Ufer: Die Farb-Illustrierte*, No. 18 (1 Eylül 1952).
- 11 "Erste 'Flugscheibe' flog 1945 in Prag," *Welt am Sonntag* (25 Nisan 1953), s. 1, 14.
- 12 Erich Halik, "Keine Invasion aus dem Weltraum!" *Mensch und Schicksal* 8, No. 9 (15 Temmuz 1954), s. 3-5.
- 13 Edgar Sievers, *Flying Saucers über Südafrika* (Pretoria, Güney Afrika: Sagittarius, 1955), s. 74-83; "Die UFOs—eine deutsche Erfindung," *Das neue Zeitalter* (5 Ekim 1957); Rudolf Luser, "Fliegende Untertassen: Eine deutsche Erfindung—von Deutschen erprobt—in West und Ost weiterentwickelt," *Das neue Zeitalter*, No. 9 (1958).
- 14 Rudolf Luser, *German Secret Weapons of the Second World War and Their Further Development* (Londra: Neville Spearman, 1959), s. 165-66; Almanca

- baskısı: *Die deutschen Waffen und Geheimwaffen des 2. Weltkrieges und ihre Weiterentwicklung* (Munich: J. F. Lehmann, 1966).
- 15 Renato Vesco, *Intercept UFO* (New York: Pinnacle, 1974), s. 134-62. İlk basımı: *Intercettateli Senza Sparare* (Milano: E. Mursia, 1968).
- 16 Vesco, *Intercept UFO*, s. 90-110. Savaş zamanındaki yeraltı fabrikaları hakkında geniş bilgi için, bkz. *Harald Fäth, 1945–Thüringens Manhattan Projekt: Auf Spurensuche nach der verlorenen V-Waffenfabrik in Deutschlands Untergrund* (Suhl, Almanya: CTT-Verlag, 1998) ve Ulrich Brenzel, *Hitlers Geheimobjekte in Thüringen* (Suhl, Almanya: Heinrich Jung, 1999).
- 17 Michael X. [Barton], *We Want You: Is Hitler Alive?* (Clarksburg, West Virginia: Saucerian Books, 1969), s. 10-12, 13-16.
- 18 Michael X. Barton, *The German Saucer Story* (Los Angeles: Futura Press, 1968), s. 32-49, 53. Barton iki Schrier-Habermohl uçan dairesinin ve büyük Bellonzo-Schrier-Miethe uçan dairesinin çizimlerini, uçan daireleri 1941 yılında test ettiği iddia edilen Alman mühendis Hermann Klass'tan almıştı. Çizimler ve açıklamaları Hermann Klass'ın Jan Holger ile yaptığı bir röportajda zaten yayınlanmıştı: "UFOs gibt es nicht! Wohl aber: Flugscheiben am laufenden Band!" *Das neue Zeitalter*, No. 34 (20 Ağustos 1966), s. 4.
- 19 Wilhelm Landig, *Götzen gegen Thule* (Hanover: Hans Pfeiffer, 1971), s. 110, 114-26, 131-33, 141.
- 20 Landig, *Götzen gegen Thule*, s. 190-200.
- 21 Ernst Zündel'in hayatına ve Holokost'u yalanlama çabalarına dair daha fazla bilgi için, bkz. Michael A. Hoffman II, *The Great Holocaust Trial* (Torrance, Kaliforniya: Institute for Historical Review, 1985); Robert Lenski, *The Holocaust on Trial: The Case of Ernst Zundel* (Decatur, Alabama: Reporter Press, 1989).
- 22 Erich von Däniken, *Chariots of the Gods? Unsolved Mysteries of the Past* (Londra: Souvenir, 1969); Däniken, *Return to the Stars: Evidence for the Impossible* (Londra: Souvenir, 1970); Däniken, *The Gold of the Gods* (Londra: Souvenir, 1973); Däniken, *In Search of Ancient Gods: My Pictorial Evidence for the Impossible* (Londra: Souvenir, 1973); W. Raymond Drake, *Spacemen in the Ancient East* (Londra: Neville Spearman, 1968); Drake, *Gods and Spacemen in the Ancient West* (Londra: Sphere, 1974); Drake, *Gods and Spacemen in Ancient Israel* (Londra: Sphere, 1976); Robert Charroux, *Legacy of the Gods* (Londra: Sphere, 1979) [ilk basım: *Le livre des secrets trahis* (Paris: Laffont, 1965)]; Charroux, *Masters of the World* (Londra: Sphere, 1979) [ilk basım: *Le livre des maîtres de monde* (Paris: Laffont, 1967)]; Charroux, *The Mysterious Unknown* (Londra: Neville Spearman, 1972) [ilk basım: *Le livre du mystérieux inconnu*

- (Paris: Laffont, 1969)]; Charroux, *Lost Worlds: Scientific Secrets of the Ancients* (Londra: Souvenir, 1973) [ilk basım: *Le livre des mondes oubliés* (Paris: Laffont, 1971)]; Charroux, *The Mysterious Past* (Londra: Futura, 1974) [ilk basım: *Le livre du passé mystérieux* (Paris: Laffont, 1973)]. Robert Charroux'nun kitapları Miguel Serrano için de önemli bir kaynaktı (bkz. bölüm 9).
- 23 John A. Saliba, "Religious Dimensions of UFO Phenomena" ve J. Gordon Melton ve George M. Eberhart, "The Flying Saucer Contactee Movement, 1950-1994: A Bibliography," *The Gods Have Landed: New Religions from Other Worlds*, editör James R. Lewis (Albany: State University of New York Press, 1995), s. 15-64, 251-332.
- 24 Willibald Mattern, *UFOs: Unbekanntes Flugobjekt? Letzte Geheimwaffe des Dritten Reiches* (Toronto: Samisdat, [1974]), s. 23-25, 43-47; Willibald Mattern ve Christof Friedrich [yani Ernst Zündel], *UFOs: Nazi Secret Weapon?* (Toronto: Samisdat, [1975]), s. 15, 29, 52-61.
- 25 Mattern, *UFOs: Unbekanntes Flugobjekt?*, s. 23-24, 50-51, 82-88; Willibald Mattern ve Christof Friedrich, *UFOs: Nazi Secret Weapon?*, s. 42, 48, 66-76.
- 26 Almanların 1938-39 yıllarında yaptığı Antarktika keşif gezisinin kapsamlı bir anlatımı ve fotoğrafları için, bkz. Ernst Hermann, *Deutsche Forscher im Südpolarmeer: Bericht von der Deutschen Antarktischen Expedition 1938-1939* (Berlin: Safari-Verlag, 1941). Rapor Ernst Zündel'in kitabında yeniden yayınlandı: *Hitler am Südpol?* (Toronto: Samisdat, [1979]), s. 66-159. Ayrıca kısa bir anlatım için, bkz. Mattern ve Friedrich, *UFOs: Nazi Secret Weapon?*, s. 87-92.
- 27 Ernst Zündel, *Hitler am Südpol?* s. 160-74; Neuschwabenland'ın ayrıntılı bir haritası için, bkz. s. 62-63. Schauburger, Schrier ve Miethe diskleri de dahil, Nazi uçan dairelerinin sayısız çizimi için, bkz. Mattern ve Friedrich, *UFOs: Nazi Secret Weapon?* s. 116-29.
- 28 Mattern ve Friedrich, *UFOs: Nazi Secret Weapon?* s. 96.
- 29 Mattern, *UFOs: Unbekanntes Flugobjekt?* s. 110-20; Mattern ve Friedrich, *UFOs: Nazi Secret Weapon?* s. 95-100. Lee Van Atta'nın yaptığı alıntılarda Byrd, "Birleşik Devletler'in kutup bölgesinden gelecek düşman uçakların olası işgaline karşı" önlem alması gerektiğini söylüyordu. Ayrıca "gelecekte bir kutuptan diğerine uçabilen pilotların ABD'ye saldırısıyla bir savaş" patlayabileceğini söylüyordu; *El Mercurio*, 5 Mart 1947.
- 30 Mattern, *UFOs: Unbekanntes Flugobjekt?* s. 148-49.
- 31 Mattern ve Friedrich, *UFOs: Nazi Secret Weapon?* s. 143-46. Schmidt'in kaçırılma olayı 1957 Kasım'ında, Nebraska-Kearney'de gerçekleşti. Reinhold O. Schmidt, *The Kearney Incident and to the Arctic Circle in a Spacecraft* (Kearney: Yazar, 1959).

- 32 Wilhelm Landig, *Wolfszeit um Thule* (Viyana: Volkstum-Verlag, 1980), s. 21-22, 26-29, 32-33, 37, 42.
- 33 Landig, *Wolfszeit um Thule*, s. 51-53.
- 34 Landig, *Wolfszeit um Thule*, s. 61-63.
- 35 Landig, *Wolfszeit um Thule*, s. 77-80, 93, 173.
- 36 Landig, *Wolfszeit um Thule*, s. 167-68, 171-76, 247, 258, 268-70.
- 37 Landig, *Wolfszeit um Thule*, s. 168, 187-89.
- 38 Landig, *Wolfszeit um Thule*, s. 176, 191-96. Ekte Neuschwabenland'ın ayrıntılı haritaları ve V-7 Alman uçan dairesinin şimdiye kadar yayınlanmış en ayrıntılı teknik çizimleri yer almaktadır, aynı kitap, s. 486-93.
- 39 Sadece örnek olması için, bkz. Jacques Vallee, *Anatomy of a Phenomenon* (Şikago: Henry Regnery, 1965). UFO'ların indiği yerlerin bir listesi için, bkz. Jacques Vallee, *Passport to Magonia: On UFOs, Folklore, and Parallel Worlds* (Chicago: Henry Regnery, 1969).
- 40 Harbinson'ın esin kaynağı *Brisant*'ın bir bilimsel sergide bir seferliğine dağıtmış olduğu bir bültendi. Bültendeki yazılarda Zündel'in daha bilimsel yorumlar içeren kitaplarından yararlanılmıştı. "Neu Schwabenland" ve "UFOs kommen nicht aus dem All!" *Brisant*, No. 5 (1978), s. 6-7, 9-11. İkinci yazıda önceki otuz yıl boyunca gerçekleşen çeyrek milyon tanıklığa dayanarak, hepsi de Antarktika'dan ortaya çıkan UFO'ların dünyadaki başlıca üç uçuş rotası belirleniyordu. Bu makalede ayrıca bir Alman uçan dairesinin o güne kadar yayınlanmış en ayrıntılı teknik çizimine yer verilmiş, bu çizim sonradan Landig tarafından da kullanılmıştı: *Wolfszeit um Thule* (1980), s. 492-93.
- 41 W. A. Harbinson, *Genesis* (Londra: Corgi, 1980), s. 57-63, 114-19, 183-89, 257-64, 332-38, 395-402, 460-67, 521-27. Harbinson sonunda "Projek Saucer" romanlarının beşlemesini tamamladı: *Inception* (1991), *Phoenix* (1995), *Millennium* (1995) ve *Resurrection* (1999). Ayrıca kurgu olmayan bir kitap da yayınladı: *Projekt UFO: The Case for Man-Made Flying Saucers* (Londra: Boxtree, 1995).
- 42 D. H. Haarmann, *Geheime Wunderwaffen: Zerrbild zwischen Täuschung und Tatsachen* (Wetter, Almanya: Hugin, 1983), s. 15-30.
- 43 D. H. Haarmann, *Geheime Wunderwaffen: Und sie fliegen doch!* (Wetter, Almanya: Hugin, 1983), s. 23-29, 46-48.
- 44 D. H. Haarmann, *Geheime Wunderwaffen: Über den Krieg hinaus!* (Wetter, Almanya: Hugin, 1985), s. 46-57, 63 dvm.
- 45 O. Bergmann, *Deutsche Flugscheiben und U-Boote überwachen die Weltmeere*, 2 cilt (Wetter, Almanya: Hugin, 1988-89), cilt 2, s. 203.

- 46 Jürgen-Ratthofer ve Ralf Ettl, *Das Vril-Projekt* (Ardagger: Michael Dämbock, 1992), s. 10-11.
- 47 Jürgen-Ratthofer ve Ettl, *Das Vril-Projekt*, s. 12-13, 16-23.
- 48 Peter Bahn ve Heiner Gehring, *Der Vril-Mythos: Eine geheimnisvolle Energieform in Esoterik, Technik und Therapie* (Düsseldorf: Omega-Verlag, 1997), s. 91-111. Arisofi ve Karl Schappeller ile Fenzholz Schmid'in ezoterik "alternatif enerji" arayışları arasındaki çakışmalar için bkz. "Totgeschwiegene Forscher" sayısı, *Ariosophie: Zeitschrift für Geistes- und Wissenschaftsreform* 5, No. 9/10 (1930), s. 203-13. Schmid ayrıca Atlantis'in eski bilgeliğiyle gelecekteki enerji kaynakları arasında bağlantı kurmuştur. Derginin yayıncısı Herbert Reichstein savaşlar arasındaki dönemde Lanz von Liebenfels'in grubuna Ariofofi'yi tanıtan başlıca kişi olmuştur. Nicholas Goodrick-Clarke, *The Occult Roots of Nazism: Secret Aryan Cults and Their Influence on Nazi Ideology: The Ariosophists of Austria and Germany 1890-1935* (New York: New York University Press, 1992), s. 164-76.
- 49 Jürgen-Ratthofer ve Ettl, *Das Vril-Projekt*, s. 26, 69. Alman akademisyen Peter Jensen Boğa takımyıldızı ve Aldebaran'ın Babil kozmolojisinde önemli referans noktaları olduğunu zaten söylemişti, *Das Gilgamesch Epos* (Strasburg: K. G. Trübner, 1906).
- 50 Jürgen-Ratthofer ve Ettl, *Das Vril-Projekt*, s. 69.
- 51 Jürgen-Ratthofer ve Ettl, *Das Vril-Projekt*, s. 27-31.
- 52 Bu çizimler ilk olarak O. Bergmann'ın kitabında yayınlandı, *Deutsche Flugscheiben und U-Boote überwachen die Weltmeere*, cilt 1, s. 62-65. Jan van Helsing'in 1998 yılına kadar 100.000 kopya satmış olan kitabıyla daha geniş bir kitleye ulaştılar, *Geheimgesellschaften und ihre Macht im 20. Jahrhundert* (Meppen, Almanya: Ewertverlag, 1993).
- 53 Jürgen-Ratthofer ve Ettl, *Das Vril-Projekt*, s. 33-60. Haunebu II ile Adamski'nin uçan daire fotoğrafları arasındaki yakın benzerliğe van Helsing de dikkat çekmişti, *Geheimgesellschaften und ihre Macht*, s. 144.
- 54 Jürgen-Ratthofer ve Ettl, *Das Vril-Projekt*, s. 79-82.
- 55 Jürgen-Ratthofer ve Ettl, *Das Vril-Projekt*, s. 85-96, 101-6; Norbert Jürgen-Ratthofer, *Demnächst "Kampf um die Erde"* (Vişana: Tempelhof, tarih-siz.), s. 9-16.
- 56 *UFO-Das Dritte Reich schlägt zurück?* (video), senaryo Ralf Ettl ve Norbert Jürgen-Ratthofer, yapımcı Abraxas, Vişana, telif hakkı Tapınak Cemiyeti, Vişana, 1990.
- 57 *UFO-Geheimnisse des Dritten Reichs* (video), senaryo Ralf Ettl ve Norbert Jürgen-Ratthofer, yapımcı Royal Atlantis Film, Kirchheim, 1992.

- 58 Norbert Jürgen-Ratthofer, *Lichtreiche auf Erden* (Siersheim: Yazar, [1997], s. 14 dvm, 28, 36-38. Ayrıca bkz. *Das Vrill-Projekt 2* (Ardagger: Michael Dämbock, 1999) ve *Der Z-Plan* (Ardagger: Michael Dämbock, 1999), "Kara Güneş'in ışığında" yapılan bir mücadeleyi anlatan dört ciltlik roman.
- 59 Jan van Helsing, *Geheimgesellschaften und ihre Macht im 20. Jahrhundert oder wie man die Welt nicht regiert: Ein Wegweiser durch die Verstrickungen von Logentum mit Hochfinanz und Politik. Trilaterale Kommission, Bilderberger, CFR, UNO* (Meppen, Almanya: Ewertverlag, 1993), s. 118-47.
- 60 Jan van Helsing, *Unternehmen Aldebaran: Kontakte mit Menschen aus einem anderen Sonnensystem* (Gran Canaria: Ewertverlag, 1997), s. 12, 39 dvm., 42 dvm.
- 61 Jan van Helsing, *Unternehmen Aldebaran*, s. 272-76.
- 62 Jim Keith, *Casebook on Alternative 3: UFOs, Secret Societies and World Control* (Lilburn, Ga.: IllumiNet Press, 1994), s. 148-53.
- 63 *Introduction to Secret German Flying Discs of World War Two* (Gorman, Kaliforniya: German Research Project, [1997]), s. 28. German Research Project piyasada tükenen kitapların ve Almanca yazılmış dergi makalelerinin fotokopileri yanında, yabancı dillerdeki makalelerden oluşan bir dosyayı da W. A. Harbinson'ın kitabında yayınlamıştır, *Genesis bibliography and The Last Battalion and German Arctic, Antarctic and Andean Bases* (Gorman, Calif.: German Research Project, 1997). Ayrıca bkz. Henry Stevens röportajı: D. Guide, "Saucer Kraut: Inside the German Research Project," *Paranoia: The Conspiracy Reader*, No. 15 (Kış 1996-97), s. 40-45.
- 64 Tim Hepple, *At War with Society: The Exclusive Story of a Searchlight Mole Inside Britain's Far Right* (Londra: Searchlight Magazine, 1993), s. 1-18.
- 65 Larry O'Hara ve Steve Booth, *At War with the Universe: The British X-Files. How and Why Nazi Thug and State Asset Tim Hepple/Matthews Has Infiltrated Ufology* (Londra: Notes from the Borderland, 1999), s. 28-33, 40-50.
- 66 Tim Matthews, *UFO Revelation: The Secret Technology Exposed?* (Londra: Cassel, 1999), s. 15-20, 21-28, 73-81.
- 67 Carl Gustav Jung, "Flying Saucers: A Modern Myth of Things Seen in the Skies," *Civilization in Transition*, 2. baskı (Londra: Routledge and Kegan Paul, 1970), s. 307-433 (s. 387, 423 dvm.). İlk basımı: *Ein moderner Mythos: Von Dingen, die am Himmel gesehen werden* (Zürich ve Stuttgart: Rascher, 1958).
- 68 Caroline Tisdall ve Angelo Bozzola, *Futurism* (Londra: Thames and Hudson, 1977), s. 157. Uçan dairelerin "Faşist ideallerin mükemmel bir ifadesi: Aryan üstünlüğünün ve saldırgan erkeksiliğin parlıtlı örneği," olarak nitelendiği yazı, David Sivier, "Gazurmah's Sons: The Psychopathology of the Nazi Saucer Myth," *Magonia*, No. 63 (Mayıs 1998), s. 11-14 (s. 14).

- 69 Karl-Heinz Bohrer, *Die Ästhetik des Schreckens: Die pessimistische Romantik und Ernst Jüngers Frühwerk* (Münih: Hanser, 1978).

9. Bölüm

- 1 Friedrich Paul Heller ve Anton Maegerle, *Thule: Vom völkischen Okkultismus bis zur Neuen Rechten* (Stuttgart: Schmetterling Verlag, 1995), s. 89-92.
- 2 Biyografik bilgiler dört ciltlik otobiyografidan alınmıştır. Miguel Serrano, *Memorias de Él y Yo*: cilt 1, *Aparición del "Yo"–Alejamiento de "Él"* (Santiago: La Nueva Edad, 1996); cilt 2, *Adolf Hitler y la Gran Guerra* (Santiago: La Nueva Edad, 1997); cilt 3, *Misión en los Transhimalaya* (Santiago: La Nueva Edad, 1998); cilt 4, *El Regreso* (Santiago: La Nueva Edad, 1999)
- 3 Miguel Serrano, *Adolf Hitler, el Último Avatāra* (Santiago: La Nueva Edad, [1984]), s. 24-27.
- 4 Bu dönemin siyasi tarihi ve Movimiento Nacional Socialista'nın Şili'deki geçmişi için, bkz. Robert J. Alexander, *The Tragedy of Chile* (Westport, Conn.: Greenwood Press, 1978).
- 5 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 29-32, 35-50, 53.
- 6 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 58-60, 61-65.
- 7 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 76-79.
- 8 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 107-8, 111-18, 124-25. Örgütün Himalayalar, Kailas Dağı'ndaki gizli merkezi, yetmiş iki Brahmandan oluşan liderleri ve sadece 201 üyeye sahip oluşu, Saint-Yves d'Alveydre'nin *La Mission de l'Inde en Europe* (1910) kitabından esinlenildiğini düşündürmektedir. Bu kitapta yüce Brahmanların yönettiği gizli krallık Agartha'nın, MÖ 3200 civarında, Kali Yuga başlarken yeraltına taşındığı anlatılır. Joscelyn Godwin, "Saint-Yves d'Alveydre and the Agarthian Connection," *The Hermetic Journal* 32 (Yaz 1986), s. 24-34, 33 (Sonbahar 1986), s. 31-38. Serrano *El Cordon Dorado*'nun s. 242'deki bibliyografisinde, *La Mission de l'Inde* de dahil olmak üzere, Saint-Yves d'Alveydre'nin dört kitabının ismini verir. F.K.'nın Paris'te el almış olması da yine öğretisinin kökeninde teozofistlerin ya da René Guénon'un çevresindeki Fransız ezoterik yeraltının olduğunu düşündürmektedir.
- 9 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 119; Miguel Serrano, *El Cordón Dorado: Hitlerismo Esotérico*, 3. baskı (Bogota: Editorial Solar, 1985), s. 18, 20, 22, 27.
- 10 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 149-51.
- 11 Serrano, *El Cordón Dorado*, s. 37-40. Antarktika yolculuğunun amacına dair üstü örtük bir ima da başka bir kitabında yer alır, *Ni por Mar ni por Tierra* (Santiago: Nascimento, 1950), s. 88.

- 12 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 149-51.
- 13 Serrano, *The Serpent of Paradise: The Story of an Indian Pilgrimage*, 2. baskı (Londra: Routledge and Kegan Paul, 1974), muhtelif sayfalar; *Adolf Hitler*, s. 156.
- 14 Nos'ta Serrano'nun Gnostik kozmolojisine, "solar" Hyperborealı ırkın dünya dışı kökeni, Güney Amerika'nın beyaz tanrıları, Kara Güneş, başka dünyalardan olanlar arasındaki savaşlar gibi karmaşık göndermeler vardır. Miguel Serrano, *Nos: Book of the Resurrection* (Londra: Routledge and Kegan Paul, 1984), s. 2-5, 26-27, 60-61.
- 15 C. G. Jung, *Man and His Symbols* (Londra: Aldus, 1964), s. 67-69; C. G. Jung, *Die Psychologie der unbewussten Prozesse* (Zürih: Rascher & Cie, 1917), s. 117. Jung bu ikinci kitabında, bunları "arketip" olarak tanımlamadan önce, "bas-kın olanlar" terimini kullanmıştır, "Instinct and the Unconscious," *British Journal of Psychology* 10 (1919), 15-26.
- 16 Carl Gustav Jung, "Wotan," *Neue Schweizer Rundschau* 3 (Mart 1936), s. 657-69. Makalenin İngilizce çevirisi için, bkz. *Civilization in Transition (The Collected Works of C. G. Jung, cilt 10)*, çevirmen R. F. C. Hull, 2. baskı (Londra: Routledge and Kegan Paul, 1970), s. 179-93.
- 17 Alıntı yapıldığı yer, Serrano, *Adolf Hitler*, s. 119-23. Jung'la Hitler ve Avrupalı diğer liderler üstüne yapılan bu söyleşilerin yayınlandığı yerler, *The Observer* (Londra), 18 Ekim 1936; *Hearst's International-Cosmopolitan* (New York), Ocak 1939 ve *The Psychologist* (Londra), Mayıs 1939. Hafif değiştirilmiş versiyonları da, "The Psychology of Dictatorship," "Diagnosing the Dictators" ve "Jung Diagnoses the Dictators" isimleriyle yayınlandı, C. G. Jung *Speaking: Interviews and Encounters*, editör William McGuire ve R. F. C. Hull (Londra: Thames and Hudson, 1978), s. 91-93, 115-35, 136-40.
- 18 Serrano, *El Cordón Dorado*, s. 97f; Serrano, *Adolf Hitler*, s. 94-96. Ancak, Richard Noll, Jung'un teozofi, güneş gizemciliği ve *völkisch* milliyetçilikten etkilendiği ilk dönemlerinde, arketiplerle Aryan-Mithracı ve gnostik tanrılar olarak kendi bilinçdışında karşılıştığını öne sürmüştür. Richard Noll, *The Aryan Christ: The Secret Life of Carl Gustav Jung* (Londra: Macmillan, 1997), s. 120-22, 158-60. Jung'un toplu bilinçdışı ve arketiplerle ilgili fikirlerinin gelişimi için, bkz. Richard Noll, *The Jung Cult: Origins of a Charismatic Movement* (Princeton, J.: Princeton University Press, 1994), s. 218-33, 269-73.
- 19 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 33 dvm., 95, 122-24, 130-32, 232. Serrano sık sık Savitri Devi'ye övgüler yağdırmış, Externstein'a yaptığı ziyareti, Tomb Rock'taki ölüm ve yeniden doğuş ritüelini iki kez anlatmıştır. Serrano, *Adolf Hitler*, s. 481, 497 dvm., 620. Ondan "Adolf Hitler, Rudolf Hess ve Goebbels'ten sonraki en büyük savaşçı... Hitlerizmin ardındaki sırrı ve ruhani gücü ilk

- keşfeden kişi" olarak söz etmiştir. Nazizm ve Hristiyanlığın bağdaşmayacağı fikrine dikkat çekmiş, gelecek nesillerin onu Ezoterik Hitlerizmin öncüsü ve "Odin rahibesi" olarak yücelteceğini öngörmüştür. "Miguel Serrano *Lectures on Our Israelitish Origin*, No. 29, s. 23-31. Savitri Devi'nin Extersteine'ı ziyareti Miguel Serrano'nun başka bir kitabında daha anlatılır, *La Resurrección del Heroe* (Santiago: 1986), s. 79. İkinci kitap bir portresi ve bir şiirler birlikte Savitri Devi'ye adanmıştır.
- 20 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 97, 239, 255.
- 21 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 182-87, 260, 192, 197 dvm.
- 22 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 256.
- 23 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 98, 183.
- 24 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 116, 150, 257.
- 25 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 197-98.
- 26 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 265.
- 27 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 116.
- 28 Serrano'nun yarı-tanrı uzaylı ataların dünyayı ziyaretiyle, Hyperboreali ırkla ve kutup bölgesine yerleşmeleriyle ve ardından gelen göçlerle ilgili anlattıkları, 1960'ların başlarından itibaren bu konularda birçok popüler kitap yazmış olan Robert Charroux'dan (d. 1909) fazlasıyla esinlenmiştir. Charroux *Le Livre des secrets trahis* (1964) ve *Le Livre des maîtres du monde* (1967) isimli kitaplarında Hyperborealıların uzaydan gelmiş olduğu, Yahudilerle aralarındaki ebedi husumet, Venüs ve Kara Güneş'in önemi konularından uzun uzun bahsetmişti. Louis Pauwels ve Jacques Bergier'in *Le matin des magiciens* (1960), Pierre Mariel'in *L'Europe païenne du vingtième siècle* (1964) kitaplarından etkilendiği açıkça görülebilen Charroux, Thule Cemiyeti ve inisiye olmuş Naziler hakkında da fikirler yürütmüştü. Serrano *El Cordón Dorado*'nun bibliyografisinde, 1970'lerdeki İsviçre sürgününde yazdığı Hitler üçlemesine esin kaynağı olan, "Nazi Gizemleri" tarzında yazılmış birçok kitaba da yer verir.
- 29 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 185-87
- 30 Trobadour ve *Minnesang* geleneklerinin, Kathar heretizminin ve Languedoc'taki Kâse efsanelerinin Vizigot kökenli gnostik bir din olduğuna inanan SS tarihçi Otto Rahn'ın (1904-39) çalışmaları da, Serrano'yu fazlasıyla etkilemiştir. Katharlar kendilerine karşı yapılan haclı seferinde Katolik Kilisesi tarafından bastırılmış, 1244 yılında Montsegur'daki son kaleleri de yıkılmıştır. Serranoi Rahn'ın kale yakınlarındaki Sabarthés mağaralarında Kâse'yi, yani Kathar hazinesini aramış olduğunu, hazinenin daha sonra SS tarafından bulunarak Hitler'in Berchtesgaden'daki "Kutsal Kâse Kalesi"ne götürüldüğünü iddia eder; *Adolf Hitler*, s. 290. Ayrıca bkz. "Entrevue avec

- Saint-Loup," *Le Nouveau Planète* (Paris), No. 9 (Temmuz 1969), söz edildiği yer *El Cordón Dorado*, s. 242.
- 31 Serrano, *El Cordón Dorado*, s. 139.
- 32 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 92 dvm.
- 33 Serrano, *El Cordón Dorado*, s. 128-32; Adolf Hitler, s. 88.
- 34 Serrano, *El Cordón Dorado*, s. 138 dvm.; Adolf Hitler, s. 102.
- 35 Serrano, *El Cordón Dorado*, s. 133.
- 36 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 290.
- 37 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 309-18.
- 38 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 291-93, 299-300, 342-49, 382 dvm., 402-4. Serrano Kolombiya öncesi Amerika göçleri anlatımı için Arjantin'de yaşayan Fransız antropolog Jacques de Mahieu'dan esinlenmiştir. De Mahieu'nun kitapları: *Le grand voyage du Dieu-Soleil* (Paris: Lattes, 1971); *L'agonie du Dieu-Soleil: Les Vikings en Amérique du Sud* (Paris: Laffont, 1974); *Les Templiers en Amérique* (Paris: Laffont, 1981)
- 39 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 20; *El Cordón Dorado*, s. 96.
- 40 Jacques de Mahieu, *Des Sonnengottes grosse Reise: Die Wikinger in Mexiko und Peru 967-1532* (Tübingen: Grabert, 1975), s. 86-106.
- 41 Jacques de Mahieu, *Des Sonnengottes heilige Steine: Die Wikinger in Brasilien* (Tübingen: Grabert, 1975), s. 76-85 ve muhtelif sayfalar.
- 42 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 305, 308f.
- 43 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 336-42.
- 44 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 340.
- 45 *Protokoller*'in kaynakları, amacı, nasıl algılandığı ve etkisine dair geniş bilgi için, bkz. Norman Cohn, *Warrant for Genocide: The Myth of the Jewish World-Conspiracy and the Protocols of the Elders of Zion* (Londra: Eyre and Spottiswoode, 1967).
- 46 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 76-81.
- 47 Serrano, *El Cordón Dorado*, resimler xl-xliv.
- 48 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 82; Norman Cohn, *Warrant for Genocide*, s. 70.
- 49 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 327 dvm.
- 50 Sir John Retcliffe [yani Hermann Goedsche], *Biarritz* (Berlin, 1868), cilt 1, s. 162-93. Ayrıca bkz. Miguel Serrano, *Adolf Hitler*, s. 329-35.
- 51 Cohn, *Warrant for Genocide*, s. 36.
- 52 Cohn, *Warrant for Genocide*, s. 33-40, 269-74.
- 53 *Protokoller* ile *Joly's Dialogue aux Enfers* arasındaki yakın benzerlik ilk kez 1921 yılında keşfedildi. Cohn, *Warrant for Genocide*, s. 71-76. Serrano, *Adolf Hitler*, s. 335-36.

- 54 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 71-74, 93-96. Serrano'nun Hyperboreali ataları kabul eden modernizm karşıtı felsefesi tümünden Evolacı özellikler taşır. Ancak Evola'yı dejenere aristokrat elitleri canlandırmak isteyen geri kafalı bir gelenekçi olmakla itham etmiştir. Görüşmelerinde de, Evola faşist ya da Hitlerci olmadığını, muhafazakâr bir ideal, Serrano'nun Hitlerci ve büyütlü Manişeizm kültürünün derinliklerinden gelen bir ses olarak Metternich'i kabul ettiğini söylemiştir.
- 55 Serrano, *El Cordón Dorado*, s. 165-69, 223-24
- 56 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 95.
- 57 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 238.
- 58 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 602, 615.
- 59 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 489-96, 502-3, 536-37, 587; *El Cordón Dorado*, s. 204-5.
- 60 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 145-46.
- 61 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 210, 243, 254, 281.
- 62 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 200, 238.
- 63 Serrano, *Adolf Hitler*, s. 498-503, 604-5.
- 64 Javier Nicolás, "Miguel Serrano: Una visión mágica del NS," *Cedade* (Barcelona), Temmuz-Ağustos 1985, s. 28-33.
- 65 *La Segunda* (Santiago de Chile), 18 Mayıs 1984, s. 14-15.
- 66 Miguel Serrano, *Nacionalsocialismo, Unica Solución para los Países de América del Sur* (Santiago: Alfabet, 1986); 2. baskı (Bogota: Editorial Solar, 1987).
- 67 "Miguel Serrano *Lectures on Our Israelitish Origin*, No. 29, s. 23-31. *Lectures on Our Israelitish Origin* söyleşi *The Flaming Sword* (Wellington, Yeni Zelanda), No. 3 (Ağustos 1994), s. 5-9'da yeniden yayınlandı. Aynı dergide yayınlanan başka bir söyleşi de, "Miguel Serrano: 'Esoteric Hitlerist,'" *The Flaming Sword*, No. 4 (Kasım 1994), s. 4-8, ve No. 5 (Şubat 1995), s. 4-10. İkinci söyleşi 1995 yılında kitapçık olarak da yayınlandı.
- 68 Miguel Serrano, *Imitacion de la Verdad: La ciberpolitica. Internet, realidad virtual, telepresencia* (Santiago: 1995).

10. Bölüm

- 1 *White Noise: Inside the International Nazi Skinhead Scene*, editör Nick Lowles ve Steve Silver (Londra: Searchlight, 1998), s. 1-8.
- 2 *Searchlight*, No. 144 (Haziran 1987), s. 3; *Searchlight*, No. 151 (Ocak 1988), s. 14; *Searchlight*, No. 152 (Şubat 1988), s. 3.
- 3 Şarkı sözlerinin alındığı albümler: Skrewdriver, *Freedom? What Freedom?* (Rock-A-Rama Records: Köln, [1990]) ve Ian Stuart, *Patriotic Ballads II* (Rock-A-Rama Records: Köln, [1992]).

- 4 White Noise, editör Nick Lowles ve Steve Silver, s. 28-30.
- 5 "Shut down the peddlers of hate," *Searchlight*, No. 256 (Ekim 1996), s. 7-18 (s. 10).
- 6 *Searchlight*, No. 256 (Ekim 1996), s. 13.
- 7 Alıntılndığı yer, *Der Spiegel*, 6 Nisan 1992, s. 29.
- 8 Christopher T. Husbands, "Militant Neonazism in the Federal Republic of Germany in the 1990s," *The Far Right in Western and Eastern Europe*, editör Luciano Cheles, Ronnie Ferguson ve Michalina Vaughan, 2. baskı (Londra ve New York: Longman, 1995), s. 327-53 (s. 343-45).
- 9 Bundesamt für Verfassungsschutz, *Annual Reports* 1991, 1992, 1993, Alıntılndığı yer, Husbands, "Militant Neonazism," s. 331.
- 10 Husbands, "Militant Neonazism," s. 329, 343.
- 11 "'Die Seele des Volkes verbogen,'" *Der Spiegel*, 30 Kasım 1992, s. 14-25.
- 12 "Bestie aus deutschem Blut" [Die Nazi-Kids: Was Kinder in den Terror treibt], *Der Spiegel*, 7 Aralık 1992, s. 22-33.
- 13 *Searchlight*, No. 152 (Şubat 1988), s. 5; *Searchlight*, No. 189 (Mart 1991), s. 13-14.
- 14 *Freedom Videos*, List No. 9, [1996], s. 16-17.
- 15 *Searchlight*, No. 256 (Kasım 1996), s. 12.
- 16 *Searchlight*, No. 256 (Kasım 1996), s. 12.
- 17 *Freedom Videos*, s. 16.
- 18 *Young Nazi Killers: The Rising Skinhead Danger* (İftira ve Karalamayla Mücadele Birliği Özel Raporu, 1993), s. 1, 3.
- 19 "An Interview with George Eric Hawthorne," *The Nexus*, No. 3 (Mart 1996), s. 2-7; George Eric Hawthorne, "Reasons for Hope," *Resistance*, No. 7 (Yaz 1996), s. 4.
- 20 Thomas Jackson, "What Is Racism?" ve Robert Thompson, "Genocide against the White Race," *Resistance*, No. 5 (Sonbahar 1995), s. 6-8, 42-44; David Duke, "Racial Realities: My India Odyssey," *Resistance*, No. 5 (Sonbahar 1995), s. 20-24; Sleipner, "Spotlight on Sweden," *Resistance*, No. 2 (Yaz 1994), s. 22; Frank Silva, "Hail the Order," *Resistance*, No. 7 (Yaz 1996), s. 34-37.
- 21 George Eric Hawthorne, "A Cultural Imperative," *Resistance*, No. 5 (Sonbahar 1995), s. 4; "RAHOWA: resurrecting the spirit of ancient Europe," *Resistance*, No. 5 (Sonbahar 1995), s. 26-27, 3.
- 22 Joseph Carl, "Jack London: An American Racist," *Resistance*, No. 6 (İlkbahar 1996), s. 20-24; Ron McVan, "Charles A. Lindbergh: Making of a Hero," *Resistance*, No. 7 (Yaz 1996), s. 42-46; Kees van Rijn, "The Story of a Waffen SS Soldier," *Resistance*, No. 7 (Yaz 1996), s. 24-32.

- 23 "A People without Vision," *Resistance*, No. 2 (Yaz 1994), s. 27.
- 24 Friedrich Nietzsche, *Twilight of the Idols and The Anti-Christ*, editör R. J. Hollingdale (Harmondsworth, İngiltere: Penguin, 1968), s. 115-87.
- 25 Ragnar Redbeard'ın kimliği bugüne kadar sır olarak kalmıştır. Ancak bir editör, sonradan Sydney, Londra ve Chicago'da yaşamış olan Yeni Zelandalı şair ve radikal politikacı Arthur Desmond (1842?-1927?) olduğunu öne sürmüştür. S. E. Parker, "Ragnar Redbeard and the Right of Might," *Ragnar Redbeard, Might Is Right; or The survival of the fittest* (Port Townsend, Washington: Loompanics, 1984), s. i-vi.
- 26 Redbeard, *Might Is Right*, s. 22 dvm.
- 27 Aaron Garland, "RAHOWA: Heeding the Call of a Cultural Imperative," *Ohm Clock Magazine*, No. 4 (İlkbahar 1996), s. 4-8.
- 28 Redbeard, "The Logic of To-Day," *Might Is Right*, s. 150-52.
- 29 Gavin Baddeley, *Lucifer Rising: Sin, Devil Worship and Rock 'n' Roll* (Londra: Plexus, 1999), s. 123-26.
- 30 Baddeley, *Lucifer Rising*, s. 191-93.
- 31 Hofding Warge and Wiking Herske, "A Blaze in the Northern Sky," *The Heretic*, No. 10 (Kasım 1994), s. 1-3. Varg Vikernes ve Burzum ile ilgili daha ayrıntılı bilgi için, bkz. Kadmon, *Oskorei, Aorta*, No. 20 (1995). Vikernes, Euronymous ve Norveç'teki black metal dünyası Michael Moynihan ve Didrik Söderling'in kitabında ayrıntılı olarak ele alınır, *Lords of Chaos: The Bloody Rise of the Satanic Metal Underground* (Venice, Kaliforniya.: Feral House, 1998).
- 32 Vargr Víkurnes Lárusson, "Draupnir (Odhinn's Ring)," "Wotan Mit Uns," "The Quintessence," "Hamingja," ve "Seidhr ok Galdr," *Filosofem* 1, No. 1-4 (1994), s. 3, 4, 6-7, 8, 9.
- 33 Moynihan and Söderlind, *Lords of Chaos*, s. 157-59, 162-66.
- 34 "Spear of Longinus-Interview," *Key of Alocer*, No. 4, s. 4-8; Wulf Grimwald, "Satanism and Nazism," *Key of Alocer*, No. 4, s. 34-36; David Myatt, "The Harmony of National-Socialism" ve "What Is Aryan?" *Key of Alocer*, No. 6, s. 10-11, 16-17; Scorpius, "Magik against Democracy," *Key of Alocer*, No. 6, s. 14-15; "The Dutch SS," *Trumpeter of Evil*, No. 1 (1996), s. [11-13].
- 35 Stephen O. Malley, "Nordic Darkness . . .," *Resistance*, No. 5 (Sonbahar 1995), s. 28-30.
- 36 "The Thousand Swords of Graveland," *Resistance*, No. 7 (Yaz 1996), s. 52-55.
- 37 Cinayetın hikâyesi ve Arbus grubunun esin kaynakları için, bkz. Liane von Billerbeck ve Frank Nordhausen, *Satanskinder: Der Mordfall Sandro B.* (Berlin: Ch. Links Verlag, 1994). Ayrıca bkz. "Furor Teutonics" bölümü ve Möbüs söyleşisi, Moynihan ve Söderlind, *Lords of Chaos*, s. 241-66.

- 38 Devin Burghart and Justin Massa, "Nazi Black Metal Leader Arrested in the US," *Searchlight*, No. 304 (Ekim 2000), s. 12-13.
- 39 "Black Circle," *Searchlight*, No. 288 (Haziran 1999), s. 14-15.
- 40 "Antihuman: Misanthropy Records," *Searchlight*, No. 288 (Haziran 1999), s. 16-17.
- 41 Kadmon, *Blood Axis, Aorta*, No. 19 (1995), s. [21-26]; "Blood Axis: An interview with Michael Moynihan," *The Heretic*, No. 10 (Ekim 1994), s. 21-26.
- 42 *Siege: The Collected Writings of James Mason*, editör Michael M. Jenkins [yani Moynihan] (Denver: Storm Books, 1992), Muhtelif sayfalar, özellikle bölüm 1 (s. 1-80).
- 43 Michael Moynihan, "Charles Manson," *Seconds*, No. 32 (1995), s. 64-74.
- 44 Michael Moynihan, "Aurora: Where Light Becomes Darkness and Evil Is Good: An Esoteric Inquiry into Hermann Hesse's *Demian*, Gnosticism, Fascism, and the Indo-European World-View," *Filosofem* 1, No. 1-4 (1994), s. 18-22. Yeniden basımı: *Ohm Clock*, No. 4 (İlkbahar 1996), s. 16-18; Moynihan, "Dionysos-Dithyramben: The Faustian Spirit of Fascism from Oswald Spengler to Oswald Mosley," *Filosofem* 1, No. 1-4 (1994), s. 40-47; idem, "Of Wolves and Death: An Investigation of the Wolf's Hook," *Filosofem* 2, No. 1-4 (1995), s. 31-35.
- 45 *Lords of Chaos* ve Michael Moynihan ile ilgili ayrıntılı bir inceleme için, bkz. Kevin Coogan, "How 'Black' is Black Metal? Michael Moynihan, *Lords of Chaos* and the 'Countercultural Fascist' Underground," *Hit List*, Vol. 1, No. 1 (Şubat/Mart 1999), s. 32-49, ve aynı yayındaki Michael Moynihan söyleşisi, s. 50-53. Ayrıca bkz. Feral House Yayınevi'nden Adam Parfrey ve Kevin Coogan arasındaki yazışmalar, *Hit List*, Vol. 1, No. 3 (Haziran/Temmuz 1999), s. 5-7. Coogan'ın yazısına Moynihan'ın verdiği tepki için, bkz. söyleşisi, "Michael Moynihan: From Abraxas to Nietzsche," *Eye*, No. 23 (Eylül/Ekim 1999), s. 27-35. Coogan'ın yanıtı için, bkz. *Hit List*, Vol. 1, No. 4 (Eylül/Ekim 1999), s. 10-12. Michael Moynihan'ı neonazizmden ayrı tutan bir yazı için, bkz. Zach Dundas, "Lord of Chaos," *Williamett Week*, Vol. 26, No. 41 (16 Ağustos 2000), s. 24-32.
- 46 *Aorta* kitap serisinde yer alan kitapçıklar: No. 1, *Lucifer Rising*; No. 2, *Konnersreuth*; No. 3, *Calanda*; No. 4, *Anubis* (Joseph Beuys); No. 5, *Rudolf Schwarzkogler*; No. 6, *Karl Maria Wiligut*; No. 7, *Katharsis* (Otto Rahn); No. 8, *Castel del Monte*; No. 9, *Corneliu Codreanu*; No. 10, *The Blue Light* (Leni Riefenstahl); No. 11, *Montségur*; No. 12, *Medicine of Metals* (Z'ev); No. 13, *Storm Songs* (İngiliz cadıların 1940 Ağustosundaki büyü savaşları); No. 14, *Blood Lamp* (1900 civarında Münih'te ortaya çıkan pagan kültü); No. 15,

- Leonora Carrington; No. 16, *Angizia*; No. 17, *Fidus* (teozofist ve ariozofist ressam ve tapınak sanatçısı); No. 18, *Mithras*; No. 19, *Blood Axis*; No. 20, *Oskorei* (Vargr Víkernes). Ahnstern serisindeki kitaplarsa (1996–) No. 1, *Viktor Schauburger*; No. 2, *Lucifer Rising II*; No. 3, *Baptism of Fire* (Ernst Jünger); No. 4, *Hidden World*; No. 5, *Heathen Homeland*; No. 7, *Field of Force*; No. 8, *Feathered Dreams*; No. 9, *The Flying Disks of Joseph Andreas Epp*.
- 47 “Walked in Line/Ernting,” tanıtımı, *The Flaming Sword*, No. 3 (Ağustos, 1994), s. 19; CD ile birlikte verilen *The Gospel of Inhumanity* isimli kitapçıkta Marienkamp-Szt. Balázs’ın, Lanz’ın Macaristan’daki ONT tapınağının bir fotoğrafı yer almaktadır; Storm broşürü.
- 48 *The Times*, 22 Nisan 1999 ve *The Daily Telegraph*, 22 Nisan 1999’da yayınlanan haberler; “A Clique within a Clique, Obsessed with Guns, Death and Hitler,” *The Guardian*, 22 Nisan 1999, s. 3. Ayrıca bkz. Niall Ferguson, “The Birthday Boys,” *Sunday Telegraph Review*, 25 Nisan 1999, s. 1-2.
- 49 *Independent on Sunday*, 25 Şubat 1996, s. 3 ve *Daily Mail*, 27 Şubat 1996, s. 1, 6; John Mullin ve Martin Walker, “Deadliest of Friends,” *The Guardian*, Bölüm 2, 26 Şubat 1996, s. 1-2; *Searchlight*, No. 250 (Nisan 1996), s. 3. C18’in ölüm ilanı için, bkz. *Putsch* (Mart 1996).
- 50 Alıntılıandığı yer, *National Vanguard Books Catalog*, No. 19 (Haziran 2000), s. 65.
- 51 Devin Burghart ve Justin Massa, “Nazi Black Metal Leader Arrested in the US,” *Searchlight*, No. 304 (Ekim 2000), s. 12-13.

11. Bölüm

- 1 Aleister Crowley’nin en kapsamlı biyografisi, John Symonds, *The King of the Shadow Realm: Aleister Crowley: His Life and Magic* (Londra: Duckworth, 1989). Daha kısa ama güvenilir bir biyografi için, bkz. Francis King, *The Magical World of Aleister Crowley* (Londra: Weidenfeld and Nicolson, 1977).
- 2 James Webb, *The Occult Establishment* (La Salle, Ill.: Open Court, 1976), s. 494-96.
- 3 Gerald Suster, *Hitler and the Age of Horus* (New York: St. Martin’s Press, 1981).
- 4 Anton Szandor LaVey’in hayatını anlatan iki kitapta, çok yönlü kariyerinin ayrıntılarına ve Şeytan Kilisesi’ne dair geleneksel bir anlatım bulabilirsiniz. Burton H. Wolfe, *The Devil’s Avenger: A Biography of Anton Szandor LaVey* (New York: Pyramid, 1974) ve Blanche Barton, *The Secret Life of a Satanist: The Authorized Biography of Anton LaVey* (Los Angeles: Feral House, 1990).

- Şeytan Kilisesi'nin tarihine dair en iyi akademik çalışmalar: Massimo Introvigne, *Il cappello del mago: I nuovi movimenti magici dallo spiritismo al satanismo* (Carnago: Sugarco Edizioni, 1990), s. 386-94 ve *Indagine sul satanismo: Satanisti e antisatanisti dal Seicento ai nostri giorni* (Milano: Arnoldo Mondadori, 1994), s. 265-91.
- 5 Anton Szandor LaVey, *The Satanic Bible* (New York: Avon Books, 1969), s. 25-35.
 - 6 Anton Szandor LaVey, *The Satanic Rituals* (New York: Avon Books, 1972), s. 106-30.
 - 7 Introvigne, *Indagine sul satanismo*, s. 311-20.
 - 8 Anton Long [yani David Myatt], *Diablerie: Revelations of a Satanist* (Shrewsbury, İngiltere: Thormynd Press, 1991), [s. 8-9].
 - 9 David Myatt, *Cosmic Reich: The Life and Thoughts of David Myatt* (Paraparaumu Beach, Yeni Zelanda: Renaissance Press, 1995), s. 1.
 - 10 Long, *Diablerie*, [p. 10].
 - 11 "David Myatt and the Occult-Fascist Axis," *Searchlight*, No. 241 (Temmuz 1995), s. 6-7.
 - 12 Long, *Diablerie*, [s. 16f, 27].
 - 13 "An Interview with Christos Beest," *The Heretic*, No. 8 (Nisan 1994), s. 11-18 (s. 11).
 - 14 ONA, "Satanism, Blasphemy and the Black Mass" (1974), yeniden basımı: *The Heretic*, No. 9 (Temmuz 1994), s. 25-27.
 - 15 "Diabolic Etymology," *Hostia: Secret Teachings of the O.N.A.*, 3 cilt (Shrewsbury, İngiltere: Thormynd Press, 1992), cilt 1, s. 29.
 - 16 "Satanism-The Sinister Shadow, Revealed" ve "A Gift for the Prince-A Guide to Human Sacrifice," *Hostia*, cilt 1, s. 14-16 ve 51-52; "Satanism, Sacrifice and Crime: The Satanic Truth" ve "Guidelines for the Testing of Opfers," *Hysteron Proteron: The Inner Teachings of the O.N.A.* (Shrewsbury, İngiltere: Thormynd Press, 1992), s. 9-11, 14-15.
 - 17 Stephen Brown [yani David Myatt], *The Satanic Letters of Stephen Brown* (Shrewsbury, İngiltere: Thormynd Press, 1992), s. 11-17.
 - 18 "The Seven-Fold Way: A Comprehensive Guide," *Hostia*, cilt 1, s. 7-9.
 - 19 "Hangster's Gate," *Hostia*, cilt 1, s. 76-77; "Black Rhadley," *Fenrir* 4, No. 1 (Temmuz 1996), p. 3.
 - 20 "Aeons and Their Associated Civilizations," *Hostia*, cilt 1, s. 106-7.
 - 21 "Aeonics and Heresy" ve "The Nazarene/Magian Ethos," *Hostia*, cilt 1, 111-12, 113-15.
 - 22 David Myatt, *Vindex: The Destiny of the West* (Reedy, Liberty Bell Publications,

- 1984), s. 10-12.
- 23 Myatt, *Vindex*, s. 17-18; "Aeonic Magic-General Notes," "Aeonics: Secret Tradition I" ve "Aeonics: Secret Tradition II," *Hostia*, cilt 1, s. 107-8, 118-22, 109-10.
- 24 "Aeonics: Secret Tradition II," *Hostia*, cilt 1, s. 110; "The Nazarene/Magian Ethos," aynı yayın., cilt 1, s. 114.
- 25 "An Interview with David Myatt," *Cosmic Reich: The Life and Thoughts of David Myatt*, s. 1-9 (s. 3).
- 26 Biyografik ayrıntılar için, bkz. Long, *Diablerie*. Kısa bir anlatım için, bkz. David Myatt, "A Political Re-awakening," *Spearhead*, No. 307 (Eylül 1994), s. 12-14.
- 27 *Searchlight*, No. 104 (Şubat 1984), s. 4-5; No. 106 (Nisan 1984), s. 6.
- 28 Bu serinin kitapları şunlardır:
- I. *National-Socialism: Principles and Ideals* (Shrewsbury, 1993)
 - II. *The Truth about National-Socialism and Adolf Hitler* (Shrewsbury, 1994)
 - III. *Honour, Loyalty and Duty: an Introduction to National-Socialism* (Shrewsbury, 1994)
 - IV. *The Nobility of National-Socialism* (Shrewsbury, 1994)
 - V. *The Wisdom of National-Socialism* (Shrewsbury, 1994)
 - VI. *The Galactic Empire: National-Socialism and the Conquest of the Final Frontier* (Shrewsbury, 1994)
 - VII. *The Numinosity of National-Socialism* (Hereford, 1995)
 - VIII. *The Enlightenment of National-Socialism* (Hereford, 1995)
 - IX. *The Religion of National-Socialism* (Hereford, 1995)
 - X. *The Divine Revelation of Adolf Hitler* (Hereford, 1995)
 - XI. *The Revolutionary Holy War of National-Socialism*
 - XII. *National-Socialism, Morality and Justice*
 - XIII. *The Aryan Warrior: Brief Guidelines for the National-Socialist Revolutionary*
 - XIV. *Vision of a Future Golden Age: National-Socialism and the Importance of Honour*
 - XV. *Future Reich: National-Socialism, Order and the Triumph of Individual Will*
- 29 David Myatt, "The Galactic Empire and the Triumph of National-Socialism," *Cosmic Reich: The Life and Thoughts of David Myatt*, s. 20-24. David Myatt, "The Galactic Empire," *The Black Order: An Introduction for Prospective Members* (Paraparaumu Beach, Yeni Zelanda: Renaissance Press, 1995), s. 34-35.
- 30 *The National-Socialist*, No. 2 (Mart-Nisan 1995), s. 1-8, No. 5 (Ağustos-Eylül 1995), s. 1-4.
- 31 *The National-Socialist*, No. 17 (9 Kasım 1996), s. 2.

- 32 "Reichsfolk–Toward a New Elite," broşür (York, İngiltere: Reichsfolk, 1996).
- 33 *Das Reich*, No. 3 (Kasım 1996), s. 2, 5-7.
- 34 "Britain in 1995: Watershed on the Far Right," *Searchlight*, No. 241 (Temmuz 1995), s. 2-4; "David Myatt and the Occult-Fascist Axis," aynı dergi, s. 6-7.
- 35 *Western Magic and the Way of the Warrior: An Introduction to The Fraternity of the Jarls of Bælder* (Reading, İngiltere: Fraternity Bælder, 1991, 1993).
- 36 Stephen B. Cox, *Spartanus: Sports Warrior Ethos of the New Aeon* (Reading: Coxland Press, 1995), s. 15-16.
- 37 "The European Library: A Complete Inventory and Guidance Notes," No. 6 (Sonbahar Ekinoksu 1994).
- 38 "An Interview with Christian Bouchet," *The Nexus*, No. 6 (Kasım 1996), s. 1-6.
- 39 *Sinistra Vivendi* (Paraparaumu Beach, Yeni Zelanda: Realist Publications, 1995), s. 1-7.
- 40 *The Black Order: An Introduction for Prospective Members* (Paraparaumu Beach, Yeni Zelanda: Renaissance Press, 1995), s. 1-3; "Black Order: Strategy and Tactics," *The Flaming Sword*, No. 1 (Ocak 1994), s. 14; [Kerry Raymond Bolton], *Black Axis: Satanism and Fascism* (Paraparaumu Beach, Yeni Zelanda: Renaissance Press, 1995), s. ii-iii. Grup haberleri, *The Flaming Sword*, No. 3 (Ağustos 1994), s. 21-22; No. 4 (Kasım 1994), s. 10-11; No. 5 (Şubat 1995), s. 25-26; No. 6 (Mayıs 1995), s. 6-7.
- 41 Kerry Raymond Bolton, "The Foundations of the Twenty-First Century," *Filosofem* 2 (1995), s. 40-44.
- 42 [Kerry Raymond Bolton], *Realpolitik: A Satanic Political Science Primer* (Paraparaumu Beach, Yeni Zelanda: Realist Publications, 1994), s. 1-14. "Özgürlükçü" bireyselleşmeci Satanizme karşı başka bir polemik için, bkz. [Kerry Raymond Bolton], *Black Axis: Satanism and Fascism*, s. 6-20.
- 43 "Third Way and Third World against the New World Order," *The Nexus*, No. 11 (Şubat 1998), s. 13-15.
- 44 "National Revolutionary Faction: An Interview with Troy Southgate," *The Nexus*, No. 13 (Ağustos 1998), s. 13-19.
- 45 "Stalin: A Perspective from the Summit of Realpolitik," *The Nexus*, No. 15 (Şubat 1999), s. 1-4.
- 46 "Return of the Ksatriya: India Challenges the New World Order," *The Nexus*, No. 13 (Ağustos 1998), s. 1-2; "Malaysia Defies Usurers," *The Nexus*, No. 14 (Kasım 1998), s. 1-2; "Lessons from Kosovo," *The Nexus*, No. 18 (Kasım 1999), s. 7-8.
- 47 Peter Georgacarakos, "Paganism: An Aryan Science," *Crossing the Abyss*,

No. 3 (Sonbahar Ekinoksu 1997), s. 27-32; aynı yazar, "The Valknut as Psychogenesis," *Crossing the Abyss*, No. 4 (Yaz 1998), s. 32-37.

12. Bölüm

- 1 Kevin Flynn ve Gary Gerhardt, *The Silent Brotherhood: The Chilling Inside Story of America's Violent Anti-Government Militia Movement*, 2. baskı (New York: Penguin, 1995), s. 77-78.
- 2 Alıntılандığı yer, *Evening Standard* (Londra, 20 Mart 1998), s. 25.
- 3 Betty Dobratz ve Stephanie L. Shanks-Meile, "White Power, White Pride!": *The White Separatist Movement in the United States* (New York: Twayne Publishers, 1997), s. 81.
- 4 Michael Barkun, *Religion and the Racist Right: The Origins of the Christian Identity Movement*, yenilenmiş baskı (Chapel Hill: University of North Carolina Press, 1997), s. 6-11.
- 5 Barkun, *Religion and the Racist Right*, s. 29-40.
- 6 John Wilson, *Lectures on Our Israelitish Origin*, 5. baskı (Londra: James Nisbet, 1876), s. 111, 189, 368.
- 7 Barkun, *Religion and the Racist Right*, s. 38, 126-27.
- 8 Barkun, *Religion and the Racist Right*, s. 49-54.
- 9 Lothrop Stoddard, "The Pedigree of Judah," *Forum* 75 (Mart 1926), s. 324-25, 329-31.
- 10 Michael Barkun, *Religion and the Racist Right*, s. 140-42, 128-30.
- 11 H. Ben Judah [takma isim], *When?: A Prophetic Novel of the Very Near Future* (Vancouver: British Israel Association of Greater Vancouver, 1944), s. 77, 88, alıntılандığı yer, Michael Barkun, *Religion and the Racist Right*, s. 134
- 12 C. F. Parker, *A Short History of Esau-Edom in Jewry*, 2. baskı (Londra: Covenant Publishing Company, 1949), s. 77, 88, alıntılандığı yer, Barkun, *Religion and the Racist Right*, s. 135.
- 13 Barkun, *Religion and the Racist Right*, s. 135.
- 14 Barkun, *Religion and the Racist Right*, s. 146.
- 15 Barkun, *Religion and the Racist Right*, s. 159-70.
- 16 H. Ben Judah [takma isim], *When?: A Prophetic Novel of the Very Near Future* (Vancouver: British Israel Association of Greater Vancouver, 1944), s. 69-71, 73-74.
- 17 Conrad Gaard, *Spotlight on the Great Conspiracy* (Steilacoon: Destiny of American Foundation, tarihsiz), s. 1, 4.
- 18 William Potter Gale, "The Faith of Our Fathers" (January 1974), s. 2, alıntılандığı yer, Michael Barkun, *Religion and the Racist Right*, s. 181-82.

- 19 Wesley Swift, *Testimony of Tradition and the Origin of Races* (Hollywood, Kaliforniya: New Christian Crusade Church, tarihsiz), s. 9-10, 13, 19, 25, 29 ve "Who Are the Jews," *Christian Vanguard* No. 64 (Nisan 1977), s. 9-10, alıntıldığı yer Michael Barkun, *Religion and the Racist Right*, s. 183-84.
- 20 Vahiy 17:4-5.
- 21 Wesley Swift, "With Violence Shall Babylon Be Cast Down," *Christian Vanguard* No. 86 (Şubat 1979), s. 5-6, alıntıldığı yer Michael Barkun, *Religion and the Racist Right*, s. 185.
- 22 Butler'dan alıntı yapan, James Aho, *The Politics of Righteousness: Idaho Christian Patriotism* (Seattle: University of Washington Press, 1990), s. 55.
- 23 Kevin Flynn ve Gary Gerhardt, *The Silent Brotherhood*, s. 65-67.
- 24 Frederick J. Simonelli, *American Fuehrer: George Lincoln Rockwell and the American Nazi Party* (Urbana ve Chicago: University of Illinois Press, 1999), s. 116-17, 120
- 25 Robert G. Butler, "This is Aryan Nations" (Hayden Lake, Idaho: Church of Jesus Christ Christian, [1980'ler]).
- 26 Richard G. Butler, "Twelve Foundation Stones to Establish a State for Our Aryan Racial Nation" (Hayden Lake, Idaho: *Aryan Nations* [1980'ler]) ve "Aryan Nations Theopolitical Platform" (Hayden Lake, Idaho: *Aryan Nations* [1980'ler]).
- 27 Michael Barkun, *Religion and the Racist Right*, s. 213-17.
- 28 Bernard Comparet, "Russia in Bible Prophecy," *Christian Vanguard* No. 123 (Mart 1982), alıntıldığı yer Michael Barkun, *Religion and the Racist Right*, s. 108-10.
- 29 Kevin Flynn ve Gary Gerhardt'ın *The Silent Brotherhood* kitabı Düzen, örgüt üyeleri ve faaliyetleriyle ilgili kapsamlı bilgi içermektedir.
- 30 Michael Barkun, *Religion and the Racist Right*, s. 228-33.
- 31 Kevin Flynn ve Gary Gerhardt, *The Silent Brotherhood*, s. 422-23.
- 32 Jeffrey Kaplan, *Radical Religion in America: Millenarian Movements from the Far Right to the Children of Noah* (Syracuse: Syracuse University Press, 1997), s. 62-63; Kevin Flynn ve Gary Gerhardt, *The Silent Brotherhood*, s. 429-30.
- 33 Jack B. Moore, *Skinheads Shaved for Battle: A Cultural History of American Skinheads* (Bowling Green: Bowling Green State University Popular Press, 1993), s. 104.
- 34 Associated Press haberi, Nicholas K. Geranios, Spokane, 24 Kasım 2000.
- 35 "The Church of the Creator: Creed of Hate" (New York: Anti-Defamation League, 1993); Leonard Zeskind, "Heart of Whiteness," *Searchlight*, No. 290 (Ağustos 1999), s. 6-7.

- 36 Ben Klassen, *Against the Evil Tide: An Autobiography* (Otto, N.C.: Church of the Creator, 1991), s. 4 dvm., 13 dvm., 24-32, 42-59, 96-98, 147-59.
- 37 Klassen, *Against the Evil Tide*, s. 293-94.
- 38 Klassen, *Against the Evil Tide*, s. 295-99, 305-7, 323-39, 362-68.
- 39 Klassen, *Against the Evil Tide*, s. 376-78.
- 40 *Fort Lauderdale News*, 18 Kasım 1970, alıntılındığı yer *The Klassen Letters Volume One*, 1969-1976 (Otto, N.C.: Church of the Creator, 1988), s. 34.
- 41 "Nationalist White Party: Our Creed: Fourteen Points," *The Klassen Letters Volume One*, 1969-1976, s. 35-41 (s. 36-37).
- 42 General P.A. Del Valle'ye yazılan 13 ve 26 Nisan 1971 tarihli mektuplar, *The Klassen Letters Volume One*, 1969-1976, s. 61-66 (s. 66); Ben Klassen, *Against the Evil Tide*, s. 392-97.
- 43 Eleanor Kramer'a yazılmış 16 Haziran ve 5 Ağustos 1971 tarihli mektuplar, *The Klassen Letters Volume One*, 1969-1976, s. 68-73; Ben Klassen, *Against the Evil Tide*, s. 408-9.
- 44 Ben Klassen, *Nature's Eternal Religion* (Niceville, Fla.: Church of the Creator, 1973), s. 4-38.
- 45 Klassen, *Nature's Eternal Religion*, s. 42-48, 94-95.
- 46 Klassen, *Nature's Eternal Religion*, s. 277; krş. *The Klassen Letters Volume One*, 1969-1976, s. 202.
- 47 Klassen, *Nature's Eternal Religion*, s. 50, 296-302.
- 48 Klassen, *Trials, Tribulations and Triumphs* (Niceville, Fla.: Church of the Creator, 1993), s. 226-33.
- 49 Klassen, *Rahowa! This Planet is All Ours* (Otto, N.C.: Church of the Creator, 1987).
- 50 J. Lanz-Liebenfels, *Theozoologie oder die Kunde von den Sodoms-Äfflingen und dem Götterelektron* (Viyana: Moderner Verlag, [1905]), s. 158 dvm., alıntılındığı yer Nicholas Goodrick-Clarke, *The Occult Roots of Nazism: Secret Aryan Cults and Their Influence on Nazi Ideology* (New York: New York University Press, 1992), s. 97-98.
- 51 Matt Hale, "The Growing Mayhem of Decadent America," *The Struggle*, No. 26; "The Insane Teaching of 'Equality,'" *The Struggle*, No. 56; "Reclaiming our White Culture," *The Struggle*, No. 64.
- 52 Jeffrey Kaplan, "Right-Wing Violence in North America," *Terror from the Extreme Right*, editör Tore Bjørgo (Londra: Frank Cass, 1995), s. 44-95; Jeffrey Kaplan, *Radical Religion in America: Millenarian Movements from the Far Right to the Children of Noah* (Syracuse, New York: Syracuse University Press, 1997), s. 1-10, 32-42, 46-68; Jeffrey Kaplan, "Religiosity and the Radical

Right: Towards the Creation of a New Ethnic Identity," *Nation and Race: The Developing Euro-American Racist Subculture*, editör Jeffrey Kaplan ve Tore Bjørge (Boston, Mass: Northeastern University Press, 1998), s. 102-25.

13. Bölüm

- 1 Nicholas Goodrick-Clarke, *The Occult Roots of Nazism: Secret Aryan Cults and Their Influence on Nazi Ideology: The Ariosophists of Austria and Germany, 1890–1935* (New York: New York University Press, 1992), s. 39, 49 dvm., 129-30.
- 2 Alfred Müller, *Die neugermanischen Religionsbildungen der Gegenwart: Ihr Werden und Wesen* (Bonn: Ludwig Röhrscheid, 1934), s. 20-25. Weimar dönemindeki Alman neopaganizmine dair daha önce yayılanmış iki çalışma: Alfons Steiger, *Der neudeutsche Heide im Kampf gegen Christen und Juden* (Berlin: Verlag der "Germania," 1924) ve Erhard Schlund, *Neugermanisches Heidentum im heutigen Deutschland* (Münih: Franz A. Pfeiffer, 1924).
- 3 Neocermen dini üstüne yazan *völkisch* yazarların tam bir bibliyografyası için, bkz. Armin Mohler, *Die konservative Revolution in Deutschland 1918–1932: Ein Handbuch* (Darmstadt: Wissenschaftliche Buchgesellschaft, 1972), s. 375-88.
- 4 Müller, *Die neugermanischen Religionsbildungen der Gegenwart*, s. 49-51.
- 5 Carl Gustav Jung, "Wotan," *Neue Schweizer Rundschau* 3 (Mart 1936), s. 657-69. Makalenin İngilizce çevirisi için, bkz *Civilization in Transition* (The Collected Works of C. G. Jung, cilt 10), çevirmen R. F. C. Hull, 2. baskı (Londra: Routledge and Kegan Paul, 1970), s. 179-93.
- 6 Mattias Gardell, *Gods of the Blood: Race, Ethnicity and the Pagan Revival* (Durham, N.C.: Duke University Press, yayımlanacak). Else Christensen, A. Rud Mills, Wyatt Kaldenberg ve Jost Turner'ın çalışmalarıyla ilgili bilgilerin çoğu Gardell'in "Wolf Age Pagans: The Odinist Call of Aryan Revolutionary Paganism," bölümünden alınmıştır.
- 7 A. Rud Mills, *The Call of Our Ancient Nordic Religion* (Melbourne: 1957), s. 3 dvm.
- 8 Wyatt Kaldenberg, "A Short History of Odinism in the English Speaking World," *Pagan Revival*, No. 41 (1998), s. 19-20.
- 9 Ulick Varange [yani Francis Parker Yockey], *Imperium: The Philosophy of History and Politics*, 3. baskı (Torrance, Calif.: Noontide Press, 1983), s. 12, 305f.
- 10 Varange, *Imperium*, s. 378.
- 11 Varange, *Imperium*, s. 404.
- 12 Varange, *Imperium*, s. 418-28.

- 13 Varange, *Imperium*, s. 535-39.
- 14 Varange, *Imperium*, s. 365 dvm.
- 15 Yockey'nin Christensen üzerideki etkisi birçok makalede kendini göstermektedir: "Our View of History," *The Odinist*, No. 10 (Aralık 1973), s. 1; "The Structure of History," *The Odinist*, No. 11 (Mart 1974), s. 1; "More Yockey," *The Odinist*, No. 12 (Haziran 1974), s. 1. Mills'in etkisinin tartışıldığı makale: "The Wisdom of A. Rud Mills," *The Odinist*, No. 65 (1982), s. 1.
- 16 Varange, *Imperium*, s. 373; Else Christensen, "Odinism-Religion of the New Age," *The Odinist*, No. 92 (1985).
- 17 Else Christensen, "Odinism-Religion of Relevance," *The Odinist*, No. 82 (1984).
- 18 Christensen, "Odinism-Religion of Relevance.
- 19 Else Christensen, "The Communitarian Imperative," *The Odinist*, No. 68 (1982).
- 20 Else Christensen, "Neo Tribalism," *The Odinist*, No. 43 (1979).
- 21 Else Christensen, "Racial Consciousness," *The Odinist*, No. 83 (1984).
- 22 Jeffrey Kaplan, *Radical Religion in America: Millenarian Movements from the Far Right to the Children of Noah* (Syracuse, N.Y.: Syracuse University Press, 1997), s. 17-21.
- 23 Wyatt Kaldenberg, "A Short History of Odinism in the English Speaking World," *Pagan Revival*, No. 41 (1998), s. 19-20.
- 24 Wyatt Kaldenberg, "Aryan Green Man Arise," *WAR* (Haziran 1995).
- 25 Wyatt Kaldenberg, "Beyond Love and Hate," *WAR* (Aralık 1998).
- 26 Wyatt Kaldenberg, Birader Jeremy'ye yazılmış tarihsiz mektup, *Pagan Revival*, No. 42 (1999), s. 33-34.
- 27 Wyatt Kaldenberg, "Karmic Justice: A Pagan View of the Holocaust," *WAR* (Mart 1996).
- 28 Wyatt Kaldenberg, Birader Gary'ye tarihsiz mektup, *Pagan Revival*, No. 41 (1998), s. 47-48.
- 29 Wyatt Kaldenberg, Birader Allen'a yazılmış tarihsiz mektup, *Pagan Revival*, No. 42 (1999), s. 45.
- 30 Wyatt Kaldenberg, Birader D'ye yazılmış tarihsiz mektup, *Pagan Revival*, No. 43 (2000), s. 12-14.
- 31 T. Jost, "About the Author," *Aryan Kriya: The Science of Accelerated Evolution* (N. San Juan, Calif.: Yazar, 1995).
- 32 Jost, "Aryan Destiny: Back to the Land," Nasyonal Sosyalist Akrabalık tarafından dağıtılan tarihsiz elektronik metin, alıntalandığı yer Jeffrey Kaplan ve Leonard Weinberg, *The Emergence of a Euro-American Radical Right* (New Brunswick, N.J.: Rutgers University Press, 1998), s. 154-56.
- 33 "Folk and Fatherland: The Only Doctrine of National Socialism" (N. San Juan, Kaliforniya: National Socialist Kindred, tarihsiz).

- 34 Jost, *The Essentials of Mein Kampf* (Volksberg, Calif.: National Socialist Kindred, 1988), alıntılıandığı yer Kaplan ve Weinberg, *The Emergence of a Euro-American Radical Right*, s. 157.
- 35 Jost, "ARYAN DESTINY: Why Hitler Had to Be Overcome," Nasyonal Sosyalist Akrabalık kitapçığı, 1989; "Love: An Eternal law of Nature and first Tenet of National Socialism," tarihsiz Nasyonal Sosyalist Akrabalık broşürü.
- 36 Jost, *Aryan Kriya: The Science of Accelerated Evolution* (N. San Juan, Calif.: Yazar), s. 17.
- 37 Jost, *Aryan Kriya: The Science of Accelerated Evolution* (N. San Juan, Calif.: Yazar), p. 27 dvm.
- 38 Jost, *Aryan Kriya: The Science of Accelerated Evolution* (N. San Juan, Calif.: Yazar), p. 13.
- 39 Jost, *Aryan Kriya: Guidelines for Aryan Kriya Training* (N. San Juan, Calif.: National Socialist Kindred, tarihsiz).
- 40 Jost, *Aryan Kriya: The Science of Accelerated Evolution*, s. 8, 10.
- 41 Jost, *Purification of Body and Mind* (N. San Juan, Calif.: National Socialist Kindred, 1995), s. 13.
- 42 Jost, *Asana Kriya* (N. San Juan, Calif.: National Socialist Kindred, 1995), s. 1 dvm.
- 43 Jost, *Kundalini Pranayama Kriya* (N. San Juan, Calif.: National Socialist Kindred, 1995), s. 4.
- 44 Jost, *Kundalini Pranayama Kriya*, s. 10.
- 45 Kaplan ve Weinberg, *The Emergence of a Euro-American Radical Right*, s. 158.
- 46 David Lane, "Auto-Biographical Portrait of the Life of David Lane and the 14 Word Motto," *Deceived, Damned & Defiant: The Revolutionary Writings of David Lane* (St. Maries, Idaho: 14 Word Press, 1999), s. 7-15.
- 47 Kevin Flynn ve Gary Gerhardt, *The Silent Brotherhood: The Chilling Inside Story of America's Violent Anti-Government Militia Movement*, 2. baskı (New York: Penguin, 1995), s. 116, 178, 258-59.
- 48 Flynn ve Gerhardt, *The Silent Brotherhood*, s. 466.
- 49 David Lane, "Statement to the World by the Holy Order of the Bruder Schweigen," *Calling Our Nation*, No. 53 (1987), s. 11-12, alıntılıandığı yer Michael Barkun, *Religion and the Racist Right: The Origins of the Christian Identity Movement*, yenilenmiş baskı (Chapel Hill, N.C.: University of North Carolina Press, 1997), s. 231.
- 50 David Lane, "88 Precepts," *Deceived, Damned & Defiant*, s. 83-99 [14, 21, 22, 24] (s. 88).
- 51 David Lane, "Mystery Religions and the Seven Seals," *Deceived, Damned & Defiant*, s. 51-82.

- 52 David Lane, "White Genocide Manifesto," *Deceived, Damned & Defiant*, s. 1-6.
- 53 Colin Jordan, "Introduction," Lane, *Deceived, Damned & Defiant*, s. xvii-xxii.
- 54 Lane, "88 Precepts," s. 87.
- 55 David Lane, "Revolution by Number 14," *Deceived, Damned & Defiant*, s. 29-50 (s. 30, 37 dvm.).
- 56 David Lane, "Now or Never," *Focus Fourteen* makalesi, yeniden basım: *Deceived, Damned & Defiant*, s. 213-20 (s. 220).
- 57 Lane, "Revolution by Number 14," s. 46.
- 58 David Lane, "Race to Extinction," *Focus Fourteen* makalesi, yeniden basım: *Deceived, Damned & Defiant*, s. 359-63 (s. 363).
- 59 Lane, "Mystery Religions and the Seven Seals," *Deceived, Damned & Defiant*, s. 51-82 (s. 81-82).
- 60 Ron McVan, *Creed of Iron: Wotansvolk Wisdom* (St. Maries, Idaho: 14 Word Press, 1997), s. 20.
- 61 McVan, *Creed of Iron*, s. 29.
- 62 McVan, *Creed of Iron*, s. 52-55.
- 63 Jung, "Wotan," s. 179-93.
- 64 Carl Gustav Jung'un Miguel Serrano'ya yazdığı 14 Eylül 1960 tarihli mektup: *Miguel Serrano, C. G. Jung ve Hermann Hesse: A Record of Two Friendships*, çevirmen Frank MacShane (Londra: Routledge and Kegan Paul, 1966), s. 85.
- 65 Richard Noll, *The Jung Cult: Origins of a Charismatic Movement* (Princeton, N.J.: Princeton University Press, 1994), s. 92-108; Richard Noll, *The Aryan Christ: The Secret Life of Carl Gustav Jung* (Londra: Macmillan, 1997), s. 114-19, 125-33.
- 66 Noll, *The Aryan Christ*, s. 141-43.
- 67 McVan, *Creed of Iron*, s. 34-37.
- 68 McVan, *Creed of Iron*, s. 154-67.
- 69 McVan, *Temple of Wotan: Holy Book of the Aryan Tribes* (St. Maries, Idaho: 14 Word Press, 2000), s. xv, 174-78.
- 70 McVan, *Creed of Iron*, s. 168-72 (s. 172).

14. Bölüm

- 1 Vatansever/milis hareket hakkında geniş bilgi için, bkz. Richard Abanes, *American Militias: Rebellion, Racism & Religion* (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1996).
- 2 Alıntılандığı yer: Ed Vulliamy, "Cults 2: Militias," *The Observer Magazine* (Londra), 21 Mayıs 1995, s. 20-24 (s. 22).

- 3 Linda Thompson'ın geçmişi için, bkz. Richard Abanes, *American Militias*, s. 120-22.
- 4 Jim Keith, *Black Helicopters over America: Strikeforce for the New World Order* (Lilburn, Ga.: IllumiNet Press, 1994); Jim Keith, *Black Helicopters II: The Endgame Strategy* (Lilburn, Ga.: IllumiNet Press, 1998).
- 5 Jim Keith, *OK Bomb! Conspiracy and Cover-up* (Lilburn, Ga.: IllumiNet Press, 1996), s. 189-202. McVeigh'in ideolojik nedenleri hakkında kapsamlı bilgi için, bkz. Lou Michel ve Dan Herbeck, *American Terrorist: Timothy McVeigh and the Oklahoma City Bombing* (New York: HarperCollins, 2001).
- 6 Nesta Webster'in yaşamı, çalışmaları ve etkisi için, bkz. Richard Gilman, *Behind World Revolution: The Strange Career of Nesta H. Webster* (Ann Arbor, Mich.: Insights Books, 1982). Mrs. Webster'in *World Revolution* (1921) ve *Secret Societies and Subversive Movements* (1924) isimli kitaplarının John Birch Cemiyeti üzerinde büyük bir etkisi olmuştur.
- 7 J. M. Roberts, *The Mythology of the Secret Societies* (Londra: Martin Secker and Warburg, 1972), s. 118-30.
- 8 Roberts, *The Mythology of the Secret Societies*, s. 118-30.
- 9 Amerika'daki İlluminati'nin 18. yüzyılın sonlarından modern komplo teorilerine kadar gelen modern mitolojisi için, bkz. Seymour Martin Lipset ve Earl Raab, *The Politics of Unreason: Right-Wing Extremism in America 1790-1970* (London: Heinemann, 1971), s. 35-38, 77-78, 135-36, 161, 180-82, 252-57, 279-82. Bu mitolojiye dair daha yeni bir çalışma, Neal Wilgus, *The Illuminoids: Secret Societies and Political Paranoia* (Santa Fe, N.M.: Sun Publishing Company, 1978).
- 10 Birleşik Devletler'de komplo teorileriyle ilgili çok fazla dergi yayınlanıyor. Bunlardan bazıları: *The National Reporter* (Washington, D.C.), *Full Disclosure* (Ann Arbor, Michigan), *Critique: A Journal of Conspiracies and Metaphysics* (Santa Rosa, California), *Covert Action Information Bulletin* (Washington, D.C.) ve *The Conspiracy Tracker* (Paterson, New Jersey). John F. Kennedy ve Marilyn Monroe gibi ünlü kişilerin suikastlerine ve ölümlerine adanmış çok sayıda başka dergi de var.
- 11 William Cooper, *Behold a Pale Horse* (Sedona, Ariz.: Light Technology, 1991), s. 6-27.
- 12 Cooper, *Behold a Pale Horse*, s. 27
- 13 Cooper, *Behold a Pale Horse*, s. 39.
- 14 Cooper, *Behold a Pale Horse*, s. 37.
- 15 Cooper, *Behold a Pale Horse*, s. 80. William Cooper'ın spekülasyonlarında etkilenecek olduğu bazı yeraltı klasikleri: William Bramley, *The Gods of Eden*

- (San Jose, Calif.: Dahlin Family Press, 1989); William Guy Carr, *Pawns in the Game* (Palmdale, Calif.: Omni Publications, tarihsiz); Arkon Daraul, *A History of Secret Societies* (New York: Citadel Press, 1961); A. Ralph Epperson, *The New World Order* (Tucson, Arizona: Publius Press, 1990).
- 16 Cooper, *Behold a Pale Horse*, s. 84-85, 92.
 - 17 Cooper, *Behold a Pale Horse*, s. 92-94.
 - 18 Cooper, *Behold a Pale Horse*, s. 110-15.
 - 19 Cooper, *Behold a Pale Horse*, s. 128-50.
 - 20 Cooper, *Behold a Pale Horse*, s. 165-76.
 - 21 Cooper, *Behold a Pale Horse*, s. 115-17.
 - 22 Cooper, *Behold a Pale Horse*, s. 196-214, 220-35.
 - 23 Ed Vulliamy, "Cults 2: Militias," s. 22. Area 51 çevresinde dönen UFO ve gizli hükümet mitolojileri için, bkz. Phil Patton, *Travels in Dreamland: The Secret History of Area 51* (London: Orion, 1997); yenilenmiş baskısı: *Dreamland: Travels Inside the Secret World of Roswell and Area 51* (New York: Villard, 1998); David Darlington, *The Dreamland Chronicles: The Legends of Area 51—America's Most Secret Military Base* (London: Little, Brown, 1998).
 - 24 Cooper, *Behold a Pale Horse*, s. 73.
 - 25 Samuel L. Blumenfeld, "Waco... the untold story," *Nexus 2*, No. 20 (Haziran-Temmuz 1994), s. 16-19; tanıtım, aynı dergi., p. 65.
 - 26 Linda Thompson, "F.E.M.A.," *Nexus 2*, No. 18 (Şubat-Mart 1994), s. 16.
 - 27 Mark Koernke'nin kariyeriyle ilgili ilginç iddiaları için, bkz. Abanes, *American Militias*, s. 118-20.
 - 28 Mark Koernke, "Towards the New World Order: America's Secret Police Force," *Nexus 2*, No. 18 (Şubat-Mart 1994), s. 11-15, 64-65.
 - 29 Matthew Kalman ve John Murray, "Icke and the Nazis," *Open Eye*, No. 3 (1995), s. 7.
 - 30 David Icke, *The Robots' Rebellion: The Story of the Spiritual Renaissance* (Bath, İngiltere: Gateway Books, 1994), s. 195-235.
 - 31 Icke, *The Robots' Rebellion*, s. 233.
 - 32 Matthew Kalman ve John Murray, "New-age Nazism," *New Statesman and Society*, 23 Haziran 1995, s. 18-20.
 - 33 "The Australian Connection," *Searchlight*, No. 165 (Mart 1989), s. 3.
 - 34 Jan van Helsing'in kitapları, kitapların Almanya ve Avusturya'daki başarısı hakkında kapsamlı bilgi için, bkz. Eduard Gugenberger, Franko Petri ve Roman Schweidlenka, *Weltverschwörungstheorien: Die neue Gefahr von rechts* (Viyana: Franz Deuticke, 1998), Sekiz, Dokuz ve Onuncu Bölümler.
 - 35 Jan van Helsing, *Geheimgesellschaften und ihre Macht im 20. Jahrhundert oder*

- wie man die Welt nicht regiert: Ein Wegweiser durch die Verstrickungen von Logentum mit Hochfinanz und Politik. Trilaterale Kommission, Bilderberger, CFR, UNO (Meppen, Almanya: Ewertverlag, 1993), s. 36, 43-49.
- 36 Helsing, *Geheimgesellschaften und ihre Macht*, s. 49, 51-57, 65-66.
- 37 Helsing, *Geheimgesellschaften und ihre Macht*, s. 91-95, 98-102.
- 38 Helsing, *Geheimgesellschaften und ihre Macht*, s. 104-10.
- 39 Helsing, *Geheimgesellschaften und ihre Macht*, s. 109, 115-17, 118-47.
- 40 Helsing, *Geheimgesellschaften 2. Interview mit Jan van Helsing: Die Verbindungen der Geheimregierung mit dem Dritten Weltkrieg, dem Schwarzen Adel, dem Club of Rome, AIDS, UFOs, Kaspar Hauser, der reichsdeutschen Dritten Macht, dem Galileo-Projekt, dem Montauk-Projekt, dem Jesus-Projekt, dem Anti-Christ u.v.m.* (Gran Canaria: Ewertverlag, 1995), s. 87-95.
- 41 Helsing, *Geheimgesellschaften und ihre Macht*, s. 153, 155-56.
- 42 Helsing, *Geheimgesellschaften 2*, s. 80-86.
- 43 Helsing, *Geheimgesellschaften und ihre Macht*, s. 170.
- 44 Helsing, *Geheimgesellschaften 2*, s. 101-15.
- 45 Helsing, *Geheimgesellschaften 2*, s. 124-35.
- 46 Helsing, *Geheimgesellschaften 2*, s. 142-54.
- 47 Helsing, *Geheimgesellschaften 2*, s. 164-73; Helsing, *Geheimgesellschaften und ihre Macht*, s. 243.
- 48 Helsing, *Geheimgesellschaften 2*, s. 173-88. AIDS sorununun verdiği yanıt Cooper'dan kelimesi kelimesine tercümedir: Cooper, *Behold a Pale Horse*, s. 165-74.
- 49 Helsing, *Geheimgesellschaften 2*, s. 257-302. The MAJESTIC-12 raporu (s. 265-302) Cooper, *Behold a Pale Horse*, s. 196-235'ten alınmıştır.
- 50 Helsing, *Geheimgesellschaften 2*, s. 232-50.
- 51 Helsing, *Geheimgesellschaften 2*, s. 250-54.
- 52 Charles Berlitz ve William Moore, *The Philadelphia Experiment: Project Invisibility* (Londra: Souvenir Press, 1979), Carlos Miguel Allende isimli birisiyle Dr. Morris Ketchum Jessup'ın 1955-56 yıllarındaki yazışmalarında bu efsanenin izini sürer.
- 53 Brad Steiger, Alfred Bielek ve Sherry Hanson Steiger, *The Philadelphia Experiment and Other UFO Conspiracies* (New Brunswick, N.J.: Inner Light Publications, 1990).
- 54 Preston B. Nichols ve Peter Moon, *The Montauk Project: Experiments in Time* (New York: Sky Books, 1992); Preston B. Nichols ve Peter Moon, *Montauk Revisited: Adventures in Synchronicity* (New York: Sky Books, 1994); Preston B. Nichols ve Peter Moon, *Pyramids of Montauk: Explorations in Consciousness* (New York: Sky Books, 1995).

- 55 Helsing, *Geheimgesellschaften 2*, s. 307-20. Peter Moon, *The Black Sun: Montauk's Nazi-Tibetan Connection* (New York: Sky Books, 1997), s. 91-96.
- 56 Don Gamalo ve Jan van Helsing, *Der Fall Ewert/Van Helsing: Die Beschlagnahme. Dokumentation eines Ermittlungsverfahrens* (Gran Canaria: Ewertverlag, 1997). Eduard Gugenberger, Franko Petri ve Roman Schweidlenka, *Weltverschörungstheorien: Die neue Gefahr von rechts* (Viyana: Franz Deuticke Verlag, 1998), s. 198-206.

SONUÇ

- 1 Christian Joppke, *Immigration and the Nation-State: The United States, Germany, and Great Britain* (Oxford: Oxford University Press, 1999), s. 150-53.
- 2 Jared Taylor, *Paved with Good Intentions: The Failure of Race Relations in Contemporary America* (New York: Carroll and Graf, 1992), s. 34-44, 217-40.
- 3 Joppke, *Immigration and the Nation-State*, s. 25-28.
- 4 Lothrop Stoddard, *The Rising Tide of Color against White World-Supremacy* (Londra: Chapman and Hall, 1923), s. 251-55.
- 5 Peter Brimelow, *Alien Nation: Common Sense about America's Immigration Disaster* (New York: HarperPerennial, 1996), s. 48-49.
- 6 Brimelow, *Alien Nation*, s. 219.
- 7 *The Future of Multi-Ethnic Britain: The Parekh Report of the Commission on the Future of Multi-Ethnic Britain*, The Runnymede Trust tarafından hazırlanmıştır (Londra: Profile, 2000), s. 38.

A

Aaron Garland 298
 Adam Weishaupt 400, 414
 A. de Saint-Loup 179
 Adolf Eichmann 58
 Adolf Hitler 9, 18, 22, 25, 30, 31, 32,
 41, 50, 60, 62, 68, 71, 118, 140,
 143, 145, 148, 149, 152, 160,
 222, 233, 254, 257, 270, 310,
 311, 318, 347, 398
 Adolf Kroll 367
 Adolf von Thadden 151
 Adrian Blundell 76, 319
 Adrien Arcand 118, 230
 Alain de Benoist 108
 Alan Baker 185
 Alan Berg 42, 349, 382, 384
 Albert Einstein 102, 269
 Aleister Crowley 124, 177, 297, 304,
 305, 307, 308, 309, 323, 325, 326
 Alessandro Cagliostro 86
 Alexander Lippisch 248
 Alexander Rud Mills 368
 Alex Christensen 367, 368
 Alfred Bielek 420, 421
 Alfred Conn 367
 Alfred Franke-Grieks 115
 Alfred Ritscher 232
 Alfred Rosenberg 9, 100, 113, 157,
 169, 253, 296, 321
 Alfred Schuler 258, 297
 Alice Bailey 165
 Allen Hynek 221

Alman Gençlik Hareketi 366, 391
 Amadeo de Francisci 105
 Andrej Lisanik 130
 Andrew Fountaine 56, 153
 Angel Livraga 131
 Annie Besant 131, 165
 Anthony J. Hilder 398, 407
 Anton Szandor LaVey 126
 Arno Breker 70
 Arnold DeVries 361, 382
 Arnold Kenneth Chesterton 55, 58,
 64, 106
 Arnold Spencer Leese 54
 Arnold Toynbee 314
 Arthur de Gobineau 100
 Arthur Nebe 236
 Arthur Poznansky 193
 Arthur R. Butz 155
 Arturo Reghini 86, 87
 Aryan Kriya 375, 378, 379, 380, 381,
 382
 Asher Ginzberg 266
 Asit Krishna Mukherji 141, 142, 143
 Aslan Heinrich 184, 185
 August Haussleiter 119
 Austin Osman Spare 323
 Ayetullah Humeyni 107, 156

B

Bâl Gangadhar Tilak 90
 Barones von Pflugl 118
 Beau Lippicott 298
 Ben Klassen 283, 286, 356, 362, 382, 389

Benito Mussolini 84, 88, 100, 103, 152,
162, 173, 250, 258, 371

Bernard Comparet 348

Bernhard Kummer 367

Bhagavad Gita 106, 144, 145, 149, 381

Bill Clinton 1, 47, 395, 396

Bob Heick 296, 298

Boyd Rice 296, 298, 324

Brooke Dolan 181

Bruno Lüdtke 52

Büyük İskender 124, 134

Büyük Otto 175, 185

Büyük Theoderich 200

C

Carl Gustav Jung 95, 255, 367, 390, 391

Cengiz Han 144, 212

C. F. Parker 338, 339

Charles B. Hudson 113

Charles Darwin 92, 359

Charles E. Coughlin 113

Charles Leconte de Lisle 134

Charles Lindbergh 287

Charles Manson 35, 295, 296, 299,
323, 324

Charles Totten 335

Charles Webster Leadbeater 165

Christian Bouchet 308, 322, 324

Christian Lassen 136

Christopher Columbus 210

Christos Beest 317, 324

Clare E. Hoffman 113

Claudio Mutti 83, 155, 156, 269

Colin Jordan 7, 12, 26, 27, 51, 52, 56,
60, 62, 68, 70, 77, 80, 82, 133,

153, 154, 156, 308, 309, 316,
386, 429

Conde McGinley 21

Conrad Gaard 341

Corneliu Codreanu 102

D

Dalai Lama 182

Dan Gayman 347

David Icke 411

David Irving 71, 413

David Lane 43, 77, 350, 382, 384, 389

David William Myatt 7, 52, 69, 77, 79,
80, 81, 308, 309, 317, 318, 322,
324, 325, 327, 328

De LaFayette Washburn 116

Denis Pirie 58, 60

Derek Holland 105, 106, 107, 278

Des Griffin 401, 415, 416

DeWest Hooker 362

D. H. Haarmann 236

Dietrich Bronder 172

Dietrich Eckart 9, 42, 169, 173, 176,
177, 306, 327, 390

Donald Martin 412, 413

Douglas MacArthur 21, 344

Douglas Robbins 307

Drieu La Rochelle 323

Duncan M. Roads 413

Dusty Sklar 178

Dylan Klebold 299

E

E. C. Wolsink 68

Eddie Morrison 310

Eddy Whicker 72
 Edgar Dacqué 203
 Edgar Julius Jung 103
 Edmund Kiss 193, 195, 209, 215, 229,
 235, 321
 Edouard Saby 162
 Edred Thorsson 371
 Eduard von Selzam 142
 Edward Bulwer-Lytton 125, 167
 Edward Hine 335
 Egido Boschi 118
 Eliphaz Levi 124
 Elizabeth Dilling 113
 Else Christensen 367, 368, 370, 372, 378
 Emil Rüdiger 199
 E. Raymond Capt 346
 Eric Harris 299
 Erich Gliebe 301
 Erich Halik 192, 226
 Erich von Däniken 173, 231
 Ernst Achenbach 119
 Ernst Haeckel 392
 Ernst Jünger 249, 297, 298
 Ernst Pretzche 175, 176
 Ernst Schäfer 172, 181, 182, 206
 Ernst Zündel 7, 155, 230, 232, 249,
 283, 286, 429
 Eugen Dollman 152
 Eugene Sanctuary 113
 Eustace Clarence Mullins 127
 Ezra Pound 127, 273, 295, 328

F

Felix Dahn 366
 Ferdinand Ossendowski 166

Francisco Javier Diaz 253
 Francis Parker Yockey 79, 115, 308,
 314, 322, 327, 328, 368, 429
 Franco Freda 83, 104, 106, 155
 Françoise Dior 64, 153
 Frank Collin 35
 Frank G. Spisak 44
 Franz Bopp 136
 Franz von Stuck 295
 Frater Achad 323
 Fred Borth 61
 Frederick Charles Weiss 115, 118
 Frederick Haberman 337
 Friedrich Delitzsch 214
 Friedrich Nietzsche 258, 288, 295, 390
 Friedrich Schlegel 134, 135
 Fritz Kuhn 114
 F. T. Marinetti 248

G

Gabriele D'Annunzio 322, 324
 Garibaldi 131
 Gary Allen 401, 415
 Gary Kahl 397
 Gary Lauck 35, 36, 353
 George Adamski 221, 226, 243
 George Bush 395, 405, 407
 George Eric Hawthorne 286, 293, 301
 George P. Dietz 36
 George Wallace 37, 356, 357
 Georgi İvanoviç Gürçiyef 170
 Gerald Gardner 126
 Gerald L. K. Smith 21, 337, 341, 343,
 357
 Gerhard Petak 7, 218, 297

Giorgio Almirante 104
 Giovanni Colazza 87
 Giovanni Colonna di Cesarò 87
 Glyn Fordham 68
 Gottfried Feder 27
 Greg Reemers 284
 Guido von List 10, 130, 168, 199, 200,
 366, 390, 393
 Guiliano Kremmerz 87
 Guiliano Salierni 104
 Guillaume Faye 108
 Gustav Meyrink 109
 Guy Chesham 118

H

Hanna Reitsch 273
 Hans Frank 169
 Hans Hörbiger 186, 215
 Hans Kammler 228, 236
 Hans Thomas Hakl 162
 Hans-Ulrich Rudel 119, 151, 154, 273
 Harold A. Covington 71
 Harold N. Arrowsmith 23
 Harri Baynes 329
 Hawk Helsson 322
 Heinrich Himmler 90, 130, 160, 178,
 179, 181, 183, 188, 191, 195,
 198, 216, 297, 307
 Heinz Guderian 119
 Heinz Schäfer 223
 Helena Blavatsky 92, 131, 199
 Hendrik Möbus 294
 Henry Ford 336, 357
 Henry Stevens 248
 Herbert Marcuse 104

Hermann Goering 227
 Hermann Hesse 255, 256, 257, 297
 Hermann Rauschning 163, 164
 Hermann Weyl 269
 Herman Wirth 90, 190, 191, 193, 201,
 203, 215, 229, 273
 Hervé Guttuso 284
 H. Keith Thompson 119
 Horia Sima 155
 Horst Wessel 42, 51, 149
 Houston Stewart Chamberlain 214
 Howard A. Buechner 179
 Howard B. Rand 336
 Hubertus Koch 240, 242
 Hugo Gallo 253

I

Ignatius Loyola 185
 Indira Gandhi 256

J

Jack London 287
 Jack McLamb 397
 Jack Parsons 323
 Jacob Grimm 136
 Jacob Thorkelson 113
 Jacques Bergier 161, 170, 207, 241
 Jacques de Mahieu 264
 James Ellison 347
 James Herbert 164, 178
 James Herbert Brennan 164
 James H. Madole 111
 James K. Warner 368
 James M. Martin 321
 James N. Mason 34, 296

- James True 113
 James Wagner 126
 Jane Greenhow 300
 Jan Udo Holey 414
 Jan van Helsing 222, 246, 249, 414
 Jean-Michel Angebert 180
 Jean Thiriart 79
 Jeff Carson 67
 J. F. C. Fuller 326
 Jim Keith 247, 397
 Jim Saleam 7, 48
 Joe Short 310
 Johannes Hering 172
 Johannes von Leers 152, 200, 268
 Johann Jakob Bachofen 191
 John Beckett 53
 John Bennett 413
 John B. Snow 113
 John Cato 75, 76, 79
 John Coleman 397, 417
 John Edward Bean 56
 John Hassan 120, 121
 John Hinckley 44
 John Merrit 72
 John Nicholson 68
 John Patler 28
 John Tyndall 38, 56, 57, 58, 59, 60, 61,
 62, 105, 153, 413
 John Wilson 335, 336
 John Woodroffe 85
 Jorge González von Mareés 252
 Jörg Lanz von Liebenfels 130, 198,
 296, 390
 José Antonio Primo de Rivera 323
 Joseph Charles Tommasi 34
 Joseph G. Christopher 44
 Joseph Goebbels 151, 152, 265
 Joseph McCarthy 21, 344, 356
 Joseph Mengele 159
 Joseph Paul Franklin 44
 Joseph Saint-Yves d'Alveydre 166
 Jost Turner 365, 372, 375
 Juan Perón 250
 Julius Evola 5, 13, 83, 84, 109, 156,
 173, 190, 192, 201, 203, 215,
 229, 238, 269, 273, 278, 298,
 323, 328, 428
 Julius von Klaproth 136
- ## K
- Kali Yuga 5, 14, 83, 90, 92, 95, 98, 99,
 103, 143, 144, 145, 166, 254,
 269, 270, 379, 380, 429
 Karin ve Rainer Feistle 246
 Karl Haushofer 169, 171, 240, 416
 Karl-Heinz Priester 200
 Karl Maria Wiligut 198, 390
 Katja Lane 365, 382, 383
 Kenneth Anger 297, 305
 Kenneth Arnold 220
 Kerry Raymond Bolton 7, 323
 Klaus Habermohl 225
 Ku Klux Klan 35, 45, 46, 48, 286, 332,
 333, 357, 413
 Kundalini 379
 Kurt Mertig 114, 128
 Kuşbaz Heinrich 175, 183, 184
- ## L
- Ladislo Szabó 224
 Lee Van Atta 224

Leon Degrelle 347
 Leon Greenman 74
 Leslie Fry 113, 266
 Lewis Spence 126
 Lincoln Rockwell 12, 18, 19, 20, 22,
 27, 49, 52, 58, 60, 62, 133, 153,
 157, 228, 274, 345, 362, 426,
 427, 429
 Linda D. Thompson 398
 Lothar Waiz 240
 Lothrop Stoddard 338, 430
 Lotte Asmus 155
 Louis August Blanqui 322
 Louis Beam 45, 76, 333, 349
 Louis Jacoillot 165
 Louis Pauwels 161, 207, 241
 Louis Zahne 114
 Ludwig Klages 258

M

Madole Grace 130
 Maria Orsic 240, 241, 242
 Marilyn Manson 299, 300
 Mario Tuti 104, 105
 Mark Koernke 410
 Martha Künzel 305
 Martin Bormann 159
 Martin Luther King 25, 26
 Massimo Morsello 105
 Matt Hale 363
 Mattias Gardell 7, 367, 375
 Matt Koehl 7, 27, 29 - 35, 48, 49, 70,
 133, 146, 154, 156, 157, 274,
 357, 362
 Maurice Joly 268

Max Born 269
 Max Müller 136
 Michael A. Aquino 307
 Michael Hoffman II 283
 Michael Kühnen 68
 Michael L. Lujan 329
 Michael McLaughlin 65
 Michael Moynihan 7, 110, 322, 324
 Michael Walker 107, 108, 328
 Michael X. Barton 228
 Miguel Serrano 5, 7, 13, 14, 109, 157,
 237, 238, 249, 250, 256, 324,
 327, 379, 381, 391, 393, 428
 Mike Murray 371
 Milton William Cooper 401
 Morris Dees 333
 M. S. S. Golwalkar 142
 Muammer Kaddafi 107

N

Narayana Ariar Shiyali 87
 Nathan Pett 302
 Nesta Webster 400
 Nick Griffin 69, 105, 107, 278
 Nicky Crane 279
 Norbert Jürgen-Ratthofer 238, 249

O

O. Bergmann 238
 Oswald Spengler 88, 116, 194, 253,
 314, 351, 368
 Othmar Spann 103
 Otto Rahn 179, 180, 192, 197, 198, 205,
 215, 273, 297
 Otto Remer 119

Otto Sigfrid Reuter 366
Otto Skorzeny 66, 118, 152, 154, 179,
273

Otto Strasser 79

Otto Weininger 93, 101, 109, 269

Øystein Aarseth 291

P

Paolo Signorelli 83

Pascal Beverly Randolph 109

Patrick Gordon-Walker 64

Patrick Harrington 105, 278

Pat Robertson 397

Paul Ballard 72

Paul Carus 126

Paul Céline 324

Paul David Sargent 72

Paul Jeffries 76

P. D. Ouspensky 124

Per Engdahl 200

Perty Shou (Albert Schulz) 200, 216

Pete Peters 384

Peter Georgacarakos 329

Peter Huxley-Blythe 118

Peter Moon 420, 421, 422

Philipp Fauth 195

Pino Rauti 104

Platon 63, 88, 91, 124, 385

Preston B. Nichols 420

R

Rabindranath Tagore 140

Ragnar Redbeard 289, 304, 306, 327

Ralf Ettl 238, 239, 249

Randy Weaver 45

Ray Hill 66

Raymond Drake 231

Reimar ve Walter Horten 248

Renato Vesco 227

René Guéron 89, 156

René Kopp 162

Richard E. Byrd 224, 233

Richard Girnt Butler 344

Richard Kelly Hoskins 44

Richard Miethe 225

Richard Noll 391

Richard Schlepman 238

Richard Wagner 136, 176, 390

Robert A. Lloyd 26

Robert Brasillach 155

Robert Charroux 173, 231, 273

Robert Faurisson 155

Robert Jay Mathews 42, 76, 333, 348

Roberto Fiore 105, 106, 107

Robert Owen 79

Robert Pash 413

Robert Steukers 107

Roland Kerr-Ritchie 58, 60

Ron McVan 7, 365, 382, 383, 389

Rosine de Bounevalle 106

Rost van Tonningen 68

Roy James 26

Rüdiger Sünner 7, 218, 219

Rudolf Aschenauer 118

Rudolf Hess 169, 255, 270, 274

Rudolf J. Mund 189

Rudolf Luser 227

Rudolf Schrier 224, 225, 227, 229, 230,
245, 248

Rudolf Steiner 87, 174, 177

Rudolf von Sebottendorff 168, 172

Russell McCloud 179

Ruth Fleming 300

S

Salvador Allende 256

Sandro Beyer 294

Savitri Devi 5, 13, 27, 30, 32, 35, 38, 52,
61, 70, 80, 133, 140, 141, 142,
143, 144, 145, 146, 148, 149,
150, 151, 152, 153, 154, 155,
156, 157, 158, 250, 255, 259,
270, 309, 315, 322, 327, 328,
329, 378, 379, 380, 428

Sean Mcguire 46

Sergei Nilus 266

Seth Klippoth 126

Şiva 13, 86, 148, 149, 259, 325

Srimat Swami 140

Stalin 116, 119, 148, 207, 212, 328

Stefan George 258

Stefano delle Chiaie 83

Stefano Tiraboschi 105

Stephen Bateman 300

Stephen Bernard Cox 319

Stephen Frost 68

Stephen McNallen 376

Stephen O'Malley 293, 295

Stephen Spielberg 221

Steve Martin 72

Steve Sargent 72, 80

Stuart Donaldson 278

Swami Parmahansa Yogananda 376

T

Theodore Herzl 267

Theodor Fritsch 390

The Scorpion 107, 108, 328

Thies Christophersen 155, 230, 347

Tim Hepple 248

Timothy McVeigh 43, 46, 399

Tom Metzger 333, 362, 372, 373, 426

Tommy Edwards 282

Tommy Rydén 382

Tony Williams 80, 81, 157

Trevor Ravenscroft 164, 174, 186, 293

Troy Southgate 79, 328

Tullio Livi-Civita 269

U

Ulrich Fleischhauer 113

V

Varg Vikernes 294, 322, 323

Vicente Huidobro 251

Vidar von Herske 292, 297, 322

Vidkung Quisling 292

Viktor Schauberger 237, 297

Vittorio De Cecco 155

Vladimir Jirinovski 326

W

W. A. Harbinson 236, 247

Walter Johannes Stein 174, 178

Walter Rauff 273

Walther Darré 79

Wandervogel 258, 320, 423

Werner Nauman 119, 151

Werner Sombart 101

Werne von Bülow 199

Wesley Swift 337, 339, 342, 343, 346
 Wilfred van Oven 265
 Wilhelm Becker 241
 Wilhelm Friedrich Hegel 136
 Wilhelm Landig 5, 7, 13, 188, 189,
 191, 200, 201, 216, 226, 229,
 249, 273, 429
 Wilhelm Meinberg 151
 Wilhelm Stapel 103
 William Cobbett 79
 William Dudley Pelley 116, 324
 William Gayley Simpson 351
 William J. Cameron 336
 William Joyce 53, 80, 327
 William Luther Pierce 27
 William Morris 79
 William Potter Gale 337, 341, 343, 344
 Willibald Mattern 7, 231
 Willis Carto 37, 368, 413
 Willy Ley 167, 241
 Winston Smith 47
 W. O. Schumann 242
 Wulf Grimwald 327
 Wulstram Tedder 77
 Wyatt Kaldenberg 365, 372

Y

Yukio Mishima 323

Kara Güneş, Batı'da giderek daha geniş kitleleri etkileyen ırkçı "Aryan" fikirlerin ve neonazi hareketlerin ideolojik ve siyasi perspektiflerini inceliyor.

Antisemitizmin, liberalizm ve etnik azınlık düşmanlığının hangi dinamikler üzerinden Aryan kültleriyle, paganizm ve ezoterizmle, Antarktika'daki Nazi UFO'ları inanışlarıyla ve Doğu dinlerinden gelen etkilerle harmanlandığını araştırıyor.

Batı ezoterizmi ve Nazi ideolojisi alanlarında uzman Prof. Nicholas Goodrick-Clarke'ın geçmişte yaşanan büyük felaketin bir kez daha yaşanmaması amacıyla kaleme aldığı bu çalışma, yazarın *Nazizmin Gizli Kökenleri* kitabının da devamı niteliğini taşıyor.

